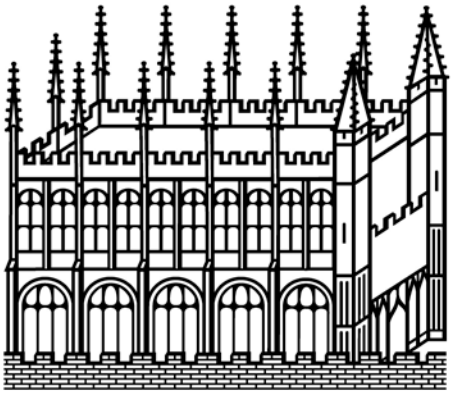

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

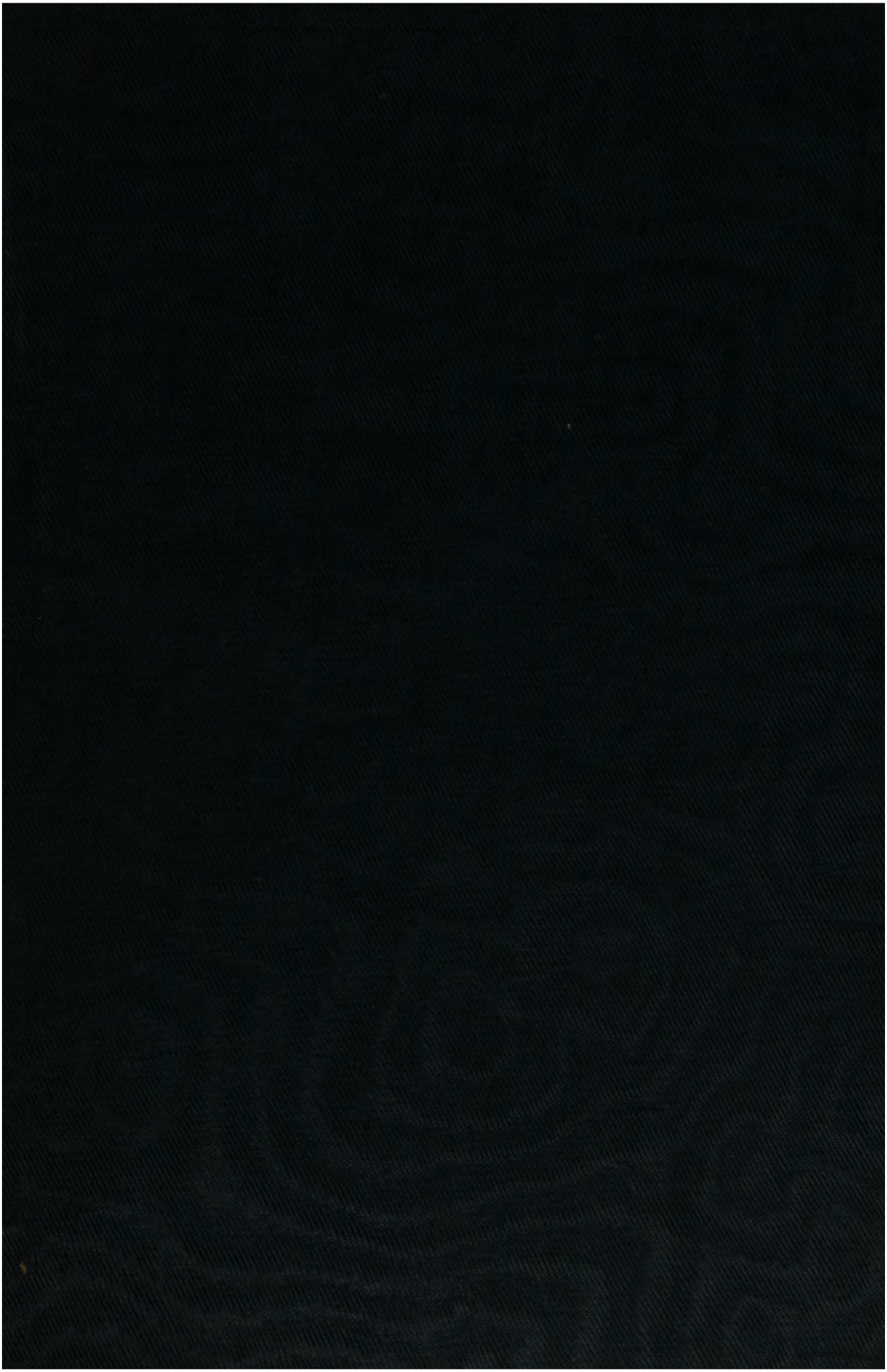
This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

قطعۂ منتخب از مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر

رسالہ زبان ریختہ وجہ ایجاد زبان ریختہ کو لطف کے ساتھ جناب ممدوح نے مع نظائر اشعار اساتذہ تالیف کیا

شاہد عشرت مولفہ ایضاً

سخن شعرا ایضاً شعرائے متاخرین کا اردو تذکرہ ہے۔

مرغوب دل یہ مجموعہ بھی تصنیف جناب ممدوح الصدر کا فارسی رباعیات کا ہے۔

دفتر بیمثال دیوان اول ایضاً

گنج نوادر یہ کل تاریخین جناب موصوف کی تصنیف سے ہیں۔

کلیات سودا۔ قصائد و مثنویات و دواوین وغیرہ از کلام مرزا رفیع السودا۔

کلیات نظیر اکبرآبادی مطبع دہلی خرد

کلیات تراب از حضرت تراب شاہ مع سائل دیگر

کلیات صنعت کلام شاعر مستند میان کریم الدین صنعت مرادآبادی

کلیات ناسخ کلیات شیخ امام بخش ناسخ ہے دیوان ۳ مصرعہ۔

کلیات آتش۔ تصنیف خواجہ حیدر علی آتش لکھنوی ۳ مصرعہ

کلیات نظام اردویہ کلیات بلاغت نکات از کلام معجز نظام جناب نظام الدولہ نواب محمد مردان علیخان بہادر نظام ہی خیالات نظم قابل دید ہیں۔

کلیات نظیر۔ اکبرابادی اسمین مخمس و مسدس و دیگر نظم ہیں۔

کلیات امیر اللہ تسلیم نام تاریخی نظم ارجمند تصنیف منشی امیر اللہ صاحب تسلیم شاگرد رشید نسیم دہلوی۔

کلیات میر لقی۔ مسلم الثبوت استاد کا کلام ہے بعد نظر ثانی مکرر طبع ہوا۔

کلیات ظفر۔ ہر چہار جلدیہ مجموعہ دیوان حضرت ظفر مشہور ہے۔

کلیات مومن۔ نہایت پاکیزہ ولایتی کاغذ پر چھپا ہے۔

ایضاً۔ خانی جدید

بہارستان سخن۔ اردو ناسخ و آتش و آبادگی ہمطرح غزلین ۳ مصرع

دیوان گویا۔ تصنیف فقیر محمد خان گویا شاگرد خواجہ وزیر بعنوان نو۔

دیوان رند تصنیف نواب سید محمد خان بہادر لکھنوی شاگرد آتش۔

دیوان فدا۔ نہایت عمدہ دیوان تصنیف مولوی فدا حسین صاحب۔

گلدستہ امانت۔ مخمسات امانت شاعر لکھنوی کے۔

دیوان اسیر۔ منشی مظفر علی صاحب اسیر شاعر نامور۔

دیوان غافل۔ تصنیف جناب منور خان صاحب غافل ہمپایہ آتش و ناسخ۔

دیوان ذوق کلیات سید ابراہیم دہلوی متخلص بہ ذوق

دیوان خواجہ قطب الدین حضرت قطب الاقطاب خواجہ بختیار کاکی اوشی قدس سرہ کی تصنیفات سے نایاب ہے

دیوان خواجہ معین الدین چشتی ایک نایاب ہما صفت یہ دیوان محض عنایت ایزدی سے اس مطبع کو بلا تبرکا طبع ہوا

دیوان حضرت غوث الاعظم شیخ محی الدین گیلانی مشہور بہ پیران پیر و پیر دستگیر

دیوان غنی مصنفہ ملا محمد طاہر غنی

دیوان مہتاب از منشور نازک فکر منشی مہتاب صاحب

دیوان موزن من نتائج خیالات عالیجناب راجہ رام نرائن صاحب

دیوان صائب مشہور دیوان ہے۔

دیوان ناصر علی منشی و شاعر یادگار زمانہ متاخرین ہے

قصائد مدحیہ نظام عمدہ عمدہ قصائد فارسی رد ہین

جوہر معظم دیوان مرزا گل محمد خان ناطق مکرانی اور اوسکے ساتھہ منشی جواہر سنگھ جوہر تخلص کا کلام فارسی شامل ہے

دیوان کشفی مولوی سلامت اللہ مغفور کانپوری نظامی مطبع کا۔

دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے

دیوان لویدی فارسی غزلین مفید مباحثہ اطفال

خیال ہیجودی نہایت عمدہ مذاق کی کتاب

تصنیفات منشی سیتل سنگھ صاحب مرحوم

بنارسی ہیجو و تخلص سے

قند پارسی مجموعہ منتخبات کلام شعرائے نامی مولفہ مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر متخلص بہ نساخ۔

تذکرہ حسینی مولفہ میر حسین دوست سنبھلی اول مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام سے ابتدا کی پھر بہت سے اولیائے کرام اور اہل اللہ عظام کا تذکرہ ہے۔

تذکرہ گلشن بیخار۔ از نواب محمد مصطفی خان صاحب بہادر شیفتہ دہلوی کی تالیفات سے تذکرہ شعرائے متقدمین ہے

قصاید پر فوائد مصنفہ منشی نتھن لال صاحب بہجت تخلص۔

دیوان قاسم۔ فارسی غزلیات ملا قاسم دیوانہ کہ شعرای نامی آفاق سے ہے۔

رباعیات عمر خیام یہ رباعیات مثل دواوین اور اوستادون کے کلام کے بہت مستند ہے جدید طبع ہوئی۔

اختراع جدید صنائع شعری از رائے کشن کمار صاحب

کلیات دواوین و اسوخت اردو

کلیات انشا اللہ خان یہ کلیات نتیجہ طبع عالی میر انشا اللہ خان بہادر کا ہے اور یہ حضرت عہد مین نواب سعادت علیخان بہادر کے بڑے نامی شاعرون سے تھے

کلیات نساخ اس مجموعہ مین رسائل ذیل ہین شاہد عشرت سخن شعر اشعار نساخ مرغوب دل دفتر بیمثال گنج تواریخ چشمۂ فیض قند پارسی زبان ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر

هنوز صحبت بیگانه ناگوار انیست — زعمر خود نه شده سیر آسیا سیرے
ز ریزه خواری دندان بصدق مینالم — بخوان زهد نمیباشد از ریا سیرے
سبکدستان اگرش بس کنند وای برو — خدا به شیخ دهد زود از دوا سیرے
پری بیاز که افشاندنے برو بندم — کدام صبح کشد مرغ را نوا سیرے

مس تو زر نشود خیز بجوش کوزهٔ فقر
نصیحت ست ظهوری ز کیمیا سیرے

خاتمة الطبع

آرایش ستائش و پیرایش نیائش خدائی راست که کبریاست آسمان و زمین جلوهٔ قدرتش مهر و ماه روشنی صنعتش حکیمیت یکتا و دانائیت بی همتا آنا بعد شیوه پرشاد و هبی حلقه بر در ارباب سخن می کوبد و از پنجهٔ هنرگان خاک راه دلدادگان شاهد معنی می روبد که ولی نعمی جناب منشی نول کشور صاحب مالک مطبع اودهٔ اخبار که کتب کمیاب و نایاب طبع کردن کارش و درین رهگذار زر شمل خذف در نظر نیاوردن شعارش ناخواست بقصد طبع دیوان ظهوری ترشیزی برخاست و از کتب خانهٔ آفتاب الدوله متخلص به قلمی یک جلد حاصل ساخت پس قوهٔ فعل بها از کمتان بظهور آورد یعنی کتابت به قلم شکسته رقم من همچیدان سپرد چون نسخه دیگر بعاریت بلکه بقیمت بهم نرسید ناچار نقل با منقول عنه باتحاد تصحیح گرائید المختصر این شاهد دلفریب در ماه نومبر سنه ۱۸۸۹ع مطابق ذیقعده سنه ۱۳۰۶ هجری پیرایه خاتمه پوشید و با هزاران فرخی و مبارکی در صحن رعنائی و زیبائی خرامید فقط

تاریخ طبع

شد از دیوان بحیان خان ظهوری — مقرر هست فرمان ظهوری
سنه دو هبی بسال طبع گویم — که طبع پاک دیوان ظهوری ۱۲۹۶

دیوان خواجہ قطب الدین حضرت قطب الاقطاب خواجہ بختیار کاکی اوشی قدس سرہ کی تصنیفات سے نایاب ہے

دیوان خواجہ معین الدین چشتی ایک نایاب ہما صفت یہ دیوان محض عنایت ایزدی سے اس مطبع کو بلا تبرکا طبع ہوا

دیوان حضرت غوث الاعظم شیخ محی الدین گیلانی مشہور بہ پیران پیر و پیر دستگیر

دیوان غنی مصنفہ ملا محمد طاہر غنی

دیوان مہتاب از منجنور نازک فکر منشی مہتاب رائے صاحب

دیوان موزن من نتائج خیالات عالیجناب راجہ رام نراین صاحب

دیوان صائب مشہور دیوان ہے۔

دیوان ناصر علی منشی و شاعر یادگار زمانہ متاخرین ہے قصائد مدحیہ نظام عمدہ عمدہ قصائد فارسی اردو میں

جوہر معظم دیوان مرزا گل محمد خان ناطق مکرانی اور اوسکے ساتھ منشی جواہر سنگھ جوہر تخلص کا کلام فارسی شامل ہے

دیوان کشفی مولوی سلامت اللہ مغفور کانپوری نظامی مطبع کا۔

دیوان ہلالی مشہور کلام اہل زبان ہے

دیوان لویدی فارسی غزلین مفید مباحثہ اطفال

خیال بیخودی نہایت عمدہ مذاق کی کتاب تصنیفات منشی سیتل سنگھ صاحب مرحوم بنا رسی بیخود تخلص سے

قند پارسی مجموعہ منتخبات کلام شعرائے نامی مولفہ مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر متخلص بہ نساخ۔

تذکرہ حسینی مولفہ میر حسین دوست سنبھلی اول مناقب جناب امیر المومنین علی علیہ السلام سے ابتدا کی پھر بہت سے اولیائے کرام اور اہل اللہ عظام کا تذکرہ ہے۔

تذکرہ گلشن بیخار۔ از نواب محمد مصطفی خان صاحب بہادر شیفتہ دہلوی کی تالیفات سے تذکرہ شعرائے متقدمین ہے

قصاید پر فوائد مصنفہ منشی تھمن لال صاحب بہجت تخلص۔

دیوان قاسم۔ فارسی غزلیات ملا قاسم دیوانہ کہ شعرای نامی آفاق سے ہے۔

رباعیات عمر خیام یہ رباعیات مثل دواوین اور اوستادون کے کلام کے بہت مستند ہے جدید طبع ہوئی۔

اختراع جدید صنائع شعری از رائے گلشن کمار صاحب

کلیات دواوین و اسوخت اردو

کلیات انشاء اللہ خان یہ کلیات نتیجہ طبع عالی میر انشاء اللہ خان بہادر کا ہے اور یہ حضرت عہد مین نواب سعادت علیخان بہادر کے بڑے نامی شاعرون سے تھے

کلیات نساخ اس مجموعہ مین رسائل ذیل ہین شاہد عشرت سخن شعر اشعار نساخ مرغوب دل دفتر بیمثال گنج تواریخ چشمۂ فیض قند پارسی زبان ریختہ قطعہ منتخب از مولوی عبد الغفور خان صاحب بہادر

هنوز صحبت بیگانه ناگوار انیست — زعمر خود نه شده سیر آسیا سیرے
ز ریزه خواری دندان بصدق مینالم — بخوان زهد نمیباشد از ریا سیرے
سبکدستان اگر ش بس کنند وای برو — خدا به شیخ دهد زود از دوا سیرے
پری بیاد که افشاندنے برو بندم — کدام صبح کشد مرغ را نوا سیرے

مس تو زر نشود خبز بجوش کوزهٔ فقر
نصیحت ست ظهوری ز کیمیا سیرے

خاتمة الطبع

آرایش ستائش و پیرایش نیائش خدائی راست که کبریاست آسمان و زمین جلوهٔ قدرتش مهر و ماه روشنی صنعتش حکیمیت یکتا و دانائیت بی همتا آنا بعد شیوه پرشاد وهبی حلقه بر در ارباب سخن می کوبد و از پنجهٔ هرگان خاک راه دلدادگان شاهد معنی می روبد که ولی نعمی جناب منشی نول کشور صاحب مالک مطبع اودهٔ اخبار که کتب کمیاب و نایاب طبع کردن کارش و درین ریگذار زرشل خذوف در نظر نیاوردن شعارش ناخواست بقصد طبع دیوان ظهوری ترشیزی برخاست و از کتب خانهٔ آفتاب الدوله متخلص بقلق یک جلد حاصل ساخت سپس قوهٔ فعل بها از کتمان بظهور آورد یعنی کتابت به قلم شکسته رقم مهجوران سپرد چون نسخه دیگر مهارت بلکه بقیمت بهم نرسید ناچار نقل با منقول عنه باتحاد تصحیح گرائید المختصر این شاهد دلفریب در ماه نومبر ۱۸۸۹ع مطابق ذیقعده ۱۳۰۶ هجری پیرایهٔ خاتمه پوشید و با هزاران فرخی و مبارکی در صحن رعنائی و زیبائی خرامید فقط

تاریخ طبع

شد از دیوان عیان شان ظهوری — مقرر هست فرمان ظهوری
سزد وهبی بسال طبع گویم — که طبع پاک دیوان ظهوری ۱۲۹۶

گر دیده علم بخاک رستی / جستم زمهال خامه زیبے
فرق من و پای ناشکیبان / دریوزه کنم مگر شکیبے
در راه روی میان پری ما / دارند مجردان اریبے
غارت زده کرد کشت تجرید / امید که برخورد کسیبے
خوش ناله وای دای پس ماند / از شحنه درد کو نصیبے

وصل تو بنجبت من محالست
دادست ظهوریم فریبے

نشود زنده تا سزد سورے / نیستم برده از درد دورے
گله شرمے بود زجان کندن / نتوان تافت پنجه صورے
چیست بهتر برای بدمنشان / روشنست اینکه دیده کورے
حسرت آرزو همه بردند / کشته هر جا که سینه ام کورے
نالهٔ زار بر سر سیل ست / گریهٔ زار کرده خوش زورے

کو فریدون که نالد و نازد
از ظهوری بزور کوکوری

چه صرفه مدعیان را ز ما جدا سیری / تمام گشت سخن زار مدعا سیرے
کدام سرو که در سایه اش گیاهی نیست / کسی ندیده چنین شاه از گدا سیرے
بپای مرحمتش چند بار آوردم / نرفت بر سر دشنام از دعا سیرے
مباد رابطهٔ شکر خور قطع شود / نهاد تیغ بکف مرغ را نوا سیرے
بمیهمانے من خوان فگنده درد و لے / هنوز گرسنه چشم ست از وفا سیرے

آشنایان قدیمی گشته اند از عمر سیر
آری از بیگانگان آورده مهمان نوے

کهنه تر شد وعده وصلش بعهد سادگے
ما همان هر روز میگیریم پیمان نوے

در تخیل کاوکاو سخت رسوا کرده ایم
گشته پیدا بر لبش زخم نمایان نوے

نیست چندان اعتبار چاک جیب کهنه را
تا که آید در بدن گوئی گریبان نوے

آرزوی آستان بوسیم در لب کهنه شد
میکند خون در یم هر روز درمان نوے

انجمن افروزی انجم ظهوری کهنه شد
میکنم بر سینه از داغش چراغان نوے

بازار رو آنکس که کشاد از تو دکانے
بر مایه سودت دو جهان هست زیانے

از خیل ملایک نشدی جای تماشا
میداد اگر نرگس مستان تو شانے

چشمت که دلم تودهٔ تیر نگه اوست
از سرمه بره کرده سیه نور کمانے

هنگامهٔ راحت شده از داغ تو خوش گرم
آسایش مریم ز نفس دست فشانے

وقفت اگر عقل کند غاشیه دارے
نگذاشته در دست کسی عشق عنانے

در جیب دریدن مدد شوق ضرورست
خوش آنکه بمهتاب کشیدست کتانے

همت کمر سعی چنان چست نه بسته است
هر پیر گدائے نه شود شاه جوانے

خالی شده لبهای من از لابه که شاید
در گنج لبے برکنم از بوسه دهانے

ماه استره است ابرهٔ خورشید نبازم
مشاطه او خواهد اگر آئینه دانے

در روزه زهی عشرت می روزه صبوحی
با پیر مغان خوش گذراندم رمضانے

باماست چو ماه دلفریبے
گوئی که دو پاره گشت سیبے

دل نازکست رشک گران تیز رستمیست
ای عشق ظلم در حق پرویز میکنی

بودی نخاله گوی دم از مدح شه زدی
خود را دقیقه سنج و سخن تیز میکنی

گلگون گریه توظهوری چه رهگزیست
در تیز کردنش مژه مهمیز میکنی

کرده جان کهنه را تعمیر جانان نوی
بود خوش فرسوده شد خواهم کنون جان نوی

دفع ظلم هجر لازم باد بر عدل وصال
عشق آمد شد طبیب من بدرمان نوی

تیر بیداد ش ترازو گشت در مغز جگر
دل مباحث سنجی آورد ست میزان نوی

دیده ها بر خویش دزدیم چون براند از نقاب
در تماشا گاه او دیدند حیران نوی

سالکان راه در فرمودگی افتاده اند
هست راه کعبه ما را بیابان نوی

اعتقاد کهنه را نتوان قدری آنقدر
در نثار عشق بت میباید ایمان نوی

بر در دلها همه در یوزهٔ جان میکنم
عید رویان هر زمان خواهند قربان نوی

طرهٔ اکنون منه بر پیچ و بر تابست دل
از کهن آسودگان دیدیم پریشان نوی

میتواند شعلهٔ آهم پریدانه شد
کوسمندر تا بگیرم اجگرستان نوی

شب نیا ساید ظهوری یکدم از فریاد من
یاد گیرم از خموشان طرز افغان نوی

نوبهار آمد جنون دارد دگر جان نوی
سال نو گردید آورد ست فرمان نوی

عمکشان خوئی بحبست خانهٔ خود کرده اند
داشتم در بوستان دیروز زندان نوی

گشته داغم خون چکان تحبست لعل آتشین
در زمین سینه شد پیدا بدخشان نوی

از کهن سودا بنالم می شناسم مشتری
بسته دل آئین بجنس معرفکان نوی

عمر رفت و صورت کار تماشا بر نکرد
یکطرف بنشین ظهوری چند چاهل میشوی

بهار با غمها ازلاله روئی — پناه داغها از شعله خوئی
ز چین آرند مشک امّا برد باد — بچین از چین مویش مشکبوئی
برابر آمدش آئینه از شرم — نگردد آب آهن سخت روئی
چو زخم مرهمی از تیغ او دور — ز جیب عاشقان چاک رفوئی
نبازم خرقه خود را نیالود — عبث گو کرده باشم خرقه شوئی
سخن خواهد که شیرینی شود صرف — اگر گاهی زند بر تلخ گوئی
ازان مستم که در خمخانهٔ مے — کند گردون مینائی سبوئی
ندارد گرچه بخت سینه دارد — جگر مستانی در داغ جوئی

ظهوری را بعشق خوبرویان
برون آورده ام از زشت خوئی

ساقی نشسته دعوی پرهیز میکنی — خویش بخون توبهٔ خود تیز میکنی
بیمار گشت چشم تو در دشمنان مبین — از دوستان برای چه پرهیز میکنی
در صید گاه غمزه رنگین سنان خود — فتراک طرّه های دلاویز میکنی
در گردنم بگو میتو بر خاستن نشست — در افتنم به بهیده انگیز میکنی
در چشم آفتاب رگ و ریشه بشمرد — چشمی که در نظارهٔ خود تیز میکنی
نیست اگر غم تو دگر شب نشین آه — خوش گریه از شوق سحر خیز میکنی
برگرد کار دیدن و سر شار صورتے — از عکس خویش آئینه لبریز میکنی

فرق خود را کرد افسر کاری

بجندی شکر ستانی ببخشی — خرامی جلوه را جانی ببخشی
صبا دیگر به سنبل در نپیچد — اگر از طره ریحانی ببخشی
تواند دل بچنگ غمزه شد تیغ — گرش از غمزه خفتانی ببخشی
مرا گر دست آن طره گردان — اگر خواهی پریشانی ببخشی
بظاهر بوسه بخشی از تو دور است — مگر از خویش پنهانی ببخشی
نشد روزی که تا بشامت پیش — بدستم طرف دامانی ببخشی
لب گاهی که آید در خیالم — گناه زخم دندانی ببخشی
چنین خندد اگر لعل تو بر من — زهر اشکم بدخشانی ببخشی

تنزل از خرد تا کے ظهوری
جنون را کاش طغیانی ببخشی

آگهی عمداً ز حال خود چه غافل میشوی — کو ملاقیها به تقصیرات قائل میشوی
کهنهٔ بطلان خود بفروش و عشق نو بخر — در بطالت مگذران اوقات عاطل میشوی
در صف اهل دل از دون همتیها ایستی — نیم جانی خرج باید کرد داخل میشوی
باش از رندان عارف خدمت میخانه کن — خانقه منشین که از شیخان کامل میشوی
کشتی جانها بموج عشق دریا میشود — کو تهی گردابئی طوفان ساحل میشوی
ناتوانی گر جنون را شورشی در عشق نیست — میشوی خوش بی نمکگاهی که غافل میشوی
میکنی عید بشارت میدهم آماکمست — اینکه صد ره هر زمان قربان قاتل میشوی
خام میمانی جنون از گرمی مجنون مپرس — داستان کوهکن مشنو که کامل میشوی

صد ظهوری بر زبانت بیخود آید هر زمان
بیخودانت را اگر گاهی شکاری میکنی

خواهم از حق بد عاسوزی — نفس گرم در دعا سوزی
نالهٔ افسرده است میباید — در دز آر شعلهٔ دوا سوزی
در گلستان ما شرر شبنم — از جگر غنچه در صبا سوزی
کاش بیگانه گرم میگردید — کرده بیهوده آشنا سوزی
آبرو می رود بباد مباد — آتش باده در حیا سوزی
جرعه ساقی نریخت جز بر رند — ذوق دارد بپارسا سوزی
از برای فتیلهٔ داغش — زاهد شهر در دوا سوزی

با ظهوری شدست گرم عتاب
عیب باشد ز شه گدا سوزی

تا رکت را باد منفر کاری — گر مسیر نیست معجر کاری
دیدهٔ بر جنبش مژگان مدوز — زخم بر رگهای نشتر کاری
کشتی صبر و سکون را میدهم — هر زمان از موج لنگر کاری
دل بداغ از گرم خونان میشود — سینه را با دا با خگر کاری
قیمتی کردیم چون آمد بکار — خنجرت میخواست جوهر کاری
دل بحیرت چند گویم رحم رحم — غمزه را دستور خنجر کاری
روز مبر از سایهٔ سرو بلند — باغ و بستان را صنوبر کاری

خاک راه شه ظهوری سجده کرد

خودرا مباد اگم کنم بربی غلط تا کے روم
از دست می افتم بدر در مغز جان کیستی

آغوش ازرانی تو بر بوسه میزد لبم
شمشاد بالای خودی غنچه دهان کیستی

انیست اگر تاب کمر تابی نمیماند بکس
جائی نمانده درمیان نازک میان کیستی

درکار و بار جان ودل هر روز زغم تازه
از نوک مژگان میچکد رنگین سنان کیستی

از غمزهٔ فصاد تو هر لحظه بر رگهای جان
از ار نیشی میزند راحت رسان کیستی

سامان کار و بار تو بر طفلی و نادانی ست
کم میکنم پروای کس بسیار دان کیستی

خورشید ده بال و پری در آتش پروانگی
دودم برآمد از جگر از دود مان کیستی

خوش دوری انداختی خوش آتشی افروختی
خوش مهربانان سوختی نامهربان کیستی

درکوی ابراهیم شه بنگر ظهوری قدر خود
بر آسمان برتر نشین از آستان کیستی

درستمگاری چه عهد استواری میکنی
بر تو میترسم عزیزا نرا چه خواری میکنی

مرغ دلهامی پرانی و نگه برمیدهی
گشت استاد خودی مشق شکاری میکنی

پرده های راز را میدوزی و خوش میدری
درمیان می آئی و دیگر کناری میکنی

چون برانی زهد و تقوی اینهمه گل بشگفد
خویش را از تاب می رنگین بهاری میکنی

آه سر برکرده سیر سبزستان کرده اند
گریه رنگین ست سیر لاله زاری میکنی

آنچنان نشکسته پیمان که از خاطر رود
یاد خواهد بود خود را شرمساری میکنی

بر سر کاری ازین کمتر تصرف خوب نیست
صاحبان جان ودل را هیچکاری میکنی

می نشینی هر کجا دانی که میباید نشست
خوش نشینی با رقیبان وگذاری میکنی

میکنی جمع اینهمه آشفتگی در طرّه ها
فکر احوال پریشان روزگاری میکنی

ندارای خدمتی در دیر نتوان — بازار حرم احرام کاری
عبث خوئی برآورد ست ناصح — زمن کو سخته تر در خام کاری
بغرت گو اثر ممتاز دارد — دعایم را ازین دشنام کاری
غزالان را بوحشت انتهی نیست — رسد رم خوردگانرا رام کاری
زچین های که چیدی در بر لف — چه شبها را که کردی دام کاری

زفیض مدحتِ دارای عادل
ظهوری را کند الهام کاری

خوشست صرفه جان صرف کن برای کسے — کجاست فدویه بسیاری اگر برای کسے
بکاوش رگِ دل نیشِ غمزه درکارست — جهان جهان دل وجان نیشتر برای کسے
ازین ترقی عجب وغرور در فکرم — که خوی کرد بدشنام او دعای کسے
اگر گهی بقسم خوردن احتیاج افتد — خورم قسم بوفاهای بیوفای کسے
اگر زیاده نگوئیم خضر میداند — که نیست کم زبقای کسی بقای کسے
زمجلس تو مرا ازدحام بیرون کرد — گذشت عمری وخالی نبود جای کسے
بخانه دل من دزد نیست آری پے — شود چو روز ندانی ره سرای کسے
بخاک بنیریم افتاده کارے ترسم — که در ره تو برآید بسنگ پای کسے
عجب اگر بگذارد دران جهانش نیز — مباد شمهٔ هجر تو در قفای کسے

زوصف خلد ظهوری مکن نرنجانم
که نیست جز سر کو باغ دلکشای کسے

تلخی بصد شکر مگر شیرین زبان کیستی — تیری بصد پیکان بزن ابرو کمان کیستی

از صیقل مهر تو دلم آئینه گردید
روئی تماشا بکشم روی نمائی

ایمن نشوی از خطر مرگ ظهوری
احیای بقائی نکنی گر نفنائی

به پیش رشک زمن نیست برگزیده تری
که یار راست مهر روز شوخ دیده تری

حدیث دوختن جیب درمیان دارم
ز خویشتن نشنیدم ز پا بریده تری

بدل بریش چنین طفل و نارسیده مبین
بکار خویش از و نیست وارسیده تری

بعرصهٔ غم و اندوه سرو بالایان
ز آه من نمایند قد کشیده تری

چنان که رام تر از من کسی نبوده بصبر
کنون ز خویش ندارم گمان رمیده تری

ز چاک خرقه چه رسوست در نظر بازی
مگر ز شیخ ندیدیم شوخ دیده تری

تعلق ست تمنای مقصد و منزل
درین طریق ز تجرید کو جریده تری

چه خارها که نچیده است در کفم برهم
ز من نبود درین باغ گل نچیده تری

پئی زیارتش از دیده پای میکردم
ز من سراغ نداد ند غم کشیده تری

بیار حلقه و در گوش من فگن کز من
به بیع عشق نداری دوم خریده تری

درین شکار کنم مین از شکاری اشک
ندیده ام ز ظهوری نجون تپیده تری

ورع را در خمار جام کاری
بسر جوشی نکردی خام کاری

شدم بی صبر تر دستی ندارند
دل آرایان درین آرام کاری

لب من ریش گشت و گوش فاسد
ز بس ابرام در پیغام کاری

فرو خوردم نفسها گر نکردی
سحر را دود آهم شام کاری

شبنم در تیرگی ماندست بگرفتیم از روئے
نکردم از برای کلبۂ خود فکر مهتابے

بهم تا کی برآییم هر زمان از طعنۂ مردم
ندارم آن گوارائی در نیغا مشربی تابے

زدم بر نغمهای شکر دردی از بُن ناخن
نگردید تار نفس را نالہ بنوازد بمضرابے

باستقبال وصل از خویش میخواهم برون آیم
که شادی میرسد از گریه بر راهِ خنده را آبے

سخن با هم نشنوم افسانهای مانع رخسارات
که متیرسم فتد بر چشم بیدارم گل خوابے

گل تعمیر یک مسجد قضا در آب نگرفتے
نماز ابروئیش گر فوت گردیدی ز محرابے

چه سنگین اضطرابی لنگر افگندست در خاطر
شکیب و طاقتم کوه است اما کوه سیمابے

ظهوری کیست طوفان خجل روئے دریائی ندیدے
که آهش از برائی کشتی چرخست دولابے

عید از گل قربانگه ما ساخت حنائے
شاید که ببوسیم بعیدی کف پائے

سرسبزی و شادابی عشقت که گشته است
آرائش گلزار تری خشک گیائے

در حیرتم انداخته آنقدرت و این عجز
شاهی نتواند که بنا شد به گدائے

در خدمت نزدیک بجالاکی من نیست
خوش آنکه شوم پیرهن تنگ قبائے

سنگ ره سالک نشود دینی و عقبے
میخواست اساس دو جهان یکسر پائے

امید که کارم نفتد در طلبش پس
در گمشدنم پیش فتد راه نمائے

در بیع مذلت چه خریفند عزیزان
بیعانه دشنام مهیاست دعائے

از سینه حیرت چه گریهها که نمے ماند
چون گریه نمی بود اگر عقده کشائے

تیغ تو نمیداشت اگر آب مروت
خون چو منے را که رساند بهبائے

مشکل که نشیند دل ما در چمن خلد
داریم بسر از سر کوئے تو هوائے

از صیقل مهر تو دلم آئینه گردید — روئی تماشا بکشم روی نمائی

ایمن نشوی از خطر مرگ ظهوری
احیای بقائی نکنی گر فنائی

به پیش رشک زمن نیست برگزیده تری — که یار راست مهر روز شوخ دیده تری
حدیث دوختن جیب درمیان دارم — ز خویشتن نشنیدم زپا بریده تری
بدل بریش چنین طفل و نارسیده مبین — بکار خویش ازو نیست وارسیده تری
بعرصهٔ غم واندوه سرو بالایان — ز آه من نمایند قد کشیده تری
چنان که رام ترا زمن کسی نبوده بصبر — کنون ز خویش ندارم گمان رمیده تری
ز چاک خرقه چه رسوا ست در نظر بازی — مگر ز شیخ ندیدیم شوخ دیده تری
تعلق ست تمنای مقصد و منزل — درین طریق ز تجرید کو جریده تری
چه خارها که نچیده ست در کفم برهم — زمن نبود درین باغ گل نچیده تری
پئی زیارتش از دیده پای میکردم — زمن سراغ نداد ند غم کشیده تری
بیار حلقه و در گوش من فگن کز من — به هیچ عشق نداری دو دم خریده تری

درین شکار کنم مین ز شکاری اشک
ندیده ام ز ظهوری نخون تپیده تری

ورع را در خمار جام کاری — بسر جوشی نکردی خام کاری
شدم بی صبر تر دستی ندارند — دل آرایان درین آرام کاری
لب من ریش گشت و گوش فاسد — ز بس ابرام در پیغام کاری
فرو خوردم نفسها گر نکردی — سحر را دود آهم شام کاری

شبنم در تیرگی ماندست بگرفتیم از روئے — نکردم از برای کلبۂ خود فکر مهتابے
بهم تا کی برآییم ہر زمان از طعنۂ مردم — ندارم آن گوارائی در نیغا مشربی تابے
زدم بر نغمهای شکر دردی از بُن ناخن — نگر تار نفس را نالہ نبوازد بمضرابے
باستقبال وصل از خویش میخواهم برون آیم — که شادی میرند از گریه براهِ خنده را آبے
نخواهم شبنم افسانهای باغ رخسارش — که متیرسم فتد بر چشم بیدارم گل خوابے
گل تعمیر یک مسجد قضا در آب نگرفتے — نماز ابروئیش گر فوت گردیدی زمحرابے
چه سنگین اضطرابی لنگر افگندست در خاطر — شکیب و طاقتم کوه است آما کوه سیمابے

ظهوری کیست طوفان خیز روئے دریائی اندوهے
که آهش از برائی کشتی خود نیست دولابے

عید از گل قربانگه ما ساخت حنائے — شاید که ببوسیم بعیدی کف پائے
سرسبزی و شادابی عشقت که گشته است — آرائش گلزار تری خشک گیائے
در حیرتم انداخته آنقدرت و این عجز — شاهی نتواند که بنا شد به گدائے
در خدمت نزدیک بچالاکی من نیست — خوش آنکه شوم پیرهن تنگ قبائے
سنگ ره سالک نشود دینی و عقبے — میخواست اساس دو جهان یکسر پائے
امید که کارم نفتد در طلبش پس — در گمشدنم پیش فتد راه نمائے
در بیع مذلت چه حریفند عزیزان — بیعانه دشنام مهیاست دعائے
از سینه حیرت چه گریهها که نمے ماند — چون گریه نمی بود اگر عقده کشائے
تیغ تو نمیداشت اگر آب مروت — خون چو منے را که رساند بهبائے
مشکل که نشیند دل ما در چمن خلد — داریم بسر از سر کوئے تو هوائے

در کشمکشم کشیده زلفی — پیچیده براه پیچ و تابی
هم بازئ پرده ها دریدن — از شوخی چهره در نقابی
تا کی بسخن درآید آن چشم — مائیم و نگاه بی جوابی
نمها تبف از جگر برون رفت — وین طرفه که گریه دارد آبی
شادیم که ناله انتخابی ست — از درد خوشست انتخابی
در بادیهٔ فریب کردیم — از گریه سراب زای آبی
یکشب نهاد پای بیرون — رشک تو به سیر ماهتابی
روشندلی از منست امروز — در ذرّه نشسته آفتابی

شد رخصت اختلاط حاصل
از خویش ظهوری اجتنابی

ز خجلتهای مرگانش بدل زخم سنان پوشی — ز طغیانهای حرمانش بصد آوه فغان پوشی
تعالی الله چه زیبنده ست کس نشنیده این هرگز — که نجشد شالپوشی را بزانش پرنیان پوشی
ز دریای سرشک من چه بیتابی بموج آمد — ز تار آه با قم طیلسان آسمان پوشی
ز راحتهای سودا پرده بر مغزم مے آید — برای سینه کردم فکر داغ استخوان پوشی

ز رشک مایه داری هجر را بر وصل بگزیدم
ظهوری صرفه داری سود را کردم زیان پوشی

من و سوز و گداز و صبر و کنج و خشم و بیتابی — زبان و کام خشک و ناله و افغان نایابی
مگر آری برون از لاغر یهانجت و طالع را — بصد زاری گلو را عرض کن بر تیغ قصابی
خوشا بینش که رنگین تر شود از جلوهای گل — هوس دارد ز خون خویش گلبن را دهد آبی

دشنام زیاده از دعا بود — بیفائده کرد اثر تلاشے
آن روز که داغ گشت تقسیم — کردند دل و جگر تلاشے
کی اشک منش خذف شمارد — بیهوده کند گهر تلاشے
ما بی خبریم و چشم در راه — واجب شده بر خبر تلاشے
کردند بزور از حریفان — با دلبر سیمبر تلاشے

میکرد برائے من ظهوری
ممکن میبود اگر تلاشے

زردی آتشین در گلستان انداخت جوشے — نه جای جلوهٔ گل بود یادش ساخت خس پوشے
بدود اول بخوری میدهد بال و پر خود را — اگر پروانه گاهی میکند انداز آغوشے
شکیبائی باین تاب و توان تسمه کمر بازد — بزیر بار بیتابی بباری میرود دوشے
ز آزادان کراز میدهد چنین طوق گرفتاری — بگوشم حلقه گردیدست عشق حلقه در گوشے
تلخی مرده هر سو صد هوس در راه این حیرت — که شاید توشهٔ بر سر کند از چشمهٔ نوشے
نزد بر راه پیغام تو گوشم دیدهٔ بر هم — ز کوتاه خاطر عاطر کنی یاد فراموشے
چنین خمیازه بر خمیازه تا کی در شب هجران — بهنگندیم روز وصل آغوشی بر آغوشے

تلاش حسن و عشق آدم ظهوری میشدی قائم
که بیرحم جفا کوشے در افتد با وفا کوشے

یک روز نمیکشی شرابے — کز بخت جگر کنم کبابے
اشکے بشمرده میفشانم — پر دُر شده غم ز جیب و آبے
شبها چه فسانها که بر خواند — در هیچ شبانه نیست خوابے

شمع چون گشت بدلسوزی عشاق علم
کاش از شعلهٔ پروانه بود بال و پری

رشک بر غیرت اغیار ندارم سهلست
بر سر کوی خود ازمن نبما خوارتری

زهر میریخت باین شوق ظهوری در کام
کز نمکدان تو روزی ببرد شکرے

زپیش افتادگان لبتر نباشی
درین ره پا منه تا سر نباشی

ازان آتش بسان دود برخیز
که در خاکسترش اخگر نباشی

نمانی بی نمک از شور بختے
باین تلخی اگر شکر نباشی

فزون در کوهکن از پلهٔ عشق
ز وزن بیستون کمتر نباشی

بروز گریه وقتی اشتلم کن
که در طغیان جیحون تر نباشی

بسخت تشنهٔ دیدار مانی
بمحشر تشنهٔ کوثر نباشی

بجنبد ساقی از لب بوسه بردن
خراب پیش ساغر نباشی

نخوردی زنده تبراش اعتقادے
خدارا می نگر تنگر نباشی

زصورت کاه در معنی بفیزاے
ظهوری فربهی لاغر نباشی

درنالهٔ نکرد اثر تلاشے
ای دل تو کنی مگر تلاشے

شیرین سخنی بگفت تلخے
زهر تو نشد شکر تلاشے

کشت لب خشک خود نکردی
یارب بی چشم تر تلاشے

بیتابی شام فوت کردی
در بیخودی سحر تلاشے

خورشید که بارخش درافتد
با شعله کند شرر تلاشے

اگر طراوت گلهاے خندہ میخواہی
ضرورت ست تمنای چشم نمناکے

وصیت ست بمستان کہ روز دفن مرا
نہند در جگر ریش ریشہ تاکے

امید نیست زبون گو شکار باش زبون
بچشم کردہ در ایم دوال فتراکے

بزیر تیغ ظهوری چہ عجزہا کہ نکرد
نکرد ہیچ مروت فراق بیباکے

خوشم کہ سوخت زتاب نفس دعاے کسی
دعا شناس نگردیدہ مدعاے کسے

بسر مہ حاجتم افتادای صبا لطفی
ورا انتظار بسوزم بخاکپاے کسے

رود بہ بحر صدم سر حباب وار فرو
اگر شود نفسی خالی از ہواے کسے

کسی کجاست کہ حرفی برای من گوید
یقین کہ میکشدم ہجر بی رضاے کسے

باہل کعبہ و تجانہ نذرہا کردم
چہ سود خیر نماندست در دعاے کسے

فریب خوردۂ ایلی فریب ظاہر شد
کہ آشناے کسی نیست آشناے کسے

اگر زغمکدۂ ما نخیزد این شیون
چنین بساز نماند طرب سراے کسے

اگر ز قہقہۂ دیگران دلت گیرد
اشارتست مہیای ہا ہاے کسے

ہزار جان نگفت در تن ظهوری کرد
ہزار بار نمیرد کسی براے کسے

عمر بگذشت نشد پاک دمی چشم تری
نخل امید نشاندیم و نخوردیم بری

دامن روز طرب در کف صد شام فتاد
شب غم را بسر راہ نیامد سحری

خوشۂ برق زصحرای جگرے روید
شعلۂ داغ دلم ریخته تخم شرری

بر سر راہ چرا می نہ نشستی ناصح
کہ زحال تو رود تاب زتاب کمری

نظر کرده عشقم جواهر شناسم
سر شک آمد انیک بمرجان فروشی

ظهوری کنار پُر از مایه دارد
رگِ ابر چشمم بطوفان فروشی

گره طرّه دوش وا کردی
نافه در دامنِ صبا کردی

سینه را عشوه کنج کاوی کرد
غارتِ هست و بود ما کردی

دامنِ نقل کام افشاندی
عاشق بوالهوس حلا کردی

دامهای نگاه پنهان را
بهنگه گونهٔ ادا کردی

بنود شکوهٔ ظهوری را
انچه کردی باو بجا کردی

اگر زو از یار دارم یاریے
کاش می آمد زمن اغیاریے

زور مهرم خصم را میکرد زیر
نخبت اگر میکرد اندک یاریے

بی علاجم در خوشامد های غیر
عشق دارد نیز دنیا داریے

دفتر تفصیل برگشت از غم
میکنم با آنکه مجمل کاریے

دوش دل برخوان وصل از بیم غیر
با ظهوری کرد حسرت خواریے

خوشست از دم تیغ تو سینه چاکے
ز حیرت مه روئے جلاے ادراکے

ز اشتیاق تو هنگام صور دور زمان
دو دو ز خاک برون هر طرف کفن چاکے

بصرفه صرف کن ایدل حیات در هجران
امید وصل همانست اندک امساکے

بیک شرار که از آتشِ جدائی جست
هزار شعله فروشد بجیب خاشاکے

عطر کاکل خود دماغ اهل سودا را نواخت
ای صبا بر مغز بیهوشان نداری منتے

دیده بالد در جلا آئینه خورشید را
در تماشا تیز گردد گر باشد نصیبش حسرتے

آرزوی داغهای تازه جوشد از جگر
تا ظهوری راست بر مال ظهوری حیرتے

بیوفا یم بیوفا بر خویشتن بندم تهمتے
نا نوا تم گاه گاهے گفت حرف نسبتے

عیب میباشد وفا و مهر در قانون حسن
چون نهد یار از برای خاطر ما عهد عتے

در جهان از من تو نگر تر نداری کس نشان
گر متاع دوستی میداشت اندک قیمتے

در نبرد گشت شوق طاق میدانی ولیک
برخ لاف از گریزش ماند گرد خجلتے

از دهان کی دست بر میدارد نیسان تا بهایے
کی نمیزد آب را بر دیدهٔ ما رخصتے

در محبت جز غریزان کس نمیداند جواز
بهر این زین پیش میکردم تلاش اعزتے

سنبلستان شد دماغ از عطر کاکل ای صبا
گر توانی از سمن زار گریبان نکهتے

خوار گشتی بر سر کوئی ظهوری این زمان
آن ظهوری نیستی میدار خود را حرمتے

دگر دل شده گرم در جان فروشی
سر افتاد در فکر سامان فروشی

دگر روز بازار عیشت ورجهت
نشستست در وی بدرمان فروشی

ز زندان فتادم بگلزار کوئے
که خار و خسش کرده بستان فروشی

ببازار سودای هندو نژادے
کشادیم دکان ایمان فروشی

سر و برگ سودای بلبل که دارد
چو کاکل در آمد بریحان فروشی

با عجاز بر عقل پرکار بندد
کند چشم جادو ز بستان فروشی

ای دل تامّلی کن خوبست زارنالی
بر درد بار بر بند کن خویش را دوائی

از خان و مان بکش پا راهِ سراغ گیر کن
شاید قوی توان زد پر مایه همرائی

در پهن دشت حیرت گلگون آه ماند
گر نیست تازیانه در دست ها بهائی

نامحرمی نماندست بگشا زبان ظهوری
گر نیست تازیانه در دست ها بهائی

پائی فشرده بر دل از جلوه اضطرابی
پیچید بر رگ جان از طرّه پیچ و تابی

انگیخت شوق لشکر از تست فتح ایدل
در کوزه تخیل افتاده انقلابی

ای دیده رفت خونت از دست خواب خواهش
شاید سری برآرد افشان بروی آبی

غم بحر بیست نتوان ضبطش بعمر اندک
جوشید داغ از دل ای سینه انتخابی

ای بخت در چه کاری روز دگر نماندست
یک شب سحر نکردی بار شک افتابی

گریان دشت هجران انگیخت دود از جان
از وعدهٔ دروغی کو جلوه سرابی

گاهی نگاه جوری سوی گناهگاران
گر یکدو زد بخاطر اندیشهٔ صوابی

بیطاقتیم در سر اجرم و گناهِ ما را
هم خود بگیر بسوزی از شعلهٔ عتابی

بگذار پاس خود را با من دگر ظهوری
خوابم تمام رفتست از چشم نیمخوابی

دانه میباشد فریب از نقل بزم عشرتی
شوق زلف انداز ما خوش کرده دام صحبتی

رفت صبر و هوش را گرد آوری میکرد دل
عشوهٔ پنهان اگر میداد اندک مهلتی

از وصال شمع کی پروانه گردد بهره ور
تا نزد داغ شعله خیز ما نخواهد همتی

حرف وصل ایدل چه هر دم در میان می آنگنی
با زبان ماند از و این حکایت نسبتی

ظهوری داشتی منظور آخر راحتِ خود را
زدی بر تیغ رو خود را نخوردی حیف ابروئی

جرأت بکوی خواهش محکم نشر دپائی
دارد زبان قراتے با عرض مدعائے

امروز می نشینم در جرگهٔ شهیدان
فال شگون من شد گلگونهٔ قبائے

هر جا جگر شگافد تیغ جگر نوازت
هر قطرهٔ برآرد گلبانگ مرحبائے

سستے درست میکرد بر خصم دست جورت
واقف که کرده بودی در دوستی خطائے

در بزم اشک ریزان سوری چنان نباشد
گر همزبان نباشد با گریه ها ئیهائے

زهر نگه نماندست سیراب از تغافل
معلوم میتوان کرد از شهد خنده جائے

از یار یافت رخصت دشنام نامزد شد
رقاصی اثر بین بر نغمهٔ دعائے

گاهی همه ملالم گاهے همه نشاطم
از من گرفت دل را بیگانه آشنائے

صبر دل ظهوری در سی نمیتوانکرد
بر لوح مصلحت شد انشای افترائے

شادم چو بیوفایان بیاد بیوفائے
از آشنائی دل خوش و اگرفته پائے

از گوهر نیازم بازار و شهر پر شد
از بیع عجز دارم نازگران بهائے

اشکم ز کف عنان برد ای مدعی چه کردی
بر پیکریت دوانم جولانی دعائے

بی پیچ و تاب دردی گفت آبرو خدایا
کبهای نالهٔ خیزی مژگان اشک زائے

میباید آه بازی در گوشهٔ خموشے
شاید بدست افتد سررشتهٔ نوائے

کی میکشید زاهد رنج صداع نخوت
از لای بادهٔ ما میکرد اگر پلائے

چون عشق مغز پرور شد میزبان جانها
بر خوان سینه نازد داغ ترا صلائے

ظهوری بیوفائی را کمال عیب میداند
وگر دانی که عیبی نیست چندان یاد ازو نائی

در جیب گل افگنده صبا ناقه بوئی — گویا که سری بزده از حلقه موئی
آن چشم که وارد که نگاهش نگذارد — گیرم که برافتاد ز نقاب مه روئی
دل داشته صد عقل و خرد را تماشا — دیوانه شود در شکن از زلف موئی
دستی بزن ای شوق گریبان همه مسدود — چاکِ دهنِ ناصح ما را بر نوئی
پیغام سرودی بلب نوحه گر آمد — وقتست اگر پاک کنم راه گلوئی
مغز ورع از درد سر عجب نکاهد — بر جبهه طلا گر نشود لاسه سبوئی
لفظ سخن خام مکن روی کش از ما — کز معرکه گیری سخن روی نکوئی

شاید که بزد آرزوی خام ظهوری
با دل سخن گرم کن از گرمی خوئی

دگر ببطاقتی فرمایدم شبگردی کوئی — که سرها در میان خاک و خون افتاد هر سوئی
بیا در صید گاه عشق ننگ شیر شرزه شیرانرا — بصد زنجیر در بند از نگاه طرفه آهوئی
فزون تر باد این خصمی میان مرهم و زخمم — چه میکردم اگر میداشت دردم نخبت داروئی
ملامت زهر رویاند از مغزم دگر روزی — بتلخی در شکر گر داندش شهد سخن گوئی
ز تاراج متاع دل جگر زین حیرتم سوزد — که می بینم ندارم طاقتِ نظاره روئی
ز بار رشک پشت کوه گردد خورد میگنجد — تهی سازد اگر گاهی دل بیچاره پهلوئی
تبسم شکّر صد مصر از کنج دهان ریزد — چکد گر زهر قهری گاهی از زنبال ابروئی
عزیزم خوش بپیش غمگساری خویش میسرم — که گردد وقت جان دادن سر من بازِ زانوئی

سرشک ازغوانی برجبین رعفران من
تبسم گونهٔ کاهی زکوهِ لاله رخسارے

برای خود نمیگویم مروت بر نمیدارد
بگو تا وا کند جلاد چشمت چشم زنهارے

چه سازم استخوان بست بجتان بیخی دارد
مبادا از رخم بردارد دم تیغ جفا کارے

ظهوری را برای رشک میر از زندگی دارد
مبادا روزی کس لقمهٔ خون جگر خوارے

واعظ و مسجد و لاف از سر منبر زدنے
من و عشرتکده و رندی و ساغر زدنے

بار اندوه و رخ تافت نه گنجشک دلم
نیست درمان بجز از خون کبوتر زدنے

رفتم اینک که جنون را ببرانم به ازین
دارد این معرکه عقل بهم بر زدنے

هوسِ زخم جگر چون گسلد از دل من
دیده ام از صف مژگان تو خنجر زدنے

بر سر کوی تو سنگے بکفِ بخت فتاد
کاش میبود مرا قوت بر سر زدنے

پخته خوش مائده عشق و جنون منتظرم
غمزهٔ باد ز مژگان سر نشتر زدنے

غیر افسرده ظهوری بفراغت میجوش
بر سر شعله نیاید ز مگس پر زدنے

ز شوق طرهٔ دل طائر دام پریشانی
نگه بر گرد خوان چهره مهمان کرد حیرانی

نخوف راهزن ماند نه بیم غرق گردیدن
اگر کشتی شود دریائی و محمل بیابانی

کجا از چار دیوار سرای جانفشان بودے
اگر همدم نکردی عشق تعمیرش بویرانی

بحکم من ز دل بیرون نهد پا فکر جمعیت
سر زلفی ز جانم میکشد طرح پریشانی

سبکروحانه در آغاز هجران کاش میمردم
امید وصل همی بست این عیب گرانجانی

خوشا حالم که بهر خاطر غیرم ز غم کشتی
هنر بود دست گو پابست روئی هست پیمانی

ظهوری سینه را صندوق آرا بر جفا کردی
همان بهتر که جای او گذارد دل به بیگانے

ز حد بگذشت خندیدن خدا را چشم گریانے
که بهم ضائع شد از آلودگی تلقین افغانے

ز یانها دارم از سودای درمان مایه داری کو
دلم نگرفت از صحن گلستان کنج زندانے

ز راحت تا بکی آسودگی در مغز دل بالد
خراش سینه در دولی و کاهش جانے

سپند کامرانی را عتبار افتاده دارد
که افتد شعله سان در پیچ و تاب باد جولانے

کسی دکان شکر خنده در مصر طرب دارد
که نبود از ندنیل گریه او را بطغیانے

ز آلایش توان آورد بیرون لیق تقوی را
بران کز شعله رنجد برق حسن پاکدامانے

بصد رنجیر نتوان بست بر دل مگر جمعیت
اگر باشد کسی شوریدهٔ کاکل پریشانے

نظرهای حوادث را علاجے رو نمیگیرد
درین بیچارگی ها چون نمی باید نگهبانے

نهادی رو ببازار محبت نقد تر میشو
ظهوری تا مگر شکم دهد خود را گرانے

ترحمے کرد از خطش مرا عشق وفادارے
برای دیگران شد گر سواد خط بیزاری

بمستی طالع چون طالع آن سخت جان دارم
که شیرینی تراشید از برای خسرو آزاری

ازین افیون که حل کردست دوران ایاغ من
مگر در خواب بیند چشم بختی روی بیدارے

گران تر باد خواب ای ناقه پا آهسته تر داری
که شد محمل نشین از خود تهی بهر سبکبارے

بدین عاشقی نازم که می آید ازین مذهب
هم از زنار تسبیحی هم از تسبیح زنارے

اگر دل را نسازد صیقلی ایمای ابروئے
شود در رنگ غم از جفای چرخ زنگارے

اگر از ساقی چشم تو افتد باده در گردش
به بیتابی فتد بر دوش مستی دست هشیارے

ظهوری مژده فکر عشرت صبح تمنا کن
که از شبهای عشرت زای هجران گشت یلدائی

یکی در باد پیمائی یکی در باده پیمائی
چنین بودست دائم راه و رسم خرج مینائی

توان بر ساحل مقصود کردن لنگر انداز
بسیل اشک حیرت کشتی امید دریائی

نرفت از پیش چندانی که گردد نارسا نعمود
بلی دارد نیازم قدرتی در ناز فرمائی

نمیترسم ز هجران آنقدر کز صبر میترسم
ندیدم هیچکس از خود زبون تر در شکیبائی

تمامی عمر دشوارست ز نیسان حیرتی بودن
نشد روزی که بنشینم خوشم بر روز تماشائی

چو افتد چشمها بر هم نماید راز را مبهم
نمیباشد بیان محرم در اسرار هویدائی

بطرز جلوه کی شمشاد میشد آشنا هرگز
بحمد الله که در عشق تو عیسی نیست شیدائی

لب ناصح چه بیکاریست دائم همچنین مارا
نمی بودی بباغ و بوستان گمن زمزمه بالائی

نکردم هیچ تقصیری چو عود آتش مزن بر من
که مشک و عود آتش در جبین دارند سودائی

ظهوری دارد این مردن لعل نکته پرداز ش
که گیرد نکته دشنامش براعجاز مسیحائی

نهادم یکدو روزی بر جگر از شک دندانی
ولی شد خام ترکارم ندارم صبر خندانی

غرور از حد گذشت از گرم خونها چه گردد کم
اگر گاهی فشاند شعله بر دامان دامانی

جلا از آئینه رخسار خوبان روی بر تابد
اگر یکدم نباشد در برابر چشم حیرانی

تبرک نیم جانی دارم از آسیب صد مردن
علاج درد هجران خوش بود دشوار آسانی

اثر را نغمهای تر خورد بر گوش از زمی
که بندد گریه تا را شک بر قانون افغانی

رود از گریهای خام آب روی بیتابی
نباشد گر جگر را جوشش از داغ پنهانی

ظهوری

ای غیر مبیناد ز سر مست غروری
هشیار که رنگین شود از تیغ جفائی

دُرّی شدهٔ در صدفِ جان ظهوری
انیست که دارد گهر اشک صفائی

ببرس ای طره درهم نکیره از شوریده احوالی
ز حرمان سوختم منواز بختم را با قبالی

نشد خود دشتگاه حاصلم از وصل مستعجل
بصد جان میفروشد هجر اندک اندک احمالی

بهای صد جهان جان از نگاهی بود در دامن
بهر جا در میان افتاد همچون عشوه دلالی

غم امروز و فردا برده رخت از خاطرم بیرون
نباشد روزگار عشق را پاری و امسالی

مبادا صد کدورت بر ضمیرش پرتواندازد
ز بیتابی دلا طاهر نسازی صورت حالی

مکحل گشته چشم دولت از خاکسترم آرے
بخی شاکِ وجودم آتش او کرده اقبالی

گزندآرزو گو برق هم بر خرمن خود زن
که جان شعله پرورشد سپندد دانه خالی

با میدیکه شاید از رزش بغیش برون آید
ظهوری در گداز آرزو گردید خون پالی

بصبر عزلتی دادم قرار از کنج تنهائی
بحال خویش اگر بگذاردم شوق تقاضائی

ببرگ بیقراری عشوه سازی داد پیغامی
بلی رفتند صبر و هوش دنبال تکیبائی

کمندی نبد از تار نفس هر لحظه ای ناصح
چه بیتابی عبث رنجیر در شد زور رسوائی

ز کنعان وصال خویشتن خویش غافل افتاده است
به پیش افتاده گویا حجله بخت زلیخائی

نیارد دامنی را چهره از گرد ره حیرت
نسازد پاک لاراستین ما ز عذرائی

بحکم حسن لازم شد ز بزمت راندن مجنون
معطل بود آری کار و بار دشت پیمائی

برای وصل دیگر منتِ کس بر نمی تابم
که در کنج تخیل از خویش باشد تماشائی

تیغی کشیده فکر قیامت چه میکنی
برماست دست بر دنبدار تا ملے

پیشم فتاد رخت دل از دوش میکند
چشم تو در کرشمهٔ غارت تعللے

انیست طرز زمزمه را عید دیگران
نشگفته هنوز ز گلبانگ بلبلے

تا راج صبر و هوش نمودی بعشوه
ره بر دلش گرفته ظهوری تغافلے

کشیده صبر در دامان غیرت پای تمکینی
تلاشی میکند با شوق دارم چشم تحمینی

هوای سیر بستان پا نهاد از خاطرم بیرون
که دادم پای بر خاری ندارم دست بر گلچینی

معاذالله نگهدارد خدا از تلخی شکر
عتاب آلوده چشمی ریخت بر من زهر شیرینی

ز شادی پای طفل اشک را از خون حنا بندم
بقتلم تیغ بردارد اگر دست نگارینی

سر چون من سیه روزی کجا امید و دون دارد
که بر فتراک هندو آفتاب خانه زینی

چه جاسوسانه می آید نگاه عشوه پرورش
ظهوری کرده پنهان مگر جای دل و دینی

بگذشت ز حد دوری خورشید لقائے
آئینه حیرت شده محتاج جلائے

طغیان اگر این نوع کند نیل ستمگر
در مصر تمنا نتوان یافت نمائے

در باغ جگر قد نکشد گلبن راحت
آتش ندهد ارزوم تیغ جفائے

بر کوشش خود کعبه روان تکیه نکردند
تا پشت ندارند بدیوار سرائے

بر خشک گیاهی ز ندارد برق عجب نیست
این طرفه که بر برق زند خشک گیائے

صعب است دلا طی بره وادی ما و من
سر در پی و در دی نهند سنگ دوائے

صد چاک در آغوش کشد پیرهن من
چون چشم فتد بر کمر تنگ قبائے

میرسم با جگر تفته ز صحرای فراق
وصل را باد کف ساغر کوثر گیری

خواست یک شمه نویسد قلم از شوق دلم
از زبان ریخت فرو قصه دفتر گیری

غیر مشکل که ز بیماری حیرت بربد
نیست در دست تمنا رگ نشتر گیری

کشور شور نیابد ظهوری تسخیر
گر نمی بود دل باغ ز داغ گر گیری

ز آه شعله رساند برق داغ کسی
امید هست که روشن شود چراغ کسی

کجا بر هم راحت توان نشست دمی
اگر ز کار نگردد دلب سراغ کسی

اگر ز تاب نصیحت لب خرد خشک است
پرست از می دیوانگی دماغ کسی

نگاه کرد بچشم تمیز ساقی عشق
بجای باده جنون ریخت در ایاغ کسی

ندیده لاله و گل در بهشت چهره حور
کسی که رفته نگاهش بسیر باغ کسی

کمر بخصمی ما هم چرا نسازم چست
سری بسینه ریشم کشیده داغ کسی

کند ز روز شبستان خود ظهوری تر
شود چو ریخته در های شب چراغ کسی

نازو دستیزه کاری و ناز و تغافلی
ما و امیدواری صبر و تحملی

دارد وصال تفرقه رشک در کمین
خرسند میشویم بذوق تخیلی

حسرت ز رشک راه ترقی گرفته پیش
ترسم شود دو چار امید تنزلی

مجنون بری نچیده ز نخل خوبی خویش
بر پای دل نداشته زنجیر کاکلی

صبرم چو در مکابره با بخت کرده است
عیبست از برای تو اندک تطاولی

در بوستان جان نبشانند اهل دل
تخلی که نیست بر کمرش شاخ سنبلی

زبانش در دکاری نیست مشکل ای پریچهره
دل از غمها برون آمد نماند امید بهبودی

بزاهد گرچه زیبا مینماید شاهد عشرت
مشو والله نمودی دارد اما نیستش بودی

نبود آن موی بر تارک بیابان گرد لیلی را
ز شوق طرّه میرفت بیرون از سرش دودی

تفاخر کن که بخت عاشقی داری اگر داری
جبین گریه آلودی زبان ناله فرسودی

ز تیغ خصمی خصمان مترسانم نمی ترسم
ظهوری نیست غیر او مگر در دهر موجودی

تا چند برد فرق تمنای شکارے
از آرزوی حلقه فتراک سوارے

عمریست که نواخته باد سر کوئے
چشم هوس منتظر انرا بغبارے

کاری به بد و نیک و غم و عیش کسم نیست
بردست خیالت ز میانم بکنارے

صد باغ پر از لاله و از روی تو عکسی
صد خلد پر از سنبل و از موی تو تارے

خوش آنکه بیائی بسوغ عمکدهٔ ما
در گریه شادی شود این طرفه بهارے

افغان ز زبان سرزده از سینهٔ دوزخ
از آتش هجران تو گرجسته شرارے

از مرگ چه غم سوختم از ناکسی خویش
هجران تو حاصل نکند مهر تو عارے

امید عجب گر بمه و هفته رساند
برداشته ام از ستم هجر شمارے

دیر است که در کوچهٔ دوست ظهوری
ای بخت بزودی شرف قرب جوارے

رخش در ملک دل تاخته کشور گیری
سنگ بر شیشه زهد من زده ساغر گیری

پای در معرکهٔ عشق نهادن جهل است
تا نباشد سپری سینه بخنجر گیری

مدعی چون نکند ناله دلیرانه که هست
در کف طالع ما مهرهٔ شش در گیری

شکستن در شکستن بست سر پنجهٔ حیرت
ظهوری خوش قوی گردید بازوی تمنائی

کند صد بار ناز و عشوه سازی تا کند سازی
چسان ماند نهان در پردهٔ دل لعبت رازی

ز حفظ نام و ننگ ضبط این دل بر نیامد هم
سری در خانه جان کرد عشق خانه پردازی

چه پرها طائر دل در شکنج دام هجران زد
نصیبش باد از شاخ نهال وصل پروازی

بکام دشمن از افشای راز دل نمی بودم
تف حسرت اگر میخورد خون اشک غمازی

امید چشم این احسان ز عشق جوهری دارد
که دُرهای سرشکم را دهد هر گونه پردازی

مکن گو همچو من واعظ دام صید طرهٔ حوران
که دام گردن خوبان کمند کاکل اندازی

عیار نقد قلب خود ظهوری گرچه میسازد
بحاصل جان قمار وصل میبازد دغابازی

سری بر کرده پنجهٔ حیرت مگر از حلقهٔ دامی
نمی جنبد اگر مرغ نگاه از گوشه بامی

پر از نظارگی گردید شهر و کوه و صحرا هم
که بار این نگاه ها بر نتابد بی نیازی اندامی

دعای قد سیمین ز یک سر موی قدر و قیمت کو
چه میکردم اگر میداشت بر باقی دو شامی

اگر از جیب صبحی روز وصلی سر نخواهد زد
شب مرگی بگیرد کاش یکسر دامن نامی

برون رفتم ز شهر الفت و صحرای وحشت هم
چه نیکو میدواند از پی خود وحشی دامی

نمیدانم چه پیش آید که آمد کار با دوران
رهی حسرت که آرد از وصال یار پیغامی

ظهوری را بر آتش پارهٔ خوش گرم تند صحبت
مگر در کوزهٔ دل پنجه گردد ناله خامی

شمیم کاکلی در خرج دارد مجمر عودی
بباد دهن حال آتش دل میکند دودی

تبر عشق تو در باغ خرد کاری کرد | که نهالے بجهد شاخچه تدبیرے

بزبان تو ظهوری صفتِ طرّهٔ کیست
که معنبر شده مغز سخن از تقریرے

خوشا صیدی که خوش خوش سر نهد در پای صیادے | جگرگاهش ستاند داد خود از تیغ بیدادے
خدایا رنج بیدردی خرابم کرد کے باشد | که از داغ جگر گردد درونم راحت آبادے
بزیر بار کوه آه درخشت هوس مردم | شکایتهای مجنونی خراش جان فرهادے
چرا باید زبون شحنهٔ عقل از قید ربودن | بدرگاه خدیو عشق رفتم تا کنم دادے
تو هم گوشی چو گل بکشا زبان در بندبانی بلبل | نشیدی میسراید قمری بر تازه شمشادے
خدا از برگ و بار عشق تاثیرش نگهدارد | دواند ریشه در باغ نهادم نخل فریادے

ظهوری مردم از نخت جگر عودی بر آتش نه
چو گردیدی غم ایمیخوان به تسخیر پریزادے

بیقراری خموشی بر زبان ناصحان پائے | که بر لبهای من بستند از بهر دعا دستے
مدامش گو بشارت در جهان بی پر و کی نامہ | بخلوتخانهٔ جان آرزوی عشق ترسائے
نگاه افگند بر دوشش تحیر دست از مستے | زبس پیموده چشم باده در زیر تماشائے
شهانرا نیست جا در بزم من اے عجز عشقت این | که جا در خاطرش دارد که چون من بی سر و پائے
فریب وعده از دل برد فکر ناکسیها را | نشسته در کمین وقت تقریب تقاضائے
بیا ای بخت برگشته حبیب السوء از نقد بهبودی | مشام قطره باهم در میان دارد نزدیکائے
چنین غافل برد هر دم مرا در کوی بیتابی | چه سازم واخورد ناگاه گر رازم بافشائے
تف دشت غمم در جگر نگذاشت حیرانم | که گریه گاه میجوشید از هر قطره دریائے

ظهوری هر شبی خود را زدود آه میسوزد
بامیدی که صبح دولتی روزی شود روزی

خراب گشته ام از آرزوی تعمیرے
نواخنست شبم را نوید اکسیرے

سعید بخت بیابانیم که بنوازد
جبین صبح حرم را بگرد شبگیرے

خرابی من ازین زود تر توقع بود
ز عشوه باز تلافی شدست تاخیرے

اگرچه میبرد استادی بکار و لے
بخدمت آمده در اختلاط تغیرے

بخواب داغ تو گر مجرمانه میسوزد
بداغکاری اغیار رفته تعبیرے

امید راه گریزی بچشم کرده مگر
که غصه ساخته از اشک رشک زنجیرے

کرشمه پنجهٔ صبر و شکیب می پیچد
اسیر چشم تو گردم نکرده تقصیرے

امان نمیدهدم در دلش که مستولیست
که روبروی کنم ناله را بتاثیرے

در آرزوی نمک شد دل ظهوری ریش
خوشست از ره گجرات سیر کشمیرے

مانده بر دست تو چشم همه چون نخجیرے
چه شود گر جهد از شست تو دارش تیرے

حشری بر سر صبر و خرد از عشق دادست
کرده در غارت اگر ترک نگه تقصیرے

بحذر میگذر از خاک جگر سوختگان
پنجه بیرون نکند شعله دامن گیرے

صدا جابت بدعای دگران ارزانے
لب افغان مرا زاری بی تاثیرے

همه جا دیش ره از صبح تمنا داری
در گریز از خود اگر دست دهد شبگیرے

غیر گو پیش مکن سینه حصنے بگریز
گر کمان خانه آهم بدر آمد تیرے

خواست مجنون بگریزد نتوانست گریخت
زلف لیلیش فرستاد بپا زنجیرے

چه پستیها که نکرد چه رشک و چه فراق — آه اگر داد رسیها نکند داد رسے
غم او چند در آغوش تو باشد وصال — ور کنار دل باهم نبشانش نفسے
نقص فرمای حرم را به بیان می آرد — محمل شوق که دارد چو دل ناجرسے
واعظ ابر دگران ریز گل موعظه را — در سر کوی کسی رو نه رضوان کسے

کم بسی تو ظهوری شوم از بند خلاص
شده از ادئ بلبل ز برایش نفسے

گر دمیدز سر مرا فراغے — آمد جگرم بکار داغے
زندان کسے بیادم آید — افتد گذرم اگر بباغے
رفیم ز سر بدر خوشا حال — مستیم ز جرعهٔ ایاغے
دنبال وصال میگذ قتم — میبود اگر دل و دماغے
با شور چکار مدعے را — بر سینه بزور بسته داغے

در جستن دردل ظهوری
برداشته توبهٔ سراغے

چه میداند نشاط سیر تو روزی نشد روزے — بعمر خود ندارم یاد من عبدی و نوروزے
کسی از شعله طلاع چراغ محنت افروزد — که چون پروانه گردیدست گردش محفل افروزے
بئی دیدن درین کوشش ندارم ضربهٔ چندان — که خود وابسته بر چشم نگاه حیرت آموزے
مداری اینقدر آزردگی ایدل اگر کاهی — کند دهر بانیها خلاط طفلی نوآموزے
لبش صد تلخ اگر گوید مرا از شیر شیرین تر — کرو در سعی دارد آرزو شهد بگلوسوزے
نبازم ترک چشمی را که شست التفات او — زند بر شیشهٔ حسرت دمادم تیر دلدوزے

ظهوری

ای دل خراب عشوه پنهان کیستی
مردی ز درد مردهٔ درمان کیستی

برخاست داد تفرقه از خرمن شکیب
در پیچ و تاب زلف پریشان کیستی

در روز خویش تیرگی بخت رفته را
در سایهٔ چراغ شبستان کیستی

ایدل چرا چنین گره حیرتی بگوی
در آرزوی گوی گریبان کیستی

خورشید تو ده سمن از مغز ای نسیم
نسرین فروش دسته ریحان کیستی

دیگر بچنگ بخت ظهوری خبر مکن
در خون فتادهٔ سر میدان کیستی

ای دل بجوش گرم تمنا کیستی
عیشت حلال هست تماشا کیستی

بر داستان شوق حرم بست کوتهی
راهت دراز باد به پیمای کیستی

مجنون کو مکن سر زنجیر می کند
شورت زیاده سلسلهٔ فرسای کیستی

گلهای رحم لاله صحرای زندگیست
در خون طپیده آهو صحرای کیستی

در طوق کفر گردن ایمان چه خوشنماست
زنار بند زلف چلیپای کیستی

آوردهٔ نهانی خود را بروی کار
آماده خرابی نعمای کیستی

کوشم ز شوق زمزمه های تو تا بسحر
در زیر لب اسیر سرایای کیستی

واقع اگر شود ز زبان نگه بپرس
زان چشم نیست کافیه تقوای کیستی

مغز خمار سوخت ظهوری ز عیش تو
سر خوش چنین ز ساغر مینای کیستی

شوق صد بار فزون میکشدم هر نفسی
اینقدر مهر روا نیست کسی را بکسی

در صف مرده دلان ز زجر ابر خیزد
مایهٔ زندگی هر که نباشد هوسی

دیده خونناب را ریخت برون — باوری شد نقاب مستوری

بر ظهوری فشانده طرح نیاز
در شب او سرشت دیجوری

دوش ایدل برزخش از دور چشمی دوختی — آنقدر حسرت که ممکن بود بازاندوختی
بوی مغز استخوانی بر مشام من زدی — نیک کردی روز اول داغ جامی سوختی
پیشتر از صد نگه شد سود تو طالع نباز — گرچه در بازار اول خویش را بفروختی
در تفاخر تا ابد میبال کردی کار خویش — بر قد خود جامهٔ عشق بلندی دوختی
جامهٔ ننگ و متاع دین و رخت نام و ننگ — تا جهان سوزد ندانم آتشی افروختی

چون نمیباشد ظهوری هیچگه بی ذوق عشق
کاشکی درمانِ دردِ رشک می آموختی

جانها فدای درد تو درمان کیستی — جانان غیر باش بگو جان کیستی
جمعت درشکاف جگر صد خدنگ ناز — مژگان دراز زلف پریشان کیستی
جیب داغ پر شده از آفتاب و ماه — آهسته دار دیدهٔ حیران کیستی
در بوستان گریه ز بخت دل و جگر — گلها شگفته غنچهٔ خندان کیستی
هر گوشه از تف عطش آرزو مگر — صد خضر مرده چشمهٔ حیوان کیستی
بر سفرهٔ جگر زده دل لقمهای داغ — ای غیرت شکر نمک خوان کیستی
دیوانه تر ز یکدگر افتند عاشقان تو — از تاب زلف سلسلهٔ جنبان کیستی

ترسم شوی شهید ظهوری ز تیغ رشک
از من مکن سوال که قربان کیستی

بسته‌ام دیده گر از همنفسان معذورم
نگهم رفته بگلگشت گلستان کسی

دلکشائی ننهد پای بباغی که دران
نکشایند دراز گوشهٔ زندان کسی

آنچنان بخیهٔ مردانه نیفگند جنون
که کشد ننگ رفو چاک گریبان کسی

ازره چاره بکش پای ظهوری عیب است
که فتد در رکسی در پی درمان کسی

بشنوای هجر الامان کسی
رحم برحال من بجان کسی

ضعف قوت گرفته افتاد دست
ناله یزناله از زبان کسی

نعمت خوان وصل کو که کشد
مغز در مغز استخوان کسی

داد فریاد از مروت دوست
دوستکامند دشمنان کسی

وای گر چشم خونچکان نکند
سیر بستان ارغوان کسی

چقدر جان که سود من گردد
گر شود دیدنی زیان کسی

سخت تر هست آتش دوری
گریه را میدهم بدستوری

در گریبان و آستینم ریخت
یکجهان داغ دست مستوری

طالع بدگرفته عقدهٔ
بهر ما در محلهٔ دوری

کرد در کار خانهٔ غم ما
محنت روزگار مزدوری

پر نیافست آتش سوزان
راز عشق نقاب مستوری

چه علاج ست کو بکش این رنج
سر عجز ست و پای مغروری

دل صد چاک ما نکرده قبول
زخم الا بشرط ناسوری

نشسته زساده لوحی ما — نقش نگه کرشمه سازے
بر روے نیاز اشک غلطید — تر با دسر آستین نازے
راحت بر خود چرا نبالد — در مغز گداخته گدازے
در شیوهٔ عجز و نامرادی — داریم تلاش امتیازے
شبهاے سیاه هجر خوانم — افسانهٔ طرهٔ درازے

در نزد شکستگے ظهوری
کو چون دل ما درست بازے

از فلک بگذشت دیگر فرق پامال کسے — باز میرقصد دلم رصوت خلخال کسے
روز هجران سخت جانیها چه خوش دشوار بود — آه از غیرت اگر میکشت اهمال کسے
بر فراق دائمی گو قرعه غلطان مدعی — کز وصال جاودان داده خبر فال کسے
وه نبازم در نظر از یکدگر زیباترند — چهرهٔ آل کسے و گریهٔ آل کسے
مدعی را پس نشاندن گرچه کار مشکلست — میرود از پیش اقبالم باقبال کسے
ترسم ار گردرهی چشمم زند بر تو تیا — میدهم سر گریهٔ خود را بدنبال کسے

نامهٔ دارد ظهوری در بغل از حامهٔ
چون نبالد از تفاخر چشم خون مال کسے

چند آزار رهِ بلبل وریحان کسے — در زبان تاب خور و نالهٔ و افغان کسے
عمر در تلخی و شوری بسر آمد افسوس — نروم بر شکر کنج نمکدان کسے
غیر لخت جگر خویش نخایم از رشک — بخت مهمان کندم چون بسر خوان کسے
غنچهٔ دل مگر از باد خدنگے شگفد — خوش لبالب شده از حسرت پیکان کسے

آهم که شاخ سنبل بر تارکش اثر زد
در چین زلف او کاکل کرد این کلاله کاری

در منع بیقراری تا چند لب گزیدن
گلبرگ تر مبادا آسیب ژاله کاری

از گردن اسیران رویده طوق دیگر
تا ماه عارضش را خط کرده هاله کاری

داغ و جگر ندارند از یکدگر گزیری
روز نخست آری رفت این حواله کاری

درد تو مهربان کرد بر من همه جهان را
فولاد کو بسازم مومش نباله کاری

در مکتب محبت بر دور ورق ظهوری
اینجا نمی کشاید کار از رساله کاری

بس ست از دوستداران دوستداری
خوشست از مبغیان این غمگساری

لحد آرامگاه دیگران ست
قراری داده ام بر بیقراری

فدائی عارض خوبی کرده یار
طراوتهای گلهای بهاری

حریف گرم خونان تفته جانیست
که یارد سینه بر داغی که داری

بشکر خنده ساقی کرده در جام
شراب تلخ را زین خوشگواری

زهی بی اعتباری در محبت
گر افتد صبر و طاقت اعتباری

بشرطی زخم می آید بکارم
که بر مرهم زند صد زخم کاری

نسیم بوستان عشق جنبید
گل عزت شگفت از خارخواری

فریب وعده خواهم که گردد
ظهوری را تخلص انتظاری

از دولت درد دلنوازی
داریم چه ناله را بسازی

کردیم تمام کارها را
از عشوه چشم نیم نازی

چگویم قصهٔ بیتابیٔ دل — بروی تا به ماهی دیده باشی
بجا باشد شکایت را ستینت — اگر اشکی زرخ برچیده باشی
نیازما تواند گشت همسنگ — غرور خویش اگر سنجیده باشی
نمیباشد گناهی بیخود انرا — مگر از صبر ما رنجیده باشی
خوشا روزیکه جرم شام مارا — بآن روئی چو مه بخشیده باشی

ظهوری نامه داری بقاصد
چه حیرتها دران پیچیده باشی

هست در عشق انیکه نازکسی — میشود عاشقی نیازکسے
باید از عقل رو بعبش آورد — تا حقیقت شود مجازکسے
خرد و صبر را ربوده تمام — عشوه چشم نیم نازکسے
نغمه پرداز مجلس اثرست — نالهای نفس نوازکسے
دست کوتاه دولتان نکشید — دامن طرّهٔ درازکسے
صید سیمرغ عار میدارند — دیده بازست شاهبازکسے
الفت از احتراز می خیزد — ذوق دارم ز احترازکسے

تا ظهوری ز خود نگشت نهان
نشد از محرمان رازکسے

هم کرده باغبان ارگس پیاله کاری — هم کرده چهره ها را پیمانه لاله کاری
در بیع سینه آمد سوز هوس گدازی — داغ از بغل تراود مهر قباله کاری
دیگ نشاط همدم در مهمان شعله کاران — تا آخر مهر شکم کردش نواله کاری

ما که باشیم که خوانیم ترا دلبر خویش
داد از دست تو میشد که دل از ما ببرے

با همه ناز و تکبر که بانداز دلے
از در سینه درآئی برودی تا ببرے

خونبها نیم نگاهست مروت ازتست
حق امروز مرا کاش بفردا ببرے

کار از گریه رود پیش ظهوری برخویش
نیل و جیحون نشوی قطره بدریا ببری

تو چو خود دلبرے کجا داری
رشک بر بخت عشق ما داری

خلق بیگانه دل ودین اند
چه نظرهاے آشنا داری

چه درستی که در شکست نیافت
توبه را مست مرحبا داری

کاروبار وفا نسق که دهد
خویش را گر نه بر جفا داری

گر به بیطاقتان خود نازی
ناشکیبا تر از صبا داری

یک جهان مرگ رو بخضر نهد
یکدمش گر ز خود جدا داری

از تغافل دمی نه غافل
چه نظرها بحال ما داری

نشود ابرویت گره فرسا
هم ز ابرو گره کشا داری

سنگ بر سینهٔ غم تو صنم
جبههٔ کعبه سجده سا داری

از فروغ تو خورده شق خورشید
در دل تنگ ذره جا داری

خواب دانستهٔ ظهوری را
حاجتش ناروا رو داری

اگر احوال ما پرسیده باشی
ز زخم خود خجل گردیده باشی

چه آسان کار ما دشوار کردی
بسی بر گریها خندیده باشی

زیر تیغے بر جبا گفتن
برکشیدست خونم آوازے

صرفه در صرف سیم اشک بلاست
حبذا چشم گریه پردازے

کرده فارغ ز خار خار گلم
نم مژگان یاسمن سازے

داد ازان شوخ آه ازان تمکین
کرده صد ناز کرده تا نازے

نازمن هم بجاست میخواهد
حسن ممتاز عشق ممتازے

فخر دل زداغ درمهرست
تا ظهوری ست خازن رازے

اشک پردازی کن ازگوهر برائے
تشنه او گرده واز کوثر برائے

همتے از چاشنی گیران زهر
تلخ شو شیرینی از شکر برائے

داستان گردیدهٔ طومارست
حرف خود در پیچ واز دفتر برائے

گشتهٔ خاکستر از افسردگے
در جگرکش شعلهٔ اخگر برائے

از خشن پوشان اطلس پوش باش
یاسمین طبعی خسک پرور برائے

میتوان هم خیمهٔ خورشید شد
در زمین عشق نیلوفر برائے

غمزهٔ فساد به مالیده دست
مغز رگ شو از دل نشتر برائے

ره باو سرگشتگان سر میکنند
چون ظهوران گم شود رهبر برائے

توبه کو که بیک ساغرش از جا ببری
آفت خرقه صلاحی که بمیخا ببری

سوز نکهت ز صبا برگل و ریحان بوزد
طره را گاهی اگر بر سر سودا ببری

نظری داری از اربابِ نظر بیدیست
که نگاهی همه کس تماشا ببری

بتی مگر نکند دعا ز خداوندی / قبول بندگی مطلب خدا میگوی
شکسته دل نشوی از درست عهد ان باش / علاج جور و جفا میشود وفا میگوی
بران لب شکرین جوش میزند دشنام / در معاوضه بازکن دعا میگوی
غبار راه تو بر سرمه بخت این مفلس / مکن ملاحظه در چشم تو تیا میگوی

لبی که دوش ظهوری زباده کردی پاک
تو خویش را پس ازین صاحب دوا میگوی

چون جنون گشته عقل تدبیری / از خم طرهٔ تو زنجیرے
در کمین گاه آهوئیت شیران / مرده در آرزوی نخچیرے
نغزش پاے بر سر کویت / دستگیر جوانی و پیرے
در سفرهای درد و اندوهت / ناله ایوار و آه شبگیرے
راز پنهانیت بهم پیچید / در بهم قصهای تقریرے
خیل دردت چو ترک تعین کرد / منصب ناله شد زبان گیرے
پخته ترگشته ام ز نقرهٔ خام / خالصم کرد عشق اکسیرے
عقد در خوانیم گر بست فرد / درج در دیده های تو فیرے
بخت بیدار زد ز جوی جنون / آب بر روی خواب تعبیرے

وضع تغیر کن ظهوری چند
عشق با دلبران تغیرے

دل برآورده بال پروازے / کرده کنجشک صید شهبازے
همه تن گردنم بعشق کمند / از خم طره دارد اندازے

حریفان مست زود قدر از کشاد جبهه ساقی
چه بودی گر صلاح زاهدان تقصیر خو کردی

تمنای ندارد غیر غیر راحت اندوزی
چه دانی میشدم گر درد و داغی آرزو کردی

ز شوقت دیده ور باشد ازین پاکیزه تر دیدم
نگه را کرد بایستی ازینهم شست و شو کردی

طراوتهای عمر خضر هست از جرعه جامت
سکندر کو که خاک رهگذارت آبرو کردی

بانداز نثارش نخجیر شیخ از خرقه برچیدی
گر از دست غمت کاری بجیبش میزدو کردی

بپرسیدی اگر حال سخن از راز خاموشی
ظهوری را ز لب قفل دهان گفتگو کردی

بشهر عزت از دروازه دارم برآوردی
برآمد شور منصوری باظهارم درآوردی

مهین توبه کارانم بزادم در افگندی
سر تسبیح خوانانم بزارم درآوردی

کجا کاهی بوزن من کجا کوهی بسنگ من
بمبلغ در نمی آید بمقدارم درآوردی

رسانیدم بمهر عشق منشور قبول خود
چه خوش از منکری ستم باقرارم درآوردی

بحمد الله عمل نگذاشت رنج علم را ضائع
لب از گفتار افشاندم بکردارم درآوردی

زبانی کز حدیث غیر آلودست قطع اولی
باین عزت زبس یاری باغیارم درآوردی

مهیا شو ظهوری مژده رسوائی دارم
ز دیدنهای پنهانی باظهارم درآوردی

زبان بعشق دهن وا کرد بر بلا میگوی
ز مدعا خبری بهر مدعا میگوی

اگر بچشم تو گل گشته خار گل می چین
گذشت در و اگر از دوا دوا میگوی

نگاه محرم اگر کرده نگه میکن
سخن اگر شده بیگانه آشنا میگوی

مگر بیگانه در آشفتگی کنی خود را
بهم برآمدن طره دوتا میگوی

بکار میکشان از زاهدان نیکی نمی افتد
که در زنجیر دارد توبه را دیوانهٔ ساقی

حریفانرا بقلل و باده خوش در داد آوردست
نه این غیست زاهد حیف آب دانهٔ ساقی

بنازم از صبوحی کردگان نخجت بیدارم
ورع خوش مست خواب افتاد و از افسانهٔ ساقی

ظهوری از خمار خورد کوثر تا برون آئی
رهت ایکاش می افتاد بر کاشانهٔ ساقی

بحرف ماه رویی کرده ام افسانه آرائی
مبارکباد خواب خلق را خورشید سیمائی

نم چشم و تف دل میکنم در یوزه از دلها
تراوش کرده از مژگان تن این شور دریائی

بآه از شعله همدستی باشک از قطره جا نفسا
که دارد چرخ را روز سیاه و سینه فرسائی

جنونش را ببردی آب اگر مجنون کنون بودی
بآهو چشم شهرت گریه گردیدست صحرائی

چرا غم گشت روشن از رخشان اختری دیگر
زهد خورشید دانم ارگذارد دست بالائی

ز عریانی چها میدید هم از عشق میدیدی
بلی در کار بود این پرده پوشیهای سودائی

تراشیدم ز خاطر آرزوی مرهم راحت
زهی آسودگی کردم بداغش سینه آرائی

بحرفم تا نهد گوشی زبان گفتگو بستم
برون کردم ز خلوت خویش را رستم ز تنهائی

سخن پیرایه گنگان نگه سرمایه کوران
بگفتار تو گویائی بدیدار تو بینائی

گلی بودی شدی تا نخ بهارت باد آرائی
سمن بوئی و سنبل موی و شمشاد و بالائی

ظهوری خدمت میخانه دارد صاف خواهد شد
بدوش افگند تقوی را ردای لای بالائی

برای طاعتش بنگر بخون دل وضو کردی
خم طاق حرم گر خدمت ابروی او کردی

شدی آب از تف شرمندگی هم رنگ هم بویش
اگر با رنگ و بویش گل حدیث رنگ و بو کردی

شود ز اهل نیاز امتیاز من معلوم — گهی که من شوی و ناز خویشتن بکشی
هلاک گریه‌ام ای شوق خشمگین چشمه بیار — مکن که خنده‌ٔ من از لب و دهن بکشی
ز حسرت تو چنان مرده‌ام که باید مرد — سزد ز رشته‌ٔ آهم اگر کفن بکشی

گران مخسب ظهوری باین سبکروحی
تمام جان شده‌ٔ چند بار تن بکشی

گزیدم گوشه خلوت دکاندارم برآوردی — خریدم عشوه‌ٔ طاعت زیان کارم برآوردی
بحیرت کاشکی تحقیق حال من نفرمودی — بدست حسرتم دادی وفا دارم برآوردی
عنان اختیار از دست دادم کار خود گرم — مبارکباد غزل و نصب ازکارم برآوردی
توانم دست و پائی زد کنم گر معرفت باقی — بهر پودم درآوردی ز هر تارم برآوردی
مسیحا کو کند آئین علاج عشق آموزد — کنم تا از همه پرهیز بیمارم برآوردی
ز دهقان اجل منصور من کشتست در کویت — فشاندی تخم سر بر خاک و انبارم برآوردی
اگر یارم تو باشی پنجه‌ٔ افلاک بربایم — کشیدم کوه غم بر دل سبکبارم برآوردی
باین افسانها کز عشق دارم داد میخواهی — نکردم حسرتی در خواب بیدارم برآوردی
خوش ای واعظ چها پرداختی از سایه‌ٔ طوبی — تصور این ترا کز پای دیوارم برآوردی

نمیدانم که هرگز با ظهوری بوده‌ام یانه
باندک روز از یاران چه بسیارم برآوردی

بکیفیت نگردد آشنا بیگانه ساقی — اگر پیمان درستی نوش کن پیمانه ساقی
باین مستی که از مسجد رهِ محراب گم کردم — نکردم گم بعمر خویش راه خانه ساقی
چراغ آفتاب و شمع مه را مرده میداند — برافروزد ز تاب باده چون پروانه ساقی

مسلم گشته ام در اجتباء عشق — که نبویسم برای بیدلان فتوای بتیابی
بدست سعی دامان وصال عشوه برون آرد — کجا آید نیاید درمیان گر پای بتیابی
نمیاید بهم وصل اگر سامان مشو عاجز — حوالت کن سر انجامش باستیلای بتیابی
بمشق از کاهلیها اضطراب دل برون آید — چه حیرت گر پس مردن کنم احیای بتیابی

ظهوری صد خطر در ساحل صبر و سکون دارد
نگردی ماهیای ماهی دریای بتیابی

معنی عاشق خانهٔ دیوانگی — عالم قلمرو دیوانهٔ دیوانگی
سیر گاهی از پی فرشت و در — گوشهٔ کاشانهٔ دیوانگی
باز کن خلوت سرای انس را — در بوحشت خانهٔ دیوانگی
از غم فرزانگی سوز و خرد — بایدش پروانهٔ دیوانگی
آشنای عاقلان باید شدن — گر شدی بیگانهٔ دیوانگی
در سرای عقل خواب آلوده را — گوش کن افسانهٔ دیوانگی

بر ظهوری در ازل پیموده اند
بادهٔ پیمانهٔ دیوانگی

کنی خموشم و آنگه ز من سخن بکشی — ز خویش پا بکشی تا مری بمن بکشی
چو میتوان بمدارا ز خلوتم برون — چه میشود که بعنفم ز انجمن بکشی
صنم ز مو میتو تعویذ اگر کند تاری — کنی مضائقه زنار بر همن بکشی
غریب شهر تو هر کس که گشته دیوارش — میان خاطر و اندیشهٔ وطن بکشی
مرقست رونق باغ و بهار میرسدت — که رنگ و بوی خود از لاله و سمن بکشی

موج دریای گریه گیرد اوج — غوطه خورچهره درغبار که چه
شعله گردید غیر وافسردست — اضطرابی باختیار که چه
بدعا در لبش نهم دشنام — عاشق وذوق اعتبار که چه
گل شد از جرعه راه موسم گل — قدم توبه استوار که چه

شده هجران دگر ظهوری بس
ز نهاری بر نهار که چه +

بیا ای خانقاهی و به بین میخانه آرائی — بساقی نازم و آن لبچش پیمانه آرائی
خرامد تا کمر در سنبل و گل خواب بیداران — بحرف روی و موئی کرده ام افسانه آرائی
نبود این چاک زیبا هیچگه جیب اسیران را — بزنخیر تو زیبد عشق را دیوانه آرائی
علم شد شمع در حسن و فتاد از عشق در آتش — نمی بینی تلاش شعله در پروانه آرائی
بشوخی گرچه ذوق ذغکار بهای من دارد — بداغ آشنائیها کند بیگانه آرائی
بکنج وصل خواهد کرد عشقت خانه آبادم — چه میبینید گدایان ترا ویرانه آرائی

ظهوری درج دل پر گوهر شرم و حیا دارد
نمیدانند غیر میدلان جانانه آرائی

چو آمد رهت از سودائیان سودای بیتابی — همه آراحما بیانه کالای بیتابی
برآمد دود خامی از سرای سینگان آری — شنو از کوچه آسودگان غوغای بیتابی
ز راه عشق آگه نیستی مانع مشو ناصح — نباشد ناز یار آیا کرا یارای بیتابی
من و مجنون ز یک تخمیم و من میدانم احوالش — که گردیدیم بر یکتا به صحرای بیتابی
ز فکر مردنم در پیچ و تاب ز جای آن دارد — مبادا در لحد آرام گیرد جای بیتابی

روز و شب در آرزویت بخودم | خویش را گاهی بیاد ما بده

از ظهوری نامرادیها ببین
ای مرادِ ما مرادِ ما بده

هر چه غیر تو هست هست گناه | وقف نظارهٔ تو گشته نگاه
داغها امین از خطر نشوند | بدلم تا نیاورند پناه
سنبلستان شود زمین و زمان | شوق کاکل چو دارد م بر راه
ذوق بیداد باد خیز کنم | داد از حال من مباد آگاه
کی شود رایت سپهر بلند | فتنهٔ قامت آورد چو سپاه
مهر طرح رکوه ماه کشد | عارضت گر کند رعایت ماه
حکم غارت کند چو نرگس تو | بر یکی دل دود هزار نگاه

صبر جور آنقدر که میخواهی
از ظهوری شکیب هجر مخواه

هم تو کین ورز و کینه دار که چه | هم تو غمخوار و غمگسار که چه
میکشی خویش را چنان بمیان | انچنین میکنی کنار که چه
می بری انیمه قرار از دل | نهی دل بیک قرار که چه
خنده در صرفه نکپاشی ست | دل ما میکنی فگار که چه
از تو کس وعده نمیخواهد | میبری عرض انتظار که چه
شکر میکن نگار بند توئی | روی شهری بخون نگار که چه
روز سیر تو عید گلزار ست | مژدهٔ جلوهٔ بهار که چه

صید وصیاد صید یکدگرند
مبتلا کرده مبتلا شده

حرف بیگانگی که میشنود
خبری نیست آشنا شده

خوش ظهوری ز راز میلانی
انیمه محرم از کجا شده

عشق ز سودای تو دیوانه
شمع بدوران تو پروانه

از خم تو سینه دریاکشان
غوطه خور مستی پیمانه

حیف که از شوق تو در خرج نیست
هر مژه را سبحه صد دانه

سیر ز پیران چه خوش آمده است
دست بدست دل طفلانه

دارم ازان روی بکنج خیال
در بن هر موی پریخانه

دیده شد امروز ازان آشنا
در لب ما شکوه بیگانه

در خم آن طره ظهوری کشید
پنجه شوریده تر از شانه

اے مراد ما مراد ما بده
داد از وصل تو داد ما بده

گشته خوش افسرده ما را از وفا
رونق جنس کساد ما بده

مرده دل در کنج زندان خودی
باب قفل بی کشاد ما بده

تا بر کسب عیش لازم شد سفر
از عدم واندوده زاد ما بده

آب با آتش ندارد آشتی
امتزاج خاک و باد ما بده

دیر تر ترسائی زلفت شدیم
گو شمال اعتقاد ما بده

جوش در مغز جگر بنهاد سر
شعله سر در نهاد ما بده

در راه جست‌جوی تو از خضر مقدمان
دریوزه کرده‌ام قدم سائلانه

در سعی گاه اشک فروشان خنده‌ات
صد خرمن گهر که ستاند بدانه

با دامهای چشم تو گردد ز خواب تلخ
خوانم ز تلخکامی خود گر فسانه

اقبال در برای ظهوری نمیکشاد
میداشت گر بریزش آن آستانه

همه تقصیر هم ورای همه
گر بدوری دهی سزای همه

در دعا غیر روز وصل تو نیست
از سحر غیر ئی دعای همه

در دلم جای هیچ چیز نماند
ای خوشا من تو ئی بجای همه

تا که بیگانه منت خوانند
راضیم من بآشنای همه

عالمی کشته چه باک ترا
نیم نازست خونبهای همه

سائلان تو سرفرازانند
تاج فرقست خاکپای همه

در ره گریه دست شوق تو بست
توشه بردوش هایهای همه

تا ظهوری ز جمله پیش افتد
باز گردید از بهای همه

از اسیران خود جدا شده
همه بیرحمی و جفا شده

نگهی در پی تغافل نیست
فارغ از فکر خونبها شده

عطر در چین طره میدزدی
آگه از روزی صبا شده

بهر دام نیاز میگردیم
این همه نازنین چرا شده

بهر خود فال بد نمیگیریم
که بگوئیم بیوفا شده

در خرید قیمت کالای بازار بلا
جان و دل با یکدگر کردند شرکت گونه

آرمیدن مشو و آخر رمیدنهای او
طرح الفت را دل افگندست وحشت گونه

غیرت از آئینه منع عکس او کردی نخست
گر ظهوری را خدا میداد غیرت گونه

غیر فهرست داغت در گریبانش مبند
نیست بیمار تو پا در راه درمانش مبند

نام عشق او مبر شرمی ز حسن خود بدار
حیف لب را بر حدیث عهد و پیمانش مبند

دیده باشی آه عشاق آه کاکل آه نیست
نیست در هم گوش بر حرف پریشانش مبند

اشک شوق خود بجیب و دیدهٔ پاکان فشان
چشم او آلوده است این را بدامانش مبند

دل ندارد قیمتی و آرزویم بسته بیش
گرچه ارزان و او مشتاق دانسته ارزانش مبند

در محبت بود میباید چکار آید نمود
مدعی گر ظاهری دارد نمایانش مبند

ترک پاکی میتوانی کرد بازی میکنی
بیوفائی سخت و شوارست آسانش مبند

عشوه پرکار در کار ظهوری میکنی
ساده لوحی اندکی بسیار پایانش مبند

گر دیده ام یگانه ز عشق یگانه
دارد جگر ز داغ محبت نشانه

سرمستی هوس شده ساقی پیاله
رقاصی رهم زده مطرب ترانه

همدم برو که تحفهٔ مرهم نمی شود
ساقی شکسته ام بجگر شیشه خانه

افسردگی و بال دم هیچکس مباد
ای سینه در نفس نکشیدی زبانه

جولان عشق گرچه دهد باد رخش شوق
خواهد ز برق آه گهی تازیانه

رفتیم ازمیان که نباشیم در کنار
دیگر نماند بهر جدائی بهانه

سکون مجوی ز من طاقت اضطراب شده — با اختلاط در آ الفت اجتناب شده
ز مشک خوتیو در رشک بوی گشته گره — ز آب لعل تو در لعل رنگ آب شده
بهار بستر بالین بخت بیداری — که از فسانهٔ باغ رخت بخواب شده
زبان چو باز کنم گوشها شوند قدح — بوصف نرگس مستت سخن شراب شده
بکوی حسن تو گر ذره را فتاد گذر — نکرده طی قدم چند آفتاب شده
جگر ز لذت زخم تو باد برخوردار — چنانکه کام ز زهر تو کامیاب شده
کتان طاقت دل خوش بر خنه معمور است — خراب وعدهٔ گلگشت ماهتاب شده
ز شوق دیدنت از بسکه بر تراشم چشم — فضای گریه بهم سر بسر حباب شده
خموشی تو مرا بر سوال می آرد — تغافل تو برایش مگر جواب شده
رسالهٔ گله کز تو در نوشتن بود — ز فصل فصل دل آزردگی کتاب شده
فتاد گر همی مضمون نخفته ام بیرون — کبوتر از تف غمنامه ام کباب شده

قرار یافت ظهوری وظیفهٔ دشنام
قرار داد دعای تو مستجاب شده

داد از هجر تو ای بر حیم رحمت گونه — رحم بر ما میکند دشمن مروت گونه
ریخت پر واز نگه دامان برقع بر فلک — در جلا کش دیدهٔ تر را بحسرت گونه
اندک اندک دشمنان از دشمنی باز آمدند — دوستی از دوستی بر خویش تهمت گونه
چند روز دیگرم شاید که دریابد وصال — کرده حاصل از فراق امید رخصت گونه
کنج مشق فکر تنهائی بفریادم رسید — عاقبت کار تخیل یافت صورت گونه
من کجا و آرزوی وصلت و صلش کجا — خویش را خرسند میدارم بحسرت گونه

خندهٔ شاید که بردارد ملب — گریه از چشم تر پرواز ده
صاحب تصنیف تو در علم عشق — شرح رسوائی بختم راز ده
ناصح آخر روزبن بر طرف من — نای طوق قمری دل بازده
ای که بلبل در قفس بروی باغ — رشته داری رخصت پرواز ده

سازشه شاید ظهوری نشنوی
گوشمال طالع ناسازده

زکوی بادشهی گنجها بجای که چه — بخیر بسته جبین سر از گدای که چه
زباغ طره فراق تو خلق چون نکشد — کدام روز نمیترسی از خدای که چه
بغیر دین مودی نیست آنچه لائق تست — بیا و پرده برانداز رونمای که چه
به پیش درد تو از دست ناله دادکنم — ز پرسش نفسم وا گرفته پای که چه
مگر که آمدنی در دل تو افتادست — وگرنه عاشق و امرزش هنرای که چه
ببوسه بخشی لعل تو شهرتی کرده است — ز منعمان ورع شهر بر گدای که چه
بطالع دگران غم بعشرت آبستن — سیاه روز من از صبح شام زای که چه
چسان فراخی اینجاک گنجدم در جیب — ببر کشیده ترا تنگی قبای که چه
ز مغز شهر و غم روزگار خوان افگن — غم فراق درین طرف تنگنای که چه
بغیر خدمت درگاه شاه ممتازم — بفرش شاه کشم فرق عرش سای که چه
بهند عشق براهیم شه شکارم کرد — من و غزال دکن آهوی خطای که چه

مبر امید ظهوری که عقل ناقص رنجیت
نمیزنی در عشق گر بکشای که چه

جانان ولی نمی‌رسیان نزاع جدائی شد بپا — داد از جفا داد از جفای آشنا بیگانه
دارد زبان رشک دست درازی در سخن — گو بته ببین این ماجرای آشنا بیگانه
خوردیم عمری خون خود از ما چه تقصیر آمد است — ظاهر نشد تقصیر ما ای آشنا بیگانه
با دوستان این دم شمن با دشمنان این دمنی — بیگانه‌ای آشنای آشنا بیگانه

پیش خیالت از حیا لرزد ظهوری در دعا
اغیار رو عرض مدعا ای آشنا بیگانه

شب کرده بود مه شب سانغر کشیده — با دور باش غمزه خنجر کشیده
خاشاک صبر دود با فلاک میرساند — از گونهای شعله باختر کشیده
خندان و تازه روی ز تمکین همیگذشت — از گریه‌گاه اشک بخون در کشیده
بگذاختیم چون قلم و سر نمی‌کشیم — از خط خطی بمهر و وفا در کشیده
گم گشتگان براه سکندر نمیروند — بگذار حرف منت رهبر کشیده
در خصل وصل غیر فرو برده دست او — نبشت نقش مهره شش در کشیده
درماندهٔ علاج لب خشک خود شده است — جیحون و دجله از مژهٔ تر کشیده

کی همدم ظهوری آلوده میشود
دامان بآب زمزم و کوثر کشیده

عشق را شان دگر از ناز ده — سحر را همدوشی اعجاز ده
غیر را دل گرچه عمداً برده — کردهٔ سهوی بزودی باز ده
شد وکیل من نیاز آسوده‌ام — اختیار خود بدست ناز ده
طرح میکردند رخ یاران بمن — چرخ دون کو کام فرزین باز ده

پاس عرض مال بر باگشته فرض — خواجه کو عرض خود دیباده
گشتم از بالای رضوان منفعل — با قدش کو سدره را بالاده
مشتری زین کیسه بر تر بادیش — نقد جان بیعانه سوداده
نقش شیرین نازکستای کوهکن — انیچنینش تکیه بر خاراده

از ظهوری خرقه شوئی یادگیر
آتش آلایش دریاده

بدروز بیستی شب هجران ندیده — جمعست خاطر تو پریشان ندیده
بگذار پهلوی تو نشینم بکام دل — از عجز من تکبر درمان ندیده
ترسم که سخنیه سوزن رسوایم زند — ایوایی بر تو عشوه پنهان ندیده
ترسم کشی ملامت صبر و سکون من — ای بیدگو تو جنبش مژگان ندیده
سر پنجه نماند مکن رنجه ام دگر — چینم بدوز چاک گریبان ندیده
بر مرگ رشک غیر تپان را صلاداده — انگشت حیف در ته دندان ندیده
می کاهم از تغافل و مینالم از نگاه — جور نهان و لطف نمایان ندیده
پیشم دگر حکایت شیرین زبان مگو — شد تلخ نوش من شکرستان ندیده

تکلیف طرف باغ ظهوری چه میکنی
رحمست بر تو گوشه زندان ندیده

خوش فارغی از فکر ما ای آشنا بیگانه — بیگانه شد درد از دوای آشنا بیگانه
در کورهٔ بیطاقتی خامست جوش جان و دل — زین گرمتر باما درآ ای آشنا بیگانه
بر بوی تو بیگانگان در سیر باغ و بوستان — منع صبا منع صبا ای آشنا بیگانه

غزلان

ز تار آه چه با دم بعشق زیبا نیست
که تا رو پود نگه بر رخش نقاب شده

چه حالتست که می بینم و نمی بینم
بفکر بستن چشم نگه حجاب شده

امید واری صد گنج خنده ام برهم
چه خواب خاطر معمور من خراب شده

بصبح روشنی میتوان تکلف کرد
نماند تیرگی سایه آفتاب شده

سر غرور من و پای نخبت بیداران
بصد فسانه رگ گردنم بخواب شده

هوای کعبه روی در سرت که اقتادست
زدست عشق که صد کوثرش برآب شده

بدیگران هوس برگزیده ارزانی
برای خاطر من حیرت انتخاب شده

گرانی و سبکی بر نمیتوانم یافت
بگفت غیر بمن مرحمت عتاب شده

چه فرق غیر اگر بی حساب خود مانده است
جفا و جور بمن مو بمو حساب شده

فریب مشتری از باب اضطراب خرد
کجاست جنس کساد وفا که باب شده

بزم بار سخن پشت بر ظهوری هست
نه شسته روی برو قابل خضاب شده

جز بر بنیا کحل خاک مانده
هر چه هر جا میدهی بیجا مده

تشنگان وحدهٔ امروز را
آب از سر چشمهٔ فردا مده

داده حق عجز مرا خوش قدرتی
بیش ازین تشویش استغنا مده

کرده ام سعی و تو صاحب حشمتی
عیشوم ضائع بخویشم وا مده

از حیات خود نکردست آنچه خضر
خرج در عشقت باو مجرا مده

در گذشتن بر نگه شد ره دراز
سیل اشکم را دگر پهنا مده

حرف پهلودار از کس نشنوی
هیچکس را پهلوی خود جا مده

گر آسمان سجود ظهوری کند سزد
برتافت بار سجدهٔ ما آستان تو

سماع ملک ز ملک بره ترانهٔ تو
سجود زهد و ورع از می شبانهٔ تو

زاهل حسن کسی فتح میتواند گفت
ز رمانه دگران نیست در زمانهٔ تو

ترا ز دیدن هر روز من علاجی نیست
بناز خانه من گشته نازخانهٔ تو

رسد بکام من زیک وعده ات هزار خلاف
هلاک میکند آخر مرا بهانهٔ تو

عجب که رام شود صبر شیر حوصلگان
چو از نگاه رمد چشم اهوانهٔ تو

چه بلبش ست که این بال بستگان دارند
بچشم دام تو خوش کرده اند دانهٔ تو

چه احتیاج تبلقین سخت بیداران
بست مایهٔ خواب پسین فسانهٔ تو

همیشه باد ظهوری دلت بدرد آباد
برات نالهٔ نوشتند بر خزانهٔ تو

مزن حروف تحمل ناصحا مرد تحمل کو
تعقل تا کنم در کار خود عقل تعقل کو

مرا هم میکشد نازک بعشق حسن او نازم
مدارا بر نمیتابد بدل تاب تطاول کو

حرم را حلقه بگرفتم دری بگشود بر رویم
همان در پیچ و تابم حلقهای زلف و کاکل کو

گریبان تحمل چاک خواهد گشت بلبل را
هوا داران خدارا تا کمه پیراهن گل کو

بیکبار ار نچینین بستی درامید بر رویم
سرت گردم چه واقع شد نگاهی از تغافل کو

نیابی نغمه سنجی چون ظهوری در خراسان هم
نگاهش دار این هندوستگل بسیار بلبل کو

ز قحط وصل دگر قحط خورد خواب شده
چو موبر آتش ایام پیچ و تاب شده

هست خوبان دگر را هم شهیدان دگر — تیغ بی‌هنجار میرانند بر پیکان تو

تخت شاهی چون نهاد از برای شاه حسن — حیرت تا دوخت چشم داد بر ایوان تو

آتش افسردهٔ دل بر سر کویت حرام — شعله پرور دست باد گوشهٔ دامان تو

بهر خشت خانهٔ صبر و شکیب ما قضا — خاک می‌آرد مگر از کوچهٔ پیمان تو

باغ و بستان را بامیدی ز چشم افگنده‌ام — جان فدایت جای بسیارست در زندان تو

یک خدنگ ناز هم در کار ما کوتاه باش — صید لاغر تر زما دارد شکارستان تو

آرزوی ناوکی گر در نخیت در جانم شکست — نیست باکی دل پر است از حسرت پیکان تو

تا بساط آرزوی وصل بر هم چیده‌ام — آن سر و سامان ندارد بی سر و سامان تو

راز دل ظاهر ظهوری میکند دیوانه است
گر بدنبالش نیفتد عشوهٔ پنهان تو

کو بازوئی که زور زند بر کمان تو — کارم چه سخت کرده بزرمی زبان تو

گاهی اگر تو هم گذری میکنی بدل — من در دل تو هم گذرم در زبان تو

بر عمر خویش رحم بدور تو دیده‌ام — از شرم خویش را نفهم مهربان تو

یکیک بمین مهر و وفا میشود وفا — داریم وعدهٔ که بجوید از زبان تو

خشک است جلوه سازی شمشاد و ناتوان — گر دیده سدره کهنه ز نخل جوان تو

از قصه‌ات مقدمه گویان گرفته‌اند — هر داستان مقدمهٔ داستان تو

با گفتگوی غیر زبان مرا چکار — پروای جان خویش ندارم بجان تو

دستی بری نداشتم از کینهٔ تهی — تا سود من شریک نشد با زیان تو

گویند صد نشان ز تو دارد نمیشود — میخواستم که از تو بر سم نشان تو

خجالت میکشی فردا مباد از مردگان باشی
ز تیغ تیز دستی جان برافشان از شهیدان شو

بسوزد تا رخ محرومی بنا شد پاس اغیارت
بزیر شعلهٔ تیغی سپند چشم حیران شو

چه سرگرمی که اسباب دکانداری کشی درهم
شراری در جگرکش آتش کالای دکان شو

گدائی از گدایان چشم خواهش برنمیدارد
شود تا سیر چشم آرزو مهمان سلطان شو

بغربت برخ مردم ز رافت چه می بندی
بترس از صحبت خود گر توان از خویش مهمان شو

بسان موج بازوی شنا مگشا بهر غم
حباب آسا بخوابان دیده و فارغ ز طوفان شو

ظهوری در مصاف نقس نامی برنیاوردی
غزلخوانی خوشست از مطربان تا زه الحان شو

با ما چه خوش بصر نرسد صرف نازاد
بیچاره آنکه بخت ندارد نیازاد

معمور باد دل چقدر جان ستیزه
آماده کرد در هوس ترکتازاد

مشکل که الفتش به چو من ناکسی رسد
ایکاش میرسید بمن احترازاد

محمود از غلامی خود بادشاه بود
وقتی که خواجگانه نشستی آیازاد

دست تپ هوس شده کوته ز نبض آل
نشتر کشیده تا مژه های درازاد

داغی نهاده دست غمش بر دل ملی
مهری نداشت درج گهرهای رازاد

بهتر نهاد شال مرا از حریر غیر
گویا نکرده پرغلطی امتیازاد

ای شیخ اگر بخلوت عاشق گذر کنی
گردد حقیقت تو مرید مجازاد

راحت زمین محنت او مغز پرورست
نازم بدانهای ظهوری گدازاد

هر طرف سرهای خلقی بهر میدان تو
زخم صد خنجر ز هر یک جنبش مژگان تو

میشود هر طفل در صبر و شکیب ایوب من
گریه ایوبی زنم لاف تحمل میشنو

پیشکار هر نگاهے یکجهان سحر و فسون
در رو کن دیدیم جادو سحر بابل میشنو

از ظهوری هیچ در مگذر که بی تقصیر نیست
گاهی ار گویم که میسوزم تغلل میشنو ؛

صیدی درین نخچیر گه لایق نخچیر او
در خون به بستر می تپم این چشم زخم تیر او

اورده چون عشق و خبون عقل و خرد کو بردبار
افتاده در کون و مکان شمشیر برنخچیر او

در پیشگاه دلبران جای شهیدان دیده ام
تقدیم خواهم بر همه فریاد از تاخیر او

بر تلخی زهرش نشین بر لذت شکر مرو
بخشم بروے گنج او ویرانی تعمیر او

خشقست میر کاروان ما ئیم از پس ماندگان
ایوا همین خود را چسان بستست بر شبگیر او

گر رود بر بند آسمان کتان مهتابی اگر
سر پنجه شوقی شود یک ره گریبان گیر او

تمکین خو هشت از بیدلان با ز نصیب کس مکن
آندل که در شادی نغم فهمیده کس تقصیر او

نازم فقیه شهر را در شرع دارد حیلها
در جمعه مستان مگر فکری کند تدویر او

آزرد ایه دوران نکرد طفلان کام دل بجوش
گر دیده شیرین تر نجوشان پرکرده جوی شیر او

نسرین اشک از چشم تر بعقد در افتاد از نظر
بر شعله داغش جگر صد باغ دل تو فیر او

از خود ظهوری گو ببر لاف تمنا تا بکی
آنگاره اش از تیغ شد کو جوهر تاثیر او

نداری بهره از کفر عشق ای دل مسلمان شو
نکردی جمع خود را دای برحالت پریشان شو

چو بیدروان تمامی عمر در زیست بسر بردی
ز بی غفلت بهی غفلت پشیمان پشیمان شو

فغان زار نالی باش در کام و زبان رحمی
سراغ چاک کن شرمنده جیب و گریبان شو

ای خوش آنانکه آه طره کشید — در نفس پیچ و تاب کاکل کو
شکر هندیان دلم را برد — نمک لولیان کابل کو
منکه از صبح و شام خود دانم — صبح پروانه شام بلبل کو

ای ظهوری گر سنه چشمی چند
سیری نعمت توکل کو

این دل دیوانه را بنگر و تدبیر او — از رگ و پی خویش را کرده بزنجیر او
کیست که گنجشک دل غیرت شاهین کند — یافته از ناله دام درد و اگیر او
در قفس نظر بازیست حلقه فتراک کو — هر بن مو دیده بر تن نخجیر او
وعده تمکین گران گشت سبک انتظار — انهمه تعجیل او انهمه تاخیر او
از رگ و پی هر طرف بیهوده تا بد طناب — خیمه جان را ستون گر بود از تیر او
ساده فغانان او نالهٔ یکدست خویش — بلبل و پرکاری صوت بم و زیر او
قصر بقا چون حباب سست بنائی بر آب — رو زفنا میشود آلت تعمیر او

برد ظهوری ز حد شرم و حیا پیش و پس
تا بکی از خود کشی خجلت تقصیر او

گلرخی ساقیست حرف لاله و گل میشنو — بلبلی گر بایدت از شیشه قلقل میشنو
از پریشانی زبان و گوش عاجز می شود — داستان لف میخوان حرف گلگل میشنو
می نهد از همت بیدار رنجتان حرص و آز — سر بخواب افسانه صبر و توکل میشنو
نام کردند آشنائی را تبان بیگانگی — بر مدارا شان مدار آمد تطاول میشنو
خشم و نازش کن بوا گر منع نگه از گفتگو — گفتنیها انچه خواهی از نگاهش میشنو

پایه از پایهٔ منصور عالی تر بود
گشته کرسی از برای پایدارم دارد

سادگی بنگر ظهوری شاد میدارد مرا
کو چو من هر کار را خود کرده ام در کار او

برای مغز جگر داغ سینه داری کو
شدست پایه تنک در دمایه داری کو

نهاده پانگه از شوق تو بتیابر کاب
صبا کجاست ز جولانگهت غبار کو

ز کف هنوز نرفتست اختیار برون
دریغ و درد با خراجش اختیاری کو

برای جیب ز باغ تو نیست برگ گلی
برای پای ز راه تو نوک خاری کو

دوا کجاست که دردم زیاده تر گردد
نهاده غم بکمی روی غمگساری کو

دلست تشنه چاکی گردش قراری نیست
سپهر عالم عشقم دمی قراری کو

بجوش کورهٔ اکسیر گرچه زر گشتم
برای نقد شکیبا ئیم عیاری کو

ز رهن ناله درآورده ام برون لبها
که در دمیدهم دام اعتباری کو

بدفع لشکر غم بر جهای خم بنگر
بیا ببیکده زین خوبتر حصاری کو

هنوز گوش ظهوری بناصحان داری
چو من ز صبر شکیب تو شرمساری کو

از مدارا بگو تغافل کو
نگه از دیگران تغافل کو

چه تجمل که حسن خرمن کرد
عشق را نیم جو تحمل کو

با نخبان رنگ و بو اگر انیست
رنگ گلنار و بوی سنبل کو

عشق در پایهٔ ثبات نشست
عقل را خفت تزلزل کو

شوق اگر بر نریخت لخت جگر
اشک را زهرهٔ تغلل کو

درک حسنش نسبت ممکن تنزیه بنیان جا خراند — برنمیگردد نگه افتد چو بر خسار او
نیست عاشق را بجز افزونی غم مطلبی — صرفهٔ او گر نباشد در غمش غمخوار او
چون کشد بانالهٔ بلبل شکوه میریزد فرو — خوش فراخ افتاده عاشق ناله منقار او
سینه گردید از خزانش ناخن حیرت شیار — جوش کرد از شعله داغش جان و دل اشیار او
راه او مشکل که بکشاید میان جستجو — گر نه بندد خویش را شبگیر بر انوار او
شیخ پیش از توبه این بندی و بیباکی نداشت — میدهد گویا اثر بر عکس استغفار او
مستی در پایه پستی نماند از میفروش — میشود عالی نژادی ظاهر از اطوار او
نی همین زنار پیچیدست بر تسبیح شیخ — برهمن کو تا برآرم سبحه از زنار او
گردش گردون نشد هرگز بدیدار من — کیست در عالم که اقبالش نشد ادبار او

مرهم خاموشی بر ریش گوش من نهاد
مرحبا ناصح ظهوری گشته منت دار او

خاکمال صبرها از جلوهٔ رفتار او — گوشمال هوشها در عهدهٔ گرفتار او
کی بسعی چرخ می جنبید از جا آفتاب — جای وا میکرد اگر در سایهٔ دیوار او
تا مسیحا از رشک خود به بستر افگنم — چشم دارم پرسشی از نرگس بیمار او
بر رهش تجانه سازد دیده بر روزن سفید — بت هوس دارد که بندد بر میان زنار او
دوش بر هم با غبان چشمی بجد داده است — دستهٔ گل خود بخود میرید از دستار او
شکر باید پیش ازین شاید رود در نشتر — رفته تا مغز دل و جان راحت آزار او
تا صنم گشتست حق با اوست لب وا از خطا — دوستی بنگر گواه اوست دعوی دار او
برگدایان حشمت جمشیدی گر دید طرح — بخش اگر میکرد قدر خویش میشد یار او

سُست عهدی سنگ بر پیمانهٔ پیمان مزن
دست رد بر سینهٔ سختی کشان آسان مزن

هوشها رفتند و طاقتها سپر انداختند
دست دعوی عشوه از ترکش مژگان مزن

یا کمند طره را از پیچ و تاب آور برون
یا سنان طعنه بر جانهای بیتابان مزن

بر بساط وصل ایدل فال زن طالع خوشست
قرعهٔ بیچارگی بر محنت هجران مزن

بی نصیبی واعظا از عزت و خواری دریغ
خار چینانرا صلای گلشن رضوان مزن

ایکه میخواهی بکوی کامرانی پی بری
میشو در راهت غلط بر کوچهٔ سامان مزن

چنگ بزم غم ظهوری عالمی را هوش برد
هر زمان بر تار آهم زخمهٔ افغان مزن

تا کی دغا خورم ز تو ای بیوفا برو
بگذاشتم بد عیان مدعا برو

آنها که در قفا تو گفتیم و گفته ایم
ما و انکرده ایم لب از پیش یا برو

دشمن نکرد انچه تو کردی بدوستی
بیگانه ام دگر بروای آشنا برو

امید صلح نیست و گر هست نیست نیست
منشین برو برو برو ای بیوفا برو

حالا خود از توقع دشنام فارغیم
خیری بزور کام و زبان ای دعا برو

بر خود حرام کرده مشامم شمیم او
هستند بنجه دان دگر ای صبا برو

ترسم که هیچ جای دگر بر نیفتدت
ای دل اگر بصرفه توانی ز جا برو

غیر از سفر علاج نداری لجاج چند
مردی ز رشک غیر ظهوری بیا برو

سود را سرمایه از دلالے بازار او
لاله را پیرایه از رنگینیٔ گلزار او

گفتهای زهر چرفان شکر نوش ست حیف
تلخی از شیرین زبانی نیست در گفتار او

بموزن بیستون می آیم افزون زور در رون دارے — اگر فرہاد را با من توان در عشق سنجیدن

نصیحتهای عاشق گوش کردن از تو بی پروا
چنان خوش مینماید کز ظهوری پند نشنیدن

در دل آمد حسرت مژگان شکن — خار از پا در کش و در جان شکن
مایه در کار سیل اشک کن — موجها از سینهٔ عمان شکن
دفتر ناموس در قلزم فشوی — شیشه امید بر سندان شکن
ریش کردی سینهٔ تاثیر را — در لب بیچارگی افغان شکن
نیستم مرد ملامتهای خلق — مهر درج صبر را پنهان شکن
مغز ما در سنبل کاکل رواست — با غبان گو عطر در ریحان شکن

باد تیری غنچهٔ دل را نواخت
رو ظهوری در جگر پیکان شکن

حدیث کام میرفت از زبان بوالهوس بیرون — اگر میرفت ذوق شکر از طبع مگس بیرون
معاذ الله که باشد دست دست شحنهٔ حیرت — خوشا حال کسی کاورد خود را از هوس بیرون
بمنزل کے تواند برد محمل از گرانباری — برید راه رو بار صدا گر از جرس بیرون
نهال بوستان وصل بندد میوهٔ شاخی — که باشد چیدنش زاندازهای دسترس بیرون
خزان آرد باستقبال از هر خار گلزاری — اگر آید صفیر بلبل ما از قفس بیرون
ببزم وصل طالع میبرد یکبک حریفانرا — بغیر از من نخواهد ماند کوه هیکس بیرون

ظهوری از برای جا تمنا وقت میباید
مبادا پا نهد از سینه حسرت یکنفس بیرون

به پیشش دیده را از روی خوبان هست سرشاری
تغافل را کمین فرموده در پاس نگاه من

بعشق غم ظهوری جمله عالم را قدم دادم
کنون سیاح گردونم طناب آورده آه من

ببین سنگینی غم کوله بار کوه کاه من
محبت خامیم امین خطرها در پناه من

ز بس در دوستی ثابت قدم گردیده ام شاید
که در طوفان محشر برنخیزد گرد آه من

فزون از کوهکن در کشتی عشقیم اگر بودی
نبودی سختی کوهش برون از برگ کاه من

لب ناصح بخاموشی ز من نزدیک کی باشد
که گردد بر سر من دورتر شد خیر خواه من

دمد گلهای تر بر خار خشک افتد اگر چشمم
که خورد دست آب از روی عرقناکی نگاه من

دلم گم کرده راهی تا خم آن طره آوردم
پریشانیست در اثبات انیعنی گواه من

بفرق نخل خرم ابر تر کو خیمه بر کن
ز جور برق دارد بهره تفتان گیاه من

بخورد دود دل هر جا که میباید نمیباشد
بیا بگذار ای مشاطه زلفش را بآه من

دری از خنده بگرفتی ظهوری خشک لب بنشین
نیاوردی بکف مشتی گلی از گریه گاه من

بدست مرگ حاشا جیب عمرم کی توان دیدن
میسر تا نگردد دامنی در دست پیچیدن

بفرقم سایه عشرت نیفتاد از بهی روزی
بزیر دشنه غم تا بکی چون بید لرزیدن

سرت گردم دلم خون شد مروت نیست پنداری
بصد عذر آشتی کردن دگر از خویش رنجیدن

چه زیبنده است در کوی وفا نرگس قبایان را
بدامان از رخ پشمینه پوشان خاک برچیدن

زدعوی های بیجا عقل لب در بست خوشحالم
میسر شد بدست شوق گوش حرف نالیدن

به تسبیحی که اشک آورد دین بر یکدگر چیدش
شمردم طعنها بر برهمن در بت پرستیدن

ای دیده رخت گریه ز منزل برون فگن — ای لب برای خنده تو هم جای باز کن

بخت بلند پایه ظهوری موافق ست
خود را مگر بپاس کسی سرفراز کن

خدایا دیر شد از نو نهال وصل بر چیدن — ز باغ چهرهٔ گل در گریبان نظر چیدن
نمی افتد برون این اخگر هجر از گریبانم — درون سینه تا کی داغ دل بر یکدگر چیدن
تف غم در جگر نگذاشت بیم آرزو دارم — بزور گریهٔ شادی ز دل حسرت بدر چیدن
چو از کام تمنا زهر حسرت بیشتر جوشد — چه حاصل در تخیل بوسه از تنگ شکر چیدن
بلای جنبش مژگان نمیدانی تو ای ناصح — مکن منع من از لخت جگر در نیشتر چیدن
زدم فالی مبارکباد آخر شد سیه روزی — توان در سایهٔ شام شبستانم سحر چیدن
مگس طبعی بروای غیر شهدی چاشنی میکن — سمندر میتواند شعلها بر بال و پر چیدن
از آن بستان که روید سدره از پای گیاه او — میسر نیست جز کوتاه دستانرا ثمر چیدن

ظهوری عشق و پیری خنده دارند چون مستان
ز بیتابی لب حسرت برای گریه بر چیدن ✣

چو می بینم ندارد آنقدر قدر گناه من — که بندد راه بر امید من امیدگاه من
همه سعیم ندارم هیچ در تقصیر تقصیری — مگر عفو ترا روزی بکار آید گناه من
چنین بالد اگر درد غمت بر خویشتن شاید — که روز هفته را بیرون کند از سال و ماه من
شراب آمد حلال اثبات این بزم نشاط آن — که باشد از کف من همچو تو قاضی گواه من
اگر در کشتنم دشمن فشارد پای بامردم — ندارد هیچکس در دو ستداری تکاه من
چو از دیجوری هجران شریک حال میپرسی — توان اندازهٔ برداشت از روز سیاه من

بدانگی نقد صد گنجینهٔ دین در شمار آید
میسر نیست در کفر محبت رایگان مردن

سر امید خود را چون پسندم باز نانوئی
کرم فرما یا خدایا بخت سر بر آستان مردن

رهم افگنده بخت بد بتبرکستان هجرانی
که در دنبال باشد نیم جانی صد جهان مردن

برو وقتی دگر اینجا سری کش ای اجل تنگ بر
باین دلبستگی هم خود بگو چون میتوان مردن

برای اوست گر مردن که در خواری که در غربت
ظهوری نیست فرقی اینچنین تا آنچنان مردن

با مداد فنا نکند بقائی میتوان کردن
بجوش ای دل که خامی را دوائی میتوان کردن

ترا آب دیار عقل میدانم نمی سازد
بملک عشق تغییر هوائی میتوان کردن

متاع رنج بسیارست نقد راحتی داری
زیان خود مکن بیع و شرائی میتوان کردن

ازان اسباب ایمانی که برهم میشود ایمان
فدای چشم کافرماجرائی میتوان کردن

همان غم دست میگیرد اگر روزی ز یارانی
تمنای غم مردآزمائی میتوان کردن

توانی کرد اگر پا بر سر کوی جفا محکم
وفا خاطر نشان بیوفائی میتوان کردن

ظهوری مدعی را گر نباشد بر دولت دستی
اثر را دست فرسود دعائی میتوان کردن

ای نخبت وقت ناز رسید ناز کن
در های کام بر رخ امید باز کن

از حرف تلخ باش زبانی بکام کش
دستی بخوان نقل تمنا دراز کن

ایام بینوائی و ثبت مردگی گذشت
گلگشت ذوق در چمن برگ و ساز کن

ترتیب شکر نعمت عیش وصال ده
در های شکوه غم هجران فراز کن

جان در تن اثر زدعا کرده ایم دوش
برخیز بر جنازهٔ دشمن نماز کن

هزار سینهٔ بی کینه ریش شد از رشک
بروی بی نمکان خنده چند شور مکن

بلطف ظاهریت کی رود غم پنهان
بلا به در برما تم لباس شور مکن

زبان عجز پر از شکوهٔ تغافل نیست
برای پاس نگه تکیه بر غرور مکن

مبادا آتش امید شعله نبشاند
نیاز در دل افسردگان عبور مکن

ز برق اشک بسوزد سرای خواب ایدل
چراغ مجلس افسانه نور طور مکن

چنین که دست تو از باده میکشی زاهد
سخن ز نشاء غفاری غفور مکن

ترا چه رتبه که اندیشهٔ وصال کنی
ادب خوشست ظهوری چنین ظهور مکن

تا کی ایدل بحاج ورزیدن
صرفهٔ کار خوشنما دیدن

بر سر خوان رشک دشوار است
جگر لخت لخت خائیدن

در کمین جگر نشاند خاک
آفت انداز غرّه تا بیدن

لذت ریش سینه دریابی
چون در آید سر به بخندیدن

پند گو خالی از فریبی نیست
با دو تو فیق پند نشنیدن

در بلای سموم دشت فراق
چند بر خود چو شعله لرزیدن

شهره شد یار در محبت غیر
همچو گردون بدان پرستیدن

بر ظهوری مسلم ست تعشق
شوخ نامهربان پسندیدن

نگوای دل که دشوار است در غم ناتوان مردن
که دشوار است پیش من بمرگ بیغمان مردن

غنیمت دان که عشقت هر زمان مرگی دگر بخشد
که کس نبیار مرد از آرزوی هر زمان مردن

گرچه مارا نرسد پرسیدن — چیست دیگر سبب رنجیدن
نیست درکیش مروت جائز — رغبت خنده زلب دزدیدن
رسم دیرینهٔ بدمهر انست — یارگردیدن و برگردیدن
چند بر بستر راحت میرم — ای خوشا مرگ تمنا دیدن
چند در کوچهٔ درپوزهٔ وصل — بخجالت پس سر خاریدن
ناصحا قوت فرصت میگوی — گفتن از تست زمن نشنیدن

مردم از غصه ظهوری رحمی
چند بر گریهٔ من خندیدن

نیست دستی مرگ را بر جیب چاک عاشقان — پا نمیدارد خزان در بوستان عاشقان
نغمه در قانون بزم زندگی آخر شود — بگسلد گر رشتهٔ آه و فغان عاشقان
از در و دیوار اگر سنگ ستم آید چه غم — با شکستن کرده پیوند استخوان عاشقان
دیگر انرا در ره مقصد بخضر ست احتیاج — چون یقین دنبال ره دارد گمان عاشقان
نیستند اهل جفا جنس وفا را مشتری — گشته در زنگار گم قفل دکان عاشقان
در گریبان پاره کردن دست زحمت میکشید — گر نمی کردند مهتابی کتان عاشقان
نسخه میگیرد دوا از درد بیدرمان ما — سود را سرمایه بخشد زیان عاشقان
لاله و گل در نظر قدری ندارد آنقدر — ارغوان خیزست چشم خونچکان عاشقان

ساختی ممنون شنیدن را ظهوری لب ببند
نیست خوشتر داستان از داستان عاشقان

مرا لعنف ز بزم وصال دور مکن — ز رکات قوت خود بر ضعیف زور مکن

ما را چه حال گر تو پریشان نگه تری
آری ترا که گفت که احوال ما ببین

چشم ترا چکار ظهوری بروی کس
بیگانه کن نگه نگهِ آشنا ببین

بس مشکلست حال دل ناتوان من
افتاده مرگ رشک بدنبال جان من

بی جو یبار دیده نم کشت غم مباد
ترسم خسک شود سمن بوستان من

از جوش مشتری شده بازار رشک گرم
صد خنبس شکوه ریخته پیش دکان من

چندین تبسم نمکین چیست بار قیب
چیزی نماند از جگر خون چکان من

هیچت ز همزبانی اغیار باک نیست
بیباک من ملاحظهٔ از زبان من

عشقم دلیر ساخته در شکوه اینچنین
لطف تو هم مگر بکشد ترجمان من

دامن بر آتشم مزن افسرده نیستم
با شعله گشت دست و بغل همعنان من

خوانِ امید وصل ظهوری بگستران
مغز دگر ذخیره کند استخوان من

آید خیالت ار نفسی در کنار من
فرمایدش شناخته اشکبار من

از بس بهم برآمده ام شاید ار کشد
زلفِ تو طرح تفرقهٔ روزگار من

ترسم بغفلتی ز دوشش من کشی
برخیز ناصح از زره رعنا سوار من

گردید سر حلقهٔ فتراک آشنا
در صیدگاه بخت همایش شکار من

گفتی دگر بداغ جدائی مسوز نیست
خواهم قسم خوری بدل داغدار من

عالم بکوی هجر ظهوری خراب بود
تا از خیال وصل نگشتی دوچار من

ز جان برخیز با دلدار بنشین — بسر داری بپای دار بنشین
ز یادش گشته گر خاطر بهاری — بگلخن غیرت گلزار بنشین
گر از دشمن رسد هر دم صد آزار — همه بردار و با دلدار بنشین
نکردی حاصل امسال انبار — بده بر یاوگار پار بنشین
نفس برکش ز حرف عشق زنهار — بدام تهیه این کار بنشین
ز دکان در پس هر کوچه برخیز — بخلوت بر سر بازار بنشین
ز جان برخاستن شرط است در عشق — بزنهاری ز غم زنهار بنشین
بر نخل جنون نو بر نکردی — بباغ داغ برخوردار بنشین

ظهوری تا بکی بیهوده گوئی
زبان در مهر استغفار بنشین

باغیر آشنا شده ناآشنا ببین — گرد دیده خصم اهل وفا بیوفا ببین
راضی مگرد بصرف دشنام خویش نیست — خواهم دگر دعا بکنم مدعا ببین
بیهوش و بیکسم که هوادار من شود — بیرحمی شمال و ستیز صبا ببین
تهمت نگر بجرم ترا نام میبرند — نسبت دهند صبر بمن افترا ببین
تیر نگاه تاب برای چه میکشی — بر غیر بسته چشم تو شستی خطا ببین
زهرت برم که غیرت شهد و شکر کنم — در کسب درد خویش تلاش دوا ببین
هم احتیاج حاجت کنجت دهم غنا — در عشق خود رعایت شاه و گدا ببین
بر خاطر یکه عیشگه یاد خود کنی — بفرست پیشتر غم خود را وفا ببین
از محرمان خویش مبادا خجل شوی — تنهائیم گداخته تنها مرا ببین

دیدهٔ دیدن نداری در صف کوران نشین
مرد این ره نیستی بر عذرهای لنگ زن

سهل بود آئینه بر اسکندر آن بر تو نداشت
گر زنی لاف صفا از سینهٔ بیزنگ زن

عشق یاران عیش را نی طور دیگر کرده اند
با دل یکرنگ بر غمهای رنگارنگ زن

کردهٔ از سخت روئی توبه سستی انچنین
چند پیمان نشکنی پیمانه بر سنگ زن

صرفهٔ دل نیست صلح زخم مرهم زنهار
زد غلط بر سینه داغش قرعه کوبر جنگ زن

تا بجاه غم طناب آه بر گردون کشید
خیمهای داغ خود بر سینهای تنگ زن

بر خود آسان کن ظهوری می شناسی خویش را
سخت دشوارست پاس نام رو بر ننگ زن

گر بدیدم بر نقش داده به بین
که بمن گفت روی ساده به بین

روی راحت که میتواند دید
داغ پشتی بسینه داده به بین

گرچه از صید دیده می بندی
دام تو دیده ها کشاده به بین

داغ از استخوان سینه گذشت
رو بمغز جگر نهاده به بین

شوق سر کار دیده تنها نیست
کار بر یکدگر فتاده به بین

گشت کالای رند تمغائی
بر سر داغهای باده به بین

چند در یوزهٔ تماشا چند
چشم بر چشم ایستاده به بین

پیرهن سد راه آغوش ست
رهن عمر یا نیم ازاده به بین

تازه معشوق از کهن عاشق
طفل پیکار و پیر ساده به بین

مدعی را زیاده گر بینی
یکمی از منش زیاده به بین

در باب نصیبم و ندارند نصیبی — از خواری دشنام تو عشرت بجران
در هجر نمردیم بکش تیغ حلالست — در مذهب ما خون محبت بحرام

بیماری اوقات بلاهست ظهوری
پرهیز کن از حلقه صحبت بجران

خسی در آتش او پیکر من — دل من اخگر خاکستر من
جنون او رنگ نهاد از بر ایم — مبارک باد داغ افسر من
رقم از ناله و از آه دارد — پریشانیست جمع دفتر من
بدریای هوس موجم ربودی — اگر حسرت نبودی لنگر من
به بندم دیده از مینا که بر خم — دهانی باز کرده ساغر من
ز خود بیرون نهادم پا عجب نیست — که دنبال من افتد رهبر من
برای خرقه شوئی زاهد خشک — فشردی کاش دامان تر من
بداغت سینها گردید ممتاز — مگر مهری نهد بر محضر من
چه حاصل اینهمه زهری که خوردم — نشد کنج دهانی شکر من
مبین چون میجهد نبض اسیران — به بین چون میطپد دل در بر من

ظهوری بر سر کوی محبت
ز پا افتاده دوشش در بر من

مانند گل خار مرگان گریه کو بر رنگ زن — بلبلی دارم ضرور ای ناله بر آهنگ زن
صلح در کار شکست تو ندارد کوششی — چنگ زخمی گشته مطرب زخمه بر چنگ زن
داستان نقش پردازی و نقش سادگی — میتوان بر دخت خط بر صفحه شبرنگ زن

نگفتی هیچگه دیوانهٔ من

رویت سحر فروشان — زهرت شکر فروشان
شمعت خنده آشنا باد — پروانه ببال و پر فروشان
جز چشم ترم کسی نماندست — از سلسلهٔ گهر فروشان
رنگین ز سرشک گونه دارم — بازار چه جگر فروشان
در سایه مشام باد کامها — بسته آئین سحر فروشان
از مشتریان قاصد انیم — جان تحفهٔ این خبر فروشان
یارب بچه نرخ باشد آغوش — در معرکهٔ کمر فروشان
هم بی هنری که عیب و عارست — این معرکه هنر فروشان
می باش ببهمه چشم بر دوز — از ابرهٔ آستر فروشان

آن شوق نظارهٔ ظهوری
خاک قدم نظر فروشان

آیا نگه نه غمگین تو عشرت بجا مان — وانا نگه نه گمنام تو شهرت بجا مان
نازش بهوادارئ بالای تو مارا — باشد ز نظر بازی همت بجا مان
از پرتو رخسار تو رخشنده نظرها — بر سرمه دویدند بصیرت بجا مان
ظلمت چه سازند بشیرینی و شکر — پی چاشنی زهر تو لذت بجا مان
از یاد تو بیرون نرود خاطر عاشق — اندیشه اغیار ز غیرت بجا مان
جز سود نیازند ببازار محبت — آمد بزیان کار شراکت بجا مان
بر بوالهوسان ز رهوس شعله فگندست — ترسم که خوری بازی دهشت بجا مان

چنینم با تو من تو آنچنان باش / گلم خار تو زهرت شکر من
رگی دارند بیماران عشقت / ثمرگان تو گوید نشتر من
ز طوفان خورد گان بحر شوقم / همه بی لنگریها لنگر من
بجای موج خیزد برق بر هم / بدریا ریزی ار خاکستر من
چه اغم روشن ست از پرتو عشق / چراغ افروختن از صرصر من
اگر گردم بقدر عشق فربه / زند بر کوه کاه لاغر من
خیال شوخ خارا پوش شبها / هم آغوش ست خار بستر من
بباد شعله شمعش می پراند / مگو پروانه کو بال و پر من

ظهوری میروی از سختی رشک
مکن یاست دستت بر سر من

ز کویت خاک دولت خانه من / فلک یک گلشنی کاشانه من
بدام عشق اگر کنجشک گیرم / شود عنقا بآب و دانه من
بمستی گر دهد دستی ببا ده / حلالش باد تا پیمانه من
توان رندانه کردن شیشه بازی / بزیر خرقه شیخانه من +
شود هر روز یک کشور خراجی / بدخل عشق خرج خانه من
که خواهد شد کس تر دلیده مویان / همان سر پنجه من شانه من
بآبادی شدم رسوا عجب نیست / غمت گنجیست در ویرانه من
سرد گر خواب سنبل موی گردد / که مهت از کاکلت افسانه من

ظهوری اینهمه دیوانگی کرد

اگر گردد شیار از زخم دشمن سینه دهقانش
میفشان غیر مهر او دران تخمی و حاصل بین

عجب گر موج دریائی تواند شد ازین دریا
هزاران کشتی پر نوح در گرداب ساحل بین

چه درمان با ظهوری جز مدارا چرخ ظالم را
بفرق روزگارش سایهٔ دارای عادل بین

دل غم نشین شد دست بیا خانه شاد بین
در بسته ام بروی دو عالم کشاد بین

عشق و جنونش بود پدر بر پدر همه
نازم نجوشیدن دل والا نژاد بین

میخوانم آنچه باغ بریحان نوشته است
روشن شد از خط تو سواد سواد بین

در خاندان حسن بنودست چو توئی
چون ماه و آفتاب دو صد خانه زاد بین

عمدست اینکه پای کم آرم ز هر کسے
از جملهٔ زیاد سر آیم زیاد بین

فتوی دهم که هست جهاد ش بر اهل دین
بر کفر عشق هر که نزد اجتهاد بین

ای آنکه میل نذهب اسلام کرده
در زاهد و عامه نگر رند راد بین

در عشق بت کجاست برهمن بصدق دل
زنار بسته است مگر اعتقاد بین

کالای ناله را بسوی چار سوی داد
با هم ز جان بصد دل و جان در مراد بین

صد چشم وام کن نتوان دید سر غیب
چشمی بپوش از همه و بر مراد بین

از حرف شعله خوئی او در گرفته تب
آنهم نهاد تاج بر آتش نهاد بین

صد بار کشت و گشته ز بیداد خود خجل
یکره نگفته معذرتی اعتماد بین

تا بر سر چراغ ظهوری خبر زند
طوفان فراز و نیشتر و هم باد بین

هوائی بادشاهی در سر من
بنازم ترک نازک افسر من

گوش کن افسانهٔ موی و خط جم دارد — از برای خود شبی خواب پریشانی به بین
در میان و در کنار افتاده لنگر بکش — قلزمی در عشق زور و حسن طوفانی به بین
سینه دوزان جستجویش کرده از خود میدوند — سینه در چاک کش چاک گریبانی به بین
جهد دیگر عاشقان در اجتهاد آورده اند — بر تو همت ای مسلمانان مسلمانی به بین
میکشان فصل خزان را باغ خود دانسته اند — طرف بستانی ندیدی کنج زندانی به بین
روزمیت پروانه شد پروانگی بر سر زدن — سوختی زافسردگی شمع شبستانی به بین
گرچه لب بستست لیکن ناله از لب دور نیست — کو نفس از بند غم بر راه افغانی به بین
در بر هر ذرهٔ بیتاب خورشیدی نگر — در دل هر قطرهٔ بی آب عمانی به بین
با وجود آنکه دل یک قطره خونی بیش نیست — سخت دل در گریه کاهم حیله دانی به بین
عالمی را آرزوی بوسه حیرت مرگزد — بر لب خود از تاسف زخم دندانی به بین

تا بکی از صرفه در درمان ظهوری زیستن
رونما کن نیم جان خویش جانانی به بین

زرویت باغ را از لاله و گل داغ بر دل بین — بطرف جوصنوبر را ز قدت پای در گل بین
حساب دخل و خرج خویش را سرشتهٔ دارم — چه بینی بیقرار مهیای باقی صبر فاضل بین
زهی نادانی من میشمارم طفل نادانش — تغافل میکند کار نگاه آگاه عادل بین
اگر بی پرده می بینی تماشا کن که من بینم — که در دیدن نگه را چون در و دیوار حائل بین
ندارد هیچ رجحان طاعت دیر و حرم در هم — کنی هر جا نمازی طاق ابروی مقابل بین
کجا دیدی که فرمان خط و عشق برگردد — برات تارک من بر دم شمشیر قاتل بین
خوشا رندان عالم مجلس میخانه دیدی — گذاری کن بر اهل خالصه شیخان عامل بین

اگر دم نیز نی ناصح تو هم پائی روان کن
زکف رفته عنانها در رکاب شهسوارِ من

مرو در مجلس رندان زبان خود نگهدار
که میریزد بدستی ناگه خمارِ من

زیاد از خود نمی بینم کسی در نزد خود باری
نشستم پس دو عالم نیست خصمِ یک قمارِ من

تبرس از شاپوشان فراسان بهارستان
ببین آن عارض گل گل مپرس از خارخارِ من

ظهوری کوشش فرزانگی کاری نمیسازد
همان دیوانگی روزی مگر آید بکارِ من

خوش ست از آرزومندان بحسرت جان برآوردن
پی آسانئ خود کارها مشکل برآوردن

ز حرف خون بها در حشر لب خط امان دارد
عجب گر سر توان از خجلتِ قاتل برآوردن

تماشای دگر دارند بیتابان نمی باید
میانِ چشم و رخسار از نگه حائل برآوردن

ندارد هیچکس زان نرگسِ جادو برابر شد
بیک دیدن فسونی در خرد باطل برآوردن

بشور آورده شوقت گریهٔ آزرده جانان را
چه دشواریست در کوی تو پا از گل برآوردن

اگر باشد رهی در صید گاهِ قادر انداز ان
نه آگاهیست عمداً خویش را غافل برآوردن

سلوکِ عشق در نخبت خرد دانسته می ورزد
نمیداند مروت علم را جاهل برآوردن

ز شب گیری بلند و کوتهی از راه میریزد
سری ناصح خرابم از دل منزل برآوردن

دهم صد دل برون در عشق از هر قطرهٔ خونی
بخرج دل اگر خود را توان داخل برآوردن

بنا فرمائی چرخ ستمگر تا بکی نازم
ضرورت گشته فرمانِ شهِ عادل برآوردن

غمی دشوار تر از جان برآوردن نمیباشد
ازان دشوار تر داند ظهوری جان برآوردن

گریه ات رنگی ندارد لعل خندانی ببین
بی رگت خوانند ترسم نیش مژگانی ببین

چاپلوسی چند بینی درهم از سرگشتگی ست — خویشتن را مور دیوان را سلیمان ساختن

عاشق مسکین ظهوری روزدار و برنکرد
هیچ درمان نیست میباید بدرمان ساختن

ز مژگانِ تو خنجر برکشیدن — ز دلها چاکها در برکشیدن
چه جانانی ترا میزید و بس — دلِ هر کس ز دلبر برکشیدن
صفی از دشمنان بستی روا نیست — بجنگِ دوستان لشکر کشیدن
یکی از دستگیری های عشقست — عزیزان را بخواری در کشیدن
باین تنگی دهانی و بجز دار — تواند شور در شکر کشیدن
بصد تدبیر نتوان آه گم کرد — چه حاجت منّتِ رهبر کشیدن
نیم قانع بیک زنار و قیدست — بتان بر روی یکدیگر کشیدن
نیازم بر کمانی میزند زه — که میباید بزور زر کشیدن
ز لب بانالهٔ پائی وا نگیرد — سری باید بدردِ سر کشیدن
چنان بر من نگاهش بود فربه — که نتواند بجز لاغر کشیدن

بکشتی غم چو دریائی نگشتی
ظهوری فرصت لنگر کشیدن

چمن پیراست رویش در دل و جان و گریبانِ من — برای سینه ام شد سیرگاهی لاله زارِ من
چه زلفست این زیاد جلوهٔ دارد پریشانی — هزار آشفتگی مفتونِ روز روزگارِ من
خزان رشک بر نخل حیاتم گرچه میبرد — بدیدی کاش رضوان جلوهٔ باغ و بهارِ من
تلاشم آنکه حرف وعدهٔ زان لب برون آید — درنگی گر شود واقع گناهِ انتظارِ من

ز تیغش قسمه گر دیست دلهای جگر خواران
جگر را خوش بخرج آورده انداز سپر گشتن

نیفتد هیچکس در خار خبثش ثمرگان
علاجی نیست رگهارا بخجر در نیشتر گشتن

اگر گاهی نگاهی میفرستم میشود عاجز
نه پای پیش رفتن دارد و نی روی برگشتن

ز غم چندان پریشان نیست بر هم خورده کاکل
بزیر کوه ماندن به که بیتاب کمر گشتن

نخواهد رست غیر از ارغوانی نرگس از خاکم
بلی در طالعم هست از شهیدان نظر گشتن

ز تاب عشق مومم هر چه میخواهی بساز از من
ولیکن دارم این صلبی که نتوانم دگر گشتن

توان خود را بصلح کل ز جزویت برآوردن
میسر جمله را با جمله عالم سر بسر گشتن

فلک فارغ نکرد از دربدر گشتن اسیرت را
هنوز این غیر پرور را نیامد وقت بر گشتن

ظهوری نکته اخگر میشود از گرمی مضمون
نه رحمت آفت پرواز مرغ نامه بر گشتن

از تو وقت صبحدم کاکل پریشان ساختن
وز صبا مغز جهانی عنبرستان ساختن

داشتی هر لحظه عاشوری ز عیب لاغری
خویشتن را عید میکردی بقربان ساختن

کاکلی دارد چه گویم طرهٔ دارد مپرس
خاطرش جمعیت از خاطر پریشان ساختن

درامانت نیست با احباب از من دوستی
مهر او را چون توانم صرف انسان ساختن

گر بجود نازم سزد پیران دانا را رسد
خویش را همبازی طفلان نادان ساختن

شوق را پروردمی میبود دستی گر روان
فرض باشد در گریبان چاک دامان ساختن

زود میگیرد ز تعمیر خرابان خاطرش
چند روزی درد را باید بدرمان ساختن

میتوانم مرد و فارغ شد حمیت مانع است
سخت دشوارست بر خود کار آسان ساختن

در نبرد از چین پیشانی سرور را مکن
مرد را زیبنده است از زخم خفتان ساختن

هیچ رشکی نیست در مستی تلافی میشود
از شهان بهتر گدایان را کدوی خویشتن

سوختی از گفتن آتش زبان گر شعله را
گر مخوئی را برآوردی بخوی خویشتن

خویش را حاجت روا خواهی مراد از شوق جوی
گر به آب رفته دید آخر بجوی خویشتن

در گلستان کی بسعی باد گل خرمن شود
گر نسازد غنچه انبار بوی خویشتن

هیچکس در بحث خاموشی حریف من نبود
برخود آوردم سخن از گفتگوی خویشتن

آب تیغی از ظهوری آتشی انداخت
از زلال خضر میگیرد گلوی خویشتن

چگویم زمستان و احوال شان
قسم مقبلانرا باموال شان

ره هفته شان کرد آدینه گم
مه روزه هم نیست در سال شان

سمن در خسک زار شان خنده چین
برارش فروش اطلس از شال شان

سیه روز بر صفحه روزگار
ز خورشید و مه قرعه فال شان

گواهان رنگین در اثبات عشق
رخ کاهی و گریه آل شان

در انداز پرواز افتادگی
سبک رو به باد پر و بال شان

ز سنجیدگی بیش و کم شان یکی
بخروار همسنگ مثقال شان

بگاه پس افگندن انتقام
ز تعجیل در پیش اهمال شان

نوشتست تفصیل صد شرح پیش
مبین ست خوش متن احوال شان

درین ره مگر افتد از خویش پیش
ظهوری گرفتست دنبال شان

نظر وقفست بر رویش خوشا صاحب نظر گشتن
چه میتیرسم چو از خود میتوانم بیخبر گشتن

صد چمن شبنم مردگی در غنچهٔ گل چیدهٔ
از بهارستان نو برگی ارم بر خویش زن

از چه بر گردن نهی بار خراج زندگی
با وجودت باج خواهد از عدم بر خویش زن

بی وقوفیها ظهوری صرفهٔ جان کرده بود
میشوی ناگه به بختی متهم بر خویش زن

برو ای همنشین کز خویشتن دارد اجتنابم من
پذیرائی مرمت نیست احوال خرابم من

ز بس در عشق نادانسته شوخ بیوفا گیرم
چرا از دیگری نالم هم از خود در عذابم من

اگر بیداری بودی سرم صد محنت افزودی
زهی طالع ببین کز بخت خود مجنون خوابم من

سر و برگ گل خندان کجا دارم نمی خواهم
که کی چشم تری باشم هوادار حبابم من

چه باک از سوختن اندیشهٔ دامن دارم
نمیدانم چه خواهد شد برای خود کبابم من

پریشانی اگر بر دل صبا جمعی نمی بندد
بعشق طرهٔ کاکل همان در پیچ و تابم من

مری دامیکنم در پای امیدی دمی نازم
باین روز سیه نیکو که چرخ آفتابم من

بر و زر اشک خوش رودی که حاصل کرده آری
نگه میدار بادا دی ظهوری حسابم من

دام کردم سعیها در جستجوی خویشتن
گنج دارم خرج را از بای هوی خویشتن

دیدهٔ نمناک در هر قطره رودی گرد کرد
چشم دریا کرده ام در شست و شوی خویشتن

پیش پیش جملهٔ عشق من زمین بوسان رود
عشق هر جا هر کرا خواند بسوی خویشتن

در ره عالم کو تر ازوئی که میزان بشکند
چیرتم را سنجم ار یا آرزوی خویشتن

در توکل صد امید تازه هر سو بسته اند
آبرویم ریخت تا بر خاک کوی خویشتن

نیستم در ظرف از دامش حریفان دگر
میکنم خمخانها پر از سبوی خویشتن

لبم بزمزمه خو کرده عشرتی دارم
چه مشکلست شب هجر راه دشت بلا

چه محنتست دگر بر سر فغان رفتن
بروشنائی آه شرر فشان رفتن

تمام خلق جهان راه سود می بینند
نه عاقلی ست ظهوری ز زیان رفتن

پر گشته از قراره امید جام من
بال و پر همای بر آورده زاغ بخت

یکبار گشته باش فلک گو بکام من
سیمرغ گشته رام زهی بخت رام من

رم میکنم ز همرهی بخت دشت دشت
یاد غزال وحشی من گشته رام من

عیش وصال گرچه ز بهر نصیب بود
دخل تمام داشت دران اهتمام من

قاصد بروعجلت بسخن در میاورم
مشکل که در بیان تو گنجد پیام من

صاحبقران مملکت عاشقی منم
آوازه داد کوس ملامت ز بام من

حسنت گهی که رخصت نظارگی دهد
کی میدهد مراد بکس از دوام من

نام ترا حلاوت صد مصر شکرست
خوش لذتی ذخیره نهاد ست کام من

نازم بنجبت خویش که بر عطر کاکلے
کلک قضا نوشته برات مشام من

آه درون نه تاب ظهوری فرو نشاند
کز جوش سینه بخت هوسهای خام من

ساده در عشق پرکاران رقم بر خویش زن
گر نکردی مشق بیتابی قلم بر خویش زن

سکه داغش بنام سینه صافان میزنند
عشق در مکتب گرفت اکسیر غم بر خویش زن

صیقلے درکار دارد ظلمتستان درون
میتوانی کرد دلرا جام جم بر خویش زن

این همه خاک مذلت فقر را بر سر منه
میزنی خود را برارباب کرم بر خویش زن

حسن یوسف را برای گرمی بازار عشق
شعله برنی بست ترکیب زلیخا عرض کن

بر سر کوی تو مُرد امید از بالای ما
پا برون نه جلوه بر سرو بالا عرض کن

وعدهٔ او خوش بلائی شد برای جانِ ما
آرزو افتاده بیهوش این تقاضا عرض کن

عشق دامق شکوهٔ بی التفاتی میکند
حسن را آنیست عادت عذرِ عذرا عرض کن

زود می افتد زبان از کار وحشت غالبست
هان ظهوری حال خود امروز فردا عرض کن

جلوه کن بر سر کوه امنی بر پا فشان
یکجهان جان جمع شد بر قامت غوغا فشان

گل بدامن ریختی بر جیب جانِ مدعی
مشت داغی بر گریبانِ دلِ شیدا فشان

خندهٔ شیرین نمک پاشِ نشاطِ خسروست
شور بختش گو سر شک تلخ بر خارا فشان

ای صبا لطفی کن و از خاکِ دامق هر بهار
لاله و گل جمع کن بر تربتِ عذرا فشان

عشوهٔ ساقی تصرف در مزاجِ توبه کرد
کو نگه تا جرعهٔ تکلیف بر تقوا فشان

گریه کم میدهد بر باد آب روی شوق
میکنی گر گریه دریا بر سرِ دریا فشان

غفلتِ امروز خوش بی چشم زخم دارد ترا
چهره با خوی بر زمین از خجلتِ فردا فشان

شرمی از همت ظهوری چاپلوسی تا بکی
بر کم و بیش جهان دامانِ استغنا فشان

بخلد از سر کویت نمیتوان رفتن
بلی بلاست ز بندان بوستان رفتن

ز بیم هجر دلم ناتوان ترست از من
کجاست قوتِ طالع نمیتوان رفتن

خدای رحم کند فصل گل بر ان بلبل
که باید ش بضرورت ز گلستان رفتن

ذرورتست بدفع بلای شامِ فراق
بمهربانی مرغان صبح خوان رفتن

از تخم داغ سینه ام انبار راحت است / آری زمین پاک دهد حاصل انچنین
آورد صد کشاد بیک تنگنا کشید / آنکس کشید دهر ترا در دل انچنین
از جنبش نسیم تو در کوی آگهی / می باش از تردد من غافل انچنین

ترک نمود کرد ظهوری برای تو
خود را بکرد خرج که شد دهل انچنین

مهی کمر دو بر پا گذر کیست این / فتاد آفتاب از نظر کیست این
هم از گرد ره راحت داغ او / در آمد بمغز جگر کیست این
بد لهاست از طاقت صبر دور / ز جانست نزدیکتر کیست این
ز فیض قدومش دعا را اثر / نهادست دستی بسر کیست این
اگر سر رود در تمنای او / ندارد کسی روسپر کیست این
ز شیرینی شور گفتار او / نمک آب شد در شکر کیست این
بیادش نمی آیم و یاد او / نمی آید از دل بدر کیست این
چراغ شب هجر روشن مباد / ز شام غم او زد سحر کیست این

ظهوری صبوری سفر میکند
کسی آمده از سفر کیست این

درد چندانی که داری بر دل ما عرض کن / وسعتی ایدل تو هم بر تنگی جا عرض کن
بر گل نم دیده آبی ریختن آسان تر ست / سوز عشق خویش بر دلهای شیدا عرض کن
زاهد ریا در خمار عجب جان آمد بلب / لطف فرما ساغری بر زهد تقوا عرض کن
بوی درمان در نمی تابد دماغ دردها / گر دماغ امتحان داری مداوا عرض کن

تا زخم بر دهان نکشاید بشکر ز سخت
من مور ناتوان و تو شیر افگن چنین

بر سینه داغهای تو از شعله جوش زد
خورشید و ماه دانه از خرمن چنین

گر دو نکشی خطاست بگردون نهادگان
ظلمست ظلم مظلمه بر گردن چنین

بگذشت چاک جیب ظهوری ز دامنش
طوفت قبا بساخته پیراهن چنین

از خود برون نتاخته یاد رگی چنین
در عشق طی نساخته کس منزلی چنین

در خون اگرچه می تپم از شرم لاغری
گه در شکارگاه فتد بسملی چنین

دارد تغافلی ز نگه صید بند تر
جانها فدای آگهی غافلی چنین

در روز حشر زندگی آید چکار کس
دستی بکار گر نبرد قاتلی چنین

باشد بسخت جانی خویشم امیدها
ذوقیست مهربانی سنگین دلی چنین

در دل فسردگی ز تغافل گره مباد
حل از نگاه گرم شود مشکلی چنین

دیدم نمیشود بنگه رهن حیرتی
تا دیده آورد بمیان حاملی چنین

خاکسترم برای گل چیده شبنمست
خرّم تفی که کرد گذر بر گلی چنین

کس در مزاج عشق تصرف چنین نکرد
از زانی تو باد ظهوری دلی چنین

شد کار من ز دیده تر مشکل انچنین
پای کسی نرفته فرو در گل انچنین

جای تعجبست که از سحر نرگسے
اعجاز عقل و هوش شود باطل انچنین

گر مرد آنچنان شوند که از خویش بگذرند
افتادگان دوند پی محمل انچنین

کشتی در آب دیده کشیدند دشتیان
دارد محیط عشق جنون ساحل انچنین

تا گره تار هوس شد ریز ریز — کند میل تیز دندانیست این
تیغ او بر حال در خون گشتگان — گشته گریبان زخم خندانیست این

گر ظهوری گشت رسوا در رهش
اقتضای عشق نهانیست این

کنجی بنشین بساط بر چین — هر چیز جز او ز دل بدر چین
از شبنم گریه ناز کیها — در گلبن خندهٔ سحر چین
پیرانه سر از نزاکت غم — طفلانه لبی بگریه در چین
هنگام نیام آب و تابی — از اخگر اشک در خبر چین
شاید که شوی ز مرد یاران — کوه غم دور در کمر چین
در رخ چه کشی سپر ز جنگ — صلح است ز جبهه چین بدر چین

چون گرم دعا شوی ظهوری
اول ز نفس تف اثر چین

دل ساده طور و نرگس او — پرگار خط چنین
بر من کمین نمارت صد کاروان کشود — نقشی نشسته بهر من از دیدن چنین
این مردهٔ تغافل و دی کشتهٔ نگاه — میخواست آن جریده روی هر چنین
با دوستان بدشمنیم میخورد قسم — مقدور کیست دیدن و نادیدن چنین
دامان شعله در کف خاکسترم نماند — سوگند من بدوستی و دشمن چنین
سوراخ گشته سینه ام از داغ حیرتی — حرمان نزد بآتش کس دامن چنین
در هر وی حرف ترنم فرو کند — میخواست آرزو کده ام روزن چنین
در هر دهان خامهٔ من — دارد زبان چنین

چه میکاری خسک بر لب چه میپرسی نشستریم
مبادا خط ستان کام کس از لعل نگین من

ز آتشپاره بر سینه تخم داغ افشاندم
نهاد از شعله خورشید خرمن خوشه چین من

ظهوری را برون آورد از آلایش رسم
دل پیکان پسند من رگ نشتر گزین من

خود دیت شد قاتل قربانیان
هست حاصل حاصل قربانیان

کعبه را رقصان باقبال برد
جلوه های محمل قربانیان

صیقل حیرت زدای زنگ دید
گشته دفع حائل قربانیان

تا بمنزل یکدم تیغ ست راه
راه راه منزل قربانیان

کیمیای سرخروئی کرده اند
سبزهٔ آب و گل قربانیان

از قلم در جوی سیرابی نوشت
وصل خط واصل قربانیان

بر کند عیدی سر از هر قطره خون
برشگانی گر دل قربانیان

یک کف خون ظهوری خرج کن
ساز خود را داخل قربانیان

لب فرو بستم سخن را نیست این
گوش بکشادم زبان را نیست این

در رهم گرد امید و بیم نیست
بر دو عالم دامن افشانیست این

بر نگردانیم ما هرگز ورق
در وفاداری سبق خوانیست این

در سجود آستانی تا رکم
رو نگردیدست پیشانیست این

در تماشا چشم تا بیدن نماند
چشم بد بین دور حیرانیست این

ذرق در بالیدن کاهیدنست
گم شدن در خود نمایانیست این

ظهوری درغم رهبان خوشیم

پیغام چون روانه کنی در حجاب نشین
راه نظر چو باز شود در نظر نشین

پژمرده گشت خاطر ازین خنده های خشک
در خرمی بدولت مرگان تر نشین

در گریه چون حباب بدر پرده باز چشم
زندان خود مشو بهوایش بدر نشین

چندین فرو مرو برگ و ریشه کسان
چستی میان به بند زرلها بدر نشین

بگشا دری ز خلوت شب در فضای روز
شام کدورتی بصفای سحر نشین

خون گر میت تسمه گران کرد آشنا
اکنون در آتش از هوس انگر نشین

زان نوک غمزه گشته خلیدن چو تیز دست
داری اگر دلی بدم نیشتر نشین

مردان هنوز گردیت آزند در میان
کو خون بریز منع محبت بدر نشین

زهری ز فرق تا قدم ای پند گو برو
تلخی ازان دهان شنود در شکر نشین

با ما خوشی درآ چو بخاطر درآمدی
پیشتر نشسته اند همه پیشتر نشین

خصم تو آگهست ظهوری تو غافلی
از دیگران مپرس ز خود پرس خود نشین

یکی شد محنت و راحت چنان من چنین من
درآمد غارتی از در نه آن من نه این من

بمنزل میرساند کاروان صبر و طاقت را
چو دانستم بدر تا زد نگاهی از کمین من

بامید یکه ریزم در نثار آشنای تو
ز درج دیده همیان دری در آستین من

نه دوریهای نزدیکان دنی نزدیکی دوران
چه بودی کاش همبیری نبودی همچو کین من

نیارم خاتم جمشیدی گر نبود داغش
نگینی شد دل من سادگی نقش نگین من

ز خاک و خون قربانگاه عشقت عید میجوشد
بصد ساطور نتوان بست یک چین بر جبین من

مژگان دراز ما بخدنگی مدد نکرد — در خون نشستهٔ دل پیکانی خودیم
دامان دل عبث تهٔ کوتاه امید ماند — در دیدهٔ سبک ز گرانجانی خودیم
گو باش روی حرف و حکایت بدیگران — خرسند ما بذوق زباندانی خودیم
هندو پسر معامله با ما نمیکند — شرمندهٔ رواج مسلمانی خودیم

برزد سری ز سینهٔ ظهوری امید گنج
هان همتی که در پی ویرانی خودیم

بر جگر ریخیت سنان چو شن مژگان نازم — پیرهن گشت قبا چاک گریبان نازم
کس مبیم برزدهٔ تفرقهٔ عقل مباد — جمع گردید دلم زلف پریشان نازم
هیچکس را نرسد منع من از رسوائی — رخصتی یافته ام عشوهٔ پنهان نازم
سایهٔ کعبه ز مغزم تف هجران برچید — عشق شد راهبر م خضر بیابان نازم

نیست اندوه ملالی که نداری صد رنگ
ای خوشا عیش ظهوری سر و سامان نازم

سراپا جان شدم جانان خویشم — سر آمد دردها درمان خویشم
خس و خاری نمی بینم خزان رفت — بهار آمد گل و ریحان خویشم
رخی نبوده اند هر قطرهٔ خون — خوشا عشرت نگارستان خویشم
بغل بر من کشودند عیش ظاهر — در آغوش غم پنهان خویشم
بهیچم گرچه اخوان میفروشند — رضایم یوسف ارزان خویشم
برای دیگران طرف گلستان — هلاک گوشهٔ زندان خویشم

بتن زنار زلفی میکند عرض

ظهوری

نمیگویم ولیکن در بُن مژگان نمی دارم
هنوز از مهر کشتِ بیقراری شبنمی دارم

همان ریش ست پای جان ز خارِ حسرتش کوئی
همان بر تارکِ دل گل ز گلزار غمی دارم

بحرف وعده لب مگشا که رسوائیست انجامش
تو داری ناز بسیاری و من صبر کمی دارم

چه حاصل از چنین روئی که دارائی نچون خوئی
چه شد گر طالعم سُست ست عهدی محکمی دارم

اگر محرم نگشتم شکوه باید کرد از خویشم
که در خلوت گهِ دل همچو جانان محرمی دارم

ظهوری عشرت و شادی مبارک طرح سور افگن
که مرد ست آرزوی من برایش ماتمی دارم

ز رشکِ من جبین افروخت صحبت خوش تبی دارم
شبم را راه گم گردیده رهبر کوکبی دارم

تلاشِ رتبه منصور از همت نمیدارم
خدا فرصت دهد انداز عالی مطلبی دارم

پئی پروانگی پروانگی میخواهم از شمعے
برشوت میدهم جان آرزوی منصبی دارم

بمین ساده لوحیها هوس خوش مایه دارد
باین دستِ تهی انداز سیمین غبغبی دارم

همیشه خاطرت خرم همیشه ساغرت بر لب
نمیگوئی دل پژمرده جانی بر لبی دارم

مدارا میکنم با مدعی تا میتوان کردن
چو بر پیچد سر از انصاف تیغ یار بی دارم

برای غیرت تقوی ظهوری می نهان خوردم
گوارا باد از رندان زاهد مشربی دارم

از طرهٔ اسیر پریشانئ خودیم
قصاب کو که کشته حیرانئ خودیم

تا خندهٔ برق در جهان سیل غم برون
در انتظار گریهٔ طوفانئ خودیم

شاید که برکشیم سری از دل حرم
بی برگی شکیب بیابانئ خودیم

زین پیشتر اگر نه فتادیم در خطر
غم نیست در پناه پشیمانئ خودیم

خوش بیا تا رهِ تسلیم و رضا بردارم

سر خود را بپای دلبر خود رای خود دارم
خدا فرصت دهد کاری باستغنای خود دارم

نهان گو باش جان و دل ز تو پامال بیتابی
بظاهر دست صبری بر دلِ شیدای خود دارم

ز خار رشک نشتر خیز از باغ سر کوئے
کشیدم پا بدامان منتی بر پای خود دارم

هنوز اصلاح حال زار خود شاید توان کردن
ز حد بگذشت بی پروائیش پروای خود دارم

با شک رشک شستم دیده را از رنج بیداری
سحرها می فراغت در دل شبهای خود دارم

بهر کس همزبانیها بسر گوشی مقرر شد
زبان را مُهر کردم شرمی از غوغای خود دارم

در اوّل آخر هر کار میباید نظر کردن
شکایت گونه از دیده بینای خود دارم

بظاهر گر گسستم رشتهٔ عجز ظهوری را
نهان سر رشته در دست استغنای خود دارم

نمیدانم چه زهر است آنکه دور از نیشخیت در جامم
که حرف از بیم تلخی راه میگرداند از کامم

تمام عمر خورشیدم ز تاب آتشِ حیرت
چه حاصل زانکه همچون آرزوی خود همان خامم

بآب خنجر صیاد جلق خشک تر خواهم
بیفگندست غفلت از برای دانه در دامم

ز خالی تخم شوقی کشته ام در سینه ای ناصح
سپندی سوز در دفع گزندِ صبر و آرامم

قیاس اشتیاقم کن که چون قاصد بپرسندش
سخن ناگفته بردارد لبش مضمون پیغامم

چه رحمت میدهی خود را ببرق تیغ دشمن غم
که پندارم غرورت بر نمی آید بابرامم

بافغان بردرانم جیب صبح روز محشر را
شب وصلت اگر نهند سری در دامن شامم

ز کیش من چه میپرسی ظهوری خاتم عاشق
فرو بردم که فارغ از حدیث کفر و اسلامم

شبستان جگر پرزور شد از شعله داغی
نمی میرد چرا غم مغز تا در استخوان دارم

نگه های نهانی زرنگ از آئینه بزداید
بروز عجز شاید کم نگاهی را بران دارم

چنین واپس فگندم کار خود را از شکیبائی
چرا زین پیشتر رسوا نگشتم ترجمان دارم

گزندز هر غم در کام من کاری نمیسازد
که از تکرار نامی شکرستان بزربان دارم

دمی زن ای نصیحت گو سخن نگذاشتی برلب
بخود زین پس بصیرم رسوائی گمان دارم

مگر در کوچهٔ صاحب عیاران خانه میگیرم
ظهوری نقد دل را در گدوی امتحان دارم

کو غمی تا پای منت بر سر عشرت نهیم
قوتی از ضعف در سر پنجهٔ قدرت نهیم

از کمند زلفت آرم گردن دل را برون
رم کنم از خویش و سر در وادی وحشت نهیم

آرزو را بر کنار نیل ناکامی برم
بر زنش در آب و داغی بر دل حیرت نهیم

بر گشتم خنجر بدست عشق در کوی جنون
رسم را سر میبرم در دامن عادت نهیم

گسترانم مهر طاقت بستر بیتابئی
بالش بیماریی زیر سر صحت نهیم

با ظهوری گر روم گاهی بزم عرض حال
مهر مانع از خموشی بر لب جرأت نهیم

وقت آنست که دستی بدعا بردارم
از ره عافیت این خار بلا بردارم

میبرد همره خود عشق بجائی مارا
یکجهان جان زپی روی نکا بردارم

گفت اشکی اگر از ما نبود هیچ گمان
نام زیبندگی از رنگ حنا بردارم

بار دردی که نهد بر کمر کوه شکیب
قوتی نبخشد اگر ضعف ز جا بردارم

وقت شکرست ظهوری دهن شکوه ببند

رنج راحت بوده و ما بیخبر — شکوه در اهمراد بر لب زدیم
رو برو کردیم اشک و دیده را — پشت پا بر یار و کوکب زدیم
بستر بیماری انداختیم — آتشی در استخوان تب زدیم
خون چکاند یارب از دیوار و در — بسکه در کوی تو دریارب زدیم
مژده ما را بعد ازین جز روز نیست — آتشی از آه خود در شب زدیم

پای جهل عقل محکم گشته بود
تا ظهوری راست گردد چوب زدیم

دل را بیک کرشمهٔ پنهان فروختیم — پر کار بود مشتری ارزان فروختیم
جنس دو یار عشق بیازار ریختیم — آتش بپنبه شیشه بسندان فروختیم
در دشت شور شوق ز طوفان اشک ما — صد اشتلم بقلزم و عمان فروختیم
اجناس عشق گرچه دل از ان خریده بود — در احتیاج غصه نقصان فروختیم
سودای کفر و عشق نخشید نقد دل — ناچار بود گوهر ایمان فروختیم
سودائیان کاکل و زلفیم در نیست — گر طعنه بسنبل و ریحان فروختیم
کار هزار ساله ز خویش خویش ریخت — زین چاکها که ما بگریبان فروختیم
از محنت تهیئه اسباب فارغیم — عشرت سرای کوچه سامان فروختیم
در مخزن جگر گهر چند جمع بود — دلال گشت دیده بدامان فروختیم

دیگر ز ما مجوی ظهوری سرود عیش
لب را ز غم نباله و افغان فروختیم

غمی آورده ام در ربع جان شادمان دارم — بصد عشرت اگر یکذره بفروشم زیان دارم

همسنگ جز وفای ظهوری نیافتیم
در روزن مهر خود چو ترازو گذاشتیم

تا بنا سور بلا ز خم جگر پر کرده ایم
شام هجر ستان خود را از سحر پر کرده ایم

پردهٔ فانوس گو پروانه را مهجور دار
نیست غم از شعلهٔ غم بال و پر پر کرده ایم

طعن بیدردی ندارد محو لذت بوده ایم
ساغر زهر بلا گر دیر تر پر کرده ایم

نخل ما افتادگی را سایه پرور کرده است
جو بیار شاخ را از آب تر پر کرده ایم

سیر حشیانیم چشم عالمی بر دست ماست
بر کنار خوان ناکامی نظر پر کرده ایم

ناله زاری میرسانم از خیال غمزهٔ
باغ و راغ خود ز نوک نیشتر پر کرده ایم

تا ظهوری بر فشاند دزد تار روز وصل
دامن چشم تر از لعل و گهر پر کرده ایم

برآمد کام رسوائی دل دیوانه را نازم
غمی در جان گره شد گنج این ویرانه را نازم

ز حرف شکری بر داستان شوری برانگندم
نمک در چشم خواب انباشتم افسانه را نازم

جنون این های هو از مستی سر شار من دارد
بده ساقی بده اندازهٔ پیمانه را نازم

بفیرائی اگر قدر حرم گردد حرم گردم
دگر بتخانه را زیور شوی بتخانه را نازم

بچشم آشنائی صورت بیگانگی دارد
فریب شوخ چشمی آشنا بیگانه را نازم

چو لیلی طرفه صیدی را ز ارباب خرد دارد
بدست دوستی صیادی دیوانه را نازم

ظهوری شهد و شکر از نگس رشکی نمیخواهد
درون شعله بال افشانی پروانه را نازم

جام عرفان بر می مشرب زدیم
مست گشتیم و در مذهب زدیم

تا سینه را بداغ غمِ او گداشتیم
عیش و فراغ را همه یکسو گذاشتیم

کردیم سعیها و نیامد بجای خویش
سر را به همنشینی زانو گذاشتیم

طوفان آه ما دو جهان را بباد داد
از بس ادب نقاب بران رو گذاشتیم

خون میچکد ز تیغ خطر در جهان عشق
دل را با عتماد غمِ او گذاشتیم

شاید بدست درد دهد داد شوق هلاک
این کار را بعهدهٔ دارو گذاشتیم

گشتیم طوطی قفسِ کنج خامشی
فریاد را به بلبل پرگو گذاشتیم

برهم زدیم نسخهٔ ترکیب عشق را
قوت بضعف و عجز به نیرو گذاشتیم

تا چند پهلو از کس و ناکس خورد کسے
در تنگنای تفرقه پهلو گذاشتیم

آن توبه که رونق کار شکست از و ست
در پیچ زلفِ پرشکن تو گذاشتیم

در خانه نیستیم ظهوری مکوب در
خود را به سعی بخت درآنکو گذاشتیم

در راه دیر و کعبه دگر رو گذاشتیم
منظور بود روی بهر سو گذاشتیم

تقوی بگاذری گرو چست کرده بود
بردیم خرقه را بلب جو گذاشتیم

هوشی که بازماندهٔ طرز نگاه بود
در جلوه گاه قامتِ دلجو گذاشتیم

بر لاله از حکایت او رنگ ریختیم
در سنبل از کنایت او مو گذاشتیم

امید را که لازم مهر و محبت ست
در روزگار مرحمتِ او گذاشتیم

از داغهای سینه توان شعله بر فروخت
دل بر وفای لاله خود رو گذاشتیم

زانوی غیر تکیه گه التفات شد
خود را بهر زه در پی زانو گذاشتیم

از روزگار ساغر هجرت حواله بود
صد چشمه زهر در بن هر مو گذاشتیم

ماهی طبیعتیم و سمندر مزاج هم
خود را در آب و آتش غم آزموده ایم

از دیدن مراد ظهوری حجاب نیست
تا زنگ خود ز آئنه خود زدوده ایم

گلچین شوای امید که باغی رسانده ایم
داغی بسینه سینه بداغی رسانده ایم

سر داده ایم رنج خماری بمغز هجر
از باده وصال دماغی رسانده ایم

چشم از نگاه گشته تهی در تخیلی
چون خویش را بگنج فراغی رسانده ایم

در کوی جست و جوی بیا مردی امید
تا گنج کام نقب سراغی رسانده ایم

ظلمت بشام کلبهٔ ما رخت خود کشید
از شعلهای آه چراغی رسانده ایم

بال همای و تارک اقبال دیگران
تا فرق خود بسایهٔ زاغی رسانده ایم

از صاف جام هیچ ظهوری بما مگو
کیفیتی ز درد ایاغی رسانده ایم

مرهم بزول نبوک نیشتر افشانده ایم
از مداوا دامن زخم جگر افشانده ایم

آفتاب عشق طالع شد سیه روزی گذشت
از سواد شام پرتو بر سحر افشانده ایم

بر سر کوی خرابی جان و دل گردیده فرش
از نهال آرزو بر خود ثمر افشانده ایم

شمع اقبال شبستان تمنا در گرفت
یک جهان خورشید و مه در بام و در افشانده ایم

خندهٔ شیرین بکام تلخ در کار ست باز
درد جام تلخکامی بر شکر افشانده ایم

چون برون آمد نگه راهی بجائی میبرد
پرتو دیدار بر بام نظر افشانده ایم

از تو خیر از تو نمیخواهد ظهوری هیچ چیز
دست بر هر آرزوی مختصر افشانده ایم

از مقیمان کعبهٔ وصلیم — گرچه زنار آرزو بستیم
تا کسی ستد راه سعی نشد — خویش را عاقبت برو بستیم

گر ظهوری ز پا فتاده چه غم
کمر دل بجست و جو بستیم

دل سر کوئی گرفت از یار رضوان فارغم — با خیالی آشنا گردید از جان فارغم
در نوردیدیم هستی راه ما نزدیک شد — در طواف کعبه از طی بیابان فارغم
آرزو داریم خاری از برای پای جان — از تمنای گل جنت گریبان فارغم
مدتی شد نخل حریف خونیش را خوش صحبتی ست — پیش ما آورد گر سودای درمان فارغم
سرمهٔ بیداری باشد سواد شام عشق — جمع شد خاطر ز صد خواب پریشان فارغم
با صبا شوریده پیغامیت خواهد عرض کرد — از رسوم نامه و آداب عنوان فارغم

در تب گرم محبت چون ظهوری سوختیم
از امید پرسش نامهربانان فارغم

بر خود در بلای محبت گشوده ایم — کم کرده ایم از تن و در جان فزوده ایم
افروده ایم غربت و خواری بدست هجر — در بزم وصل ز حمت راحت فزوده ایم
داریم گرد خدمت تنخانه بر جبین — در کعبه گر جبین اطاعت نسوده ایم
رندیم و پارسا و گدائیم و پادشاه — خود را بهر کسی بطریقی نموده ایم
گو جهد جور نکهت خود را نگاهدار — بر جیب بخت نافهٔ زلفی گشوده ایم
از خنده لب بهم نرسانید بخت ما — زان بوسها که از لب تیغی ربوده ایم
امید گرم گشته در آئین شهر دل — دوش از زبان خویش خبرها شنوده ایم

زهی سودا که جنس سود در امفت — ز بازار زیانکاری خریدیم
مبین ما را چنین افتاده در بند — که در رهای کشائش را کلیدیم
نمانده خوف سر تا پا رجائیم — گذشته کار از شهد شهیدیم
جبین باد دیگران بی چین غم باد — که ما در شام ماتم صبح عیدیم

اگر با خویش می بودیم همراه
ظهوری کی بمنزل میرسیدیم

چه پنهان میکنی رخسار دیدیم — فراز تنگ با خود ده شهیدیم
تو خود را هم بنقد بود و نابود — بما بفروختی اما خریدیم
بجز جنس مصیبت نیست ما را — اگرچه خواجه بازار عیدیم
خدایا خیر باشد رسم نانیست — شکایت گونه از خود شنیدیم
نسیم التفاتی داشت در کار — گل امید را نشگفته چیدیم
بیا ای چاره دامن بر میان زن — نقاب از روی حال خود کشیدیم

ظهوری سخت تر گردیده بیدست
مگو بیهوده در دامش تپیدیم

راه بر عقل چاره جو بستیم — در بیچارگی فرو بستیم
گوش را منصبی دگر دادیم — لب یاران پند گو بستیم
رنگ از چشم اعتبار افتاد — سد معنی براه تو بستیم
صبر مجلس براه شوق آراست — تار بر سار های و هو بستیم
نیست چاک لباس سوزن گیر — عقده بر رشته رفو بستیم

سر و سامان بال میدانم — بهوای تو خانمان رفتم
سایه پرور د نخل ماست بهار — از گل باغ خود خزان رفتم
حسن بر روی عشق خوان آراست — مغز در مغز استخوان رفتم
مشتری عشوه های تنهائیست — از متاع خودی دکان رفتم
فارغ از فکر آبروی شدیم — بجبین خاک آستان رفتم

تا ظهوری رود به شبگردی
خواب در چشم پاسبان رفتم

راه بر عرصه جهان بستیم — عهد عیش جاودان بستیم
راوی شکر را زبان دادیم — ناقل شکوه را زبان بستیم
خون خود را بهر طریق که بود — بردم تیغ امتحان بستیم
یادش آمد درون خلوت دل — در صحبت بروی جان بستیم
التفات آشکار میخواهم — آب بر رنگ ارغوان بستیم
در چمن از طراوت سخنش — چشم از عشوه نهان بستیم
آخرش در کنار می آریم — بطریقی که مامیان بستیم

مژه زد بر دل ظهوری نیش
تهمت زخم بر سنان بستیم

گرد اول کوچه عیشی دویدیم — سری آخر بکوی غم کشیدیم
بذوق نامرادی راه بردیم — سر انگشت پشیمانی گزیدیم
بروی شاهد غم نیل حسرت — بانگشت سیه بختی کشیدیم

از لبت چون سد شراب ابکام — بتخیل ملک بکند لب جام
بر دل کس غبار نگذارد — دامن افشانی تو گاه خرام
چون دلت پر شود ز بیدادت — لب کشایم ز شکوهٔ ایام
چند از جان دل برآری دود — صبح برخ کشیده پرده شام
دانهای سر شک آخر شد — طائر کام را نکردم رام
راه گلزار وصل میپرسی — ایدل اوّل علاج رنج ز کام
شوخ زاهد نمای من گیرد — برهمن را به تهمت اسلام
جان فدایت بگو بگو تا صد — وصل میسازد از ادای پیام

احتیاج مرا بصبر به بین
کز ظهوری شکیب خواهم وام

عشق آورد بر سر کارم — کرد در ملک درد معمارم
دگر از صبر میکنم پرهیز — تا ز بیمار چشم بیمارم
باغ باغ ار غوان توانم کشت — صاحب دیده های خونبارم
زیب اورا دگشته ذکر تبی — رشک تسبیح باد زنّارم
نرگس شوخ او نهالی را — عشوهٔ چند کرده در کارم
میدهد سعی بخت سودائی — بکسادی رواج بازارم

گر ظهوری تو میروی بوطن
بسلامت که من گرفتارم

کرد غیر از برای جان رفتم — غیر حرف تو از زبان رفتم

باین دستِ گریبان در ظهوری تا بکی سازم
خدارا حبست وجوی دست دامن گیر میخواهم

روزی نشد که در شب غم بر سحر زنم
تا چند فال روشنی چشم تر زنم

بکشا دری بروی عمای من ای اثر
شاید ز بند خانه حرمان بدر زنم

ترسم بآب دیده هم روز وصل را
شبهای هجر گرد ثمره بر یکدگر زنم

صد شاخ تازه از بن هر برگ بردمد
بر کهنه نخل باغ هوس چون تبر زنم

از تاب رشک ساخته آشفته طره را
آن پیچ و تاب ها که ز تاب کمر زنم

شمشیر غمزه جوهر خود آشکار کرد
پنهان نخند تا نمکی بر جگر زنم

پروانه ام بشعله ظهوری نمای راه
آن نیستم که همچو مگس بر شکر زنم

سر خویش را خاک کو کرده ایم
بلی سروری آرزو کرده ایم

لب از تلخی شهد آمد بجوش
بشیرینی ز هر خو کرده ایم

مکن ناصحا جیب ما را پسند
که بهر دریدن رفو کرده ایم

بباغ طرب نیست یک نغمه سنج
ز بس در غمش ها هو کرده ایم

ندارد دگر هجر رنگی بها
گلِ گلشن وصل بو کرده ایم

ز هم نگسلد نغمه بزم ما
لب و ناله را رو برو کرده ایم

ازین غم که ناخن بروئی زند
جگر را بدندان فرو کرده ایم

ظهوری تو در لب گره کن فغان
که ما گریه حل در گلو کرده ایم

در غفلت زمانه نبندد طرف پاسبانِ سرای خوابِ خودیم
گریهٔ شور لذتی دارد نمکِ سینهٔ کباب خودیم
خون بستی مگر برآرد جوش روز و شب گرمِ احتساب خودیم

با ظهوری حریف جام شدیم
اینچنین مست از شرابِ خودیم

حال خود را چو سر زلف بهم برزده ایم برگِ صبر از نوکِ مژه نشتر زده ایم
بهر خواب اجل از آرزوِ قد کسے قرعه بر سایهٔ شمشاد و صنوبر زده ایم
هر زمان حسرت اگر بر رخ من بسته دری بسر انگشت تمنا در دیگر زده ایم
چه نوید جگر سوختگان نامهٔ ماست شعلهٔ آه که بر بالِ کبوتر زده ایم
آن چرا عیم که از تقویتِ سوز درون سیلیِ عمر بده بر چهرهٔ صرصر زده ایم
سر خوشی جرعه کش ساغر و پیمانهٔ ماست بادهٔ دوستیِ ساقیِ کوثر زده ایم

عطر ریحان بهشت از تو ظهوری خوش باش
روکه ما بر هوس زلفِ معنبر زده ایم

پی عرض تمنا قدرتِ تقریر میخواهم خرابم کرده زور آرزو تعمیر میخواهم
برای غیرت ناصح سر صبر و تحمل را ز تیغ غمزهٔ درگردنِ تدبیر میخواهم
جنون خویش را نازم که بهر گردنِ سودا ز چین زلف رعنا گردنان زنجیر میخواهم
بخواب امشب لبم هر لحظه بر تنگ شکر میزد تو ای حیرت مزن دم از هوس تعبیر میخواهم
بمنزل کی رسد سالک برون از نیست پنداری ز شوقش خواب را ناصح در شبگیر میخواهم
مبادا چشم زخم افتد شب بیتابی بر من چراغ عجز را بی پرتو تاثیر میخواهم

در پرده های چشم منم چون گل سرشک — از پا اگر براه تو خاری برآورم
تا گیرم از شکیب جهان گرد خود سراغ — هر لحظه دل بگرد دیاری برآورم
خواهم بزور گریه ز مغز دل جگر — تخمی حنا بعشق نگاری برآورم
ای شیخ در مذمت زنار بر مپیچ — گر خواهی از ردای تو تاری برآورم

آبی ز جوی گریه ظهوری گر آورد
از نخل خنده برگ و باری برآورم

دانه اشک لاله فام آورده ام — تا تدرو غم بدام آورده ام
تا رهم از تیره روزیهای زهد — پر تو خورشید جام آورده ام
یکجهان جان بهر فرش رهگذر — بر سر کوی خرام آورده ام
شعله گو بر آتش سودا بجوش — آرزوی چند خام آورده ام
بر سر راه شمیم کاکلے — صد مشام از هر مشام آورده ام
خار کویش را اگر افتد قبول — از بهارستان سلام آورده ام
در حریم او صبا را راه نیست — خود برای خود پیام آورده ام
رحم صاحب خانه درخواهد کشود — خویش را تا پای بام آورده ام

چون ظهوری مشق خواری میکنم
رو به پشت احترام آورده ام

ساقی و ساغر شراب خودیم — ذره او و آفتاب خودیم
خاک گشتیم پیش درگاهی — عرش قدر و فلک حباب خودیم
خویش را ساختیم از و معمور — بعد ازین عاشق خراب خودیم

در نفاست

بانغیر خنده خفت مکن سیر خوشم مباد
ساغر ز طاق ابرو شوخ دگر کشم

هر روز میشود لب امید خشک تر
تا چند نیل و دجله ز مژگان تر کشم

یکره سری بکلبهٔ ما در نکرد روز
تا کی ز آه پرده بروی سحر کشم

بر دوش ضعف دست نهادم ز تاب شک
خود را اگر که بر سر راه سفر کشم

جان از خمار رشک ظهوری بلب رسید
کو رطل بزم وصل که از جرعه در کشم

آب بنالهٔ آشنا دارم
درد بیگانه از دوا دارم

عشق از حیلها خلاصم کرد
اهل تدویر با شما دارم

اخگر عشق در گریبان ست
داغ دل صد هزار جا دارم

نه منم قصر و کاخ شکوه بنا
خانه در کوچهٔ رضا دارم

ای صبا بر غبار راهی زن
چشم بر راه تو تیا دارم

رشک بیگانگان هلاکم کرد
خاطرم خوش که آشنا دارم

هر کسی پیش تو کسے دارد
وای بر من که من ترا دارم

مدعای من خراب مپرس
من چه دانم چه مدعا دارم

نا امیدم اگرچه از همه کس
به ظهوری امیدها دارم

آن زهر کو که ناله زاری برآورم
وز گریه چهره را ز غباری برآورم

ترسم کند خراب تمنای راحتش
بر گرد دل ز داغ حصاری برآورم

چون سر کنم حدیث تو در باغ و بوستان
از هر نهال تازه بهاری برآورم

خورشید و مه شود بنظر هر چه آیدم
گاهی که سر بجیب تخیل برآورم

صد زخم بر دل و جگر ریش میبرم
گر میروم که تیغ تغافل برآورم

با مردمم نمانده سر صلح میروم
کز گوش نام عربده غلغل برآورم

بیتابئی نهاده قدم در سرای دل
رفتم که در بروی تحمل برآورم

مردم ز خار خار ورع ساقیم کجاست
تا سر ز جیب خرقه گل گل برآورم

بر جوی دیده بند ظهوری لآل اشک
از چار باغ نخبت مگر گل برآورم

پای از دنبال محمل میکشم
خویش را آخر بمنزل میکشم

ریشهٔ تدبیر سامان را بعلم
از دماغ عقل جاهل میکشم

پرتوش آئینه هر جامی نهد
خویشتن را در مقابل میکشم

مستی کز آب حیوان میکشید
از دم شمشیر قاتل میکشم

تا نسوزم میفشانم سوز را
آه ازان آهی که غلغل میکشم

حسرتی هر گوشه می بینیم کوه
دست در شبها چو بر دل میکشم

اینچنین گویم که از شوق حرم
زمزم از دامان محمل میکشم

چون ظهوری میکنم کسب جنون
زحمت تحصیل حاصل میکشم

نزدیک شد که جوشن غیرت ببر کشم
بر روی غیر تیغ دعای سحر کشم

زو دست صرف همت مشرب زدن نگر
کاری مکن که از دل تنگت بدر کشم

آورده رشک روز غریبی بمیرست
کز سینه نخل مهر تو با ریشه بر کشم

گرم دگر چنانکه ندزدم اگر نفس
بهر سمندر آفت بال و پر آورم

مژگان ز کوه نوک سنان میکنند برون
رفتم که زخمهای درون برآورم

ترسم ازین غرور که آن صید پیشه را
امید را ز صید گمش لاغر آورم

افگنده عشق سایه بفرقم عجب نیست
گر مهر را بخیمه نیلوفر آورم

تا صبح فکر معرکه بر من امید هست
کین شور را بمعرکه محشر برآورم

گر دیده نیم پخته هوسهای خام حیف
خونی دگر نماند که جوشی برآورم

بهر نثار وصل ظهوری خدا کند
کز درج دیده دامن پر گوهر آورم

غمی را چو جان در برآورده ام
طرب را چها بر سر آورده ام

ز افتادگان جهان خویش را
بافتادگی بر سر آورده ام

برای گل بوستان جگر
نم چشمه خنجر آورده ام

ز اشکی که بر شعله دامن کشید
تف سینه ا خگر برآورده ام

چرا و اخورد حسرتم از هوس
هوس را بحسرت برآورده ام

منم تا بسر پنجه آفتاب
گریبان نیلوفر آورده ام

بقربانگه ناز قصاب خویش
غنم پهلو لاغر آورده ام

برون کرده ام صد تمنا ز دل
که یک حسرتش را درآورده ام

ظهوری چه پرسی چه آورده
لب خشک و چشم تر آورده ام

از سینه گر ترانه بلبل برآورم
صد داغ تازه از جگر گل برآورم

نقش پا باید فتاد از خویش در راه طلب
خویش را هر بار زان صد ساله ره بار افگنم

معنی دارد صفیر طائران صبح خوان
خواب غفلت تا بکی گوشی برآواز افگنم

میتوان سر پنجهٔ قدرت بزور عجز تافت
عشق چون صیاد شد کنجشک بر باز افگنم

در نثار گونهٔ یاقوت تر باید فشاند
گریهٔ در چشم خون پالا سرافراز افگنم

دل به پیکان نسبتی دارد بیا تا خویش را
بر سر راه نگاه ناوک انداز افگنم

راز عریان میشود بر روی شرح دوستان
پردهٔ رمزی بداغ چشم غماز افگنم

زد ظهوری در دکن شیرازهٔ دیوان مدح
بهر دیوان غزل خود را بشیراز افگنم

خونشار رحم مسلمانی مسلمانان مسلمانم
نمیپرسید عشق بت چه میخواهد ز ایمانم

نگاه صد زبان دارد بقصد قاصدی ریزد
برسوائی پیامی میفرستد راز پنهانم

بسوی او اگر بینم شود در شک پری نازم
بزیبائی که در کنج تخیل کرده حیرانم

دل مورست صحن باغ و بستان وه چه میگیرم
اگر میداشت بختی از کشاکش قفل زندانم

دواند هر طرف موج سراب العطش گویان
چه میگوئی باین سرگشتگی خضر بیابانم

تنم در آتش و هم و نیارم سینهٔ خود را
بدامان داغ گو میریز گردون گر بیابانم

چو در بزم تخیل شمع اقبالش شود روشن
طپد پروانه سان خورشید بر جای شبستانم

چه دشوارست ضبط نالهٔ بی اختیار آرے
کشد از همه بیدردان زبان در کام افغانم

سر آوارگی داریم خون پالا سر کوئی
دریغا گر نبودی در ته کوه طرف دامانم

نزدیک شد ز طوق جنون سر برآورم
خود را بعقل از همه کس برسر آورم

گلخنی چون گلشنی گردد در آسایش فتد
از خسک در زیر پهلو یاسمین گسترده ایم

خضر را باید که باشد رشک بر احوال ما
با حیات جاودان روز نخستین مرده ایم

بر نجوشد تا نباشک از سینه گوهرهای غم
دم بدم بر دیده تر آستین افشرده ایم

حیف تقریبی که دشمن میکند از کار ما
خویش را از حاملان آفرین برمرده ایم

سعی در آزار ما چندانکه باید میکند
ما نمیدانیم آزردن ازین آزرده ایم

صاحب ریشیم جگر بر اشک خویشیم تا دریست
چون ظهوری رونمائی چهره رنگین برده ایم

چاک اگر سر پنجه بیداد بر گریبان داده ایم
میکشد گر داغ حسرت سینه جان داده ایم

پیش عید خویش منحر ساختیم چون قربانیان
با تن آغشته در خون چشم حیران داده ایم

بر خس و خاری سر کوئی اگر افتد گذر
تا گلی چینیم ز باغ بخت دامان داده ایم

نبض دل در دست تنهائی بلای عشق باد
تا بنوک نشتر مژگان رگ جان داده ایم

از مشام آرزو پیچیده عطر سنبلی
نسبتی دارد دماغی سر بریحان داده ایم

دلکشائیهای کوئی سیر خاطر میکند
گاهی ار گوشی بحرف باغ رضوان داده ایم

عشق دارد التفاتی این نخواهد شد که من
وانگذارم درد را خود را بدرمان داده ایم

بر زبان گر حرف زهر آلود لبها بر کنم
بر گلوگر تیغ او را دست شریان داده ایم

تا رود از لوح یادم نقش نام دیگران
چون ظهوری خاطر خود را به نسیان داده ایم

طی نشد راه حرم خود را بپرداز افگنم
با جرس در ناله آوازی برآواز افگنم

در لباس محرمی طبع صبا باید گرفت
پرده شاید از جمال شاهد راز افگنم

دلم پُرست اگر گریه برنگردانم
بشیشهٔ جگرِ ریش برنگردانم

بجلوه گاه تو گر کوه برسرم گردد
زخ از تفرج تاب نظر نگردانم

چه زهرها که زکام هوس بجام کنم
اگر ببوسه لبی در شکر نگردانم

زیر توت ندرخشید اختر طالع
که از رخ تو شبی در سحر نگردانم

دلم بوعدهٔ راحت در آتشی بنشست
که داغهای ترا بر جگر نگردانم

نفس زدم نشود حرف دینی و عقبی
زبان بهر سخن مختصر نگردانم

بجنبش مژه سفتی دل ظهوری را
چگونه در رگِ جان نشتر نگردانم

نفس گداخت دگر آه برنگردانم
بسینه این تفِ جانکاه برنگردانم

چنان کشاد بکنج تنم درِ خلوت
گر آفتاب دگر ماه برنگردانم

گدای دربدرم لیک دارم این اقبال
که خاطر از هوسِ شاه برنگردانم

دو دیده گریه تبار اج دیده حکم است
که سیلِ اشک زبیگاه برنگردانم

فتاده در دهنِ عام قصهٔ خاصان
حکایت از لب افواه برنگردانم

کنم نصیحت ناصح زکور بینائی
خطاب کور کرا از جاه برنگردانم

خوشست رخنهٔ محبت احرام کعبهٔ دل را
زراه دیر باکراه برنگردانم

نگاه آید و از تاب صد هوس سوزد
اگر بحیرتش از راه برنگردانم

زراه بیخبران آه گر ظهوری را
بکوشش دل آگاه برنگردانم

زهر گر آورد بخت شور شیرین خورده ایم
دست دوران گر خسک افشاند نسرین پرورده ایم

مباد از سر گلزار چیند مغز من نسرین
اگر بی سنبلی نکهت ز ریحان برنگردانم

شب من میزند راه حرم گر دست بیخوابی
که در هر همگامش صد بیابان برنگردانم

بگشتم زخمی شمعی که از مرهم بپرهیزم
ندارم نالهٔ دردی که درمان برنگردانم

دهان قاصدان کی مهر ماند از حدیث ما
اگر در نامها مضمون عنوان برنگردانم

ظهوری خوش بخوبیش افگن ار دست آنقدر گیری
که از افسردگی با دست شادان برنگردانم

چو خشک لب ز غمت چشم تر نگردانم
ز اشک بر مژه بخت جگر نگردانم

سمندرم مددی کرده شعلهٔ طالع
بشعله که بران بال و پر نگردانم

سرم بپای بزند از غرور دامن عجز
که دست گرد کمر چون کمر نگردانم

ز جور چند بشاطگی رود زاهد
اگر بدیده در آید نظر نگردانم

چو بگسلد به ثنا رتو عقد گردیمن
سر شک رشک بچشم گهر نگردانم

بکام تلخ سخن بر لب بیان دارم
ز شرم زهر تو نام شکر نگردانم

بجستجوی تو تا مردن این سبکروحی
که خویش را چو صبا در بدر نگردانم

ز مرغ بسمل افتاد این هوس در سر
که ز یر تیغ تو خود را بسر نگردانم

بدرد عاقبت ایدل نمیتوانی ساخت
ز نالهٔ تو بلائی اثر نگردانم

بگریهٔ دل شب گر نه زنگ دل شویم
ز سینه راه صفائی سحر نگردانم

هزار تیغ خطر در نیام هر عمل ست
درین مخاطره نیت مگر نگردانم

در آتشی که ظهوری ز پرتوش سوزد
صد آفتاب بجای شرر نگردانم

که در راز داری بجرم بسازم

باتنِ چون کاه کوهِ غصه بر جان میبرم
غم گران بر من سبک افتان و خیزان میبرم

نیل در نیل اشکِ محرومی ز مژگان میکشم
گرد غم بر رخ بیابان در بیابان میبرم

میبرم دین در گرانی چون گرانی میکنم
درد سر می آورد افغانم افغان میبرم

از جگر هر لحظه زور گریه لختی میکند
ناله خونین بطرفِ باغ و بستان میبرم

چرخ و انجم را مبادا پنجه در دامان رسد
شعله‌های داغ را سر در گریبان میبرم

گرمئ در جیب دارد آتش مجنون هنوز
میروم اینک بهامون باد دامان میبرم

زین سفر مژگان خون آلوده گردد سود مند
از میانِ غمگساران شاخ مرجان میبرم

بخت شور از گریه‌ام خواهد نمکداری نماند
خویش را خوش تلخکام از شکرستان میبرم

پیرهن در تنگنای پاره کردم زین چه سود
کز دل بیجرم خود یوسف بزندان میبرم

هم بگرد سینه از داغت حصاری می نهم
هم برای خاطر از یادت نگهبان میبرم

منع تقلید اندکی از هر دو جانب دیر شد
زود می آرم ظهوری را بپشیمان میبرم

خوش ست آن پر دلیها دل ز پیکان برنگردانم
بجنگ خود روم چاک از گریبان برنگردانم

شود داغ اندرون سینه و حسرت برون آید
کنم دستی روان چاک از گریبان برنگردانم

ز دردِ مایه داری دستگاهی حاصلم گردد
که از لبها برات آه و افغان برنگردانم

محیطِ گریه موج ماهیئ برنمی آرد
بشورانم جگر دریده طوفان برنگردانم

ازان افتاده گانم بر سرِ میدان جولانی
که گوی سر ز فکر زخم چوگان برنگردانم

ره شوریده حالان میروم شاید بدست آید
دل جمعی که از زلف پریشان برنگردانم

از پا فتاد و حیرت بر جاست آب و تابم
بر ضعف ریخت قوت آسود اضطرابم

گر نیست دست و پائی چون ذره بر امیدم
روئی در آسمانم چشمی بر آفتابم

میتوان ز رجائی رفتن بست و بلند عشقت
گه آستان نشینم گه آسمان جنابم

بر تلخ و شور عالم آغوش باز کردم
شهد لبی نمک زد بر سینه کبابم

بیدار نیم ز هجرت تا زود در کمین ست
شاید شبی خیالی تن در دهد بخوابم

بر زوره جرعه ریزم خورشید بخت گردد
تا بید عکس ساقی بر طالع شرابم

بر روی گریه من خندیده غنچه او
صد باغ تازه روئی افشاند بر گلابم

در صورت تخیل چون ابر دیده بارد
از تاب رشک سوزد نظاره بر جبابم

از طاقت ظهوری حرفی قلم رقم زد
بر کند بیقراری شیرازه کتابم

نے آید از من که مبغم بسازم
باین شوق با گریه کم بسازم

لب بسته بر من در خنده خواهم
که کاری ز مژگان پر نم بسازم

ندارد طراوت گل خنده رفتم
که از گریه صبح شبنم بسازم

فگندم بره گریهائی پیاپی
نفس کوکه آهِ دمادم بسازم

طوافِ حرم فرض شد میتوانم
ز شورابهٔ اشک زمزم بسازم

طمع کرده ام از گدایان کوئی
سفالی کزان ساغرِ جم بسازم

مچینا ز خم دگر دردم از دل
اگر بهر این زخم مرهم بسازم

کشم حلقه در گوش شبهای یلدا
باهی کزان زلف پر خم بسازم

ز نامحرمان نیستم من ظهوری

با همه خیر خویش ساخته ایم

باز خود را در تمنای وصال انداختیم
اضطراب آسوده بابی در زلال انداختیم

گو شرف در ریوزه کن در کوچهٔ ما آفتاب
ره بمهر کوکب از کوئے وبال انداختیم

رشک جان گر دیده تن در سیر گلزار امید
از لطافت دست بر دوش خیال انداختیم

کرده بر تارک همای بخت بال افشانی
شاهباز دل بدام خط و خال انداختیم

چین زلفی نافهٔ بر جیب بخت ما کشود
صد شمامه در گریبان شمال انداختیم

شرح بیدای محبت در میان اورد دل
سینه را در تنگنای انفعال انداختیم

زیر دست خود ظهوری داد جای خود قرار
صد در از نخیرت صف نعال انداختیم

چو در حجاب رود یار بیحجاب بگریم
چو شمع شعله برآرم بآب و تاب بگریم

ز درد های نفس خای کامران بخرد شم
ز غصه های جگر کاو کامیاب بگریم

بهر طرف جگر گر بروی تا به نیفتد
بر آتش تو بصد شعله کباب بگریم

مراد تلخی دشمنی زمانه برآید
چو شهد ناب بخندی و زهر ناب بگریم

باشک حسرتم از دیده آرزو تر او د
ز بیم رفتنت از پس با ضطراب بگریم

در آفتاب رخت تا نگاه خیره نگردد
برای دیده بتیاب خود نقاب بگریم

در هزار سودا م در رخ بخنده گشادی
ز کاه چشم بکاهی که یک جواب بگریم

در اشک شور نغلطیده دیده خوابم
چو آفتاب تو جامست ماهتاب بگریم

پرست دیده زردی اگر شب تو ظهوری
رهین خنده صبحست آفتاب بگریم

هزار بار بران میشوم که باز کنم
بروی خویش در هجر باز میترسم

بزرد خیریتیان خصل داغ بیزاریست
ز خیرت جگر سینه باز میترسم

ضرورتست بقانون عاشقی گاهی
نیاز و ناز ز ناز و نیاز میترسم

کسی ندیده که فشتر ز استخوان گذرد
ز خنبش مژه های دراز میترسم

نگاه شاهسواران کرشمه میگیرد
بگوشهٔ روم از ترکتاز میترسم

ز خرقه پوش حکایت بجرعه محتاجست
فرو برم دم از افشای راز میترسم

ریا بمخضر اخلاص مهر بالا زد
ز داغ جبههٔ اهل نیاز میترسم

مباد صحبت ارباب خلوتم روزی
ز پای کوته و دست دراز میترسم

ز بند عقل ظهوری مگر بزور جنون
شوم خلاص ازین حیله ساز میترسم

از زبان کار نالہ ساختہ ایم
نفس خویش را نواختہ ایم

خیل امید و بیم خورد شکست
رایت فتح بر فراختہ ایم

گرد جولان ماست کون و مکان
گرچہ از خود بدر شتافتہ ایم

بود دار العیار سود از ماست
سکهٔ داغها شناختہ ایم

بادشاهانه کرده ایم قمار
داو اول خزانه باختہ ایم

خورده دل زخم غمزهٔ ساقی
مرهم شیشه را برساختہ ایم

طوق ما با گلو بریده شود
هم گریبان عشق فاختہ ایم

کیمیای حقیقت ست مجاز
صد یقین در گمان گداختہ ایم

از ظهوری نصیحتی دارم

آمده نزدیک لب حرف کسی دور نیست
گر بن هر موی را گوش شنیدن دهم

محمل دل در حرم پای بدامان کشید
بخت امید را سر بچربدن دهم

بخت ظهوری بسعی دامن دولت گرفت
بازوِ اقبال را درد کشیدن دهم

خوش آن کز غمی راه بر غم ببندم
بحرف لبی حرف همدم ببندم

ره جلوهٔ رنج و راحت برآرم
درِ حلقهٔ سوز و ماتم ببندم

گدائی کنم خاطرِ ساده نقشی
وزان نقش بر خاطرِ جم ببندم

برون افتم از پردهٔ رمز و ایما
کشادی برین راز مبهم ببندم

ز شب خیزی گریهٔ تازه روئی
پلِ موج بر سیل شبنم ببندم

ز سیرابیِ اشک دامان موجی
بدامانِ مژگانِ بی نم ببندم

نیارد زدن تا دم از عشق هر کس
طلسمی برین اسمِ اعظم ببندم

برآنم که از رشتهٔ آه دل را
چو تعویذ بر بازوِ غم ببندم

بنالیده بر سینه باران دردی
که گلدستهٔ ناله خیزم ببندم

نخواهد روا داشت ناموس تیغی
که بر زخم خود ننگ مرهم ببندم

باین طالع سست دارم تلاشی
که دل را بران طرّهٔ محکم ببندم

ترا دود اگر راز زخم ظهوری
ز خون دجله بر چشم محرم ببندم

هم از تطاول بیداد و ناز میترسم
هم از تحمل و صبر و نیاز میترسم

شراره بر جگرم چیده شعلهٔ غیرت
ز داغهای محبت گداز میترسم

بخت اگر داد و نداد چه غم
در بها چرخ خوش فتاد چه غم

گریهٔ تازه روز در کار است
نالهٔ از کار اگر فتاد چه غم

گریه خود خنده میتواند کرد
خنده را گر بآب داد چه غم

آتش اشکم از تبسم او
قدمی پیش اگر نهاد چه غم

رخصت از داغ یافت سینهٔ تنگ
بعلی گر برو کشاد چه غم

یاد من محو گشته در یادش
گر نمی آیدش بیاد چه غم

آب مرگ آتشم فرو نه نشاند
رفت خاکم اگر بباد چه غم

مایه داران زیان نمی بینند
باش گو جنس با کساد چه غم

گر ظهوری بعقل در بندست
بر جنون دارد اعتماد چه غم

ازدم تیغی گر تن بطپیدن دهم
سرمهٔ حیرت کشم دیده بدیدن دهم

از روش جلوهٔ آه بر آه افگنم
در خلش غمزهٔ خون بچکیدن دهم

بند نقابی کشم تیغ در آورم
یوسف و یعقوب را کف ببریدن دهم

فرق نبردیم پیش زخم نگذاشت دست
در پی زانوی حیف لب بگزیدن دهم

گوشه دامان آه ماند ته کوه ضعف
اشک سبک گام را پای دویدن دهم

گرچه ندارد کمند کنگرهٔ ایوان وصل
نالهٔ شبگیر را تا بر رسیدن دهم

بهتر تماشای حسن سیر شاهین عشق
فاخته عقل را بال پریدن دهم

از خس و خار رهی جیب گلستان کنیم
برگ گل و لاله را نوک خلیدن دهم

توبه پرهیز را کرده شکستن درست
محضر ناموس را زیب دریدن دهم

کو شرم تا بکے نفس ملتمس کشم
ای عشق مایهٔ که بهمت نفس کشم

مردان شکار شیر نشمشیر میکنند
طفلانه چند دام تدرو هوس کشم

بر من خیال میر شکاری حرام کرد
در صید باز رشته بپای مگس کشم

از همرهان خویش نیفتاد کار بخت
پای بپایمردی اقبال پس کشم

مستی کجاست این جگر خام سوز را
نیشش بلذت ثمر تازه بس کشم

چون بلبل اسیر فشانم غمی برون
خاک جگر مقابل چاک قفس کشم

در منقل بلا فگنم تخت تخت دل
بوی کباب در نفس ممنفس کشم

در بال محملے فگنم ابر گریه
سیراب ناله را ز گلوی جرس کشم

چین کمند ناله ظهوری بشب روی
تا حلقه بگوش غرور عسس کشم

از روی تو دوش در گرفتیم
از پیش چراغ بر گرفتیم

آغوش بیگانگے کشودیم
خود را و ترا ببر گرفتیم

لب از سخن تو معتبر گشت
حرف همه مختصر گرفتیم

شهد همه حنظلست در کام
تا زهر ترا شکر گرفتیم

رنگینی گریه زور عشق ست
نوک مژه در جگر گرفتم

گلگونهٔ روے خنده کردیم
خونی که ز چشم تر گرفتیم

از ما نتوان کناره کردن
خود را ز میانه بر گرفتیم

از پرتو خاطر ظهوری
بس شام که در سحر گرفتیم

شدم روشن نگیرد زنگ شب آئینه روزم
بیاض صبح را عکس سواد شام میدانم

گدایان در میخانه را زید شهنشاهی
کلاه حشمت جم را حباب جام میدانم

مراد هیچ عاشق بر نیاید جز به بی صبری
اگر رم کرده صبرم طاقت آرام میدانم

نمی بالید در بال ملایک شعله سر دادن
چه حد من که سوزم آتشت را خام میدانم

حدیث نیش سرکن منجلد افسانه نوشتم
بخواری کرده ام عادت دعا دشنام میدانم

کند پامردی آشوب هر که گردش چشمی
یکی از دستبازان گردش ایام میدانم

همان در اول صدره بآخر میبری ازره
قدم برجویش نه آغاز را انجام میدانم

ظهوری عیش صاف و سینه صافی از دل صافست
همه از همت رندان دردآشام میدانم

از تیر آه معنز ثریا شگافتیم
از سیل اشک سینهٔ دریا شگافتیم

خون میچکد بخاک و جنون جوش میزند
از خنجر بلا دل شیدا شگافتیم

گشتم باشک گریهٔ مستانه بخیه ریز
خوش عارفانه خرقه تقوا شگافتیم

غیرت دلم گداخت که بر حیرت تو بود
هر چند آرزوی تماشا شگافتیم

چرخی بمغز حرف گدایان عشق نیست
پوچ ست پوچ قصهٔ دارا شگافتیم

زور نگاه بین که بهنگامهٔ وصال
صد صف نگه ز شوق تماشا شگافتیم

شد تا به آب و خاک ره جستجوی گل
در سعی بسکه آبله دریا شگافتیم

نیل غمش ز دیدهٔ تر میرود هنوز
رفتم بمصر خاک ز لیخا شگافتیم

از زهر تیغ هجر ظهوری حکایتی
گفتم بکوه زهرهٔ خارا شگافتیم

صد سینه مهر رهن مرا نجام کرده ایم
داغی اگر ز سوختگان وام کرده ایم

فرزانگیست شهره بدیوانگی شدن
از سنگینیست کار اگر خام کرده ایم

راند ز حرف ما بزبان تیشه تا مدام
زین حنظلی که تربیت کام کرده ایم

بستانیان گلخن کوی محبتیم
خاشاک خشک را گل ترنام کرده ایم

تابنده باد جلوه گرپهای روز وصل
شب را سحر ز روز نه شام کرده ایم

از زنگ زهد آئینه سینه گشت پاک
صیقلگری به شعشه یک جام کرده ایم

صعب است در فضای چمین بال و پر زدن
زین عاقلی که در شکن دام کرده ایم

از تشنگی مپرس مرا بیست هر طرف
بین عکس لاله آینه ما شام کرده ایم

رحمت برد عا بکشا لب بطعن اگر
ابرام در گدائی دشنام کرده ایم

کو مشتری که قفل دکان برگرفته ایم
سودست سود را بزیان برگرفته ایم

نشنیده ناشنیدنی هیچکس زما
از غیر حرف عشق زبان برگرفته ایم

زور ملال تا نکشی کرده تیر آه
از قامت خمیده کمان برگرفته ایم

تا در رکاب رخش طلب پا نهاده ایم
از دست اختیار عنان برگرفته ایم

کاری دگر بگفتن و دیدن نمانده است
چشم از نگاه لب ز بیان برگرفته ایم

هنگام دیدنست بلی حاصلی نماند
سد نگاه هم ز میان برگرفته ایم

خود را ز بیم زخم ظهوری مکن خموش
بخروش اثر ز آه و فغان برگرفته ایم

بنا هم ننگ را در تشنه بازی نام میدانم
بکام نامرادی را مراد و کام میدانم

از طرهٔ شمیم سنبلستان تحویل دماغ خویش کردیم
بر خوان ملاحت تبسم مهمانیٔ داغ خویش کردیم
صد خمکده بیخودی و مستی در کار ایاغ خویش کردیم
گم کرده سخن زبانش از خضر سراغ خویش کردیم
پیچیده نهم گزند صرصر تعویذ چراغ خویش کردیم

خون در جگر خزان ظهوری
از لالهٔ راغ خویش کردیم

رخت بقا بگوشهٔ میخانه برده ایم خضرم ولی بچشمهٔ پیمانه برده ایم
اکسیر عشق از مس ما گشته جلوه گیر خود را بجای گنج بویرانه برده ایم
جز ما حریف سادگی ما که میشود شطرنج عقل از دل دیوانه برده ایم
یک شعله تا ز جیب نفس سر برآورد صد داغ نذر سینهٔ پروانه برده ایم
در عشق لازمست مراعات کفر و دین گه دل بکعبه گه بصنم خانه برده ایم
چشمی که آشنای جمالش کنیم نیست عرض نگه بدیدن بیگانه برده ایم
شاید بخواب مرگ فتد بحث دو بدو صد گفتگوی بر سر افسانه برده ایم
در صیدگاه سینه تنیدیم دام آه غمقا شکار ماست ز دل دانه برده ایم
تا قفل حاجتی نکشاید کلید سعی بس سعی در شکستن زندانه برده ایم
بر رنگ خون بازده تیغ تو خویش را این غم ز زیر خاک شهیدانه برده ایم

ز دلیده موی تو ظهوری نتیجه داد
از پنجه بهر موی تبان شانه برده ایم

سرمه در چشم بصیرت بارها — از غبار خاک آن کو کرده ایم
اهل بابل جزو شاگردی کشند — خدمت چشمان جادو کرده ایم
بازوی شاید ببالینی نهیم — تا رکی تحویل زانو کرده ایم
گه ستم گه لطف با خود میکند — ای خوشا تا خویش را او کرده ایم
زخم می بندیم پیکان میکشیم — یاد او بیهوش دارو کرده ایم

از ظهوری کو پیچ آن طرّه سر
جان فدائی هر سر مو کرده ایم

گوهر ز جوش اشک بدریا گداختیم — از تاب ناله لاله بصحرا گداختیم
میکرد دود آتش مهرو محبتے — آمد بشعله صبر و مدارا گداختیم
فرق جنون ز حیرت یکداغ سوختست — صد داغ پیش در دل شیدا گداختیم
بر بیگاه راحت و محنت رهم فتاد — سود و زیان ز گرمی سودا گداختیم
بهر دلم تب غمش افگند بستر ے — از رشک نبض جان مسیحا گداختیم
آمد بحرف وعده حیای فروختن — در کام گفتگوی تقاضا گداختیم
این روی شعله ناک نیاورده آفتاب — از دیدنش بدیده تماشا گداختیم
در دشت جستجوی ره از دست رفتگان — تا گل نکرده آبله در پا گداختیم
پر صرفه نکردم اگر هجر وصل شد — میسوخت حیرتم ز تمنا گداختیم

ز رشکم جگر بسوخت ظهوری حریف نیست
در کوره غمش تن تنها گداختیم

آرایش باغ خویش کردیم — دل گلبن داغ خویش کردیم

ز ترتیب اسباب دل فارغیم — غم و عیش در یکدگر ریختیم
نگه دامن افشاند بر تو تیا — ثمرگان غبار رهی بیختیم
ز شوق طلب چون برآورد جوش — ز هر قطره رشحی برانگیختیم
هوای تو در سینه پرواز کرد — ز هر موی پائی درآویختیم

ظهوری بگردم کجا میرسد
بفرسنگ از خویش بگریختیم

ای خوشا کز چشم تر دریا کشم — گر کشم آهی فلک پیما کشم
تلخی ایام را شیرین نهم — زشتی اغیار را زیبا کشم
خار خود را جلوهٔ گلبن دهم — شال خود را پهلوی دیبا کشم
قوتی در پنجهٔ همت نهم — سیلی بر روی استدعا کشم
خویش را از سخت پیمانان کنم — انتقام شیشه از خارا کشم
خلعت همت بلندان کوتهست — دامن عریانی دریا کشم
هر دم از نقاشی نیرنگ عشق — یاد خود بر خاطر صد جا کشم
شهر و کو جای شنای گریه نیست — سینه بر سینهٔ صحرا کشم

بر ظهوری ترکتازی آورم
طاقتش را تحفهٔ یغما کشم

رو بسویش از همه سو کرده ایم — با خود و با خلق یکرو کرده ایم
در ته پای کمندی کرده چین — قوتی در زور بازو کرده ایم
عشوه های وصل پنهانی بچشم — از اشارتهای ابرو کرده ایم

از خوف گه بجندم گه بر رجا بگریم

شدم محو زهر تو شکر شناسم
زدم بر سراب تو کوثر شناسم

ز برگ گلم نیز سازند بالین
ز خاشاک کوی تو بستر شناسم

نیارم فرود سر بهر خاکپائی
ز گردن فرازان افسر شناسم

رصد بندی خندهٔ صبح ازمن
شب گریه از اشک اختر شناسم

اگر خوارم از نسبت او عزیزم
خزف قیمتم لیک گوهر شناسم

ز قدی نگاهت نگردیده موزون
بر و با غبان من صنوبر شناسم

اگر گم کنی خویشتن را ظهوری
سری در رهم نه که رهبر شناسم

شوق آمد و تخم گریه کشتم
بر دیده برات نم نوشتم

دوزخ به نفاق دشمنان باد
کز دولت دوستی بهشتم

نتوان خط رد کشید برما
خود را ز ورق بدر نوشتم

افسانهٔ آئینه ست و زنگی
گر در نظر حسود زشتم

معمار عشق اینچنین ست
گه صومعه و گهی کنشتم

بر قامت بخت حلقه کردم
آهی که بعشق طرهٔ رشتم

حسرت نتراود از ظهوری
هر چند که آرزو مرشتم

به نورت که از جمله بگسیختم
بریدم ز خود در تو آمیختم

نشد جسم و جان تحفهٔ خنجرت
غمت را بخون تا نیامیختم

صبحم همه بشام رسم اتحاد زد
روزی نشد که روز و شب از هم جدا کنم

ترسم فرو کنند در خنده بیغمان
گر فرصتم شود که سر گریه وا کنم

هرگز نمیشوم بعزیزی چو دیگران
خود را هزار سال اگر بیوفا کنم

از خود بپرس ظهوری اگر رام خواهیش
بیگانه شو ز جمله منت آشنا کنم

بر سر آنم که دیگر ترک خود را سر دهم
دیده خوابانیم از شرم و زبانی در دهم

سخت دشوارست جان از رشک دادن الامان
گر دهم در هجر پندارم که آسان تر دهم

شعله خوارم میکند پروانهٔ دل تربیت
زهر میدانم که در پیش مگس شکر دهم

غیرتم دارد رگی بر خویش می پیچم چو مار
نوش بی ذوقان مشو ترسم که نیشی در دهم

شاخ و برگی میدهم از رشک گر تقلید را
نیستم نخلی که جز مهر و محبت برد هم

از ظهوری شد چراغ آرزو روشندلی
از ضعیفی شعله اش را تکیه بر صرصر دهم

تا چند گریه بیجا خواهم بجا بگریم
او آشنا نخندد من آشنا بگریم

خوش آنکه باد طالع برقع کشید روزی
گنجینه های گوهر در رو نما بگریم

یک روز بر مرادم نشگفت غنچهٔ دل
کو شادی وصالش تا خندها بگریم

از بس درون و بیرون پر گشته از تمنا
یک گریه گردهم سر صد مدعا بگریم

پیغام من که گوید از خیل بیکسانم
هر صبحدم نزاری پیش صبا بگریم

خندید در رخ من درد شگفتهٔ او
صد دیده وام خواهم تا بر دوا بگریم

دیوانه ام ظهوری شادی و غم چه دانم

از پشیمانی مگر بستیم خیمه
پشت دستی نذر دندان کرده ایم

خار خار کعبه و بتخانه چند
کاروکاوِ شیخ و برهمان کرده ایم

با ظهوری درمیان کی می نهیم
قصهٔ کز خویش پنهان کرده ایم

آفتابی در نقابِ ذره پنهان میکنیم
میشوم گم در خود و کار نمایان میکنم

کرده ام خوش درهم اسباب شکیب و طاقتی
میکنم بتیابی و خوش سر بسامان میکنم

میکنم بیرون بجوش از دل بخار آرزو
عشق اکسیر است آری جسم را جان میکنم

چند از هر سو خلد در سینه خارِ صد هوس
مشت داغی شعله داری در گریبان میکنم

شوق خوش افشر دیاری من کنم دستی روان
هست شوری در نهادم قطره عمّان میکنم

حرف صلح ناله و لب درمیان دارد زبان
چاکهای جیب را تحویلِ دامان میکنم

نالهٔ مرغوله داری در دل شب آرزوست
حلقه در گوش مرغانِ سحرخوان میکنم

حرف سختی گفته ام خود را و دردم برده است
سُست عهدم حیلتی در کار پیمان میکنم

خوش تر بها میکنم در شوق خشکیهای ها
دیگران در گریه من در خنده طوفان میکنم

انقدر بیدردی و رحمت پرستی خوب نیست
حق دهد فرصت ظهوری را پشیمان میکنم

تا یک جفا بکار برد صد وفا کنم
دشنام بایدم بچه عجزی دعا کنم

در جیب گل بوی که این چاکها فتاد
بر سر بزیر خاک ز دستِ صبا کنم

بگرفت خون ز جوهر تیغ تو قسمتی
آن نیستم که آرزو خون بها کنم

عالم سیاه کرده بچشمم طلای اشک
کو روزگار هجر تو تا تو تیا کنم

همچنان طفل مزاجیم اگر پیر شدیم
کوچه گردیست بجا گرچه ز مین گیر شدیم

صبر برمائدهٔ عشق و جنون مهمانست
از خرد سیر بجا میدان زنجیر شدیم

ذوق چابک نفسی نالهٔ ربایان دارد
هر کجا ورد بدر تاخت عنان گیر شدیم

هیچ تن پی سپر زلزلهٔ هجر مباد
هین خرابی بنگر آفت تعمیر شدیم

حسرت از رشته کشا دست جنون با فانزا
اینچنین چهره کن از ناخن تدبیر شدیم

سینهٔ گرم وعاده چه خطرها دارد
نبفس صاعقهٔ خرمن تاثیر شدیم

گرچه گشتیم کمان در ته غمهای گران
آخر از رشک درآورده شدم پیر شدیم

گشته ام از تف سودای تو خوش گرم سفر
روزمی سوخت بسر سایه شبگیر شدیم

مصرفی میطلبد خواه کرم خواه ستم
تو همه مرحمتی ما همه تقصیر شدیم

گرم پروانگیم العطش شعله زنیم
گمسان مژده که سیر از شکر و شیر شدیم

سحر از بابلیان تو ظهوری آموخت
شوق فراک عنان کش شد و نخجیر شدیم

چون حدیث عهد و پیمان کرده ایم
شیشه را سر کوب سندان کرده ایم

صد حصار آهنین بر دور ماست
عشق را آری نگهبان کرده ایم

دل با و خواهی نخواهی داده ایم
قطره را در کار عمان کرده ایم

بر طرف شد سیر باغ و بوستان
باغ و بستان را بزندان کرده ایم

اشک رنگین گشته از شوق حرم
لاله در جیب و گریبان کرده ایم

شرمساری میکشم از دوستان
خاطر جمعی پریشان کرده ایم

نیست از زلفت بکف سررشته ئی
بر نفسها آه تاوان کرده ایم

بکنجِ تماشای عکست نشستم — ز داغِ دل آئین بآئینه بستم
نه صبر و نه طاقت نه قدر و نه عزت — باقبالِ عشقت ز بس تنگ دستم
کمر بستهٔ عشقم از سالکانم — زچون و چرا آرزوجست جستم
فروشو بیداز لعل گلگون اشکم — بناز د بدردت رخِ زنگ بستم
زنم تشنه خوش تیرِ دستانهٔ ما — لطافت تراشی ولی کند دستم
بکیش شهیدان نمازی گزارم — بمحراب خنجر که حیرت پرستم
فتادم ز مژگان او تا به نشتر — چه رگها که در نوک نشتر شکستم
پریشانم از طرهٔ او بگویم — که طرفی ز نخبتِ سیه بر نه بستم

ظهوری حلالست نقل تبسم
تو و خندهٔ خود که من گریه مستم

عشقِ تو حکمران ست که من این و آن کنم — خود درمیان نیم که چنین و چنان کنم
پیرانه سال عشوهٔ شوخیم طفل کرد — بودم درین خیال که خود را جوان کنم
در بیع سود دست تهی کیسگان مهل — پرمایه ام معامله با زیان کنم
راحت قسم محبت سختی کشان خورد — صلبم نصیب باد که مغز استخوان کنم
اشک مرا نواخته رنگینیٔ غمے — دیگر گهر عقیق و سمن ارغوان کنم
واشد بروی دل در حرف و حکایتش — اخراج حرفِ غیر ز کام و دهان کنم
بر بستر زیان سمن افتد بخاک مرگ — گر نبض گیریٔ تپ هجران بیان کنم

کردی هزار بار ظهوری خجل مرا
دیگر ترا چرا بشکست امتحان کنم

از شهیدانِ سرِ سری باشم / قصهٔ سر اگر بسر گویم
طاقت کوه را بخواب کنم / اگر افسانهٔ کمر گویم
روز را سرمه بدیده کشم / سخنِ شام با سحر گویم
حنظل هجر چاشنی کردم / بعد ازین زهر را شکر گویم
تا بدیدم خدنگ دلدوزش / جگر پاره را سپر گویم
بادیم گفت حرفِ دهن او / اگر از پاکیِ نظر گویم
میزند نیشِ بر سخن نگهش / هر نفس را رگِ دگر گویم

نتواند کم از ظهوری بود
گرچه بقدرم انیقدر گویم

بحسرت هر سحر تا کی سر راهِ صبا گیرم / نشد روزی که روزی دیده را در تو تیا گیرم
عزیزی خاصهٔ اغیار کو سیر و جفا بر من / برای مصلحت حاشا که خود را بیوفا گیرم
بدار و خانه خود آورده ام پای مدارا را / بسیر بوستان عافیت دشتِ بلا گیرم
باین بیچارگی کز قطره در عرفات می افتم / بزورش تا کشم از بحر تا زوی شنا گیرم
کنم دعوی نزدیکی که میخوانی ز دورانم / توانم بود اگر بیگانه خود را آشنا گیرم
دگر راهِ سخن از کوچهٔ دشنام گردانی / بکوشم باز روزِ چند دنبالِ دعا گیرم
لبی در تربیت دارم خدا روزی کند روزی / که بوسد از دمِ تیغی بر سم خونبها گیرم
چه بیجا بود عمری حسرتِ جمعیتِ خاطر / مگر در جرگهٔ شوریده حالانِ تو جا گیرم

ظهوری خدمت میخانه سازد صاف میدانا
ز فیض درد خواری خاطرِ را دردفا گیرم

بهم برآمده دردای طبیبِ وقت آنست
که صاف و دُرد به پیمانهٔ دوا بکشم

حدیث لاله کند پیش عارضت سوسن
زبان هزده در آتش از قفا بکشم

مگر نشسته‌ام اندر کمین نکهت زلف
که انتقام مشام خود از صبا بکشم

قرار داد دل انیست مشورت کردم
حریف ترک وفا بیش از جفا بکشم

سوال زد ظهوری بزهرسازان نیست
بگوش حلقهٔ رندان پارسا بکشم

عشقت بمیان جان فشاندیم
مهر همه بر کران فشاندیم

تا ناله لبی ز سر برآورد
بس زمزمه در زبان نشاندیم

بیخواست زبان نباله برجاست
لبها همه در فغان نشاندیم

گوشِ دو جهان بحرف زهرست
در شکّر داستان نشاندیم

در دیده ز مردمک شب و روز
بر راهِ تو دیدبان نشاندیم

خونناب سرشک چشم کردیم
آوازهٔ ارغوان نشاندیم

از صفحه سینه شعلهٔ داغ
بر کرسیِ استخوان نشاندیم

آواز جرس چه گریه فرماست
گرد رهِ کاروان نشاندیم

خود را بحمایتِ ظهوری
در جرگهٔ عاجزان نشاندیم

سودآوردم از سفر گویم
نخل پروردم از شرر گویم

دم مشاطگی برآوردم
عیب را زیور هنر گویم

کیست در بحر و بر قرینهٔ من
از لب خشک و چشم تر گویم

کرم کرده است ساقی در صبوحی بادهٔ صافی
که چون پرتو زند زورش توانم ریخت بحر جوشم

ز آتشپارهٔ گردیده‌ام خوش نخبه‌ترخامی
کند گرمی بمن چندانکه کمتر بیشتر جوشم

ظهوری دیده گر دیدیم آبا بررهٔ قاصد
که او گرمم خبر گفتن شود من بخبر جوشم

خدا شکیب دهد بر جفات میدانم
من وفای خود او را بیوفات میدانم

اگر نقاب برافتاده از شمال وصبا
نمیکنم گله خود ز مات میدانم

نه ظهور است که با مدعی شراب خورد
کباب گشتن من عادت میدانم

نداد خضر بآتش حیات خویش بباد
بنکبت که مبادا شناست میدانم

چه مغزها که شد از عقل و هوش بیگانه
شمیم نافهٔ چین از کجاست میدانم

نه جای من سر کویش نه جای دیگرهم
نیاز زندان بیجا بجاست میدانم

بالتفات چرا عاشق التفات کند
عتابش اینهمه با من چراست میدانم

سلامت از تو ظهوری بمن ملامتها
که عافیت طلبیها بلاست میدانم

خوش آنکه آئینهٔ دیده در جلا بکشم
هزار دل همه بر عشق رونما بکشم

اگرچه کوه شکوه ریاضتم کاهی
فشرده جا نوبه بالی که کهربا بکشم

بچند باید اگر منصب شرف دادن
بفر عشق همایونی از هما بکشم

مهر کجا که شنیدن مری بخواب نهد
فسانه از لب بیگانه آشنا بکشم

بقای خضر هوان مرگ در قفا دارد
مگر که رخت بسر حشمهٔ فنا بکشم

کنم ز سوختگان دام صد نفس هردم
که آه زلف درازی بمدعا بکشم

سایهٔ داغ جنون از فرق عقلم کم مباد
در پناه آفتاب بی زوال افتاده ام

نیست زنجیری که نتوانم بشیری پرورید
از نگاهی در کمند آن غزال افتاده ام

از ضعیفی با چگویم داد عطر طرّهٔ
اینقدر قوت که در راه شمال افتاده ام

کوک گردیده ست با هم خوش نی و طنبور ما
کم جوابست او و من هم کم سوال افتاده ام

دست و پای میزنم در موج خیز عرض حال
در محیط خوی با آب انفعال افتاده ام

خامه خواهد بنام من رقم زد مایهٔ
زانکه در کامش نمایان تر زمال افتاده ام

نیست اکنون منتی از پرسشی بر حال من
رشک بر احوال خود دارم ز حال افتاده ام

باد خاکم را ببرد و آتش آبم را بسوخت
خورده برهم طینتم از اعتدال افتاده ام

چرخ گردان رشتهای روز و شب برمی تند
حیف آزادی بدام از ماه و سال افتاده ام

صرصرم در کشتن شمع و چراغ آرزو
آتشم در خرمن مال و منال افتاده ام

صد جهان جان از کجا رام ظهوری هر زمان
از چه در فکر برآورد وصال افتاده ام

بهم خشک ست از سوز جگر بر چشم تر جوشم
بزور شوق از فوارهٔ مژگان بدر جوشم

نمایان تر شود از پرده پوشی عشق رسوائی
خموشست از نیستگان جامی بر خامان نیشته تر جوشم

ز برق حسرتم دودی نزد بر خرمنم هرگز
شد انبار آرزوئی خام تاکی از اثر جوشم

بفصادی چه دستی برد بالا غمزهٔ شوخی
ز سر تا پا همه رگ گردم و بر نیشتر جوشم

بافسون کرده ام صد دیده پنهان در بن هر مو
که هنگام تماشا بر در و بام نظر جوشم

تف داغ برون از اندرون دستی بهم دادست
نفس هم شعله شد خواهم که خوش بر یکدگر جوشم

زهی لذت شدم از چاشنی گیران شهد غم
نماندست آن مگس طبعی که دیگر بر شکر جوشم

بیکاران را همه نهم سر — کو فرصت آنکه سر بخارم
از داغ نهم بر جگر ناخن — تا معدن دل و جگر بخارم
پروانه ام از خوشی کنم ضعف — از شعله چه بال و پر بخارم
من شال بزار داد قصب ریب — زین نسبت دوش و بر بخارم

خارے کا رد اگر ظهوری
مغزش بدم تبر بخارم

خوش آن کز کفت باده آشام گردم — زنم تخت مستی جم جام گردم
بجوش آورم باز دیگ هوس را — پس از سنگینیها دگر خام گردم
چو بلبل برای دم صبح میرم — چو پروانه گرد سر شام گردم
چه نقد شکیب و چه جنس خرد را — کنم جمله را خرج و بی وام گردم
سراسیمه از آفتاب سرائی — دوم سایه وش گرد هر بام گردم
گرانجانی از رهروان خوش نماید — رهی پیش دارم سبک گام گردم
کمالم کمال ست نقصم ست نقصم — ز خاصان عالم اگر عام گردم
بمسجد دگر خدمت از من نیاید — بمیخانه شاید که خدام گردم
به تنخانه خوانند ناموس کفرم — چرا در حرم ننگ اسلام گردم
مصحح نشد فرصت این ندامم — که بر نسخه صبر و آرام گردم

ظهوری ست حسرتکش از حیرت خود
مرا نیست کامی که ناکام گردم

همتم بین در تمنای وصال افتاده ام — ماهی تفتیده بودم در زلال افتاده ام

کس چه داند که جنبش ثمرهٔ چیست
رگ پر از نوک نیشتر مائیم

همه در خط شوق می پیچم
کو کبوتر که بال و پر مائیم

چه توان کرد حق اثر داده است
شور شیرینیٔ شکر مائیم

خام سوزی شد ست پروانه
از ظهوری برشته تر مائیم

جیب پیرای سینه در مائیم
پای برجای دربدر مائیم

قهقهه ها بهای ساخته جهت
خنده پرواز گریه گر مائیم

عیب ها را همه گرفته عیار
محک نقد هر هنر مائیم

فرقه را که زیر تیغ بلا
پای افشرده اند سر مائیم

دست بر دوش سایه از پس ضعف
کوه اندوه بر کمر مائیم

کم جلا گشته عینک مه و مهر
نظر افروز هر نظر مائیم

تری چشم و خشکی لب هست
کار پرداز بحر و بر مائیم

پنجه از نقش تخته بنشست
زور بازوی سیم و زر مائیم

گم نکردم بخود ظهوری را
پیش نه پای راهبر مائیم

سنی برگ که نیشتر نخارم
رفتم بفضا که سر نخارم

در حسرت کحل خاکپائی
تا کی بهوس نظر نخارم

ریشم شده زخم صرفهٔ من
هر چند که بیشتر نخارم

از راه تو خار خشک چینم
هرگاه که چشم تر نخارم

راحت طلب همیشه ز آزار خود کند
تا مغز خار از مژه برهم نهاده ایم

غرت بآن توان نتوان هیچ گرد سست
بنگر بنای عهد چه محکم نهاده ایم

دنیا و درهم از تو ظهوری به فکن
دل در شکنج طرهٔ درهم نهاده ایم

آماده از وصالش عیش و فراغ مردم
شب کرده روز ما را چشم و چراغ مردم

دادست هر نگاهی زان نرگس خماری
خمخانهای مستی سر در ایاغ مردم

بر سینه نقل داغش بس لاله و گل من
تا کی نگه چرانی بر راغ و باغ مردم

این پند گوشنیدن کردست پشت بر تو
روی سخن بگردان از بیدماغ مردم

خواهند حور و رضوان ریحان و سنبلش را
بوئی که کاکل او ریزد دماغ مردم

اندازهٔ که باشد پا در طلب نهادن
ندهد اگر نشانش تن در سراغ مردم

داد از سیاه روزی آرام من چه پرسی
تا صبح دیده هر شب روی چراغ مردم

خورشید داغ گردد از عیب کم جلائی
آئینه گر برآرد از جیب داغ مردم

زهرت چرا ظهوری باج از شکر نگیرد
رشک همای گردد از عشق زاغ مردم

جوشن ناوک خطر مائیم
دل دهِ زهرهٔ جگر مائیم

تیغ بر خصم میکشیم ولی
از برایش همان سپر مائیم

آتش کینه چون برافروزیم
گرمئ اخگر و شرر مائیم

بارورتر ز ما نهالے نیست
همه جا بردم ثبر مائیم

ابر چون تر نباشد از خشکے
صاحب دیده های تر مائیم

آبی برنیز بر دل گاه از خیال مردم
نبشستی و بگریی آنگه بحال مردم

روز و شب از وصالت در یوزه کرد عیشی
نوروز و عید آگند در ماه و سال مردم

غیر از تو کیست لائق تا با تو عشق بازد
خوی کرده گلزمین را از انفعال مردم

شاه و گدا ز عشقت تشریف بخت در بر
از جامه خانهٔ او دیبا و شال مردم

نامردم آنکه هر جا از فقر و فاقه نالد
مهر و محبتی بس مال و منال مردم

بر پشت بسته چنبر بازوی صبر و طاقت
زلف تو فوق دارد بر گوشمال مردم

در هجر تو حرامست بر خلق زندگانی
خوردند وه چه خونها با دا حلال مردم

بر روی هم فتادی هر سو هزار گفتن
دادی اگر جوابت راه سوال مردم

بخت کسی ندیدی هرگز وبال کوکب
هجرت اگر نگشتی گاهی وبال مردم

بیباک باش و عیبش ترسان کن نیست باکی
از جام جم شکستن مشکن سفال مردم

از جان تفقد خود غافل مشو ظهوری
زنهار تر نسازی لب از زلال مردم

دل را که ریش بود بمرهم نهاده ایم
از عیش بر کشیده و بر غم نهاده ایم

گر دست راست پیری من کار طاعتم
در سجده تا رکی ز قد خم نهاده ایم

گر دیده از هوای حرم گریه آتشین
در اشک داغ سینهٔ زمزم نهاده ایم

این داغ نیست بر سر هم چید بر جگر
بر آتش نهانی خود دم نهاده ایم

یک روز عیش گرچه ز هجران نرفته است
صد ساله مردنست که بر هم نهاده ایم

رازم مباد آفت بیگانگان شود
مهر سکوت بر لب محرم نهاده ایم

پژمرده گشته غنچهٔ دل از سموم غم
از سر هوای خاطر خرم نهاده ایم

چه حلقها که نهادست طرّه بر سر هم
کجاست بخت کز آنها یکی بگوش کشم

پیاله گرچه لبالب دهند می لبریز
بهوشیاری مستی همان مهوش کشم

ز طرف باغ بگو بلبل شکسته پرم
قفس بگوشهٔ دکّان گلفروش کشم

پلاس در بر و سر پنجه خشن بازان
که زلف سمبران حریر پوش کشم

خوش آنکه مایهٔ افتاد گیش حاصل شد
سپهر سرکشی گر کند فروش کشم

برم بمدرس تحسین خود ظهوری را
هزار نسخه سخن از سخن نیوش کشم

گیرند از کتابم گر حسب حال مردم
خورشید و مه ز وصفش آید بفال مردم

خوش عشق گشته رنگین کز دست غازه کارے
رخسار آل مردم از اشک آل مردم

باغی ندارم امّا هر دم ببار آرد
بار دل برایم نازک نهال مردم

میکرد بخت شورم کاش اینقدر که میکرد
تلخی وظیفهٔ من شکّر مقال مردم

شد لوح سادهٔ من سرمشق عشق سازان
از بسکه دیده بستم بر خط و خال مردم

فتراک ناز نینان هر بار بر نتابد
بردار کو تمنا چشم از زوال مردم

بگذشتم از وصالش اربیع دیگر انست
مشروع نیست دیگر فکر وصال مردم

امید وصل جانان بندی نهاده بر پا
ایوای گر نبودی فکر محال مردم

دور از امیدواران محرومی وصالت
بیداد کاش هجران بگذرم محال مردم

بیهوده نکته سازان افتند در زبانها
خود را برون برآرم از قیل و قال مردم

در کنج غم ظهوری جا روب آه بستم
از سینه پاک رفتم فکر و خیال مردم

در شاهراه شنبه مستان مباد کرد
آدینه را بکوی مغان آب میکنم

طعنه مزن که زخم نمایان زمان محو است
از بیم زهرهٔ دگران آب میکنم

گفتی نمیشود دلم از گریهٔ تو نرم
بنشین ببین که سنگ فسان آب میکنم

دل را که زهر گوشه ابرو پخیده است
از ذوق شهد کنج دهان آب میکنم

تا پیکری ز روح برزیم برای خویش
قالب تهی شدست روان آب میکنم

آندم کتاب حیله شرعست از بزم
نام شراب در رمضان آب میکنم

دل را غرض نهند ظهوری برو ملرز
از تاب سینه جوهر جان آب میکنم

بمغز پوچ عبث قید عقل و هوش کشم
نشد که از ته این کوله بار دوش کشم

بلاست عشق که چون شعله خام سوز شدم
ندارد دست که خونی بپای جوش کشم

ز ریش سینه زند ناله در دل ناخن
ضرورتست خراشی که در خروش کشم

بجان رسیده ام از زاهدان افسونی
سری بصحبت رندان باده نوش کشم

هزار کام و زبان بهر نیم حرف نکرد
سخن سرائی تو هر کجا که گوش کشم

حدیث شهد کشانم ز چاشنی افگند
ز حرف نیش تو کامی مگر بنوش کشم

عجب که راه تواند برون ز بردشم
بشام هجر ز بس آه صبح پوش کشم

فرود قدر ظهوری که جوهری گردید
گهر بتحفه چشم گهر فروش کشم

شراب شوق گر انیست ذوق هوش کشم
ز بزم چون برود خویش را بدوش کشم

بعشق گرچه ز مدت کشیدنم فارغ
هزار منت از ناصح خموش کشم

گسستن کردگار خویش بر کف بیشهای دل
دوم در هر رگ و پی از پئ پیوند میگردم

خوشا بتیابی خواهش ز فکر وصل میرفتم
اگر دانم که چون حاصل شود خرسند میگردم

هوس دارم نمایان تر شود شیرینئ تلخی
که باز هر تو گرد آرزوی قند میگردم

دگر میجوشم از ساقی ظهوری راست میگوئی
چه بی فکر انه گردد توبه و سوگند میگردم

خشک ست کشت ناله فغان آب میکنم
تشنه است زخم سینه سنان آب میکنم

چندانکه باد میبرد م خاک مے شود
در آتش آنقدر که توان آب میکنم

اشکم که ابر را جگر از رشک سفته ام
آهم که شعله را بدخان آب میکنم

رسوائیم عیار ندارد در آتشم
دل کوره گشت راز نهان آب میکنم

از پای سرو آبرو انم گزیر نیست
در پای سرو خویش روان آب میکنم

مشاطگیش میکنم و آفتاب را
از تاب خجلت آئینه سان آب میکنم

بر غیر تیر میکشد و در کشاکشم +
از زور غنچه زور در کمان آب میکنم

شد کهنه زخم ناوکش اما بداغ تو
از بیم چشم زخم نشان آب میکنم

تا ناله را سبک بکند بی طراوتے
در سینه دردهای گران آب میکنم

میلرزدم در آب ظهوری بعرض حال
در تاب و شرم کام و زبان آب میکنم

جسم ست بوته نقد روان آب میکنم
در بیع تست سود و زیان آب میکنم

رنگی نگرد ماندم از رخ بهار درد
در سر زمین چهره خزان آب میکنم

تا ناگوارش نکند گوش را گران
شهد سخن بلطف بیان آب میکنم

مگر که در پی بویت دویده بود صبا
که وقت صبح دمش بس گسسته دم دیدیم

ز حرف زهر تو در کام خویش رانده شکر
ز خار راه تو گلزار در قدم دیدیم

هزار سجدهٔ توحید چیده بر سر هم
بنام تکبده پیشانی صنم دیدیم

ز قحط گریهٔ غم دیده خشک سالی دید
که گرد در بن مژگان بجای نم دیدیم

زیاده باد شکوهش همین ظهوری بود
بجاه قصر کسی را که محتشم دیدیم

گلیم و خار ره عشق در قدم دیدیم
نهیم تا قدمی تارک ارم دیدیم

بنفشه زار شب از بهر سیر آه خوشست
برای گریه سمن زار صبحدم دیدیم

میسرست قدم گردن شقائق را
سر شک را جگر پاره در قدم دیدیم

نظر بثروت تاراج دیدگان کردیم
غنیم هر چه بما کرد منعتم دیدیم

بپای مردی افتادگی بفتادیم
ز چرخ کرده و دستی ز روی هم دیدیم

هنوز چندکمان در خم جوانی ماست
ز بار پیری قامت اگرچه خم دیدیم

رود بباد ببالای آتشی از دست
که جام بر کف دوران ز خاک جم دیدیم

فروتری به ظهوری سپرده برتری
شدیم بیش که خود را بچشم کم دیدیم

باز آدمی چنین هدرش باصد بند میگردم
ندارم احتیاجی لیک حاجتمند میگردم

لقب بیهوده گر در پاس راه و رسم میدارم
سخن بشنو خطا بم در سراغ پند میگردم

کشاد همت رندان رسد روزی بفریادم
اگر در صحبت زاهد گاهی بند میگردم

بنخشد نخیز زهر چشم لذت زندگانی را ✣
نگاه تلخ را گاهی بشکر خند میگردم

از دیار عشق و ملک آشنائی میرسم
مهربانی و محبت ارمغان آورده ام

بهر دفع دشمنان اندر حصار دوستی
از خضر با مژدهٔ امن و امان آورده ام

سینه را محضر بداغ محرمی گردید مهر
آشکارا راز پنهان را نشان آورده ام

کوملال دائمی از سینه ام برچین بساط
بهر دلها انبساط جاودان آورده ام

همتی جویم ز همت خوش بلند ستآستان
از برای سجده فرق فرقدان آورده ام

منیرنم چون حروف عهد از عهده می آید بدر
گر ضمان باید ظهوری ضامن آورده ام

آبرو از سجدهٔ خاک دری میبایدم
قطره ام از تشنه جانی کوثری میبایدم

می نهد خوش بالش نرمی بزیر سر مرا
از خس و خاشاک کویش بستری میبایدم

کوتهی گردیده پامال درازی در رهم
دست و پائی منیرنم بال و پری میبایدم

خشک لب چند انتظار گریهٔ شادی کنم
زودتر زین گریه مژگان تری میبایدم

دارم اندر نثار وصل حیران مانده ام
آری از جان قیمتی تر گوهری میبایدم

عمرها از خوی مژگان آب باری کرده ام
از کهن نخل تمنا نوبری میبایدم

شرح اندوه ظهوری گشته در طومار درج
ثبت سازم تا غم خود دفتری میبایدم

بجستجوی تو آن سعی در قدم دیدیم
که با دو را تبگاپوی متهم دیدیم

گر آه ناسره باشد نفس نمیگیرد
شدیم صیرفی غم ز بسکه غم دیدیم

نیاز و ناز ندانم دگر چها باشند
که در لباس همه تار و پود هم دیدیم

نمیکنیم دگر شرح سینه ریش رقم
ازان شگاف که در سینهٔ قلم دیدیم

کمی بوایه رساند هزار بیشی را / اگر حکایت صبر و قرار عرض کنم
نماند در جگرم آب و زرد و دیدهٔ تر / جواب گریهٔ صد چشمه سار عرض کنم
ز شور خنده شیرین توقع ام انیست / که بر نمک دل و جان نگار عرض کنم
نهند رشته زنار را نخ تسبیح ✣ / اگر ز خرقه خود پود و تار عرض کنم
غمش مباد که عریان شود همان بهتر / که در لباس غم روزگار عرض کنم

بپرس حال ظهوری بلاست گریهٔ زار
نعوذ بالله اگر حال زار عرض کنم

از شمیم چین موئی در ختن افتاده ام / کشته ام در خاک کوئی در چمن افتاده ام
مهرت را مغز دیگر داده الحق عشق من / بر درانم پوستش در برهمن افتاده ام
لذت شهد بهم هرگز نمی آرد به شور / تلخ کامم شکر کنج دهن افتاده ام
نیست منت گر شتابم باج ضعف و لاغری / کاهش این در بلای کوهکن افتاده ام
راست میگویند پنهان نیست چیزی دار ذر من / چند روزی شد ز چشم خویشتن افتاده ام
شمع گرداند گرد سر مرا آزاد کرد ✣ / بر پیم از ذوق بر پای لگن افتاده ام
خاطرم در زندگی از کار مردان گشته جمع / از غبار خاک کوئی در کفن افتاده ام
از تجرد در لباسم حرف باید زد هنوز / گرچه با عریان تنان هموطن افتاده ام

پیش خواهد رفت کارم در ثنای شهریار
چون ظهوری خوش بدنبال سخن افتاده ام

عندلیبم داستان گلستان آورده ام / غنچه سان در یکدلیها صد زبان آورده ام
خون تعریف بهار وصل بر هم چیده ام / در تموز هجر مغز استخوان آورده ام

زندگانی بیتو دشوار ست دور از دشمنان
دوصل با مردم نهم از خویش یکسو میکنم

با نحم مجنون چه سنجم این غم واندوه خود
حسرت فرهاد با سنگ ترازو میکنم

مردم و مالیده ام در پنجه گیری شیر را
زبیدم و ضعف اگر دعوی برزو میکنم

تر دماغ روزگارم برد ماغم میخورد
سنبل و نسرین شام و صبح چون بو میکنم

عشوهٔ هجرانوفی گویا ظهوری خورده بود
خنده ها دارد گرانی تا بزانو میکنم

در وصال تو چون در خیال باز کنم
ز خیم ناز تو با خود هزار ناز کنم

بعشوه سخت قدم ز کار میخواهم
که نازهای ترا بهر کار ساز کنم

رخ تو قبله نمائی بدیده ها دادست
بهر طرف که توئی در حرم نماز کنم

امید وار چنانم که فرق عقل و جنون
بتاج شعلهٔ داغ تو سرفراز کنم

بصید گاه غمت شاهباز کنجشک ست
کنم تلاش که کنجشک شاهباز کنم

بناز نینی تو گرچه نیست غیر از تو
بحسن عشق توانم که بر تو ناز کنم

در انچه صرفهٔ تو نیست صرفهٔ من نیست
مرنج از من اگر از تو احتراز کنم

برای داغ تو اندازه صبح می آرد
روم برابر خورشید سینه باز کنم

کشادن گره کار بسته در پیش ست
امید کوته خود را گمره دراز کنم

ندیده دیدهٔ محمود روی خم اب هنوز
رعایتش نگر افسانه ایاز کنم

بدستی چو ظهوری دگر نمیباشد
گواه خصم چه دعوی امتیاز کنم

نیاز گل چو دران کوبسنجد عرض کنم
بوقت خود ز زبان بهار عرض کنم

اگرچه لبش نهی چو کف برفشاندگان
چون گوش وا دهم که زقاصد خبر کشم

دعوی اتحاد ظهوری خلاف نیست
برخویش واکنم بغل اورا ببر کشم

نشد کز مهروزدان سینه دزدم
غمی در سینهٔ بی کینه دزدم

مگر ساقی زرندانم شمارد
روم از هفته تا آدینه دزدم

تبا بیدین چو داغم دیده بازست
که داغی بهر دل در سینه دزدم

ببالادستیٔ افتادگیها
ز بام آسمان ها زینه دزدم

ز عکست گرچه داغم داغ دارم
که از مشاطهٔ آئینه دزدم

مگر رعنای اطلس پوش خودرا
شبی در خرقهٔ پشمینه دزدم

ظهوری گر ز شرمی دلت زد
برایت زهر در لوزینه دزدم

ز رسوائیست پیش و پس چه باشم
اگر رسوا نباشم پس چه باشم

نمودار منعمان بود از فقیران
همان شال خودم اطلس چه باشم

بخرسندی ندارم بر بهار شک
بخواهش غیرت کرگس چه باشم

مبادا با کسے کارم افتد
خوشم با ناکسیها کس چه باشم

چرا در بوستان غم نبالم
توانم بود طوبی خس چه باشم

ظهوری پیشتر از پیش افتاد
زهر والپس تری واپس چه باشم

بسکه گوشی برامید گفتهٔ او میکنم
در جدائی ها بهر گ هر زبان خو میکنم

منکر نیم که عاشق و دیوانه نیستم
شکر خدا که عاقل و فرزانه نیستم

بلبل ز ناله هست زمن صبح خیزتر
وز ننگ گر مخوئی پروانه نیستم

از بیم آنکه ناله بلبب در دهد بخواب
شبها ز درد گوش بر افسانه نیستم

وصلم بهم و شاقی خود کرده سرفراز
گو هجر در مکوب که در خانه نیستم

گاهی هزار خرمن آتش دهم بباد
وین طرفه ترکه صاحب یکدانه نیستم

خود را ز ترک نازو نعم کرده ام خراب
گر گنج نیست درد تو ویرانه نیستم

نامحرمان کجاست که از محرمان شوم
چون آشنا شوم ز تو بیگانه نیستم

گر دیده گریه صیقلی و ناله نیجه دار
مشاطه بانه و شانه نیستم

پیمان درست تر ز ظهوری ندیده ام
با توبه در شکست من پیمانه نیستم

صبح ست شام روشنی در سحر کشم
تلخست کام چاشنی در شکر کشم

رفتم که وا کنم گره تار و پود خویش
مهر ترا مگر برگ و ریشه در کشم

پروانه گرد شمع چه افسرده میپرد
برقی ز شعله آرم و در بال و پر کشم

در دیده ام چو سوزن مژگان نشسته باد
گر خار رهگذار تو از پای بر کشم

حاشا که سرکشی ز من آید بزیر تیغ
گر سر کشم ز فخر بر افلاک بر کشم

مشکل اگر بدجله و جیحون بسر رود
تشنه ست قطره قلزم و عمان بر کشم

در طالع ست غنچه دل را شگفتگی
خود را بره گذار نسیم سحر کشم

صورتگرم بصورت فردا و چون سحر
بنجه ست کوههای غمش بر کمر کشم

روشن شد از حکایت خطش سواد لب
خود از نفس بحرف مه و مهر در کشم

برخود از ذوق نبالیم چرا از شادی — پر و بالی بفشانیم ببالا بروم
شیوهٔ زهد پس از نشأهٔ رندی زیباست — میکشی ما پس سر کرده بتقوا بروم
گوهر راز مرا سینهٔ دریا صدفست — همره گریهٔ خود تا لب دریا بروم
نکهت موی تو بیگانه گرفتست زمغز — ای خوشا سودا اگر در سر سودا بروم
عکسی از خال تو بر مردمک دیده فتاد — در دل اهل نظر تا بسویدا بروم
باشد از وصل اگر رخصت استغنائی — پا نهاده همه جا بر سر سودا بروم

چون ظهوری ز تو بر خویش زبس بالیدم
آنقدر جای نماندست که از جا بروم

از بد و نیک تو سست سخت جفا میکشم — ناله ندارد اثر درد دوا میکشم
جوهر عشق تو کرد خون مرا قیمتی — تیغ اگر میکشی زخم بها میکشم
کار نفس مشکلست درد جدائی بلاست — ناله جدا میکنم آه جدا میکشم
حشمت او گو مرو غیرت من گو مخور — حیف بدشنام او لب بدعا میکشم
برده ز من در نقاب عقل و دل و دین هوش — بر سر دستست جان روی نما میکشم
نیست بحسن و بعشق چون من و هیچ جوان — ناز بجا میکند ناز بجا میکشم
سالک وقت خودم بر ره سجاده گرم — خار ز پا میکشید خار بپا میکشم
خدمت نزدیک کرد پیر مغان او مرا — تا بکشاید دلم بند قبا میکشم
با جگر خویش راه چون کنم از انتظار — از لب او وعده ها بهیده وا میکشم

منع ظهوری مکن صحبت رندان خوشست
نقل بقا میدهند جام بقا میکشم

جای در آتش سمندر خوش نکرد — خوش بکام آسود بر خاکسترم
حلقه گردیدی بر آتش همچو موی — گر فتادی دود بر خاکسترم
گر ز خورشید آتشم جستی سجود — جبهه میفرسود بر خاکسترم
آتشت را گر نمی بودم زبان — توده میشد دود بر خاکسترم

آتش عشق و جنون میکرد دود
با ظهوری بود بر خاکسترم

کار خود را بخیال او سازم — باغ کردم ز سمن خو سازم
کعبه در سجده فتد چون سر زلف — قبله گر زان خم ابرو سازم
تا دهم رم ز شکار اندازی — صبر را غیرت آهو سازم
کنم از ناله گریبان درخواست — آنچنان درد که دارو سازم
عشق کو تا ز دو روئی برهم — کار خود را همه یکرو سازم
روی بنمائے که بخود گردم — چند در دیدن خود رو سازم
از جمالت بتجلی سنجم — ماه و خورشید ترا زو سازم
خم کنی همچو کمان گر پشتم — کوهها هیکل بازو سازم

چون ظهوری ز وفا جویانم
برخ از گریه چرا خو سازم

جای در بزم اگر تنگ شود وا بروم — خوارتر زین نتوان گشت بیا تا بروم
خضر را نیست سبکروحی همتائے من — صرفه راه درین ست که تنها بروم
گر حبابی ترا زانست بسی مایهٔ درد — در مداوا طلبی تا بمسیحا بروم

بیابان حرم زین تفته تر باد — جگر تفتیده در زمزم بمیرم
چه متیرسم ز برگ بی طراوت — اگر چون مردم عالم بمیرم

بیکبارم نمی رانی ظهوری
که پیش روی او هردم بمیرم

زبان از قصهٔ اغیار بندم — نفس بر داستانِ یار بندم
ز سرگردانی این ره چه خوشتر — قدم بر گردشِ پرکار بندم
نگه متیابم و این چشم دارم — که روزی دیدهٔ بردار بندم
کلید عشوه در ساعت کشاید — بصد قفل ار درِ اظهار بندم
نفس بتیاب تر از رشتهٔ خام — چسان بر چنگِ افغان تار بندم
چه سود از علم و از صبر و تحمل — محالست اینکه هرگز کار بندم
بخروار آورم غم بر دلِ تنگ — چو در خاطر ز کویت بار بندم
بجای لاله و گل بی تو در باغ — ز مژگان دستهای خار بندم
به بلبل از گل روئی تو گویم — ز غوغای گلشن منقار بندم
طراوت از خس و خاشاک کویت — کنم در یوزه بر گلزار بندم
مرا در عشق سنجی با برهمن — سزد زین غم اگر زنار بندم

بدنبال نمک گردم ظهوری
که بر ریش دل افگار بندم

غم تقی نبود بر خاکسترم — شعله ور شد دود بر خاکسترم
گرمی کاید از هر شعله کاست — داغ هجر افزود بر خاکسترم

بلای عافیت عقل دور از همه کس
بهشت و حور چه باشد که دیده بکشایم

برفتن خس و خاشاک بسته جاروبی
بدیده در ره او خدمتی بفرمایم

بعشق گرچه نداری زمن رحیم تری
هزار چشم که بر خویشتن بخشایم

علاج درد سر زهد صندلی دگر است
روم بمیکده پیشانی بپالایم

قدم نهاده ظهوری بوادی پیمان
هزار بادیه در هر قدم به پیمایم

زیم خوشخوی با خوشخو بمیرم
بدم با بد مگر نیکو بمیرم

ز خضرم التماس این مدت است
که تشنه بر کنار جو بمیرم

بسر افتاده خوش سودای کاکل
جدا از حسرت هر مو بمیرم

خیالش گرچه نه کردست زانو
همان سر بر سر زانو بمیرم

مرو هر دم مگردان روی از من
که رو در قبلهٔ ابرو بمیرم

ز خاکم نرگس اعجاز روید
اگر زین نرگس جادو بمیرم

بمرگ خود نمی میرم ظهوری
هوس دارم برائی او بمیرم

چنان خواهم که گر خواهم بمیرم
ندانم از کدامین غم بمیرم

باین حسرت اگر جانی او خواهم
تو نپذیری ز دامن هم بمیرم

کنم در حشر دلها زخمی از ریش
اگر زین زخم بی مرهم بمیرم

حلالم خون دل در جام کردن
حرامم گر ز رشک جم بمیرم

بمیزانم چه خر وارو چه مثقال
چرا از فکر بیش و کم بمیرم

افسر تارک اقبال ظهوری سازم
کف خاکستر اگر از در شه بردارم

فرو شدم تا بقدت فرق از خجلت کساد آرم
نشد روزی که سودائی بیازارم مراد آرم

کشاد جبهه ام ظاهر کشاد دست ظاهر تر
نیابم داد گر در نزد نقشی برمراد آرم

سبکروحی چه پرسی گر نهم میزان بسنجیدن
کنم پا سنگ کوه و کاه را از خود زیاد آرم

رسیده محضر بختم بمهر تیره روزانش
ز صبح سور شام ماتم خود را سواد آرم

فرو چیدم بکام خویشتن اسباب ناکامی
بسازد برگ خود را بر سر برگ مراد آرم

کند بختم هوس چون خوشه در دل شود خرمن
کنم از شعله خوئی باد و برقی در نهاد آرم

ز رخ کف میکشم از گرد حسرت رفته می بینم
چو در خاطر ز طور جلوهٔ دانش بیاد آرم

نباشد عیب بدعهدی هنر گر عشوه سازانرا
بجای عهدش از پیمان خود صد اعتماد آرم

خوشا چشمی که بی تقریب هر ساعت فرو گوید
کنم با دیدهٔ نمناک ماتمها بیاد آرم +

مده باد از تحمم اکنون گسستن در نفس دارم
ظهوری آه را خواهم بمشق امتداد آرم

اگرچه عشق تو نمود ثلث پیمایم
ز دل بصیقل عشق تو رنگ بزدایم

تب نفس همه از تاب حسرت دردست
امید هست که نفسی پیاله پیمایم

بمن گمان محبت که بیش ازین دارد
ضرور تست که در دوستی بنفزایم

نگار خانه نفقور را فتد از چشمم
بدیدنت نگهی گر بگهی بیارایم

ببوسه کاری لبهای خود نگردم ریش
مگر بسجده درگه سری بفرسایم

نگاه بهر تماشائی نگه میدار
بهر نخ عشق در افتم اگر بیاسایم

نگذرم کند پشتی من که پشتے بدیوار عشرت سرائی رسانم
بهمت رفیقند هامون نوردان که آوارگی را بجائی رسانم

درین خاک نشو و نما هست خودرا
ظهوری بآب و هوائی رسانم

چرخ را گر خود کردم در تلاشی دیگرم اطلسش را شال پشمارم قماشی دیگرم
بی غلط در بعد رنگی داد کار قرب ما هر زمان نزدیکتر از دور باشی دیگرم
صرفه در احتیاط بیش و کم کم میکنم گشته ام دیوانه در عقل معاشی دیگرم
ابر نیسانی کجا و چشم خونبارم کجا اور گهر بارد اگر من لعل پاشی دیگرم
بر جراحت دست ما اکسیر ناسوری نزد زد غمی در سینه ام ناخن خراشی دیگرم
در خراش اهل طمع خوش دلخراش افتاده ام میکنم هموار خودرا در تراشی دیگرم
کاسهٔ خورشید لیسین نمی آید زمن کو فلک از کین دهد هر روز آشی دیگرم

کرده ام خودرا ظهوری بندهٔ درگاه شاه
چرخ را در سربلندی خواجه تاشی دیگرم

سیر گل کرده هوس خار زره بردارم سر بپایس تر افشرده کله بردارم
بتماشای ذقن میبردم بخت بلند لغزش از بهر درافتادن چه بردارم
من که باشم که در معذرتم باید زد خجلتم باد لب از عذر گنه بردارم
قبله ابروی تو سازم فلک آرم نماز سجودت کلف از جبهه مه بردارم
دست کوتاهی انوار بمنزل نرسید روی از راه بشبگیر نگه بردارم
استظارم بره عشوه گر از بسکه نشاند نتوانم که دمی چشم زره بردارم

مراست خود نخم جودش ازانکه میماند — نخم زمانه باهل زمانه بگذارم
چو در خیال بشاطگی شوم بخود — زپیچ و خم آن موی شانه بگذارم
خراب گشته ام از درد دل علاج اینست — که چون برون روم او را بخانه بگذارم

زآه و نالهٔ ظهوری دمی که دام نهند
زدل بصید نخم و درد دانه بگذارم

چون ز عشقت شراب خورده دلم — درد اگر بود ناب خورده دلم
آری آری نجات خواهد داد — عشق از خورده خواب خورده دلم
چشم بنیاز زبان گویا کو — دم به تیغ حجاب خورده دلم
گشته سیراب شعله زار جگر — که بهجر تو آب خورده دلم
شد نصیبش نه قطرهٔ آبی — غوطه ها در سراب خورده دلم
عاشق طرّه بود آسانست — چقدر پیچ و تاب خورده دلم

از ظهوری ست مرهم لطفش
زخم تیغ عتاب خورده دلم

شدم از سران سربپائی رسانم — عجبینی بداغ وفائی رسانم
ضرورت شود کاری از بای هو — بفریاد و افغان صدائی رسانم
پئی درغ خوان جگرگستراند — با فسرده خوانان صلائی رسانم
ز سرو گل و لاله چون باز گردم — بخاشاک کوئی دعائی رسانم
چو خون مرا به ازین نیست رنگی — بشمشیر گلگون قبائی رسانم
چو بو مان بصحرا نیم آشیانی — زدانهٔ تبارک همائی رسانم

آهوی شوخ ترا دل بدهیم / که سری در پی فتراک نهیم
آورم فرش ره شه بخیال / هستی چند بر افلاک نهیم

تا ظهوری کشد از زلف تو آه
در نفس نالهٔ بیباک نهیم

ایماه شدی شمع بکاشانهٔ مردم / روسا نخته از گرمی پروانهٔ مردم
مجنون بهمان معرکه میبود اگر اکنون / لیلیش گرفتی پی دیوانهٔ مردم
در تربیت چشم سیه شوق چها کرد / از گریه سفیدست سیه خانهٔ مردم
دلها همه پیمان بدم تیغ تو بستند / از عمر ابد پر شده پیمانهٔ مردم
در تیغ گه داغ تمنای تو هر سو / صد توده جگر ریخته بعیانهٔ مردم
تا درد شود بیش نگیرم کم درمان / خوابم شده بیدار ز افسانهٔ مردم
در شهر ز شبگردی آوازهٔ هیهات / چشمی شده هر روزنی کاشانهٔ مردم

بیگانه او هم شود ایمست اگر رفیق
خوش طور ظهوری شده بیگانهٔ مردم

بس ست خواب ز افسون فسانه بگذارم / بکار و بار در آیم بهانه بگذارم
تلاش شادی غم بر سر دل از هر سو / میانجی کنم و در میانه بگذارم
اگر نه ریخته مژگان کجاست خار رهی / که بهر مرغ نگاه آشیانه بگذارم
خوش آنکه پیش ورت بستم جبان افتد / که بالشی به سر آستانه بگذارم
بنام مغز جگر سگهٔ گداز زدم / برای سینه ز داغت خزانه بگذارم
بطاعتت که سر و گردنی کرم فرمای / که جبهه ز تو در سجده خانه بگذارم

خواستم رند و ملامت کش و رسوا باشم — وه نگفتم که چنین مصلحت اندیش افتم

مهربانان وفا کیش ظهوری دیدم
میروم از پی یاران جفا کیش افتم

جان را بغم فروخته دل شاد کرده ایم — خود را ز شوق بندگی آزاد کرده ایم
از راحت زمانه نگردد خراب دل — خوش سینه را بداغ تو آباد کرده ایم
خواهد نفس بلندی فریاد وام کرد — زین نالهای پست که بنیاد کرده ایم
گر دیده ریزه ریزه ز سنگ تو استخوان — لب باز وقف ناله و فریاد کرده ایم
از قصه گلخن غم دگرمای آن مپرس — دل را بشعلهای جگر یاد کرده ایم
جان سخت تر ز خود نشنیدیم درد فا — در مهر کنج کاوی فرهاد کرده ایم
برماستم نمیرود از کس که تا رکس — این دادها ز حسرت بیداد کرده ایم
با دوستی چگونه شود چهره دشمنی — گر خصم کرده غیرگی امداد کرده ایم

از اشک صبح و شام ظهوری ست سبحه ساز
اندیشه طراوت او راد کرده ایم

روی پر گریه چو بر خاک نهیم — چشم را دیده نمناک نهیم
سخنی را که نه وصف رخ اوست — ز نگ آئینه ادراک نهیم
بایدم سخت اگر آرزوئی — دیگ بر شعله خاشاک نهیم
پاکبازم دو جهان یک داوست — نرد را باختن پاک نهیم
ساغرم را تبه غم دادند — مستی در تنه تاک نهیم
چه قماشیست گریبان غم عشق — سینها در گرو چاک نهیم

که اثبات محبت کرده چون من
برای دعوی خصمان گواهم

دلے دارم بزیر بار کوهی
شوم کاهی که بار خلق کاهم

چه کردندے بحال عافیت ها
نبودندی بلا ها گر پناهم

سیه ترگشت چشم سرمه بیزش
مگر افتاده بر روز سیاهم

ز مویش بیش ازین نکهت نچیند
قسم ریحان و سنبل را بآهم

بچشم آفتاب از ذره کمتر
نمیگنجد جمالش در نگاهم

به تشبیه رخ عالم فروزش
چه منتها بر خورشید و ماهم

بخون غلطاندم هر روز یارے
پرست از عید قربان سال و ماهم

ثواب عالمی ریزد در آتش
اگر سوزد سپندی بر گناهم

بآزادی چکارم راست گویم
اسیر شوخ چشمے کج کلاهم

ظهوری از گلی گشتم بهاری
خزان رنگی ندارد برگ و کاهم

غمزهٔ گوکه ز سونس بدهم نیش افتم
همه الماس شوم در جگر ریش افتم

خلق را پوست چه درهم درم از بیغیری
هیچ کاری به ازان نیست که درویش افتم

سروران را همه بر سر وریم رشکی نیست
عجبی نیست که از جمله شهان پیش افتم

کینهٔ سود و زیان خنده به لاغر نکنم
بیش ازانم که بسودای کم و بیش افتم

در حرم عمر بسقائی زمزم شده صرف
نسبتی نیست که با پیر مغان خویش افتم

ای خوش آن کام که از زهر تو در نوش افتد
دارم آن رگ که ز مژگان تو در نیش افتم

دین و دنیای خود آباد نکردم وقت است
که بسر وقت یکی منعم درویش افتم

نشد رنج ورع ضائع دران میخانه اقدام — که ساقی مایه خم میکند در کار سر جوشم
محبت بی رضای او تواند کردن این شوخی — خیالش خویش را می افگند هر دم در آغوشم
زبانم بر سر کار آنچنان آورده حرف تو — اگر خواهند نتوان خبر بحرفش ساخت خاموشم

ظهوری را برون آورده از ننگ عریانی
بداغ نعل کوتاه خانه عشقت قبا پوشم

درد ورع ز دل نمی ناب شسته ایم — وز جوش داغ سینه نجوشناب شسته ایم
افسانهای زهر تو گر دید گوش زد — از پرده های دیده شکر خواب شسته ایم
بر آتش جمال سوزان نقاب ناز — در چشم تیرگی مهر از آب شسته ایم
فرسوده شد ز وعده کنان شکیب و صبر — شبها ز اشک شوق چو مهتاب شسته ایم
جوشی نزد بپای کسی خون بکیسان — بس لاغریم دست ز قصاب شسته ایم
جائیکه جفت ابروی او طاق قبله ایست — از موج اشک غم خم محراب شسته ایم
باید زبان پاک برای حدیث عشق — هر حرف را بصد نفس ناب شسته ایم
در عشق طرفه واقعها دیده رستیم — از خون دل سر و بر سهراب شسته ایم
از بهر دوستکامی خصمان خویشتن — مهر و محبت از دل احباب شسته ایم
تصحیح داده نسخه حسن سلوک خویش — در اختلاط صفحه آداب شسته ایم
چون و چرا کنیم که اکسیر بیشه ایم — تیغ هوس ز کشتن سیماب شسته ایم

کس را بعشق نیست ظهوری توان ما
از زلف تابدار بتان تاب شسته ایم

بخاک افتاده در کویت چو راهم — ز سر ننهم برون پا سر براهم

تاکه از کوی تو محرومم ترم ساخته عشق
خویشتن را ز برای تو خراب اندازم

دیدن وصل تو این کار به بیداری نیست
سر بر تسکین دل این عکس بخواب اندازم

گر ظهوری هوس مرهم طفلی دارد
خویش را بر دم شمشیر عتاب اندازم

در محبت ذوفنونِ یک فنم
دشمنی گر دوستی دارد منم

بلبل اندازم باندازِ فغان
در هوای طوق قمری گردنم

صبح طرف گلستان بنا شسته روی
با طراوتهای شام گلخنم

وای وای دمکشانِ ناله ام
های های چاوشان شیونم

رشک آب خضر خونِ زخمها
ریخت از هر قطره جانی در تنم

تا گریبان غرق در آلودگی
پاک تر از نیل و جیحون دامنم

کلبه ام دارد تجلی از درخش
آفتاب از تابدانِ روزنم

تخم عشق جمله در انبار من
خوشه چینیم لیک صاحب خرمنم

هر چه میگویم ظهوری کرده ام
گردنِ من بشکار گفتنم

چرا بر خود نبالم میپرد هر دم بر و دوشم
که بوئی دولتِ آغوش می آید ز آغوشم

اگر مطرب باین شوخیست خواهد کرد رقاصم
وگر ساقی باین مستیست خواهد کرد مدهوشم

نظر بر تشنگان دارند آئین نگه کردن
ز من پرسید آئین سخن کردن که خاموشم

دهم گر خویش را یادش ز حال خویش می افتم
منم در خاطرش از عمدگان عمدا فراموشم

ز بهر چشم دادست آب نشتر های مژگان را
نشانیدست از تهمای نیش غمزه در نوشم

خطبهٔ رفعت مدارای دکن میخوانم
رخت بر ذروهٔ این منبر نه زینه کشم

در پس پرده نماند مگر افسردهٔ دلی
داغ یک تخت سزد راست که در سینه کشم

شکر لله که ز ارباب محبت شده ام
خصم با دوستی از دشمن اگر کینه کشم

مگس خوان هوس گشته ظهوری عیشت
کام در تلخی شیرینی لوزینه کشم

بسان چند درین کهنه جا چه جا گیرم
ببال عشق پرم خویش را هما گیرم

نگشت اختر اشکم ز خور و رخشان تر
بگاه گریه همه خورده بر سها گیرم

نه آن رهم که ز خود سر نهند پای درآن
کسی ز گمشدگان کوکه رهنما گیرم

رسید نوبت بیدار نخجیم وقت ست
که طفل خواب ز شیر فسانه واگیرم

چه غم که جای گرفتند دیگران در بزم
امید هست که در خاطر تو جا گیرم

غبار رهگذرت هست سرمهٔ چشمم
برای دیدهٔ خورشید توتیا گیرم

لبت چکار بدشنام چون نمی دارد
مگر بسعی اثر کار مدعا گیرم

ز خوی شعلهٔ تیغ تو آب گشت چنان
هزار برق جهد ریشهٔ گیا گیرم

فتاده راه ظهوری تفته دشت بلا
خوش آنکه جا لب چشمهٔ فنا گیرم

راه تعریف چو در کوی شراب اندازم
شیخ را زود تر از رند خراب اندازم

قابل تربیت صاف توانم گردید
خویش را چندی اگر در می ناب اندازم

شرط کردم که سوالی بگذارم برلب
دیگر انرا چه به تشویش جواب اندازم

ساعتی خوش کنم در خصت گریه بدهم
وقت شد کشتی افلاک بر آب اندازم

بگریه های حلالم مداد شوق تو نیست
خوش آنزمان که ازین خنده حرامم برآیم

بخواجگی چه نشینی فلک بفخر ببالد
که از ثوابت خورشید و مه غلام برآیم

پیام یار رسان قاصدا بگوشهٔ خلوت
سر سخن بگشا تا خود از پیام برآیم

دوال کوس مبادم نهیب کوب ظهوری
صدا بلند کنم چرخ را ببام برآیم

زباغ روی تو گل در نگاه می پیچم
ز چین موی تو سنبل در آه می پیچم

اگرچه شعلهٔ عفو تو سوخت جرم مرا
بخود چو موی ز تاب گناه می پیچم

مباد صبح کشد طیلسان شام بروی
ز روز تیره که در سال و ماه می پیچم

بباغ حسن چو گلهای ناله دسته کنم
بجای رشته بران تار آه می پیچم

برای حرمت من تا ذخیره باشد
هزار برق رسد در گیاه می پیچم

اگرچه روی ز حرفم بناز می پیچید
بعرض حال سخن در نگاه می پیچم

دهم بپیچ ز گرداب ناف دریا را
چنین که در صفت جود شاه می پیچم

سخن ز روی تو رومید هر ظهوری را
که در حکایت خورشید و ماه می پیچم

سال نو گشت بیا تا می پارینه کشم
خرمیها چمنی ساخته در سینه کشم

زاهدان را هوس صحبت خلوت زده ره
صحبت شنبه مگر ببرخ آدینه کشم

شاهدی را که بر اطلس نکشاید آغوش
وه چه ذوقیست که در خرقهٔ پشمینه کشم

دید از حوصلهٔ مستی دیدار کجاست
بادهٔ عکس بپیمانهٔ آئینه کشم

سینه پر زخم دگر آفت مرهم نکمین
مهری از داغ مگر بر در گنجینه کشم

پنجه دارست ناله سینه درم / پیشه ام گریه ست و جامه گرم
اشک را تازه روئی از رویم / داغ را پشت گرمی از جگرم
سینه ام چرخ و داغها اختر / دیده ام درج و اشکها گهرم
چشمها ایمن انداز خشکی / جاودان فیض چشمهای ترم
شاهدان را بفرق دیگروان / کردم اثبات اینکه من دگرم
همه نادیدنی فتاده زچشم / خوانده انداهل دیده دیده ورم
هر نفس تیره روز آورد ست / که شگافند سینهٔ سحرم
نیست خصمی بمن درست دگر / که زپیمان تو شکسته ترم
در هراسم ز تلخکامی خویش / آب گردیده زهرهٔ شکرم
از براهیم شه نظر دارم / دو جهان هیچ کمتر از نظرم

بامنش وعدهٔ درآمد نیست
هان ظهوری زخود مکن بدرم

زخود تمام برآیم مگر تمام برآیم / هزار بار بسوزم مگر که خام برآیم
کراست ننگ که ناموس عشق پاس سازم / همه بنام برآیند و من زنام برآیم
زکام من نتراود حدیث شکر و شکایت / اگر بکام درآیم دگر بکام برآیم
کشیده ام از اهل کمین بمهر پناهم / که با وجود تسلط زانتقام برآیم
بقول عشق عمل میکنند زمرهٔ خاصان / بفعل گوش ندارم عناد عام برآیم
غم آنقدر بگرفتست دام خاطر غمگین / زکنجهای طرب بعد دام برآیم
در آب زنده بدنیسان بباد در صحبم / عجیب نیست که گاهی به آه شام برآیم

اگر در عقل گردیدم بصد رنگ — ولی در عشق تدبیری نکردم
رهے نبهاده یکره عشق پیشیم — که در انوار شبگیری نکردم
دل پیکان طلب رنجید ازمن — تلاشی بر سر تیری نکردم
ز اهل جد و جهدم متوان خواند — که در تقصیر تقصیرے نکردم
دریغ از گریه های دانه دارم — بپای خنده زنجیری نکردم
به پیری خدمت طفلان ضرورست — بطفلی خدمت پیری نکردم

بگنج آباد چون گردد ظهوری
بویرانیش تعمیرے نکردم

سود انده بازاره بازار برآیم + — وز سود و زیان کم و بسیار برآیم
تدبیر خرد گرچه درآورد بکامم — عشقت مدد گار که دکار برآیم
واعظ نه کنی منع که از دیدن ساقے — پیمند که از توبه گنهگار برآیم +
خار و خس کوئی شدم از نخبت بهاری — در خاطرم افتاد که گلزار برآیم +
سر تا قدم از غمزه شدم سونس الماس — مرهم شده از سینهٔ افگار برآیم
شاید بدر افگندگی در نظر آید — گردون غارت زده صد بار برآیم
از نالہ نسازم مگر این کار بزارے — آن زور ندارم که باغیار برآیم
از باد سر کوی تو خواهم سر و پائی — خاکم بامیدی که هوادار برآیم
بیگانهٔ خود بینی و عجبے نستانم — گو سمع تو گر مبلغ و مقدار برآیم

ریش جگرم تازه نگهدار ظهوری
مگذار که از راحت آزار برآیم

مشق داغ والف چرا نکنم / در نظر سرخط خط عالم
مرغ دامش قفس نمیخواهد / قفس من بود پر و بالم
جان ندادم بادل هجران / گشت بیهوده آخر ایجالم
آگه از حال محرم خویشم / دشمن آگه مباد از حالم

عاقبت پیش میبرم کاری
خوش ظهوری گرفته دنبالم

رخی بر رنگ زر از دیدن سیمین تنی دارم / گریبانی پر از خاری ز گل پیراهنی دارم
در و کردم هوسها سینه اغیار محبت شد / بعشق از خوشه چینانم ولیکن خرمنی دارم
بکش کوشمع بر غیر و برگ کردن تماشا کن / رهم باریکتر در زیر تیغش گردنی دارم
بعالم هر که از خیل اسیران دوستی دارد / بسعی دشمنی نازم چه زیبا دشمنی دارم
بامیدی که شاید گلشن روزی بسر آید / نهاده دیده ها بر راه کنج گلخنی دارم
بقصد عالمی گر تیغ خشم تو علم گردد / ندارم هیچ پروا از محبت جوشنی دارم
بجاه عشق میر کاروان مایه دارانم / متاع دین و دل بر رهگذار شیونی دارم
هوس دارم که از نادیدنیها چشم بردوزم / نگاهم رشته می تابد ز مژگان سوزنی دارم
بشاگردی قبولم کرد دانای هنر پرور / ز استادی غرور یک نشان در هر فنی دارم

ظهوری دل بکسب داغ از ظلمت برون آمد
چراغان میکنم شبها درون خویش روزنی دارم

در آه و ناله تقصیری نکردم / چه حاصل فکر تاثیری نکردم
بزاهد صحبتم گر خوب نبود / چه بهتر کسب تذویری نکردم

خنجر از شهرگ ظهوری شست
تر زبان عذر خواه برخیزم

ویران تو گر دیدم و آباد برآیم
در بند تو افتاده ام آزاد برآیم

از شدت درد تو فغان باد نشیدے
کز خویش بهر ای فریاد برآیم

از گرم روی در رهت آبم شده آتش
خاکم عجبے نیست اگر باد برآیم

در عشق تو خواری من و خیر بغیر زان
غمگین تو ناگشته چسان شاد برآیم

گر دیده سبک کوه ز سنگینی عشقم
شیرین تر ازانی تو که فرهاد برآیم

روز و شب و شام و سحری نخته درهم
گر تفرقه انیست زاوراد برآیم

با خویشتن آورده ام این مهر و محبت
شاگردی خود کرده ام استاد برآیم

یک جلوه موزون نتوانند برون برد
صد بار بگرد گل و شمشاد برآیم

در عشق ملائم ترم از موم ظهوری
در عهد شوم صلب بفولاد برآیم

قسم راستی با قوالم
بد دلم گر بعشق ابدالم

عشق چندانکه بیش دولت بیش
همه دولت تمام اقبالم

همه اوقات من بعشق پرست
گشته خالی ز روز و شب سالم

آسمان برگرفته اوج حضیض
از فراز و نشیب احوالم

سبکی داده عرض سنگینے
عرض خردار برده شمالم

خشمتم جاه را فراتر هست
خرده گیرد به پرنیان شالم

از غمے گشته چهره ام کاهی
چشم تر را به گریه آلم

رخصتِ شاه دکن میبایدم

دیده را پرده نشین کرده بدیدن رفتم
پنبه در گوش نهادم بشنیدن رفتم

بر رگ وپی دگر از طرّه کاکل پیچید
پیچ و تابی بسر آه کشیدن رفتم

زخم عشق خم فتراک بخونم افگند
خاطرم یافت قراری بطپیدن رفتم

خبر شکستن نبود رابطه پیوستن
تا برود وزم و خود را ببریدن رفتم

ازدل تیره چرا رشک دل شب باشم
غیرتِ سینه صبحم بدمیدن رفتم

سجده دائمی بود تمنای جبین
کرده پیری مدد انیک بخمیدن رفتم

میوه نخل ندامت همه را روزی باد
لذت ازمی بسر انگشت گزیدن رفتم

تا بمنزل برسی بال وپری میباید
بدویدن نرسیدم ببریدن رفتم

گلزار رخی کرد ظهوری نگهم
دید صد باغ گل خلد بچیدن رفتم

از خودے گاه گاه برخیزم
کہربا کوکہ کاه برخیزم

آرزو دستگاه نبشینم
چند حسرت پناه برخیزم

چند در ماه و هفته نشینم
خواهم از سال راه برخیزم

آنقدر بی رخ تو آه کشم
کہ برو زسیاه برخیزم

گرچه لبها تهی کنم زسخن
دیده پر نگاه برخیزم

کار ایمان وکفر ساخته شد
از ثواب وگناه برخیزم

گر بقتلم گواه میخواهد
صد هزاران گواه برخیزم

گرد از خاک بر تواند خاست
من هم از خاک راه برخیزم

مئی ز خمکدهٔ عشق رفته در جامم
که مستی دگران را خمار میدانم

طراوتی دگر از شبنم ست گلشن را
صبا بکوی که زر بر غبار میدانم

خوش ست علم اگر زیور عمل گردد
چه شد که علمی و حلم و وقار میدانم

ز من کناره مکن بردم از میان خود را
قسم ببوسه اگر من کنار میدانم

بروزگار خزان نالهای من گردد
شگفته ترکه تو گوئی بهار میدانم

نهاد داد ظهوری بایدش بر خجالت
که در بساط محبت قمار میدانم

بر سر کوئی وطن میبایدم
از غمی جانی بتن میبایدم

در صف پیمان درستان نیستم
دلبر پیمان شکن میبایدم

در نهادم گرچه شور زمزم ست
آبی از چاه ذقن میبایدم

نیستم پروانهٔ هر شعله
شمع شمع انجمن میبایدم

تا توانم برد داغش را بسر
سینه رشک چمن میبایدم

شیشهای زهر بر کامم شکست
شکر کنج دهن میبایدم

حرف حسنی میزنم مرد نفس
صد بهارستان زتن میبایدم

در صدا عکس گلاب و صندلی
صاف ساغر در دهن میبایدم

کس بنجبت بلبل و قمری مباد
طائع زاغ و زغن میبایدم

بیزبانی لب بگفتن کرد باز
صد زبان در هر سخن میبایدم

از قبا پوشی پذیرفتم ز خود
خلوتی در پیرهن میبایدم

تا ظهوری در سخن دکان نهد

تحفه شوخی که از کمیش دلم گردیده خون
صد دل پرچهر از یک قطرهٔ خون میبرم

حرف زهرش گفته ام شکر لبش را میگزد
در و طغیان میکند گر نام افسون میبرم

بر تنا بد عشق بالادست تقدیم هوس
میبرم خود را ز بزم وصل ممنون میبرم

خالی از آهن دلی چون سنگ میباید مرا
این همه خواری بعرفان سخت بیرون میبرم

عشق لشکرگیری بهر ظهوری میکند
بر سر عقل و خرد روزی شبخون میبرم

شود آلوده گر روز و شب ایام میشویم
زهی گاذر که صاف صبح و درد شام میشویم

نفسها دسته می بندم شکیب از سینه میروبم
ز غم خون آب میسازم ز دل آرام میشویم

غبار خود گر فتم همچو باده نوشانم
ز رخ زردی باکسیر شقایق فام میشویم

گر افتادست از بام بلند طبع نامو سم
صدا آورد و در پیچید دست از نام میشویم

بزهر عمر شیرین را برون آوردم از تلخی
شدم از چاشنی گیران ز شکر کام میشویم

چنان چینیم در صید افگنی کز تیغ بیدادت
بجوی صید وحشی خون صیدرام میشویم

خوشا رندی که در میخانه راه خدمتی دارد
ز لای خضر میجوشم سبو و جام میشویم

کنم یا بوس قاصد بر لب از گفتن زبان بندم
ولی با گریه مضمون جمله از پیغام میشویم

ظهوری داغهای تازه تر بر جگر چیدم
بموج شعله از دل حوض بهام خام میشویم

زخم شگفته تر از نو بهار میدانم
غم زیاده تر از غمگسار میدانم

ز من حدیث شکیب و قرار هیچ مپرس
همه حکایت عهد و قرار میدانم

چه کوتهی شده دست تصرف خوبان
بعهد تو همه را هیچکار میدانم

در عشق طبعم شد دگرگشتم بهاری در خزان
در گوشهٔ غم بشکفم زندان زلستان برکنم

در چین بزم هوس چندانکه دل زد دست و پا
برسر نکردم این جفا گر فکر سامان برکنم

بیعانهٔ جنس وفا نقد دو عالم داده اند
بی رونقی ریزم برون بازار دکان برکنم

در مدح ابراهیم شه دریای معنی گشته ام
از نکتهای گوهرین گوش سخندان برکنم

آب رخ زهد و ورع با خاک کو آمیختیم
در مجلس مستان کنون جام بهاران برکنم

کردی ظهوری را چنین افسانه در نامحرمی
ترسم که شهر و کوی را از راز پنهان برکنم

بدر افتاده ام خاصیت از دریان بدر چینم
کشیدم جام زهری لذت تنگ شکر چینم

دل آمد در طپیدن از درون تیغ برون افتد
جگر را لخت لخت آرم شگاف سینه بر چینم

بسیل چشم لب خشکان چه نسبت نیل و جیحون را
بجای قطره کو دریا که در مژگان تر چینم

جنون چون داغ میبارد بباند از نیاز من
اگر افتد ز فرقم از برای سینه بر چینم

سزد از من گرانیهای بار اشتیاق خود
اگر با کوه کوبم صد شکستن در کمر چینم

بماند با وجود خلد در بیرون ز بس تنگی
ز بس یاد تو در خاطر بروی یکدگر چینم

لبم مهرست و چشمم تر غدا روزی کند روزی
که بنشینم نگه در چشم و حرف از لب بدر چینم

ظهوری از ثنای این و آن قطع سخن اولی
روم کنجی بدین در زبان لابه گر چینم

در بهار از لاله داغ دل بهامون میبرم
سید هم عرض جنون و عرض مجنون میبرم

دیده را باگریه دیگر شوق صلحی داده است
دجله اشکی بجنگ نیل و جیحون میبرم

اهتمام و کوشش من کز سر خوان وصال
محنت و غم از نصیب خویش افزون میبرم

بر ظهوری دو دیده بتیاب
بسکون اضطراب چه ائم

رگے دارم به نشتر بگذرانم
دلے دارم بدبیر بگذرانم

بتحصیل مطالب برنشستم
برائے دل زر و قر بگذرانم

نمی باید فرو خورد از فروزان
عجب کز چرخ دیگر بگذرانم

کنم دعوی که نیل و دجله خشکند
گواه از دیده تر بگذرانم

سجود من پسند آستانیست
ز اوج آسمان سر بگذرانم

ستد از من اگر در عرصه رزم
به تبغش خود و مغفر بگذرانم

زنم بر آتش غم دامن چند
تبف دل را ز اخگر بگذرانم

فسون دوستی فانوس سازم
چراغ از پیش صرصر بگذرانم

زهی حسرت که هر دم زخم فربه
ز پیش صید لاغر بگذرانم

چرا افیونی زهرش نگردم
که خلقی را ز شکر بگذرانم

ظهوری دوزخم در دل ز ساقیست
چنان خود را ز کوثر بگذرانم +

روزی شود کز کام دل زان لب شکر جان برکنم
در بوسه آن سیب ذقن از زخم دندان برکنم

آورده ام هم نکهتی کو سنبل مودسته کن
در رنگ و دم گریه از لاله دامان برکنم

عشقم معلم ساخته در قلزم بیطاقتے
با آنهمه لی لنگری کشتی بطوفان برکنم

تا کی ببستی عهد من از دوم باشد نکته خور
جهدی کنم در محکمے پیمان ببندان برکنم

در سینه ام صندوقه ابرو کمانی ساختند
بر شست نشینم مگر دل را ز پیکان برکنم

حرف زنجیر زلف تو گر افسانه کنم
خواب آسوده دلان را همه دیوانه کنم

طره از اشک چه دُر‌ها که نه در رشته کشید
تا میسر شود که بپای تو مگر دانه کنم

شمع و این جلوه بر آتش زند هر کس را
شعله را هیکل بال و پر پروانه کنم

آشنائی بمن اینطور مقرر کرده است
که اگر شکوه کنم شکوهٔ بیگانه کنم

از برون گردم و از ذوق نگنجم در پوست
ای خوش آن روز که در مغز دلش دانه کنم

دیده در گریه ندانسته بخیلی هرگز
دارم امید که این کار کریمانه کنم

طره در صومعه جاروب کشی کرده بسی
چند روزی بروم خدمت میخانه کنم

سخن گنج ظهوری زده تا در گوشم
صد نوائی برم آرایش ویرانه کنم

چون بیادت شراب پیمائم
نثار در شیخ و شاب پیمائم

از خجالت دهم بذره فروغ
نور بر آفتاب پیمائم

گریه در جگر بشور آرم
نمکی بر کباب پیمائم

یافتم گنج عشق آبادی
بر جهان خراب پیمائم

نتوان دید نش بهیدارے
سرمه در چشم خواب پیمائم

چهره نمودنش بعهدهٔ او
صد صبری بر نقاب پیمائم

شرح متن غمش از آن شب هست
که رقم بر کتاب پیمائم

بسخن لب کشوده خاموشی
بر سوالش جواب پیمائم

بایدم آه طره تو کشید
بر نفس پیچ و تاب پیمائم

عشق و پیری خوش ست گر بهوس
بر بهار شباب پیمائم

ای خوش آن جامه که آرائش عشقت از و — تا بکی جیب بیاندازر خود چاک کنم
با همه لاغریم آرزوی فربه تن — در کمینم که شکار خم فتراک کنم
ورع از عشوهٔ ساقی هوس آلوده بود — بگمیدان لبش از یاد مگر پاک کنم
از در و دشت سزد گر همه مجنون روید — بسکه دیوانگی از درد تو در خاک کنم
گریه را پا برود از پیش بدریا افتم — مژه را گر به تمنای تو نمناک کنم
عشق خواهد بستاند بدهد دل دیگر — میروم مشورتی با دل بیباک کنم
بر سر کوی تو عمریست چمن افتاده است — که گل و سنبل او را خس و خاشاک کنم

صاحب همت عالیست ظهوری آری
نیستم پست چرا شکوهٔ افلاک کنم

هوشم ربوده که فغانی برآورم — خاموشیم زبان که زبانی برآورم
دارد دلم معاملهٔ با فراق وصل — گاهی حساب سود و زیانی برآورم
ناچیده این گل از چمن آرزو مباد — گر زرد چهره را بخزانی برآورم
در کین چرخ ناله خدنگی کشیده است — از قامت خمیده کمانی برآورم
ترسم که رازها همه از دل بدر فتد — رسوا شوم گر آه نهانی برآورم
مهری برای محضر راحت ضرورت است — داغست سینه پوش نشانی برآورم
شکریه نخبت شور کنم نخش مصر مصر — گر کام لب بگنج دهانی برآورم
در داستان رنگ نعت تا برم بکار — هر حرف را بلاله ستانی برآورم

آلوده تر ز طلق ظهوری ست دامنم
از دیده ابر نور فشانی برآورم

حق آهش نفس نکرده ادا — در حق خود دعائے دارم
بر لبے تیز کرده ام دندان — میل گلبرگ خائی دارم
کاش دیگر کسے کرم نکند — از کریمان گدائی دارم

گشته هزل من ظهوری جمع
شهرت روستائی دارم

ز راهت گر بپا خاری در آرم — بجای طرتازه گلزاری در آرم
دوا از ناخن و دندان بریزد — بدل دردت اگر باری در آرم
پریشانی من با من سری داشت — دگر کے سر بهر کاری در آرم
سویدا را بخورشیدی در آرم — بدل چون یاد رخساری در آرم
کنم جهدی دو از مبلغ برآیم — مگر خود را بمقداری در آرم
قبولم هست او بهر چه باشم — مبر انکار اقراری در آرم
ز آه حسرتم در لاف بافی — به پود آرزو تاری در آرم
همه یوسف فروشانند اخوان — روم خود را ببازاری در آرم
زدم تا خط کشم بر دفتر خویش — غم خود را بطوماری در آرم
بعشق خود میان می بندد م دست — بدم تکبیر زناری در آرم
نگردد کفر و دین هرگز بیک گام — بره شبگیره انوارے در آرم

ظهوری سخت رنجوری بمغرب
بجای راحت آزاری در آرم

عشق در آئینه حسن تو ادراک کنم — تیره گردیده دل از زنگ هوس پاک کنم

بردم تیغ جفای روزگار افتاده ام

جز تو کس در جهان نمیخواهم
بی وصال تو جان نمیخواهم

میکشم آه سرد از دل گرم
نخل غم را خزان نمیخواهم

مثل من در معاملات کست
سود بیش از زیان نمیخواهم

بر سر زخم تیغها زده ام
راحت رایگان نمیخواهم

داستانهای گفتنی دارم
گفتگو در میان نمیخواهم

راستان جمله شست چپ نهند
تیر خود بر نشان نمیخواهم

هر که رسوا ست خوش کند رسوا
التفات نهان نمیخواهم

چشم نازت ترا سبک نکند
با کست پر گران نمیخواهم

تهمت ست آرزوی خاطر شاد
خصم را شادمان نمیخواهم

دل ز من مهر وام میخواهد
جز ظهوری ضمان نمیخواهم

کاست تن جانفزائی دارم
سوخت دل روشنائی دارم

شوخ گر دیده عشق دیده نباز
گیستم خودنمائی دارم

چه عجب بگذرم گر از مطلب
در طلب تند پائی دارم

بحدی ره بریده ناقهٔ شوق
گریه ها میهائی دارم

بر شکسته شکستن اندامم
وه چه خوش مومیائی دارم

گرچه بیگانه من او نشود
من با و آشنائی دارم

بیخودی دام میتوانم کرد
شهرت خوش ادائی دارم

سر آشفتگان را در هوایش — تبرک فکر سامان میرسانم
علاجی نیست جز پاس رضایش — گهی دردی بدرمان میرسانم
دری نو کردم از گلخن بگلشن — چمن در کنج زندان میرسانم
ز اول کرده ام قطع عداوت — محبت را بپایان میرسانم
بر نخل ملامت کس مچیناد — سر انگشتان بدندان میرسانم
غمی اشک عقیقی وعده کردست — ز مژگان رشک مرجان میرسانم

ظهوری را برای یک شد نهها
بدیدن ها نمایان میرسانم

کرده گل سوز محبت داغدار افتاده ام — لاله زار از دیگران در شعله زار افتاده ام
اضطراب من برآرد آفت تسکین ز پی — خوشدلم در بیقراری برقرار افتاده ام
صید او گشتن چه حد می بست بودم منتظر — زخم هم کاریست در خون شرمسار افتاده ام
کرده نیلی سیلی گلبرگ من روی خزان — سیر خاطر کرده یادش در بهار افتاده ام
دیر تر می آید و خون در دل خود میکنم — وعده بیجا رفته و در انتظار افتاده ام
نردواغ خود نمی چیند بجز بر سینه ام — کرده خوش با من حریفی در قمار افتاده ام
سرفرازی میکند دعوی گواه افتادگیست — از عزیزانم بدانم انیکه خوار افتاده ام
دیده بودی درمیان مهر بلای صحبتم — حرفتم ببین کز همه چون برکنار افتاده ام
با نهاد از شهسواری صبر طاقت در رکاب — نیست در وستم عنان اختیار افتاده ام
گشت رائج از رواج شوق سیم گریه ام — از گدا زر بوته غم در عیار افتاده ام

جوش عشقی از برای خود ظهوری فکر کن

به نیاز اینچنین علم شده
چه قدر بر تو ناز میرسدم

دیده بی عکس تو نمیسازد
های وهوی حجاز میرسدم

چون ظهوری باختلاط دلم
از نشاط اعتراز میرسدم

کوشتم که دردغم بدل وجان فروبرم
کام وزبان نباله وافغان فروبرم

دارم بدست نسخهٔ خون ازگرسنگان
رگهای دل بنشتر مژگان فروبرم

دستی برای عهد بدستی نهاده ایم
سازم زموم پنجه بسندان فروبرم

سهلست بر زدن بگریبان همسری
با او مگر سری بگریبان فروبرم

گل کرد آرزوی حرم راه نازک ست
پا از سمن کشم بغیلان فروبرم

از تاب شعلهٔ غیرت اخگر بود گهر
گر داغ دل بسینهٔ عمان فروبرم

دربان هرانچه گفت همه ناشنیده گفت
آن نیستم که حرف زرضوان فروبرم

بر تشنگان زخم خدنگ جفا ببار
تا چند آب حسرت پیکان فروبرم

خوش مست گشته است ظهوری دگر مخند
ترسم که دردسر کشد افغان فروبرم

دلی دارم بجانان میرسانم
شود گر صرف دل جان میرسانم

بامیدیکه از دست غم اوست
بهر جائی گریبان میرسانم

منم مستانه بهر خیر در عشق
گریبان را بدامان میرسانم

نفس از دود دامان آه مانده است
نزادلب بافغان میرسانم

برای سینه های نو گرفتار
ز داغ دل گلستان میرسانم

حساب صبر امسال ظهوری
همه در دفتر پارینه چیدیم

زهر تلخست کام را نازم
راه دورست گام را نازم

شب و روزم طراوتی میخواست
گریهٔ صبح و شام را نازم

عشوهٔ نیم کاره کارم ساخت
عشوه های تمام را نازم

انیسه الفت آنهمه وحشت
همدم گشته رام را نازم

خالها ماند زیر سنبل خط
دانه چینیِ دام را نازم

مهربانی فزون کنم با خط
شیوهٔ انتقام را نازم

طرح باخاص کرد منت ها
اعتقادِ عوام را نازم

همه امید شد نمومیدی
آرزوهای خام را نازم

یافت عزت ظهوری از خواری
رفت قدر احترام را نازم

بیخودم پاس راز میرسدم
پاکم از غش گداز میرسدم

عشق مست حقیقتم کرد دست
می جام مجاز میرسدم

دو جهان در قمار بایک داو
زندم و پاکباز میرسدم

کرده ام خویش را ز خانه برون
میکنم در فراز میرسدم

خوارتر از خودی نمی بینم
نازش از امتیاز میرسدم

نفس از کوتهی برون آمد
آه زلفِ دراز میرسدم

همه جا قبلهٔ طاقِ ابروست
روی هر سو نماز میرسدم

شام بلبل ز صبح من خوشتر | صبح پروانه بهتر از شامم

بر ظهوری چه منت از قاصد
بیکسی بار سانده پیغامم

بیا ساقی از زاهدان ده پیامم | بده ساغری تا نگویم کدامم
ز دریا کشانم باین تنگ ظرفی | فرو رفته خمها بگرداب جامم
حلالم چها کرده ام شب بواعظ | کند گرمئ توبه مستی حرامم
بنازم که در دشمنی یار سایم | ببالم که در دوستداری تمامم
بهر رنگ حیران نگردد نگاهم | بهر بوی بیخود نیفتد مشامم
ز آه دل شب سیه سقف روزم | ز اشک دم صبح پر عجیب شامم
شدم تلخکام تو در دهر لیکن | من از شور نخجوان شیرین کلامم
شکر چاشنی در خود از شرم دزدد | بزهرت مگر برگرفتند کامم

ظهوری نیارد سر او سلامت
همان بی جوابی جواب سلامم

ز داغت روشنی در سینه چیدیم | مه و خورشید در آئینه چیدیم
ز زهرت تلخئ دریوزه کردم | چه شیرینی که در لوز سینه چیدیم
که کردست اینچنین آباد خودرا | هزاران گنج در ویرینه چیدیم
نمودے در پرند جامه زیبان | ببوی خرقهٔ پشمینه چیدیم
باسایش بدل شد رنج دشمن | بدل مهرش بجای کینه چیدیم
تمامی هفته را کردیم شنبه | ازین مستی که در آدینه چیدیم

مهربان گر بمن شوی سهلست — ز تو امید بیش ازان دارم

راز شد فاش در تمام جهان
وز ظهوری همان نهان دارم

دوش خوش شکوه رانی کردم — خویش را تر جمانی کردم
پهلوئی کردم از وصال تهی — پُر دلم پهلوانی کردم
بر سخنهای زیر بود زبان — زیر لب زیر خوانی کردم
هندوی داشتم پسند طبع — مجلم ترکمانی کردم
باد گر راه عذر آب زنم — از جبین خوی فشانی کردم
توسن آه داشت جولانی — بنفس همعنانی کردم
لب خود را ز حسرت لعلے — بگزیدن نشانی کردم

با ظهوری ز سر گرفتم عشق
زور پیری جوانی کردم

طرفه صیدی کشیده دردامم — خوش رمی کرده صبر و آرامم
جسم و جان رست از هوس سختی — نگه گرم کرده خوش خامم
لذت بوسه کرده ام حاصل — که گذر کرده بر لبش نامم
بحث طاقت چو در میان آید — همه طفلان و هند الزامم
نمکین بسته ام بشور آمد — تلخ کرده است زهر بادامم
ظرف نیش از قرابه بود سبو — عشق خمخانه ریخت در جامم
جان و دل گشت رهن مهر و وفا — صبر و طاقت که میدهد وامم

با غبان را سر ناسازی بود — خار و خس را گل و ریحان گفتم
فارغ از فکر سر و برگشتیم — زخم را مغفر و خفتان گفتم
بر لب طعنهٔ من نجیب زدند — با تو تا حالِ گریبان گفتم
سخت روئی در گفتن واکرد — سخن سستی پیمان گفتم
گر ندارد سر زلفی با غیر — این سخن از چه پریشان گفتم
خویش را ساخته عید دگران — انیمه بیوده قربان گفتم
با همه خیرگی و بی جگری — حرف در وصف خراسان گفتم

با ظهوری چقدر حرف سفر
بود و شد ارچه آسان گفتم

همچنان مهر بر دهان دارم — شهر پر ناله و فغان دارم
داد از ناصحان پند فروش — چقدر بیخودی زبان دارم
جبههٔ آسمانی خواهم — سجدهٔ نذر آستان دارم
کرده از حسرتی چه خوش پیرم — آرزوهای بس جوان دارم
عشق تشریف زنده پوشی داد — شال را رشک پرنیان دارم
ساده گردید لوح پرکاری — نه دلی بر سر زبان دارم
هم مگر خود سپر توانم شد — ناوکی چند در کمان دارم
روی گرمی ندید داغ ازدل — جگر چند ترجمان دارم
خواهد آمد یقین به تسکینم — اضطرابی بخود گمان دارم
تا سفارش کنی بخود ما را — میل دارم ترا بران دارم

از حرف شهد بوسه لب آلوده نیستیم
حشیم هوس ز کنج دهن برگرفته ایم

رفت آنکه در خیال دو دو ستیاریی
از طرّه پنجه گفت ذقن برگرفته ایم

نگذاشتیم دیدن و گفتن بدیگران
چشم از نگاه و لب ز سخن برگرفته ایم

همدوشی سبک قدمان را ولی رواست
از دوش بار زحمت تن برگرفته ایم

آورد خوش معامله هجر درمیان
جان داده ایم مرگ بتن برگرفته ایم

از اشک لاله رنگ حنابندیی کنم
دل از نگاه عهد شکن برگرفته ایم

در غربتی فتاده ظهوری بهر قدم
گرد از خیال راه وطن برگرفته ایم

دوشی نخورد قصر شهان خانه بدوشم
سر حلقگی از ماست بلی حلقه بگوشم

بیتابی ما اینکه بر خسار تو محویم ✣
گویایی ما اینکه بحرف تو خموشم

مضمون حدیث تو چه گفتن چه شنیدن
خوش دولت ما جمله زبان و همه گوشم

ناصح شده سرگرم نصیحت بدم سرد
بر شعله نهادست که می دردم و جوشم

در هم کش کالای شکیب اینهمه کردیم
در بیعگه عشوه گران پاک فروشم

باشد که دهد روی خریداری عکسی
صیقل گریی کرده دل آئینه فروشم

پیمانه سرابست درین دشت جگرتاب
از تشنگی راه طلب بادیه نوشم

در عهدهٔ ساقیست مراعات حریفان
مالیدهٔ بیهوشی و کاهیدهٔ هوشم

مستی ز کسان نیست که با خویشتن آید
عمریست ظهوری که خراب می دوشم

رشک هجران که بدرمان گفتم
خویش را باز پشیمان گفتم

متاع ما همه عجز و نیاز ست — خرید از جنس بازار تو کردم
نمی آیم برون از عهدهٔ لطف — قیاس جور بسیار تو کردم
نبود از دوستی در یوزهٔ رحم — ز شوق راحت آزار تو کردم
مروت ساده طورت کرد عمدا — چه خود را خوب در کار تو کردم
چه دید نهای رسوائیش اغیار — ز خود پنهان باظهار تو کردم
نمیگردید چون از تو به پامال — بزور جامه سرشار تو کردم
بیازاهد مزین دار زندان — گذاری بر خسک زار تو کردم

ظهوری میستی از تنگ چشمان
دو عالم یک نظر دار تو کردم

گر دیده ایم سوز و در اخگر فتاده ایم — رگ گشته ایم و بر دم نشتر فتاده ایم
پژمرده خنده بر لب خشک از تف درون — در تازه روئی از ثمرهٔ تر فتاده ایم
ذوقیست با مذاق موافق فتاده زهر — در تلخی از تخیل شکر فتاده ایم
بالین قبول نیست ز گلهای باغ خلد — از خار کوی عشق به بستر فتاده ایم
از دست رفته کار مجال تلاش نیست — پا چون کنیم بند که از سر فتاده ایم
قادر نبود بر دم آبی در سراب — در فکر اقتدار سکندر فتاده ایم
مار انشست نقش چنین خضر را خیال — در عرصهٔ حیات برابر فتاده ایم

در خار زار خرقه ظهوری شگفته دل
بیخود ز نکهت گل ساغر فتاده ایم

پیریم و جام مرد فگن بر گرفته ایم — وز جیب دست توبه شکن بر گرفته ایم

شگون دیگر و فال دگر باشد اسیر انرا
کشاد کارها در عقدهای کار می چینم

برو گو با غبان خود را بطرف باغ و بستانش
گل خورشید من در سایهٔ دیوار می چینم

بکتب خانهٔ درد تو در تعلیم شب خیزم
سحر خوان بلبلان نالهٔ درمنقار می چینم

شبی گر میشود خواب گران افسانهٔ رویش
به بیداری همه پیش نظر گلزار می چینم

بضبط آمد تغافل تا چه آید بر سرم آخر
نهایتهای خود را جمله در انظار می چینم

لب پر خندهٔ ساقی دگر بر توبه ام خندد
چه در کام و زبان بیهوده استغفار می چینم

برایش گر برآیم خوابگاه می نهم بالین
ظهوری کوشش شبگیر در انوار می چینم

کو شب که ز چشم تر نشستم
در موجهٔ هر سحر نشستم

طشت از چه بخون ما نهادی
دست از تو ستیزه گر نشستم

در باز نکرده تازه روئی
تا روی بخاک در نشستم

مژگان به نثار باد دستی ست
دریا دریا گهر نشستم

تا کام نبرد هر او نیالود
لب از سخن شکر نشستم

داغت بدرون بر اند خونناب
داغم که دل و جگر نشستم

پروانگیش نصیب پاکان
از چشمهٔ شعله پر نشستم

آهم بوداع گریه سر داد
در دل هوس اثر نشستم

در خشکی راحت ظهوری
رگ از نم نیشتر نشستم

سخنها وقف گفتار تو کردم
نظرها نذر دیدار تو کردم

چون نکردی هیچ پروائی بمنع رفتنم
منعم از مردن ندارم هیچ پروا میروم

دستگاهی در محبت زین مفر شد حاصلم
از فغان عاشقان عشقت بهر جا میروم

از تماشای تو محرومی نصیب کس مباد
لحظهٔ جان کندنم دارد تماشا میروم

میتوانی کرد یارب خرج را آئینه کرد
کاش عیشد سال و ماه امروز فردا میروم

توشه آوارگی بختست بخت خامکار
میکنم صد سعی در نارفتن اما میروم

چرخ در کین ظهوری خوش میان بسته است
باد سد ره محبت بی محابا میروم

بزم نشاط از دیگران مهر غمی خوش کرده ام
احیای مردن میکنم عیسی دمی خوش کرده ام

عشق و جنونی بایدی صبر و شکیبی اندکی
در پلهٔ سنجیدگی بیش و کمی خوش کرده ام

هم در نگاه اولین گفتم نمانیهای خود
دل خوش کن رسوائیم خوش خرمی خوش کرده ام

دلخواه زهری خورده ام شهد و شکر با عجلتی
روی نشاط و عیش را زیبا غمی خوش کرده ام

تسخیر وحشت کرده ام در فکر الفت یاس کو
میبایدش رامی شدن آری رمی خوش کرده ام

تا تحفه نوئی کنم شکرانهٔ آشفتگی
در ریشهای جان و دل پیچ و خمی خوش کرده ام

فکر ظهوری کرده ام در گوشهٔ وارستگی
از اهل عالم نیستم خوش عالمی خوش کرده ام

زردیش میبرایم گونه در گلذار می چینم
ز خویش مینویسم شعله بر طومار می چینم

نشاط هر دو عالم پلهٔ بیگانگی دارد
چو بر کالای دکان غمش بازار می چینم

بلند افتاد دعوی عاقبت از چوب منصوری
سری میکنم کرسی بپای دار می چینم

بروی کار من هر نجیبه افتاد بر چیدم
بکام آمد آخر بر لب اسکار می چینم

چشم ترم از بحر فزون بود بگو بس — از منقب مژگان همه را سفتم و رفتم
طے کردن قربانگه جانها بقدم نیست — بر پهلوی بسمل شدگان خفتم و رفتم
ذوق ست که گردد لحد کس چمن کس — از تازه گلی حیف که نشگفتم و رفتم

یک روز ظهوری ز تو خشنود نبودست
صد معذرت از خویش پذیرفتم و رفتم

در جهان جانیست در کوی تو بیجا میروم — وام کردم صد شکست و ناشکیبا میروم
خامشی دارالامان منست از دهان برداشتست — گشته هر مویم زبان و خویش بغوغا میروم
دستها از غم بسر زدم ز بخت تیره تر — حیرتی دارم نباخن دست بالا میروم
تا برآید گوهر مقصود با لبهای خشک — سینه بر سیلاب و چشم تر بدریا میروم
بیم ویرانیست شهر و کدیی را از گریه ام — آفت خلقی چرا باشم بصحرا میروم
در ته دندان من نقل هر انگشتان بست — باده پیما بر حریفان باد پیما میروم
کار من سر بر نزد هرگز خلاف شرع عشق — غیر را خوش باد غیری داد فتوا میروم
عشق یکجا محنت فرهاد و مجنون کرد جمع — بر کمر کوه بلا زنجیر بر پا میروم

مایه ور تر میشمارم از ظهوری خویش را
او بسودا آمد اینجا من زسودا میروم

از مقیمانم نهان گر آشکارا میروم — تا کنی روزی بسهوم یاد عمدا میروم
کو دماغ آنکه با همره توانم ساختن — میگذارم خویش را اینجا و تنها میروم
مردمک در غوطه خواری گه سری بر میکند — ده چسان در گریهای مرد بالا میروم
راه می بینم که پیش آید مگر برگشتنی — ره خدا میدم و راز و من چه تنها میروم

اگرچه نام مرا از زبان قافیه ماند
بهر کجا سخنش بگذرد ردیف شوم

حریف تیغ تغافل که میتواند بود
نعوذ بالله اگر غافل از حریف شوم

شکرلبان به ظهوری ظرافتی دارند
خوشم که مائده ناقابلم ظریف شوم

سری در سجده هر در ندارم
جز این در قبله دیگر ندارم

بشوق از هر که میگوئی زیادم
بصبر از خود کسے کمتر ندارم

حضیضم گشته اوج از موج اشکم
نگویم طالع از اختر ندارم

بتحصیل غم در کار دایم
برات عیش در دفتر ندارم

چسان دارم ز هر کس مرحبائے
که غیر از خود کسے دیگر ندارم

ز خاک کوی و از خشت سر کوی
بسر بالین تن بستر ندارم

نشان مستی صافم همین بس
که غیر از درد در ساغر ندارم

توانم خویشتن را جوهری گفت
بنازم اشک بی جوهر ندارم

ظهوری را اگر خواهم بسنجم
کسی سنگین تر از سنجر ندارم

دریوزه دشنام زلب رفتم و رفتم
شرمم ز دعا باد دعا گفتم و رفتم

آن سعی در آوارگیم بود که قاصد
آورد پیام تو و نشنفتم و رفتم

تا منفعل از سرزنش خلق نگردی
آنها که کشیدم ز تو ننهفتم و رفتم

امید که نشنیدی و تا نشنوی از کس
ناگفتنی چند بخود گفتم و رفتم

زلفت به پریشانی ما داشت رجوعی
جمع از کمر و طره برآشفتم و رفتم

گشته خوش پیر ظهوری و علاجش نیست
که تبن خانی ازان تازه جوانش بکشم

بپا مردی فشارم پا کند گر عشق بنیادم
ببالد داد از من گر بکاهد جان بیدادم

گزیری نیست چشمم را چو صبح از اشکباریها
اگر خود را بطفلان در قفت پیری دانمیدادم

در ذوق جوانی دانمی شد بر رخم دیگر
که متیر سم نشنید گرد تعطیلی براورادم

بآب روی محتاجم ره در یوزه می پویم
رود هر جا غبار راه کویش همره بادم

بسهو از خاطرش گر رفته ام بر جای خود گریم
فراموشی اگر عمدست گو هرگز مکن یادم

درین ره سالکان را آتش پروازی نمیباشد
نیم من از سبکروحان توکل میکند زادم

بفیض دهر میکردم سخن بر عکس می باید
مبادا غم شود شادی نمیگویم بغم شادم

ز قانون ست بیرون زخم دردم تندی دارد
که نتواند گرفت از ضعف بشارت ناله فریادم

بحرف نخل بالایش لب من کی چمن بستی
کشیدی در زبان قد حدیث سرو شمشادم

که خواهد انتظار را بجا کشیدن حسرتی دارم
که عقل و هوش خود را جمله با قاصد فرستادم

ظهوری از خطا کردی بمن تکلیف خندیدن
ز راه سیل بنشین یکطرف در گریه افتادم

خوش آن تمار که در باختن حریف شوم
بزد عشق مشرف شوم شریف شوم

توان ز لال بقا کشت در گوارائی
ز خویشتن تبرادم مگر لطیف شوم

رسید مژده بالیدنم بکاهیدن
غم آمده است ببر ورد نم ضعیف شوم

ز خویش بیش نخواهم بلی نمیخواهم
که با مسیح برخش فلک ردیف شوم

چه چاره غیر سفر بر دلش گران شده ام
مباد در نظر خویش هم خفیف شوم

سرو کار این تمنا را که در زخم تو بر غلطم
غزالان را اگر بیحیلگی صیاد میکردم

بپاس طاعت مستان اگر مامور می بودم
همه صبوحیانرا الصبوح اوراد میکردم

باشک تلخ پرشد جوی شیر از صورت شیرین
سخن در بیستون از حسرت فرهاد میکردم

مرادی دارم و کنجشک دل را در قفس کردم
اگر گرد توی گردانش آزاد میکردم

به بیداری نمیگردند اگر افسانه خواب او
بزور ناتوانی ناله را فریاد میکردم

بحکم قرعه آبی میزند بر آتشم آخر
اگر نه از چه اول خاک خود را باد میکردم

بحرفی راضیم از داستانش ای خوشا روزی
که می پرسند حرفی داستان بنیاد میکردم

مروت نیست با این دستگاه درد و غم میشد
ظهوری آه و ناله گر یاد میکردم

دامن دل ز کفم رفت چسانش بکشم
نیست در دست عنانم که عنانش بکشم

آمد از پیشگه دیده بکاشانه دل
وقت آنست که در خلوت جانش بکشم

پیش رویش که چراغ همه کس روشن از روست
گردم از خویش زند شمع زبانش بکشم

گوهر حقه پروین به نثار آرد چرخ
هر کجا نقش کف پای سگانش بکشم

دل مباد از غمت داغ شناسی سوزد
بهتر آنست که بر سینه نشانش بکشم

هیچ دردی تبر از درد سبک مغزی نیست
بخت من نالد اگر خواب گرانش بکشم

شهد هر بوسه بکامم ندواند لذت
دام امید که از گنج دهانش بکشم

پنجه مهر و وفا را کششی نیست چنان
بازو سیم و زری کو که کمانش بکشم

کیسه سود بسر مایه عشق ست آباد
خرد آنها که خریدست زبانش بکشم

صرف ایدل که همان زار و نزارش دارم
رگ گردن بنگر تاب توانش بکشم

بیچاره بلبلم که ز بیداد خار و خس
خنجر بقصد خویشتن از بال و پر کشم

بازو کشاده در لحد تنگ چون دلم
ای عشق همتی مگر او را ز سر کشم

در وصف زهر او چو ظهوری کنم بیان
مقصودم اینکه چاشنی از شکر کشم

ز اهل غم غمی دریوزه دارم
فسون دارم دمی دریوزه دارم

ز خود بیرون نرفتم در نیامد
نشد رامم رمی دریوزه دارم

توان از گرد چینم گر در افتد
ز ابر غم نمی دریوزه دارم

حق آورد راست از فکر سجودم
پی قامت خمی دریوزه دارم

همه بسیار ها از هر که خواهد
من آرام کمی دریوزه دارم

بدلهای سفالین خلق شادند
ز حق جام جمی دریوزه دارم

ز زهرش لذتی در کام چیدم
ز خمش مرهمی دریوزه دارم

طراوت بر گل صبحم نماند است
ز مژگان شبنمی دریوزه دارم

سخن در محرمیت کرد چندی
نگاه محرمی دریوزه دارم

بغمخواری هلاکم کرد ناصح
ادیبی بی غمی دریوزه دارم

نشاط جاودانی از ظهوری
هلاک هر دمی دریوزه دارم

ز غم میسوختی در بیکسی ها داد میکردم
بدامن آتش خود را همان خود باد میکردم

ترا گفتم که ترک بیخودی کردم مکن باور
بجرمی خاطر غمخوار خود را شاد میکردم

بزور شوق نقش شانه بودی پنجه طاقت
گرفتم بازویش از آهن و فولاد میکردم

تا بکی التزام الزام

وقتست اگر بجیب بقا سر فرو کنم — در خلوت دلش کشم و در فرو کنم
داروی غم که بر دل خود کرده ام فرو — هست ار نوالهٔ نوبت دیگر فرو کنم
خواهم که گریه زنفس آورم بجوش — کز تاب اشک شعله باخگر فرو کنم
با بی دکان معاملهٔ نیست غمزه را — رگهای دل تمام به نشتر فرو کنم
از من زیاده کیست مرید زمانه ام — بر روی مهرها در ششدر فرو کنم
لشکر کشید بر سر من زخم عیب و عار — وقتست آنکه فرق بمغفر فرو کنم
زین تاب و تف که در جگر نامه چیده ام — خوش شعلها ببال کبوتر فرو کنم
هر جا که حرف زهر زلب میکنم بدر — لذت زباب شهد بشکر فرو کنم
عود مجلسی که با تش نهاد دل — دامان روزگار به مجمر فرو کنم
در زیر لب بباغ سر ایم اقامتش — بالا دوی بسرو و صنوبر فرو کنم

از سیر قطرهٔ چو ظهوری بدر روم
خمخانه باید یم که بساغر فرو کنم

از تاب گرم خونی اگر آه بر کشم — جوش هزار لجه بهر قطره در کشم
غیری تلاش دارد و صورت پذیر نیست — عکس ترا از آینه خواهم بدر کشم
سختی زدرد خویش نهم گر بدوش کوه — هر لحظه نالهٔ دگرش از کمر کشم
عیب دریده چشمیم از صد هنر نه بست — کردم تلاش آنکه ترا از نظر کشم
بر کائنات جرعه فشانم ز آفتاب — جام صبوحی که بروی سحر کشم
دارم غم نزاکت پای سگان او — کو خارهای در دکه از چشم تر کشم

اثری با دعای پاکان نیست
لبش آلوده شد بدشنامم

سخن زهر از زبانم رست
که شکر راست گردد از کامم

باغ گو جیب میدر از رشکم
سینه چاک بت گل اندامم

آفتابی میان روز که دید
چشم بر ما و گوشه بامم

ترسم از ناز در برو بندد
از لبش گو برون میا نامم

سازدم چون بعیشوه بوسه طلب
مایهٔ صد گذاشت ابرامم

دام گردید بیم آزادی
بخت گردید گرچه در دامم

عیب خود کامیم ظهوری بس
هنر من بس انیکه خود کامم

کرده شوق حرم سبک گامم
نیست بر دوش بار احرامم

از غریبی برای صبح وطن
میفرستد شگفتگی شامم

جوش در سنجیدگی نمیباشد
ذوق دارم ز خام خوش خامم

از لبش فعل بوسه ناکی چند
قرعه غلطی نخورده بر نامم

نتوان صید اجتلاطم کرد
بر میدان مگر کمند رامم

بعد نامحرمی صبا میداشت
گرم میداشت قرب پیغامم

میتوان با برهمن سنجید
نیست کمتر ز کفر اسلامم

روز در عیش وصل بشمردم
یکی از عاکشان ایامم

برگزندی سپند میسوزم
چشم زخمی نصیب آرامم

این زبان آوری ظهوری چند

در انتظار سرشکم اگر حسابی بود
رسیده وقت ز شوق نگار میگریم

چو هست از گل روی تو پرده پرده چشم
برای خود همه باغ و بهار میگریم

بزاری عجبی عید میشود قربان
چو کشتگان ترا بر مزار میگریم

امید آمدنت را بآب خواهم داد
اگر چنین بره انتظار میگریم

ز بیم آنکه ظهوری غمی بمستیها
دهد ز گریه برون هوشیار میگریم

بمشق هیچ رجوعی باعتبار ندارم
خراب تا نکنم خویش را قرار ندارم

نظیر هر نفسم صاحب اختیار چه گوئی
هزار بار شنیدی که اختیار ندارم

چه دولتست که ناگه ز در چو نجت در آئی
حریف وعده نیم تاب انتظار ندارم

دلم بگریهٔ حیرت ز آرزو شده خالی
چه آرزوست که با اشک در کنار ندارم

سر آستین صبا از رخم غبار بروبد
چرا دروغ نبالم که غمگسار ندارم

ببرگ سبزی اگر تحفه حاجتم افتد
میسرم نشود رنگی از بهار ندارم

زیاده ماند ازین صرف کرد مهر و محبت
بجز ز نجت خودم شکوهٔ زیار ندارم

کشاد دست دلم برده ره بخانهٔ نردم
یکی نباخته ام طالع قمار ندارم

اگرچه بسته در بزمگاه خاص بویم
تلافی شده دربار عام کار ندارم

چه بیدریغ نفس خرج ناله کرد ظهوری
تمام صرف شد اکنون ز یک هزار ندارم

ای عجب کامگار ناکامم
چه قدر سخته آنقدر خامم

بوسه خواهم مگر که لب نگزی
مست کردست لبچشی جامم

شاهباز من که عنقا را بداند پشه
در شکارش باشه بخت زبون سر داده ایم

مرغ روح کوهکن در خلد پروازی نداشت
در بهشتش برده ام در بیستون سر داده ایم

از گریبان تو در پیراهن خسرو شگون
هر شبی چاکی بیاندازم شگون سر داده ایم

راز مینالد ظهوری باز در زندان عقل
سخت بیدردست صد بارش فزون تر داده ایم

میچشم زهر تو در کام شکر میریزدم
روشنم کرده اگر شام سحر میریزدم

ذره خورشید شود شعشه اگر نخشب کنم
این فروغی که ز رویت بنظر میریزدم

مرغ سینه بدبهقانی من آبادست
درد میکارم و از ناله اثر میریزدم

گرچه خارم ز خلیدن بسر انداخته است
تیغ میکردم و در معرکه سر میریزدم

راهها را همه این عشق سپرد بمن
از کمین گاه جهان خوف و خطر میریزدم

ای خوشا چهره که از رنگ قناعت شده زرد
میکشم عیش در آئینه و زر میریزدم

آنچنان آه مرا پرتو داغش کرد دست
شعله از گریه خورشید شرر میریزدم

میشود هر طرفی حرف و حکایت با من
تا صدان را ز زبان بسکه خبر میریزدم

گریه سنگین تر و رنگین تر ازین حرفهاست
کوه را گرچه شقائق ز کمر میریزدم

میبرد خنده بایثار برای لب خشک
خوشه خشک که از گریه تر میریزدم

نخل را پیش ظهوری بنشاند هر جا
ناله را از چمن سینه اگر میریزدم

بکوه و دشت بشوقش چو نار میگریم
برای تشنه لبان چشمه سار میگریم

ز هم نمیگسلد رود دانهای سرشک
خوشا جنون همه زنجیر وار میگریم

کم شعلهٔ آتش ست بهندو زبانه است
آتش چه تیز بود چه مردانه سوختیم

گیتی فتیله برده ز فانوس کاشکے
از شعلهٔ داغ چون پر پروانه سوختیم

گر دیده مست عجز ظهوری ز ساقیان
عجبی ورع با آتش پیمانه سوختیم

با ما نساخت ساقی میخانه سوختیم
این معجز خمار که مستانه سوختیم

میخواستیم خرمن بیحاصلی نهیم
دهقان شدیم خود ز تف دانه سوختیم

اول گمان بخندگی گرچه داشتیم
آخر ز شرم خامئ پروانه سوختیم

از نجبت خفته تا نکند کس شکایتی
خواب جهان با آتش افسانه سوختیم

دود دل مست آنکه تبارک شد ست موے
غمخوار را بکف ز تف شانه سوختیم

شد گریه آتشین خبر دیده ها مپرس
بی خانمان نگه که نگه خانه سوختیم

زنجیر ساخت بهر خود از اشک دانه دار
از تاب رشک گریهٔ دیوانه سوختیم

از بی عدد مباد ظهوری بدل روے
این حرف آشناست که بیگانه سوختیم

اشک رنگین گشته هر سو سیل خون سر داده ایم
قطره ام دریا ز ابر دیده چون سر داده ایم

شعلهٔ آهت ز موج گریه بر هم ریخته
آتش آب درون موج از برون سر داده ایم

پیش بندی از برای گریه ام بفایده است
چون بیلا سیل بر گردد کنون سر داده ایم

چوب گل از کف نه زنجیر آهن بر کمر
برده ام خود را بصحرای جنون سر داده ایم

مرهم از زخم جگر بر بوده ام آسوده ام
نیش کمتر میخورم مار فسون سر داده ایم

دیده بودم آنمه سر در هوائی های دل
در چه نجبت نگونش سرنگون سر داده ایم

افغان که نشد فرامشے کم
هر چند که بیش باد دادیم

از رونق کار غم ظهوری
تزویج بران نقاد دادیم

از پستیٔ هر اس فنا برتر آمدیم
رفعت ز تو در اوج بقا برتر آمدیم

با اهل عشق آنکه سنر د عشق میکند
شد عیبها هنر بسزا برتر آمدیم

ایام گو بطاقت بیطاقتان بناز
با کثرتِ جفا بوفا برتر آمدیم

نی چشم بر نگه نه زبان بر سخن دود
از خویشتن بشرم و حیا برتر آمدیم

کی زیر بار منت مرهم شوم ز زخم
ناکرده یک اثر بدوا برتر آمدیم

عنقا شدیم تا نشود سایه بارکس
عشقت فگند ظلِ همابرتر آمدیم

خاطر نداشت وسعتِ یکتا دو بیشتر
از دیگران به تنگیٔ جا برتر آمدیم

دانستن طریقِ منازل توقف ست
گشتیم گم ز راهنما برتر آمدیم

نگرفته عشق گرچه ظهوری عیار تو
زآهن فروتری ز طلا برتر آمدیم

شمعی نگشت گلبن و کاشانه سوختیم
با آنکه بلبلیم چو پروانه سوختیم

کردست حق مدارج دیوانگی کرم
بر خود سپند از دلِ فرزانه سوختیم

مجنون بدود آه سیه کرد خیمه
بالا گرفت آتشِ ما خانه سوختیم

بر عاشق آشنائی فسرده مشکلست
در آرزوی گنج بویرانه سوختیم

نقدی بنسیه کاریٔ امید زنده ایم
از گرم اختلاطیٔ بیگانه سوختیم

خاکسترش چو سرمهٔ بیداریٔ شدست
خواب فسونگران که بافسانه سوختیم

در خزانه مهر و وفا کشوده ظهوری
بصرفه صرف نشد آبدار خویش برآیم

زبان نکشاد آه و نالهٔ افغانی برو نبندم
تن مردن کنم تن هر نفس جانی برو نبندم

نمی خنبد هوای دوستانِ بوستان تا کی
برای دلکشائی حرف زندانی برو نبندم

سنان غمزه اش در زخم بندی کرده استادم
علاج زخم پیکان انیکه پیکانی برو نبندم

چرا افسرده باشم از برای خود زنم فالی
چو من از گرم خونان کیست شبانی برو نبندم

بباغ عشقم از هر بلبلے خوانند بلبل تر
گلی خواهم که غوغای گلستانی برو نبندم

دکانها بسته شد یکیک ببازار رفوکاران
روم چاکے بدست آرم گریبانی برو نبندم

فراموشست چون عمدا مکن گویا دمن هرگز
ظهوری گر بجدی عذر بستانی برو نبندم

دل ما از غم مراد دادیم
وین مژده بجانِ شاد دادیم

نقشے که حریف خام ما هست
بر هر چه دلے نهاد دادیم

عشقی نهاد ما درآمد
از جبهه برکشاد دادیم

دل خدمت درد کرد عمری
تا ناله بسینه یاد دادیم

دل را نفسے نکرد طوفان
ناموس غمش بباد دادیم

دل ساخته مست رازها را
کم حوصله را چو یاد دادیم

در بحث صنم برهمنان را
الزام باعتقاد دادیم

در بیع توانچه دل بکف داشت
دین بود که در مراد دادیم

تا عکس برآید از دو بینی
آئینه باتحاد دادیم

چسان گنجیده در یک قطره صد دریای بیتابی
بطوفان محبت از دل خود لنگری دارم

در آن مجمع که از نخجیر خود گویند صیادان
اگر خواهی توانی گفت صید بی لاغری دارم

زیادم وائه خود رفت تا دیدم ظهوری را
زکات حسن گر نبخشی ز خود مسکین تری دارم

پیچ و تاب زلف درهم خورده ایم
گشته خاطر جمع برهم خورده ایم

صاف عشرت چون نباشد ناگوار
دُردی از خمخانهٔ غم خورده ایم

شکوه ها دارد نفس از همنشین
دیرتر بر ناله زودم خورده ایم

رنج ها بردیم آنامی کشیم
ننگ راحت زخم مرهم خورده ایم

از علاج طالع مانیستش +
رام باید گشتنش رم خورده ایم

از گزند زهر کے دزدیم کام
ماکه شهد اهل عالم خورده ایم

وائی بالیست خورد از روزگار
زو ظهوری شست محکم خورده ایم

تلاش اینکه ز صبر و قرار خویش برآیم
مگر ز عهدهٔ عهد و قرار خویش برآیم

خزان عقل فرو ریخت جمله برگ و برم را
بباغ عشق درآیم بهار خویش برآیم

بموج گریه شب رنگ روز خویش زدودم
مگر که صیقلی روزگار خویش برآیم

امید ها بتو دارم خطا مباد گمانم
نعوذ بالله اگر شرمسار خویش برآیم

ز وعده های تو بر دیده راه نبهادم
که در حضور تو از انتظار خویش برآیم

خوش آنکه کردن و ناکردنم بکار نیاید
بکار و بار تو از کار و بار خویش برآیم

ز تاب باده گلستان عالمی شده روی
تنی بداغ دهم لاله زار خویش برآیم

خوش آن شکار که کردست صید فتراکی
بصید هر که کمند افگنی شکار منم

علم فراخته بر وعدهٔ خلاف توئی
جگر گداخته در انتظار منم

ز جوی خون تو بشود دست را که رنگینی
تو نور چهره بر افشان که شرمسار منم

بباغ و راغ ظهوری مبر بسیر مرا
ز داغها زده سر سیر شعله زار منم

ز قید ها شدم آزاد مبتلا که منم
نماند غیر تو بیگانه آشنا که منم

جدائی تو نخواهد کشید چندانی
در آرزوی تو چندی چنین جدا که منم

بجمع که شود شوخ چشم جادوئیت
بسعی معجز غیرت مکن رها که منم

فتاد کار تقلید فتوئی دارد
صواب دید چنین آیت خطا که منم

مگر ز دیده غباریست گرد راه ترا
ز اهل رتبه که محتاج توتیا که منم

بکنج وصل فرو رفت گرچه پای امید
هنوز دست بدریوزه دعا که منم

نظاره کیست ظهوری بچشم ما دیدن
شدم زبان خموشی سخن سرا که منم

بآب روی نازم روی بر خاک دری دارم
لبی خشکی پی دریوزهٔ چشم تری دارم

بآئین تبرک مشتی از خاک حرم بردم
ازان شد کاه گیرانم بکف خاکستری دارم

دماغم در تن آب عقل اگر از العطش خیزد
شراب عشق را نازم بهر سو گوهری دارم

شکست توبه خوشتر باشکست طرهٔ ساقی
برای روزگار زهد فکر زیوری دارم

سزد در مجلس تفسیده جانان گر بوسم جا
بهر داغ او در گرم خونی محضری دارم

زنم لافی ز رشک این و آن گر دیده ام فارغ
ندارد هم خودش باور که گوید دیگری دارم

فسرده را سفر ملک سوز روزی باد — برای داغ غمش سینه ارمغان دارم
بداغ حسرت او دیر کرده ام سودا — هزار جان و دل گرم چون زبان دارم
چنین که خوار تر از خود کسی نمیدانم — مگر عزیز تر از خود کسی گمان دارم
ز شوق گرم دوی آه تا زیانه شدست — ز پا فتاده ام و برق در عنان دارم
بمایه داری شبگیر خواجهٔ صبحم — صفای دل بدکان و بکاروان دارم
بلند همتی خویش منعمم دارد — یکی ستاره مگر در نه آسمان دارم
زبان گرفته کنار از حدیث باد بهار — حکایت گل رخسار در میان دارم
فزونی و کمی کوه و کاه از من پرس — که طاقت سبک و حسرت گران دارم
هنوز گرچه نگشتم بداغ روی شناس — روم بسجده که پیشانی نشان دارم
باین هوس که نثاری مگر برافشانم — به نیم جانی خود یک کنار جان دارم
حدیث بوسه که خواهم نخواهی گفت — بصد هزار عزیزیش بر زبان دارم

دهد بلای جدائی ببرگ پیوندم
اگر نه جان ظهوری ز خود نهان دارم

چو نرد داغ تو چسپید سینه دار منم — خوشم ازانکه بعیّار خوش قمار منم
سپند راست بر آتش هزار صبر و قرار — قرار یافت که بی صبر و بی قرار منم
بزهر رشک بر آمیخت دهر شهد وصال — هلاک گشتهٔ تریاک روزگار منم
کدام غم که نه ورزیده با دل عشقی — روم بناز که معشوق روزگار منم
اگرچه مشتری خندهٔ تو بسیارست — سزد چو کشانید دل نگار منم
نشان یافتنم گمشدن مبارک باد — نماند هیچ امیدی امیدوار منم

ازان گویا ظهوری وعدهٔ شبگردی دارم
بکوشم خواب بخت خود بچشم پاسبان چینم

روشن چراغ حسن که پروانهٔ خودیم
آباد گنج عشق که ویرانهٔ خودیم

در پیشگاه کس ننشستیم زیردست
بالانشین مسند غمخانهٔ خودیم

تریاک نیست رشک شکر خواب دیگران
بیدار بخت شورش افسانهٔ خودیم

بیعانه نقد هر دو جهان در حساب ما
قیمت شمار گوهر یکدانهٔ خودیم

در قطره کیست جرعه که اندازد از حریف
اندازگیر ساغر و پیمانهٔ خودیم

کردست عشق چارهٔ عقل و علاج نفس
زنجیرها گسیخته دیوانهٔ خودیم

خود را نکرده گم نتوان یافتن ترا
گشتیم آشنا تو بیگانهٔ خودیم

بر سعی بخت گشته ظهوری سپند سوز
بر تاب تفتهٔ غم او دانهٔ خودیم

بداغ تازه از شعلهٔ دیرینه برجوشم
دل گرمی در آغوش آورم از سینه برجوشم

برای پرنیان پوشی فشاندم دست بر عالم
شوم گرمم سماع از خرقهٔ پشمینه برجوشم

سزد کالود گیهای تمام هفته بگذارد
چو از می گرمی ساقی شب آدینه برجوشم

شدم عکسی که گنجانم مگر خود را در آغوشی
تمنا صورتی دارد که از آئینه برجوشم

فرو خوردن علاج گرمی افسردگان آمد
محبت خام میگردد اگر از کینه برجوشم

ظهوری یک صبوحی دام خواهم آهن خود را
که تا صبح خزان از بادهٔ دوشینه برجوشم

خوشم که سینه پر داغ مهربان دارم
زبان عجز و لب ناله و فغان دارم

نگاهش در رم بیگانگی فرصت همی یابد — برای بزم رندان زهر رامی در ادا پیچم

ظهوری خرقه پوشی کرد اقتدا دست در گردن
چو آهو چشم خود را در نگاه آشنا پیچم

بهرش سینهٔ بی کینهٔ خود را بیارایم — بگنجی هزاران گنجینهٔ خود را بیارایم
جگر گون شد درِ اشکم ز شوق پرنیان پوشی — بر نگین کمنه ها پشمینهٔ خود را بیارایم
مقابل عکس آن خورشید مه روبست بنشینم — بصیقل کاری آئینهٔ خود را بیارایم
اگر از ساقیان باشد امید روز بازاری — بصد شنبه شب آدینهٔ خود را بیارایم
نسازم در چه آه و ناله را بر یکدگر عاشق — بدرد تو غم دیرینهٔ خود را بیارایم

نشد شیرین ظهوری ناله در کامم روزی
بزهر درد او لوزینهٔ خود را بیارایم

نشد روزی که یک روزی شبستان جهان چینم — که بنشینم همه شب بوسه در گنج دهان چینم
نشان تا چند بر لب چشم از دندان هوس دارم — که از بس بوسه کاری بر لب لعلش نشان چینم
ندارم بیش ازین طاقت نگاهش را دهم رخصت — که زار پهای زیر لب ببالای زبان چینم
زبان از دیدهٔ خورشید خیز و چهره تر گردد — فروغ حرف رخسارش اگر در داستان چینم
بهار گل بسر سبزی چنان در سایه روید — بهر برگی نهال آرزو گر صد خزان چینم
ز گلگون گریه کانم کرده شوق لاله رخساری — ز نسرین سرشکم گونهٔ در ارغوان چینم
ز بیداری نمی یابی کسی سرمایه تر از من — ز سودای تو صد بازار در کنج دکان چینم
بحرفی بیتوانی کرد شیرین تلخ کامان را — چه شکرها که از نام تو در کام و دهان چینم
چه با مغز عزیزان کرد راحتهای غمخواران — شکستی چند از سنگست گر در استخوان چینم

از بخیه‌ی لبینه دریدن رسید کار
شادم ز ننگ جامه دریدن برآمدم

از جمله بست دیده ظهوری چه بد بنیک
تعلیم دیدنم ز ندیدن برآمدم

چشم بی‌نم را بکاوش جویباری میکنم
ابر را از گریه خود شرمساری میکنم

نیستم مرد خمار مستی می‌ام عذر
مستی از شوق چشم پرخماری میکنم

ای خوشا چشمی که دارد گریه در آستین
دامنی پردُر بباید از نثاری میکنم

گریه رنگین شد هوای دامن صحرا نماند
هر زمان دامان خود را لاله‌زاری میکنم

می‌نشینم چشم بر در میروم از خود بدر
بر امید وعده مشق انتظاری میکنم

در سر و کار تو جان کردن عزیز انداز رسد
نیست حد چون منی این کاروباری میکنم

مهربان‌تر از منی نامهربانیها چرا
از تو پنهان در دلت گاهی گذاری میکنم

در کمین‌گاه اثر صیاد بیم بیهوده نیست
کرده‌ام خود خوش کمندی صید شکاری میکنم

چون ظهوری در حسابی گر نیم سرد قدرم
هر گه ارباب محبت را شماری میکنم

من از وصل ابد بر خویش از هجران چرا پیچم
بر و پیچیده‌ام خود را حجابست آنکه وا پیچم

لبم از ناله خوش کو دست فکر آنکه میگوید
چنین پیچیده درمی در دهن چون دُر دوا پیچم

نشانی از دل آشفته من کس نمیگوید
نشد روزی که یکموی در آن لعل دوتا پیچم

کجا قاصد نهد لب بر پیامی ناکسی چون من
بزاری هر سحر بر دست و دامان صبا پیچم

رود بباد تر سم آبروی اعتبار من
چه محتاجم بدشنامی اثرها در دعا پیچم

بجز حسرت چو بر خوردم ز نخل مهر منجوامم
نشاط آرزو در هم چو طومار وفا پیچم

صد مرحله هر قدم پس افتد | رهرو که کند سراغ منزل

برخاسته از میان ظهوری
دیوار و درے نمانده حائل

سوزی نشانده باز عرق بر جبین دل | بیتابی گشته دگر در کمین دل
گلدسته بند گلشن و غمت دست جان | نخ نمانه روان شده از آستین دل
تیغی بجلوه آمد و زخمی بکار رفت | پر شد جهان ز غلغله آفرین دل
رفتم ز چهره تو خورشید عافیت | افگنده عکس داغ بلا بر جبین دل
کو جان عجل دولت جاوید مهر کن | گردیده نقش نام کسی بر نگین دل
صد خرمن مراد ز هر خوشه می نهم | خالی که گشته تخم امید زمین دل
زاهد بهر بهانی ما خویش را مکش | بر کیش عقل باش که صعبست این دل

رخت خودی ز خانه ظهوری برون فگند
در انتظار مقدم خلوت نشین دل

برداشتی نقاب ز دیدن برآمدم | در گفتن آمدی ز شنیدن برآمدم
یوسف کجاست تیز تر از قد حسن تو | دل خیمه شد ز دست بریدن برآمدم
بر دست آرمید نم از دست غمزه | کارم تمام شد ز طپیدن برآمدم
از تاب درد گشته نفس آلت فغان | در کنج غم ز آه کشیدن برآمدم
بر شاخ گو بمان گل بستان آرزو | دستم گرفت عشق ز چیدن برآمدم
در دوستی ملامتیم کرد تربیت | گل گشت خارمی ز خلیدن برآمدم
آن بلبلم که شکر نفس از دمم دمد | فرسوده بال و پر ز پریدن برآمدم

چنین حریف دگر هیچ جا نمی یابی
مبادحیف خوری خویش را بسازایدل

نمیتوان خبر از نشأهٔ حقیقت داد
نخورده باده ز میخانهٔ مجازایدل

تو خود معبری کن بخواب دیدم دوش
که داشت کسوت عشقت ز خون طراز ایدل

کراست انیمه جنس وفا بیا بکشا
بخواجگی در دکان امتیاز ایدل

چو نغمهٔ طلب از بزم وصل برخیزد
برقص ای برآهنگ احتراز ایدل

بخون خویش وضو ساز و روز خویش بیاب
اگر به قبلهٔ ما میکنی نماز ایدل

چنین که معرکه رانیست گرد آشوبے
سمند عربده بر قلب عشق تاز ایدل

ترا چکار بروگوشهٔ تماشا کن
فتاده کار میان نیاز و ناز ایدل

عیار گیری نقد محبت خود کن
رسیدهٔ بسر کوزهٔ گداز ایدل

ملرز بر سر این نیم جان چه میترسی
فدای عشوه آن چشم نیم باز ایدل

مدار کار ظهوری بفتوی عقلست
حدیث عشق شنو کار خود بساز ایدل

خاکے که ز خون ما شود گل
گر بفشاری فرو چکد دل

از عکس تو دیده در تجلیست
آئینه نهاده ام مقابل

بگداخت خیال این و آنرا
از داغ تو منت ست بر دل

خط بر همه آرزو کشیدیم
رستیم ز فکرهاے باطل

برتست که باشے آگه از ما
گردابی بحر ماست ساحل

گشتیم ز حال خویش غافل
کشتی بکنار چون رساحل

از جانب محملی وکیل ست
در گفت و شنود آمی محمل

روید بجای برگ همه مرگ جاودان / نخل حیات اگر نکشد نم زجوی دل
تا بهر فرق عشق شود دسته چیده اند / گلهای حیرت از چمن آرزوی دل
رنگی ز بوی غنچه نمیداشت گر صبا / در طرف باغ جلوه نمیداد بوی دل
بگشا در معامله بر هم زبان کنی / هر دم برون بروز غم از غصه گوی دل
روی نیافت دوش خیالت بلاست رشک / بیروئی که کرد میاور بروی دل +

تا جوی خون ز دیده ظهوری نمیرود
در کیش عشق نیست تمامی ضوی دل

بی داغ تو سینه باغ بی گل / در زردرو تو ناله رشک بلبل
خمخانه سینهٔ حریفان / از جوش می تو مست غافل
آباد ز چشم جادوئی تو / در هر نگهی هزار بابل
از جلوه کاکل تو آهم / در نشو و نمای شاخ بلبل
استادی شوق بین چو نیست / از موج بر آب دیده ام پل
هجران تو عیب میشمارد / در کشتن دوستان تامل
از وسع بدر فتادگانیم / می سنج نگاه در تغافل

هر چند کنی حمایت غیر
دور یست ظهوری از تنزل

نیاز بود و نبود خودی نیاز ایدل / نشسته نقش مراد غلط مناز ایدل
هنر نهانی خود را بروی کار آور + / که غمزه شده مائل تبر کتاز ایدل
بیای خود بدر خانهٔ تو آمد عشق / بروی خود در دولت مکن فراز ایدل

از گریبان جگر برکنده شد | تکمهای اشک ما رشک ست تبک

خویش را گم کرد آخر در طلب
شد ظهوری رهنما رشک ست تبک

ای ز قدت سرو را بستان دل | آه ز لفت سنبل و ریحان دل
نالهٔ من در دسر ما آورد | دردمی چیند ز مغز افغان دل
حسن را دارد چنین مستور آه | نشأهٔ رسوائی پنهان دل
یکجهان جان از کجا آرد کسی | آه اگر خواهد کسی تاوان دل
بارها در امتحان دم ریخت ست | تیغ خون مرگ در خفتان دل
عشق در میدان از و افگند گوی | عالمی گردیده بر گردان دل
گشت جولان گاه ناز دلبران | خوش تماشائیست در میدان دل
جان و دل را محنت و غم عاشقست | این دل جان آمده آن جان دل
چون گریزم جای جنبیدن نماند | نیست غیر از درد دل درمان دل
خستهٔ او را مزاج دیگر ست | مانده زیر کوه غم دامان دل

حیرت قربانیانش آرزوست
چون ظهوری مانده ام حیران دل

بر سنگ کوی عشق شکستم سبوی دل | آمد بکار خاک زهی آبروی دل
از سالکان دشت محبت نشان مپرس | صد جستجوی گم شده در جستجوی دل
هم نسخهٔ خرد شد و هم دفتر جنون | چون ریخت از قلم رقم گفت و گوی دل
پر نور نغمها که کشد زمزم از جگر | گریند اهل زمزمه از ها هوی دل

نام و ناموس از نوای ناصح
که ظهوری ز نام دارد ننگ

داغِ جگر نوازت بر جسم جان مبارک
بر کامِ نالهٔ خیزان ذوقِ فغان مبارک

روز سیاه دیدم چشم امید روشن
جنسِ بلا خریدم سود و زیان مبارک

آراست خوانِ عشق و از قحطِ عیش رستم
صد رنگ غصه زنعم بر میهمان مبارک

برداشت شوق روئی هر سو تم از لب
شد رو فغان به بلبل بر گلستان مبارک

زخم از نمک ندارد تلخت عمر شیرین
لبها بگفتن آمد خونین دلان مبارک

هر سو بنفشه خط سر زد ز باغ عارض
گلها شگفت در هم بر باغبان مبارک

از ترکتاز چشمی پامال گشت طاقت
غارت زدود در آمد بر استخوان مبارک

رسوا شدی ظهوری در عشق سیر تلخی
شیرین حکایت تو بر هر زبان مبارک

عقل را بر کار ما رشک ست رشک
کشتئ دل بحر خار شک ست رشک

بر لبِ چون و چرا مهرست مهر
گشته باقی ما جرا رشک ست رشک

گشته از آسیب چشم سرمه سای
کوه طاقت تو تیا رشک ست رشک

دیده ره پیاست در دشت طلب
خدمتِ خود کرده پا رشک ست رشک

شد با بیگانهٔ بیگانه ✣ ✣
آشنائی آشنا رشک ست رشک

از بیجوم درد بهر ناله نیست ✣
در فضای سینه جا رشک ست رشک

ناله در وجد جدائی زخت بست
گشته ام از جود جدا رشک ست رشک

رو بگردان گو اثر لب کرده پشت
بر دعای مدعا رشک ست رشک

از در و دروازهٔ غیرت خدیو عقل را ✣ برکشد لشکر کشد هر جا سپه سالار عشق
کرده ام بر دیگران اجناس حسرت را مراد ✣ کو چو من سرمایهٔ امروز در بازار عشق

در سراغت صد غم پنهان تردد میکند
کردهٔ جائی ظهوری غالبا اظهار عشق

باید از خنجر غمے دل چاک ✣ تا توان خفت شاد در دل خاک
گلخن تن ببین شعلهٔ شوق ✣ شد ز خاشاک صبر و طاقت پاک
خویش را جان چه پروانه نگفند ✣ بر دم تیغ غمزهٔ ضحاک
نرسد در شکارگاه کسے ✣ هیچ سر را شکایت فتراک
ای منجم نه ستاره شناس ✣ ماه و خورشید نیست بر افلاک
ناصحا پرگو نمے باشد ✣ عاشق و صبر و ناصح و ادراک
کرده پیوند ریشهٔ جان را ✣ مست پیمانهٔ تو با برگ تاک
دیده در گریه میکند اسراف ✣ گر تو در خنده میکنی امساک

رشک سازد هلاکم ارداند
که ظهوری برای کیست هلاک

دارم از مین عشق پرنیرنگ ✣ دل یکرنگ و درد رنگارنگ
دردهای قوی و جان ضعیف ✣ عضوهای فراخ و سینهٔ تنگ
با بدونیک کار آخر شد ✣ از در آشتی در آمد جنگ
هر که غواص قلزم عشق است ✣ گام بیرون کشد ز کام نهنگ
وصل خامست هجر گو بنشین ✣ تیغش از خون ما ندارد رنگ

دارد امید واری ورنه | در فراقت چرا نه مرد فراق

برخ زرد جلوه کرد دست
اشک سرخ ظهوری ازراق

میبرد اکسیر راحت مایه از آزار عشق | مینویسد نسخه از مهر شفا بیمار عشق
کی توان در وادی مقصود برد از پیش کار | بر همه کاری نداری گر مقدم کار عشق
گوهر عرفان نگشتی زینت درج وجود | گر نگشتی ساحل امواج دریا بار عشق
تا بسازی ثبت نام خویش در طومار عشق | همتی جوی و درآ مردانه زیر بار عشق
یاسمین بخیه بر دلق ورع از قطره ریخت | چون بدور انداخت ساقی ساغر سرشار عشق
عقل بیرون نامدی از عهدهٔ بحث گمان | گر نمیگردید برهان یقین اسرار عشق
آنکه آئین بندی مصر جهان حسن کرد | میکند یوسف فروشی بر سر بازار عشق
همتم عالیست مشق سرفرازی میکنم | بر توان کردن سری روزی مگر از دار عشق

نیست باک از ناتوانیها ظهوری هم ز عشق
همتی جود و درآ مردانه زیر بار عشق

بادبر خوردار دل از راحت آزار عشق | صد حیات عشق کو از بهر صرف کار عشق
از تف دشت هوس مغزم نمی آید بجوش | جای خود وا کرده ام در سایهٔ دیوار عشق
میچکاند ناله ام گلبرگ تر از دیده ها | مثل من میخواست نالان بلبلی گلزار عشق
بار همت مهرهٔ پشت طمع را خورد کرد | میزنم بر چرخ استغنا باستظهار عشق
راه کی بیرون برد از وادی سرگشتگی | نقطهٔ دل گر نگردد مرکز پرکار عشق
تار قانون شفا از نبض ما نبود قضا | خضر سازد مرده را فیض دم بیمار عشق

چون توانم صریح عقل کشید — من که فهمیده ام کنایهٔ عشق

مغز کاه ست آفتاب خرد
ہان ظهوری درآ بسایهٔ عشق

کامرانی خاصهٔ ناکامِ عشق — گنجهای کام زیر گامِ عشق
تازه روئی شنبمی از باغ حسن — هوشیاری جرعه از جامِ عشق
بر سرِ خوان محبت خاص و عام — سیر چشمان صلای عامِ عشق
شاهباز حسن چون پرواز کرد — کرده جا خوش بر کنار بامِ عشق
رازهای این شکارستان مپرس — حسن رسوامی تپد در دامِ عشق
صرف شود هجر کو صد جان که هست — وصل ضامن در ادای وامِ عشق
حسن نکشاید زبان در عذر کوش — بشنود روزی اگر پیغامِ عشق
کسوتِ اندوه و خوشحالی برید — بر قدِ عاشور و عیدِ ایامِ عشق
کوه شد بر دامن صحرا نشست — طاقت و آرام بی آرامِ عشق

کی توانی شد ظهوری نیکنام
تا نسازی خویش را بدنامِ عشق

شور عشقت فتاده در آفاق — بیتوگردید طاقتِ همه طاق
روز دیوان نازِ عشوهٔ تو — دفتر حسن دیگران بر طاق
آرزو دوش خورده بر دوشش — صبر بیدست و پای ساعد و ساق
پر ور اشکی ز آرزوی نثار — دامنِ چشم یکجهان مشتاق
ناز در نازکی کشند ازهم — دل معشوق و خاطرِ عشاق

رویدازلب شکوه دستان دهر — داستان دردداستان داد ازفراق
بازدل افتاده درصحرای جان — کاروان درکاروان داد ازفراق

آرزوهای ظهوری خاک شد
ساخت حسرت کارجان داد ازفراق

صافها دُردِ مشربِ عاشق — اصلها فرعِ مذهبِ عاشق
خرد وعقل مصلحت بین را — ساختن غزل منصبِ عاشق
صبح آغوشی هوس که نهد — سینه بر سینهٔ شبِ عاشق
نه شکایت ازین نه شکر ازان — مطلب دوست مطلبِ عاشق
دست در آستین کشیده طبیب — سوخته نبض در تبِ عاشق
ناله کرده پردگی از آه — ناز معشوق بر لبِ عاشق

تا ظهوری ز خود تهی نشوی
قالبت نیست قالبِ عاشق

عرش در سایه ام ز پایهٔ عرش — از سرم کم مباد سایهٔ عشق
در گدائی همان بجرعهٔ عقل — خواجه کن خویش را بمایهٔ عشق
درد بر وای وای تا نزند — نشود حاصل تو وایهٔ عشق
از شب خون آرزو خطرست — نکنی گر برون طلایهٔ عشق
دارا گر نے علاج گامی نه — گفته منصور در کنایهٔ عشق
سرخ رویند عاشقان در عهد — خون ناب ست شیروایهٔ عشق
برهمن شیخ را صلا نزند — نیست گر صندلش صلایهٔ عشق

کند بنیاد سست بختان را | عهد محکم نمی شناسد حیف
بدعهدیهای بیوفایان را | دل پرغم نمی شناسد حیف

رشک پژمردهٔ ظهوری را
دل خرم نمی شناسد حیف

نه گشت داغ تو با سینه رام حیف چه حیف | پرید طائر راحت ز دام حیف چه حیف
خمار کینه چها کرد تا چها بکند | نشد شراب محبت بجام حیف چه حیف
بجای خود نفشاندیم شعله و اخگر | در آتشیم ازین جوش خام حیف چه حیف
نکرد ضامنی شوق قلزم اشکی | برای دیدهٔ بی نم بوام حیف چه حیف
بصد امید دل انکاره بود غمخانه | بماند آه و فغان ناتمام حیف چه حیف
به پیش کاری گل در چمن صبا فرش ست | ز کام ساخته کار مشام حیف چه حیف

نفس کشیده ظهوری برای بدنامی
علم نگشته ز آه سنام حیف چه حیف

گشته ام خوش ناتوان از داغ فراق | رحم کن گر میتوان از داغ فراق
بادهٔ گرگان تو طوفان میکند | غرق شد دل در زمان از داغ فراق
انچه آتش بود کز دل سر کشید | سوخت در هم جسم و جان از داغ فراق
تا بکی این نالهای خونچکان ✣ | ریش شد کام و زبان از داغ فراق
لشکر غم بسته صف از هر کنار | نیست جائی در میان از داغ فراق
آه از نامهر بانیهای دوست | گشته دشمن مهربان از داغ فراق
تا بکام مغز آتش می برم | خشک نی از استخوان از داغ فراق

دل زرگهای خویش زنجیر ست
باش آزاد مبتلاست حریف

یافته رشک بر ظهوری دست
پاس دارش گریز پاست حریف

شعله خواریم آب حیوان برطرف
مرده دردیم درمان برطرف

رازها در دامنست از چاک دل
بخیه چاک گریبان برطرف

از شمیم طره میگوید مشام
بوی سنبل عطر ریحان برطرف

بر سر کوی تو پا از پا فتاد
سیر گلشن گشت بستان برطرف

غیرت عشق تو بر بنگاه زد
فکر سر سودای سامان برطرف

از وفا گاهی بگمنامان خویش
گر نویسی نامه عنوان برطرف

با دیارت عذر تقصیرات ما
شرمساریهای نسیان برطرف

شمع ما را عشق در فانوس برد
دستبازیهای طوفان برطرف

زد ظهوری نقب بر گنج وصال
سینه کاویهای مژگان برطرف

یار همدم نمی شناسد حیف
قدر محرم نمی شناسد حیف

غیر را برگزیده از عالم
حیف آدم نمی شناسد حیف

آن طراوت نمانده در سمنش
چشم پر نم نمی شناسد حیف

زلفش از تاب خویشتن افتاد
آه پر چم نمی شناسد حیف

دل ما را چو آئنه بشکست
ساغر جم نمی شناسد حیف

اشک شورم بدیده زوت فرو
جوش زمزم نمی شناسد حیف

نبری پی بمرهم راحت / نیست مجروح اگر زبان سراغ
پر پروانه را فتیله کنند / تا به بینند جلوه های چراغ
سمن امروز بوی دیگر داشت / دوش جیبی کشودهٔ از داغ

با خیالی نشسته در کنجی
بر ظهوری مسلمت فراغ

بوالهوس میزند ز عشق تولاف / تیغ عاشق کشی بکش ز غلاف
شکوهٔ کردهٔ ز طاقت ما / گر بجدی درین زهی انصاف
در مصاف فراق عمر گذشت / لافهای شکیب و صبر گزاف
ببره کاروان وعدهٔ تو / هر طرف در کمین هزار خلاف
کعبه را از نسیم درگاهت / بر جبین گرد آرزوی طواف
قدر بیداد خود نمیدانی / ترسم آخر شود مکن اسراف
ایکه بی جرم تیغ کین راندی / بشنو از جوش خون خروش معاف
دل ز اهل زتیر گے نرهد / تا بدروی کشان نگردد صاف

رو ظهوری بدر در شک بساز
نیستی مرد هجر هرزه طلاف

بر در عشق کے بساط حریف / این من و طل غم کجاست حریف
صد مسیحا بعجز معترفند / درد ما را کجا دواست حریف
خواهش از دوفا براه آورد / بخت عاشق که بیوفاست حریف
طرز بیگانگی نمیدانی / ذوق کن ذوق آشناست حریف

سمندرم نه مگس شعله شعله در پر باد
من و ملاحظهٔ بال و پر دروغ دروغ

ز شکر خشک لبی لب امان نمیابد
من و شکایت مژگان تر دروغ دروغ

امید هست که چاکی دگر بران دوزم
من و رفوی شکاف جگر دروغ دروغ

بپای درد و سر پای مقبلان رسید
من و معالجهٔ درد و سر دروغ دروغ

ز جلوه های تو اهل نظر نظر بندند
من و بغیر کشادن نظر دروغ دروغ

بکوی عشق خطر پاس امن میدارد
ظهوری و ز بلایت حذر دروغ دروغ

دیده ام منبع اشکست و جگر معدن داغ
مهر از داغ نهم تا بدر مخزن داغ

نترند ظلمت افسردگی از سینه بدر
نکشایند گر از هر طرفی روزن داغ

پنجهٔ شعله چه گیراست گریبان نازم
جگر از پردهٔ دل ساخته پیراهن داغ

باد دور از دل افسردگی غنچهٔ طبع
خویش را خویش چمنی ساخته از گلشن داغ

تخم ز اخگر نفشان سینه اگر کاشتهٔ
راحت انبار کند دل مگر از خرمن داغ

نیش میابید و در نوش فتادست حریف
سینه افسرده ازان گشته چنین دشمن داغ

باج بر تو طلبد شام ظهوری از صبح
خاوری ساخته خود را ز درخشیدن داغ

تن تصیده گشته گلبن داغ
تماشای گلشن آمده باغ

خورده سنبل ز تاب آهم تاب
شده اخگر ز رشک اشکم داغ

نیست کار تواضع مینا
فرق خم باد در سجود ایاغ

گر شناسندهٔ یک آهنگست
نغمهٔ بلبل و ترانهٔ زاغ

قیمت خون رفته زبیجوهری — بردم تیغی نفشاندم دریغ
باغ جگر میوهٔ راحت نداد — گلبن زخمی نه نشاندم دریغ
آه دمم همدم بیهم خورده بود — بر نفس خویش نماندم دریغ
جز و غمی داشت ظهوری بکف
بر دل ازان هیچ نخواندم دریغ

غیر از تو نهاد بر جگر داغ — فریاد چه ظلم کرد بر داغ
در کوزهٔ عشق ته بته خام — ماند آنکه نگشت سر بسر داغ
از پرتو شعلهٔ جمالت — گردیده بگریه چشم تر داغ
در غفت نثار اگرچه بیش است — صد سینه سپرده ام بهر داغ
افشاند شرر چراغ عشقت — اندوخته سینهٔ سحر داغ
چون شعلهٔ آتشت کشد تیغ — روید ز جگر سر سپر داغ
در دل نه نشست رست راحت — تا تکیه نکرد بر جگر داغ
از مرهم روزگار ریسوخت — گر سینه نمیگریخت در داغ
در تفکدهٔ دل ظهوری
جوشید ز روی یکدگر داغ

من و ذکر کوی تو عزم سفر دروغ دروغ — کجا من و خبر این خبر دروغ دروغ
جز آستان تو جا در جهان نمیدانم — من و تفکر جائی دگر دروغ دروغ
ز حرف تلخ تو کام چه کامها که نیافت — من و حکایت شهد و شکر دروغ دروغ
ز خاک راه من اکسیر آبروی برند — من و جدائی این خاک در دروغ دروغ

ماه و خورشید بپروانگی آیند بزیر
در شبستان تو گر عرض دهم لشکر شمع

خواست پروانه شود تا سر حسابش روشن
کرد بال و پر خود را ورق دفتر شمع

از غم اینکه بپر سوخته پروانهٔ او
میرود شب همه شب دود برون از سر شمع

از همایونی پروانه چه داغست هماے
شهر تش اوج گرفتست بیال و پر شمع

عیب باشد بسکیها از جگر سوختگان
تا ن ظهوری نبگرفته لگن لنگر شمع

سر نهادیم بپایمان چه نزاع
جان سپردیم بجانان چه نزاع

تازه شد زخم بمرهم چه سخن
بر سر ملک سلیمان چه نزاع

گفت و گو بزم نشینان دارند
گر چه کردیم بدرمان چه نزاع

دامن از رشک صبا بر چیدیم
که بپیر عطر گریبان چه نزاع

ما که از خون جگر میدوزیم
کوده پشته بمژگان چه نزاع

دل ما را سر رسوائی نیست
نیست گر عشوهٔ پنهان چه نزاع

گشته ضائع جگر از خامئ داغ
چون گذشتیم ز تاوان چه نزاع

جمع گردید ظهوری دل ما
با تب طرهٔ پریشان چه نزاع

از همه خود را بر ماندم دریغ
هیچ مپرس از همه ماندم دریغ

محضر افسردگیم مهر شد
سینه بداغی نرساندم دریغ

قاصد آهی نفگندم براه
در عقب اشکی نداواندم دریغ

بر دل ریش از هوس عمرهٔ
سونس الماس براندم دریغ

گر نخورد دیدهٔ اهل نظر — صیقل حیرت ز تماشا چه خط
درد نهان گر دهدم فرصتی — گویم ازین نامه رسوا چه خط
خلوتیان گوشه بیباکی — گر ننمایند ز تقوا چه خط
فصل بهارست و جنون خانگی — سر ننهادیم بصحرا چه خط
این عطش ما عوض چشمه نیست — غوطه نخوردیم بدریا چه خط

زهر غمی نیست ظهوری بجام
کام اگر شد شکر انداچه خط

بهر وصلش دلا مکش تصدیع — ما کجا و کجا مکش تصدیع
در بیابان سعی گم گشتی — کودگر رهنما مکش تصدیع
فکر رفتن مکن برشک بساز — هیچ جا نیست جا مکش تصدیع
ساخت بوی تو کار بیهوشان — بعد ازین گو صبا مکش تصدیع
ای که رانی نفس بر اندن ما — رفته رفتن زیا مکش تصدیع
درد و دل را زهم گریزی نیست — بهر درمان ما مکش تصدیع
آشنائی نمیتوانی کرد — نیستی آشنا مکش تصدیع

با ظهوری حساب کن بوفا
بهر ترک جفا مکش تصدیع

سوز عشقست که پروانه ببال و پر شمع — خویش را گر متر از شعله کشد در بر شمع
گشته پیراهن پروانه قبا میرسدش — که کند پیرهنی از پر خود در بر شمع
حیرت افراشته از جلوهٔ پروانه بفرق — باد از شعله چراکج ننهد افسر شمع

من که باشم که بهر دشمنی خوبان بروم
دسته بالاله و گل گشته گیاهے بغلط

غیر دردعوی اثبات وفاداری خویش
از دل او گذرانیده گواهے بغلط

راست شد قصهٔ افسردگی ما آخر
برنزد سر زجگر شعلهٔ آهے بغلط

ظاهرست اینکه نداری به ظهوری نظرے
افتد از عشوهٔ پنهان تو گاهے بغلط

ای زشهر تو کام جان محظوظ
وی زحرف غمت زبان محظوظ

دردپروردگان عشق ترا
سینه از ناله و فغان محظوظ

جگرتشنگان غمزهٔ تو
از نم چشمهٔ سنان محظوظ

بلبلان را شگفته روئی تو
کرده از باغ و بوستان محظوظ

مغز تا بد فتیلهٔ داغت
از نفس گشته استخوان محظوظ

تا زپروانه برنیامد دود
نشد از شمع دودمان محظوظ

دل نمیداشت پاس ناله شب
گر نمی بود پاسبان محظوظ

ذوق دارد ظهوری رسوا
گشته از عشوهٔ نهان محظوظ

درد نداری زمدعا چه حظ
دمکش و از نالهٔ عمدا چه حظ

وصل حرم نیست از اهل حرم
تا نشوی بادیه پیما چه حظ

آبله گلریز نشد در رهت
خار برآورده ز پا چه حظ

داغ تمنای سیه جردگان
گر نشود باغ سویدا چه حظ

گر نکشد چاشنی هر زمان
در شکر وعده تقاضا چه حظ

قیمت تیغ تو دارد سر سودای همه
خون ما را برساند بهاچیست غرض

چه نظرها که بحسرت نخورد دیده فرو
بر سر خوان تماشا ز صلاچیست غرض

چند روزی دگرش گرم جفا خواهی کرد
خواهمت گفت ظهوری ز وفاچیست غرض

درد اگر کردی بدرمان اختلاط
کی باو کردی دل و جان اختلاط

رفت هجر و وصل از یادم که کرد
از غمش خاطر بنسیان اختلاط

گور فو گر رشته در سوزن بکش
کرده چاکی با گریبان اختلاط

داغ او از گرم خونهای خویش
میکند با سینه ریشان اختلاط

اختلاطش با لب او خوب بود
با لب من کرد دندان اختلاط

قادر انداز نیازم کرده است
مغز دل با مغز پیکان اختلاط

بر سر میدان او اندازه نیست
با درا با گرد جولان اختلاط

تا بکی هر دم در آیم از دری
در نمیگیرد بدرمان اختلاط

یک جهان مردن ظهوری کرده جمع
آه از شوخ پریشان اختلاط

سر زد از بیگانهان گرچه گناهی بغلط
چشم دارند ز چشم تو نگاهی بغلط

خرمن ایمنی اش سوخته از برق خطر
سینه جز داغ تو گر جسته پناهی بغلط

چون کمان حلقه شود قد من از سجده شکر
بر دل انداز اگر تیر تو راهی بغلط

آن دل و دین که شود تحفه تاراج تو کو
وه که بر قلب گدائی زده شاهی بغلط

معجز عشق گران سنگ نسازد سبکش
گرچه با کوه مقابل شده کاهی بغلط

باقافلهٔ نصیحت آمد — صبرم ز سفر ندارد اعراض

آراستهٔ سینهٔ ظهوری
از داغ دگر ندارد اعراض

عشق تو بود برای جان فرض — گردت گشتن برآسمان فرض
بر دل ز غمِ تو آه واجب — از دردِ تو ناله بر زبان فرض
از ناز پیاپیِ تو بر خلق — گردیده نیاز هر زمان فرض
بر دیدهٔ خونچکان زرویت — آرایش نخل ارغوان فرض
شبهای غمِ تو بر خموشان — افسانهٔ خواب پاسبان فرض
از زهر تو شکر کامگاری — بر چاشنیِ شکرستان فرض
اظهار غمت بر مزوایما — بر چهرهٔ کاهیِ خزان فرض
گردیده بلند گردنی چند — بر تیغ تو باد استخوان فرض

در کوی غمِ تو بر ظهوری
گردیدن شاطِ جاودان فرض

گر نمیرند برایت ز بقا چیست غرض — درد اگر بیش نگردد ز دوا چیست غرض
شکر را چاشنی از تلخ شکرخوان ست — غیر دشنام تو ما را ز دعا چیست غرض
بخت پیران که ز پا بوس تو نزدیکترند — گفتم از آرزوی قد دوتا چیست غرض
فکر تا کی نشود جای دگر نیست گمان — مدعی یافته در کوی تو جا چیست غرض
گر بیالند بیوی تو جهانی چه شود — در گلستان خود از منع صبا چیست غرض
پردگی تا نشود پرده نگردد گفتم — نستانی دو جهان روی نما چیست غرض

نیازم میزند با ناز پهلو | نمیباید شد انیقدار مخصوص
پی تشریف دربانان این کوی | بهم گشتند پود و تار مخصوص

ظهوری پیش ازین این غم نمیخورد
چرا گردید با غمخوار مخصوص

ای از تو گدا و شاه در رقص | بر راه تو کوه و کاه در رقص
ناکرده بخاک آشنا پای | از شوق تو مهر و ماه در رقص
از پست و بلند راه عشق ست | افتاده چو دار چاه در رقص
در جلوه گهت بسر فرازے | زیر قدم تو راه در رقص
از رندی و پارسائی تو | میخانه و خانقاه در رقص
از جرعه فشانی غم تو | مستانه فتاده آه در رقص
هر قطرهٔ خون بسمل تو | انداخته صد نگاه در رقص
در باغ صبا زد از تو راهے | افتاده گل و گیاه در رقص

افتاد چو رستان ظهوری
از دلبر کج کلاه در رقص

بستیم نظر ندارد اعراض | گشتیم دگر ندارد اعراض
از سر هوس از دل آزرده بیت | کردیم بدر ندارد اعراض
در زهر تو لب گرفته داریم | کامی بشکر ندارد اعراض
زخمی تو بمرهمے بنالد | در مغز جگر ندارد اعراض
از روے شبم غبار افشاند | دامان سحر ندارد اعراض

خواهد کشود دام گرفتن صد اختلاط — هرگز ز یار نکرده ام از احتساب خویش
فولاد تیغ عشق ز کان مروت است — حاشا بر آتشم نفشاند ز آب خویش
منهی تفقده دشت طلب ز نهار پای — کوثر بجام تا نکنی در سراب خویش
کو خبر گزیدگی هنر برگزیدگان — ایام را خجالتی از انتخاب خویش

در گوشهٔ غم از مژه جاروب بسته ایم
کز پیشگاه دیده برو بیم خواب خویش

خوشدل آن کز قید حرمان شد خلاص — یوسفش از رنج زندان شد خلاص
واصل آن سالک که در دشت طلب — گم شد از خضر بیابان شد خلاص
پهلوئی زندانیان جا یافتم — خاطر از فکر گلستان شد خلاص
اشک شد با چاک دامان بخیه ریز — از فوکاری گریبان شد خلاص
درد را کاهیدنی در پوست بود — گو بیال از ننگ درمان شد خلاص
دل ز حسرت های ظاهر گشت خون — از تمنا های پنهان شد خلاص
این زمان پاس دل نازک نداشت — شیشه از آسیب سندان شد خلاص
عاشق از مهرش بروون دانست — دل گرفتار است اگر جان شد خلاص

حل اشکال ظهوری شد بلی
خوش ز قید زهد آسان شد خلاص

اگر با من شود دلدار مخصوص — سر زد گل میشود با خار مخصوص
بمین سادگی شد با نگاهم — نگاه نرگس بر کار مخصوص
ز شور خندهای شکر آگین — نمک شد با دل افگار مخصوص

نه گرفتم بباغ دامانش — پر نکردم به گل گریبانش
جمع کردم هزار رسوائی — که شود خرج لطف پنهانش
تا لبش با لبم غلط نه شود — کنم اول نشان بدندانش
در فن خویشتن فلاطون است — منکر خرد سال نادانش
در و بام دلم امید گرفت — تب خطش کشاد در بانش
تیغش از ننگ نیست بر سر جنگ — که فرستم سری بمیدانش
گرد جولانگهش کف خونست — وه چه رنگین شد ست میدانش
عقل طفلیست در محلهٔ عشق — که جنون کرده سنگ بارانش
داغها لقمهاے خوان جنون — بخت فرقی که گشته مهمانش
دیدهٔ تر ز شوق کعبه گذاشت — زمزمے چند در بیابانش
خنده در غنچه کی بیاد آرد رفت — گریهای شگفته تا دانش
هر چراغیکه میکنم روشن — روغن آرم ز مغز طوفانش
که بصد جان شنیده یک دیدن — چشم شوخ تو کرده ارزانش

بر ظهوری ست مدح عادل شاه
گشته دیوان عدل دیوانش

افگند عکس ساقی ما در شراب خویش — ساغرکشان چرا نشوند آفتاب خویش
شیرین کسی که زهر تو کرد ست چاشنی — آباد آنکه ساخته عشقت خراب خویش
تمکین از آنکه دخل بجا خرج میکند — تحویل دل چرا نکنم اضطراب خویش
بر من نمانده در عمل عشق باقیے — صد بار کرده ام بدل خود حساب خویش

باین نژاد که بودست حق کرم کردست
دلی که عشق و جنون قوم خویش دانندش

نمیند داغ زپروانه داغدارانت
میان سوختگان خام سوز خوانندش

سزد که توبه بدریا کشی مثل گردد
زساغر تو اگر قطره چشانندش

کجا بناقهٔ اشک این کریوه طی گردد
اگر نه از حدئ ماهیای رانندش

زبیکسی نرسد شکوه خاکساران را
که گرد چهره شمال و صبا نشانندش

هزار تیغ رسد بر سرم نمی نالم
که نارسیده وطفلست و میرسانندش

چه دست و پاکه ظهوری نزد بدام خودی
مگر بهمت آزادگان رهانندش

دردکا لوده کند درمانش
نشود ناله دم پاکانش

نتراود زرگ هیچ دلی
گلهٔ نیشتر مژگانش

سستی رشته خام از نفسم
گفتم از محکمئ پیمانش

میزبان بین که چه خوان آراید
جگر خویش خورد مهمانش

کم عیارست مرا نقد شکیب
چه زنی بر محک هجرانش

قیمتی ترگهری نیست زاشک
کرده شوق تو چنین ارزانش

باغ هر گل که نیاورده ببار
برگلستان رخت تا وانش

عیدگه کوی براهیم شهست
گله گله دل و جان قربانش

زاهد خشک چو من رفته فرو
در خلاب ترئ دامانش

از ظهوری ابدی گشته سخن
شعر جسم و صفت شه جانش

بشور گریه از شکر لبی در شهر ممتازم — که از شیرین زبانان تلخ گوئی کرده ممتازش
ترا خود از نقاب آخر برون می آورد شوخی — زمن مجنون شو از خود هم اگر گویم برانداز ش

پس از مرگ ظهوری بر سر خاکش نه پائی
برانگیزند تا در عرصهٔ محشر سرافرازش

شد وعده قضا مکن فراموش — فرصت ادا مکن فراموش
مارا ز جفا زیاد بردی — بدنیت وفا مکن فراموش
افسانهٔ ما ربود خوابت — بیداریٔ ما مکن فراموش
با درد دوا نمی پسندم — آما تو دوا مکن فراموش
هر چند که آستان نشینم — نبودن جا مکن فراموش
هر چند گذشته از دعا کار — همدم بدعا مکن فراموش
ساقی بشکست طرهٔ خویش — کز توبهٔ ما مکن فراموش
دُردِ خُم باده نیست زاهد — تطهیر ردا مکن فراموش
پروانه مگس زپر نفشان — اندازِ همایم مکن فراموش
بر ناقه جرس مبند بارست — بارست صدا مکن فراموش

شد خضر رهِ بقا ظهوری
کو خضر فنا مکن فراموش

خوش آنکه عشوه گران گوشه کشاندش — با و دهندی و دور خود ستاندش
بد شت مهر و محبت طریق صید انیست — که صید رام کنند آنگهی رهاندش
به تخم داغ بکارند گان آن نازم — که از زمینِ جگر در زبان دواندش

برای طعن ظهوری مباد بیهوده کوش

میرود عشق پیش و حسن پسش — بی نقاب او ندیده هیچ کسش
بچه رو سر برآورم از خاک — نکشد گر بحسرتم هوسش
حرف پیوند آه ازان کس نیست — کز گسستن برمی خورد نفسش
دل از انصاف یافت وایهٔ خود — دارد آن مایه غم که هست بسش
خنده و روی باغ شروانی — گریه ورود خانه ارسش +
بر سر کوی خود مرا بگذار — چمنی کو که نیست خار و خسش
ساربان نیست این بیابان را — بحدی رانده ناقه را جرسش
از تفِ نالهٔ بلبلش مسوخت — گر نمی بود آهنی قفسش
کس خویش آنکسیش ساخته است — که بخیر بیکسی نبود کسش
پاک لیسیده ام خوشا شهدی — که نیالوده سایهٔ مگسش

نشد امین ظهوری از سگ نفس
تا ریاضت نکرد در درسش

سر گفتن گهی نداکرد گر لعل سخن سازش — چو گوش افگنده ام از ناز بر گردید آوازش
چنین حسنی برای عشق من ناچار میباید — سری دارم بپا انداز گردم گرد اندازش
ز بس شغل نیازم فرصت خاریدن سر کو — نبازم مستی حسن است در فرمایش نازش
گر از نامحرمیها برکنارم نیست جرم او — ز خود نالم چرا با خود نهادم در میان راز ش
بعجب حسن از حد میبرد نامهربانیها — بعجز عشق سوگندست یاری مهربان سازش
نهد بار نگاهش کمتر از کنجشک عنقا را — ببال عشوه سازنیها دبدگاهی که پروازش

بوعظ پیر خرد ساعتی نشستم و دوش — دل سخن نشنو برکشید پنبه ز گوش
سخن نهاد و بمن روی داد و داد سخن — باین سرود که میگویم که از زبان سروش
در معامله از دیده دلبران در بند — نه نازکش بخروئی نیاز خود بفروش
مباش از مژه با سینه ریش دشنه نگار — مشو ز کنج دهن تلخکام شیشهٔ نوش
چراست لب بتمنای بوسه دردم کار — چراست بست تغابل دل بجرات آغوش
ترا چکار که کاکل رسید تا بکمر — ترا چکار که نگذاشت طره سر بر دوش
رسید کار بجائی ز نکته پردازی — که بیم بود شود لوح سینه ام منقوش
چو عشق دید که در چاه عقل می افتم — ز مرحمت نپسندید خویش را خاموش
زکات لب بمراعات من کشود زبان — که ترجمان طلب از گوشهای پند نیوش
مباش نعاشیه بردوش دیگران کسی — که واز دون نتواند عنان نفس خموش
کند قافله سالار هوشیار ریا — که خویش را گذرانیده از کریوهٔ هوش
نخاله است همه لقمهای عقل و خرد — مدر تخلیه اش پردهٔ شنیدن گوش
بنوش زان می سرجوش جرعهٔ بچشان — بشیخ شهر که از سر مدر نرفته بجوش
ضرور تست خراش دلی بناخن غم — برای گرمی هنگامهٔ فغان و خروش
اثر زند بر همش حرف واایجاوشی — نفس بقافلهٔ ناله گر شود چاوش
بدسته بندی زلف بنفشه مویان رو — مرو بباغ چه سنبل کدام مرز نگوش
همین بصید گه عشق گشته صید حرم — که کرده در دهن شیر خواجه خش خرگوش
نیاز به ز نماز ست عجز به ز جهاد — بکو و گرد بتی کعبهٔ تو بس سر کوش

بعشق رو که نماز و جهاد در حج نیست

اثبات وفاداری خود کرد ظهوری
دعوی که کند مدعیانند گواهش

کرده ام حاصل ز درد بیدوائی کام خویش
منتی بر نالهٔ دارم از دهان و کام خویش

کاروبار بیخودی هرگز باین سامان نبود
گو سپندی را ضمیم از طاقت و آرام خویش

برهمن آلوده دارد صندل بتخانه را
در حرم کردم نمازی جبهه اسلام خویش

میکند دانسته تیغ خود سپر بر طرف بام
تا نیندازد فلک خورشید را از بام خویش

روز هجران دیدگان میباشد از شب تیره تر
داده اند ترجیح صبح خویش را بر شام خویش

سایلان گاهی کریمان را تقلید افگنند
خویش را کردم خراب آخر بس ابرام خویش

جمع تر میسازدم در جمعه و میخواستم
هفته را از جمعه مالامال در ایام خویش

من چنین باقی چنان میبود اگر جم این زمان
میگرفتم باده از جامش بزور جام خویش

عشق ناموس نگردارد ظهوری کوششی
فکر ننگی بایدت کرد از برای نام خویش

داغ دارد گرم خونت از جگرنازی بکش
تازه رو گردیدهٔ از چشم تر نازی بکش

کاوکاو نوک مژگان نقب بر جان میزند
هر رگی دل گو جدا از نیشتر نازی بکش

نیست آسان شهرهٔ هر شهر بودن در هنر
بر جگر دندان نه از هر بی هنر نازی بکش

ناز مینا را نباید گرچه ناز از کس کشید
نیست عیبی گاهی از اهل نظر نازی بکش

کرده اند اهل دعا دستی بلند از هر کنار
مدعائی در میان نی گو اثر نازی بکش

تا نگردی گم نمیابی ظهوری خویش را
خودسری سنگ رهت از راهبر نازی بکش

سهل باشد که برونم کنی از محفل خویش
گر توانی بدر انداز مرا از دل خویش

رشک بالیده ترا فتاده دلم میکند
که بآوارگی آسان نه کنم مشکل خویش

بدل موی تنم مهر گیاه ست چه سود
نم امید دگر خشک کنم از گل خویش

تا شدم بیدل ازو خوش نزدم یکنفسی
ساعتی خوش کنم و باز ستانم دل خویش

گر فغانی شکند در لب و نالد دوان
محملی میشود آخر جرس محمل خویش

خرج بسیار و شکیبائی کم کس چه کند
باقی آورده ام و میطلبم فاضل خویش

ناله و آه بهر سینه مجاور نه شوند
میشناسند غم و درد تو سر منزل خویش

هر جفائی که کنی شکر برابر دارد
نیستم آنکه حسابی نه کنم با دل خویش

صرف کردست ظهوری همه آگاهی دل
بامیدیکه شود یکنفسی غافل خویش

دو دیکه بر آورده ز دل چشم سیاهش
گردون ببرابد که شود سرمه ماهش

بر کج کلهان معرکه داری بسر آید
بس معرکها بر شکند طرف کلاهش

شاهی که بیک حمله بهم بر زده صد صف
خود را زده دل یک تنه بر قلب سپاهش

از روز من اندوخته این تیرگی ایام
فرصت که بیرون کنم از هفته ماهش

خود را همه جا خواجه سبک کرد بمقدار
زین کوه تکبر که نگیرند بکاهش

گیرد سر راه نفسش نکهت سنبل
آنکس که ز موئی تو در آرند بآهش

خوابیکه بافسانه رخسار تو آید
دارند چراغ مه و خورشید براهش

دیوانه زنجیر نگاه تو نه گشتست
دیوانه که دارند بزنجیر نگاهش

مهر شه عادل ز ستمهای حوادث
خوش بشب و پناهی شده حق باد پناهش

پهلوی حسن اگر یافته جا میرسدش

ندارم گرچه برگ و ساز آغوش
برقص افتاده ام بر ساز آغوش

بخور از بال اندازد بر آتش
کند پروانه چون انداز آغوش

لباس عاریت رسوا دریدم
بنجر عریان نداند راز آغوش

چو صبر خویش خواهم بر برین
چنین گر میکنم پرداز آغوش

خوشا حالم به آبادی خرابم
شدم پامال دست انداز آغوش

هوسها در تن من مرده بودند
دگرشان داده جان اعجاز آغوش

ظهوری کی بدر افتاد از پوست
شمیم طره شد غماز آغوش

سنبل دماغ باختهٔ عطر سنبلش
گل صد زبان که نقل کند حرفی از گلش

از نازکان که داشت چنین کاکل و کمر
زیبد زنازکی کمرش زیب کاکلش

کردی جهان خراب نگاهش اگر نباز
کاهی بگوشهٔ نبهادی تغافلش

کو گل به بی نیازی خود انیقدر مناز
در شهر شهره ساخته گلبانگ بلبلش

بیطاقتی خراب کنی کار دیگران
عاشق خراب کردهٔ صبر و تحملش

سامان کار و بار همه بر بدیهه است
آسوده آنکه نیست دماغ تاملش

در جرگهٔ جریده روانش دهندره
همراه راه رو نشود گر توکلش

از خار خار خلوتیان ساقی آگهست
کو خرقه که جرعه نکرد دست گل گلش

دارد به یمن عشق ظهوری متانتی
خود را خلاص کرده ز عقل مزلزلش

کدام صبح سر از جیب ناز بیرون کرد
که داغ سینهٔ گردون نگشت خورشیدش

بباد ازره تاراج هوش برخیزد
چو در کمین بنشینند نگه بلیسیدش

جدا فتاد ظهوری ز مجلسی برساد
بآستانش سجودی ز فرق امیدش

خوشا فرقی که افسر یافت از خاک کفِ پایش
خوشا چشمی که حیران گشت بر خسارِ زیبایش

حدیث بت زبانش را بزهر حسرت اندازد
ز کامِ برهمن جوشد اگر شهدِ تمنایش

پیچ و تاب بیتابیِ تن چون کاه میباید
که گردونکیه گاهِ دردهای کوه فرسایش

برون می آید آخر آرزوی تلخکامیها
ازین چشمی که حسرت دوخت بر لعلِ شکرخایش

رمیدنهای آهو چشم شیر اندازِ را نازم
که کرد از ادم از هستی نگاهِ الفت افزایش

گناهِ عاشقان را عذر حاجت نیست میگنجد
که در روزِ جزا بخشند وامق را بعذرایش

بآنوقتی نمازی شد روای شیخ شهرما
که بی باکانه در میخانه کردم لای الایش

ظهوری بسته بزم آرزو را طرفه آئینی
مگر روزی نیاز از در در آید مجلس آرایش

هرچه با ما کند آن شوخ بلا میرسدش
میکشد اهل وفا را بجفا میرسدش

پرده از چهرهٔ زیبا چو بیک سو نهد
دو جهان خواهد اگر روی نما میرسدش

دم تیغ ستمش مرهم زخم جگر است
دعوئی زخم بهار و ز جزا میرسدش

هرکجا پیرهنی دوخته خیاط شکیب
کرده در آرزوی خویش قبا میرسدش

اگر از عطر سمن زار بدن فرماید
کار اعجاز مسیحا بصبا میرسدش

گشته در مجلس اقبال ظهوری همه عشق

دگر خوش بر سر سودا ست چشم عشوه پردازش
بصد گنجینهٔ جان و دل ازرانست یک نازش

فغان و ناله آخر شد چه شد احوال دل یارب
دو روزی شد نمی آید ز کنج سینه آوازش

جهان افروزی خورشید چندان خوش نمی آید
برافگن پرده از عارض ز تار شب بگدازش

ملائم نغمهٔ کز مطرب گردون طمع داری
بصد زنجیر نتوان بست برابر بشیم سازش

چه میداند ظهوری حیله لوح سادهٔ دارد
نمایان ست از آئینهٔ دل جوهر رازش

نگشم پای تردد ز سر میدانش
گوی سر بر نخورد تا نجم چوگانش

بت بمیر اگر جلوه دهد بر زاهد
کفر را تنگ در آغوش کشد ایمانش

قاصد این نامهٔ بی نام ندانم از کیست
محض پرکاریم از سادگی عنوانش

کرده آشفتگی رشک بر گم تر دیک
گرچه جمع ست دل از دوریی زلفانش

خوشدلم عافیت اندوختگان محروم اند
از خبان جان که تو انکرده بلا گردانش

عاشق آنوقت کند میل جگر خائیدن
که لب عیب بدوزد سنبر و ندانش

از کمان گوشه ابروی تو یک تیر نجست
که بپرسید دل رنجه نشد پیکانش

مرگ شیرک شده بیچاره ظهوری چه کند
هر زمان هول فراق تو دود بر جانش

خوشم بصبر دلم ذوق عمر جاویدش
که یاس را نکند اختلاط امیدش

در آفتاب بیابان غم بجوش ایدل
حلال سایه کنان باد سایهٔ بیدش

مخور فریب که چرخ آشتی نمیداند
بپرز ترانه جنگست چنگ ناهیدش

نهد گدای درش چون سر بر دارائی
بعجز سجده کند احتشام جمشیدش

قویست ضعف ندانم دلم چه خواهد کرد
فغان اگر نرسد نالهٔ بفریادش

بجای خویش تبسم نمک نمیباشد
خجالتے زجگرهای خونچکان بادش

بصرفه نازد اگر بر رقیب باید کرد
خبر برید بشیرین که مرد فرهادش

خرابهٔ دلم از چشم زخم ایمن باد
که کرده آرزو زخم رحمت آبادش

چو بیده نالهٔ صحرای سخت نخجیرے
که لاله میچکد از دست و تیغ صیادش

نزاکت قد و تاب کمر چه می فهمد
رقیب از زره تقلید در پی افتادش

هلاک گشت ظهوری ز بندگی نرهید
خدای بنده و آزاد طبع آزادش

خوشا جانی که از زلف پریشانی رود تابش
خوشا چشمی که از روی عرقناکی دهد آبش

چه خالست انیکه داغش ریشه در مغز جگر دارد
چه زلفست انیکه در رگهای جان بندست قلابش

هلاک نخجت آن فرخ شکارم کآفرین خواند
صدای استخوانش بر دم ساطور قصابش

چه ذوق چشم تر از گریهای تلخ خود دارد
فریب خندهٔ شیرین دهانی رانده در آبش

ز بیداریٔ خود طرفی نه بستم سعیها کردم
شبی ناچار خود را عرض خواهم کرد در خوابش

متاع عقل و هوشی در دکان خود نمی بینم
ز پنهان غمزه برهم خورده بازاری با سبابش

چنین عاشق نمیگردید زاهد بر نماز خود
نشانی گر ز ابروئی نمی آورد محرابش

اگر لنگر شود صد کوه تمکین کشتی دلرا
بیک ایما کشاند گردش چشمی بگرداب

رفو بد مینماید بر کتان عصمت خوبان
مناسب نیست با اغیار شبها سیر مهتابش

سر از شرمندگی فردا ظهوری چون کند بالا
خدایا روی دل از آرزوی غیر برتابش

ای نگاه تو خصم طاقت و هوش — نمک از خندهٔ تو شهد فروش
کرده کیفیت تماشایت — هر طرف صد نگاه را بیهوش
حرف زهرت چو بر زبان آید — جوشد از کام تلخ چشمهٔ نوش
تند خوئی چنانکه نتوان کرد — با خیال تو دست در آغوش
شاهد ار کوه را کند کمری — بار دردی که دل نهاد بدوش
پند ناصح بلاست ایمن باد — عاشق بیزبان ز آفت گوش
خسروان را پلاس در بر کرد — جلوهٔ سرو قد دیبا پوش
دل بیتاب و عشوهٔ پنهان — سر دیوانه و مئ سر جوش

دل ظهوری برآه و ناله نهاد
نیستش زهرهٔ فغان و خروش

طرح الفت نکشد شست جفا تا نزنش — که ز مرهم بر مدز زخم دل نخجیرش
نگهش رصف شیران نزند من چه کسم — که مرا صید کند آهو آهو گیرش
در سفر داشته تا شوق حرم خرم مرا — صبح تا شام حکایت کند از شبگیرش
دوش خواب هوسم را بشکر مهمان داشت — محو لذت شده کام از سخن تعبیرش
با جنون عقل بدوران نوعی ساله شد — پیچش کاکلش انداخته در زنجیرش
مزه از عمر کسی برد که در روز ازل — شکر مهر تو آمیخته شد با شیرش

هر که دایم چو ظهوری غم طفلی دارد
در جوانی غم ایام نسازد پیرش

فغان ز شحنهٔ هجران و جور بیدادش — زهی شکیب دل ما خدا دهد دادش

خوی رشک از رگِ یاقوت فرو ریزد رنگ / گر کنم تربیتِ گریهٔ مرجانی خویش
اینکه لیلی به تفِ هجر نگرویدِ کباب / بود در سایهٔ اقبالِ بیابانی خویش
میبرد راه بجای نگه اے دیده بناز / تو و نظارهٔ خویش و من و بینائی خویش
دارم امید که در سیرِ گلستانِ وصال / حسرتی پیش نهم بادلِ ندانی خویش
ذلهٔ نار کشد طالعِ عاشق برودش / چون در آئینه کشد حسنِ تو معانی خویش
عجز اندازهٔ مانیست مروّت از تست / برنه بستست کسی دیدهٔ قربانی خویش

عشق گویا که معماری دل بسته میان
که ظهوری شده معمورِ ویرانی خویش

شفق بر آسمان بندد غبار بادِ دامانش / ز بس آغشته در خونِ شهیدانِ خاک میدانش
کند زیر و زبر تنها سپاهِ صبر طاقت را / برون تازد نمایان عشوه گر از صفِ مژگانش
شگافی از بن هر سنبلهٔ دلقش برآرد سر / اگر افتد ورع را چشم بر چاکِ گریبانش
فرو میریزم از رخ گریهٔ شوری مگر روزی / به بخت تلخ من قندی بدرخشد در نمکدانش
زجای خم تیرش نخل عمر جاودان روید / بجای مخمل نگمدارند اگر در سینه پیکانش
ز چشم خونفشان نعلین راهِ کعبه آوردم / زبان عذر گو ظلمست بر خار بیابانش +
هوای سیر باغش را چه نسبت با دماغِ ما / زهی اقبال اگر گنجیم ما در کنج زندانش +
ازین روز سیاه و خاطرِ آشفته میباید / که گاهی جمع گردد در کفم زلفِ پریشانش
چرا دامان ربایدبوسها از خاکپای او / که میدوزد برایش جامه دستِ بادِ دامانش

بذوق جورهای آشکارا من گرفتارم
ظهوری بر تو باد اعذرهای لطف پنهانش

ز خموشی که کند تربیتِ کام و زبان
همزبان میشود آخر سخنم با سخنش

دل بجد ست مگر وصل تواند کردن
سینهٔ در نظر غمزهٔ خنجر فگنش

عجب از ذوق ورع پاک برآید در حشر
بخت زندی که شراب تو چکد بر کفنش

برو ر تبکده یکبار خدارا گذرے
تا فتد مهر بت از طاق دل بر هنهش

نذر کرد ست ظهوری که بمیرد از ذوق
آورد بار دگر وصل تو گر جان به تنش

چو سایه خاک نشینم ز ناتوانی خویش
جگر نه از سر کویت برم گرانی خویش

قلم بعیش ابد در کشم به یمن غمت
نظر کنم چو بفهرست کامرانی خویش

ز سیر چشمی من حسن پروران دانند
که کرده ام بخیال تو میهمانی خویش

نیایدم بنظر صد هزار باغ و بهار
ز لاله کاری مژگان ارغوانی خویش

بهار رنگ بریزد ز شرم چون آرم
بمجلس تو من این چهرهٔ خزانی خویش

چه پرسشست ز مغز استخوان نثار ایجان
بر سنج ظاهری و راحت نهانی خویش

کسیکه پای دلش را بسفت خار غمی
گلی بسر نزند از باغ زندگانی خویش

فدای طرفه جوانی شدم که پیر و جوان
کنند صرف غمش پیری و جوانی خویش

شکایتیم ز نامهربانی او نیست +
بجان رسیده ام از دست مهربانی خویش

جواب هیچ سوال از تو کس نمیخواهد
برو بناز ظهوری بهیچدانی خویش

ای خوش آن بزم که گویم غم پنهانی خویش
زلف در دست دهم شرح پریشانی خویش

نیست مقدور کسی طاقت دشواری عشق
دیده جان راه گزیدی بی آسانی خویش

زمزم و کوثر ندارد آن گوارائی بپرس — از جگر تفتیدگانِ جویبار خنجرش
صد قیامت پایمالِ اضطراب ما شود — آه اگر بینیم یکدم دیرتر در محشرش
رفت ظلم از حد و صالش اینچنین غافل مباش — از مسلمانان چه میخواهد فراقِ کافرش
من وکیلِ دامنِ آتش در سرا پایش رسید — گر بباد دامنِ عذرا رود خاکسترش
بر ریاضتهای مجنون نیست شکی آنقدر — مهر لیلی بود فربه ساخت زانسان لاغرش
اینچنین پروانه کی از شوق افتادی بخاک — دخل دارد التفاتِ شعله با بال و پرش
کوهکن در شکر راحت گشت سرتا پا دهن — عشق شیرین تیشه هم بر پای زد هم بر سرش

انیمه خواری که در کویش ظهوری میکشد
در و سر میبرد اگر میبود جائی دیگرش

مرده دریم درمان گر نباشد گو مباش — شعله خواریم آب حیوان گر نباشد گو مباش
پیش ما سودائیان سود و زیان را یک بهاست — سرمتاعی هست سامان گر نباشد گو مباش
چاشنی گیرانِ زهر مرگ قوم دیگرند — لذتی در شیرهٔ جان گر نباشد گو مباش
سالکان را نیست جز گم کردنِ خود مطلبی — در طلب خضرِ بیابان گر نباشد گو مباش
گشت حاصل رتبهٔ فرماندهی از فرِ عشق — بخت نافرمان بفرمان گر نباشد گو مباش

نقد دین و دل ظهوری میتوان بیعانه داد
جنس ناز و عشوه گر ارزان نباشد گو مباش

پیرهن برگ سمن گشته ز لطفِ بارِ نیش — ای خوش آن مغزی که بوئی کشد از پیرهنش
سرو را تاب کمر میبرد از تاب کمر — میبرد چون هوسِ جلوه بسیر چمنش
وای اگر لغزش پائی نبرد دست برو — دل زاریکه رسد بر لبِ چاهِ ذقنش

تفته صحرای عشق را نازم — از تفش قطره گشته دریانوش
اینچنین دل نمیکشود بغل — گر نمیداشت سینه آغوش
میرسد خرقه جگر ریشان — بجگر گوشگان دیبا پوش

بر ظهوری وبال باد سخن
گر نگردد بقصه تو خموش

گنج خواهی ساکن ویرانه باش — عاقلی داری هوس دیوانه باش
تا توانی گفت دل دلدار کو — تا شود جان از تو از جانانه باش
میتوان پیوست میباید برید — میتوان شد آشنا بیگانه باش
خوش خماری رفته در مغرب فرو — چند گاهی خادم میخانه باش
سبحه و سجاده دارد صد خطر — در پناه ساغر و پیمانه باش
آرزوی عیش تا افتد بخواب — در شب غم گوش بر افسانه باش
صد جهان غواص در هر قطره ایست — در تلاش گوهر یکدانه باش
شاه مهمان گدائی میشود — در پی آرایش کاشانه باش
غارتی شاید درون نارد زدزد — باز کن در خود متاع خانه باش
سخت میترسد ز کشتن چشم تو — خون ما در دیده کش مردانه باش
هیچ رشکی نیست بر کام مگس — داغ دار سینه پروانه باش

در تو می بینم ظهوری فرعشق
در فن فرزانگی دیوانه باش

چون خورد می از تبسم نقل ریزد شکرش — جان فدایش لب چشمی دارم هوس ساغرش

دردی بلند شیدی ناخن زدست دردل — معلوم میتوان کرد از نالهای مستش
صد جا کمین دیدن کرد ست هر تغافل — باور مکن که هرگز صیدی رمد جستش

خواهد کند ظهوری تحویل گنج آن لب
زخمی که کرد دندان در کار شیشه دستش

هنوز بود سر دوش دایه در تته زنیش — که ماه غاشیه بردوش بود پیش جبینش
بزیر سکه خالش رسیده محضر خوبی — بلی در آمده اقلیم حسن زیر نگینش
رصید کردن من می رمید گرچه بظاهر — زعمزه های نهانی نشانده ام بکمینش
برای رنجیدنست انیمه عزیزی خونم + — حلال باد اگر مدعی نداشت برنیش
غبار آن سر کو گشته کیمیای محبت — زبسکه خورده فرو خون اهل عشق زمینش
میان زخم پرستان زمهر خویش نلافم — اگر جگر نه کنم مرهمی ز خنجر کینش
زهی گرچه کبابم زتاب رشک خلاصم — که کوچه گردی من کرده است خانه نشینش
حصار زهد و ورع بر کسی وبال نباشد — که چشم کافر او رخنه کرد در دل و دینش

رجوع دارد و درمان بدرد اوست ظهوری
نشاط و عیش نداند دلی که نیست غمینش

سخت نا سنجیده بجوش بجوش — خوش بپس افتاده بکوش بکوش
منت چهره تا بکی بر چشم — حلقه طره تا بکی در گوش
ناخن ناله را خراشی نیست — خجلتم گشت بی اثر مخروش
دو جهان سود اولین نظرست — بجمالی نظاره نفروش
کو چنان ناتوانی که توان — ضعف را دستی افگند بر دوش

شبی کو به سهنای روز قیامت — دراز است سودای زلف سیاهش

ظهوری محبت بآن پله سنجد
که صد کوه گردید یا سنگ کاهش

خوشا تازه روئی که از اشک آلش — برد برده رعنائی ماه و سالش
زهی عیش رنگین خونابه نوشی — که یاقوت ترگشته مغز سفالش
بسیرابئ تفته جانی بنازم — که بر شعله پیچیده موج زلالش
چه رشکست بر قدر بی اعتباری — که شرمنده پرسش نیست حالش
ازان بیخودانم که هر دم ببوئی — دوانند صد جا صبا رشمالش
وصالش کجا من کجا در تلاشم — که سازم خیال آشنا با خیالش
چه عشرت که پروانه کردی برآتش — در آتش نبودی که از رشک بالش
بگردید سخن بر لب بیزبانی — که بخت جوابی ندارد سوالش
بر خسارهٔ دیده ام دوخت حیرت — که شد مردم چشم مشاطه خالش
دل خیره سر میکند دستبازی — بزلفی که افعی خورد گوشمالش

ظهوری کجا پیشه کردی تواند
که گردید با نفس خود در حوالش

خوش آنکه نقل سازم لبهای می پرستش — جانی کشم بهایش جامی کشم زدستش
بر گریه شور ریزد از لعل نوش خندش — بر تو به سایه افتد از زلف پر شکستش
از شادئ وصالش بر بستر غم افتم — غمها نهاگذریم از خندهای مستش +
گر در فونگرد و چاک دل فگارم — تا سینه ندوزم از ناوکی نشستش

گرم رو سوز و سراغ منزل اول در زبان
برق شو در سالکان راه بی فرسنگ باش

کار تو بر کرده خوش رنگی ظهوری شکوه چند
شکر پرواز ملامتهای زنگارنگ باش

ایدل ز جگر سپر بسر کش
ایمن شو و تیغ بر خطر کش

در عشق غم بلند دستے
خطے بفلک ز آه در کش

بر اشک نعمت نشسته گردی
در گریه طراوتے دگر کش

چشمے بکیار بر نگاری
صد باغ و بهار در نظر کش

در پرده شام دل چه هیچی
روشن شود و پرده بر سحر کش

دل تشنه چشمه سار داغست
نم در رگ و ریشه جگر کش

در دزع نفس نشان ظهوری
خامست بشعله آه در کش

به بین یوسف و سجده مهر و ماهش
برآورده عشق ز لیخا ز چاهش

نشیند درست آنزمان نقش خاطر
که یاد نگارے کند نکیه گاهش

رسد صد خطر پیش از زندگانی
بعمریکه مرگی نباشد پناهش

نناز د شهنشاه بر خاکساران
که پامال کرد ست طرف کلاهش

تجلی طلب وادی پیش دارد
که طور یست در هر قدم سنگ راهش

بسوهان بساید طوق اسیری
که بر ساق عرشست زنجیر آهش

ز ابر کرم کو نم پنجه داری
که در دست برقست جیب گیاهش

رمی خورده عقلم ز نخچیر چشمے
که صد دشت مجنون چراند بکاهش

در سخن گریه ظهوری مجوش
شور مکن چند توان گفت بس

جور و جفا زحد مبر ای بیوفا بترس
ای بیوفا بترس بترس از خدا بترس

بیگانه را بجنبش مژگان دگر مخوان
نشتر مریز در جگر آشنا بترس

تا چند از تو درد جدائی کشد کسی
پیوند جسم و جان شده از هم جدا بترس

در تن نفس نماند ز دست خناق رشک
بر حلق اهل عجز مینشار پا بترس

بیجاست التفات تو با غیر و بد نماست
بر خیرگی مسوز ز طعن بجا بترس

هشیار اگرچه صاحب نقشی منازکم
در نرد دوستی ز حریف دغا بترس

پشت محال آه بهر تیره دل مده
ز آئینه تو روی تبا بد جلا بترس

در درت کمال یافت ظهوری ز گرمنال
فکر گزند کن ز رسید دوا بترس

عشق برخاکستر ت نشاند بر او رنگ باش
شق نگردیدست از شکوه لت و لتنگ باش

در بجو زنالہ بر آتش فگن بخت جگر
دل ز غم خون کن مجل از گریه بیرنگ باش

بی اصولی گر نه رقص جیرا ران میکنی
جز بدرد آ ز رو مندی منال آهنگ باش

آشنائی ها ترا افگند در بیگانگی
چند بکشائی بغل با آشتی در جنگ باش

بر ستمهایش ترا زو گر بنام من نهی
جسم چون کاهم مبین صد کوه گو پا سنگ باش

سود با زار زیان پر مایه دارد مرد را *
نقد نامت هست جو یای متاع ننگ باش

بر کشا د جبهه کس دیده خواهش مدوز
نیست تا کی روزیت چون خاطرت گو تنگ باش

وعظ صیقل میزند ایام تنهائیست هان
تا نه بینی عکس خود آئینه کو در زنگ باش

آسان مدان چراغ دغا بر فروختن
باید که کار مغز کند استخوان کس

دل نفس بجز دم عجب گر وفا کند
بی صرفه صرف میشود آه و فغان کس

تشریف زیب عشق ظهوری ببر کشید
هم جلوه اند شال کس و پرنیان کس

چون بود درد تو درمان مشناس
ناله در لب شکن افغان مشناس

غیر جانان نشناسی زنهار
ناشناسست بلی جان مشناس

جوهر دل نبا گوهر چیست
قطرهٔ خون شود عمان مشناس

از مقام غم و شادی بگذر
خاطر جمع و پریشان مشناس

شوق را زور بسر پنجه در آر
چاک زن سینه گریبان مشناس

دیده بر هجر زن و حایل بردار
بنشین گنجی و دربان مشناس

دم تیغیست بنت دم آب
خضر و سر چشمهٔ حیوان مشناس

گل چشمیست گل باغ جنان
گلخنی باش و گلستان مشناس

سود کم مایه ظهوری سهل ست
مایه داری غم ارزان مشناس

عشق تو بر قست و هوس خار رهش
شکر که رستیم ز ننگ هوس

شعله کشد آتش ظلم فراق
سوختم ای وصل بدادم برس

ره نزود پیش اگر یک قدم
گر دل مجنونش نباشد جرس

کعبه دود بر سر ره گر رود
خار بیابان تو در پای کس

باد پر از خاک دلان سوال
از تو بجز نست اگر ملتمس

میشوم نومید از غمخوار میپرسی مپرس

نیست مثلت زهر که هست بپرس — هرچه باشد زمه پرست بپرس
حال پیمانِ صبر و طاقت را — از خمِ موی پر شکست بپرس
صفتِ زور بادهٔ غمِ خویش — از نفسهای آهِ مست بپرس
ای ز لعل تو خنده عقده کشای — اشک ما را گره که بست مپرس
ماه رنگ شکسته دارد — که کلاه گوشه بر شکست بپرس
هر شکستی که ریخت بر دلِ ما — طرفی از عهد ما نه بست بپرس
دانه گردید شادیِ جاوید — که ز دامِ غمِ تو جست بپرس
دل مدادی مبا توان پرسی — میرود کار دل ز دست بپرس
عیب بالانشینیِ دشمن — از هنرهای پست پست بپرس
همه شبها ز روزِ من برداشت — که باین روزِ من نشست بپرس

نیست کاری بجان ظهوری را
از اسیرانِ دل پرست بپرس

با آنکه شهر گشته پر از داستانِ کس — حرفی نگشته گوش زد دوستانِ کس
خوارم حریف سبز عزیزان نمیشوم — خاری بست در کفم از گلستانِ کس
در کوی شکر بی غلط شکوه میزنم — در شهر و کو مبهری نامهربانِ کس
پنهان و آشکار نگه ضبط کرده ام — سوگند میخورم بنگاهِ نهانِ کس
افسرده کو بعرض تمنا برار جوش — کز تاب کینه سوخت سخن در زبانِ کس
ناصح سمند پند چه مهمیز میکنی — بیجاست طعنه چون ره و از کف عنانِ کس

گشتیم ناتوان ز تو گر میتوان بپرس — باز از مشورت مکن از خود نهان بپرس
داد از تو داد داد ستمدیدگان بده — آه از تو آه باعث آه و فغان بپرس
در ربع ماست شادی اندوه هجر و وصل — سودائی ایم قصهٔ سود و زیان بپرس
با گریه گشته دیدهٔ بیگانه آشنا — احوال دوستان خود از دشمنان بپرس
ما را که چشم پرسش بیگانه از تو بود — یکروز از زبان تو گو همزبان بپرس
داغت بمغز رفته فرو حال جسم و جان — از شعلهای تفکدهٔ استخوان بپرس
تصدیق همزبانی ما جمله کرده اند — انکار تا کی از دل نامهربان بپرس
شبها که طوف کعبهٔ کوئی تو میکند — مژگان قدم که میکند از پاسبان بپرس

بر چشم خونفشان ظهوری ترحمی
در دل ز غمزه که خلیدش سنان بپرس

حال چشم دور از آن رخسار میپرسی مپرس — اشک غم شد حسرت دیدار میپرسی مپرس
صد وفا و یک جفا آید خریداری کجاست — دوستی را قیمت و مقدار میپرسی مپرس
آتش ما را مکن در گلخن غم تیز تر — بلبلان را از گل و گلزار میپرسی مپرس
نقد و جنس هر دو عالم رفته در بیعانگی — از زیان و سود این بازار میپرسی مپرس
خندهٔ لبریز هرگز آشنای لب نگشت — دیده را از گریهٔ سرشار میپرسی مپرس
خرقه گشت از دست بازیهای خمیازه چاک — داستان پود و حرف تار میپرسی مپرس
غیر را در دوستی با من مباش خود هم مسنج — کمتر است از خود از و بسیار میپرسی مپرس
توبه شاید بر شکست طرهٔ ساقی زند — از خدا متهای استغفار میپرسی مپرس

حرفها باید نهفتن از خود ظهوری لب ببند

خیر کے بنیم کہ فکر مطلب دیگر کنم
در زبان من دعا ہا نذر دشنام ست وبس

دارم امروز انچہ درکار ست اہل عشق را
وانچہ فردا ہم نخواہم عیش و آرام ست وبس

شد غم سرگشتگان آخر کنون آوارگی
سر بدنبال من سرگشتہ ایام ست وبس

عقل اگر خضرست ایوای تورہ دور ست دور
طے صد وادی بپای عشق یکگام ست وبس

دل نشد سیراب یکبار از زلال شعلہ
میوہ این حسرتستان نالہ خام ست وبس

بوالہوس کو ازرہ خمخانہ ما پا مکش
عشق در سودائی بجای بادہ در جام ست وبس

مقتدای دیر ہم زرق و ریائی میخرد
نی ہمین تقوی فروش شہر بدنام ست وبس

مپذ تلخ من بشیرینی ظہوری گوش کن
خموش ترا باز ہر ناکامی ہمین کام ست وبس

شمعے را نباشد نعمتی تا بر مشام کس
براحت باد دارم مغز از بوی زکام کس

اگر قاصد کشد منت عاشق جابی آنداز د
کہ میگردد دمش گیرا بانداز پیام کس

عبث در پردہ دل آرزوی نامہ می پیچم
زبان خامہ خوبان نمیگردد بنام کس

ملک را مغز بر اوج فلک از تاب تب سنجی
اگر جوشی برآوردی تمنا ہای خام کس

تمنای غزالان و شکیبائی زہی خجلت
چہ میکردی اگر آرام کس میبود رام کس

زمستی جرعہ میکارم بخز من بوسہ میرویلہ
بلی ہرگز نکردم لب چشی کام جام کس

کند کم شاہراہ صبح شبہای سیہ روزان
چراغ داغ دل ننہد اگر بر راہ شام کس

درنگے در تلافی کن جفائی بنی الدشمن
ہمان خود میکشد از خود بزودی انتقام کس

بخصمان بحث الزام ظہوری کی درست آید
سخن در شیشہ تنگ تا نباشد التزام کس

نگشتی گرم از اطلس برازی
بسوزان خرقهٔ پشمینه برخیز

نه بازیچهٔ طفلان چه پیریست
توئی درد غم دیرینه برخیز

برین خوان نیست چیزی بهتر از زهر
نداری لذت لوزینه برخیز

نشست و خاست از ساقی بیاموز
نشین در شنبه و آدینه برخیز

ظهوری صبح کن خود را که شامی
بشبگیر صفای سینه برخیز

عشق می ورزی از هوا بگریز
درد میخواهی از دوا بگریز

می صحبت اثر دهد ترسم
از حریفان بیوفا بگریز

قدر بیگانگی نمیدانی
دام کن باز آشنا بگریز

از شهیدان خون فروش مباش
روز محشر ز خون بها بگریز

نگهش خوش چراغ میگیرد
نه کشی منت از صبا بگریز

گرچه خود را بآب خواهد داد
کو سر شک گریز پا بگریز

پس نشین پیش بین عرصه نه
غازی غازی از غزا بگریز

ورنه بستست تازه کاخ بقا
به کهن دخمه فنا بگریز

حیف باشد که مدعی باشی
هان ظهوری ز مدعا بگریز

خاطر رم خوردگان صید دلارام اوست بس
در شکار مرغ دل تار نگه دام اوست بس

جلوه گر گو باش صد خورشید بر اوج فلک
عالم آرا آفتاب گوشهٔ بام اوست بس

در تسلی کاری دل طرز پیغام اوست بس
وعدهٔ خوبان نمیدارد طرازی از وفا

جنس غمی نماند ببازار روزگار — حال مرا معامله در همی هنوز
با سدره همطراوت و همجلوه نخل غیر — یکسان بخاک گشت من از بیغمی هنوز
خونناب در دموج برآورده در جگر — بر زخم دل نکرده نمک مرهمی هنوز
بی نسبتان حریف می بزم محرمی — ما در تلاش نسبت نامحرمی هنوز
دادند صلح و جنگ بهم دست آشتی — خصمی میان عهد تو و محکمی هنوز

ترسم دلت ز مرگ ظهوری شود ملول
در چاره ممکن ست مسیحا دمی هنوز

خون ارباب وفا از خنجر بیداد ریز — خاکها شد گل بخون طرح نبای داد ریز
تا ز تاب حسرت مستی هر انگشتان گزند — مشتی از نقل و گزک در مجلس زهاد ریز
آنکه بر خسرو ز شور خنده افشاندی شکر — زهر چشمی هم زکاة ناز بر فرهاد ریز
باغبان چون کرده آهنگ قتل قمریان — لطف فرما خون شان در سایهٔ شمشاد ریز
پس نمان از هر سر مو پای دیگر بر تراش — در رهش چون خاک گردی خاک ره بر باد ریز
گشتهٔ بیمار چشمی صد دل و دین وام کن — جمله در نشتر بهای غمزهٔ فصاد ریز
گاه بیگاه کمی از اشکباری بر مخیز — میتوانی کرد صیدش دانه بر صیاد ریز
رنجهائی نیست در تعمیر راحت داغ را — کو خرابیهای خود بر سینهٔ آباد ریز

تا ز درد خود ظهوری نشئه حاصل کند
در صبوحش جرعه یک صبح بر باد ریز

سراغ داغ کن ای سینه برخیز — نداری مهر بر گنجینه برخیز
ز خود بر خیز تا عکسش در افتد — توئی ز نگار این آئینه برخیز

مصلحت بر دهنم مهر نهاد است ولی — لب خاموش در اندازِ فغانست هنوز
غمزه بر مغز جگر گرنگ شد دشنه کین — مژه را نیش بلا در رگِ جانست هنوز
گر زبان از سخن ناله سری می پیچد — گریه را بر مژه با حکم روانست هنوز
همچنان از پی کالای بلا میگردم — کیسهٔ سعی پر از سود و زیانست هنوز
سجدهٔ داغ جنون میدهد از جبهه نشان — گرچه غافل شده دل قاعده دانست هنوز

کوه اندوه ظهوری ز کمر نگشاید
تمنای تبان پیر و جوانست هنوز

جان فدای طرهٔ خاطر پریشانست باز — دل کباب چهرهٔ صد شعله درجانست باز
هیچکس را نبض دل در دست بیداری نماند — در رگِ جان نیشتر از نوک مژگانست باز
خویش سبکرو خانه و بنال سواری میدهم — کوه طاقت همعنانِ گرد جولانست باز
بخت دیگر فکر باید کرد سختی میکشم — واقعی ایدل که دلبر سست پیمانست باز
در تماشای بهاری دیده را گلها شگفت — هست نوروزی که در عالم گلستانست باز
در درون می پیچدم هر دم خیال طرهٔ — ضعف را پیش دماغ از طرهٔ ریحانست باز
در گداز طعنهٔ افسرده جانی نیستم — داغ دل صد سینه دارم در گریبانست باز
عشق مستوفی است حکم آورده در دیوان حسن — نیست دخلی عقل را دشوار آسانست باز

بر سر کوی ظهوری سیر منفی مایدم
فارغ از گلگشت باغم باغ زندانست باز

محنت رمیده رام نشد خرمی هنوز — مردیم ره نبرد بغمها کمی هنوز
بر چیده سور مجلس و هنگامه بست سور — ریش از خراش نوحه لب ماتمی هنوز

هرچند دل ز خنجر مژگان فگنده تر — خود را بعشق غمزه زند بر سنان هنوز
معلوم نیست غایت نامهربانیش — هر روز عشق میکندم مهربان هنوز
پیکان بجذب مهر در آغوش دل کشم — ناجسته ناوک ستمش از کمان هنوز
بستر ز خاک آن سر کو یافت خود تنم — بالین نیافتست سر از آستان هنوز
در حرف داغ تو جهدم برق از نفس — با شعله هست داغ کهن همزبان هنوز
میزان راه و رسم نهادیم مرکبان — بر خاطرست خوش سبکیها گران هنوز

سود وصال گشت میسر بسعی بخت
رشکست مایه دار ظهوری زیان هنوز

مردم و میسوزد از وجان هنوز — شعله کش ست آتش حرمان هنوز
هر طرف اسباب فرو چیده ورد — نالهٔ من هست بسامان هنوز
نیست نمی در جگر و میکشد — گریهٔ غم کوه بطغیان هنوز
غمزه همان دشنه کش و فتنه خوست — صف نشکنست آن صف مژگان هنوز
میشمرد دل بحسابیکه داشت — جور نهان لطف نمایان هنوز
دامنم از چاک گریبان بپاست — داد ازان چاک گریبان هنوز
تفرقه بر خاطر من گشته جمع — آه ازان زلف پریشان هنوز

چشم ظهوری بهوس میکند
گریهٔ آن غمزهٔ خندان هنوز

گرچه رسوا شده ام راز نهانست هنوز — مشکل حل شده محتاج بیانست هنوز
گرچه داسوختم از رشک چنان میسوزم — با دل گرچه سبک گشته گرانست هنوز

لب بدندان ریز ریز انفعال قیل و قال
خصم قادر بحث عاجز کش در ازدام هنوز

فال میگیرم که هست از اشک راحت در گذر
سخرهٔ نیک و بد تقویم ایام هنوز

گشته ظاهر مشتهر چون ظهوری مهر وکین
خویشتن را خاص می پنداشتم عام هنوز

حاصلم گردید هر کامی و ناکامی هنوز
شعلهٔ هر آتشی بر چیدم و خامم هنوز

الفتی خوش در قفای وحشتم افتاده است
دشت دشت از خویشتن برهم کردم و رامم هنوز

با وجود آنکه دل بر مسند تمکین نشست
یک نفس آرام نگرفتست آرامم هنوز

فاضلم آما همان بر خویش دارم باقی
هر دو عالم زیر بار دام و در دامم هنوز

لب چش زهر غمی در شیر خواری کرده ام
میترا و دطعن شیر و شکر از کامم هنوز

مستی این هنگامها گیرد بر ایم هر زمان
شور صد میخانه سر نهاده در جامم هنوز

دل نیفتادست از طوفان آه آتشین
بر دم گرداب داغ سینه آشامم هنوز

مرغ دل را در قفس دارد هم از بال و پرش
عشوه سازم من نیاوردست در دامم هنوز

در دلش جا از برای هیچکس نگذاشتم
وانکرده در زبانش جای خود نامم هنوز

در جوابش قاصدم دارد سخن صد نامه وار
از زبان خامشی نشنیده پیغامم هنوز

گفته ام بارها حال ظهوری بارها
بهر عرض حال خود در پای هنگامم هنوز

جانان کس نمیشود آن دلستان هنوز
افتاده دل قبول و خجل مانده جان هنوز

جرم منست آنکه قرارش قرار نیست
دارم بخویش صبر و قراری گمان هنوز

در بر دو نزد ساختم از نقش بهره نیست
از داغ کعبتین نگشت استخوان هنوز

فکر رفتن کرده از خاطر سفر بیرا مگیر

پاسِ حکم از من نمی آید دگر — منع بیتابی نفرماید دگر
حسن لیلے باز خواند خویش را — عشق بر مجنون نه پیماید دگر
کار مجنونان برسوائی کشید — عشوه و پنهان نمی آید دگر
دامنِ دلها پُر است از چاکِ جیب — جیب در گلزار نکشاید دگر
بر نمیدارد دل از اغیار دست — دشنهٔ مژگان نفرساید دگر
درد قصّابانه برمالید دست — استخوان سا طور میخاید دگر
زعفرانی گشت رخسار از غمش — برنشاطم خنده می آید دگر
زخمهای سر زنش دلرا بجاست — مرحمم را مرهم نیالاید دگر

جستجویش خوش ظهوری دور کرد
در طلب یکدم نیاساید دگر

سوختم ز ساقیان در بختِ کامم هنوز — مردم و از بوسه چینان لبِ جامم هنوز
در هوس بختن قفِ خون گشته خوش بصرفه ضرف — از نگاهِ گرم خواهد ساختن خامم هنوز
عمر را میخواستم شیرین به تلخی از لبش — رنجیت در کامم اجل زهر و درا برامم هنوز
با وجودِ آنکه نتوان برد پیشش نامِ من — هر کرا خواهد شود ننگِ لبش نامم هنوز
گشت حیرتخانه ام ویران و خاکش باد برد — از درد جامِ درد و غم شد برزرو بامم هنوز
گرفشارد قطرهٔ پا میرودم از سر بدر — میرود با آنکه صد خمخانه در جامم هنوز
در دل روزم دل شب گرچه خوش کردست جا — صبح دارد سینه بر سینهٔ شامم هنوز
سجدهٔ روی دگر میتابد از پیشانیم — شرم بادم تربیت میخواهد اسلامم هنوز

عشق آورده مهربانِ دگر

با اثر دم نمیزند آه از هوا داری دگر
کار گر شد ناله و درد آمد بسر کاری دگر

از بنای صبر و طاقت نی نشان ماند نه نام
بر میان زد شوق و امانی بمعماری دگر

عشق دستی داد در بیع شکستِ دین و دل
عقل را بازار دوست از رو کاندازی دگر

ساقیان خرد سال و پارسایان کهن
همین به بین با بچه هستیت هشیاری دگر

عاشقم دشنام را کمتر ندانم از دعا
فرض گردیدست پاس عزت خواری دگر

گریه ام زار است صد ره گر ایم زان بارتر
تا چه بکشاید نشستم بر در زاری دگر

مخضر راحت بنام دل زد اغش مهر شد
بهر مرهم منویسیم خط بیزاری دگر

آفت مرهم ظهوری دور باد از زخمیان
راحتی بر سینه بستم از دل افگاری دگر

بیخودی سر کرد اگر حرف سفر بر ما مگیر
نیست از احوال خود ما را خبر بر ما مگیر

بر دلِ آشفته طغیان جنون افشرده پا
راه بیرای اگر کردیم سر بر ما مگیر

گلشن کوی ترا بیخار و خس میخواستیم
ما گیاه خشک و تو گلبرگ تر بر ما مگیر

اشکِ گلگون بر رخ زرد گنهکاران دوید
عذر رنگین شد بخون ناب جگر بر ما مگیر

کار ما از پیش بینی اینچنین افتاده پس
رخت دل انداختم از دل بدر بر ما مگیر

بر امید آنکه نگذاری دو رفتن زد یم
ای هیچکس خود را نخواهد در بدر بر ما مگیر

خویش را ناحق بکشتن داده بودیم از فراق
الحذر زین فکر باطل الحذر بر ما مگیر

از برای عیب جویان کار پیدا کرده ایم
بخت کس یارب نمیفتد بی هنر بر ما مگیر

بر سر کویت ظهوری را وطن از یاد رفت

فکرِ صواب لازمهٔ عقل و عاقلی است
این عشق و شیفتگیت کنم گر خطا مگیر

ترسم تمیز دردِ تو بر هر زبان فتد
گو نالهٔ تو بر لبِ اغیار جا مگیر

معمور کرده ایم لب از نالهای زار
ما را ز تاب دردِ خراب دوا مگیر

نازِ ترا نیاز اسیران چه ساختست
حسن تو گشته بیش کم عشق ما مگیر

گیرم که آشنا بسخن نیست شکوهٔ
بیگانه را دگر بسخن آشنا مگیر

میباش پردگی که نداریم تاب رشک
گو دیدهٔ امید ظهوری جلا مگیر

چند در عشق دل و کانِ دگر
سود من هر زمان زیانِ دگر

با خوی شرم رنگِ لاله چکید
رشکم آورده ارغوانِ دگر

گوش کن تا نباله پردازم
دارم از درد داستانِ دگر

میدهد آبروی جبهه بباد
سجده بر خاکِ آستانِ دگر

در دلِ مرگ کرده ام خونها
زنده کی میکنم بجانِ دگر

تا مجبت ز خویش وام کنم
ای دریغا چو من ضمانِ دگر

حرف سازان مهر لب را
بیزبانی دهد زبانِ دگر

روشناسان کنج غربت را
بی نشانی کند نشانِ دگر

بوی آنمل که مغز پیکان نیست
جهد این تیر از کمانِ دگر

اخترم را بر اوج بودی دست
گر بیامی شد آسمانِ دگر

نرمی از من مجوی در سخنم
دارد این مغز استخوانِ دگر

از ظهوری برای بیمهران

در فنا یک گام خود برداشتیم
هان ظهوری مردمی گام دگر

صبر بر جور و جفا از من نمی آید دگر
بیوفائی بیوفا از من نمی آید دگر

دست و پا تا کی توان زد بهر پابس آرزو
در خوی خجلت شنا از من نمی آید دگر

قوت صبر جدائی نیست میگویم دگر
عجز عرض مدعا از من نمی آید دگر

گریهٔ شور از برای خندهٔ شیرین مخواه
بهر دشنامت دعا از من نمی آید دگر

چشم شد بیگانه از همچشمی بیگانگان
آن نگاه آشنا از من نمی آید دگر

در سخن گو باش زخم عشوه یا مغز جگر
مهر شد لب مرحبا از من نمی آید دگر

عطر جنت بهر مغز هر که میخواهید برید
ره گرفتن بر صبا از من نمی آید دگر

در جواب پند گو چون و چرا در کار نیست
با ظهوری ماجرا از من نمی آید دگر

ای ز خود هم بیوفاتر بیوفائی اینقدر
آشنائی آنقدر نا آشنائی اینقدر

رونما شد خود دل دینی که می آید بکار
سیل اشک نا شکیبان خودنمائی اینقدر

در محبت گو نمیدانی محبت را ز من
از خدا اندیشه کافر ماجرائی اینقدر

مهوشان خالص نمی بینیم نیاز غیر را
شرمی از انمخلصان یاریائی اینقدر

در چنین خرّم بهاری بلبل پژمرده دل
از کجا آورده برگ بینوائی اینقدر

شد ظهوری یار ساقی و تو در تقلید زهد
با دخمت بارسائی بارسائی اینقدر

گشتم جدا گر از تو ز خویشم جدا مگیر
این کار رشک کرد مرا بیوفا مگیر

در نالهٔ همه زیار خویش اند
من مے نالم زیار اغیار

از ناز نیاز چشم دارد
گاهے که عزیز میشوی خوار

یکبار ز خود مرم ظهوری
هر چند سری بخویش میدار

بر جفا زن وفا بکار مبر
درد داری دوا بکار مبر

چون ز بیگانگان نظر بازی
نگه آشنا بکار مبر

یا بمن کینه باد بثمن مهر
این جدا آن جدا بکار مبر

بوی پیراهن تو حق منست
در سمن کو صبا بکار مبر

این گرمها که ابروت دارد
همه در کار ما بکار مبر

کاروبار انتها پذیرفته است
روش ابتدا بکار مبر

بیکس همچو من نمے نالد
درد خود، هیچ جا بکار مبر

نفست بی اثر ظهوری چند
درد عا مدعا بکار مبر

شد دعا محتاج دشنامی دگر
ما و این ناکامی و کامی دگر

آه در صید پریشان کاکلی
هر زمان میبافت گو دامی دگر

هر چه خواهد او همان خواهیم ما
نیست غیر از کام او کامی دگر

اینچنین گر میشود آرام صرف
دام باید کرد آرامی دگر

سوختم صد باره میجوشم هنوز
کو چو من از بخیگان خامی دگر

عیش جم با جرعه میریزیم بخاک
سرخوشم از جرعهٔ جامی دگر

چون ظهوری کرده‌ام رفع حجاب
کشته‌ام لیکن حجاب آلوده تر

ای غمت گنج طرب را گنجور — صحت از حسرت رنجت رنجور
سینه از آه تو هم سنبل خلد — جگر از داغ تو شد شعلهٔ طور
سخنت تلخ و دهانت شیرین — نرگست مست و نگاهت مخمور
هر طرف درد قوی مایهٔ تو — کرد از ناله چه لب‌ها معمور
شد ز استادی غم آهِ مرا — نفس سوخته جانان مزدور
آن غزالی که اگر رام شوی — چشم رضوان رمد از چهرهٔ حور
گریهٔ شور بدستور کنم — گر دهد خندهٔ شیرین دستور
کس مباد از تو بدوری نزدیک — دور از دل شده گان هجر تو دور

شرح بیطاقتی هجرانزا
واگذارم چو ظهوری بظهور

داغِ تو اگر شود خریدار — آرند چه سینه‌ها ببازار
پیوندی تازه طرهٔ تو — صد بر همنِ گسسته زنار
سرگشتهٔ پهن دشتِ عشقت — از پای گرفته پای پرکار
برخوان نشاط باد روزی — از مغز غمت یک استخوان وار
هر سال وظیفهٔ بهارست — از رو تیو رنگِ ارغوان زار
افسانهٔ شام دوریِ تو — هر خواب که بود کرد بیدار
تا کین تو هر نیا ورد عکس — بر آئنه رانده ایم زنگار

پیچ و تاب ریشهای جان بپرس — از خمِ آن طرّه ها پرتاب تر
بیخودی میباشد و بیخود ترے — صبر سیماب و زمن سیماب تر
سرفرازی در خورِ افتادگی — کامران تر هر که بی اسباب تر
صرف من شد جملهٔ خصمیهای خلق — دشمنی از دوستی نایاب تر
خنجر خود را بمجران داد جل — کس نمی بیند از و قصّاب تر
شعلهٔ رنگین تر از آهم که دید — اشکم از اخگر به بین سیراب تر
نقد بازان را عیارِ دیگر ست — زاهدان از یکدگر قلّاب تر

خشک لب افسانه خوانی کرده ام
گشته از اشک ظهوری خوراب تر

روزم از بختم خضاب آلوده تر — لطفش از قهرش عذاب آلوده تر
در سوال من خموشیهای او — از سخنهایش جواب آلوده تر
آشنا میبایدم بیگانه کرد — اختلاطم اجتناب آلوده تر
صبح از خونناب داغ من نشست — سینهٔ من آفتاب آلوده تر
انیمه گلهای تر در باغ هست — نیست از خبس گلاب آلوده تر
بختم از افسانهای خویش ساخت — صبح را از شام خواب آلوده تر
دیدم آخر دامن پرهیز را — از لب ساقی شراب آلوده تر
سیر ساقی بارخ خوی کرده دوش — کرد شب را ماهتاب آلوده تر
مولوی علم ورق شوئی نخواند — هر زمان بختش کتاب آلوده تر
برگرفتی گرچه از عارض نقاب — حیرتش دارد نقاب آلوده تر

ایکه سودا میکنی با چین کاکل زود باش
بیهشی بیعانه از هر تار زنّاری بخر

رشتهٔ باید چه در کفر و چه در ایمان بکف
گر گره نکشود از تسبیح زنّاری بخر

خلوتی بگزین که تنهائی نیارد از حرام
تا نه بینی روی عکس آئینه زنگاری بخر

بر گرفتاران بآزادی گذشتن عیب دان
چند بیکاری فروشی بی هنر کاری بخر

بیع حسنی رو مکن نقد قبولت در کف است
صد زیان بهتر ز یک انکار اقراری بخر

برخ خوابت ظهوری چشم بر آبی نزد
تا زنی بر آتش من باد دامانی بخر

برتابه دلا تپیدی آخر
در بیخودی آرمیدی آخر

در عشق لباس تنگ طاقت
بر قامتِ خود بریدی آخر

صیادی سالها عبث بود
از آهوِ خود رمیدی آخر

یاد مژهٔ بخونت افگند
در خاطرِ خود خلیدی آخر

عکسی که فروغ جان ازو بود
ز آئینه برون کشیدی آخر

از شرکت عشق خود فروشان
ننگِ دو جهان خریدی آخر

شد گفته تلخِ من یقینت
زهری بکمان چشیدی آخر

ناگفتنی که بود گفتی +
نشنیدنی شنیدی آخر

کردی با خویش انچه کردی
دیدی که از و چه دیدی آخر

کو گوشه نشینیت ظهوری
از خویش بدر دویدی آخر

نیست جسم از جسم من بیتاب تر
نیست چشم از چشم من پر آب تر

بگریبان خود فروکن سر — وز گریبان او درون آور

زهد و افسردگی ظهوری چند
روبخندان گرمخون آور

پرده بر عارض چو ماه مدار — روز ما را چو شب سیاه مدار
دود میاید و نیاورد دست — غیر را بر فغان و آه مدار
تا هوس درد لے نیابد راه — رحم کو در دل تو راه مدار
من و اندیشهٔ دگر هیهات — بخلے نیست این گناه مدار
طفل کردی بعشق پیران را — این همه شوخی نگاه مدار
بادها را نگاه دار دگر — یاد دلم را دگر نگاه مدار
پرتو دیگرست حسن ترا — رشک بر آفتاب و ماه مدار
نو بهار گل و گیاه مبین — التفات گدا و شاه مدار

شد ظهوری بزهر چشم یکبش
یک شکر خنده عذر خواه مدار

رونق از دکان بدر چین روز بازاری بخر — نیست گر از مشتری گیران خریداری بخر
سود در بازار تجرید ست سودائی بکن — ترک تارک گر نباشد ترک دستاری بخر
در دکان صنعان باید که باشد هر متاع — تا کنی در کار اهل عجب پنداری بخر
ناز بگزین تا ز ما دل بر نمتابد بد نفس — تا منرانی بشنوی درد سزاواری بخر
صرفه دارد هم خود آخر از تو خوبان میخرند — با وجود طاقت کم ناز بسیاری بخر
سرخ روئی سود این سودا ستم بر خود مکن — زخمهای کاری از تیغ ستمگاری بخر

بازار من ست خانقاهم ✣ پشمینهٔ من دکان زنار

تسبیح شنو ز من ظهوری
گر میفهمی زبان زنار

یار ما گشت یار ما آخر — بار ے آمد بکار ما آخر
وعده را داد آشتی بوفا — اثر انتظار ما آخر
بوسه کار سر استینی گشت — چهرهٔ پر غبار ما آخر
داد گلزار خنده را رنگی — دیدهٔ لاله بار ما آخر
قیمتے ناله بر بیع کشید — نفس مایه دار ما آخر
صیرفی شد غم و ز داغ نهاد — محکے بر عیار ما آخر
برد از عرصه گوی ما بیرون — عشق چابک سوار ما آخر
آنچنان رم نکرده بود از ما — که نگردد شکار ما آخر

بر سر چار سوی رسوائی
شد ظهوری دو چار ما آخر

بدرون حیرتے درون آور — از هوس خویش را برون آور
سبکیهای بس گران در عشق — بر سر عقل ذو فنون آور
میتوان پنجهٔ فرو تا بید — قوت بازوئی جنون آور
بر کند کار خنده تا رنگے — سمن گریه لاله گون آور
در ترازوی نیستی خود را — یکمی از همه فزون آور
داغ خود را کم از هوای مدان — در پیش سایهٔ شگون آور

عیب‌ست ظهوری از تو تلخی
زهر همه را بشهد برگیر

پیر بجز تازه جوانان مگیر — تا نشود عشق و جوانیت پیر
ناخنِ گل با دلِ بلبل چه کرد — میچکدش جمله خراش از صفیر
داد ز آئینه زهی سخت روی — خواست برویت ببرا شد نظیر
جیب سمن وا نشود بر صبا — گر نه ز خاکِ رهت آرد عبیر
داغ تو در واعیهٔ سروری — از جگرِ سوختگان زد سریر
چاشنیِ عشقِ تو آنروز یافت — کز شکرت کام روا بود شیر
نام نکردیم بآزادگی — تا بکمندِ تو نگشتیم اسیر
تیغ تو گر دیده زبانِ حیات — آبِ حیات ست غبارِ ضمیر
تن شود از شوقِ تماشا زره — غمزهٔ تو دست برد چون به تیر
بر دلِ افسرده بمویا دمرگ — نیست ز داغِ تو جگر را گزیر
بر سرِ کوئی تو خرابست کار — لغزش پا گر نشود دستگیر

دور ز جان آفت این مردگان
تا نشود زنده ظهوری بمیر

زلفِ تو فرموده شانِ زنار — از دین طلبیده سانِ زنار
در خدمت کفر طرهٔ خویش — محکم بستی میانِ زنار
سررشتهٔ کفر و دین یکی شد — گردیده عیان نهانِ زنار
رشتم بمجاز تار تسبیح + — در سند شد ارمغانِ زنار

گشت از زهرش ظهوری نکته سنج
دوستان تلخکامان شد لذیذ

در صید گهت ز شوق یک تیر — صد سینه بدوش بسته نخجیر
چون گریهٔ ما گل تو سیراب — چون حسن تو عشق ما جهانگیر
جور آن نکند که میکند لطف — ویران نشود کس بتعمیر
هم پردهٔ چشم مجرمان نیست — خوابی که نمود زد به تعبیر
کردیم اجاره پشت داغی — صد خرمن راحتست تو فیر
بستیم درون بشعله آئین — داغت ز جگر مباد دلگیر
این راه بگریه میرود پیش — از دیده خوشست خواب شبگیر

بودت هوس جنون ظهوری
هین میدمد از تو بوی زنجیر

عجلت زده لب ز خنده برگیر — مژگان بسرشک در جگر گیر
شیرین شو و زهر را شکر نه — روشن شو و شام را سحر گیر
نزدیکترت بشوق خواهم — خود را ز شکیب دورتر گیر
نازیده توان بنا توانان — کاهی شود کوه را کمر گیر
بردار بموج گریه شب را — کو سیل سر ره سحر گیر
از جام اجل چه لرزدت دست — از عمر لبالبست بر گیر
داغی ببذیر از جراغی — تاریک دلی بلاست برگیر
انداز بزرگ همتان ست — هر چیز چنان که اوست مختصر گیر

از ذوق میوهٔ مقصود میبرد کامم
شراب عشق تو بر جام ما مبارکباد

ز حرف شکوه ظهوری فراغتی دارد
رسیدهٔ بمقامی رضا مبارکباد

خوشم که خواری عشقم باعتبار آورد
سمند درد ز میدان جان غبار برآورد

ز بیم رشک بگردد خیال وصل نگردم
اگرچه محنت هجران ز جان دمار برآورد

بصرفه خرج کن ایدل ز رشک حرف دری
که نقد صبر مرا هجر کم عیار برآورد

ز تاب باده برآرد گل ارچه عارض خوبان
فروغ عارضش از باده لاله زار برآورد

زمانه گل بدامان ز خار و رسم چنین ست
فغانکه از گل ما روزگار خار برآورد

حدیث هجر تو هر جا که ریش کرد زبانرا
ز گوش مستمعان بانگ زنهار برآورد

چرا بلند نگویم سخن ترست و مانعم
ازان شراب که منصور را ببدار برآورد

بسعی بخت ظهوری سفید روز نگردم
که روزگار مرا تیره روزگار برآورد

داشت شوری از تو جان زان شد لذیذ
شهد بر زهر تو زد جان شد لذیذ

میزبان گردید حسنت دور نیست
گر نگه در چشم مهمان شد لذیذ

داد عشقت درد و غم را چاشنی +
در زبان فریاد و افغان شد لذیذ

خضر را تا شور عشقت در نیافت
کی بکامش آب حیوان شد لذیذ

یک سخن از شکرِ کنج لبت
طرح شد صد شکرستان شد لذیذ

دوش در بزم وصال از رشک تلخ
کاسهاے زهر بر جان شد لذیذ

گر توانی میهمانِ عشق شو
حنظل حسرت برین خوان شد لذیذ

فارغ از اندیشهٔ بهار و خزانند — نخل تمنا ز باغ سینه بریدند
روی نمودی و سینه کشودی — لاله و نسرین برنگ و بوی رسیدند
خلوتیان مرهوای جلوهٔ قدرت — بر سر هر کوچه اشک خود دویدند

انس گرفتند با غمی چو ظهوری
از طرب و عیش روزگار ببریدند

بتیو خونناب کشان تو شرابی نزنند — که ز لخت جگر خویش کبابی نزنند
سیر آنانکه نشینند بخوان غم تو — تشنه آنانکه ز تیغت دم آبی نزنند
مردگان تو بسر چشمهٔ حیوان نروند — ای خوش انجام که در موج سرابی نزنند
تیز چشمان همه از حسرت حیرت مردند — دادد در حشر ز بیداد فغانی نزنند
مرهم مرحمت آماده نسازند بتان — بر دل خویش اگر نیش عتابی نزنند
در شکر غوطه خورد گرچه سخن گاه سوال — تلخ حرفان در پروای جوابی نزنند

گشت آباد ظهوری که بتان از ستمگان
نقب بر مخزن هر خانه خرابی نزنند

بقا گرفت بفرقم لوا مبارکباد — فنا برید بقدم قبا مبارکباد
غمم بعشرت و خارم بگل مبدل شد — درآمد از در خرمم رجا مبارکباد
بعشوه ساقی صافی درون درشت نشست — شکست توبهٔ صد پارسا مبارکباد
طبیب دید که درد از علاج بیرون است — نوشت نسخهٔ ترک دوا مبارکباد
کنم بدیده نگاهی بر سر کوئی — تمام شد بر هش کار با مبارکباد
رسید کاربدشنام زیر لب ایدل — سپند خواه اثر بر دعا مبارکباد

کشتی او بار کم قائم شود با طالعش — گر بزور خویش گاهی افتد اقبالش چه شد
آنکه پنهان قاصدان آرند از مرگش برون — آشکارا گر نمی پرسند احوالش چه شد
سال دیگر سال ما را آنقدر تعجیل نیست — آشنای با نشد از ریخت امسالش چه شد
کشت زار شعله کاران خوشه گر بیرون نکرد — داغ بر جان خرمنست از دانهٔ خالش چه شد
حال برعکس ست عاشق میفزاید در امید — گر بظاهر بد نشینند قرعهٔ فالش چه شد

جامه آبی کرده در کار ظهوری خندهٔ
شوق میدارد اگر بر گریهٔ آلش چه شد

داد ازان چشمان که خوابم را بافسون بسته اند — آب از چشم ترم بر نیل و جیحون بسته اند
آب اگر از شعلهٔ تیغ عتابش میچکد — مزد خامانیکه جوش مهر بر خون بسته اند
رو سفید آنانکه خون بستهٔ خود را بسعی — بر دم شمشیر شوخ جامه گلگون بسته اند
عاجزان کوی پیشانی چه صاحب قدرتند — با چنین دردی زبان ناله را چون بسته اند
تا بیاد نرگش لیلے نظر بازی کند — در بیابان آهوان صف گرد مجنون بسته اند
چند بر دیوار کوی عقل سر کوبد کسے — آه ازین رسمی که آنرا رسم و قانون بسته اند
نیستم زان توام زاهد که بر دوش عمل — بار امید بهشت از همت دون بسته اند

چون ظهوری خورده اند آنانکه بر جان زخمهٔ
نالها از ناله بر رگهای قانون بسته اند

تشنه لبانی که آب تیغ چشیدند — تیغ تغافل بر آب کوثر کشیدند
در نظر دوستان چو باغ شگفته اند — در جگر دشمنان چو خار خلیدند
از کف پر خار آه و ناله ندارند — گرچه گل از گلشن زمانه بچیدند

خوش آنکه شام مرا نخبت در سحر پیچد — فروغ روی تو در منظر نظر پیچد
خوش آنکه خواب خیالت چنان گمند که وصال — بگردنش کند از دست حلقه سر پیچد
اسیر غمزهٔ او غیر ازین ندارد کار — که زخم آرد و در پردهٔ جگر پیچد
کسیکه در وطنش زهر نیک باید خورد — چو مار بر خود از اندازهٔ سفر پیچد
درون سینه دل لخت لخت همچو جگر — ز شوق تیغ تو بر خویش چون سپر پیچد
بدوش از سر کویت برم تماشا را — بیاد جلوه چو زلف تو بر کمر پیچد

مکش ظهوری خود را ز تلخی حسرت
بلند تیکه ز لعل تو در شکر پیچد

ز خم آن غمزهٔ قتال نزاکت دارد — تیغ برداشته اهمال نزاکت دارد
در بغل داشت خطت پار خط بیرائی — راه گم کرده که امسال نزاکت دارد
ناصحا خوان نصیحت بفگن کز پیران — مهر بر دل اطفال نزاکت دارد
اطلس خواجه که در دیده جلا میریزد — نیست زیبنده تر از شال نزاکت دارد
سینه بر سینهٔ دریازده ام موج صفت — گرد بر ناصیهٔ حال نزاکت دارد
بعنان گیری رحمت مگر آهی بر خاست — طرز آشفتگی بال نزاکت دارد
در لحد ز خم ستمهای تو گل خواهد کرد — روز محشر کفن آل نزاکت دارد

آگهی ز نیکه ظهوری بچه حال افتاده است
این نه پرسیدن احوال نزاکت دارد

داغ دل پروانه بود از شعله شد بالش چه شد — خاطر جمعت اگر آشفته شد حالش چه شد
خویش را از خویش پنهان فگنده در راه امید — نا امیدی کو عجب میتاز در بالش چه شد

شهد لبت چو بر سر کوی شکر رود
شیرینی از شکر ز خجالت بدر رود

یک ساعتش بدل نرود در هزار سال
عمریکه در بلای فراقت بدر رود

تا دود از سرای تعلق برآورم
خواهم غمت ز دل دو سه روزی بدر رود

آزار را برون کشد از مغز استخوان
از دل داغ راحتی که بمغز جگر رود

خواهد نهاد در کمر کوه چشمه سار
این سیل کز مه وار که از چشم تر رود

تا قاصد از رهی نرسد آستین فشان
کی از دلم غبار بیاد خبر رود

صاحب جمال راه نیابد بهیچ دل
ایوای اگر ز خاطر صاحب نظر رود

ریزد فلک خسک ز کواکب بدشت کین
در راه شام ما چو براه سحر رود

با اهل روزگار ظهوری بعرض عشق
مکشای لب مبادکه عرض هنر رود

ز لب افغان صبح از سینه آه شام میروید
ندارم شهد عشرت زهر غم از کام میروید

همایون طائر دل ذوق بال افشانی دارد
دران بستان که از پرهای مرغان دام میروید

در آغاز سلوک افتاده راه من بران وادی
که در هر گام صد صحرای بی انجام میروید

دران تخانه کین صندل دمید از جبهه کفرم
سجود درگه از پیشانی اسلام میروید

دران مجلس که بزمی پر تو افشاند وصل تو
گل صد آفتاب از رشحه هر جام میروید

مگر عناب بر خوان مدارا نقل افشاندی
که در بزم تعرض زهر از بادام میروید

ز تاب آه من با آنکه مغز برق میجوشد
همان از داغ سودا شعلها ی خام میروید

ظهوری لب مگز نامحرم و محرم نمیفهمد
چو چشم افتاد بر قاصد ز لب پیغام میروید

بپوشان چهره دلزین بیش حسرت برنمیتابد
سخن کمتر جگرشور ملاحت برنمی تابد

چه سنگین‌دست برجان بلاکش بار آسایش
تن چون کاه جز کوه مشقت برنمیتابد

برای کامگاری التفات ساقی دوران
سفال دردنوشان صاف عشرت برنمیتابد

صبا حرفی مگر از روی موئی گفته در بستان
که سنبل نکهت ونسرین لطافت برنمیتابد

بگرد غمی برای خویش گو در ربع طالع کن
که در سودای داغش سینه شرکت برنمیتابد

به نیک وبد سروکاری نمیخواهم با غیارش
بایشان کینه گر ورزد محبت برنمیتابد

چو مشتاقان دیگر از برای وعده وصلش
ندارم انتظار وعده مدت برنمیتابد

معاذالله خیال غیر کے در خاطرش گنجد
دل آئینه سیمایان کدورت برنمیتابد

ظهوری اینچنین ما را ضعیف ناتوان منگر
که بار ضعف ما را صد چو قوت برنمیتابد

گریه رسمے کنم تا ماهیانی برخورد
تیره گردیده دل شاید صفائی برخورد

خضر توفیقیست رهبر در بیابان سلوک
میروم راه وفا شاید بقائی برخورد

از خدا چیزی نخواهم غیر ترک مدعا
گر نفس روزی بتاثیر دعائی برخورد

کاروان گم کرده ام در وادی بر گشتگی
گوش را کو نخبت کآوا درائی برخورد

در دم تیغ شکاف تارکی دارم کمان
میدوم هر سوی شاید خاکپائی برخورد

ساقی خونین دلان خوش باده در جام نگاه
صاف گردد از بلایش پارسائی برخورد

کرد صراف تغافل جلوه گر شمشیر کین
چشم دارم کز تبسم خون بهائی برخورد

چون ظهوری داده ام با خود قرار بندگی
در گدائی راسخم تا پادشائی برخورد

یافت ظهوری زغمی آبرو
بر سر صد عیش و طرب خاک باد

کس در کمین دیدن پنهان کس مباد
چشم رقیب نرگس جانان کس مباد

خونی که تاب آتش شوقش نکرد پاک
آلوده ساز گوشهٔ دامان کس مباد

صیدی که به زخون ملک نیست خون او
در خاک و خون تپیدهٔ میدان کس مباد

خوش عاشقانه شیخ فرو برده سر بجیب
در آرزوی چاک گریبان کس مباد

آئینه شد بصیقل خورشید سینه ام
زنگار خورده حسرت پیکان کس مباد

دست اجل کلید شکست ست بارها
قفل فراق بر در زندان کس مباد

هندو پسر تمام مدارا ست وای من
کفر اینچنین معارض ایمان کس مباد

ای دل نگشت عیش تو شیرین بخندهٔ
کس چون تو شور بخت نمکدان کس مباد

خیری که هست بر سر خوان فراق هست
لخت جگر که در ته دندان کس مباد

بر نقد سود کیسه ظهوری عجب مدوز
جنس وفا بگوشهٔ دکان کس مباد

آن کشته کند عید که قربان تو گردد
بی ترس رقیبان تو حیران تو گردد

جان غرقه توشست ازان بیش که خورد ست
بگذار که گرد سر مژگان تو گردد

بر چهره نشاندیم غباری بصد امید
یک روز مگر پاک بدامان تو گردد

من خود ز غم مرگ بدون آمدم ایدل
امید که جانان تو هم جان تو گردد

زنهار ظهوری مکشائی لب زاری
هر چند دلش در هوس جان تو گردد

عشق معمر دگر ساخته عریان مرا — باخته‌ام خویش را باز منم میبرد
عقل نشد تا بغم تا نزدم بر جنون — صاف نشد مشربم تا نفتادم بدرد
زینت تصحیح یافت نسخهٔ دانستگی — هرچه بجز یاد تو کرد ز لک نسیان سترد
جیب ز جیبی فتاد کار رفو گر نماند — دیگ جنون جوش زد آتش ناصح فسرد
خشم پس هر نمود صلح بغل باز کرد — جهل بما تبسم شست شکر که تقلید مرد
شکر که آخر ز من عمر حسابی گرفت — ناله صد قسم درد بر نفس من شمرد
پنجهٔ قصّاب ما باد بخون لاله گون — برگلوی آرزو خوش هوسی پا فشرد
گر می دیدار را باز بیندازه ده — حوصله بر تنگ شد جام نگاهت نخورد

دارو درمان بهیچ درد دوا بخش یار
عشق بدل دل بجان جان ظهوری سپرد

سینه ز تیغ ستمت چاک باد — سینه‌ات از کینهٔ ما پاک باد
سر ز جگر برزده امید زخم — دست خوش غمزهٔ بیباک باد
بوسهٔ پیشانی نخچیر تو — بر دهن خلقهٔ فتراک باد
بست تغافل پی قتلم کمر — تیغ بدامان نگه پاک باد
در هوس طرّه پریشان شدم — آه غم آمادهٔ بیباک باد
افعی دست و رعم زخم خورد — ساغری از دست تو تریاک باد
غیر کجا زهرهٔ عشق از کجا — فارغ ازین کار خطرناک باد
عشوهٔ ساقی بشرابم فگند — باغ بدن را رگ و پی تاک باد
عمر بیکبار نشد صرف یار — شرمم ازین خست و امساک باد

زمان زمان بدر افتد ز چاک سینه شکم
بتن ز هر بُن مویم صد آفتاب در آید

چو روز من بدر آید سیاه از تف آهم
بکلبه ام شب هجران چو ماهتاب در آید

ز تاب حسرت چندان بهم رشک شور ریزم
که شور خنده او با دل کباب در آید

ز ندگریه شوخیش آب بر رخ بختم
چو از تتبع بیدار یم بخواب در آید

گناهگارم در سوا قرار یافت تغافل
مگر نگاه نهان از در ثواب در آید

ز راه آید و گرد تو گرد دو به نشیند
بمجلس تو ورع گر با حتساب در آید

شدم هلاک ظهوری فریب وعده وصلی
که تشنه را بنظر جلوه سراب در آید

چون دل شود آزاد ز بند تو یا نبند
خاطر که شود جمع ز پیشان تو یا نبند

هر چشم که چشمست بر خسار تو افتد
هر دست که دستست بدامان تو یا نبند

این حکم که خس از خط مشکین تو راند
تا حشر سرش بر خط فرمان تو یا نبند

خورشید اگر بر سر بازار نشیند
جوش دل و جان بر در دکان تو یا نبند

اندازه صحن چمن خلد بنا شد
آن ذوق که در گوشه زندان تو یا نبند

در حشر توان سوخت غم دوزخیان را
زان داغ که در سینه خامان تو یا نبند

زین سخت کمانی عجبی نیست که فردا
دلها همه بر حسرت پیکان تو یا نبند

آن شور که خونابه کشاید ز جگرها
بر خوان ملاحت ز نمکدان تو یا نبند

امید که جان در تن از و یافت ظهوری
جان در تنش از عشوه پنهان تو یا نبند

خیر ندید از ورع هر که شرابت نخورد
وه بچه امید مرد هر که بر آبت نمرد

دمی که دیده کشاید فغان ز خواب آید

بهار گلشن ایام اعتدال ندارد
دوام عیش محال ست غم زوال ندارد

ز منعمان نخرم در لباس عجب فروشی
بجان خواجه که اطلس نمود شال ندارد

بآهو دگنی نازم و طریق رمیدن
درین چه حرف که صحرای ختن غزال ندارد

بروز و هفته در ایام وصل کار فتاد ست
زمان عشرت عشاق ماه و سال ندارد

همه حکایت خود را بشرح و بسط نمودند
زبان ماست که تقریر اهل حال ندارد

بجد گرفته چو واعظ حدیث ساده دلانرا
چرا حکایت او حرف خط و خال ندارد

هزار سختی هجران حواله شد به ظهوری
زهی زمانه که یک راحت وصال ندارد

ترا کسیکه در آئینه خیال ندارد
خبر ز جلوهٔ خورشید بزوال ندارد

بپای سیر فرو کرده ام تمام جهان را
بیا که باغ چو قد تو یک نهال ندارد

ببوی کیست چنین پاره پیرهن گل را
رهی بچاک گریبانت از نهال ندارد

باحتمال دل خویش را عبث چه فریبم
تحمل از من و رحم از تو احتمال ندارد

بباغ هجر دلم را هزار جای ادب کن
بدست رشک ولی تاب گوشمال ندارد

بذره بین که چسان مهر در کنار کشیدش
چو حرف ما بمیان آید انفعال ندارد

گذشت در وزر درمان علاج چیست تغافل
بعیش و عشرت خود کلفت ملال ندارد

به بین که چیست ظهورش تو خود برای ظهوری
ز خود بخواه که او قدرت سوال ندارد

خیال او چو بخلوتسرای خواب در آید
بتن ز هر بن مویم صد آفتاب در آید

بروی عافیت از رشک چشم میل نکشاید
کسی کز شوخ چشمی چون ظهوری در بلا افتد

آنانکه جان فدای نگاری نکرده اند
همکارشان مباش که کاری نکرده اند

در سایهٔ نهال غمی چون طرب کنند
ثیر مردگان که فکر بهاری نکرده اند

ننگ خلاف شمار در درج سینه شان
جان جمع از برای نثاری نکرده اند

از بر دو باخت کینه نگردند گنج سور
تا بر بساط عشق قماری نکرده اند

ساحل برای کشتی امید دیگران
گرداب بیان خیال کناری نکرده اند

از دل زحرف رشک صبوری بصرفه کو
صبر و شکیب و عهد قراری نکرده اند

خونی زنوک دشنهٔ مژگان نمیچکد
ترکان چشم تازه شکاری نکرده اند

تا کی بعجز خویش ظهوری فغان کنی
خوبان بکوی رحم گذاری نکرده اند

ببوی موی تو نکهت زمشکناب برآید
زعکس روی تو هر روز آفتاب برآید

سزد اگر رود از خاطرش وداع خیالت
زبس برای تو جانم زاضطراب برآید

قدم بسوی تو نبهم نجانه لیک زمانی
که عکس عارضت از ساغر شراب برآید

بران زمین که فروغ رخ تو داده خیالش
زذره دانه فشانند آفتاب برآید

نسیم طالع ما را دهد خدا تو انی
که در مجادله با دامن نقاب برآید

نمیتوان زدرون تفتگان شمرد کسی را
اگر زعهدهٔ داغ جگر حساب برآید

بشب شراب با غیار وعده کرد خدایا
روا مدار که دود دل از کباب برآید

شبی زرحم درآئی اگر بخواب ظهوری

ظهوری از شرابی گشته سرخوش
که عقل از دیدنش لایعقل افتد

مردیم و چارهٔ غم پنهان نشد — دربان بکوشش آمده دربان نشد
برداشتست چشم تمنا هزار زخم — یکره لبی گزیده بدندان نشد
یک روز شانه کاری آشفته کاکلی — تعبیر خوابهای پریشان نشد
دوران زکار جمله فروبستگی کشود — قفلی کشیده از در زندان نشد
افتاده در نصیحت جان صد زبان زکار — زنجیر او بریده بسوهان نشد
خصمی نکرده جیب بگلهای دیگران — تا خار او معارض دامان نشد
با آنکه سخت مشعل خورشید بر فروخت — جز داغ دل چراغ شبستان نشد
صد لخت دل بر آتش حسرت کباب شد — یک آرزو نماند که مهمان نشد

رضوان خجل ز روی ظهوری بگوشه رفت
گلهای خلد خار گلستان نشد

ستم ز مهر باشد مهر اگر به بیوفا افتد — خوشا بیگانگی آشنا چون آشنا افتد
شکار دل ز شست رشک زخم کاری دارد — خدا داند که در دشت جگرخواری کجا افتد
اجل از رحم اگر خواهد که گیرد دست نتواند — معاذالله که کس در کوچهٔ هجران زپا افتد
مگر هم عشق او آرد برون از ناکسی مارا — که دامان وصال او بدست هجر ما افتد
بحمدالله که در گفتن نمیگنجد حدیث من — که چشم داغ او بر سینهٔ اهل وفا افتد
بحمدالله که در گفتن نمیگنجد حدیث من — ازین اندیشه آزادم که رازم بر ملا افتد
دماغ دل معطر میشود آخر ز گلزارے — بزاری گر چنین هر صبح دنبال صبا افتد

محمل وادی امید بمنزل نرسد
ناقهٔ سعی که افغان جرس بر تابد

جهد کن تا کشدش شحنهٔ غیرت بردار
دل شب گرد که تمهید عسس بر تابد

کو عجبت پیش مرو غیر که آن تلخ نگاه
شکری نیست که پروای مگس بر تابد

وصل اندازه مانیست ظهوری میسوز
شعله کی تاب بهم آغوشی خس بر تابد

از درد مکن ناله دلا بار فرستاد
غمخوار غمی باش که غمخوار فرستاد

گر خار غمی رفت بپای دل مجنون
لیلی ز مژه سوزن آن خار فرستاد

سرچشمهٔ فرهاد نبود آبله پرور
شیرین کف اشکی بنمودار فرستاد

ناز آنقدرش خانه نشین داشت که مارا
دیوانگی عشق ببازار فرستاد

بسیار دلی چاک شد از دشنهٔ حسرت
زان زخم که بهر دل افگار فرستاد

کردی رگ جان رشته تسبیح ظهوری
هان مژده که زلفی بتو زنار فرستاد

رو صد مرگ در کوی دل افتد
اگر یکدم ز یادش غافل افتد

بسان عشق حلالی ضرورست
که هر ساعت هزاران مشکل افتد

ز سر گردانی پروانه غم نیست
اگر در پای شمع محفل افتد

نه در بحر غمی کشتی شکستیم
که روزی تختهٔ بر ساحل افتد

ندیدم نیم بسمل قاتل ما
که صید غمزهٔ او بسمل افتد

نهان نتوان ببیک عالم تقلبش
مبادا سد هستی حائل افتد

گزند مرگ دست آندم برآرد
که از بازوی جان هر دل افتد

پرتو خورشید رخسارش در کاشانه باد

شعله پرورگشته آهم بی تف تاثیر باد — آرزوها را گداز کورهٔ تاخیر باد
سایهٔ جاه محبت بر سر بختم فتاد — خاک راهم مفلسان عشق را اکسیر باد
در ره بازار میپیوندد از دل زمن — پای صبر از حلقهای آه در زنجیر باد
بر خدنگ غمزهٔ صد چشم حسرت دوختم — منت یک زخم کاری بر دل نخچیر باد
دوش در خواب غم از قرب قلمیان سوختم — حرف دوریهای ایشان در لب تعبیر باد
تیره بختی آورد سرمایهٔ دیوار عقل — راه سیلاب جنون بر کوچهٔ تدبیر باد
دامن آلوده را آلوده تر میسازد آب — آتشی در شست و شوی خرقهٔ تذویر باد

خوار خواهد شد ظهوری وقت عرض حال تلخ
مهر آتش مهر منعی بر لب تقریر باد

زخمهای کهنه از شور تبسم تازه باد — لعلبان اشک را زیب دگر از غازه باد
هر زمان از کشور جان از وصال غایبی — در زبان قاصد امید صد آوازه باد
در بیابان دیدهٔ بیدار بختی در رهست — مژه خواب پاسبان بر گوشش حیازه باد
بر گرفتن پرده زان رخسار حد ما نیست — گاه گاهی صرصر آه مرا اندازه باد
مدعی با آنکه از مستی ندارد بهره — از جدائیهای بزم وصل در خمیازه باد

گر ز آه من گل باغ طرب پژمرده شد
لالهٔ دشت غم از آه ظهوری تازه باد

مهر زانگونه بغیر ای که کس بر تابد — عشوه سر کن بطریقی که هوس بر تابد
آنقدر گریه بفرمای که از چشم آید — ناله چندان طلب از لب بی نفس بر تابد

در جیب جان فگند ظهوری هزار چاک
تا دلبران ببازنگاهش رفو کنند

بازابروی نازچین دارد — عجزرا روی برزمین دارد
ازبرای شگافِ سینهٔ صبر — غمزه خنجر دراستین دارد
میشود زخم تازه تر هر روز — نمکِ خنده درکمین دارد
کشته ام تخم حسرتی درجان — که چو امید خوشه چین دارد
قطرهٔ و هزار جیحون ست — خوب میگریم آفرین دارد
صبر از بیدلان نمی آید — چند خودرا کسے برین دارد
هست نزدیکتر برسوائے — هرکه او عقلِ دوربین دارد

تا ظهوری شناس کشتهٔ غمی
نه غمِ دل نه فکرِ دین دارد

آشنا رو نمیاید غم طرب بیگانه باد — کاکلی زنجیر عیاز دخرد دیوانه باد
شعله پرور شمعی از دیوان شاهنشاه حسن — گرم تر مے آید آتش بر پر پروانه باد
بست آئین شهر خاطر را تمنای وصال — بام عشرت خانهٔ اغیار حسرت خانه باد
یک شبی در خلوتِ لب بستهٔ دیوانگان — مست نازو مست خواب باده افسانه باد
خوشه چینی ارزو دارد اثر از کشتِ ما — ورزمین زار نالی اشکِ حسرت دانه باد
دلق زهد آلوده شد از جام سرشار کسی — شست وشوی داغها برگریهٔ مستانه باد
در سبو و شیشه کی گنجد شرابِ بزم ما — جبههٔ خم در سجود ساغر و پیمانه باد

تا ظهوری افگند رخت سیه روزی برون

با هوای تو ظهوری شده رخساره پرست
پر توت دیده وران در شجری یافته اند

خاکسارانت ز رخ گرد تمنا رفته اند
از دل پر درد امید مداوا رفته اند

شام غم هر دم بیاد گوشهٔ دامان آه
در گریبان سحر شبهای یلدا رفته اند

گرچه از تاب درون بر چیده اند آب جگر
هر زمان از چشمهای چشم دریا رفته اند

در فضای دشت در هر نو بهار این لاله هست
سینه چاکان تو داغ دل بصحرا رفته اند

در شبستان فنا شب زنده داران غمت
فیض جان بر صبح انفاس مسیحا رفته اند

ریزهٔ هر شیشه کز سنگ حسرت گشته خرد
بر سر راه تمنای دل ما رفته اند

دیگران از دیدن یوسف بریدند از خجل
زخمها را بدل و جان زلیخا رفته اند

گوش و امق داستان لعل و نشنود
هوش از مغزش هوی جعد عذرا رفته اند

خار چنیان سر کوی زبانع چهرهٔ
صد چمن گل در گریبان تماشا رفته اند

کرده پا محکم ظهوری بر سر کوی کسی
کز سر میدان او هر روز سر ها رفته اند

صافی دلان بچشمهٔ ساغر وضو کنند
وقت نماز جانب میخانه رو کنند

کی دست شان بدامنهٔ عیش میرود
آنها که خوبلذت غمهای او کنند

منت نمیکشم در دوزخ کشاده است
فردا برویم اگر رو جنت فرو کنند

ایدل ز خود برون نهادی نهوز پای
شرمی که سالکان به ازین جستجو کنند

گلزار تاب شک شود آب رنگ و بوی
در باغ از و اگر سخن رنگ و بو کنند

دنبال رشکیان چه فرستی خیال را
بگذار تا بحسرت دیدار خو کنند

ظهوری گرچه کاهی گشته در صحرای بیتابی
چو کوبد بر زمین سر کوه را بنیاد میلرزد

کسی که چشم زروی تو دلستان بندد — بروی سیر در باغ و بوستان بندد
بهار پیش رخت جلوه کی تواند کرد — بانیکه تهمت رنگی بر ارغوان بندند
بجز ملازمت اهل هجر نیست علاج — مگر که ناصح ما را کسی زبان بندد
نمانده در دل پروانه تاب میخواهد — بروی شعله زبال و پر آشیان بندد
اجل معامله نزدیک کرده خوش با جان — امید هست که دوری در دکان بندد
خدا کند که نشیند دگر چنان نقشی — که چهره نقش بر ان خاک آستان بندد
فلک بنعمت وصلم اگر همی پرورد — چنان نکرد که مغزم در استخوان بندد
گیاهها همه زخمی دهد ز تربت من — اگر نه دست وصال تو زخم جان بندد

بجیب جان ظهوری هزار چاک افتد
اگر نه دردغمت بازوی توان بندد

بانفس تفته در دمان اثری یافته اند — آب در خواسته و چشم تری یافته اند
رو با قلیم بقا ذوق کنان میرانند — در بیابان فنا راهبری یافته اند
آفتاب از شرر شعله طالع باشند — در دل تیره شب خود سحری یافته اند
عمر جاوید چکانند ز خونناب درون — چون نمازند شگفتان جگری یافته اند
سالها سنگ سر کوی طلب خورده بسر — تا با قبال نمی در دسری یافته اند
اثری با نظر لطف کهن بر ان هست — مگر از تازه جوانان نظری یافته اند
گرچه از راز نهان باخبر آگاهانند — غالبا بیخبران هم خبری یافته اند

در تماشا بدل دیده ندارم حاجت
منت آئینه و آئینه دار آخر شد

از گلستان رخی حرف ظهوری سر کرد
سخن خرمی فصل بهار آخر شد

تموز هجر شد دل غنچهٔ پژمرده را ماند
ز جان خون میچکد صید شکار خورده را ماند

چرا هر دم نبالد آرزو در حسرت لعلے
که دشنامش دعاهای اثر پرورده را ماند

چه رنگین میرسد از سیر در خونم کش ای نخجیر
سپندی کو که صیاد شکار آورده را ماند

بدوش از طرهٔ چوگان این آرایش میدان
که چالاکانه گوی از عرصه بیرون برده را ماند

چه حاصل کز رخش دست مروت پرده بردارد
ز نخجت بد نگاهم گاه دیدن پرده را ماند

ز درد تنگ نسبت مرد محمور توای ساقی
بجامی گرم سازش زاهد افسرده را ماند

ز قید مکتب اندوه آزادم بحمد الله
ز خوشحالی دلم طفل معلم مرده را ماند

بامیدی که صیادی کند سر پنجه را رنگین
ظهوری آهوی پا بر گلو افشرده را ماند

ز رشک قامتی در بوستان شمشاد میلرزد
ندارد دست بر طرف نقابی باد میلرزد

مپرس از شوکت و جاه شهنشاه خیال او
مشوش کرده خاطر را ز دهشت یاد میلرزد

زهی حسن بشر بنگر که چون خورشید گردون را
دل از نظارهٔ خورشید مادرزاد میلرزد

مبادا بر چراغ داغ مهجوران نظر هیلو
ندارد تاب این آتش دل از باد میلرزد

ز زهر کینهٔ خسرو منوز از تربت شیرین
گیاه تلخ میروید پی فرهاد میلرزد

غزالی کز نگاهی صد هزارش در کمند آید
چه خوش نزدیک دام آمد دل صیاد میلرزد

بر سم داد خواهی میبرد بختم بدیوانی
که از بیداد در کام زبان فریاد میلرزد

حکایت در حکایت داستان در داستان دارد

شب نگاهم میهمان نعمتِ دیدار بود
استخوانم مغز شد خوش راحتی در کار بود

دیده روشن سینه گلشن شکر با لب همزبان
یار بی اغیار و می بی دُرد و گل بیخار بود

خاطرِ احباب گردون را بقانون مینواخت
چنگ افغان را رگِ جان جسودان تار بود

صیقلی بود از نگاه آئینهٔ روشندلان
سینهٔ تاریک جانان تختهٔ زنگار بود

غیر دربانی بجز پهلو تهی کردن نداشت
گردمش خون در جگر دلدار چون بیدار بود

توبه بر پای شکستن داشت رخسار نیاز
عشوهٔ ساقی ملای جانِ استغفار بود

غمزه نشتر میرساند و لب نمک بر میفشاند
هر زمان صد جان نثارِ راحتِ آزار بود

سازگاری با ظهوری گرچه بسیاری نداشت
کارسازی اینقدر از بختِ ما بسیار بود

شکر کاخر بفراقم سر و کار آخر شد
عمر آخر نشد و فرقتِ یار آخر شد

تا ز قانون جدائی بگسستن پیوست
در رگ و ریشهٔ جان نالهٔ زار آخر شد

رفته شد رنگ حنائی ز سر پردهٔ چشم
همه غمها تماشای نگار آخر شد

ساقی دوری لطف بگردش انداخت
صبح مست ست بلی شامِ خمار آخر شد

بدر آید ز وبال اختر طالع امسال
ای خوشا عیش غم یار چو یار آخر شد

تار گیسوی کسی دامن نکهت افشاند
مغز را آرزوی مشک تتار آخر شد

شاهد کام بغل بر دل من گو بکشا
عشق آمد هوسِ بوس و کنار آخر شد

ناصحان لطف کنند از سر ما پا ننهند
بسر یار که آرام و قرار آخر شد

بر و ایدل تو حریف دگر اندوز که من
باختم هر چه بجز یار قمار آخر شد

جان بملک عدم رسید هنوز — روی امید بر قفا دارد
صلح کردند وصل و هجر همان — درد ما جنگ با دوا دارد
زخم دامن فشانده بر هم — خنجر غمزه مرحبا دارد
کشته تیغ و دشنه مژگان — نگه تیز خونبها دارد
چشم شب زنده دار گوشه نشین — حاجت گریه را روا دارد
مردن و زیستن نمیدانم — دیگری اختیار ما دارد

از ظهوری بجز ظهوری را
گرچه صبر گزینه یاد دارد

دل خود را نبازم فکر درد جاودان دارد — مدار کار و بار سود و سودا بر زیان دارد
بیا ای عشق سختی همچو من مسکین سلیمه جانرا — که حسن از ابروی او تیر شوخی در کمان دارد
کسی در قحط عشرت روی کاهیدن نمیداند — که مغزی از سر خوان غمی در استخوان دارد
زبان آورده بیرون شعله های داغ میلرزم — بران روزی که با مغز دل و جان در میان دارد
چسان بر لب نهم مهر خموشی با چنین دردی — که فریاد و فغانش ریشه در کام و دهان دارد
بروی دل دری شاید کشاید همت عالی — که فرق عرش سائی هم ز خاک آستان دارد
چو گل خندان به بستان میخرامد لاله روی من — چه خونین گریها اشک از برای ارغوان دارد
کند تیغ ستم هر جا علم جلاد هجرانش — ز خون تا روز محشر خاک جوش الامان دارد
صبا با میر محمل گو بگو حال گدا نبارے — که دست عجز در دامان گرد کاروان دارد
خجل باش اندکی از صید پنهان نخچیر امیزد — سرت گردم کمند افگن نگاهت ترجمان دارد

ظهوری از تو با خود در دو شب در کنج خاموشی

بدشنامم لبی آموده شد بخت دعا نازم
ملک را زین هوس از آسمان رو بر زمین باشد

بگرداند زره صد کاروان صبر و طاقت را
اگر از گوشه چشمی نگاهی مد کمین باشد

خدایا آگهی از حال من از حال دشمن هم
چرا بخت چنان باشد چرا بخت چنین باشد

جفاکاران کشند از غصه اغیار یاران را
تو هم ای بیوفا آخر همان کردی همین باشد

خدا چین آفریدست از برای طره و کاکل
نه بهر آنکه روز و شب کسی را بر جبین باشد

بدوق خاکساریها ظهوری میرسی وقتی
که شوخی را غبار چهره بر آستین باشد

بازشب نرگست بلا میکرد
ناز خاطرنشانِ ما میکرد

پاس میداشتی بگوشهٔ چشم
که تغافل بجا میکرد

تاب کاکل بزعم بیتابان
دست در گردنِ صبا میکرد

صبر بیچاره تعدی شوق
همه جا خوش تلاشها میکرد

گرچه بربود دل زمهر از کین
مهر تو جای خویش وا میکرد

جور بیگانه جور بود آری
که بتحریک آشنا میکرد

خوب میبود بیوفا اینها
حسن گر با کسی وفا میکرد

من گنهکار بودم و عاشق
با ظهوری چرا جفا میکرد

دل که در کنج هجر جا دارد
جای در کام اژدها دارد

لرزهٔ روزگار بیتابی
بند از بند جان جدا دارد

تیغ بیگانگی کشیده فراق
همه انداز آشنا دارد

با بیخبران از هوس نکهت موئی
پنهان ز صبا بر سر راه خبر آیند

در حشر مرون گر بدر آیند ز دلها
آنها که بجانها بطریق نظر آیند

مژگان تو گر دلشدگانرا طلبد پیش
از دیده قدم ساخته بر بیشتر آیند

رنگ رخ اغیار بشوید خوی خجلت
چون با بلبیان تو به نیرنگ در آیند

ترسم که نهد رو بکمے مرهم لطفت
بگذار اسیران تو دلریش تر آیند

بیهوده چه رانی ز بر ت سوخگانرا
هر روز چو از روز دگر خامتر آیند

در کام و زبان داد زند حرف تلخی
از حرف لبت چون بحدیث شکر آیند

شاباش بران قوم ظهوری که بکویش
تفتیده دل و خشک لب و چشم تر آیند

باغبان آنگل چنین کز سیر گلشن میکند
زود گلهای پشیمانی بدامن میکند

دوستیهای که در کارش اسیران کرده ام
یکیک آن نامهربان در کار دشمن میکند

مجرمان را زهره دامن گرفتنها نبود
بازوی غیر این زمان انداز گردن میکند

دل که نشتر در جگر بر یاد مژگان میشکست
از برای خار پا تدبیر سوزن میکند

در شکنج دام گیسویش گمرهی خوش آرمید
اندک اندک مرغ دل ترک طپیدن میکند

حسن خواهد چند روز دیگرش در کار کرد
غیرت خونها که حالا در دل من میکند

وقت حسن خط زاهم صبحها را شام کرد
وه نمیداند چراغش خانه روشن میکند

آرزو مردو گرفتم با ظهوری تا کجا
عشوهٔ پنهان دگر جانش چه در تن میکند

ندارم شکوه گر خاطرم اندوهگین باشد
دل دلدار میخواهد چنین باشد چنین باشد

بیگانه پرور یار با آشنا ندارد

کسی که در هوس لعل باده نوش افتد
زتاب مستی حسرت چو من بجوش افتد

بروی کار نفتد بخیرها اگر رندی
دو روز در پی زهاد خرقه پوش افتد

زیک نگاه کمین گاه گوشهٔ چشمی
هزار تفرقه در کاروان هوش افتد

زجاه حسن بصد جان بها گذر نگهی
بلاست انیکه تو نگر گران فروش افتد

بکوی غصه دل از رشک خورده پهلوئی
رود بهت بار امیدش اگر زدوش افتد

چنان بعشوه مکن گرم سرد مهر انرا
که دیگ آرزوی خام شان زجوش افتد

شکسته عهد تو بر من سخن نمی آید
اگر ره گلهٔ بر لب خموش افتد

بصد فریب ظهوری زبان کشیده بکام
چنان مکن که لبش باز در خروش افتد

کسی را اگر کسی نامهربان تهمت خو گوید
ستمگار مرا شبها سد انها را باو گوید

ببازار محبت سر زند بانگ مراد از من
هزاران جان و دل گر قیمت یکتار مو گوید

گدازد رنگ و بو در لاله و گل از تف خجلت
از و گر یاد در اگلزار حرف رنگ و بو گوید

گنه را صاحبان خیر می بخشند می گنجد
اگر خود را دل دیوانه اندر داغ او گوید

کند در روز مرگم هر چه از یاری و غمخواری
ز غمخواران یکی خواهم نخواهم سنجاک من فرو گوید

مگر تا نگاه سوزان مژگان شود حاضر
که دل با چاک جیب صبر و طاقت از رفو گوید

بزیر سر و رع را خواب مستی می نهد بالش
ظهوری گر چنین افسانهٔ جام و سبو گوید

آسوده دل آنانکه ز نخوت بدر آیند
یارا بگذارند و بکوئی بسر آیند

نافه از طرهٔ لیلی نخریدی مجنون — مغزش از در ختن هر تیو سود میکرد

گر نمیداشت ظهوری تف سودا در دل
قیمت داغ جگر سوز که پیدا میکرد

نسیم نکهت گو تا پرده از روئی برانداز — دل مژگان پرستم سینه پر خنجر اندازد
نکهتفش دگر مهرست گو نکهت چنان تلخم — که شور رشک لذت در دهاد شکر اندازد
درون تفتیدهٔ گرمای صحرای تمنایش — نظر از رشک در حشر کی بر کوثر اندازد
کند فرش فضا چون حلقهٔ فرق کفر و ایمانرا — باین رفتار و قامت چون گذر محشر اندازد
کشد در زیر سر بالین زانوی مسیحا را — کسی گر آرزوی خویش را بر بستر اندازد
خوشا حال کسی کز وعده در کنج بتابی — نشیند بیخود و گوشی بر آواز در اندازد
خوش آن سالک که افتد در عنان آب خضری — که از نعل سمند آئینهٔ اسکندر اندازد
درع از صورت مستی نداند صورتی بهتر — رخ زیبای ساقی عکس اگر در ساغر اندازد

عجب گر از حضیض نامرادیها برون آید
ظهوری کاکل خود را اگر بسیجی افسر اندازد

مبهوت هیچ کاری با کار ما ندارد — دردی که رو بما کرد رو بکی دوا ندارد
کو صد بهار هر دم دامان سعی بر زن — کشت امیدکاران نشو و نما ندارد
از چشم اشک ریزان گو باد رو بگردان — از خاک رهگذاری گر تو تیا ندارد
از جنس شک ریشد بازار عشقبازی — وین مایه بیوفائی صد بیوفا ندارد
قدم کمان شد از غم ای مدعی هر آسی — مگشای تیر آهم تا شستم خطا ندارد

دل میدهد فریبت بازی مخور ظهوری

شبی خواهم ظهوری آنچنان سر بر زمین گویی
که دیوار در کاشانهٔ حرمان فرو ریزد

شکر کز بند غوری دوش نخجاتم دادند
مرده بودم بنم عشق حیاتم دادند

عشق ذاتم نگه صورت معنی بخشید
سر بصور تکدهٔ حسن صفاتم دادند

ساقی حسن صفاتم می پی در پی داد
مست گشتم خبر از نشأهٔ ذاتم دادند

ثبت در دفتر دیوان قدر شد نامم
بر جهان نغم واندوه مماتم دادند

عرصه بر جید اهل سر شد از رکشت اجل
خاطر فارغ از اندیشهٔ ماتم دادند

چهره در گرد بیابان هوس گشته بود
در بن هر مژه صد نیل و فراتم دادند

طلبش آرزوی حج وصالم میگشت
ذوق تسلیم منا در عرفاتم دادند

مستحقانه بدریوزه لبی بگشودم
عیش غم راحت محنت زکاتم دادند

دست پیمان محبت به ظهوری دادم
جای در گوشهٔ توفیق ثباتم دادند

عشق چون جوهر هر چیز هویدا میکرد
داغ را روی شناسی جگرما میکرد

گشته تیغ تغافل چو بخون میغلطید
نگه از دور بتقریب تماشا میکرد

تا زند شحنه بازار سلامت بر سر
صبر کم حوصله هر لحظه گلی وا میکرد

بر سر کوچه بیچارگی از قوت ضعف
مژه لبهای خموشم که چه غوغا میکرد

لب جام از لب ساقی چو شدی نوش ریای
آرزو خون جگر بر سر تقوا میکرد

در هم برزون مملکت صبر و شکیب
کار صد خیل و حشر ناز تو تنها میکرد

یوسف از قافلهٔ عهد تو میبرد بمصر
حسن تو رهزنی عشق زلیخا میکرد

که دل از شوق مژگان هر زمان بر بستر غلطد

چشم فتان تو پرداخته دستانی چند — آرزو از نگهش تاخته میدانی چند
نکهت جیب تو در صحن گلستان پیچید — بر دریدند گل و لاله گریبانی چند
جگرم راحت صد ساله جراحت دارد — از خدنگ مژه انداخته پیکانی چند
حرف شیرینی کنج دهنی میگفتم — رست از کام و زبانم شکرستانی چند
نام یکجان نتوان برد که شد صرف کسے — وه چه میبود که میداشت کسی جانی چند
خاطری جمع تر از خاطر من یاد گذاشت — داد از سرکشی طره پریشانی چند
تماشای حرم دیده کسی داده جلا — که بهر گام بریدست بیابانی چند
ساقیا از گنه توبه رندان بگذر — رحم بر حال پریشان پشیمانی چند

وقت شکرست ظهوری که گذشتی ساحل
خورد اگر کشتی امید تو طوفانی چند

شرار دوزخ دل داغ چون جان فروریزد — ز خجلت لاله خلد از کف رضوان فروریزد
سر افسانه دردی کز و این مرگها دارم — اگر بکشایم از هر حرف صد درمان فروریزد
خدا میدی و تو در صفهای صبر و هوش پا بالت — بیا بنشین که هر کس در دولت صد جان فروریزد
ملک بر فرق پیشانی زند گلهای رسوائی — ز کنج نرگسش چون عشوهٔ پنهان فروریزد
بسنگ عشق نتوانزد اگر فرق تمنا را — کجا از مغز سودائی غم سامان فروریزد
خوشا حالی که بر بالین بیاری ستمگاری — بانگشت ترحم اشک از مژگان فروریزد
خوشا روزیکه قاصد آید و از گرد محرومی — ز رخسارم بیاد گوشهٔ دامان فروریزد
خوشا سر بسته مکتوبی که در غمخانهٔ هجران — چو بکشایند وصل از معنی عنوان فروریزد

تا ظهوری را بغواصی برم
دیدهٔ چون ابر نیسان بر نخورد

چرخ آخر بر مراد دل ما میگردد
کار ما راست بتوفیق خدا میگردد

خلعت وصل ابد بر قد ما ببرند
هر زمان پیرهن از شوق قبا میگردد

خصم بی روی که در عاقبت کار ندید
رویش از سیلی ایام قفا میگردد

چند روز ست که بر چهرهٔ نمغلطد اشک
خندهٔ یار بگرد لب ما میگردد

داغ حسرت که بهمدوشی دل میبالید
روی برتافته از سینه جدا میگردد

بچهٔ حسرت وطن قطع نظر کرده امید
بازش آرید و به بینید کجا میگردد

چقدر خندهٔ بیجا که حسودان کردند
اشک در دیدهٔ ایشان بچه جا میگردد

نکتهٔ نامزد مغز ظهوری گردید
هوش بیهوش بدنبال صبا میگردد

خوشا صیدی که از زخم غمی بر یکدگر غلطد
اگر سازد بزور شوق با محکم سپر غلطد

خدایا زهر غم بر کام جانم رنجیت بنوازم
تبلخی کز لب شیرین دهانی در شکر غلطد

جلای چشم تر از چهرهٔ خواهم که چون گریم
بجای اشک بر رخسار خورشید و قمر غلطد

بامید یکه شاید آرزوها بر کند رنگی
دل صد پاره شب تا روز در خون جگر غلطد

دران کشور که گردد با غبان عشق چمن پیرا
ز نخل آرزو هر لحظه شاخی بر تبر غلطد

ز شور عشق میخواهم بزور گریه غم را
که هر دم از جگر بر چهره ام لختی دگر غلطد

خیالی را بنوعی تنگ در آغوش جانان دارم
که عاجز میشود گاهی اگر خواهد که بر غلطد

ظهوری آنزمان بر بستر آسودگی غلطی

نوبهار از رخ عرقناکش — در گل و لاله آب و تاب کشد
ترک چشمش ندارد آن پروا — که خدنگ نگاه تاب کشد
سائبان محبتش چو زند — دل زرگهای جان طناب کشد
مائیه آتشین بیار کزان — ابر مژگان من حباب کشد
دل زرگرهای شوق میخواهد — که کتابی بماهتاب کشد
هست قدر آنقدر سوال مرا — که لبش زحمت جواب کشد
رتبهٔ عشق بین که نیلوفر — چتر در چتر آفتاب کشد
عشق اگر دل دهد کبوتر را — جگر از سینهٔ عقاب کشد

کحل بیدارئی بسازای بخت
که ظهوری بچشم خواب کشد

سر بفکر ترک سامان برنخورد — دل بدرد و لب بافغان برنخورد
چشمه های خون ثمرگان سر نکرد — رگ بجنبش های مژگان برنخورد
بر نچیدم بستر آه ای دریغ — درد بیدردی بدرمان برنخورد
خواستم خود را برم از یاد خود — بخت سستی کرد و نسیان برنخورد
آرزوی سیر چشمی داشتم — از جگر لختی بدندان برنخورد
پا بدامان عطر در مغز آورم — یاد گلزار گریبان برنخورد
کام جان شیرین نشد از نخبت شور — بوسهٔ کنج نمکدان برنخورد
میگریزد دولت از کوی سری — کز خم زلفی بچوگان برنخورد
راه ما بر کوچهٔ حرمان فتاد — دل بدلبر جان بجانان برنخورد

بار امید گرانست ظهوری عاجز
کم طاقت بیچاره خمیدن دارد

دلا داری تمنا عشرتی چند — نبه در عشقبازی بدعتی چند
نشان وصل بر دلخواه منویس — که خواهد کرد دوران دقتی چند
دلم ده ناصحا در گریه کردن — مگر بیرون فشانم حسرتی چند
خوشا آن کاروان صبر و طاقت — که خیزد از کمینش غارتی چند
چه میخوانند از ما همنشینان — فغان از نسبت بی نسبتی چند
بیک کشتن نخواهم گشت قانع — برای دیده دارم حیرتی چند

ظهوری تا توانند زیست چندی
بروز از مهر بندم تهمتی چند

تلخکامان ساغر خون میکشند — مزد کام تلخ شان چون میکشند
بیدلان از حسرت قد کسی — آهها از دل چه موزون میکشند
گریه دارم هوس کردم خبر — شهریان رختی بهامون میکشند
از حدیث بوسه بر بستان مگیر — ساغر لبهای میگون میکشند
العطش گویان صحرای غمت — تشنگی در نیل و جیحون میکشند
در رهت نعلین پوشان از غبار — حیرت در چشم فریدون میکشند

حسرتی در دل ظهوری داده جا
آرزو ها رخت بیرون میکشند

ماه من چون زرخ نقاب کشد — سجده از فرق آفتاب کشد

باز نگذارد درِ خلوتسرای وصل یار
گرچه خود خوبان سرانگشتِ طلب بر در زنند

چون ظهوری هر طرف افتاده صد بیمار دل
تا ز مژگان بر رگ جان و لبران نشتر زنند

سکّهٔ داغ نمایم جگرِ مازده اند
علم دیدهٔ بیمار نظرِ مازده اند

این صدفها که پر از گوهرِ اختر بینی
غوطه در لجّهٔ آب گهرِ مازده اند

می کشانی که ندارند غم از زور خمار
باده در مجلس فیضِ سحرِ مازده اند

کام جان زهر فرو هشت ز شیرین‌دهنان
گرچه در روز ازل بر شکرِ مازده اند

کشتهٔ شمع برو گو نمگس ده پرِ خویش
شعله اینست که در بال و پرِ مازده اند

خارِ خار غم هر هم ز دل آورده برون
گل زخمی که بفرقِ جگرِ مازده اند

نشأهٔ بیخبری رتبهٔ آگاهان ست
از می یاد تو رهِ خبرِ مازده اند

سیه یاس نسازند ظهوری کاری
دل قوی دار که کوسِ ظفرِ مازده اند

عشوهٔ مضطرب ساخته دیدن دارد
قصهٔ لب بلب آورده شنیدن دارد

هوس خام بجوش آمده در سینهٔ دگ
داغها بر جگر سوخته چیدن دارد

دوش در خواب بخ از چشمهٔ حیوان شستم
در جگر نیشتر غمزهٔ خلیدن دارد

دام از تار نگه بافته چشمم سیمی
در قفس مرغ دل از شوق پریدن دارد

آهوِ خانگی وادی الفت پویید
دشت و دشت از خرد و صبر رمیدن دارد

عشق در باغ دل آمد بچمن پیرائی
بید بیحاصل امید بریدن دارد

نیست یک لقمه زهر کج ندارد در کام
دست از مایهٔ صد کام کشیدن دارد

ز کوی جلوه می آمد نسیم خاطر افروزی
نبازم کآتشم از باد دامان طالعی دارد

دگر آماست غیرت بر خم زلف جگرخواری
لبم چون پشت دست از زخم دندان طالعی دارد

برون افگن ظهوری از زبان تخت ترنم را
بشکر آنکه از فریاد و افغان طالعی دارد

حدیثی بر زبان دارم که در گفتن نمیگنجد
گلی در جیب میخواهم که در دامن نمیگنجد

تجلی کرد بر طور تماشا شعلهٔ حسنے
که ذکر پرتوش در قصهٔ ایمن نمیگنجد

سر انگشت زد و گوئی بخیه کاری جای دیگر کن
که با چاک دل ما رشته و سوزن نمیگنجد

صلای باغ زن آبا غبا آسیخته جانا
که سوز صاحب این داغ در گلخن نمیگنجد

مگر زد برق حسرت بر درون از گریهٔ شوقم
که دیگر آرزو را شعله در خرمن نمیگنجد

برای غلغل زنجیر کوه و دشت میباید
جنون عاشقی در کوچه و برزن نمیگنجد

ز تیغ و دست بستم بر جگر این حرز ناسوری
بلی زخمی چنین در خنجر دشمن نمیگنجد

گر ضم باد طالع پرده بردارد ز روی او
چه حاصل چون تماشا در نگاه من نمیگنجد

ظهوری داده جان در کوی درد بیکسی گویا
که فریاد و فغان در پردهٔ شیون نمیگنجد

ای خوشا دستی که زد دست غمی بر سر زنند
وی خوشا زهری که زد صد طعنه بر شکّر زنند

تلخکامان ترا شکر ز خاطر برده اند ❊
شعله خواران تو کی پیمانه در کوثر زنند

سرخ رویان ترا رعنائی در خاطر است
از دم تیغت گل زخمی مگر بر سر زنند

غمزه را کی از غرور ناز پروای کسیست
سینه چاکان هم مگر خود سینه بر خنجر زنند

گر شود کبخسک دل سیمرغ نتواند گریخت
باز و شاهین نگه چون در قفایش پر زنند

رود هر لفظ را خار بلای عاشقی در پا
گل تعریف جنت چون زبستان بیان روید
دمد از شوره زار طائع من خار گلهائی
که رنگا رنگ در بستان بخت دیگران روید

بباغ بخت بر سر خرّمی را سایه افگندم
گذشت آنها ظهوری کز بهارستان خزان روید

رهِ سر تسلی در دست حسرت سر می آید
بسعی شوق کار پا اگر از سر نمی آید
خیال غمزه کی در لاله زار وداع دل گردد
اگر در سینه پای صبر در نشتر نمی آید
سبوی باده عشقی بدست افتاد از جانان
دگر سنگ جفائی در ساغر بر نمی آید
مکن گو خواجه این اسباب کبر و نخوت خود را
که در چشم گدایان حشمت قیصر نمی آید
رصد بند تمنا گو مبین تقویم بخت من
که در کارم مدد از گردش اختر نمی آید
چه خوار بیمار بی صبر آمد و شش در مجلس
ز طرز رفتنش معلوم شد دیگر نمی آید
دلا گر میتوانی در صف بیگانگان بنشین
کزان نرگس نگاه آشنا پرور نمی آید
پی اظهار عجز ای دل مگر شد فرصت جائی
که چشم از عمدهٔ ناز و تغافل بر نمی آید

ظهوری از زلال شعله حلق تشنه تر گردد
سمندر بر کنار زمزم و کوثر نمی آید

مطرب پرور دلی کز رحمت جان طالعی دارد
فلک فرسا سری کز تیغ سامان طالعی دارد
خوشا زخمی که بر گردید از خاصیت مرهم
بدا دردیکه از تاثیر درمان طالعی دارد
بنام سینه از داغ ملازن سکهٔ راحت
اگر پنهانی از داغ نمایان طالعی دارد
توان پیچید بر دست تمنا دامن درمان
که از سر پنجهٔ دردی گریبان طالعی دارد
ز شمع شام طالع صبح دولت را دهد پرتو
سیه روزیکه از شمع شبستان طالعی دارد

با امید یکه شاید وصل را بندی نهم بر پا
ز اشک آرزو بر چهره ام زنجیر میغلطد

زهی روی تو صبح کام بر کش دامن محمل
که سر کش شعله بر نافه شگیر میغلطد

گل باغ جنان در خواب دیدم باغ جان من
مبارکباد عالم قرعه تعبیر میغلطد

قلم در پیشه انشای محبت نامه دارد
که مضمونش سخن در بر حه تحریر میغلطد

گزند چشم زخم مرهم امید بر نمیتابی
فرو بردم خروش سینه بر تاثیر میغلطد

ظهوری شمع تعریف شبستان کی میسوزی
که مه پروانه سان بر شعله تقریر میغلطد

نه تنها در هجوم چرخ غمخواری نمیداند
که همچون طالع ما یار ما یاری نمیداند

نمیدارند غمخواران ز غمخواری بجز نامی
نمیدانم چرا دلدار دلداری نمیداند

مجو از شحنه هجران مروت زنهار ای دل
که چون برداشت تیغ کینه زنهاری نمیداند

بیک دیدن چها آورد بر سر صبر طاقت را
اسیر او شوم طفلست پرکاری نمیداند

کند بر صفحه گل چون پریشان دسته سنبل
نسیم بوستان خلد عطاری نمیداند

سحر شد شام عمر و خواب نخبت من همان باقی
چه خوابست این که مرگست بیداری نمیداند

برای عشق طرح خانه امید افگندم
ظهوری سیل راه و رسم معماری نمیداند

ز کام تلخی صد حنظل عشق تبان روید
باب حسرت من کی بهار بنجزان روید

مضر ماغیر را گلگشت باغ التفات خود
مبادا خارهای طعنه از روشت زبان روید

تمو ز حسرت آبی در جگر نگذاشتست اما
همان در جویبار گریه من ارغوان روید

چه سوزست اینکه یکشاد از رگ گل سوز هجرانت
که از هر قطره در باغ جگر صد داغ جان روید

تمنا را بسیر باغ دل گاهی تو ان بردن
که جای سبزه از الماس حسرت نیشتر روید

ندارم رنگ اگر شست جفا بر دیگری بندد
که پیش ناوکش از جان اثر من سپر روید

بهر خاکی که یکدم در هوای او فرو گریم
ازان تا نو بهار حشر خورشید و قمر روید

هوای جلوهٔ شاهد زند دامان بهار را
که در باغ تماشا لاله و گل تا کمر روید

اجل گر بولهند پرکالهای دل براندازد
بهجر انش گل داغی که از باغ جگر روید

برای دیدن جلاد مرگست این اگر گاهی
بظلمت خانه دوری ز چشم من نظر روید

ظهوری بار نومیدی تو خود بر یکدگر بستی
مگر بیدا میدی بر سر راه سفر روید

در چار سوی عشق جگر داغ جان خرید
کام و زبان زرد و خروش و فغان خرید

عشرت رو دست کوته ما زعفران فروخت
مستی ز باغ چهرهٔ او ارغوان خرید

جان را گذار به بسر بازار دل فتاد
ارزان فروخت راحت و محنت گران خرید

در مخزن بصارت دل نقد سود و سخت
بر پایه که حبس و مکان زیان خرید

ای دل ز بستر مرض مهر بر مخیز
کز مرگ عشق عمر ابد میتوان خرید

این سر که سر بقبله نمی آورد فرود
تا ترک برای سجدهٔ آن آستان خرید

معلوم نیم جان ظهوری چه قدر داشت
طالع مدد نمود غم رایگان خرید

دگر از زلف و کاکل روز من بر قیر می غلطد
دل از سودای مژگان بر سنان و تیر می غلطد

بنازم شست باز اندک شتابی در پی بسمل
که زخم کاری بر سینهٔ نخجیر می غلطد

غنا کو تا کند طرح زکوة احتیاج من
مسم دیگر بمین عشق بر اکسیر می غلطد

جانِ پروانه ندارد خبر از راحتِ سوز — شعله در پیرهن از سرو قبا پوشش باد
آنکه تابِ سخنِ سرد حریفانش نیست — سخنِ عاشق دلسوخته در گوشش باد
کاش ناصح نگهِ صورت معنی میداشت — چشمِ بینا چو ندارد لبِ خاموشش باد

تلخیِ عشق رهِ کامِ ظهوری دانست
زهرِ ایام گوارنده ترا نوشش باد

از کسی مژدهٔ وصلی بکسی می آید — شعلهٔ تنگ در آغوش خسی می آید
محملے را حدیِ شوق بیابانی کرد — کعبه در رقص زبانگِ جرسی می آید
شعلهٔ طور چو بر داغِ جگر جلوه دهد — نورِ ایمن بسجودِ قبسے می آید
گشته مفتونِ لبِ خواهش ما چشمِ قبول — گاهی از دل بزبانِ ملتمسی می آید
صدِ ارم گل ببرم ریخته از هر طرفے — خوش صفیری ز شگافِ قفسی می آید
بگریبانِ فلک شعله در آویخت بلی — باد از گوشهٔ دامانِ کسی می آید
غیر را پایِ فرو رفته بشیرینیِ کام — رقص بر شعله کجا از مگسی می آید
بر رگ و ریشهٔ دل حسرتِ کاکل پیچید — آه در جان شکنم تا نفسی می آید
چه برهمن پسری گریه بمن فرمودست — اینک از هر مژه زوداور سی می آید

باز فریادِ ظهوری ست که نگذشته ز چرخ
غالباً از بر فریادرسے می آید

خوشا روزی که از کشتِ عنایش اثر دیدم — بدشنامی ز مغزِ تلخِ من تنگِ شکر دیدم
سر آید تلخکامی رخت بر بندد سیه روزی — هم از زهرم شکر جوشد هم از شامم سحر دیدم
زمین منفعت خیزِ جهانِ عشق را نازم — که نخلِ گلشنِ امید از آبِ تبر دیدم

لذتِ شکّر کامم برگِ ذوق دوید — هوسِ خام پرستارِ تفِ جوشم بود
عطرِ کاکل همه از مغزِ نشاطم جوشید — بادِ دامانِ همه از آتشِ غم پوشم بود
داشت هر کس نگهی دیدهٔ حیرانم داشت — بود هر جا سخنی در لبِ خاموشم بود

عیشِ دوشینهٔ ظهوری زبانِ هر دست
صبح صد دور طرب کرده ره دوشم بود

دل دگر پیمانه دربارهٔ سرجوشش زد — نعرهٔ مستانه آهی بر لبِ خاموشش زد
خواست شیرین ترکند دکان زهرِ خویش را — عشقِ اول شورِ نجتان را اصلای نوشش زد
آتش پر شعله بر سینهٔ افسرده ریخت — دجلهٔ پیمانه از چشمِ بی‌نم جوشش زد
عقل از سودای جعدِ خود مرا باز خواند — عشقِ عطرِ چینِ کاکل بر بشامِ هوشش زد
برکشیدم خویش را مردانه از آغوشِ خویش — بخت کوسِ آرزوی دولتِ آغوشش زد
در طریقِ رشکِ دل از غصه پهلوی نخورد — حسرتِ ما بر تمنای رقیبان دوشش زد
جز حدیثِ وصل در لبهای گویائی مباد — بر سرِ راهِ تمنا گوشِ فالِ هوشش زد

چون ظهوری انتقامِ آرزوها می‌کشید
هر که جوشش از حسرتِ لبهای همچون نوشش زد

می شوقی بکف آورده دلم نوشش باد — پنجهٔ بیخودی در کمرِ هوشش باد
تا بکی سوزد و صد آرزوی خام پزد — کاهِ ما همیهٔ آتشکدهٔ جوشش باد
یادش اندیشهٔ سودای دگر پیش نهاد — غمِ هجر و طربِ وصل فراموشش باد
لشکرِ آرزوی طرّهٔ کاکل زده صف — علمِ معرکهٔ تفرقه بر دوشش باد
دست در گردنِ جان زخمِ نمایان افگند — لعبتِ داغِ نهان تنگ در آغوشش باد

جانِ پروانه ندارد خبر از راحتِ سوز
شعله در پیرهن از سرو قبا پوشش باد

آنکه تابِ سخنِ سرد حریفانش نیست
سخنِ عاشق دلسوخته در گوشش باد

کاش ناصح نگهِ صورت معنی میداشت
چشم بینا چو ندارد لب خاموشش باد

تلخیِ عشق رهِ کامِ ظهوری دانست
زهرِ ایام گوارنده ترا از نوشش باد

از کسی مژدهٔ وصلی بکسی می آید
شعلهٔ تنگ در آغوش خسی می آید

محملے را حدیِ شوق بیابانی کرد
کعبه در رقص زبانگِ جرسی می آید

شعلهٔ طور چو بر داغِ جگر جلوه دهد
نورِ ایمن بسجودِ قبسے می آید

گشته مفتون لبِ خواهش ما چشمِ قبول
گاهی از دل بزبان ملتمسی می آید

صد ارم گل بسرم ریخته از هر طرفے
خوش صفیری ز شگافِ قفسی می آید

بگریبانِ فلک شعله درآویخت بلی
باد از گوشهٔ دامانِ کسی می آید

غیر را پای فرو رفته بشیرینیِ کام
رقص بر شعله کجا از مگسی می آید

بر رگ و ریشهٔ دل حسرتِ کاکل پیچید
آه در جان شکنم تا نفسی می آید

چه برهمن پسری گریه بمن فرمودست
اینک از هر مژه زود اورسی می آید

باز فریادِ ظهوری ست که ننگذشته ز چرخ
غالباً از بر فریادرسے می آید

خوشا روزی که از کشتِ عنایش ال اثر روید
بدشنامی ز مغزِ تلخِ من تنگِ شکر روید

سر آید تلخکامی زخت بر بندد سیه روزی
هم از زهرم شکر جوشد هم از شامم سحر روید

زمین منفعت خیز جهانِ عشق را نازم
که نخلِ گلشنِ امید از آبِ تبر روید

لذتِ شکّر کامم برگِ ذوق دوید — هوسِ خام پرستار تفِ جوشم بود
عطرِ کاکل همه از مغزِ نشاطم جوشید — بادِ دامانِ همه از آتشِ خس پوشم بود
داشت هر کس نگهی دیدهٔ حیرانم داشت — بود هر جا سخنی در لبِ خاموشم بود

عیشِ دوشینهٔ ظهوری زبانِ هیچ دوست
صبح صد در وطرب کرده ره دوشم بود

دل دگر پیمانه دربارهٔ سرجوشش زد — نعرهٔ مستانه آهی برلبِ خاموشش زد
خواست شیرین ترکند در کامِ زهرِ خویش را — عشقِ اول شورِ نجتان را اصلای نوشش زد
آتش پر شعله بر سینهٔ افسرده ریخت — دجلهٔ پرمایه از چشمِ بی نم جوشش زد
عقل از سودای جعدِ خود مرا باز خواند — عشقِ عطرِ چینِ کاکل بر مشامِ هوشش زد
برکشیدم خویش را مردانه از آغوشِ خویش — بخت کوسِ آرزوی دولتِ آغوشش زد
در طریقِ رشکِ دل از غصه پهلوی نخورد — حسرتِ ما بر تمنای رقیبان دوشش زد
جز حدیثِ وصل در لبهای گویائی مباد — بر سرِ راهِ تمنا گوشِ فالِ هوشش زد

چون ظهوری انتقامِ آرزوها می کشید
هر که جوشش از حسرتِ لبهای همچون نوشش زد

می شوقی بکف آورده دلم نوشش باد — پنجهٔ بیخودی در کمرِ هوشش باد
تا بکی سوزد و صد آرزوی خام پزد — کاهها همیهٔ آتشکدهٔ جوشش باد
یادش اندیشهٔ سودای دگر پیش نهاد — غمِ همچشمِ وطرب وصلِ فراموشش باد
لشکرِ آرزوی طرّهٔ کاکل زده صف — علمِ معرکهٔ تفرقه بر دوشش باد
دست در گردنِ جان زخمِ نمایان افگند — لعبتِ داغِ نهان تنگ در آغوشش باد

بند بر پای دل چرا نه نهند — کاکل و زلف تا کمر دارد
نبض شادی برون فتاد ز پوست — غمزه در دست نیشتر دارد
گوشهٔ شوق منّت بسیار — که دلم صبر پرده در دارد
زنده گردید درد و درمان مرد — نالهای که این اثر دارد
عشق آورده کوه اندوهی — مزد افتاده که بردارد
دیده بر روز خویش میگرید — دامن روزگار تر دارد
نیست تقصیر باغبان وفا — بید امید کی ثمر دارد

آرزو بار خویش در هم بست
با ظهوری سر سفر دارد

بیا بیا که هلاک اند ناتوانی چند — مرو مرو بشنو ناله و فغانی چند
ز انتظار تو در خلوت فراق کشان — بلب رسیده ز شوق نثار جانی چند
خوش آنکه باد بهار وصال افشاند — ز نخل گلشن امید ما خزانی چند
امید هست که دل وصل یار دریابد — رسید گرچه ز هجران بجان زیانی چند
سخن بشکوهٔ هجران تمام شد در لب — بشکر وصل نخواندیم داستانی چند

ز درد خویش ظهوری حکایتی گفتی
اگر بهر سر موداشتی زبانی چند

دوش اندیشه آغوش در آغوشم بود — مهر از شکر تر بر لب خاموشم بود
صبر میرفت و هوس رخت درون می آورد — شوق جا در بکش پیشگه هوشم بود
رفته بودند ز خاطر همه حزن همه کس — ذوق عیش و طرب از زمزمهٔ فراموشم بود

زبان بکشا که حرف شوق پایان بر نمی تابد

الفرار ای عقل سلطان جنون لشکر کشید
الوداع ای سر غرور حسن خنجر بر کشید

جذا ای سینه ریشت زخم بر مرهم چکاند
مرحبا ای دیده اشکت شور در اخگر کشید

زهر شمشیرگان عتاب آلود کار خویش کرد
تلخکامی انتقام خویش از شکر کشید

کی بآب پند ناصح کشته گردد آتشم
شعله داغ ندامت تیغ صرصر بر کشید

شمع محفل کو برافگن پرده فانوس ناز
نیست جاویدی ز پس پروانه پرور پر کشید

فرق شوق از حسرت زخم ملامت میبرد
از برای مصلحت طاقت بسر در سر کشید

مژده دارد ظهوری با تو دارد غمزه
سینه بکشا پیشکش با بتوان کن خنجر کشید

مے مرا بے خبر نگرداند
یار سا غر اگر نگرداند

نه نشینم ز شوق کعبه ز پای
تا مرا گرد سر نگرداند

نه شود گوش زدا ز و تلخی
تا لبش در شکر نگرداند

سبق مهر میکند تکرار
که ورق باز بر نگرداند

دیده ام عار دارد از اشکی
که بخون جگر نگرداند

عکس ست آنکه شعله شوقم
آفت بال و پر نگرداند

نوبت خنده ظهوری شد
اشک در چشم تر نگرداند

غمزه چون تیغ کینه بردارد
چاک صد کار با جگر دارد

صد خرابی برای جان و دلم
باز از روے یکدگر دارد

گشتیم گرچه کشتهٔ تیغ تغافل‌ت — پنهان ز ترک چشم نگه خونبها رساند
شادم چه نیک خرمن پندار و صبر سوخت — این برق را توجه شوق از کجا رساند

زنّار بندی به ظهوری حواله شده
زنّار را نصیب ز زنار دار ساند

دل زندانیانت سیر بستان برنمی تابد — چو درد از دردتست از صاحبدران برنمی تابد
پی زندانیان آرزو چاه ذقن داری — اگر زلف پریشان جوشن افغان برنمی تابد
ز درد داغ دل پیچیده عطری در دماغ جان — صداع نکهت نسرین و ریحان برنمی تابد
مبادا فوت گردد یک نفس از روزگار غم — که ذوق عشرت جاوید نادان برنمی تابد
گل وصل حریم کی در گریبان طلب ریزی — شگاف دل اگر نیش مغیلان برنمی تابد
سحاب دیدهٔ تر مایه دیگر از کجا آرد — که سیلاب جهان شوق طغیان برنمی تابد
جگرخواری کن ای غیرت ز مجلس برمخیز انم — که پشت دست حسرت زخم دندان برنمی تابد

ظهوری گو که بار آرزو سنگینی داری
درآید دل بزیر بار اگر جان برنمی تابد

لباس شوق ما چاک گریبان برنمی تابد — بلی طوفان آتش باد دامان برنمی تابد
شگون از حرف مرهم حال زخم سینه میگیرد — که این اقبال را خرچشم حیران برنمی تابد
مگر جذب توجه کوتهی بر راه ما دارد — که شوق کعبه رو طی بیابان برنمی تابد
خدا بر سینه چاکیهای شوق ما ببخشاید — که گوش صبر و طاقت نام هجران برنمی تابد
بدست سوز و هجران نامه پیچیده شد درهم — که دوزخ شعلهٔ مضمون عنوان برنمی تابد

ظهوری در بیان درد دل ما لب بیان داری

درد اگر درمان پذیرست از برای دشمنان
زخم بی مرهم نصیب سینهٔ احباب باد

میوهٔ زخمی بدامان دل پرخون نریخت
نخل تیغ جوری از جوی جگر سیراب باد

در شبستان عشق دارد بوالعجب نیرنگها
زود ترکوه تحمل مهرهٔ سیماب باد

پهلوی دل ریش شد بر بستر آسودگی
خار صحرای مشقت غیرت سنجاب باد

خنجر دست مروت زور خلق من تهاف
ابر چشم رشحه شوی دامن قصاب باد

آه از رستم تکلف داد از قانون عقل
بعد ازین مسکین ظهوری فارغ از آداب باد

عشق آمد و زکاسهٔ زهرم شکر چکید
از شعلهٔ چراغ شب غم سحر چکید

گاهی گر لب بمحفل جان نقل خنده ریخت
زهر آب شک از دل تنگ شکر چکید

پیکان غمزه تا فته شد در شگاف دل
زد جوش گریه از مژه ها نیشتر چکید

در بحر حسن چشم گهربار غوطه زد
صد آفتاب و ماه زتاب نظر چکید

برداشت منع گوشهٔ دامان چشم تر
بگذشت داغ سینه و زخم جگر چکید

در بیشهٔ شکیب و تحمل فتاده برق
دریای شعله زتف هر شرر چکید

دوران بزم امن ظهوری بجام کرد
خونابه که از دم تیغ خطر چکید

در شیشه عشرت آمد و از غم دعا رساند
ریش جگر سلام به پیش بلا رساند

در دشت شعله خیز جگر مرد تشنگی
خضر امید ساغر آب بقا رساند

از کحل عقل چشم تماشا غبار داشت
از گرد کوی جلوه صبا تو تیا رساند

اقبال نخبت بین که ز دیوان دولتی
تشریف بادشاه بدوش گدا رساند

غم وملال ظهوری نصیب اعدا بود

بیچاره کسی کز ستمی زار نباشد
در کنج غمی روی بدیوار نباشد

در روز ازل شیر دلان بر نگرفتند
آن سر که سزاوار سر دار نباشد

دانیست برای جگر باغ و بهارش
هر گل که بران گوشهٔ دستار نباشد

گردد شکرت چون تبسم نمکافشان
رحمت بران سینه که افگار نباشد

اعجاز مسیحا تواند هنری کرد
تا نکهت جیب تو هوادار نباشد

در جان برهمن مدود ریشهٔ زنار
گر از سر زلف تو بدان تار نباشد

غلطیده بخونند چه کافر چه مسلمان
در مذهب هجران تو زنهار نباشد

بیهوده نپرسند ز ما کرده ما را
در روز جزا مست تو هشیار نباشد

فرزانه تانند یک جبه ظهوری
خلدی که دران وصل تو در کار نباشد

ای جنون عطر یکه مستان بر دماغ خود زنند
سنگ بر خمخانهٔ جام و ایاغ خود زنند

گر بمغز فتنه گاهی دهر خوابی سر زند
آب بر خمیازه اش از خون مماغ خود زنند

خویش را در چار سو از بی نشانی گم کنند
چند بانگی بر سر کوی سراغ خود زنند

شعله نبشانند اگر صد ره بطوفان فنا
باز در گیرند و خود را بر چراغ خود زنند

بر نتابد سایهٔ بال هما بهتر ازو کے
تیره بختان گوش بر گلبانگ زاغ خود زنند

سرخ روئی گل کند از باغ هستی در خمار
جام اگر بر قطرهٔ دامان داغ خود زنند

دل ز طوفان هر شکم در دم گرداب باد
دامن دشت بلا آغشته در گرداب باد

پای بد بنخل ما فشرده بهار — دست برد خزان نمی گنجد
بهوای باد نیست قاصدیی — هیچکس درمیان نمی گنجد

ظاهر و باطن ظهوری اوست
آشکار و نهان نمی گنجد

از کهن پیران شدیم و نوجوانی برنخورد — رفت از یار رفتن و سر و روانی برنخورد
چهره در گرد هوس گم گشت و اشکی ره نداد — مرد در لب داستان و همزبانی برنخورد
نازهای یاد میدادم ببلبل ای دریغ — خارها در دل شکست و گلستانی برنخورد
سینه پرور دیم چندی بر امید ناوکے — آه ازین سعی عبث ابروکمانی برنخورد
در صف کاهل تنان از بسکه خواندم درس عشق — بهر مشق بیخودی آرام جانی برنخورد
زیر دندان هوس گردید لبها سخت سخت — وای لبها بوسهٔ کنج دهانی برنخورد

خوش ظهوری غافلی خواب سپین نزدیک شد
سر کجا خواهی نهادن آستانی برنخورد

ز لطف های نمان دوش را ز سر بود — چها نکرد تمنا لب تمنا بود
طلب شگفته جبین انتظار گوشه نشین — نشاط بزم نشین غصه و شت پیما بود
بجز حدیث وفا سر نمی زد از لب ما — مدار نرگس بی باک هر مدارا بود
بهر غرور که در بیع عجز می آید — هزار جان گرانمایه سود سودا بود
قبول وعده بچشم وفا نهاد انگشت — اگرچه مهر ادب بر لب تقاضا بود
دریغ و درد اگر غیرت اندکی میداشت — برای غیر چه خوش مرگها مهیا بود

زمانه عیش و طرب صرف دوستان میکرد

مرغ دل را که نیم بسمل اوست
پیش او طالع طپیدن باد

در دو صد زخم رونهاده بدل
سینه در ناله برگزیدن باد

حیف بود ست عشق بادگران
لب افسوس در گزیدن باد

جوش زد در لبم حدیث وصال
گوش را مژدهٔ شنیدن باد

اشک شادی بکنج دیده دوید
مستعد در فرو دویدن باد

تیغ شهد غم ظهوری کرد
محو در لذت چشیدن باد

دلی که رام تو شد رم نمیتواند کرد
وفا بجور و جفا کم نمیتواند کرد

کسی که تشنهٔ تیغ و خنجر تو زند
نظر بکوثر و زمزم نمیتواند کرد

مسیح چاک گریبان بخود ان تراند
رفو بر شتهٔ مریم نمیتواند کرد

کجا بعیش قدم بر قدم تواند رفت
دلی که سر بسر غم نمیتواند کرد

دلی که با دم تیغ تو دوستی دارد
چه دشمنی که بهم نمیتواند کرد

بگاه ایدل و بر بستر امید منال
که گرد وداع تو خواهم نمیتواند کرد

سلوک یاد مده ناصحا ظهوری را
سلوک مردم عالم نمیتواند کرد

در تن از ذوق جان نمی گنجد
غیر او در میان نمی گنجد

نعمت خوان وصل در کار ست
مغز در استخوان نمی گنجد

گریهٔ شادی بکار بر مرم
خنده اندر دهان نمی گنجد

گل و بلبل حریف حرف تواند
در چمن داستان نمی گنجد

تقسیم داغ دل چو کند خامهٔ قضا — در پای نام مارقم انتخاب باد
شوقست میهمان و تهیدست میزبان — رخت شکیب در گرو اضطراب باد
بیرون گشت صحن شبستان آرزو — امشب سر فسانه بدامان خواب باد
ای دل فریب وعده دشنام خورده‌ئی — نومید نیستیم دعا مستجاب باد
بر دل شمرد سوز فراق تو داغ حال — دوزخ ز سوز سینهٔ ما در حساب باد

گردی مباد دست زند در عنان تو
هر جا روی سرشک منت در رکاب باد

دل را ز نکهت گل و ریحان فراغ باد — عطر دماغ سوختگان دود و داغ باد
کو هجر باز کرد که در هجر گم شدیم — وصل از برای جستن ما در سراغ باد
از پیش طاق سینه درخشید نور طور — خورشید سایه پرور قندیل داغ باد
صد آرزوی خام بیک شعله می زنم — پروانه از فسردگی خویش داغ باد
دادم ببوی عطر گریبان دماغ سر — نسرین صد بهار در آغوش باغ باد
گر بگذرد پری بشبستان حسن او — پروانه اوفتادهٔ پای چراغ باد

دولت نهاده رو به ظهوری بفرق عشق
ظل همای بر سرش از پر زاغ باد

صبر رام ست در رمیدن باد — دل بر آسود در طپیدن باد
گردنی خوش بلند کرده شکیب — غمزه در تیغ بر کشیدن باد
باده بر عقل ما ندارد دست — چشم مخمور مست دیدن باد
میفرستم نثار تحفهٔ جان — ایمن از خوف نارسیدن باد

عشقِ تو ایدل مبارک چشمِ حاسد دور باد
چند روزی شعله‌ات در پرنیان مستور باد

خلعتِ بیتابی پوشیدهٔ زینده است
دستِ رسوائی ز جیبِ روزگارت دور باد

نیت جانبازی داری خدا فرصت دهد
زخمِ شمشیری نگاه خوردهٔ ناسور باد

از لبی هر دم شکر خندی گدائی میکنم
زهرِ رشکِ طالعم در کاسهٔ فغفور باد

طرحِ محنت خانه افگنده‌ام در کوی دل
یک جهان فرهاد و مجنون بر طرف مزدور باد

در تلاشِ وصل میدارم طلب را معاف
نام ما گاهی بتقریبی برش مذکور باد

ظلم میباشد ظهوری عدل در دیوانِ عشق
کشورِ حالت بویرانی ازو معمور باد

نویسم گر شکایت نامه از یار میگنجد
وگر پیچم ز غم بر خویش چون طومار میگنجد

ز حسرت سوختم در آفتابِ شکِ ناکامی
کنم گر آرزوی سایهٔ دیوار میگنجد

دهانم گشته پر از گفتگوی شاهد و ساقی
زبانم گر نمیگردد با استغفار میگنجد

چه مشتاقی کزان لبها شکر بر هر کس افشانی
نباشی گر نمک بر سینهٔ افگار میگنجد

لبالب گشته بیرون و درون از راحتِ دردت
نگنجد گر اثر از نالهای زار میگنجد

دکان دلربائی را بصر حسن یکتائی
اگر یوسف بماند بر سر بازار میگنجد

سری بر کرده از هر گوشه شاخ سنبل کاکل
به بندی گر باین آشفتگی دستار میگنجد

بجنبش های مژگان صد حکایت در میان دارد
اگر گاهی لبی بر هم زند اظهار میگنجد

بهر زخمی که تیغ رشک بر جان ظهوری زد
اگر گویم که میگنجد هزار آزار میگنجد

خام است دل بر آتش حسرت کباب باد
داد از خمار عشوهٔ ساقی شراب باد

بمان دهد بیچارگی را چارهٔ سازهای چرخ
کرده زهرم در گلو فریاد اگر افیون دهد

آرزوی حال مرغ نیم بسمل داشتم
کو ظهوری دست تیغی تا مرم در خون دهد

بهار آمد چه حاصل کز دل من رنگ میروید
گل غم در ریاض خاطرم صد رنگ میروید

ز برق نیستی ایمن مباد خرمن هستی
چرا کز کشت نا موسم گیاه ننگ میروید

کنم هر چند کوشش پیش راهم دور تر گردد
براه عشق در هر گام صد فرسنگ میروید

ره احوال ما گویا مغنی میزند امشب
که طور دیگر افغان از نهاد چنگ میروید

گل حرمان که در هر برگ صد پژمردگی دارد
بخون ناب جگر در سینهای تنگ میروید

نظر در دیده میسوزد بسویش چون توان دیدن
که صد خورشید ازان خار اتش رنگ میروید

ز سوز دل ظهوری ابر چشم خشک شد اما
نشاند طالعم گر تخم غم بر سنگ میروید

چکار آید دلی کاندر غمی در خون نمید ازد
ز سینه اضطرابی بر دمش بیرون نمید ازد

خوشم در دشت حدت با تف و تاب جنون خود
خرد کو سایه بر فرق من مجنون نمید ازد

چه حد اشکباری در تمنای تو چشمے را
که وقت گریه از هر قطره صد جیحون نمید ازد

درون سینهٔ مانیست دل را بند امیدے
چرا خود را ازین زندان غم بیرون نمید ازد

ریاضتهای عشقم داده استعداد وصل اما
هنوزم ره ببزم یار بخت دون نمید ازد

ترقی کی نماید خویش را در کار بندیها
که خود را در بلای درد روز افزون نمید ازد

ظهوری اشک غم جانی نریزد در فراق تو
که چاک از سیل خون در دهن هامون نمید ازد

نه پرورد ست محرومی در آن آب و هوا مارا
که نخل انتظار وعده بر ما ثمر ریزد

عجب گر چرخ نبود پر توی بر جیب روز من
اگر صد آفتاب و مه بدامان سحر ریزد

معاذ الله مبادا شعله در دامنی پیچد
صبا خاکسترم را از سر ره دورتر ریزد

بیابان گرد او غمنامه پروازی چه میداند
کف خونی مگر بر بال مرغ نامه بر ریزد

ظهوری ترسم آتش در شب غم نگنی ناگه
دعای کز دعاهای سحر سوز اثر ریزد

در شب چه ناز بود که در چشم او نبود
از بس غرور غمزهٔ او جنگ جو نبود

زهر نگه ز گوشه بادام تر بر نخیت
بر شهد طعنه از شکر تلخ گو نبود

بهر نگاه چشم توقع نمی زند
امید خنده گرد لب آرزو نبود

عیشم حلال باد که راهم نداد بخت
در مجلسی که صاف غمی در سبو نبود

امسال روزگار خزان بر گلم نریخت
هرگز گل بهار مرا رنگ و بو نبود

جانم سپند منکر اعجاز مهر کو
هرگز گمان مهر بآن تند خو نبود

از چشم نا امیدی ما هیچ جا نریخت
اشک غمی که تخم هزار آرزو نبود

چاکی که داشت جیب ظهوری ز دست او
آنرا بهیچ رشته امید رفو نبود

دیده اشک خویش را گر ره سوی هامون دهد
خانمان عشق مجنون را بسیل خون دهد

عشق را دامن ز اکسیر محبت تر شود
گر بهای آتشینم گر نمی بیرون دهد

بشگفد گلهای می بر هیز گاری را ز دلق
شوق گر ساغر بیاد آن لب میگون دهد

از برای دام لیلی میشود سیمرغ بخت
عشق مرغی را که پرواز از سر مجنون دهد

خزانِ گلبن امید را نبازم / از بُن هر برگ صد بهار برآورد
بوصل گر میرسد که گریهٔ شادی / این همه گوهر بی نثار برآورد
شکر که کاری بکار و بار نماندست / فکر تو ما را ز کار و بار برآورد
دشمنی گو کند غیر هراس ندارم / دوستیت گرد ما حصار برآورد

خونِ صبوری بجام ریخت ظهوری
آرزوی چشم پرخمار برآورد

دلم دارد ثمر گانش سری چند / شکستم در رگِ جان نشتری چند
کجا از سوز دل حرفی نوشتم / که ننهادم بر آتش دفتری چند
اگر مهمان من گردد سمندر / بگیریم از برایش اخگری چند
نمی بازد بر تیغ جور دستی / که راه جیب پیماید سری چند
ز درد و رشک نالیدیم و گردید / فزون تر قدر از خود کمتری چند
بصید ما نکرد از ننگ آهنگ / غم فرسه برای لاغری چند
نزد دارد بر خمار افتاده ساقی / بیا و لطف فرما ساغری چند

ظهوری گر عطش امیست فردا
مرا بس نیست فردا کوثری چند

یکی در خوابگاه بیخمی گلهای تر ریزد / یکی بر بستر از الماس حسرت نیشتر ریزد
یکی را خار غم در پا یکی را شاخ گل بر سر / یکی را کام زهرستان یکی از لب شکر ریزد
شهید بخت گردیدم که هر دم حسرت تیغی / درون سینه آید صد شگافم بر جگر ریزد
ز روی دیده را فرموده ام گلگشت بستانی / که صد باغ و بهار از جیب و دامانِ نظر ریزد

لرزهٔ رشک بر ندارد بخل — سر ما تا گهر نیفشاند
شمع سوزد اگر هوادارش — سفند از بال و پر نیفشاند
عیب ساقیست منع خویش کند — جرعه بر بی هنر نیفشاند
زد ظهوری نهال خویش زبن
بازوی غم تبر نیفشاند

حرف تلخی که از لبش سر زد — رو صد کاروان شکر زد
عقل درماتست و من در سوز — صبر را غمزه دوش خنجر زد
بت عاشق تراش را نازم — تیشه بر پای عشق آذر زد
فکر تیغی سری بسینه کشید — هوس زخم سر ز دل بر زد
پارسائی ز جلوهٔ ساقی — بر تمنای جام و ساغر زد
ماند در راه حسرت نعلین — آنکه بر آرزوی افسر زد
باز شوخی ره ظهوری را
نگاه کرشمه پرور زد

عشق رسید و ز جان دلم بر آورد — عقل سر از جیب زنهار بر آورد
جوش زد آب جگر ز آتش حسرت — باد غم از خاک تن غبار بر آورد
تارک دل ز زخم دجله خیز فرو خورد — سینه جان داغ شعله خوار بر آورد
صبر چه از سینه عاقلانه بدر زد — شوق چو غوغای گیرودار بر آورد
کرد خلاصش ز رنج راحت مرهم — غمزه کسی را که دل فگار بر آورد
در غم و شادی ز من شکیب نیاید — صبر مرا شوق بیقرار بر آورد

پیکان شست هجر زدل کی توان کشید — جان از شراب وصل مگر بی خبر شود

نخجیر لاغریست ظهوری ازان دور
قربان حلقهای کمند نظر شود

چمن چمن گل و ریحان صبا برضوان داد — که خار کوی کسی عرض باغ و بستان داد
برای سینه جان خوش بشارتی دارم — کرشمه دشنه گذاری بنوک مژگان داد
باین شکست ندیدیم طرهٔ ساقی — مگر بتوبهٔ ما دست عهد و پیمان داد
خبر ندارد ازین کار درد او یارب — زبان بستهٔ ما را که سر بافغان داد
کشود داغ دل غیر چشم برمرهم — دلم بسوخت برو درد را بدرمان داد
علاج هجر بمردن فضولیی دارد — بغیر رخصت جانان نمیتوان جان داد
ز آب و تاب نیفتید بهار باغ خزان — گلی که پرورش او هوای زندان داد
ز چاک جیب تو در گوش گل چه گفت صبا — که چاکها ز گریبانش سر بدامان داد
بهار دیدهٔ ما را بلالهٔ تو سپرد — کسیکه سرو خرامی بغنچه خندان داد
چه شد تو عذر خدنگ خطای خویش مخواه — دل ضعیف اگر تکیه به پیکان داد

قضا چو کرد جدا دل برای اهل وفا
نداد دل به ظهوری محبت جان داد

غمزه نخجیر اگر نیفشاند — مژه لخت جگر نیفشاند
نتوان هیچ دید اگر نظری — روشنی بر نظر نیفشاند
مدعا حاصلست عاشق را — از دعا گر اثر نیفشاند
خصم صوفیست پای کوبی او — تا بنخود دست تر نیفشاند

سحر صد بابل از ان چشم فسونگر بیدرد

آخر جگرِ فگارم آسود / تیغِ ستمش بخونم آلود
گردِ سر آه خویش گردم / از آتش مهر کیست این دود
هر خنده که مرزلب برون کرد / گردیده ز دیده گریه آلود
گوشم شده ریش از شنیدن / لبهای تو ناصحا نفر سود
یارب جگرِ مرا نگهدار / از آفتِ زخم مرهم اندود
اسراف زیادهٔ نکردیم / خوش گنج شکیب صرف شد زود
مارا بسرِ رهت فرستاد / برقد تو آنکه جلوه پیمود
صد شکوه فتاده بود برهم / گشتیم بیک کرشمه خشنود

آمادهٔ شکر شد ظهوری
آخر شد اگر شکایتی بود

هر جا نباز سرو قدت جلوه گر شود / صد جان و دل سپندِ گزندِ کمر شود
اندیشهٔ جمال تو شبهای بی سحر / هرگه ز دل زبانه بر آرد سحر شود
نزدیک بود دوش که از تلخی نگاه / زهرم مرا معارضهٔ با شکر شود
خونی نمیچکد ز رگِ نالهٔ قدیم / کو زخم تازه که دو چار جگر شود
سالک عجب که بگذرد از گام اولین / در راه سعی با خود اگر همسفر شود
زور ست حرف دعوی تقوی دلا بساز / چندی دگر که خرقه می آلود تر شود
حرفی ز روی گریهٔ من مطربا بگوی / تا بر لب تو زمزمهٔ خشک تر شود
صد زخم رشک دل پر خون نهاده سر / تا کی جگر خدنگ غمش را سپر شود

تسکین نبازم آن گنه جذبه نیست
هر دم اگر ز خانه چو طفلان بدر دود

خاکستر تن تو ظهوری رود بباد
گر ز آتش دل تو برون یک شرر دود

صبح ایام جدائی شام پرور میدمد
وصل چون نقل آورد از زهر شکر میدمد

تا نگارد دستهای لاله چشم خون فشان
از رخ کے باغهای ارغوان بر میدمد

ذوقها دارم ز موج اشک حسرت هر دمی
کار زود در شوره زار سینه کمتر میدمد

از سر شاخ آتشین چون دانه پاشی میکنم
شعله حسرت ز منقار سمندر میدمد

بسکه سرهای سران گردیده خاک آستان
بی بهار محشر از خاک درش سر میدمد

خضر رحمت دیگر از آب گوهر لب چکان
کز سراب وادی ما موج کوثر میدمد

لب ز کوثر ره نمیابد بدندان در صبوح
تا ن حریفان تا ن ز کام صبح ساغر میدمد

عشوه گوهر ظهوری باش حرمت منه
ناتوان غمزه را نشتر ز بستر میدمد

در عرق ز آئینه رخسارش اختر میدمد
در تماشایش جلا از دیده تر میدمد

نگذرد تا بر سر کوی خرام او صبا
در چمن کی جلوه را سرو صنوبر میدمد

نازم آن فتراک را کز حسرت او هر زمان
صد غنم فربه برای صید لاغر میدمد

شعله میگردد نگاه از گرمیهای آتشین
میفشانم دانه اشکی و اخگر میدمد

خویش را از زهر ناکامی برون آورده ام
میبرم نام کسے کز کام شکر میدمد

یک سخن گردیده از سوز درون در نامه ام
شعله صد دوزخ از بال کبوتر میدمد

پیش چون گیرد ظهوری از دکن راه وطن

صحبتِ حسن و عشق درگیرد — من سرد و گریم او بدرخندد

کام در زهر غوطه زد وقتست
بر ظهوری لبِ شکر خندد

بمینِ درد در لب نالهای زار پیدا شد — زهی عشرت غمِ کمیاب خوش بسیار پیدا شد
بجز یادی برون می افگنم از یاد یکیک را — بحمد الله برای خاطرِ ما کار پیدا شد
ز حسرت دیده خون پالا ز دهشت عشه بر اعضا — حیا در عین استیلا ز عشق آثار پیدا شد
ز بزمِ غم نوای دل خراشی بر نمیآید — ز آهم باز قانونِ فغان را تار پیدا شد
بروی بخت خواب آلود اشک غصه زد آبی — برای پاسِ دولت دیدهٔ بیدار پیدا شد
نشد رنج مشقت در بیابانِ طلب ضایع — فراغت کو بیا سا سایهٔ دیوار پیدا شد
ز خاشاک سر کوی ارم در جیب جان دارم — چکارم با چمن در برگِ نسرین خار پیدا شد
نمک بنهاده شور خنده بر خوان جگرخواران — چرا بر خود بنالم راحتِ آزار پیدا شد

کسی گم کرده خود را نیابد تا نگردد گم
ز اغیاری برون آید ظهوری یار پیدا شد

شبها چو از جگر بفلک آه برود — اشک غم از ستاره بروی سحر دود
خار از شمیم پیرهنت بر جگر دود — زهر از حمایتِ نمکت بر شکر دود
تا زم کرشمهٔ مژه های دراز را — نزدیک شد که در رگ جان بنشیتر دود
با آنکه دل ز غم شده موی بزور شوق — هر دم بزیر بال جبال کمر دود
تا صد رسید نامه رسانید و همچنان — هر لحظه هوش بر سر راه خبر دود
بستان ز دست غمزه سنان کرشمه را — بی رخصت تو زخم چرا در جگر دود

عاقلان جز و کش مبحث جهلند بلی — عقل در مدرسهٔ عشق کتابی نکشید

مرهم لطف ظهوری بچه تقریب ببرد
خویش را بردم شمشیر عتابی نکشید

ز تاب چهرهٔ ساقی بمستی جام میجوشد — ز گرمیهاش بر دل آرزوی خام میجوشد
چه صیادانه خالش دانه پاشی کرده هر جانب — ز بس افتاده بر هم طائر دل دام میجوشد
نشد روزی دعای شیخ را دشنام خود گاهی — عبث در حلقهٔ او راد صبح و شام میجوشد
خورد در آرزوی زرگدازان کورهٔ حسرت — تهی دستی که از خوبان سیم اندام میجوشد
ز دیوار حرم گر سایه افتد بر سرش روید — سیه بختی که از خورشید طرف بام میجوشد
بچشم گرم خونی از دعا گر دیده ام شیرین — که شکر بر لبش از تلخی دشنام میجوشد
پی طی بیابان فنا خضرے نمیباید — زلال زندگی صد چشمه در هر گام میجوشد
تف داغ درون در شعله بگرفتست پیرانرا — نمیدانم چه خواهم سخت دل خوش خام میجوشد

برون آورده از تلخی ظهوری خویش را آری
ز زهر حسرتش در کام شهد کام میجوشد

چند بر نخل من ثمر خندند — چند بر آه من اثر خندد
تا بکی بخیهٔ رفوکاران — بر شگاف دل و جگر خندد
کو چنان قاصدی شگفته دمی — که غم از شادی خبر خندد
شبم از جلوه های روز وصال — هر زمان یک جهان سحر خندد
بر لب خشک خنده طرح شود — گریه در روی چشم تر خندد
از گل بوستان سبز خطان — غنچهٔ دل شگفته تر خندد

کاش ناصح بکرم از سر ما پا نهد
که ظهوری ولی از خویش تنگی دارد

ای دل آسوده دلی چند غمی میباشد
خشک شد کشت تو در دیده نمی میباشد

هوس الفت آهو نگهان کشت ترا
خبری نیست که از خویش رمی میباشد

سر خط مشق جنون در نظر عقل نبه
بر گل و لاله ز سنبل رقمی میباشد

گر دنی در هوس طوق بحسرت بر کش
در سر طره پرتاب خمی میباشد

در بیابان حرم رنج نگردد ضایع
پای بردار که مزد قدمی میباشد

جوهر گوهر دل را ز کدورت بدر آر
باش در کسب صفا جام جمی میباشد

شکر بیرون ز شمارست که فارغ شده ایم
از حسابی که دران بیش و کمی میباشد

ترک کافر منش و مست و سکاری درد
نتوان گفت که صید حرمی میباشد

نیست شیرین شکر بیش ظهوری بخشی
خویش را تلخ مکن زهر غمی میباشد

دوش از عارض او ناز نقابی نکشید
زان گل ترنگه گرم گلابی نکشید

بزبان نگه از شکوه زبان نیست مرا
از لبش جذب سوال ار چه جوابی نکشید

بر جگر تشنگی خضر دلم میسوزد
که ز سر چشمه تیغی دم آبی نکشید

ریو حسن دگران پیش دل ما نگرفت
ای خوش آن تشنه که میلش بسرابی نکشید

بر دل غیر تف هجر تو زد خیمه ببین
فارغ از شعله بهر گوشه طنابی نکشید

شیخ در مرتبه منکری رندان ماند
خصم او شد و رعشش با تو شرابی نکشید

سوخت در آتش افسردگی خود زاهد
پیش مستی ز جگر لخت کبابی نکشید

حالِ خود میکند ظهوری عرض
شه بدردِ دلِ گدا برساد

روشن آندیده که نور از رخ ماهی گیرد
برغبار سرِ راهی سرِ راهی گیرد

عشوهٔ عذر هم از نرگس پرعشوهٔ اوست
نگهش بر نگهِ من چه گناهی گیرد

زیدبد ار کشتهٔ شمشیر تغافل که نیاز
خویش را آهوِ زخمی زنگاهی گیرد

رخت افسردگی از دل نفگندیم برون
ای خوش آندل که در و شعلهٔ آهی گیرد

دیده از گریه مهیای سفیدیست مگر
سرمه از خاک رهِ چشم سیاهی گیرد

ابر رحمت که هوادار گلِ سیراب است
شاید از جانبِ تفتیده گیاهی گیرد

دعوی حوصلهٔ غیر نگردد ثابت
جهد آهیش گر از سینه گواهی گیرد

ناتوانی چو زند دامنِ قدرت بمیان
کوه اندوه و بلا به که بکاهی گیرد

هرکه خواهد چو ظهوری ننشیند در نظری
گر تواند نفسِ از عیش بناهی گیرد

زانیکه دردش بدلم لطف نهانی دارد
آگهم با لبِ من نالهٔ زبانی دارد

تا که در تفرقه انداخته باشد ما را
دلِ شوریده بزلفِ تو گمانی دارد

پیش داغ تو تواند که کشد سینهٔ جان
هرکه در عالمِ دل نام و نشانی دارد

چون عنانِ دلِ خود کام تواند بازردن
بازوِ صبر بگو تاب و توانی دارد

چند در کامِ دربان نالهٔ من برهم
لب بتنگ آمده انداز فغانی دارد

شرح سوز و گدازِ آتش بیتابی خویش
من چرا عرض کنم شعله زبانی دارد

رخت جان در گرو مرگِ فراقست همان
همچو امیدِ وصال ار چه ضمانی دارد

کبابی باید از لخت جگر برخوان لبسوزی
خیال مست نازی میرسد مهمانی دارد

بحمدالله که پیمان طعنه دارد بر دل خوبان
اگر با عهد ایشان بخت هم پیمانی دارد

خسک در جیب جان از غیرت رندانی دارم
که از باد بهاری خاطر بستانی دارد

مگر زین گرم خوئی سرد گردد اندکی ناصح
ز خجلت میگدازم صبر نافرمانی دارد

سرو برگ شکر ریزی ندارد خندهٔ شیرین
چه واقع شد نگاه تلخ زهر افشانی دارد

نگه را کرده منع از التفات آنا نمیداند
که هر ساعت تغافل دیدهٔ پنهانی دارد

یک خود را بصد سازد ظهوری خرج در مجلس
کند تا مدعی را زیر بالا خوانی دارد

گردی از کوی دلربا برساد
دیدهٔ جان بتوتیا برساد

از برای جلای دیدهٔ ما
به غبار رهی دعا برساد

زخم را کشت حسرت مرهم
درد را مژدهٔ دوا برساد

کاه خوش مستعد پرواز است
جذبهٔ لطف کهربا برساد

آرزوی مشام بیهوشان
بهواداری صبا برساد

ای خوشا عین ابتدای وصال
غم هجران بانتها برساد

کشتهٔ خنجر تغافل او
از نگاهی بخون بها برساد

سخن بیوفائی خوبی
بحریفان بیوفا برساد

میرود گرچه کار طرهٔ زپیش
مدد کاکل از قفا برساد

سخن تلخ گفتنی دارد
دل بشر نیئی ادا برساد

بنگه های آشنا نازم
بسخنهای آشنا برساد

شود کم در غبارِ عارِ رخسار / معاذ الله که چشمے بی نم افتد
چه مجلس ها بیاراید تماشا / چو روئے را نگاهی محرم افتد
نه شمشیر است در دست قزاقش / که چشمِ زخم کس بر مرهم افتد
صفای گریهای صبح باید / که بر گلهاے عارض شبنم افتد

ظهوری بر سر کوی محبت
کسی کو سست کوشد محکم افتد

گر سیه بادشاه میخواهد / بادشه هم سپاه میخواهد
حسن سرگرم عارض افروزیست / شعلهاے نگاه میخواهد
بهر اثبات سعی خود اظهار / از تغافل گواه میخواهد
عفو در حشر چون نهد دیوان / تحفهاے گناه میخواهد
تا سحابِ کرم فرو بارد / العطش گو گیاه میخواهد
هر که دارد بخویش امیدی / چو نتوامید گاه میخواهد
آنکه تاید دو عالمش نبظر / منظرِ گاه گاه میخواهد
مایهٔ مهر غیر معلوم ست / دوستی دستگاه میخواهد

جا ظهوری بکوی عشق نکرد
در خطر ها پناه میخواهد

سر از سودای سامان فکر بی سامانی دارد / بکنجی رفته پای دل فرو ویرانی دارد
بنامِ دیدهٔ گریان فگندم قرعه روشن شد / که از آئینه روئی طالعم حیرانی دارد
گرفتم فال بهر دل بمقصد میرسد آخر / بدشتِ غم در اوّل گرچه سرگردانی دارد

گرم خونی نشانهٔ دارد — جگرِ داغدارے باید
تا ملاحت نمک بکار برد — دل و جانے فگار میباید
بتضرع غرور محتاجست — وعدهٔ انتظارے باید
دیده را طاقتِ تماشائیست — پرده و پرده دارے باید

مستئ دردِ ظهوری نافیست
بادهٔ بے خمار میباید

بعشقِ بت دل از ایمان برآمد — ز رنگِ راهدان رهبان برآمد
سر سودائی خود را بنازم — ز سودائی سر و سامان برآمد
مرا دیده هاے تو بیتا جوی — ز گردِ عرصهٔ جولان برآمد
ز طرفِ گلشن جان غنچهٔ دل — بآبِ چشمهٔ پیکان برآمد
شود در هر نفس صد نالهٔ توفیر — متاع درد خوش ازران برآمد
تفِ پژمردگی خرمن ترش ساخت — گیاهِ ما که بے باران برآمد
چه دل کو بست لطفِ چاره جویان — خوشا دردی که از درمان برآمد
بهر نقشے بنازد دیده خود را — نگاهم در نگارستان برآمد

ظهوری را رسد از حشمتِ عشق
اگر گوید گدا سلطان برآمد

خوشا عشرت که خاطر درهم افتد — غم واندوه در دل برهم افتد
ترنم روید از کام و زبانے — که با آه و فغانی هدم افتد
دلی دم میتواند زد ز راحت — که تیغ محنتے را بر دم افتد

بسیرائی شعله برخویش بالد / گیاهی کزین تفته وادی برآید
باخلاص سخت جگر نه برآتش / مگر داغ دل اعتقادی برآید
نه هر سینهٔ محرم راز گردد / یکی از هزار اعتمادی برآید
بهارست زاهد بی باغ خود شو / مبادا که حیوان جمادی برآید

گدائی کسے گر نگردد ظهوری
زکاوسی و کیقبادی برآید

کامم دگر از تلخی افغان گله دارد / افغان که ز طوطی شکرستان گله دارد
شاید که کند پاک ره ما تبسفاعت / کو بادکه از مور سلیمان گله دارد
کو خضر که از معذرت اشکی بدواند / از تشنه لبان چشمهٔ حیوان گله دارد
ای قطره ئی آب برانگیز سحابی / از گریهٔ پر شور که عمان گله دارد
ای درد نفس سوخته برساز زمانی / از نالهٔ پر شعله که درمان گله دارد
ای کعبه رو از نازکی ره نه آگه / چشمم شده نعلین و مغیلان گله دارد
نغزیده مگر پای تبسم زنم اشک / کز دیدهٔ گریان لب خندان گله دارد
فریاد ز تخم پژمردگی بخت زلیخا / صحن چمن از گوشهٔ زندان گله دارد

برخوان غم از زهر مشو تلخ ظهوری
حاسد نشود شاد که مهمان گله دارد

عشق را اعتبار میباید / برقراری قرار میباید
پایداری نمیاید از همه کس / مرد بالاے دار میباید
آرزو در کنار میخواهند / آرزو برکنار میباید

ز تسلیم قربانیان خون خود را
به پیرایهٔ مرحبائی رساند

زهی بخت سیراب تفسیده کشتی
که برگے به نشو و نمائی رساند

ظهوری تو و بستر ناتوانی
خدا بهر دردت دوائی رساند

گر تبے قبلهٔ نماز آید
دل ز سو اس کعبه باز آید

سخن صید گاه عشق مپرس
کبک اینجا بصید باز آید

حسن تن در دهد بخدمت عشق
گر نیازے بکار ناز آید

از تف نقش پای گرم روان
راه بر تابهٔ گداز آید

گریه رقاصے تواند کرد
ما بهاے از ترانه ساز آید

دو جهان باختن سر داوے
از حریفان پاکباز آید

بد بیت کار بر نمے آید
گر نه تیغے گلو نواز آید

اگر انیست بحث رسوائی
چه سخنها بر اهل راز آید

تا قیامت ز سینهٔ محمود
نفس طرهٔ ایاز آید

از ظهوری توان صبوری جست
اگر از الفت احتراز آید

خوش آن دل کز اندوه شادی برآید
شود گم درین راه و هادی برآید

نگردد ره ماهتاب از کتانش
متاعش ز گرد کسادی برآید

مدارند اصلے هوسها مبادا
که همت ز والا نژادی برآید

مرا دل ار بر نیاید نترسم
نترسم که از نامرادی برآید

ایازآن گرم خونها مگر هم در لحد دارد
که داغش در سراغ سینهٔ محمود میگردد

ظهوری گشته تا در کوی او هر نخط گرد خود
بانداز طواف کعبهٔ مقصود میگردد

زچهره لاله رخسان خون ارغوان ریزند
زچین طرهٔ ختن به مشام جان ریزند

هلاک تلخی شیرینیم زهی لذت
که شهد خنده بزهر نگه برآمیزند

امید سلسلهٔ گردن اسیران است
چنان بمرگ زجور فراق بگریزند

عجب که شام غمم بر گل سحر غلطد
چنین که در رمش از اختران خسک ریزند

زبلبلی تف هجران باغ و بستان پرس
که آهنین قفسش را بشعله آویزند

بعجز پیشه ضعیفان قوی شنیده مباش
که خانمانه دگر باز مانه بستیزند

سپهر در پی زانوی رشک بنشیند
فتادگان چو بتعظیم خویش برخیزند

منم ز جذب محبت که دل ربایان را
بروز حشر ز آغوش ما بر انگیزند

اگرچه دلق ظهوری ز تار پیر هنیرست
چنان مگیر که زندان از و بپرهیزند

خوش آنسر که خود را بپای تو ساید
بجائی که بال اجابت بریزد

میان چست بند و شمال صبا را
حدیث مس سرد بازار خود را
رسیدن نیارد رساندن بمحل
پی سجده پیشانی بختیاری

طالع یعقوب چشمم از خواب عمری وا نکرد
عشق خوش افسانهٔ یاد زلیخا داده بود

تا شود از درد عاشق صاف طبع زهد سنج
لای پالای ظهوری گوشهٔ سجاده بود

دوش از نقش جدائی سینه لوح ساده بود
وصل خوش آغوش تنگی بر دلم بگشاده بود

بارگِ جان نشتر الفت سر فرقت نداشت
داغ حسرت چشم بر مغز جگر ننهاده بود

دل ز شادی در کنار عیش سر گرمی نهاد
از شمیم طرّه‌ها عیشش مدام آماده بود

یاسمین بوسه در گلبرگِ لبهای شگفت
عشق بی پروا هوس را راست چیدن داده بود

ترسکار پیمائی ارزید دستِ طرّه گیر
پنجهٔ شیخ حرم در زلفِ ترسا زاده بود

قطرهٔ می میچکید و لاله و گل میدمید
روزگار نو بهار خرقه و سجاده بود

ماهتاب از شمع مجلس روز بر شب میفشاند
قرعهٔ پروانگی بر آفتاب افتاده بود

روز مستی کرد تقوای ظهوری را خراب
گرچه از عکس لب ساقی نمک در باده بود

دگر شام بنور آه صبح اندود میگردد
نمک سود ست اشکم غنده شکر سود میگردد

بقا را بر سر کوی فنا در تربیت دارم
بیمن عشق نابودِ من آخر بود میگردد

بضبط آه بر من گشته مهتدید نفس واجب
اگر یکبار مش خود سر اثر فرسود میگردد

خوشا چشمی که کامِ گریه گردد از دو حاصل
زهی جانی که زو داغ غمی خشنود میگردد

غلام زهد سر شارم بنازم توبهٔ خود را
که از تهٔ جرعهٔ ساقی شراب آلود میگردد

گمان مدعی امروز و فردا تخته خواهد شد
ببازار وفا می مایه رسوا زود میگردد

فرو ننشانده آب مرگ تاب آتش مجنون
ز آهش همچنان در چشم آهو دود میگردد

زین ساغر لبریز که لاجرعه کشیدیم
تا حشر به بتخانه منصور نگنجد

دار عدو گدایان سفال ما ز خم
عیشی که در آب و گل فغفور نگنجد

ناخن زنی نغمه نگیخته تاران
در راه نی و نالهٔ طنبور نگنجد

قصابی فرقت که برداشته قرقم
این زخم که در سینهٔ ساطور نگنجد

این نقش که در چشمهٔ دل مثل شده شیرین
در صفحهٔ طشت طمعی شاپور نگنجد

بر منبر ازو معرکه چندی بگویم
تا در لب واعظ سخن حور نگنجد

زان پرده نشین گشته که در کوی ملامت
هنگامهٔ رسوائی مستور نگنجد

در عشق با ستادی من کوه عجبی نیست
فرهاد اگر در صف مزدور نگنجد

تا دل نشود زیر و زبر کار ز جرأت
تاراج تو در کشور معمور نگنجد

از زلف سیاه تو اگر حلقه کنم دام
در دامن جیب شب دیجور نگنجد

دوران همه نزدیک ہی پی غلط عشق
نزدیک ظهوری ست که از دور نگنجد

صفحهٔ معنی هنوز از حرف صورت ساده بود
کز تماشایت نگه چشمی بحیرت داده بود

تا جگر خواران بلذت ریشهٔ جان پرورند
خنده های شکرین بر خوان نمک نهاده بود

طرهٔ کز چین دامان نافه بخت رنگ تنگ
بر مشام بیخودان جیب خجلت بگشاده بود

آرزو از یک طرف میگفت دل از یکطرف
در لب آرائی بلا را صد جواب آماده بود

جوش مستی در بر تقوی لباسی میدرد
شیشهٔ دلق ورع از قطره های باده بود

دیده را تاب رخی در جلوهٔ خورشید داشت
کام از حرف و بانی در شکر افتاده بود

بهر مجنون حسن تدبیر بر سودا نکرد
مادر او را از برای عشق لیلی زاده بود

کجا بدانه اشکم شمرده این غم من
غم فراق کشان سبحه حساب ندارد

لبالبست جهان از تجلی مه رویت
کدام ذره که در جیب آفتاب ندارد

کدام زاهد خلوت نشین کبر در سر من
ز چشم مست تو خمخانه شراب ندارد

کدام غمزه بدر تا زد از صف مژه تو
که صد چو فتنه ایام در رکاب ندارد

شد آن کرشمه ممتاز برق خرمن صبرم
بدیگران نگهت شعله عتاب ندارد

بدشت عشق تو بر سینه تفتگان نازم
هزار کوثر و زمزم نم سراب ندارد

بشغل دیده شب زنده دار چو آتش نازم
بیا که پیش که دیده کرد خواب ندارد

گزیده است همه داغهای عشق ظهوری
مریز بر جگر و سینه انتخاب ندارد

خوش آنکه ماتمیان را صلای سور دهد
ز طول جلوه او دیده عرض نور دهد

ز گرد چهره ما دامن عبیر زند
بدود سنبل ما طره بخور دهد

بجرات نفس از نالهای خود جلم
اثر دهنده افغان لب صبور دهد

ز انفعال سر افگنده پیش نگذارم
اگر بیاد تو نخجت گهی عبور دهد

چرا ز ساقی مادم نمیزند واعظ
که توبه نفس او گفتگوی چو رود دهد

بآفتاب چو سنجیم ذره خود را
فروغ عشق بپا سنگ کوه طور دهد

ز لعل و شور هوس کام یافت نزدیکیت
که بوسه بر نمکین شکری ز دور دهد

صد آفتاب ظهوری بذره نبخشد
جفای عشق گریش بیقو ظهور دهد

این شعله کز و در نگهم نور نگنجد
داغ شررش در جگر طور نگنجد

پاکبازان که بروی تو نظر باخته اند
هرچه غیر تو باقبال تو در باخته اند

سپر انداخته در معرکهٔ صبر و شکیب
شوق چون تیغ علم ساخته سر باخته اند

با تن زار تر از کاه مهد و شی جان
در ته کوه غم و غصه کمر باخته اند

بعبث راحت از آغوش دل افگند برون
سینه در آرزوی داغ جگر باخته اند

آگهند از روش پیک صبا گام بگام
بر سر راه خبر گرچه خبر باخته اند

جام از زهر و لب از نوحه لبالب دارند
نفس از زمزمه و کام شکر باخته اند

نام مرغ از لب بام گذارد مهیات
قدسیان در شکن دام تو پر باخته اند

پرتو دیده بریزد هوس دیدن حور
زاهدان روشنی شمع نظر باخته اند

مایه دارانه ظهوری پی آن قوم گرفت
که بسودای تو اسباب ضرر باخته اند

بوی تاثیر ز گلهای دعا می آید
مژده ما را که بهار دل ما می آید

دل تحقیق خبر پای ز سر ساخته بود
اینک از پیش کسی رو بقفا می آید

میرسد قاصد جان صید هوا گر در دشت
جان احباب فدایش ز کجا می آید

انتقامی بکشد وصل ز هجران آری
فرصت درد کشانست دوا می آید

دل بامید دگر سینه صفائی گردید
بغلی باز کند سینه صفا می آید

در غبار غم اگر گشده رخسار چه غم
باد کوئی مهوادار ی ما می آید

خوش فراخست ظهوری بغل همت عشق
پرتو مهر در آغوش سها می آید

ز داغهای جگر تاب سینه تاب ندارد
کسی ز سوختگان این جگر کباب ندارد

چه بادهٔ ست که این تلخ ساقیان دارند
چه نقشهاست که این سادهٔ طربان نستند

بدون شست دل جان بحکم طنّازان
نیاز آمده بر جای خویش ننشستند

خوشا معامله خوبان درست سودایند
نمیخرند جز آنرا که خود بشکستند

نیاز خون شهیدان چرا علم نکشد
خدنگ خورده ترکان از زمین نجستند

حیات در نظر عمکشان چه خوار شدی
که از فراق خزیدان برگ سیر ستند

مگو که نیست بمنگ از حیات خویش کسی
بکنج فرقت احباب فرقه بستند

عروج کرد ظهوری بقدر همت خویش
گمان ندارم که افلاک اینقدر پستند

با آفتاب وشی ذره پرتوان بندند
که بندگان زخداوندیش خداوندند

ز رشک غلوتیان نارخیم تحقیق ست
که اهل صومعه از بزم رانده چندند

باحتیاط قدم زن براه رسوائی
که ناصحان همه جا در کمینگه بندند

بغیر گریهٔ پرهای خویش نکنند
زدرد گرچه ضعیفان نباله خرسندند

بساقیان چه کنم توبه ام چه جان دارد
بیک کرشمه بلای هزار سوگندند

زفکر کعبه حرامم دمید عرعانم
تبانه هند زراه حجاز افگندند

نقاب یکطرف و دیده صد هزار بصیرت
عجایبان طلسم حیا نظر بندند

گریبهای ز خشک خندگان مپرس
کز انگبین تلخ طراوت ده شکر خندند

بنگارخانه چین در جبین تصویر ان دیده ست
مپرسش ز کز نظر پیشگان هنرمندند

نشان بخت ظهوری بصر وصل رسید
که برنگین دلش نقش دولتی کندند

از طپش او فتاده بود و بار غبار خاطری
گر دمباد بر دلت خاک بباد میدهد

گوشهٔ چشم در کمین تیر کرشمه در کمان
سینهٔ صید میبرد شست کشا دمیدهد

رهبت نکرد کار کس فرش بساط کجروی
مهرهٔ نرد راستی نقش مراد میدهد

هست ظهوری ترا مایه در ربیع تو
هر چه دهند دیگران جان بمراد میدهد

خوش آن گروه که آهی بآه پیوستند
کمند تا فته احرام کنگری بستند

رهین کاهش خواهش شدند و آسودند
دم تعلق خاطر زدند و وارستند

ز شوق گریه سراپای دیده گردیدند
حباب سان بهوای نظاره چشم بستند

بفکر ضبط گهرهای راز افتادند
ره هر شک بهر کاله جگر بستند

چو گرد باد نشاندند خاک بر سر خویش
بدشت سعی دمی گرد پای ننشستند

دلا ز مسجدیان کار اگر نگردد راست
کنشتیان همه کوی پی غلط بستند

خلل بر خنهٔ مغز خرد وران در شد
که سر بسنگ سر کوی عشق نشکستند

درست از تو نگردد شکستهٔ رندان
میا بعرببده واعظ که تو بهم هستند

ز عدل عقل ظهوری خراب گردیدی
بملک عشق گذاری که ظالمان هستند

بلاکشان که دل از تیغ غمزه برجستند
ز زخم کهنه بران مرهمی دگر بستند

ز چشم نم زده اشکی بر اشک افشردند
ز آه سوخته آهی بآه پیوستند

ز سیل اشک طغیان در جله بهم دادند
ز برق آه بآسیب شعله همدستند

ز تیز دستی مطرب چو نامه بر قاصد
ز شوخ چشمی ساقی چو جام سر مستند

نفس بحرف شهادت توان دلیر کشید
اگر ز سینه تمنای خون بها وزدند

جگر گداختگان منت طبیب کشند
باین امید که صد ره از دوا وزدند

سیاه روز کسی باش کز غبار رهت
برای دیدهٔ خورشید توتیا وزدند

مدار دست ظهوری ازان جریده روان
که انتهای ره خود در ابتدا وزدند

عشاق که خون حلال گیرند
امید دیت وبال گیرند

از عیش و نشاط عیش افتند
دنبال غم و ملال گیرند

تا راه جواب کس نیابند
لب قفل در سوال گیرند

غلطیده بخون ز گردش چشم
از قرعهٔ اشک فال گیرند

عطری که کشد شمامه در مغز
از خلخلهٔ شمال گیرند

با سینهٔ تفته در دل شب
گر شعله رسد ز لال گیرند

در گوشهٔ شوق گریه هر روز
سامان هزار سال گیرند

از بهر وصال جا نماند
چون معرکه خیال گیرند

تا ماه تمام عید باشد
ابروی ترا مثال گیرند

از شرم بخود فرو رود سرو
چون قد ترا نهال گیرند

از چهرهٔ کاهی ظهوری
پیرایهٔ اشک آل گیرند

یاد تو غم کشیده را خاطر شاد میدهد
چشم ستم رسیده را رو بتو داد میدهد

من نیم آنکه خود بخود ترک مراد خود کنم
هر چه ز یاد میبرم عشق تو یاد میدهد

چنین معامله آن تره با دماغ که دارد

آن را که قبول عشق رو کرد — هر کار که نیک کرد بد کرد
با خسته دلان بمحشر آید — مشتاق که خواب در لحد کرد
جانی که سرور دل ندانست — بس نوحه که بر سرِ جسد کرد
از روزِ ازل غمِ مرا عشق — پیرایهٔ عشرتِ ابد کرد
سطلی بگلیم فقر در کش — کاقبال کلاه ازین نمد کرد
با ناله لبم ندا شست پیوند — درد دلِ بیدلان مدد کرد
آورد نهالِ بیخودی بار — صبر آمد و آب در سبد کرد
پروانه کجاست تا تشم دود — از شعله رخانِ شمع قد کرد
غیرت سرِ صبر از تن افگند — در گردنِ دعویِ خرد کرد
بلبل گلهٔ شب جدائی — در پردهٔ صبح گوش زد کرد

در هجر سپرد جان ظهوری
بگذاشت مرا و فکر خود کرد

بتان که صبر و شکیب شه و گدا دزدند — ز نخل وعدهٔ خود جلوهٔ وفا دزدند
چمن چمن سمن از باغ و بوستان بدن — دهند جلوه و در تنگی قبا دزدند
چه قادرند که ما را ز یاد خود رانند — چه عاجزند که خود را ز یاد ما دزدند
رواست حسرتیان را بکوه جلوه گران — که بوسهٔ تخیل ز نقش پا دوزند
حرام باد بگل عارضان نگاه نهان — بران گروه که آب رخِ حیا دزدند
مبار مجلس بیگانگان گریزان باد — مباد از نفسش بوی آشنا دزدند

دیدنی گشت غم عشق ظهوری هرجا
عرض هر عیب بعرض هنرش میبرد

تحفه ریگ حرم بادیه پیما نبرد
گر کف گوهری از آبله پا نبرد

اینهمه صلب شدن در ورع و زهد چه زود
عشوه ساقی اگر بال و پر از جا نبرد

طاقت صبر دل و دین همه در هم زد و رفت
مژده ما را که بت ما دل تنها نبرد

بهتر آنست که با از سر مطلب نهد
در طلب گرچه که سالک گرو از پا نبرد

لب در انداز فغانست و می میدزدم
ناله را در گلو اگر بر سر غوغا نبرد

چشمک عشوه اگر دل ندهد عاشق را
بر سر وعده و فا را تقاضا نبرد

تب عشق تو طبیبست مشخص گردید
هیچکس نبض به تشخیص مسیحا نبرد

غیر تشنه پی نکندنیست چنان مغز شناس
با صبا گوی که بوی تو بهر جا نبرد

باد از ذکر میت کام ظهوری محتاج
نقل مجلس اگر از سبحه تقوی نبرد

چو گل شگفته و گردل هوای باغ که دارد
سری بپای جنون برده جوش داغ که دارد

بطرز صدا رم آگنده مغز هر خس و خاری
صبا گذار ندانم بباغ و راغ که دارد

بسوخت ظلمت شب روزها تمام یکی شد
نگاه شعله این نور از چراغ که دارد

ز شور گریه در آنم که ابر اشک که ریزد
ز تاب سینه کبابم که لاله داغ که دارد

کمند گمشدگان در ره تو راهبر انم
لب هزار زبان خضر در سراغ که دارد

مرا ی که بگردون کشی ست شهره ندانم
هزار خمکده مستی دل از ایاغ که دارد

چه بیخودی و جنون گر تو نیست سود ظهوری

عشق اسباب تعلق چو بمیا ببرد
خرقه شیخ حرم و دختر ترسا ببرد

عشق بیباک بتان تا چه کند با دگران
عشق یوسف که چنان غصه زلیخا ببرد

کام آنجا که کند چاشنی تلخی عشق
زهر حسرت گرو از شهد تمنا ببرد

حشری نرگسش از عشوه پنهان دارد
حکم نازیست که دلها همه سو را ببرد

در تن مرده بدشنام کشد جان عجب
که لبش رونق اعجاز مسیحا ببرد

ای خوش آندل که کند دخل محبت خرجش
تن وامق همه دل گشت که عذرا ببرد

نقش این کارگه از رنگ گمان نیست
که درین راه کسی نقش کف پا ببرد

ناله تیز زبان تر ز فغان میخواهم
که بدرد تو سلام نفس ما ببرد

خبری نیست که از درد ظهوری چه کشید
میرود بیخبری هاش بهر جا ببرد

کیست ما را که بپایی ز برما ببرد
هم مگر بیکسی ما خبر ما ببرد

آنکه خود را نشمارد ز سیه روزانش
شام خود را بحساب سحر ما ببرد

لوح خاطر ز جهالت نه نگارستانیست
که اجل نقش ترا از نظر ما ببرد

نیشتر را کف پا برگ سمن میداند
خصم خاشاک خود از رهگذر ما ببرد

عیشها را همه از نقص غم آرد بیرون
خشکی از خنده مگر چشم تر ما ببرد

دل که خواهد رسدش تا رک راحت بفلک
پشته داغ بدوش جگر ما ببرد

گریه قیمتی گر بز سانیم به بیع
زود خاک خذف آب گهر ما ببرد

ساقی آن باده سرجوش ز میخانه کیست
دو سه جامی که همه شور و شر ما ببرد

سادگیهای جنونش نکند تنبیهی
خرد این خیرگی خود ز سر ما ببرد

شیخ بر بسیر و پایان تو رشکے دارد — چند بفایدہ حمال کش و فش باشد
سر تصدیق بهر حرف تو چون جنبانم — مدعی را بطلب تا بزانخفش باشد
سخن گرمی خوئی تو گر افسانه کند — خواب را بستر و بالین همه آتش باشد
سرکشان در پی فتراک تو دارند سری — عجبی نیست اگر رخش تو سرکش باشد

چون ظهوری نتوان از سر سر زود گذشت
هر گرا همت باین کار سری خوش باشد

نتوان گفت ز خوبان دگری میباشد — هم توئی از تو اگر خوبتری میباشد
کامم از زهر تو در تلخی ناکامی باد — گر بدانم که بعالم شکری میباشد
تیغ کشتن ز من و تیغ کشیدن از تو — از جگر بیجگران را سپری میباشد
گفته باشد بسر زلف تو باد احوالم — از پریشانیم او را خبری میباشد
کردم آخر نفس و اول دشنام نشد — غلطست انکه دعا را اثری میباشد
خشکی گشته من میبرد شبرسر زخم — ابر را گاهی اگر چشم تری میباشد
تا شود محنت حسرت زدگان روشن تر — هر بعمری شب غم را سحری میباشد
کم نگاهیش فزون باد که مغرور ترا — با اسیران تغافل نظری میباشد
ارمغان نقل پی سبحه زیاد آرم — از خرابات بمسجد سفری میباشد
باید از خویش درستانه شکستی خورد — ظفری نیست جز این گر ظفری میباشد
ابره نقر گرافتد بکفت قدر بدان — بهتر از اطلس هیچ آستری میباشد

میبرد آزروئی چند ظهوری که مپرس
گشت ظاهر که ز من خاطری میباشد

بهر جور و جفا اقرار کردم در وفاداری
ولی از رشک میترسم که در انکارم اندازد

زهی بخت نگون من نمیگردد باین راضی
که در چاه بلا هر ساعتی صد بارم اندازد

تمامی عمر شد صرف نیاز و عجز پنداری
خود را عشق نگذارد که در پندارم اندازد

چنین کز عشوهٔ ساقی ز استغفار اقدام
عجب کز گفتهٔ واعظ ز استغفارم اندازد

ظهوری یار خود از بی تمیزی مشیخه ملزم
بعلم عشق اگر در بحث با اغیارم اندازد

تا عیاری نشوی جان تن آتش باشد
سکه از تست اگر نقد تو بنیش باشد

شعله سر پنجه نیارد بگریبان گیری
که بزر آهن این طائفه روکش باشد

سختی گر کند ایام علاجش زمیست
میتوان کرد که هر ناخوشی خوش باشد

شال پوشان پی همدوشی خوبان گیرند
که نمودی دگر از جامهٔ زرکش باشد

چارهٔ زود ضرورست گسستن دارد
اینچنین ربط نفس گر بکشاکش باشد

دیده ام شاهسواری که بجولانگاهش
قسم جبهه نقش سم ابرش باشد

اینچنین ساقی اگر عزت زاهد دارد
گرگ او عجبی نیست که لنجیش باشد

منصبی داده بآن طره کند معزولش
گر نه بیند که دل خلق مشوش باشد

خوی در آرایش آن عارض مهوش باشد
که شنید آب فروزنده آتش باشد

هوس خال و خطی ساده دلانرا زده ره
باید از داغ الف سینه منقش باشد

خویش را دل بدم گوره اندوه کشید
غش شادی کنم آن لحظه که بنیش باشد

بخت شورم چه تمنای خوشی سنجیده کجاست
خوان وصلی که بران بوسه نمکپیش باشد

تنها نه صبر من ز تو پا کرد در رکاب
بنما بمن کسی که بدستش عنان بماند

کردیم قطع زود سخنهای دیگران
حرف تو جوهرست به تیغ زبان بماند

در رزمگاه غمزه ات آسوده خاطرم
از فکر اینکه زخم دگر در سنان بماند

شاید که لاله داشته باشد ز رشک رنگ
داغی که از تو بر جگر ارغوان بماند

در باغ دوش حرف زبان تو میگذشت
تعریف غنچه در دهن باغبان بماند

کم مایه بود غیر ز سودائیان نشد
یک غم نماند سود ش مرا در صد زیان بماند

امید وصل پرورد از خوان وصل بود
در سینه هوس خلش استخوان بماند

داد این اثر که بادگران مهربان بماند
واثر نه طالعم بمهر آن ثبات ما

در ره هن لطف نیم نگاه نهان بماند
دل بود ضامن دو جهان شور بیخودی

ای عشق مژده حسن درین خاکدان بماند
خوبیست دولتی که دوامش بعصمت ست

خیر از کسی مجو که کند دعوی توان
خیری کند ظهوری ازو ناتوان بماند

شدم سرگشته تا کی غیر از بر کارم اندازد
ازان ابروگره بیرون برد در کارم اندازد

دلم گر دیده نازک شیشه دارم باز میلرزم
که ره بر سنگ لاخ بخت ناهموارم اندازد

بزیر سر نهد از موجه بالین در دل دریا
اگر خواهی گذر بر چشم جیحون بارم اندازد

بحسن خانگی بردم پناه از بیم رسوائی
چه دانستم چنین در کوچه و بازارم اندازد

سخن بیهوده در کام و زبان بر یکدگر چیدم
نشد روزی که روزی گوش بر گفتارم اندازد

ز تاب آفتاب روز حشرش میشوم ضامن
بکویش گر کسی در سایه دیوارم اندازد

بناشد لذتی در شور بختی زندگانی را
که مهروئی نمک بر سینه افگارم اندازد

مرکز دائره سینهٔ من کوه غم ست — عجبی نیست اگر مرجع هر عشرت شد
انتظار یکه شود تکیه گه وعده کجاست — اینچنین خون دلم از وعدهٔ بی مدت شد
چند در هجر توان زیست بامید وصال — آرزو با همه در سینهٔ من حسرت شد
رحم بر معذرتت داشت بنوداین تو چشم — عاقبت آنهمه بیداد تو بی منت شد
نسبتی بود ازین بیش بخوبان مه را — سوخت بیچاره کنون بهرچه بی نسبت شد

بود مرگان ظهوری ترا دوش انقسیم
در ازل گریه چو بر ما تمیان قسمت شد

باکه زد هجرت دمی کز عمر بیزارش نکرد — سینهٔ کو کز خراش کینه افگارش نکرد
گریه ام رنگین شد اما نیست این مطبوع ما — دیدهٔ نیما که حرمانت جگر بارش نکرد
یاد دادی تا برهمن را صنم دلبستگی — از خم موئی تو تاری زیب زنارش نکرد
کرده ام افسانه خوانیهای خواب بخت خویش — کرده است ایام ممنونم که بیدارش نکرد
یار را باید برآوردن برنگ خویشتن — نیست چندان رشک بر اغیار اغیارش نکرد
سنگدل پرویز مسکین کوهکن را سخت کشت — بیوفا شیرین نگاهی تلخ درکارش نکرد
رندی آورده زاهد را عاقبت یادش بخیر — پیر دیرش دید و صحبت داشت انکارش نکرد
بهره مند آنکس که گاهی از زر خش گرفت — بی نصیب از رحمت آنکو خوبازارش نکرد
هر کجا بوی سمن زار گریبانش گرفت — باغبان از شرم یاد نسترن زارش نکرد

بهر اصلاح ظهوری تیشه گو بردار عشق
عقل عمری رنده کاری کرد و هموارش نکرد

پیش خدنگت از دل پیران نشان نماند — وز قامت تو قد خوانان کمان نماند

بسان مار بر خویش از غم ضحاک پیچیدم
حکایتهای اهل پند هرگاهم بگوش آمد

ز خود رامبس کن خرج گر از مایه دارانی
بلا ها بر سر گندم نمای جو فروش آمد

منم در دانه پاشی سنجیهای دقت برچیدم
که از صید هوسها خرقه دام خرقه پوش آمد

بزهر چشم قهرش داده آبی نوک مژگانرا
ظهوری چون نباشد محو لذت نیشش نوش آمد

ز مه بام کسی پروانه دارد
که شمعی چون تو در کاشانه دارد

مسلم بر فراقت پنجه گیری
که دست خارها بر شانه دارد

زود چون حرف از زنجیر مویت
سخن دیوانه بر فرزانه دارد

چه خوش تیزست تیغ شعله شمع
فنائی چون پر پروانه دارد

نمیباشد به از اندوه گنجی
دلم آبادئ ویرانه دارد

کلید خندهٔ شادیست مژگان
که از اشک غمت دندانه دارد

برایم بسته بهت افسانهٔ عشق
که بختم را بخواب افسانه دارد

دهد در قطره سر دریای مستی
شراب ماکه خُم پیمانه دارد

از و چشمی ندارند آشنایان
که چشمی از نگه بیگانه دارد

پری صیدست تا پر میکشاید
ز خالش دام زلفش دانه دارد

همان عشق از ظهوری میتراود
به پیری گریهٔ طفلانه دارد

خواری گریه ام از شوق بآن عزت شد
که یکی اشک بصد گنج گهر قیمت شد

پایه بالاتر ازانی بنگر پایهٔ خویش
عرش فرش درت از کوتهی همت شد

از نالهٔ چونال شد ظهوری
از موبه تنی چو موی دارد

چو پای انداز خواهی سر چه باشد / اگر خلخل دهی شکر چه باشد
اگر سنگ سر کوی تو بالین / نباشد راحتِ بستر چه باشد
ازین ظرفی که مستانِ تو دارند / اگر گردون شود ساغر چه باشد
ظفر از یکه تازیهای دردت / دوا با یک جهان لشکر چه باشد
کند رنگین قیامت را شهیدت / جز این پیرایهٔ محشر چه باشد
چو مژگانت به نشتر کاری آید / جگر کاویدنِ خنجر چه باشد
دهان پر حرف و یارای سخن نے / زبان بندیست این دیگر چه باشد
شرار آتش هجرم جگر سوخت / سر شکم تفته شد اخگر چه باشد
جهانی در تلاش آبرویند / ضروری تر ز چشم تر چه باشد
سخن در خندهٔ شکر لبانت / ز شور گریه شیرین تر چه باشد

دران شهری که باشد درد کسیر
ظهوری قدر افسونگر چه باشد

بهاریست از هوای سرو قمری در خروش آمد / دو هیتی خواند در نوروز بلبل گل بجوش آمد
چو ساغر مانده لبها باز مستانرا بیا ساقی / شنیدستم این یکمن خشت سر خم می بجوش آمد
نکردی چهره گر شیرازه باغم میشود شیرک / نصیبم از نهیه سختی زنجبت سست کوش آمد
ندیدش ملامت گر نکردندش زبان کوته / نبردش صبر فرمان رفت حرف و خموش آمد
کسی کی کرد در هجران علاج خود به بیهوشی / اجل گردید عاجز از علاجش چون بهوش آمد

با آفتاب من فتد از پرده چون مدر — مه کز فروغ خویش نقابش نمیدهند
لب تر نمیکند بشراب آن فرشته خو — تا از دل برشته کبابش نمیدهند
در شهر و کو فسانه به بیدار بختی اند — آشفتگان که زحمت خوابش نمیدهند
خونتاب دل مباد زز لفش فرو چکد — مشاطگان برای چه تابش نمیدهند
پاسخت کرده ام نتوان زود در گذشت — بیچاره سائلی که جوابش نمیدهند
خورشید و ماه شاهسواران نمیشوند — تا بوسه بر عنان و رکابش نمیدهند
ذوقی چنان نمیکند از سینه تفتگی — لب تشنه که سر بسر آبش نمیدهند
از عمر خود بگیر سنه چشمیست خواجه سیر — حرصش در آب زنده و آبش نمیدهند

آبی زند زباده ظهوری در آتشش
سرمست تر شود چو شرابش نمیدهند

مه پیش رخ تو روی دارد — دستی زکلف بروی دارد
گلبن که کشاده است کفها — دریوزهٔ رنگ و بوی دارد
گردش شده آبروی خورشید — اینخاک کدام کوی دارد
گل شبنمی غبار آن کوست — انیست که آبروی دارد
خوش تازه شد آن نهال دلجوی — آب مژه ام بجوی دارد
از دیدهٔ اشکبار رویم — پیرایهٔ شست و شوی دارد
گل گوش کشاده سوی بلبل — سرمایهٔ گفتگوی دارد
سالک بجگر خوریست قانع — زادرهٔ جستجوی دارد
خرمن نبهد ز خوشهٔ برق — هرکس بت شعله خوی دارد

سدره در پستی ست از بالای او — واعظش بیهوده بالا میدهد
هر کرا میخواهد از صافی دلان — داغهای سینه بالا میدهد
توبه در مستی ز مستی کرده ام — مفتی مستان چه فتوا میدهد
بهره از فقر زبی نیستش — هر که شال خود بدیبا میدهد

گرچه از گفتن ظهوری بسته لب
در خموشی داد غوغا میدهد

دل را نکند داغ غمت پی سپر خود — کز بی جگری کرده جگر را سپر خود
صد خلد بگلک مژه هر گوشه نگارم — چون سرخط رو تو نهم در نظر خود
بر چهره فلک اشک فشاند ز کواکب — در شام فراقت بوداع سحر خود
بر بو تیو پو میدن این راه عجب نیست — دارم چو صبا توشه کشی در سفر خود
ترسم که ز میخانه بمسجد رهم افتد — ساقی مگذارم بسر خود بسر خود
در چاشنی تلخی خوبان شده ام محو — طوطی و مگس را نی شهد و شکر خود
در عشق چه بی بهره چه قدرت قرابت — دیدی که چها دید پدر از پسر خود
در کوره عشقت شدم آنمایه عیاری — کز داغ زدم سکه بنام جگر خود
بر من فلک آن پشت کمر دست که بیند — روز و شب هجران تو روی سحر خود

گویند که از چشم تو افتاد ظهوری
باور نکنم تا نه فتم از نظر خود

یادی ز عاشقان خرابش نمیدهند — تعمیر مابس انیکه عذابش نمیدهند
آن کز شمیم حبیب تو گردد شمامه مغز — احباب در دسر بگلابش نمیدهند

دلم که خورده سویدا فشار تنگی او
برای داغ تو صد سینه وارجا دارد

رسید قوت ضعف فتاده تو بآن
کز آه خیمهٔ افلاک را بپا دارد

چه عقده ها که تغافل بکارم افگنده است
ازین چه سود که مژگان گره کشا دارد

بجز برو نشنیدم بعمر خویش از تو
زهی مروت و انصاف یک بیا دارد

مرا که گفت که دکان عشق بگشایم
دران دیار که جنس هوس بها دارد

عجب اگر بجواب سوال رنجه شود
لبی که منت دشنام بر دعا دارد

غرض ز عشق همین ست کز غرض برهند
بمدعا نرسد هر که مدعا دارد

شگفته روی تر از گل مباش و خار مباش
بهار باغ خود آنکس که خوی ما دارد

گرانی غم فرهاد را شنیده مگر
کمر شکستگی کوه در صدا دارد

غبار باد تن خاکیم دران کوئی
که استخوان سگان زاغ را هما دارد

دروغهای ظهوری چه راست مانندست
لبش به تند زبانی در افترا دارد

هر که جز یادش بدل جا میدهد
خاطر خود را بغما میدهد

دیدهٔ حیرت ازو وارد جلا
لطف بین مژد تماشا میدهد

درد دلم آورده تنگی را به تنگ
از بزرگی خویش را جا میدهد

هر قدر عشاق در صبر و شکیب
میکند اسراف مجرا میدهد

هست امروزش ز فردا دورتر
وعدهٔ امروز فردا میدهد

منت من گر وا کنم از بوسه خویش
میرسد جان بر لبم تا میدهد

یک خط مشک آنکه جا هر سو خویش
مغز از زلفش بسودا میدهد

بی نصیبان بهره ندارند از بی بهرگی
آرزو را حسرت بوس و کناری میرسد

میرود از تار ظلم ناشنیدن بر نفس
بعد صد زحمت بهم گر ناله واری میرسد

چون چنار از جاده شمشاد قدش سر وا
در گریبان پاره کردن دستیاری میرسد

دیده ام سیراب میدارد ظهوری گریه را
سینه را هم حرف آه شعله واری میرسد

درد با جانم در قرب جواری میزند
دل باخراج اثر از ناله خاری میزند

در گدازم عشق شاید سکه بر نامم زند
عقل خراب ست نقد کم عیاری میزند

ماهی تفتیده جانی می فتد در آبها
آتش من در سمندر گر شراری میزند

گوش کو بر ناشنیدن زان که همچشمش مگس ست
صبر فرماسخت حرف ناگواری میزند

صاف می در جوش گل درد خمارم را گداخت
بر مس خاشاکم اکسیر بهاری میزند

همدم مانیست گو از همدمان خضر باش
در طلب هر کس دمی از چشمه ساری میزند

میشود گاهی جرس افسانه خوان ساربان
جذبه آشفتگان راه مهاری میزند

رشک طوفان کرد شور قلزم اشکم نشست
کشتی چشم ست گردابی کناری میزند

روز و شب در پاس دل با آنکه میکوشم بجان
شاه دزد زلفش آخر شاهکاری میزند

گاه از بس گرمخوئی تن به تب درمیدهد
بالبش تنجاله حرف داغداری میزند

عید را خوش کرده رنگین بضیه بازیهای او
از صف دلهای جان بازان قطاری میزند

میرسد دعوی دارائی ظهوری عشق را
از برای غیرت منصور داری میزند

بصارت تو مباد این ستم روا دارد
حباب پاکی چشم ترم کجا دارد

دل سر سینه فگاری دارد ضربتی دارد و کاری دارد
چون کنم گریه سپهر از انجم سبحهٔ اشک شماری دارد
خار و خس سنبل و ریحان کسے کز رخش دیده بهاری دارد
کو سواری که خم فتراکش حلقه از چشم شکاری دارد
شکر کافتاد به تیغی سر و کار که سر کارگذاری دارد
گشته از آفت مرهم ایمن سینه را داغ حصاری دارد
صبح کز جیب برآرد خورشید منصب آئنه داری دارد
جگرم داغ ترا دیده امین هوس سینه سپاری دارد

بر ظهوری ست مرا رشک که عشق
کار با مردم کارے دارد

گر بخیزم مهر و مه گاهی غباری میرسد باد طالع بر غبار رهگذاری میرسد
بر نه انگیزد بدعوی چرخ رخش ماه را آفتابش کی بگرد شهسواری میرسد
فتنهٔ ایام شاهان طوائف دیده ام شهر دل می بندم آئین شهریاری میرسد
در دم تیغ ستم کو نازنین صیاد من زخم فربه جمع کن لاغر شکاری میرسد
درد و غم از فکر تشریف اثر غافل نمید نالهٔ پودی رشته ست از آه تاری میرسد
گویدش دستم بگل در بوستان عافیت در بیابان بلا پایم بخاری میرسد
راه گردانیده باز از تو تیا بنیائیم دیده را کحلی ز خاک رهگذاری میرسد
آه گرمم می فشاند هر کجا تخم شرر از نم خونناب داغم برق زاری میرسد
گریه میسازم حنائی زانکه میدانم باین عاقبت کار من از دست نگاری میرسد

میکند زلف سیاه تو مرا نامه سپید
سر خرد آنکه بشمشیر تو در خون گردد

سینه گر منّت داغ تو کشد نیست عجب
ای خوش آن سینه که زو داغ تو ممنون گردد

سرو شمشاد شود در چمن آر زو یم
آه از حسرت قد تو چه موزون گردد

عاشق پرورش پرد گیانست غمت
نیست لیلی که بصد کاهش مجنون گردد

بهر پیمانه ظهوری ست دل و دین برکف
نرسد هر که بسودای تو مغبون گردد

دوشش دل آه بیحجاب نکرد
نامهٔ مه سیاه تاب نکرد

عشق او هیچ خواری نگذاشت
که بعزّت بمن حساب نکرد

عارضش انچه با شقایق تر
کرد زلفش بمشکناب نکرد

که ازان چشم مست راند سخن
که نفس در گلو شراب نکرد

تا قیامت به ننگ معمور یست
خانمانی که او خراب نکرد

خم ابروی حور آورند
شهسوار منش رکاب نکرد

تحفهٔ دامنش سحاب از شرم
پاکی دامن حباب نکرد

سایه را آفتاب در قدمش
دید و شکس چرا کباب نکرد

روشنی کرده خیره چشم مرا
ذرّهٔ کو که آفتاب نکرد

ماند در پایهٔ جواد کسے
که سکون خود اضطراب نکرد

خواند دل صد فسانهٔ حسرت
لیک یک آرزو بجواب نکرد

تا ظهوری نشد فرشتهٔ خصال
سگ او ترک اجتناب نکرد

ظهوری را نکرد از وعده ممنون
دلم با صبر ایوبی چه میکرد

خاطر عاشق آرمیده شود
اگر آسودگی رمیده شود

هیچ عدلی ازین فزونتر نیست
که اسیری ستم رسیده شود

بگریبان دری بر آورد دست
سینه تا جیب اگر دریده شود

سخت سخت جگر اگر نکند
لب لعلی کجا مکیده شود

اگر از خویش دامنی بکشند
گوشه دامنی کشیده شود

راز عریانست آه و ناله کجاست
تار و پودی بگرد تنیده شود

وه چه نشنیدنی چه در کارست
همه باید که ناشنیده شود

طعن نادیده کی بلاست بلا
وای اگر دیدنی ندیده شود

سروزانیست رخصت پابوس
ورنه چون شاخ گل خمیده شود

آنچنان تیغ رشک تیز مکن
که رگ دوستی بریده شود

مدهد تن بمرهم رسمی
سینه کز داغ برگزیده شود

در تماشا گهش ظهوری را
هر تن مو هزار دیده شود

روبروی سپه عشق خرد چون گردد
عشق در روز بازار شب خون گردد

تا رچنگ ست رگم در بدن از زخمهٔ درد
میتوان ناله چنان کرد که قانون گردد

کرده زخمم پس سر آزدی مرهم را
حیف دردست که افیونی افیون گردد

سعی فرمای که سیماب شوی در تف شوق
که اگر کشته شوی قدر تو افزون گردد

خود گرفتم کز دبان دگرش دام منم
بیش ازانست حکایت چقدر بنویسید

مژه شرح غم رنگین مرا میخواهد
برگ کاهیم از خون جگر بنویسید

گر شود چرخ کبوتر نتواند بردن
نامه را که شب من بسحر بنویسید

خبر خواب ز بیداری او بایستی
یوسف افسانه خود را به پدر بنویسید

بند بر جامه کوتاه زبانیست دراز
سیم ساق کسی این پند بزر بنویسید

گر نخواهد که شود نامه زنامم رسوا
میتواند که بعنوان دگر بنویسید

خشک شد دجله ز بس قطره چکاندم بدوات
خامه تا کی سخن دیده تر بنویسید

حجت جور که ده شده ای کاش قضا
بر سرم انچه رقم کرده بسر بنویسید

آه عاشق شب هجران تو آنشعله کشید
که غم خویش بمهتاب شرر بنویسید

حذر دفع خطر تیغ نویسند همه
کشته تیغ تو در دفع خطر بنویسید

نامه بی خاتم ماندست ظهوری کس نیست
که تواند دو سه سطری باثر بنویسید

جدا ازان شوخ محجوبی چه میکرد
بنازم شرم محجوبی چه میکرد

اگر در باغ خود میدید رضوان
چنین شاخ گلی طوبی چه میکرد

اگر عقل از هنرمندی بعشقت
نمی آمد بمحبوبی چه میکرد

بوام دیده تا کردن فرو رفت
نمیدیدش اگر خوبی چه میکرد

گر از دستک زنهای غمش آه
نیفتادی بپاکوبی چه میکرد

از و گر دور می افتاد یوسف
به محنتهای یعقوبی چه میکرد

اگر گلزار خود را غنچه میخواست
ز هر بد کیش مکتوبی چه میکرد

من واین حوصله از خویش برون چون نروم
در فرو میکشد او خود چو درون می آید

مدعی دعوی رحجان کند و میرسدش
غالباً در کمی از خویش فزون می آید

بحث عشقت خرد بیهده دارد خامی
میشود سنجیده بتصدیق جنون می آید

چند روزست که بر بستر هجرم عجبست
که بپرسیدن من هجر کنون می آید

مدحت حضرت خان حرز سخن سازان ست
به ثنایش سخن از سهو مصون می آید

دوش گفتی که ظهوری ز تو در قهرم من
معنی لطف ازین لفظ برون می آید

قدر دانان رهت ریگ بگوهر ندهند
خار خشک در و دستش بگل تر ندهند

گشته بر دست شان فرض مراعات رفیق
خضر افتد بقفا پای ازان سر ندهند

نتوان سیر گلستان شهادت کردن
فرق را تا بگل زخم تو زیور ندهند

مصریان چون شیرانند بکس باد تنگ
زهر نوشان تو گر کام بشکر ندهند

تماشای چراغان فلک دل نکشد
گر ز رو تیره چراغی بهر اختر ندهند

هر زمان آید و در آتش حسرت افتد
هر دم از شعله به پروانه چرا پر ندهند

بوسه گرچه بجانی دهد اما ندهد
عقل و هوش و دل و دین تا همه یکسر ندهند

گر سجده ندکریمان چه توان رو نتوان
لیک جز هیچ بدرویش تو انگر ندهند

تا بدل ریشه مهر شه نورس ندود
از کهن نخل هوس کام بنو بر ندهند

گرچه افتاده ظهوری ندهد دست بکس
در طلب گم شدگان زحمت رهبر ندهند

تلمیح هجر ترا خامه اگر بنویسد
زهر از نامه تراود چو شکر بنویسد

گل اوراد ظهوری بمرادش نشگفت
با حریفان بصبوحی سحری برخیزد

شکر رخسار تو آئینه شگون می آید
که ز پشتش همه خورشید برون می آید

تیغ از رحم نراندی و همین رحم بکشت
بر تو در حشر همان دعوی خون می آید

گل خار رهت از تربت من خواهد رست
کی نکاویدنم از پای برون می آید

اتفاقیست که با کوه کنم می سنجی
کوه پا سنگ بهین تا که فزون می آید

شاد بودم که شبم بود بمو تیره شبیه
بخت زوری ز دو روزم شبه گون می آید

میتوان گفت که می آید از افلاک سکون
میتوان گفت ز افلاس سکون می آید

چه عجب گر بهم هر قدمی کند چهے
هر چه گویند ازین نخبت نگون می آید

خشک لب دجله بیک دفتر دعوی شستند
دیدهٔ تر بسر گریه کنون می آید

صد تعلق تبو هر طرّه خونم دارد
خون من نیست که از زخم برون می آید

فصل صحراست بانداز برانگیختنم
چند روزست که هر روز جنون می آید

گرم مداحی دارای دکن هر که نشد
لفظش افسرده و معنیش زبون می آید

تا ظهوری خجل از چاره گریها نشود
درد من گاه بپذیرای فسون می آید

تا خیالش بدل از ناز درون می آید
جان حسرت زده صد بار برون می آید

انچه مه را بجلالت ز سها میگوید
پرده برداشته از عهده برون می آید

بگلستان بقا مژدهٔ سیرابی ده
غمزه اش در شنه بکف تشنه بخون می آید

عید را این همه فرمان که بقربانگه او
خال خون برزده بر رخ بشگون می آید

غنچه را مادهٔ تنگی ز دل مستور است / میل دارد چو صبا پرده دری برخیزد
میشود تیز نظر مرد بنظارهٔ تیغ / پیش روی جگرانرا سپری برخیزد
گریهٔ قیمتی کرده غمش وعده بچشم / چشمه دریا شده شاید گهری برخیزد
تخم سازند و ازان خرمن خورشید نهند / اگر از آتش حسنش شرری برخیزد
جسته تا برق غمش تل شده خاکستر دل / بیم آنست که دود جگری برخیزد
با میدی که ز بندش بکشادی بر بند / هر قدم در رهش آزادتری برخیزد
هست دریا کی دریا نظری چشم مرا / چه عجب گر تماشا نظری برخیزد
شاهد آرای شه آرایش خود گر خواهد / هر طرف چون سحر آئینه گری برخیزد

گر ظهوری ست بسجده طلب خشک لبی
شرط انیست که با چشم تری برخیزد

گاهی از نخل امیدم ثمری برخیزد / که ز هر برگ بقصدش تبری برخیزد
قاصدی را که بکف نامهٔ مشتاقانست / باید از هر بن مو بال و پری برخیزد
در رهش رخصت شبگیر سیه روئی راست / که بهر گام ز راهش سحری برخیزد
کرده ام بهین متاع خرد و صبر و شکیب / که بگیرد آویزش عشوه گری برخیزد
دهنی نیست باین تنگی و این شیرینی / که بهر حرفش تنگ شکری برخیزد
چقدر کز لک ثمرگان تو قربان دارد / رگ کندی ست اگر نیشتری برخیزد
خاکساران ترا پایه ز سنگست بلند / وای من گر ز سن افتاده تری برخیزد
بهر شاگردی خان بنشینم دیگر / نیست معلوم که چون او دگری برخیزد
بوزارش رسد از خانجهان شاه نواز / هر کجا صاحب فضل و هنری برخیزد

حرف شمامه نافهٔ بازگو کدام بو +
بی گل نکهتش صبا مغز سمن نمیکند
گر می شهنواز خان ساخته گر مخون مرا
انچه بروح میکند روح بتن نمیکند

حسرت بوسه کی کشد رخت ظهوری از لبت
تا هوس تو غارت کنج دهن نمیکند

سینه بی پر تو داغی بصفائی نرسد
دیده بی صیقل اشکی بجلائی نرسد
خبر از دیده مجنونیست اگر وقف غمی
سروری نیست دران سر که بپائی نرسد
غنچگی از دل پیکانی من پر نزند
تا زباد پر پرت بهوائی نرسد
مهر بر ناز میند از بیکباره چنین
که بدشنام تو یکبار دعائی برسد
دل صد پاره من بوتهٔ پیکان گریست
شست بیداد مریزاد خطائی نرسد
نی خدایین کند آباد و نه کشور معمور
بادشاهی که بتاراج گدائی نرسد
قیمتی تیغ تو انداخته بر دل عکسے
وای بر خونم اگر زو به بهائی نرسد
مه و خورشید سرافرازی دیگر دارند
سجده های تو بهر ناصیه سائی نرسد
ناله پیچید زبس بر دل تنگم بر هم
شد گره آه اگر عقد کشائی نرسد
ناله پائی بزمین گر کشد از ضعف چه غم
نیست ازان دست فغانم که بجائی نرسد

صیقلے کرد ظهوری دلی از پرتو زهد
گر بآئینه او زنگ ریائی نرسد

راه صعب ست مگر راهبری برخیزد
خضر خوبست ولیکن دگری برخیزد
کوه غم بر کمر آن طور نمیباید رفت
که براه قدم از کس اثری برخیزد
کرده هر نهضت و بیک گوشه نماد ست نقاب
دیده بهر راه مگر دیده وری برخیزد

گریه رهی کرده سر بدیده نبازم — وای نفس آه سر براه ندارد
کاهش ازین بیشتر کسی نشنیده ست — پیکرم از سایه تکیه گاه ندارد
سینه ز تاب جگر گداخت نفس را — سوخته بر خود دلش که آه ندارد
کج ننشیند که نیست راست غرورش — هر که چنین ترک کج کلاه ندارد
تازه بهاری بصد بهار طراوت — هیچ غمم تشنه لبی گیاه ندارد
تا بشب آرند روز وعدهٔ اورا — آنقدر ایام سال و ماه ندارد
شکر دمادم ببرد زه بگسستن — شکر که بیداد گاه گاه ندارد
گوش بحرفی از و شدست موظف — دیده ولی راتب نگاه ندارد
عذر تبر از گناه مثل شده آری — جرم به از عفو عذر خواه ندارد

هست بتو آنچنان امید ظهوری
کس چو ظهوری امید گاه ندارد

دل شده والهٔ دکن ترک دکن نمیکند — قبله اگر شود وطن رو بوطن نمیکند
جور کشد گر از بدن مهر فتیله پیرهن — چشم بداغ دیگران سینهٔ من نمیکند
شحنهٔ عشق او همه پردهٔ پردگی درد — طرفه که پرده پوشئ هم بکفن نمیکند
باز دو هیم دیدها گرچه نمیکند نگه — پهن کنیم گوشها گرچه سخن نمیکند
حکم سر شک از غمش نیست هم اینچنین روان — داغ برات اگر کند سینه که تن نمیکند
عرصه باغ و بوستان نیست شگفته اینچنان — غیر هوای کوی او سینه چمن نمیکند
مژده که بر دماغ دل بوی شکست میخورد — از خم زلف عنبرین منع شکن نمیکند
دست دراز نیستم زیر نهال آرزو — شکوه کا وکا ویم سیب ذقن نمیکند

می پسندد ادا نمازی را / گر تماشای او قضا باشد
خیره ها دیده سینهٔ داغش / خیر باشد چنین کجا باشد
ساقیٔ ما چو باده پالاید / دوش زهاد بی ردا باشد

بر ظهوری حرام نالیدن
درد اگر چشم بر دوا باشد

حسن جز این روی قبلگاه ندارد / عشق جز این آستان پناه ندارد
یوسف نخجش باوج تخت نیاید / درزقنست هر که دل بچاه ندارد
گشته ز قربانیان حنا همه خاکش / عشق چو کویتو عیدگاه ندارد
حسن گشت از نصاب باده فزونتر / حق نگاهم رخت نگاه ندارد
داد بیاد آب خویش گوهر تابش / شه که ز خاک رهت کلاه ندارد
سایهٔ او روز را لقبه برآورد / هیچکس این طرّه سیاه ندارد
جلوه گهش صبح و شام گوشهٔ مانست / چرخ بداند که مهر و ماه ندارد
سینه بداغ دگر نگشت مشرف / دعوی خون گریش گواه ندارد
موج و خذف الحذر که عجب عظیم است / شکر که در سینه کینه راه ندارد
وای اگر جان ببال مرگ نپرّد / در خطر انکو خطر پناه ندارد

چند ظهوری ز شرم عفو گدازد
طرفه گریختی هم از گنه ندارد

در دل عاشق فراغ راه ندارد / دارد اگر راه دستگاه ندارد
با دیش زینج و بُن سینه درودن / آه که ناموس غم نگاه ندارد

گر رسیدش تحفهٔ دردی دمِ ایثار زد

لب اگر وقف دعا نتوانکرد — حقِ دشنام ادا نتوانکرد
نزند صیقل اگر موج سر شک — دیده را غرق جلا نتوانکرد
خیرگی ها چه تواند کردن — که ازان به بچها نتوان کرد
پنجه را که بخون گشته خضاب — پرده پوشی بحنا نتوان کرد
قیمتی خنجرش آلوده شداست — خون بها زخم بها نتوانکرد
آنچنان نیست که در عرصهٔ سعی — همعنانی بصبا نتوان کرد
هر کرا هست بعالم دردے — جز بدرد تو دوا نتوانکرد
گرمی از شعله توان کرد جدا — داغت از سینه جدا نتوانکرد
پیشت آئینه شود آب ز شرم — سخت روئی همه جا نتوانکرد
تا نه بندیده و تر شد چشمش — دیده در راه تو پا نتوانکرد
از که باید طلبیدن تاوان — جان اگر روی نما نتوانکرد

تا ظهوری نشود کوه تو کاه
شکوهٔ کاه ربا نتوانکرد

غیر را قرمن کجا باشد — نزاع رزاع وهما هما باشد
هم بقاتل رسد بزخم بها — خون مارا اگر بها باشد
شکر لله ازان شکسته ترکیم — که کسی در شکستِ ما باشد
تا کے از لرزه جدائیها — بند بندِ کسے جدا باشد
یار را نیست یاریٔ اغیار — کاش بیگانه آشنا باشد

بمجنون ره نمیگردد غلط کوشوق چابک رو
حدی کن ناقه لیلی مهار ساربان دارد

برسوایان کند تحویل بی اندیشه ننشیند
کسی کز بیم رسوا گشتن راز نهان دارد

مگر یار غارتم از کنج کاوی رفته اهمالی
چنین معلوم میگردد مگر صبری گمان دارد

نه مطلوبست از اخوان بچاه افتادن یوسف
زلیخا دیده ها بر شاهراه کاروان دارد

سپند از مهر و مه هر روز میسوزند بر طفلی
که از شوخی تمنا های پیرانرا جوان دارد

چه آسودم که ناصح دیدت و انصاف لب بستش
نصیحتهای بیجا کرد چندین ترجمان دارد

ظهوری غالبا سوزت ندارد آنچنان مغزی
بمغزم دود بر شد داغ بوی استخوان دارد

کرد باز لفت تو سودائی صبا بازار زد
رنگ و بویت نوبهار آورد و بر گلزار زد

از تماشای تو زرد دیدهٔ حیرت جلا
عید قربان تو گردید و در دیدار زد

درد با نشتر تازبان گردد برای آفرین
قادر اندازیت پیکان جمله بر سوفار زد

بیتو امکان شکیبائی ز نزدیکان محال
صبر بیگانه زد لافی و دور از کار زد

ابر را سرگشته کردی در هوای خویشتن
هر طرف از قطره تیر و بحر را پیکار زد

میر ساند مزد مزدوران خود بنای عشق
اجرت او شهر تش فرهاد اگر بر کار زد

ساقئ دارم که شاخ ارغوان از عکس خویش
بر کشید از ساغر و بر گوشهٔ دستار زد

آفتاب از تیره بختیهای خود گردید داغ
فرعهای کوی او در سایهٔ دیوار زد

غیر یار دل یقین دانم نخواهم داد بار
زد نهال بخت بی برگ من و بر بار زد

از چه می بستیم راه ذکر بت بر برهمن
راست پرسی سبحهٔ ما را رهِ زنار زد

دل بنالهای ظهوری سینه را محتاج دید

بسیر دامن صحرا روم ز شهر برون
دلم پرست بگریم مگر کناری چند
چه انتظار که نوروز میکند هر سال
وظیفه دار ازین شاخ گل بهاری چند

بوام عشق ظهوری اگر ضمان خواهند
همان ز خویش کنم وام اعتباری چند

باید که گلے در آب باشد
تا حال کسی خراب باشد
در صید گهی مباش کانجا
کنجشک کم از عقاب باشد
عیب ست که در محلهٔ ما
همسایهٔ دیده خواب باشد
آمد همه برگزیده حسرت
در آرزو انتخاب باشد
از چشمهٔ چشم شوق دهقان ست
ایواے اگر کم آب باشد
حرف همه چیز خوشگوار ست
عیش ست که در دناب باشد
ترسم برد آب روی دریا +
آن موج که در سراب باشد
این دیده ندیدهٔ رخ ست
بگذار که در نقاب باشد
مهتاب بپیر تو توشب ها
در سایه و آفتاب باشد

آباد بکنج شو ظهوری
بگذار که دل خراب باشد

بگلگشت چمن رفتی چمن سرو روان دارد
خجل شد باغبان پنداشت غیرش ارغوان دارد
شرابی ریختی در پیمانهٔ دردی کشان ساقی
که در صافی سخن بر سینهٔ پیر مغان دارد
زبیم درد سرگاهی نفس در سینه میدزدم
اگر گل بشنود بلبل هزاران داستان دارد
بآزادی چرا بر خود نبالد سرو در بستان
ز شوق خدمت قد تو دامان بر میان دارد

در خویشتن نگنجد اگر آرزو بجاست / زین فربهی که زان کمر لاغر آورد
این چشمداشت هست که هر کس سفر کند / بهر من ارمغان همه چشم تر آورد
مرغی که شوق نامهٔ من میشود پرش / باید که هر زمان پر دیگر بر آورد
دردی که پیش تو گویم بصد امید / نشنیده کن مباد که درد سر آورد
دوش وبری که آب نگردد ز شرم کو / مقدور نیست اینکه کست در بر آورد
جاروب جلوه‌گاه تو مژگان تو بست / طاؤس از برای چه بال و پر آورد
راحت یکی ز دشت نشینان داغ تست / کی سر بزیر دستی مرهم در آورد
شاید که خوابگاه خیالت شود شبی / چشم تر از حریر نگه بستر آورد

راحت گزین مباش ظهوری چو بی رگان / نمارگی که هر مژه صد نشتر آورد

چو نکهت از فراقت به بیقراری چند / بیاد دار که وادی بما قراری چند
امید هست که گردد نتیجهٔ ظاهر ✣ / بوعده گاه کشیدیم انتظاری چند
ز زخم سوخت دلت زود مرهم آوردی / هنوز سینه بداغ تو داشت کاری چند
نشسته مدعیانند بر همین و بسیار / خدایرا که بپرهیز از بسیاری چند
برای شستن گرد رکاب مے باید / که در عنان تو باشند اشکباری چند
گل مشقت راه طلب بفرق شگفت / بجستجوی تو در پا شکست خاری چند
حریص صیدی و در دام طرهٔ تو دگر / نماند جای مگر سر دهی شکاری چند
نداشت مشک شمیمی چنان نسیم رساند / ز چین زلف تو در چین نفخه نماری چند
عبیر گوشهٔ دامان بجیب حسن فشان / ز گرد روی رخ خاکساری چند

دستیاری چون جنون خواهند سودایان عشق
بر سر بازارها تا داستان دستان شود

سعی کن تا دیده را در گریه سازی سبز راه
واقف سر باش چندانی که بی سامان شود

شکر فرصت فوت میگردد مزن بر انتقام
جمله تقصیرات باید تحفهٔ نسیان شود

نیشه هر پا نزد در عشق ناصح دور نیست
گر زبانش در خراش جان من سوهان شود

گر بروی گریه ام خندی جگر دریا کنم
سان خیل داغ ده تا سینه ام میدان شود

ملک تن بی شاه ماند از ستمهای فراق
گر نه لبها کوچه بندی از برای جان شود

این همه خوبی که کرد انبار را بر اهیم شاه
میتوانم شد که قحط حسن در کنعان شود

چون ظهوری در خرید درد پنداری که دید
نیستش پروا متاع ناله گر ارزان شود

اگر شاخ سنبل چو موتیو باشد
دماغم گمنگار بوتیو باشد

بصد خوبی خلد طرح کتابی
توانکرد اگر نسخه روتیو باشد

بسوی حرم رو نیارد نمازم
نمازش اگر نی لبسوتیو باشد

ندارم بجز دیدنت آرزوئی
ولی عکس این آرزو تیو باشد

تمیزت غلط کرد در کار دشمن
بدست این چرا بد نکوتیو باشد

زهی عیش اگر گردد آن دیدحاصل
که کس در قفا رو برو تیو باشد

تواند اگر لاله رنگ تو گشتن
سمن هم تواند که بوتیو باشد

ظهوری خوشت تو به میخواست ساقی
زمی غلغلی در گلوتیو باشد

ساقی کجاست کاینه ساغر آورد
وز عکس خویش فصل بهاری برآورد

شاهان بسا لکان همت باج میدهند — نعلین اگر کنند طلب تاج میدهند
هر جا خدنگ نازکمان ابروان جهد — صندوقهای سینه بآماج میدهند
باید رساند رتبه افتاده کی بهم — همت بلند پایهٔ معراج میدهند
بر دودک دار اگر بتوان برشت رشته — سر رشتهٔ بدست ز حلاج میدهند
کور خسک کینه دشمن بمغز زین یکن — آخر گدا ز پوست بسراج میدهند
از زمزم ابروی نیاید اگر بدست — گردی ز راه قافلهٔ حاج میدهند
چون از غمش بگریه نشینند شوقیان — افلاک را سفینه بامواج میدهند
آشفتگان زلف سیاهت بدود آه — تاریکی دگر بشب داج میدهند
یغما چه گنجها که نه بر یکدگر نهند — چون مفلسان خزانه بتاراج میدهند
نازک تنی و سخت دلی برتو گشته ختم — آهن دلان حریر تنان باج میدهند

در بزم درد عشق ظهوری اگر بتان
بازند ساز نقش بلیلاج میدهند

در بزم عشق عریانی حصار جان شود — ز خم تارک مغفر و زخم بدن خفتان شود
همچکس یارب نیفتد در پریشانی چنین — چاکهای جیب تا کی جمع در دامان شود
شکوه‌های گردش گردون بدل گردد بشکر — طول روز وصل اگر عرض شب هجران شود
گشته دیوی در نظر هر خشت محنت خانه‌ام — میتواند بود کز عکس تو حورستان شود
کرده عید از جامهٔ گلگون چه رنگین خویش را — گر ازین خواهد که رنگین تر شود قربان شود
رخ چو در عالم فروزی برفروزد دور نیست — آفتاب از شرم او در ذره گر پنهان شود
گشته خونم قیمتی از جوهر تیغ غمش — بیم آن دارم که فردا بر سرش دیوان شود

کسانیکه سر زیب افسر گرفتند
ز بیشی بعشقت کم سر گرفتند

چراغ گل از تست در باغ روشن
بصحرا شدی لاله در گر فتند

در وعده بستی و در انتظارت
همه چشمها حلقه در گر فتند

بنازم بکاکل گذشت از کرم هم
بتان طره از رو و شها بر گرفتند

ترا باید البته رشکی برآنان
که خود را بجای تو در بر گرفتند

بتخت جنون زیبدم تا جدارے
ز داغ غمم چتر بر سر گرفتند

مگر تحفه زهر چشم تو گردد
همه جا شنیها ز شکر گرفتند

چه نازی که از ناز ناکرده ماند
به بچشم بتان طبع دیگر گرفتند

ورا قلیم عشقت آب و هوائے
که از بید بستان غم بر گرفتند

ظهوری ترا میرسد گر نبازی
که از کمترانت فرو نتر گرفتند

عشق بالا دست کو تا چرخ پست من شود
پا نهم بر تارک تمنا ز دست من شود

هست و بود خویش را اندر محبت کرده ام
جای آن دارد که دیگر نیست هست من شود

در پرستش تا بهشیاری ز مستان بگذرد
شیخ میخواهم دو چار می پرست من شود

توبه ام از توبه فرمود ست ساقی دور نیست
گر ثباتش غیرت عهد الست من شود

با وجود این همه بیطاقتی در وعده گاه
نیست حیرت گر سبک کوه از نشست من شود

مدعی میدانم از انتقامم فارغست
دست دست اوست هم گر دست دست من شود

می نهی دستی بدل راه وطن گم میکنم
چند در غربت ظهوری پای بست من شود

حیا را حسن میرعرض خود کرد ست خوشحالم
که در عرض تمنا مدعی دهشت نمیداند

زیان بیوفا یانست سازد غیر اگر کاری
تعجب نیست خود را با تو بی نسبت نمیداند

بسودایت زبیم شرک با جان کرد دل یکرو
بنازم غیرتش در عاشقی شرکت نمیداند

باین آرایش از آرامش دیگر شود غافل
مکن منع نگه مشاطه این صنعت نمیداند

اجل در قتل این و آن کند کاهی مدارائی
مبادا فرصت هجر ترا فرصت نمیداند

با میدی که شاید وعده زان لب برون آید
ظهوری میکند جدی ولی مدت نمیداند

که فزون پرده پوشی از گل کرد
عاقبت راز بلبلان گل کرد

بنگر جیب پاره پاره گل
بیشتر بیخودی ز بلبل کرد

آتش تیز کرد با خس خشک
آنچه شوق تو با تحمل کرد

بزبان کرشمه چشم تو ساخت
که نگاه اینقدر تغافل کرد

کعبه ساقیست شیخ نمیداند
فصل گل قبله شیشه دل کرد

خرد و عشق هم سبق بودند
این ترقی و آن تنزل کرد

خون دل گرچه زاد راه رهروست
سهل باشد اگر توکل کرد

در شنا بر صبا فتاد نفس
موج جیحون گریه ام پل کرد

حال زاهد نگفت رند بکس
بود از عارفان تجاهل کرد

تا صبا بر کند بنکمت تو
مغز خالی ز عطر سنبل کرد

ذوق خمخانه از ظهوری پرس
خوابگه تنگ تخیل کرد

بجاه عشق کسی سد اگر تواند بست
میان آرزو و دل سکندری داند

اگر بگم شدگان مهسفر شدی رفتی
عجب که خضر درین راه رهبری داند

ببزم خلق که اخوان یوسفند همه
برین مباش که یوسف برادری داند

نه پوست مانده و نی استخوان مرا هم هیچ
اگر نه داغ غمش سینه پروری داند

ز اوج موج محیط سرشک حیرانم
ازان گذشته که گردون شناوری داند

ز صلح سمیران نیست بهره هر کس
خوشا کسی که چو من جنگ زرگری داند

مباد نامه برآنکس که برنتابد پیه
ضرور تست که قاصد کبوتری داند

هزار مرتبه گردد ازین نهان تر هم
اگر مراتب خوبیت را پری داند

فسردگان تمنا پری عجب جوشند
شرار شعله دل باید اخگری داند

ازان حریص تر افتاد در شکار آن ترک
که صید صید گشت عیب لاغری داند

بتیغ شاه هم آلست تیغ غمزه او
که در مصاف دل خلق صفدری داند

برای آنکه بدشمن سلاح نبخش کند
خدنگ سینه نوازش زرگری داند

بگیر یاد ظهوری ز من مسلمانی
مباش منکر کافر چو کافری داند

ز ترک الفتش جانم بتن الفت نمیداند
ز شوق صحبت او خلوتی خلوت نمیداند

که میگوید اگر صد جان بهای یک جفا گوید
نمیدارد دریغ از هیچکس منت نمیداند

ز هر کس هر چه خواهد در حضور غایبان گوید
ز شوخی هیچ حفظ الغیب در غیبت نمیداند

ز حرف روشناسی روی میسازند مه رویان
نمیباشد فراغ و عیش عالم حصه یک کس

خوشا شهری که مهر و مه درو شهرت نمیداند
حریص افتاده دل در درد و غم قسمت نمیداند

مشک بیزد از خط نو خیز او دیگر صبا — در چمن کاری ندارد و معطر بحیان کهنه شد
کله کله عشقباز دوسته دسته تیغ ناز — صید قربان گشته نو آن عید قربان کهنه شد
از گدایان توام در کوچهٔ فقر و فنا — آرزوی احتشام میرو سلطان کهنه شد

در پشیمانی ظهوری هیچ تنبیهی بیافت
انیمه بر پشت دستش زخم دندان کهنه شد

افسردگی ز دل بقف ناله میرود — بر هیز از تبی که به تبخاله میرود
در گریه نیست فرصت خون آب کن دلم — انیک جگر ز دیده به پرکاله میرود
درد تو نشتر عجبی برگرفته است — راحت بجای خون ز رگ ناله میرود
افتاد پیش کار دلم کاه و کهرباست — هر جا رود غم تو ز دنباله میرود
هر روز غازه کاری آنرو چه احتیاج — صد خون فزون بگردن لاله میرود
بر توبهای چله نشینان ترحمی — یک جرعه می که حاصل چل ساله میرود
در کاوکاوی تنجیل مرهم — بر برگ نسترن ستم ژاله میرود
ساقی چه گرم باده بگردش فگنده است — در بزم بحث شعلهٔ جواله میرود
از گفتهای تلخ لبشور شکر لبی — تا راج مصر کرده به بنگاله میرود
بیخورد و خواب حسرت تسخیر اوست شاه — زین آرزو بدایرهٔ ناله میرود

باغ و بهار گشته ظهوری ز نغل داغ
تا سینه در میان گل و لاله میرود

کسی بملکت فقر سروری داند — که در فروتری از چرخ برتری داند
سپهر را نهند طاس روز دیوانش — مجردی که طریق قلندری داند

مس ارباب خرابات ز زر ناب شدست
حیف در صومعه از لای می اکسیر نبود

سخت از بهر چه نان ره اخراج بهشت
آدم آگاه گر از حکمت تخمیر نبود

چون دوال خم قزاک نجود پیچیدن
از ظهوری ست که نخچیر سر تیر نبود

چو شکر ریش بهر زمان خواهم که بیداد شیرین فرمان باشد
خوشا راحت که آزار کسی او را سکون باشد

کنم بر خویشتن نفرین گر از اهل خرد باشم
اگر در عشق بر مجنون مرا رشک جنون باشد

چنان بر دوستی ماهر چنین بر دشمنی قادر
کمست از عشوه پردازان که زنیسانی فنون باشد

سپندی کو که بر آتش فشانم خوب مینالم
مغاز افتد اگر دردی پذیرای فشون باشد

نشاط و عیش رنگین تر ز میت چندانکه رنگین تر
اگر در جام خون باشد بجای باده چون باشد

ز سر تا پای هر جامی نهم انگشت مینالم
ز تاب درد باید یکیرکس ارغنون باشد

بهر کاری سر آمد بودم هرگه بار میگفت این
که در صبر و شکیبائی کسی چندین لبون باشد

چها آمد بسر فرهاد را در بیستون باید
که دستی نقش شیرین را بزیر بیستون باشد

بیاد آه سردش آتشی باید بدود آورد
کسی با غم اگر همچون ظهوری گرمخون باشد

در سر سودائیان سودای سامان کهنه شد
درد کو فکر دگر کن فکر درمان کهنه شد

شاخ و برگی گرچه دارد ناله در کام و زبان
نو برا فغان نکردم لب در افغان کهنه شد

بر سر خوان نوالش آن تکلفها چه شد
شرم میدارم که گویم قدر مهمان کهنه شد

شوق میدارد نگه دستی عجب در کار من
بر نکرد از جیب چاکی سر گریبان کهنه شد

کار دل از یاری بخت نگون گردید پست
پایش از جا رفت و در چاه زنخدان کهنه شد

دل و داغش چنان بر هم نچسپید — که از هم شان توان هرگز جدا کرد
ز بس قربان بکویش بر هم افتاد — برای عید خاک و خون خنا کرد
چه ذوقی دارد از بیگانه گوئی — بحرف من زبانی آشنا کرد
ز صاحب نقشی یک دیده بردار — که دل را تحفه جان را رونما کرد
چه سهل البیع کردش مایه داری — بصد جان نیم نازش را بها کرد
بهجر ایمان زرشک آورده بودم — زهی کافر چه میدانم چها کرد
جدائی مرگ چون میکرد تقسیم — چه مردنها برای من جدا کرد
هوا داری ما بر رحمت افتاد — عطش زور غریبی برگیا کرد

ز ساق و ساعد مردم ظهوری
نباید خویش را بیدست و پا کرد

حال پرسید مرا فوت تقریر نبود — چه خرابی که دگر آلت تعمیر نبود
دشت و دریای جنونست ز شوریده سران — پیش ازین هر طرف انموجه زنجیر نبود
سالها عامل دیوان خموشی بودم — هیچکس را بمن اندازه تقریر نبود
بخطا ها ز تو امید عطا ها دارم — تحفه عفو تو جز جرأت تقصیر نبود
دیده از عکس تو بستیم که احوال نشویم — در نظر داشتن آئینه تدبیر نبود
میتوان گفت که با هم شکر آبی دارند — دوش با زهر تو کامم شکر و شیر نبود
قدرت هجر تو در کشتن من برد بکار — که شفا عنگبی اندازه تقدیر نبود
چقدر خواب پریشان که ندیدیم شبی — دستبازی بسر زلف تو تعبیر نبود
نامه طومار چیا گشته و طومار کتاب — خامه را خود بشکایت سر تحریر نبود

ز ابروبت دگر گردید محراب — نماز قبله میباید قضا کرد
غلط هرگز نخواهد کرد داغت — بروی سینهٔ من چشم وا کرد
بهرت دل ربس در پیش ملبید — بآن تنگی برایت فکر جا کرد
لب خشک آنقدر در نالهٔ بچید — که جا جهای چشم تر روا کرد
تنا در کشتی گردون که عکس — بدریائی سرشکِ ما شنا کرد

ظهوری ره بتسلیم و رضا برد
زبان بخت از چرا گفت و چرا کرد

نمی نالم اگر بر من جفا کرد — چه جرم او را د فا این اقتضا کرد
بر غم یا بمهر غیر افشرد — بضرب دست خود را بیوفا کرد
بیک دیدن در اوّل کرد بیمم — ولی آخر کمی را در بها کرد
پریشان گوی دیدم مدعی را — دلم شد جمع عرض مدعا کرد
در اثبات مردت قاتل ما — بخون غلطیدگانش را گوا کرد
لبش آلوده و شانم حنیست — نمیباید غلوئی در دعا کرد
بکارِ ما نیاید هیچ خوبی — چه خوبی خویش را در کار ما کرد
برخصت ترک جنت کرد رضوان — تلاشِ جا بکوئی او بجا کرد
همایون تر ز عاشق کیست عاشق — همارا استخوان ما هما کرد

ظهوری رستم هر عرصهٔ عشقست
خرد کارِ نمایانی کجا کرد

سحر بلبل چنان گل را دعا کرد — که در آمین دهان غنچه وا کرد

چو از صریح کنایت رسا ترا فتادست
ز مرحمت بتغافل بمن نظر دارد

شب از ستاره چرا اینچنین نثار فلک
بپاک کردن رود امن سحر دارد

مگر که کوهکن از کوله بار درد تش گفت
که بیستون ز صد انا له بر کمر دارد

حریف کشتی من کو بعشق غیر از من
گمان مبر که برابر قضا قدر دارد

فلک بقصد ظهوری کمان کین زه کرد
چه غم ز داغ محبت دلش سپر دارد

نقاب چون مرخ آن آفتاب بردارد
صد آفتاب فروغ از نقاب بردارد

بدخل و خرج نفس وا رسیدنی دارد
که آمدش از نفس کس حساب بردارد

فغان دوان ز پی ناقه نان ره دانند
بس ست کآبله پای آب بردارد

در آبسایهٔ دیگر که آب رهگذرش
به پنجهٔ مژه ها آفتاب بردارد

بروز وصل ز شادی چو اشک بارانم
عجب که دیده ز رویش حساب بردارد

پیاله بر لب ازان لعبت میکند ساقی
که مستی ز نگاهش شراب بردارد

بزود آمدن قاصد آن شتابم نیست
که نامه چون بگذارد جواب بردارد

با متداد غمش دارد آن رسائی آه
که در مساحت گردون طناب بردارد

بعشق طرهٔ ظهوری چنین حریص چرا
بقدر تاب و توان پیچ و تاب بردارد

ز بویت آنچه با مغزم صبا کرد
به بیهوشی توان شکرش ادا کرد

اگر بر باغ نکشادی گریبان
گلستان را که پیراهن قبا کرد

تخیل بر دا ز حد کاوکاوے
لبت را عاقبت تمغای ما کرد

کرد حسرتکش ظهوری را بلای لاغری
آرزو فتراکی آن ترک صیدافگن بماند

مه در جلا با آن رخِ زیبا نمی‌رسد
کو سدره کو بآن قد رعنا نمی‌رسد

از خضر نیست تشنهٔ درد تو زیستن
بیماریٔ غمت بمسیحا نمی‌رسد

خاک رهت بدیده کشد خود ز میل زر
این کحل جز بدیدهٔ بینا نمی‌رسد

از دوستت کنیم نگر پرده‌های چشم
ما را باین نگاه تماشا نمی‌رسد

عاشق بقدر خوبی معشوق عاشقست
در عشق غیر من بزلیخا نمی‌رسد

سر را هوای پایه منصور در سرست
اینک ز شادیم بزمین پا نمی‌رسد

با من بگریه ابر بدعوی خطا گریست
گو تر مباش چشمه بدریا نمی‌رسد

در سال و ماه عشق تبان رفد دیگرست
امروز هیچ وعده بفردا نمی‌رسد

دارد بجوش معاملگی شهرتی دلم
یک غم نمیخرم که ز صد جا نمی‌رسد

جان در میان سینه ز دل کینه بر نیست
راحت ز داغ تو بسویدا نمی‌رسد

تا بر نشان پای سگانش کنم نثار
دستم چرا بعقد ثریا نمی‌رسد

تا راج دیده باش ظهوری که خیر نیست
در صبر و طاقتی که بمینا نمی‌رسد

بجاست نازش یوسف که آن پدر دارد
غلام آن پدرم من که این پسر دارد

اگرچه یار مرا از خصت نشستن نیست
همین بسست که بر خاطرش گذر دارد

ز دست بیخبر مباش شکوه رو گردان
مراست این گله کز حال من خبر دارد

صبا ز طعنه من ترک قاصدی کرد بست
که صبر آمدن مرغ نامه بر دارد

جان در ایام جدائیها تن صد مرگ بود
یکدو روزی برامید وصل اگر بر تن بماند

از برای عندلیبان در وفا پیغاره است
اینکه گل از باغ رفت و زاغ در گلشن بماند

در دولت دشمن مجاور جان مسافر میشود
غیر رفتن نیست درمانش از ماندن بماند

چشم در راه تو ایم ای عشق در چاه بلا
منتی از رستمی های تو بر بیژن بماند

رو در رفت و هفته رفت و شب همان بر جا چرا است
گر نه زیر کوه اندوه منش دامن بماند

در ترش روئی نفیتی زهر را شیرین مچش
سست عهدی گر نبختی مومی از آهن بماند

در شب غم خواب را تغییر جا ناچار بود
رفت از چشم من و در چشم بخت من بماند

چون ظهوری از بهار عشق مردی تشنه لب
کز خس و خاشاک کوی از لاله و سوسن بماند

تیغ راندی جسمهای زندگی در تن بماند
عید من قربان شد تنها جانم از مردن بماند

پیر کنعان کو که چندین نکته یوسف بمغز
از شب آغوش خوشبوئی به پیراهن بماند

شب بماند از تماشای تو مه بر بام رفت
شد در حیرت برویش باز و روزن بماند

چاک جیب تیره روزان تو خندد بر رفو
رشته زرین مهر از شرم در سوزن بماند

در کنارت میکشم از جذبه طرفی بسته ام
در تخیل طرف دامانت بدست من بماند

عمرها در ریزه داغ تو شد آتش زبان
تا چراغ دودمان غمکشان روشن بماند

داغکاران تو حاصل هر کجا برداشتند
توده های برق تا غربالی خرمن بماند

با وجود آنکه باشد حد رسوائی همین
حق مصیبتی دبیتابیم در گردن بماند

کو صدای تیشه فرهاد در کوه و کمر
غلغل زنجیر من در کوچه و برزن بماند

مندیلجا خوش در رسوائی بکشاد عشق
تا قیامت بر زبانها حرف در بستن بماند

زخاکساری افتاده کی نجنبت بلند
بپایهٔ که فلک راز خاک برگیرند

اگر بطول مقالم مکن ظهوری عیب
نفس درازی غواص را هنر گیرند

بهر که دردندارد دبتان دوا نبخشند
چه خوشترست زبخشش اگر بجا نبخشند

کسی رعایت مهر و وفا ندارد چشم
زکوهٔ جور و جفا کاشکی بما نبخشند

پی کبوتر دل طرفه شاهبازانند
بصید خویش همایونی هما نبخشند

هنوز عزت دشنام خود نمیدانند
مروت ست یکی گر بصد دعا نبخشند

دریغ مدعیان را رگی نمیباشد
که زخم نشتر مژگان بمدعا نبخشند

نسیم باج ستاند زسنبل تاتار
به نیم تار که از طرهٔ دوتا نبخشند

زخون دلشدگان خاک شهر کو گلگون
زگرد پنجهٔ خورشید را حنا نبخشند

زهی امید که روز جزا بخون خواهان
ز زخم کشتن دیگر بخون بها نبخشند

بپارسائی سرشار میتوان نازید
که تا پیاله برندان پارسا نبخشند

بدان زمین که شود تخم داغ خیر نشان
بشبنمی تف برقی بهر گیا نبخشند

زعجز و نالهٔ فتد تا نفس بکوتاهی
زناز و عشوه درازی بما جزا نبخشند

بجاست دعوی اعجاز داغهای قدیم
که هر قدر که رسد داغ تازه جا نبخشند

شریک خویش نخواهند اگر ظهوری را
باو محبت خویش اینقدر چرا نبخشند

درجنون عشق پاس خاطرش از من بماند
از برای مصلحت دشمن شد و دشمن بماند

غمزه از شوخی بقصد فصد من ایما نکرد
خون رگ در گردن مژگان نشتر زن بماند

من که دارم که غباری ز رخم پاک کنند
ای خوش آنکس که شمالی و صبائی دارد

اضطرابی بچه تشویش نهان میسازم
عافیت جوی دل امروز بلائی دارد

موسم سرپرئی من فصل جوانی بودست
بیخودیهای قضا گشته ادائی دارد

بگل باغ حرم تا کند آرایش فرق
کعبه روندز بمغیلان کف پائی دارد

جای غمهای فراخت دل تنگم واکرد
برنشاط دو جهان ناز بجائی دارد

بلبل باغ رخان جمله یکی وز تو هزار
گلبن هر چمنی نغمه سرائی دارد

هرگه آری قدحی پیش سری پس مبر
مست لطف تو لب بسته ربائی دارد

میکنی بیع ظهوری چکنم از تو نهان
هست بی عیب خدا عیب و فائی دارد

نظر وران بفروغ جمال درگیرند
کشند شعله و خورشید را شرر گیرند

بشهر و کوه مژه ها رشک ابر نیسانی
نشان پای سگ یار در گهر گیرند

کنند از مژه جارب پیشگاه ادب
بشاهراه طلب کار پا ز سر گیرند

بقصد قاصدی از خویشتن برون آیند
دوند بر سر هر ره ز خود خبر گیرند

بر آفتاب شرف روی نفروزیرا
که از تفرج هر روز در نظر گیرند

نمیشوند بمرگ از بلای عشق خلاص
چو عمر شان بسر آمد گره ز سر گیرند

گرفته اند بتلخی خراج شیرینی
بکام زهر چکان نکته بر شکر گیرند

خلاف خلق جهان از خلاف جسته کران
بجای کینه بدل مهر یکدگر گیرند

ربود کهنگی دلفشان نمود نوی
برای ابرهٔ خود اطلس آستر گیرند

ز شیر شیر ترو طوق مورد گردن
ز کاه کاه ترو کوه را کمر گیرند

تاب نظر کجاست ظهوری بدور چشم
خورشید و ماه را بسبها برگرفته اند

زیر سر هر که چو من خشت سر کو دارد
از خسک برگ سمن در تهِ پهلو دارد

از گره های غمش با دلِ من هیچ مپرس
هر گز این لطف کجا با زبه تیهو دارد

بیوفائیش قبولست از و نیست گریز
با دو روئی همه را با همه یک رو دارد

غوطه در دام نگه خورده تماشائی او
یک جهان دیده اگر در بنِ هر مو دارد

هر طرف خط شعاعی بدواند نازش
یک طرف گر نهد آن پرده که بر رو دارد

گریه ام را بشکر خنده در آورده بشوخ
با همه نمکِ تهقهه او دارد

میتواند که کند قبلگی مسجدیان
خمِ محراب حرم در خمِ ابرو دارد

تا میانِ دل و جان بخشش کنم ذوق حضور
از خدنگِ ستمش سینه ترازو دارد

پای در معرکهٔ عشق همران پیش نهند
غیر از زخم پس سر چه قدر رو دارد

مغز من گشت تهی در سرِ من سر ننهاد
وای بر هر که چو من ناصح پُرگو دارد

مطلب خویش بکس می نتوانست نهاد
جز کسی کز تو سری بر سرِ زانو دارد

مرهم از ریش ظهوری بدم نیش برند
ننگ لب نالهٔ آن دردکه دارو دارد

صافیٔ اشک نگر دیده صفائی دارد
جلوهٔ آه ببین سینه هوائی دارد

داغ بر سینه نشانِ سُتم رخشِ غم اوست
جان و دل عرض کنم نعل بهائی دارد

حشمت خویش نبازم ز ستایش بستیم
شاه دانسته که بقدر گدائی دارد

خشکسال نم مژگان چه بلا بود گذشت
مزرع محنت و غم نشو و نمائی دارد

دشنام او نه بست ظهوری اگرچه صف
گاهی ضرورت ست اثر بر دعا مزد

عاشق کُشان که تیغ جفا برگرفته اند
زخم از برای شاه و گدا برگرفته اند

روئی برای دیدن دیگر نمیدهند
اول نگه بروی تو ما برگرفته اند

هرگاه گشته کلبهٔ صبر و سکون تمام
وای نخست راز تو با برگرفته اند

بس پیرهن ز حسرت آغوش گشته چاک
دستی اگر ز بند قبا برگرفته اند

با آن مزاج نازک و آن ناز و سرکشی
از بیخودان خویش چها برگرفته اند

از عیدگاه کوی خود از خون کشتگان
با دست پُر نگار حنا برگرفته اند

نازم بصافی سحر و داغ آفتاب
خوش نسخه ز سینهٔ ما برگرفته اند

از کوهکن هنوز ظهوری گران ترست
او را سبک اگرچه ز هر جا گرفته اند

عشاق درد را بدوا برگرفته اند
از دلبران جفا بوفا برگرفته اند

تا نالها بکام خرامند راه کام
از راه درد خار دوا برگرفته اند

هرگز حجابیان نتوانند برگرفت
کامی که خیرگان ز حیا برگرفته اند

افتاده ست خرقه شیخان چه جرعه گیر
لب پاک نامعوده ردا برگرفته اند

از شوق گلستان رخت خضر مقدمان
در خارزار توشهٔ پا برگرفته اند

در آتش تو همیه سیر دامنان پاک
داغ تو سینها بسپر برگرفته اند

جان بخشی مسیح نبود ست اینقدر
خوش نکهتی شمال و صبا برگرفته اند

فرزندی از تو حسن ندارد عزیزتر
دشنام داده مدعا برگرفته اند

بخورشیدی برآ کومه بآن رخسار میماند — شکر کو بخش کن شکر بآن گفتار میماند
سخن در تیرگی افتد اگر مهر وحش خوانم — وگر گویم گلش کام و زبان پر خار میماند
ندارد آخری این حسن در اغاز میگفتم — نبازم ناز هر سالش نباز یار میماند
بگلزاریکه بارد طراوت ابر چشم من — در آسیب تموز حشر گل سر بار میماند
ز خار امیبرد تیرش کمان دیگر انست این — که چشم زخم پیکان بر ره سوفار میماند
زبان شکر گو آزردنم را فرض میداند — که میدانم بمغزم راحت آزار میماند
نگه داری محال از بهر شرح شوق منخواهم — چه سود از نامه در هر حرف صد طومار میماند
بدیرم برد عشق بت برون می آورم خود را — ولی تسبیح من در خدمت زنار میماند
شکست زلف ساقی جمله صرف توبه میگردد — بمین و اعظان زیبی باستغفار میماند

نمیرد نخم ظهوری یار را معذور میدارم
ز پاس خاطر من خاطر اغیار میماند

عیدست باز خون جهان در حنا مدزد — خونها همه برنگ حنا زیر پا مدزد
این حق دیدهاست حلالت نمیکند — در روی شرم روی خود از چشم ما مدزد
ظلمت بر کرشمه گذشت کار زنان — بیگانگی کمن نگه آشنا مدزد
از من که قرب ساخته بیراهن توام — خود را بتنگ بستن بند قبا مدزد
چندی در انتظار نشستن غنیمت است — در ابتدای وعده خود انتها مدزد
چون من کمر درست نشسته بزیر تیغ — بسیار زخم در دم تیغ جفا مدزد
خوش در کمین نکمت چینی برو برو — حق مشام بهست مدزدای صبا مدزد
آلوده ساخت تیغ که عرض دیت دهد — در لب شهید گو سخن خونبها مدزد

شود جلای جمال تو آشنا ظاهر
که آفتاب جهانتاب در نظر باشد

چه تشنه است بروی تو چشم من شاید
بچشم آهنرخ خوی کرده تشنه تر باشد

مبند طاقت من کو کمر چه غم بگذار
که کاکل تو همان زیور کمر باشد

مبر چشم ز شعر بدوت نخست
فرون اگر نتوان گفت سر بسر باشد

چه سال و ماه که بر وعدهٔ تو میگذرد
مرا تحمل یک روزهٔ دگر باشد

سیاه روز تو خود را اگر نخواهم کرد
ستاره شب من چشم بر سحر باشد

ز سوز عشق ظهوری بوایهٔ نرسی
اگر نه مایهٔ صبر تو در سفر باشد

چه می پرسی ز کار من زبان از کار میماند
بپوشان چشم از زخم نگاه افگار میماند

در فریاد و افغان در چمن گاهی که بگشایم
ز خجلت بلبلان را قفل بر منقار میماند

پی پست و بلند سینه باید کرد تدبیری
نباشد داغ گر یک لخت ناهموار مے ماند

عجب زهد بارندان ندارد الفتی زاهد
برو رحمت سپندارم درین پندار میماند

ز مستیها بخنجر برده دستی غمزهٔ ساقی
بگردن تا نبات زاخون استغفار میماند

گهی از اختلاط غیر گو پهلو تهی میکن
که بار خاطرت از حرف پهلودار میماند

اگر زلف ترا با برهمن باشد سر سودا
بیازار کسادی گرد بر زنار مے ماند

ز گلچیدن مکن منع نگه در گلشن عارض
نمیماند بگل آن رنگ چون پر بار میماند

کند جا گرم چون خورشید در کوی تو رامندش
اگر نه سال و مه در سایهٔ دیوار میماند

چه سر ستاین ظهوری چون سر منصور زیر آید
بسر داری سر گردن کشان بردار میماند

ز روز و هفته بدر رفتگان اگر خواهند
بدستِ ماه گریبانِ سال میگیرند

سقیم می شمرند اهل حال نسخهٔ عقل
کتابِ عشق به تصحیح حال میگیرند

ز سخت رویی پروین چو سنگ را بندند
ز بیستون عرقِ انفعال میگیرند

بدست مردمک از دیده قرعه دشنه‌ها
بمقطه ریختن اشک فال میگیرند

اگرچه نیست ظهوری وصال او ممکن
ازین محال گذشتن محال میگیرند

کنیم فرض اگر بید را ثمر باشد
همان ببی ثمری نخل ما سمر باشد

ز مهر ساخته بیزار مهر ورزان را
گمان که داشت که بهبودی انتقدر باشد

حنا ست خون شهیدان بقدر رعنائی
خوشا کسی که نگارش نگارتر باشد

نکرده غمزه او خدمت کسی ضائع
سفارشی رگِ ما را به نیشتر باشد

قبول کرد که بتیابی ارمغان آرد
همیشه صبر باین شرط در سفر باشد

بسوز گشته سر آمد بشعله پروانه
چه خوب بود که پندار بال و پر باشد

شکست خورد دلم شاد یانه نوازم
که این شکست هنر نامهٔ ظفر باشد

ز خویش بیخبر افتم چو در فراق افتم
برو بموی بران کز خودش خبر باشد

چه ساخت بقرب جوار شام شبم
نکرد سعی که همسایهٔ سحر باشد

ضرور تست پسر خواندهٔ ظهوری را
همیشه هر پسر از زانی پدر باشد

خوشست عشق تبرکان اگر جگر باشد
که وقت تیغ زدنها جگر سپر باشد

برای یاد مه و مهر نیست جای شست
بخاطری که خیال ترا گذر باشد

در جهان تا سخن مهر و وفا خواهد بود
بر زبانها سخنِ ما همه جا خواهد بود

تا قیامت نبم مهر تو از تربتِ من
هر گیاهی که دمد مهر گیا خواهد بود

لحدم باشد اگر چاه و بگور اندازند
معدن من تازه بیویت زصبا خواهد بود

تیغ ناز تو چه برّانست مرا در دمش
خون بهار و زجز از زخم بها خواهد بود

از خجالت بزمین گر نرود سرو و فرو
پیشِ شمشاد قدت بر سر پا خواهد بود

بر جهان روی تو گر نور چنین پاید
زود خورشید جهانتاب سها خواهد بود

تا دم مرگ دل من نکند ترک طلب
خواهد اندوخت تمنای تو تا خواهد بود

نوخطی دود گران کهنه وفادار نیند
چند روز دگرت کار بما خواهد بود

نگهی بر تو بهر چشم زدن فرض شدست
هر نگاهی که قضا گشته قضا خواهد بود

اتفاق افتد اگر صلح و صفائی بطبیب
در دو را جنگ و نزاعی بدوا خواهد بود

بر نیاید اگر از خنده مراد لب من
حاجت گریه ام از گریه روا خواهد بود

چاره زاری من نیست ظهوری ممکن
هست تا نخوت شه عجز گدا خواهد ماند

دران چمن که قدت را نهال میگیرند
ز حرف سدره نفس پایمال میگیرند

کشید خط بچمنها بنفشه و سنبل
بسر خطی که ازان خط و خال میگیرند

نصیب غیر تبیان خوش تشفی شده است
فراق را بفراغت وصال میگیرند

تبفته دشت غمت طرفه تشنگان دیدم
که شعله را بمکیدن زلال میگیرند

نمیشوند ز بس دشت آب متیرسم
ازان کسان که ترا در خیال میگیرند

زنند خاک بوی تو گرچه بیهوشان
ولی شمامه همان از شمال میگیرند

مسلخ عشق مبین که چون کنجشک — خون بپای عقاب میریزد
در گرفتست آتش مستان — ساقی از روغن آب میریزد
رونق احتساب را نازم — محتسب خود شراب میریزد
سببی داشتست بیداری — از نگاه تو خواب میریزد
بهر دریاکشان سپهر نگون — مے بجام حباب میریزد
زیر ساطور اگر چنین باشم — دم تیغ عتاب میریزد
نگهت گو مده جواب آنگه — از تغافل جواب میریزد

گشته سرچشمهٔ ظهوری صاف
چشم تر اشک ناب میریزد

نه داغش در دل مفتون نم افتد — که مهری جوش را در خون نم افتد
بگاه گریه در هر گوشهٔ چشم — نظر بر دجلهٔ جیحون نم افتد
نهان در نامه پیچم قصهٔ شوق — که ترسم گریه بر مضمون نم افتد
بپوشم بر دشکر زنده پوشی — نظر چون بر خز و اکسون نم افتد
ازان عالی ترا فتادست همت — که کاری بر سپهر دون نم افتد
کند هر قطرهٔ خون پنجهٔ نقش — چو دامانش بدست خون نم افتد
برون آوردن از زهرش محال است — مبادا زهر در افیون نم افتد
برومت نهم در نظم حکمت — تواند گر بافلاطون نم افتد

نمیگفتم ظهوری عرش را فرش
چه دانستم که با گردون نم افتد

شکیبهای خود و صبرهای میراثی
تمام خرج تو کردم دگر چه خواهم کرد

غریبی وطن از هیچ ناشکیب مباد
اگر نه زود رسد از سفر چه خواهم کرد

بگریه چشم ظهوری چه عادتی کردست
نمانده است نمی در جگر چه خواهم کرد

بخت آنکو که بپرسیدنم از ناز آید
آید آوازش و خود پیش زآواز آید

مایهٔ عشق بهبین بر سر سودا جائیست
که نیازد و جهان قیمت یک ناز آید

چشم ترکی بتماشای گهر پرواز زد
دانهٔ اشک چو بر چهره ببرواز آید

فصل گل بلبل اگر رخصت رفتن یابد
ضامنم من که بکنج قفسش باز آید

آن نشانی که توان گرد تو گردید اینست
که سراپای کسی از شوق ببرواز آید

پردهٔ ناله درد چون کشد دل نفغان
ور کنم ناله هوس آه بآواز آید

تا که بر بوتهٔ دل شست مگر بندد
در دعایم که خطا زان قدر انداز آید

محرمان را نخجل از حوصلهٔ خویش کنند
ضبط را زیکه ازان غمزهٔ غماز آید

سخنت کشت ظهوری ست سراپا محکم
که سخنها همه بر شاعر ممتاز آید

بخوی از رخ گلاب میریزد
ور سخن شهد ناب میریزد

خندهٔ کرد نذر سوختگان
نمکی بر کباب میریزد

میدهی گر گهی تنی بکتان
از کتان ماهتاب میریزد

خواهد از راز دل نقاب کشید
پرتوی کز نقاب میریزد

دل چو بر میکشد ز چاه ذقن
رسن طرهٔ تاب میریزد

نمیگنجد حدیثش در زبان تا بدیدن نبرد

گوشت زنازتا به سخن وا نمیشود — صد حرف میزنم لب من وا نمیشود
از لاله زار سینه بپرداغ راچه ذوق — رنگار بسته دل بچمن وا نمیشود
زنجیر چون برون کنم از پای در عقل — داغ جنون که از سر من وا نمیشود
دستی در آب و گل نزند تا فنای عشق — بر جان در مرمت تن وا نمیشود
حسرت بمفرکشته کرا از شمیم مو — این عقده از شمال ختن وا نمیشود
در آرزوی زخم تو از بسکه می طپم — در حیرتم که زخم کهن وا نمیشود
بر صبحدم نیاز گریبان کشاده ام — در گلستان صبا بسمن وا نمیشود
کشتم غریب شهر تو این نیز لتی دگر — کز فتنه تو راه وطن وا نمیشود
هوشم ببوسه داد شکایتی هوس — می ننیش ز کنج دهن وا نمیشود

خود را مکش ز رشک ظهوری تو بلبلی
گوشت بیانگ زاغ و زغن وا نمیشود

زری نمانده باین سیمبر چه خواهم کرد — بسیم اشک بروی چو زر چه خواهم کرد
میان سینه دو داغست جنگ صف دارم — اگر ز داغ نباشد ظفر چه خواهم کرد
چنین که لذت تلخی دوید در رگ و پی — کنند زهر مرا گر شکر چه خواهم کرد
بغیر گریه شادی نشست خشکی لب — فرو نیارد اگر چشم تر چه خواهم کرد
شب فراق که شامش مزار سال شب است — زمان زمان نشود گر سحر چه خواهم کرد
برای داغ تو داغست سینه خورشید — بفرق من بزد گر بسر چه خواهم کرد
هزار دیده ز هر موی داده ام بیرون — به بین که گر نکنی یک نظر چه خواهم کرد

در کوی تو گلهای ارم خار و خسی چند
بر مرغ چمن گشته چمنها قفسی چند

از زندگی خویش حسابی نگرفتم
پیشم ننشین تا بشمارم نفسی چند

پاگاه تماشای تو از دور ضرورست
می بود به بینائی من کاش کسی چند

جوش عجبی بر شکرت بود الهی سازا
از خد تمنیانم به پرانم مگسی چند

گفتم که بجوش آمده ام از همه برتر
نیخست دلم خامتر از من هوسی چند

دارد هوس این چشم ازان نخل برومند
کز بوسه برد پیش لبم پیش رسی چند

هر صبح بیندازد ره محفلی من
تحویل دلم کرده فغان جرسی چند

همت بگمار تو که نگروند بر پشیان
جمع آمده در کام و زبان ملتمسی چند

اغیار بآن قرب و باین بعد ظهوری
در پیش چرا اند چنین بازپسی چند

اگر در گلستان از ناز چاکی پیرهن بندد
صبا عطر از کجا آرد که بر جیب سمن بندد

دهان کان نمک تنگ شکر حرفی ندارد کس
ز بس شیرین زبانیها چه شوری بر سخن بندد

شود ایمن دل از بیم خلاصی نعمت خود دانم
اگر از سبزه زار خط سر چاه ذقن بندد

بشهر خود کسی را رفتنی در راه اگر باشد
برد شام غریبان را و بر صبح وطن بندد

فلک با آنکه دارد جانب پروین نتواند
دهان لاله را از حرف خون کوهکن بندد

کفن پروانه را از پرده فانوس میبابد
مزارش را کسی ایکاش در پای لگن بندد

نخ دودی پی پروانه شمع بزم می تابد
که چون در آتش افتد ساختن سوختن بندد

ز جنت گرچه رضوان لاله و گل خواهد آوردن
ز خاشاک سر کوی همدم نخل من بندد

ظهوری خویشتن را گو مبن در گفتگو منما

برکشیدی تیغ وجان ازشوق گردن برکشید
خون برقص افتاد واز هر قطره شیون برکشید

تخم عشقت کاشت دل درمزرع مهر ووفا
حاصلش بنگر که از هر گوشه خرمن برکشید

صبح وشام می پرستانرا فروغ دیگرست
از شب تارم سپهر این روز روشن برکشید

بادوامانش زخار وخس گل وسنبل دماند
نوبهار گلخن مارا بگلشن برکشید

دست دامنگیر کوخوش ازمروت دور بود
دامنیکه از افتادگان گیرد ترا دامن برکشید

می برد عشقم بدیر وتحفه‌ئی باید مرا
تار دلقم بهر زنار برهمن برکشید +

داستان از رستم دستان مرتب کرده شد
رستم زابلستان ازچاه بیژن برکشید

از طلای جان ظهوری گشت صاحب دستگاه
تا به اکسیر غم عشقت مس تن برکشید

خواهم که برآرم بفراغت نفسی چند
بیرون کنم ازدل گله خار وخسی چند

ازهمنفسان برنفسم لرزه فتادست
تاچند توان بردبسر باهمسی چند

ازسیلی منعت شهی پنجه شیران
درجمله نباشند چرا بی جرسی چند

درشور شکر نیستم ازشعله کبابم
پروانه چرا تلخ شود از مگسی چند

درسینه شکست آرزو صبحه گلزار
پرست طپیدم نشکستم قفسی چند

دارم بستمدیدگی خویش امیدی
فریاد رسیدست بفریاد رسی چند

روح آمده بربوی خوش لب بسپرد از
دوقیست کبوتر دم مشکین نفسی چند

جامی نکشیدم لب لعلی نه گزیدم
معشوقه تقویست چه رنگین هوسی چند

بربیکسیم رحم مفرمای ظهوری
رحمست برآنقوم که دارند کسی چند

سخن در رنگ هر بیگانه میگوی مے فهم
که بوی آشنائیها ازین آواز مے آید

مهیای تماشا گشته انداز هر طرف خلقی
که کیخسکے باندازِ شکارِ باز مے آید

ندارد آشنائی شاهباز زخم خنجر قرقم
جو گردن میفرازم تیغ در پرواز مے آید

برای چنگ در دوش سینه تار ناله میباید
برقاصی فلک از نغمهٔ این ساز مے آید

ندیدی عجب عشقم تا به بینی عجز حسن او
ضرورت گر شود کار نیاز از ناز مے آید

ز حد بردست چشم اشکبارم قرعه غلطانی
نمیدانم شکیبم از سفر کی باز مے آید

کمند او شکار رفته و لاغر نمیداند
ببازی گاه آن لبها بپای کار مے آید

بسجد چون شمع سوزم رشته جان گرچه میدانم
ظهوری گردنی بر کش نگاه انداز می آید

رشتهٔ مهربت از دل چون ز بهمن بر کشد
ریشهای جان و دل صد بار از تن بر کشد

در نهاد هیچکس ننهاده عشق از تاب و تف
برق بر من بگذرد از شعله دامن بر کشد

ناتوان موم مبین از شرزه شیرانم شمر
نجت ستم گاه عهد از موم آهن بر کشد

بیدلی را گر شود چاک گریبانے ضرور
رخصت ست از سینهٔ صد پاره من بر کشد

تیر مژگان خلد تا حشر در چشم ترش
خار از پای سگش هر کس بسوزن بر کشد

آفتاب از بام او گر بگذرد مقدور نیست
پرتو خود را اگر خواهد ز روزن بر کشد

جمله ملک حسن ملک اوست ار بالی نماند
خوشه چین باید بمهر و ماه خرمن بر کشد

گر ز ابراهیم عادل شه بگوید در چمن
پنجه بازد گل زبان از کام سوسن بر کشد

مهرهٔ از آفرین هرگز ظهوری را مباد
گر نفس از سینه در نفرین دشمن بر کشد

نی بوالهوس همین بگسش شهد بوسه شد | پروانه نیز بال و پری در شکر نهاد
با من ستاره زد دم شب زنده داریی | خوابش ولی سری بکنار سحر نهاد
شیرین نبود در نظرم قاصد انقدر | حرفی ز تلخی نگهش در خبر نهاد
رشکی نماند بر خز و دیبای دیگران | فقر ابره آمده همه را آستر نهاد

در دل مباد تنگ شود جای حسرتش
هر آرزو که داشت ظهوری بدر نهاد

قلم هر جا که از طوبی نویسد | ازان بالا سخن بالا نویسد
نویسد گر بسنجلت مشک خطی | بعطر عنبر سارا نویسد
بهار آمد که فصلی از جنونم | بکلک سبزه بر صحرا نویسد
رقم موج و ورق ریگ روانست | چو مجنون قصهٔ لیلی نویسد
قلم در هر زبان صد شرح دارد | که متن اشتیاق ما نویسد
اگر بر لب اگر بر پا قبولست | برات بوسه بهر جا نویسد
کنم اثبات عهد خویش هرگاه | درستی صورت دعوی نویسد
قضا تعریف یوسف را بدورت | سزد گر شرمساری وا نویسد
بصد واسط قلم چندان رقم نیست | که محتاجت ز استغنا نویسد
دماغ خامهٔ عشقست خوشتر | سزد گر قطره را دریا نویسد

بمدح شه ظهوری در چنان نعت
که لولو خویش را لالا نویسد

چه جادوئی کزان چشم فسون پردازی آید | نمی آید بگفتن حرف بر اعجاز نمی آید

پرده برزد بعالم آرائی / بر زمین دیده ها ے یار اماند
خاطرت پوچ فکر مغز مکن / که برای خیال او جا ماند
به تمنا ے خدمت قدش / سدره در خلد بر سر پا ماند
خال را خط نهفت میسازد / بسوادش که در سویدا ماند
ذوق دربار عام چیدان نیست / بزم خاص کسی که تنها ماند
همزبانیش دوش رسمی بود / آفت انداز رمز و ایما ماند
نرودم جوش شرم خامم کرد / سخن وعده بر تقاضا ماند
خوش برامروز خود جفالی کرد / هر که در وعده گاه فردا ماند
غالبا ے شود معامله / مغز سرمایه رهن سودا ماند

بود در بزم شب ظهوری فرش
گرچه بردم برونش اما ماند

از بسکه سینه داغ تو بر یکدگر نهاد / ناسور گشت زخم و سری در جگر نهاد
زخم تو مرهمست اگر هست مرهمی / بر هر که تیغ و تیر کشیدی سپر نهاد
مهرت کشید در دل تنگم صد آنقدر / آنکس که کین من بدلت آنقدر نهاد
پرواز در هوای تو کنجشک را چه حد / سیمرغ ناکشاده ز هم بال و پر نهاد
کی پای می نهم ز تکبر تنجبت کسے / بختم ز خاک پای تو افسر بسر نهاد
از دلبران سخن شنوی خوش نمیکنیت / یوسف بچاه رخت ز حرف پدر نهاد
هر جا نهال آرزویم پای سخت کرد / دست زمانه زخم بدوش تبر نهاد
در خشک سال گریه خرا لماس اشک من / سوراخها که در جگر ابر تر نهاد

کرده درست نسبت پرورد نش من
هر جا حدیث محنت جانکاه میرود

آهِ فسرده نیست کم از اژدهای سیه
یلباش گرم خون که تفِ آه میرود

در زیر کوه ورد ظهوری ببوی عشق
با پیکر ضعیف ترا زکاه میرود

دل و جان رفت و دین و دنیا ماند
قیمتِ دیدنِ دگر وا ماند

چشم من از کجا تاب کشی
حق روی تو بر تماشا ماند

بچراغ تو پیش پا دیدم
بر سر ماه منتِ پا ماند

گاهی از عشق سخت میترسم
شیخ دین چندگاه ترسا ماند

میتوان از پدر کشید پسر
دست بر دیست گر ز لیخا ماند

وامق الحق چه بیخود مهیا کرد
عذر بر عشوه های عذرا ماند

شیشه عهد کوهکن بر کوه
خورده صلبی بمغز خارا ماند

در لب افغان بلبلان گل کرد
طوق قمری بگردن پا ماند

در تماشای آن خرام بجاست
گر بگویند چرخ برجا ماند

منعم عشق شو نه منعم زر
طرفه ناداری بدارا ماند

هر نفس ناله شد گران سنگت
درد در لیلهٔ مداوا ماند ❊

لب چش ساغر ظهوری کرد
لب مکیدن بایل تقوی ماند

چه نمودی ز بندهٔ ما ماند
که بر ازش از و بدیبا ماند

اینچنین راه دید دور و دراز
سنگهای دست بالا ماند

رندان ز شاخسانه مردم چه درهم اند
کردا نچه محتسب به ظهوری عسس نکرد

کالای دوستداری تا کی کساد باشد
خوش آنکه رخت ما را بخت مراد باشد

غم چون موافق افتد از بعضی چه بدتر
ذوقیست نامرادی گر بر مراد باشد

تا بد نگفت شیخم خود را نکو نگفتم
بگذار تا بر ندان بد اعتقاد باشد

با دیگری نخواهم در خاطر تو کردم
از یاد بردن من البته یاد باشد

نتواند آرزوئی در دل نهاد جز من
برقی ز شعله خوئی گر در نهاد باشد

خواهم سری نهادن روزی بر آستانش
گر زیر پای نجتم تخت قباد باشد

از ذره کمتر ا را هیچ خانه کرده با خود
بهتر ز آفتابش صد خانه زاد باشد

هر دم کند مسیحا جانی بجسم خود نقل
روزی که عطر جیبش تحویل باد باشد

یک دیدنست و خلقی تقسیم بایدش شد
از غیر اگر نگاهی گاهی زیاد باشد

دیدی چه بر سر آمد فرهاد را ز خسرو
در خاندان کسری این عدل و داد باشد

نتوان بهر بلا کش نقد بلا سپردن
شاید که بر ظهوری این اعتماد باشد

پیر مغان بمیکده هر گاه میرود
شیخ حرم بهر ی از راه میرود

نازم بصید پیشه غزالی که یاد داد
نخجیر بصید خاطر آگاه میرود

در بزمگاه عشق نمودست عقل پشت
خوش نظارگیست روی به بنگاه میرود

بر هم فشردن مژه در گریه عیب بود
بر دیده سیل اشک چه دلخواه میرود

دل بر لبست کو دو قدح از طرف خورده تاب
مسکین بریسمان که در چاه میرود

بنعل واژگون در عشقبازی راه طی کردم
ببعد من که داری قرب آنمقدار میباید

زتاب شعلهٔ دیدار ناگه دیده میسوزد
میان دیده و دیدن نگه دیوار میباید

چنین مست از تماشای من و ساغر نگه تا کی
زبان و کام دیگر مست استغفار میباید

مسوزان داغ حسرت در گلستان این دل گلبن
مروت را گلی بر گوشهٔ دستار میباید

زبان زد کرده ام صوتی زسرو خویش کو تمری
که قمقلی بر در آوازش از منقار میباید

شدم دریا و از هر قطره چشمی ساختم آما
نگه زین بیشتر هم تشنهٔ دیدار میباید

کجا با برهمن زاهد تواند چهره گردیدن
ندارد سبحه اش آنمدل رگ زنار میباید

بآسانی میسر نیست رشک غمکشان گشتن
غمی هر روزه و پیر حمی غمخوار میباید

بنای زهد را باید زلای باده پا بستی
ظهوری خانه در کوچهٔ خمار میباید

تا درد او معاشرتی با نفس نکرد
لب را صلای نالهٔ زد نغمه بس نکرد

انصاف بین که دیده مرا در قفای خویش
در چشم من نهان شد و روئی به پس نکرد

از شور خلق کوچه خراب و محله هم
نخوت زیاده باد که پروای کس نکرد

در کنج آن دهان شکرین بوسه چون زدم
پروانه نماند که خود را مگس نکرد

اعجاز شوق دان که رگ و ریشهٔ جگر
گردید خشک گریهٔ تر گریه بس نکرد

سالک رساند ناقه بسر منزل مراد
بارش اگر گران بصدای جرس نکرد

پهلو زنیش برگ گل و لاله کرد ریش
در کوی آنکه بستری از خار و خس نکرد

ترسم که مرده ذوق شمارند خضر را
جان دادنی ز شوق تو روزی هوس نکرد

در صحن باغ بی تو دل آن نالهٔ کرد دوش
کز هجر باغ بلبل کنج قفس نکرد

لب بکشود از نجبت من فسانه خوان — گفتگو را در زبانش خواب برد
من چنین خوار و چنان خونم عزیز — یادگاری دامن قصاب برد
با چنان تفانی دشت حرم — تشنگی را گر به ام سیراب برد
خدمت میخانهٔ ما هر که کرد — درد درد آورد ناب ناب برد

در زمان ما ظهوری روزگار
مهربانی از دل احباب برد

بکار عشق او تا دی ز من اقرار می باید — دل حسرت پرست و آرزو بسیار می باید
بکوی عشق هر سوی سر آمد تر ز منصوری + — برای غیرت اهل هوس بردار می باید
بر دای خضر خواهم گرد این سرگشتگی گردم — بخواب ای نجبت ما را دیده بیدار می باید
ز لیخا کرد خوش در گوشه عمری پیر کنعان را — تعجب نیست چندان عشق جانباز می باید
نجبت تا تلف محشر توان از مغز بر چیدن — هوای کوی یار و سایهٔ دیوار می باید
نگردد رفتن من گر دو دیدن وای بر جانم — براه مقصدم شبگیر در را پیوار می باید
شود سیماب اگر فولاد بگدازی بنام من — ز تاب شوق بی آرامی انعقدار می باید
نمیباید که یکجا جمع گردد سنبل و کاکل — دو قوفی در پریشان بستن دستار می باید
باستخفاف پیر سبحه خوانان بوده ام عمری — برای عزت من لعبت زنار می باید
بگاه بذل بر خوردار شان مشغال میجویند — هنوز ارباب همت را کمی بسیار می باید

ظهوری از نفس بر صفحهٔ انکار خط میزن
سویدای تو مهر محضر اقرار می باید

ز جنس مهر پیه کردم دکان بازار می باید — برای ساده لوحان مشتری بسیار می باید

تا جیب چاک در غم نازک تنان زند
بفروخت شیخ خرقهٔ خود پرنیان خرید

سرمایهٔ ندامت ظهوری چنان بکف
صد بیخودی به نیم نگاه نهان خرید

گو بکن در غم شیرین همگی دعوی بود
شور مجنون نه بقدر نمک لیلی بود

دعوی عشق در ایام من این صورت یافت
تا بعهدت سخن عشق چه بی معنی بود

ذوق تریاق وصالم بدر آورد ز زهر
از فرانش رگ وپی در بدنم افعی بود

از سوالم چقدر بود جوابش ممنون
در زبانش همه پنهانی و در ژرفی بود

شهرها شهر زمن گشته و صافست همان
عرف من کرد هر انصاف که نورانی بود

دوش شیخ از لب ساقی گرگ بوسه گرفت
این فزونیش بمین ورع و تقوی بود

دست چیزی شده برشت من از بازو مور
گرچه با شیر ببر پنجه مرا دعوی بود

رو بمحراب حرم گرچه در اول کردم
قبله گردن خم ابروی ترا اولی بود

میکشی کار ظهوری ست که مفتست بها
چشم بر راه چمن منتظر فتوی بود

شب بگلگشت آمد از قبا تاب برد
صبح از هر جلوه اش مهتاب برد

قبلهٔ اهل حرم تصحیح یافت
نسخهٔ از ابروی خمش محراب برد

عشق هر دل را که سوی خود کشید
از غمش گیسوی او قلاب برد

گشته ام بیچاره در تسکین دل
میتوانم رعشه از سیماب برد

تا خراش سینه کاری در مغز دل
ناخنی از ناله ام مضراب برد

پیش بندی گرچه کردم گریه را
خندهٔ پس دستیم را آب برد

نیست قربان شدگان را تعلق رنگی — خون بشستن اگر از دامن قاتل برود

افگند قافله را اشک ظهوری در پیش
گر چنین گریه کنان از پی محمل برود

هزار اشک بهر گنج دیده بیش آمد — بسعی شوق نبازم چه خوب پیش آمد
دو دیده لذت دردم بر یشهٔ دل و جان — وگر نبوش رود کام رگ بنیش آمد
بعشق نسبت عاشق درست میباید — حسب مپرس نسب گر بقوم خویش آمد
ز دوری تو ستمدیده که شد نجویش — هزار مرگ فزون دید چون بجویش آمد
کجاست ناله که در سینه ام زند شیون — خوشا دلی که ز روز نخست ریش آمد
ز کعبتین فلک کم نگشت نقش مراد — اگر بفرض شش شش خواستم بپیش آمد

خوشست مذهب عاشق باتفاق همه
بجاست فخر ظهوری ستوده کیش آمد

ارزان نمیتوان ز کسی جنس جان خرید — مشکل بصد طرب غمی از من توان خرید
باز از رد بر یشهٔ مژگان دراز بش — از نیشتر دلم همه زخم سنان خرید
گر مست در معامله معلوم کرده ام — داغی بچند سینه ازو میتوان خرید
تا تحفه شقایق رخسار او کند — امسال هر چه داشت بهار از خزان خرید
این یوسفی که من بدو عالم خریده ام — ارزانیم که سخت ز لیخا گران خرید
فرسودگی ز جیب حیا تم کشید دست — از ماهتاب عشق برایم کتان خرید
آراسته است رشتهٔ شمشاد و سرو را — موزونی از قدش چقدر باغبان خرید
دیدی دلا که هیچ دلش را خبر نبود — بیچاره که همچو تو عمر زیان خرید

هیچکاری بنگه ساخته امروز نشد — میتوان یافت برایم سخنی ساخته اند
منعمان گرچه با فلاس محبت شمرند — کار خود را چو زر از سیمتنی ساخته اند
بیستون را نکند چون به تنومندی عشق — هیکل بازو خارا شکنی ساخته اند
باغ رویان به بهار نگهم محتاج اند — سببی هست که با هیچ منی ساخته اند
چشم جان ساخته اند اهل نظر تا نظری — لائق دیدن نازک بدنی ساخته اند
شور صد کان نمک بهر جگرهای فگار — وقف بر شکر گنج دهنی ساخته اند
معنی صورتش افگنده به بتخانه نظر — از صنم هر طرفی برهمنی ساخته اند
هست سوزنده تر از قرص شهان قرص تنان — صرفه هاست که ناساختنی ساخته اند
غنچه در جیب دری کار خود انداخته پیش — بهرش از چاک چه خوش پیرهنی ساخته اند

مایه داران ظفر پیشه ظهوری مال دین
توده بر ریگذری راهزنی ساخته اند

زود خوش نیست که قاتل ز مقابل برود — باید شد بود که جان از تن بسمل برود
همه آسانیم ار سعی خرد دشوار نیست — عشق حلال نگردید که مشکل برود
جستم از سینه مراغش بجگر دادن شان — پی داغش عجبی نیست که تا دل برود
کو درین بحر شنا بهده بازو بکشا — کشتی بحر چه دانم که بساحل برود
رهبر انش ز صف خویش براند اگر — خضر این بادیه را راه بمنزل برود
شمع را شعله شوخی نه ستانند فرو — بگذرانند که پروانه ز محفل برود
گر بآگاهی خود فخر کند می رسدش — تا سر تیر تو بر صید که غافل بدود
نم چشمه مهر تو سرشتند گلم ✦ — گر شوم گرد عجب کین غم از دل برود

بشهر کبک بدعوی جلوه آمده بود
خزید در قفس و پای از خرام کشید

زتیره بختی خود آفتاب در کویت
بسوخت سایهٔ خود را بپای بام کشید

حلال مردن بیچاره که در دم مرگ
کشید پیش کسی گر نفس حرام کشید

شده است توده چو قربانیان بکوی تو عید
نیاز عیش تو خوش تیغی از نیام کشید

چو از حجاب ظهوری ندانست تا جواب
بجذب عجز چرا بر لبش سلام کشید

نفس گسیخت دلم آه تا تمام کشید
بنود سنجته جگر دیده گریه خام کشید

دلست کورهٔ اکسیر بهتر از دنیا
بجای خوی همه سیماب از مشام کشید

همای من شده کنجشک دل سعادت بین
که خال دانه برآگند و زلف دام کشید

مقیم صومعه میخواستم شوم افتاد
زخم بدیر مغان دل بانتقام کشید

تفِ سخن شده تنجالهٔ لبِ قاصد
چه خوب کرد که این گرمی از پیام کشید

شد ست گل همه جا راه خندهٔ تا لبها
که اشکباری صبحم همه بشام کشید

بهند عشق چو محمود میکشید چشم
علم بدوش دل از طرهٔ غلام کشید

ز شوق بوسه جمال لب تو زاهد شهر
به تیز بینی خط بر کنار جام کشید

برون فشاند ظهوری ز مغز عطر سخن
شمامهٔ نسیم تو در مشام کشید

بیدلان سینه ز داغت چمنی ساخته اند
گریه نازک شده باغ سمنی ساخته اند

به نخیزند اسیران تو عریان ز لحد
از غبار سر کویت کفنی ساخته اند

مهر داغت که شبستان درون روشن ازوست
از جگر سوخته جانان لگنی ساخته اند

حبس نفیس نعمت ظهوری اگر دلت
در معیش اهل حسن چرا این غلو کنند

برگذار صبا آگهان چه بهیوشند — زخود تهی شده پرآرزوی آغوشند
بعرض حال شهیدان خود کجی گوشے — که خوش کلاه تر از ناصحان خاموشند
چه حلقها که نهاد دست طره بر سرهم — اگر گداست اگر شاه حلقه در گوشند
ز دیده حور و پری را ندیده میرانم — وگر بیاد در آیند هم فراموشند
حریف جام حریفان خجام عیش منم — خراب لای کشانم که مست سرجوشند
نهند زاهد و عابد ذخیرهٔ طاعت — ازان حریص گدایان ذلهٔ بردوشند
کدام عیب که عریان چو راز عاشق نیست — بپردهٔ نگه اهل زمان هنرپوشند
گر سنه ناله همه درد و غم نوا له کنند — به تشنگان حرم همچو دست و زر نوشند
در آشیانهٔ خود عندلیب کو چو من — مباش غنچه که گلها شگفته آغوشند

بجاست شور ظهوری که تلخ کامانند
بده و شماری زهر تو دشمن نوشند

دلست شاد که زهر غمی بکام کشید — فشرده پائی و دستی ز شهد کام کشید
یکی نه بخت ز چندین هوس که می بختم — دریغ کاتش این شعلهای خام کشید
بنیم جرعه فلک اینچنین بسر غلطید — خوش آن حریف که خمخانها تمام کشید
زیاده بود گناه از عقوبت پاداش — بشرمساری عفو از من انتقام کشید
گلے بخنید جهم از باغ کامرانی خویش — نگشت ساقی بزم تو تا که جام کشید
برآهوان تو گردیده ختم صیادی — کز شمه خاطرم خورده را بدام کشید

حکایت تو به بیزم مگر بپرده گوش — که حرف عور و پری جملگی نخاله شود
چه سیر گشته ام از دیگران بدولت تو — گر سنه چشم نیم ماه اگر نواله شود
ز روز باج ستاند شب شراب کشان — چو صبح باش بخور شیدی نواله شود
ز شوق ساغر و پیمانه آنچنان زارم — که چون رمد ز مزارم گیاه لاله شود
ز اربعین چو برآرد کمال بادهٔ بوش — که نقص ذوق حریفانستگر دوباله شود

بخور آه ظهوری بعود دل فرصت
که مشکموی کسی عنبرین کلاله شود

رندان بحر حوصله مستی بو کنند — چون پرده بر فتد در دیدن فرو کنند
هم جستجوی سنگ ره جستجوی شان — هم گفتگوی قفل در گفتگو کنند
گه بوی را تبرست چشم کرده رنگ — گه رنگ را تبقویت مغز بو کنند
او را بسعی گر نتوان ساختن ز خویش — فرصت در تلاش که خود را ازو کنند
آلودگان که آب ندارند در جگر — دریا بآب دیدهٔ تر شست و شو کنند
در گردنم کمند نگه خورده چیها — آزادی از اسیری من آرزو کنند
سودای خویش در گرو لعل بسته ایم — پر مایگان خرید نه در چار سو کنند
مستغنی از خساست سر نگشت گلرخان — ناخن ز ناز بسکه بدلها فرو کنند
بردن ز پای خم بلب آب زندگی — مقدور نیست خاک مرا چون سبو کنند
روی نیاز در خم محراب تیغ تست — هر جا بخون خویش شهیدان وضو کنند
از گیر و دار تیغ حسنت سپر اگر — خورشید را چو ذره در سن و گلو کنند
تا مهر تاب غم همه شب بر شته نفس — تا چاک جیب صبح تا هم رفو کنند

بصد جای برابر نمیکنم دل را — کبوتریست که در چنگ باز میبالد
ببوستان وفا در گل گل محمود — هنوز رنگ ببوی ایاز میبالد
بخلوت دل ما هر کسی ندارد راه — ز شوق محرمی خویش راز میبالد

باختلاط ظهوری نه کاه عزت خود
که اعتبار کس از احتراز میبالد

بجای اشک ریزد چشم اختر تازگی دارد — ز زهر اخگر بسوزد صد سمندر تازگی دارد
حدیث زهر او افگنده طرح دوستی با لب — ز کامم دشمنی با شهد و شکر تازگی دارد
کجا در کشت زار رحمت این نشو و نما بودن — رگ جان جویبار آب نشتر تازگی دارد
زهی خجلت نگاه آلوده گردیدست فراکش — امید قربه و تخجیر لاعنف تازگی دارد
نمیا بند چون من باغبانی باغ رخسارش — شدم پیرو ندانم چیست نوبر تازگی دارد
فروغ گریهٔ شفاف شامم را سحر کرده است — درخشانی بدر چیدم ز اختر تازگی دارد
چه طوفان میکند در نور پاشیها چراغ من — کشیدم رو نمش از مغز صرصر تازگی دارد
بهار و باغ مستان بس عذار گلگل ساقی — ز عکسش بر کشیدن گل ز ساغر تازگی دارد
جنون از لالهٔ داغ تو کردی تارک آرائی — خرد هم زد گل این باغ بر سر تازگی دارد
بجان رنجیده و دل میکند اثبات نفی این — نمی آید مرا هم هیچ باور تازگی دارد

دم لبچش لب ساقی شراب آلوده میباید
ظهوری اختراع بوسه تر تازگی دارد

اگر حکایت مشتاقیم رساله شود — هزار فصل سخن حرف انمقاله شود
اگر بعشق تو اینست مایهٔ غم و درد — نفس بوام ستانم که آه و نالہ شود

چه تیره کرد بناکشتن غریبان تیغ
مگر که خوارئ خون پدر بسر گردد

برای نیم نظر صد جگر بخوردم داد
اگرچه خود همه جا در پئ نظر گردد

شراب ساخته از عکس ساقیم بر عکس
کسیست باخبر از خود که بیخبر گردد

هزار دانه الماس اگر خوری بتبر
که نیم قطره سر شکست بدیده بر گردد

بشوق نامه نویسی دمی قدم بردار
که نامه شاهپر مرغ نامه بر گردد

کسی که ساخته یکشب چراغ خویش ترا
همیشه شام شبستانش در سحر گردد

کباب کرده فراقم چنانکه گر بینی
دل تو بر من از من کباب تر گردد

نگاه شعله کن از لب بریز خنده فرو
نبود رسم که پروانه در شکر گردد

نگه ز لغزش پائی کمر تواند بست
چو موج جلوه ترا زیور کمر گردد

تلاش بوسه ظهوری بزیر یاد مباد
که شور مساز لبهای لابه گر گردد

رفته جانی ما سوز و ساز میبالد
که میگدازد و مغز گداز میبالد

بکعبه پشت کنم در صف عبادتیان
که رو بقبله ابرو نماز میبالد

گر از راهروان بوده این سبکسر فراز
بدشت و در ز نشیبم فراز میبالد

کنند ضبط تغافل اگرچه گشته نزار
کرشمه از ثمرهٔ عشوه ساز میبالد

غلط نجوا ستنش شاهدم بکاستنم
برند نام نیازم نیاز میبالد

بشیوهٔ دکنی زادگان نناز دکس
دکن بطرز بتان طراز میبالد

غرور میدهد از کف گهی عنان نگهه
چه غارتی که دران ترکتاز میبالد

برای رشته تدبیر مصلحت بافان
چه کوتهی که ز زلف دراز میبالد

تا نباشند تلخ گوی بتان
کی ز رنج لب انگبین روید

بره باغ کس عنان ندهید
شاخ گل از میان زمین روید

هست بر دشمنان ظهوری رحم
کز دل شان همیشه کین روید

رند باید که دُرد ناب خورد
وز دل خویشتن کباب خورد

دل چو کنجشک دام عشق شود
دانه از دیدهٔ عقاب خورد

بساحت چو تخم کارد داغ
سینه از آهِ غم طناب خورد

صافها از زمیت بلای کشم
کوزه گر در سفال آب خورد

با خوی آلوده جیب او مغرم
کی دم نکهتِ گلاب خورد

خواهدش رشک کرد اشک طلال
این گدازی که آفتاب خورد

خوانده چیان خویش را سندان
پهلوی نرسم از حباب خورد

از شهی کشورِ دل آباد ست
که خراج دهِ خراب خورد

چند داغ تو روے برتابد
تا بکی سینه پیچ و تاب خورد

در کتان ورع نماند شیخ
با تو گرمی بماهتاب خورد

گر فضولانه باد پیش رود
سیلیِ دامنِ نقاب خورد

از ظهوری ست تشنگی سیراب
که چو من آب در سراب خورد

بجاه حسرتم افگنده نخبت تر گردد
هنوز در پیم افتاده کاش برگردد

سراغ خانگی مارہ صبا زده است
اگر نه کوی بکوی از چه در بدر گردد

ز خجلت باز گردد بر تو مهر — از و بر تو اگر بر بروزن افتد
به تیغ و تیر اگر گاهی برد دست — ز چشم زخم خود در جوشن افتد
بامیدی بیالیش می فتد عید — مگر بر دست قربان من افتد
جنون خانگی زنجیر بگسیخت — صدا باید بکوه و برزن افتد
چه چاکی دوختم بر جیب شاید — که از دست رفوگر سوزن افتد
ز من برگشته از اغیار چشمش — نمیخواهم که چشمش بر من افتد
چنان رفتست کار دوست از دست — که هر ساعت ببای دشمن افتد
بگلشن آنچنان کاهید بلبل — که میبالد اگر در گلخن افتد
دعای بلبل بیکس همین بست — که شام مرگ خود در گلشن افتد
نهم انبار شکر از کشتهٔ خویش — گهی بر قیم اگر در خرمن افتد

ز بس صلب ست در جان ظهوری
ز مومش زخمها در آهن افتد

عشق کو تا ز کفر دین روید — چون بکارم گمان یقین روید
ساعدا از داغها شود چمنی — گل خونناب ز آستین روید
سنبلستان طرّه را بکشای — تا ز هر چین هزار چین روید
تنت از غوطه آب زر جان داد — دیگر از خاک یاسمین روید
طفل اگر یکدم از تو ماند دور — چین پیرش از جبین روید
تا بمژگان ترا کنم نامت — خون چو گریم همه نگین روید
نه ازین خیر بیند و نه ازان — دل کزان مهر آن و این روید

انبار حسرت از غم خرمن نهاده ام
خوش آفتی به مزرع مهر و وفا رسید

کوتاه گشت پای و بدامان دویده ام
دست دراز غیر به بند قبا رسید

بیماریم بورطهٔ صحت رسیده بود
از درد زود نسخهٔ منع دوا رسید

خوبان میان مفلس و منعم نهند فرق
در عشق تیزکار بروی و ریا رسید

بالین نبود عشق ظهوری که پهلویم
از لاغری بعنبر بهی بوریا رسید

گدای عشقم از من حسرت جمشید میبارد
چرا غم گشته روشن بر شبم خورشید میبارد

ز اشک ناامیدی گرچه دریا کرده ام صحرا
ازان ابری که بر میدارد آب امید میبارد

بمحشر میبرم از دولتش مژگان پرنم را
سحاب چشم مشتاقان او امید میبارد

مگر از نالهٔ خود مرهمی بر ریشها بندم
که زخم جان و دل از نغمهٔ ناهید میبارد

بگلخن می نشینم شعلهٔ خنجر میکشد بر من
بگلشن میروم پیکان ز شاخ بید میبارد

ز عکس خویش ساقی کرده خوش لبریز ساغر را
بجای قطرهای می مد و خورشید میبارد

بحرف صلح لب کرد آشنا از بهر خاطرها
ولیکن از نگاهش آنچنان تهدید میبارد

چرا رنگین نباشد عیش و بهر از تیغ نازاو
که بر سال و مه از قربانیانش عید میبارد

تغافل از نگه سررشتهٔ دوست میدارد
مروت بین که از نادیدنش دیدید میبارد

ظهوری خرقهای خرقه میگیرند بر حالت
مخور بازی تعلقها ازین تجرید میبارد

کجا دست کسش در گردن افتد
مگر در گردنش خون من افتد

بخوبی بارخش گر گل زند دم
بزشتی در زبان سوسن افتد

ظهوری دل ز دستم برد و در داغهای او
بسینه عرصهٔ شطرنج غم گسترده می آید

فیضی عجب درین گل صبح از صبا رسید
بیرون کشیم رخت کدورت صفا رسید

خورشید و مه سپند شدم ایمن از گزند
داغش بحال تیرگی سینه ما رسید

صد درج در بخردهٔ جیا نگی برند
یکدانه در اشک بسلک بها رسید

گشتند از تو قمری و بلبل رقیب هم
گویا بگوش سرو و گل این ماجرا رسید

دندان بخیه گشت بخندیدن آشکار
چون نوبت رفو بگریبان ما رسید

آنجا که کرد گرمی خود طرح خوی او
برق هزار کشت بشاخ گیا رسید

با غنچه کشیده تغافل رسانده بود
خود را به پیش من که نگاه از قفا رسید

پیرانهش بخدمت نزدیک گشته ام
دست کشا دبخت به بند قبا رسید

آرایشیست خار و خس از بهر سرو و گل
شوخت بباد شاه ز عجز گدا رسید

بیگانگان بداد ظهوری مگر رسند
بیداد انقدر بکدام آشنا رسید

گفتم برای دیدهٔ جان تو تیا رسید
تا گفتم این غبار رهی از هوا رسید

خورشید را که در بغل ذره دیده است
این آرزو بخاطر من از کجا رسید

افتاد عشق پیش خرد پا کشید پس
دارم امید گم شدنی رهنما رسید

دامان پرده بهرچه برداشت محملی
بیرون روم ز خویش صدای درا رسید

این گرمی که خضر بآن جوش می زند
از شعلهٔ فنا بزلال بقا رسید

چون نوبهار قسمت میراث خویش کرد
صد باغ رنگ و بوی بگلروی ما رسید

از ترکش نازت چه نگه تیر برآورد — پیکانش مرا در دل نخچیر برآورد
خوش آنکه به بشوت دو جهان داد و برآمد — بر وصل تواز دفتر تقدیر برآورد
یارب دست که مهر تو شکر ریخت بکامم — در کودکیم دایه چو از شیر برآورد
در خاک نکردیم بهر گام تلاشی — سعی همه را عشق تو تقصیر برآورد
باید که دگر حرف زنی از طرف ما — تقریر تو ما را که ز تقریر برآورد
آن به که خرابی ننهد پا بسرائی — گر رخنه توان از گل تعمیر برآورد
هر کس که به کوی رفت بود گریه لیلی — بر تربت مجنون دم تکبیر برآورد
صورتکده چین نظر از عکس بدیع است — دل ساده شد آئینه تصویر برآورد
دین و دل و عقل و خرد و جمله غبار است — رسمهای مرا عشق بیکسر برآورد

بر مسند تمکین و وقار است ظهوری
در شادی و غم فال ز تقصیر برآورد

ز خویش تا نمیگویم سخن افسرده می آید — بر ویش تا نمی بینم نگه پژمرده می آید
دگر این کیست در میدان بنازم گرمی جولان — بجولان گاه خود خورشید خوش افسرده می آید
بگلشن رفته و رشوخی ندیده پیش پای خود — نهاده پای بر برگ گلی آزرده می آید
مگر میکرد همدم پرسشی من در غریبی ها — چه خواریها بروی خویشتن آورده می آید
ندیده چهره خوی کرده بنشین بر در نسیان — تماشائیت آب روی گلها برده می آید
برایش ساعتی صد بار میمیرم اگر خواهد — کجا این زنده جانها زهر دل مرده می آید
بگاه گریه گر از جویبار رگ برانگیزم — خوش آن کز گریه گاه خود جگر افسرده می آید
ز پروین بازی چشم تر خود ذوقها دارم — بکار روز بازار شبم این خرده می آید

گشت استخوان سینهٔ من نامه کوههای — از داغ مهر نیز بعنوان نهاده شد
طغیان مهر میکند آخر مرا خراب — هر چند خواستم که کنم کم زیاده شد
همبازی محبت طفلان شیخ ستد دل — بر کار ریش نگر که چه مقدار ساده شد
از قبله سازی خم ابروی ساقیان — مهر نماز طاعتیان وقف باده شد
از تلخی نگاه چه شیرین شدست زخم — بر بندهٔ تیغ غمزه ز بهر آب داده شد
بر بیستون گر ریختم از درد کوهکن — صد چشمه ناله از دل خارا کشاده شد
آوازه کرشمهٔ خوبان فرو نشست — از ابروی بطاق بلندی نهاده شد

از طوق زلف حور ظهوری کشید سر
در جرگهٔ سگان تو صاحب قلاده شد

خود را دل دیوانه ز تدبیر برآورد — گر دید خراب و در تعمیر برآورد
شکست بران صید که بر دست نشستست — رحم دادن شکم ز سر تیر برآورد
بر صومعه انداخت بمقریب گذاری — بنمای مریدیکه نه از پیر برآورد
دل را که بیک موی ز چاه ذقن اوست — نتوانش بیک پشت ز زنجیر برآورد
با آن همه خاموشی خود گوش گرفتیم — خاموشی ما را چه ز بان گیر برآورد
شاید که کند ناله در ایوان تلافی — افغان مرا ضعف ز شبگیر برآورد
فولاد مرا موم نه از دستی طالع — کافور مرا نخبت سیه قیر برآورد
در روادی خود هر که تمامست مریدیم — نام عجبی شیخ بتدویر برآورد

در مزرع غم تخم فشان گشت ظهوری
از کشت زبان خرمن توفیر برآورد

در محبت هیچگه نشست نقش سادگان
کینه ورزیهای چرخ تو تبو آخر نشد

زین چه حاصل محضر مهر و وفا کردم درست
در شکستم بیوفایان را علو آخر نشد

انتظار برق صد ره خرمنم را سوخت
ماجرای عشق و حسن شعله خو آخر نشد

صفحهٔ زرد و شب از اشک جگرگون شد نگار
شام هجران نگار صبح رو آخر نشد

کو سر آمد تر کسی از من زبیداران عشق
دام کردم صد نیاز و ناز او آخر نشد

نیستی گر مرد در دل ظهوری دل مدار
حسرتم آخر نشد تا آرزو آخر نشد

افگنده گل بچرخ قدح فصل باده شد
از نقش تو بصفحه اندیشه ساده شد

نخل ریای تسبیح چه بی برگ و شاخ ماند
از بیخ و ریشه کنده بسیلاب باده شد

گشتی مرید حرص زیاد تو کم نگشت
بزم قناعتست کم من زیاده شد

لعب گوشهٔ گرفته میان مردمست چشم
دیدن کشاد و در سر گفتن نهاده شد

هر قفل بی کلید که زد بر در نگاه
پنهان او بجنبش مژگان کشاده شد

ناصح مکن عذاب که دل برگرفته است
بیهوده است پند تو اکنون که داده شد

بر دوش عشق غاشیهٔ صبر حسن تست
گشتی سوار و شهرت یوسف پیاده شد

مهتاب بافت شب زر خرگوش رعایتی
وامی که ماه داشت ز خورشید داده شد

نشنید پند عادت تو هیچ بر نگشت
هر چند مدعای ظهوری اعاده شد

در بحث حسن عشق تو گرم افاده شد
نبشاند جوش عقل و تمام استفاده شد

میخواستم کتاب کنم شرح شوق را
صد نسخه حرف زاده این یک اراده شد

زین سبکروح ترکنم خودرا — کهربا حال کاه میپرسد
بایدم خرمنی برآوردن — برق کی از گیاه میپرسد
از گران تحفگان درگاهم — رحمتش از گناه میپرسد
پیش پیش سراغ می پویم — در قفا آنکه راه میپرسد

با ظهوری نمیتوانم گفت
که مرا هیچ گاه میپرسد

از شراب عشق مستان هوشیاران خودند — از فلک پیمانه بر کف جرعه خواران خودند
جسم لاغرتر ز کاه و قدر فربه تر ز کوه — با همه نازک دلیها بردباران خودند
سینه بازد در مدد غیرت اگر افتد ز غیر — در مقام پایمردی دستیاران خودند
هم دهان جرأت و چشم توقع منح دوز — ناامیدان از همه امیدواران خودند
آفتاب از خرمن روز سیه شان خوشه‌ئی — از صفای گریهٔ شب صبح کاران خودند
دست بیداری بروی بخت شان افشانده آب — دیده مرگ خواب خوش شب زنده داران خودند
بیشتر از دین و دنیائی نمیدارد کسی — با دل و جان تحفه کرده شرمساران خودند
طالبان عیش و عشرت نذر رونیت میبرند — رنج و محنت شان گوارا سوگواران خودند

چون ظهوری در ازل با خود قراری داده اند
نیست شان امید تسکین بیقراران خودند

عمارت کردم قد همه جستجو آخر نشد — بر تراشیدم زبانها گفتگو آخر نشد
دید بر دشت شقایق مغز بر باد سمن — شد خزان در آرزوی رنگ و بو آخر نشد
در تری زد غوطه چیحون در ازین میان تر — گر دو از دریا برآمد تشنه مست شو آخر نشد

نه طوفانیست در دریای چشمم — که کشتی را بلنگر واگذارد
سیه بخت تو گر گاهے چراغی — کند روشن بصر صرصر واگذارد
صبا خاشاک کویت میکند جمع — که پهلوئی به بستر واگذارد

کند خمخانها خالی ظهوری
اگر ساقی بساغر واگذارد

بنوجانیم در تن گرچه هر صبح از صبا آید — کشد رشکم که همراه صبا بویش چرا آید
زبس خو کرده ام در گوشهٔ محنت به تنهائی — نبالم گر ببسم پرسش دردم دوا آید
چنان نگرفته رنگ تیرگی آئینهٔ صبحم — که از خورشید صیقلگر پذیرای جلا آید
بحر شوق بیتابی تواند دست و پای زد — که هر ساعت بموج گریهٔ خود در شنا آید
نباشد دل چرا در بوتگی از قادر اندازی — که نبود شست اگر بر دیگری تیرش خطا آید
نباگفتن مگر در وصل حرفی بر زبان آید — نبادیدن مگر گاهے نگاهی از حیا آید
نکردم عزت و شنام حاصل داد ازین خواری — نفس را کو اثر تا سم که حرفی بر دعا آید
نداری پاکبازی در قمار دوستی چون من — نیابم داد اگر با دشمنان از من دغا آید
نکردست آنچنان سنگین دلی بیقدر و مقدارم — که حرفی بر سم از کوه و جوابم از صدا آید
مروت غزل گردیدست در دیوان نازاو — عجب گر اینقدر بهری از صد بیوفا آید

ظهوری آنقدر کردست کوشش در نظربازی
که گر بیگانه آید بر چشمش آشنا آید

سینه دیگر ز آه میپرسد — دیده از گریه گاه میپرسد
سرم از خاکپای میگوید — فرق شاه از کلاه میپرسد

سعی در تعمیه زین بیش ظهوری نکند
ره تبرکیب تو تحلیل معمای تو داند

دور نقش نرد ما بسیار کم می آورد
لیک بهر دیگران از رو هم می آورد

حرف من نقل شبستان طرب سازان مباد
مشنو اد افسانه ام کس خواب غم می آورد

قبلهٔ دیگر برای عشقبازان کرده راست
آنکه در محراب ابرو تیو خم می آورد

بر رخ حاجی در تنجانه را خواهند بست
زین همه نامحرمیها کز حرم می آورد

حرف شاهان دگر را کهنگی در یاد نیست
شیخ جام این تازگی در نام جم می آورد

ساقی دارم که شبها از فروغ روی خود
بزم مستانرا بباغ صبحدم می آورد

منظر خشش خیان عالی که عشق برهمن
در تماشا زیر پا فرق صنم می آورد

بر گل و سنبل شکست طرفه خواهد فتاد
عارضش خوش لشکری از خط بهم می آورد

کعبه رو نعلین در انداخت در گام نخست
از مغیلان نسترن زیر قدم می آورد

از نگاه گرم خونت میچکد جوشی نزد
گر کند رود آتشی چشمی نم می آورد

با ستمگاران بسر بردن حد هر کیست
با ظهوری بوده ام تا اب ستم می آورد

خوش آن کو دل بدلبر وا گذارد
ز مژگان رگ به نشتر وا گذارد

سرافرازی تواند سجده کردن
که بر خاک رهی سر وا گذارد

نه اندازی درین پروازگاه است
که شاهین را کبوتر وا گذارد

مروت فربه از صیادی اوست
عجب گر صید لاغر وا گذارد

ندارد آنچنان قصری گدایش
که دربانی بقیصر وا گذارد

دشنام ده است درد عاشق — باشد نفسش اثر درآید
باشد قفسش هم استخوانش — مرغی که بدام پر درآید
عیدیست برای کام طوطی — گر زهر تو با شکر درآید
در غاشیه داری تو خورشید — از گرم روی بسر درآید
چشم همه گوش بر لب من — حرفت بزبان مگر درآید
چون بزم دیت نهند فردا — خونم از در بدر درآید

روز تو نگشت شب ظهوری
با شام تو کی سحر درآید

شهد بقید زلبهای شکرخای تو ماند — سرو در کوتهی از قامت رعنای تو ماند
ما که باشیم که امروز شهید تو شویم — تیغ راندی و بما دعوی فردای تو ماند
جنس خود یوسف اگر برد بس کوچه مصر — سبب آن بود که بی زیور تمغای تو ماند
سیمیا میشمرد صبر و شکیبائی را — هر که در رعشه سیماب ز سیمای تو ماند
چشم مشاطه چه خوش محو تماشا گردید — خال از مردمکش بر رخ زیبای تو ماند
بار انداخته حاجی بحرم سوزن هم — خارها در قدم بادیه پیمای تو ماند
از جبین مه و خور سجدهٔ یکتائی خواست — آنکه از عکس تو در آئینه همتای تو ماند
چرخ را این همه غوغای سرافرازی چیست — بر تر آن فرق که روزی بتهِ پای تو ماند
صبر و آرام و دل و دین همه یکیک رفتند — آرزو بیکس و بی کو بسنخهای تو ماند
ساقی ارباب ورع مرد غرور تو نیند — خون بس توبه که برگردن مینای تو ماند
گر بتان غارت آرام و قرارم کردند — دل و دینی عجبی تحفهٔ یغمای تو ماند

از شکیبائی کسی در دوستی کاری نساخت
مژده دارم برای خویش طاقت میرود

وقف من گردیده لبهای ملامت پیشگان
گر نباشد اینچنین حیرت ملامت میرود

در نماز عید دیدن پیش صف قربانیان
پس نمانی کار پیش اینجا بجرأت میرود

سجدهٔ محراب ابرو در جوانیها خوشست
چون خم پیری خورد قدرت طاعت میرود

خرمیهای جهان از گریهٔ پژمردگان
گر نگریم از گل صبح این طراوت میرود

ذره خود را بسته بر خورشید رقاصی نگر
قطره ام موجی برآرد حرف نسبت میرود

آه اگر آگاه میگشتیم از تقصیر خویش
صرفهٔ ما اینکه عمر ما بغفلت میرود

چشم بر هم نه زبان در کش ز آفت ایمنی
خلوتی از خویش میسر شد بخلوت میرود

میروم ناخوانده و بر خویش منت می نهم
میفرستد از پی غیر و بمنت میرود

بار بر هم بسته ام دستی بکشادن بر آر
انیمه نامهربان غمشین محبت میرود

داستان شاه عادل صید هر داد سخن
گر نگویم ظلم بر حرف و حکایت میرود

سخت روئیها ظهوری کرد در ترک سفر
غالباً نرمی شدست اکنون بر خصومت میرود

سودای تو گر بسر در آید
هر دم سودی ز در در آید

گر دیده ز غمزه تو شیرک
هر رگ که بنیشتر در آید

باید نم نیل گریه گلگون
تا شاخ گلی ببر در آید

گویا نظری ندارد از عشق
حسنی که بهر نظر در آید

بازوی زرے ضرور دارم
شاید که بآن کمر در آید

آمد خبر نیامد نهما
ذوقیست که بیخبر در آید

نتوان کرد در شهنشاهی — انچه محمودی و ایازی کرد
چون ظهوری شد آنکه صاحب طرز — از غزالان غزل طرازی کرد

بطواف مقام ابراهیم
در دکن خویش را حجازی کرد

حکایتش نتوان گفت گفتگو دارد — بجستنش نتوان رفت جستجو دارد
امید واریم از نا امیدیم کم نیست — بقدر قدرت خود هر کس آرزو دارد
یکیست روی سخن اعتبار مجلس از اوست — اگرچه پشت بمن کرد غیر رو دارد
در نگاه برویم نمیتواند بست — چنین که نرگس شوخش بنا رخو دارد
گلش بتاب حیا شبنمی چه روز و چه شب — حیا همیشه جبینش بآبرو دارد
فریب خورتری از خویشتن ندارم یاد — چه لوح ساده من نقش عشق او دارد
رگی چنانکه کند غمزه تصد فصدش کو — فرو نشانده ام این جوش خون غلو دارد
ز جیب غیر مکو دست عیب کوتاه است — کشای دیده ببین گر نگه رفو دارد
گذار باد بگلزار او مناسب نیست — نگاه رنگ ندارد دماغ بو دارد
ز مهربانی گل نیست رنگ بلبل را — که غنچه خند دواو گریه در گلو دارد
به پرده های نگه خون دل ببارایم — کدام شاخ گلی اینچنین نبو دارد
بجای جام سبک میدهند رطل گران — شراب خانه مستان زخم سبو دارد

بیزم یار ظهوری مگر حدیث مرا
کند دراز که پهنای گفتگو دارد

گر بعرض محنت آیم عرض راحت میرود — خوش مساطی چیده غم از رشک عشرت میرود

برای مایهٔ حکمت بچین گیسویش — کدام روز که باد ختن نمی آید
ز ذوق گوشهٔ ابرو هوس بآن جبرات — بشهد لیسی کنج دهن نمی آید
برم نجد بت تجانه جبهه بنمایم — که سجدهٔ صنم از برهمن نمی آید
غریب کوی تو یعنون خاطر خویشست — که هیچ گونه بیاد وطن نمی آید
مگر که حق بگریبان دری دهد دستی — بگاف جیب بدامان من نمی آید
شهید تیغ تو بر خود جهان جهان بالد — عجب نباشد اگر در کفن نمی آید
نمید هند بپروانه بادشاهی شب — شبی که شمع تجلت لگن نمی آید
زمانه چشمه از بیستون نکرده روان — که آبش از مژهٔ کوهکن نمی آید
مرید من شو و خاموش شو بگو بائی — ز شیخ خلوتی در انجمن نمی آید

بسیر باغ مخوان باغبان ظهوری را
که جلوه های قد از نارون نمی آید

غمزه شب باز ترکتازی کرد — عجز را عشوه چاره سازی کرد
گشت کنجشک دل شکار غمش — همتی داشت شاهبازی کرد
چشم بر راه جرعهٔ ساقی — زهد دلق ورع نمازی کرد
گشت بخت رفوگران نازم — شوق با جیب دستبازی کرد
ز خالص شدم ببوتهٔ عشق — تف حسرت هوس گدازی کرد
ما به پهنای عمر افزودیم — خضر اگر سعی در درازی کرد
چه اثر ها بپای رقص آورد — ناله هر جا نفس نوازی کرد
عشق در کشور حقیقتیان — دیر را کعبهٔ مجازی کرد

بر جگر داغ او ظهوری چند
بر جبین پر تو ظهور افکند

حرف هر طرّه نقش دسته سنبل نکند
غیر رخسار تو در جیب نگه گل نکند

پیرو عرض گلستان ارم ضرّه اوست
بر سر کوی تو گر عرض تجمل نکند

از که آموخته هجران تو این جلّادی
هیچ در کشتن احباب تأمل نکند

کشور دل بخرابی چه بلا آباد است
کند از کار مدارا که تطاول نکند

با همه طفلی و نادانی خود میدانی
که مرا بیهوده تکلیف تحمل نکند

کرده معلوم که داریم وصالی بخیال
گر نه رضاییست چرا منع تخیل نکند

هنگی عشوه رسوا کشد از پرده بدر
گر نگه های نهان صرف تغافل نکند

آه مجنون همه شد صرف هواداری لیلی
سرمه آن آه که خرج خدمت کاکل نکند

گر کند زیور منقار حدیث گل من
بر گل خود چقدر ناز که بلبل نکند

عجبی نیست گر از گریه فتد بنجیه بروی
بجگر داغ فرو رفت اگر گل نکند

ابر را نیست میسر که ز دریا گذرد
موج سیلاب سر شک من اگر پل نکند

خرقه تجرید درین راه بجائی نرسی
راه رو توشه خود بار توکل نکند

در ترقیست ظهوری بقناعت نازم
حکم فقرست که از خرج تنزل نکند

بجز عداوت ازان ستمگر نمی آید
چنانکه غیر محبت ز من نمی آید

بوصف آن سر و گردان سخن کنم رعنا
نفس اگر نه بپای سخن نمی آید

حدیث خار و خس کوی او بهار ست
زبان بحرف گل و نسترن نمی آید

بیشئ مرد جز بغم نشود — وآنکه گردید بیش کم نشود
غیر را داغ محرمیت نیست — سگ دیر آهوِ حرم نشود
هیچ رنگی نباشدش زاثر — نامه کز خونِ دل رقم نشود
سرو در بندِ گیش بسته کمر — چون بآزادگی علم نشود
در رهش پای گشته بس نازک — نشترن خار هر قدم نشود
نخل بی برگ و بار قد کسی — که بپایوسش یار خم نشود
بزنگیر و نفس قدم ز قدم — گر عصا آه دمبدم نشود
چه بلا ننگ و عار بود و وفا — بوفا خصم متهم نشود
میکند منعم از تماشایش — گر تماشای غیر کم نشود

درد هجر تو از ظهوری دور
که علاجش بوصل هم نشود

بر دل غم کشم عبور افگند — ماتمی را بفکر سور افگند
خاطر از یاد غیر وقت نخست — پس گذر بر دل غیور افگند
عجز بازو شکسته بین که چسان — پنجه در پنجهٔ غرور افگند
ایمنم از خمار نشتر حشر — در میم رحمت غفور افگند
فال دیدار چون گرفت کلیم — قرعه از لختهای طور افگند
ذره را کرد عشق ظلمت شوی — خویش را در محیط نور افگند
رستما سنگ چاه بیژن را — جاه عشق نبیره دور افگند
نیست خشم بهشت در مدارش — گوش هر کس بحرف حور افگند

نهاده بر سر هم پاره حلقهای کمند
خوشا رمنده شکاری که رام می افتد

مرید من شود و خود را امیر نخجوانت خود
ببین که شیخ چه دراز دعام می افتد

شگوفه گر نکند در بهار نخجوانت اولی
بر نهال تمنا که خام می افتد

نشان تیر تو مهر سجل ناموسم
که در شکار تو صیدی بنام می افتد

فتد بکوی تو بر تابه ماهی خورشید
ز رشک سایه که در پای بام می افتد

ز شعله‌های غمت میشود چنان کامی
که ورد گریهٔ صبحم بشام می افتد

ز طرز خرج شکیب و قرار میایم
که عنقریب ظهوری بوام می افتد

تغافل پیشهٔ صیدافگن این سنگین باشد
که دایم بهر تقریبی نگاهی در کمین باشد

رود عالم بباد گوشهٔ دامان مغروری
که کار استینش رفتن گرد جبین باشد

نخستین برفروزم در دم آتش بخاشاکی
هوس دارم که دل نخجیر شیر خشمگین باشد

ازین تخمی که من از شعله روئی کشته ام در دل
نهد از مهر و مه خرمن صبا گر خوشه چین باشد

زند پهلو برین خاکستری در توده اخگر
اگر بیرون دهم داغی که اندر دل نهین باشد

بسنگ مصلحت پا بر نیاید تیز گامان را
پس افتادن بلای سالکان پیش بین باشد

برای داغ خود جا خوش مکن جز سینهٔ پاکان
که داغت نیز میباید چو خالت دلنشین باشد

ز بس سنجیدگی تحقیق وزن عشق من کردی
دو عالم بر زیان آمد همانا بیش این باشد

دلی نبهای کز داغت ندزدد راحتی در خود
درین سودا نمیباید که دل چندان این باشد

ظهوری میتوان با عکس او دست و بغل گشتن
بمهر آئینه ات گر پاک از زنگار کین باشد

همیشه جاده گهت بر گلست منفعلم
چگونه گریه بی اختیار برگردد

گل تفرج کوی تو حرا گر چیند
چو پا بخلد نهد شرمسار برگردد

چنین که حسن تو دارد ترقی هر روز
محال نیست که هر سال پار برگردد

ز خنجر تو چنان زخم در خوری خواهم
که مرهم همه خورد زخم دار برگردد

اگر تو خوب ز صبر و قرار برگردی
عجب که یار ز عهد و قرار برگردد

ز روزگار تو برگردد از عزیزان شو
ذلیل آنکه ازو روزگار برگردد

فتد بعاشقی چشم در پیش آهو
چو صید پیشهٔ من از شکار برگردد

بدور داور عادل چرا نباشم مست
شدست حکم که از می خمار برگردد

امیدوار ظهوری ببازی خوشست
قبول کرده گر اغیار و یار برگردد

دگر داغ غمش بر سینه چسپید
چه شادم مهر بر گنجینه چسپید

ز تلخیهای رشک غیر بر سم
مگس طبعانه بر لوز ینه چسپید

بزر دستی توان بر ذلبران یافت
ببین بر ساعدش سیمینه چسپید

مرا شیم اختلاط طبهای حرص ست
که صاحب گنج بر گنجینه چسپید

ز شوق صحبت پر ذوق سا قیست
که بر شنبه چنین آدینه چسپید

بیادش صیقلی گردید خاطر
ز حیرت عکس بر آئینه چسپید

لکن نسبت ظهوری را بدشمن
که این بر مهر و آن بر کینه چسپید

دلم بجوش هوسهای خام می افتد
فشانده دانه که عنقا بدام می افتد

ترقی نیست در عشق دلارامان مسیرا
که آرامش پس از مردن دمادم رم نمیگردد

چه سود از گریهٔ شبها شگفتن نیست در صبحم
گل ژمرده هرگز تازه از شبنم نمیگردد

خموشی نفعها دارد سخن پرداز میداند
نخستین اینکه ساکت هیچگه هلدم نمیگردد

زداغش نکته ریزی میکنم بر سینه و شادم
که فال زخمیانرا قرعه بر مرهم نمیگردد

کشد شرمندگی در خشکسال گریه چشم تر
چرا صد گریه در هر گوشه بر هم نمیگردد

دلم را بست بر مو در کشادش کوششی دارم
ظهوری بی کشش هرگز گره محکم نمیگردد

وای ازان دل کز غم عشقت ز بستن بگذرد
درد عاجز کمین بلا از دست و گردن بگذرد

شغل فکرت فارغم کرد از شکایتهای غیر
دوستم چون در ضمیرم یاد دشمن بگذرد

قادرم در عجز نگذارم که بردارد قدم
گر فلک خواهد که بی حاصل تو بر من بگذرد

کلبه ام از شعلهٔ آهم چنان گردیده گرم
کآفتاب افتد چو از بالای روزن بگذرد

از خس و خاشاک کوی گلشن آئین بسته ام
باغبان از عشقبازیهای گلشن بگذرد

صبح را بر رسم پا انداز انداز د سپهر
تا شب تاریک من بر روز روشن بگذرد

در نبرد بی سلاحان هیچکس را ضربه نیست
تیر آهم چرخ را تر سم ز جوشن بگذرد

امتیاز سبحه ام خواهد بزنارم رسید
نیست مردرشک من از بت بر همن بگذرد

خویشتن نتوان برد جز در ریاضت دوختن
جسم میباید بکاهیدن ز سوزن بگذرد

برتری از مدحت شاهی ظهوری جسته است
کآسمان از درگهٔ قدرش فروتن بگذرد

بباغ رو که چمن از بهار برگردد
ز بسکه خوار شود گل بخار برگردد

بنیادی تیغ او بماند — تا از تنِ زمانه سر نیفتد
بر راز تو میطپد چنین دل — از سینه اگر بدر نیفتد
زهر تو برای کام بربست — در چاشنیٔ شکر نیفتد
شنبه بدست ست و جمعه هشیار — هشیار بست در نیفتد
آماده خاک مالِ دهریم — کشتی بقضا قدر نیفتد

از پرده بدر فتد ظهوری
گر پردهٔ راز بر نیفتد

عمید دلها عمرها گر خنجر اندازان کنند — راحتِ رگها چو مژگان فشتر اندازان کنند
منتی بر تیغ خود گاهی بیاندازی بنه — تا همه تارک پرستان مغفر اندازان کنند
اشک ریزانِ تو افگندند آتش در جگر — کوهسمندر تا برایش اخگر اندازان کنند
تیزگامانی که اندوزند نعلین رهت — تارک آرایان برهشان افسر اندازان کنند
ناتوانان سنگ کویت بهر بالین چیده اند — خارمی چینند شاید بستر اندازان کنند
سهل باشد رشک بال افشان آزادان باغ — بخت مرغانی که در دامت پر اندازان کنند
تلخ حرفان را مروت داده است آن چاشنی — کز برای تنخواهان شکر اندازان کنند

ساده نقشان خواندنیها جمله از بر کرده اند
وقت شد گر چون ظهوری فتر اندازان کنند

غمینم از برای دل که شاد از غم نمیگردد — فتاد از چشم من چشمم که گردنم نمیگردد
نگه خشکست تا با گریه صحبت نمیدارد — نقس بادست تا با ناله همدم نمیگردد
دلی را کعبه در صحرای خود برتابه اندازد — که در تاب تمنا ماهئی زمزم نمیگردد

هم خود میان بستن خوچست کردنت
سالک بمقصد از تنگ و پوتیو میرسد

ای خضر خورده غلط آب زندگی
کی آب تیغ او بگلو تیو میرسد

ساقی شکستگان تو در هو میانیند
کی سنگ محتسب به سبو تیو میرسد

رو بر نماز خویش ظهوری دگر فتند
کز جوی گریه آب وضو تیو میرسد

وقتست که فرقم بزمین بوس در آید
لب از سخن شیرین بافسوس در آید

در شید بیازندگی شیخ ندارم
بازی خورد از خود چو بساوس در آید

زاهد زچه در پیروی رند کوشد
کاید بدر از تنگ نباموس در آید

در زمزمه وسعت عشقت زنانها
شاید که ازان تنگ نباقوس در آید

در پرده بدیدار تسلی نتوان شد
بگذار که پروانه بفانوس در آید

برگشته زبس خاطرم از آرزوی تو
جانیست که از یاد تو جاسوس در آید

از شرم گدایان تو با با نتوانکرد
گر سر تبه افسر کاوس در آید

از سادگی سینه پر داغ ظهوریست
نقشی که ببال و پر طاوس در آید

تا از نظرت نظر نیفتد
زان چهره نقاب بر نیفتد

شبها بره نسیم بنشین
تا مهر تو بر سحر نیفتد

بر راحت زخم دل تغلط
گر بر سر یکدگر نیفتد

از خنجر تو امانت دل
هر چاک که در جگر نیفتد

حاصل نکند صفای گوهر
اشکی که ز چشم تر نیفتد

صعب مرحله دور افتقدم راه نوردان
راهی که توان کرد بفرسنگ برآورد

در پلهٔ محنت کشی عشق ظهوری
جان سختی فرهاد بپاسنگ برآورد

طاس فلک از دیدهٔ تر رنگ برآورد
کان مین از خون جگر رنگ برآورد

افتاد برقص آه سراپای اصوست
دروت زدلم نالهٔ با آهنگ برآورد

روی همه کاهی و سر شک همه گلگون
عشق تو جهانرا همه یکرنگ برآورد

گر دید بهمیز غمت تیز عنان آه
صد رخنه نفسها تنگی لنگ برآورد

سالک نشود تا سبک از بار گرانش
از لب خبر منزل و فرسنگ برآورد

تا سینهٔ دل پور هوس نالهٔ نجارم
رگها همه در سینهٔ من چنگ برآورد

در رود دل از هیبت فرخست که خود را
از حسرت آغوش چنین تنگ برآورد

چون عود ز طنبور شه انداخت در آتش
نا هید اگر نغمهٔ از چنگ برآورد

شاهان همه خواهند گدائی چو ظهوری
از خاک ره شاه خود اورنگ برآورد

رنگی که لالهٔ راست زروئیو میرسد
بوئیکه نافه راست ز بوئیو میرسد

آتش پرست گشته چو در کار خویش گرم
گویا نژاد شعله بخوئیو میرسد

تا رنگه بسوزن مژگان کشیدهٔ
نازم که چاک دل برفوئیو میرسد

در سرمه روشنی نتواند سفید شد
چون تو تیای گرد بکوئیو میرسد

هر جا که حرف فتنه و آشوب میرسد
نقلش بچشم عربده جوئیو میرسد

این گلستان ز لالهٔ عذاران گذشت
میراث نوبهار بروئیو میرسد

ظهوری در بروی دوستان از دوستی بستم
چو با غمناک ننشیند کسی غمناک برخیزد

دیده حیرت زده شد خصت دیدن دارد
وقت خوشخوانی خموشیست شنیدن دارد

گریه یار اه بروبوم طلب در بغل است
قطره موج داشته اند از دو دیدن دارد

دو جهان بر دل و دین قسمت یک ناز بتان
گرچه ایشان نفروشند خریدن دارد

سالک آن به که گرانبار نسازد خود را
نرسد هر که تمنای رسیدن دارد

گرچه آئینه بتشخیص نفس می آرم
زور طوفان نگه آه کشیدن دارد

گل اگر دوخته بر بوی تو خود را بدرد
جیب از شوق تو در دست دریدن دارد

چون کشی باده کند زهر لب جام نشان
بسکه اندیشهٔ آن لعل مکیدن دارد

مه که باشد که تواند بهر اقتدا زپوست
مهر از شرم تو در ذره خزیدن دارد

شده گل مست بویت زده باشد لافی
رنگش از برگ پر و بال پریدن دارد

عرض احوال ظهوری بجیا دانگذاشت
از خجالت بتوی از جبهه چکیدن دارد

عشق آمد و ناموس مرا ننگ برآورد
بر رو ی تو گل دوخت نظر رنگ برآورد

پامال کند عشوهٔ رنگین نگهانرا
آن سر که نگاه تو به نیرنگ برآورد

گر سر و گر گل دل من قمری و بلبل
در روز دم مرغ شب آهنگ برآورد

منشور بصیقل گری از عشق گرفته است
چشم که به نم آئینه از زنگ برآورد

در توبه چنین صلب مشو فصل بهارست
بنگر که شقایق قدح از سنگ برآورد

بر خویش ز بس تنگی جا چرخ نچسپید
وصل تو ز بس غم ز دل تنگ برآورد

برسوائی نگشتم طاق و پند دوستان تا کے
خوشا عشقی که از طاق دل احبابم اندازد

تبکمین گاه عرض حال کوه آهنی بودم
چه دانستم حیا در ریشه سیمابم اندازد

بقربان پروریها عشق دارد آنچنان دستی
که عید آید بپای خنجر قصابم اندازد

بگلگشت شبی بر خود نبالیدم مگر روزی
کتان پوشی خراب وعده مهتابم اندازد

بطاق ابرویش چون در کشم جام و بسر غلطم
بدوش خود امام شهر در محرابم اندازد

چو خواب پاسبان شیرین شوم در دیده مردم
اگر افسانه زهرش شبی در خوابم اندازد

تا بم برده عشقم کشتی در خشک میرانم
سزد گر گرد باد آه در گردابم اندازد

ز شوق این آبرو خواهم کزین برچیده تر بینم
برونم آورد در گریه شادابم اندازد

گرفتن منتی دارد ندارد منتی دادن
چه کوشد چرخ دولابی که در دولابم اندازد

ظهوری در سوم از اختلاط عقل افتادم
جنونی در نمیسوزد که ناآبم اندازد +

بدایت هر که ننشیند بخاک از خاک برخیزد
زپا افتاده ام دستی دهم کافلاک برخیزد

ضرورت داشت کوئی عشق خونریزی بآئینی
که در تعظیم تمکینش از جگرها چاک برخیزد

ندیدست این شکارستان چنین صیاد مغروری
که سرهای هزار انسش نه از فتراک برخیزد

دهد باغ گلی بلبل که خاری از صبا گیرد
چو در کویش پی برچیدن خاشاک برخیزد

مئی عشق و جنون چون از برای دل نمیدانم
به بستان تن من کز رگ و پی تاک برخیزد

کجا بر سینه آلوده داغش میشود خرمن
که تخم گر مخوئی از زمین پاک برخیزد

بصد بی باکی اول بخون خود کند بازی
چو فردا کشته آنغمزه بی باک برخیزد

چه والا رتبه مداح ابراهیم شه دارد
که بر خاک درش بنشیند ار افلاک برخیزد

بزم خیال شان بصد آرائیس هشت
اصل وصال نسخ تخیل گرفته اند

سازند کاشکی قفس از چوب سرو و گل
آهن دلان که قمری و بلبل گرفته اند

در عشق گفتگو بخموشی حواله است
اهل نظر نگه ز تغافل گرفته اند

از زری و موی دوست ظهوری چمن چمن
در بذل رنگ و بو گل و سنبل گرفته اند

مستان که چاک جیب بدامان سپرده اند
لبها بجای نقل بدندان سپرده اند

گر دل نهاد نیست بدلبر نهاده اند
ور جان سپرد نیست بجانان سپرده اند

پیمند در مسامحه هنگام انتقام
طومار یادداشت به نسیان سپرده اند

در زره آفتاب ودیعت توان نهاد
آری بقطره قلزم و عمان سپرده اند

از عاشقان بگو که بتا نند سست عهد
هر محکمے که بود به پیمان سپرده اند

عاشق تلاش درد بدرمان چه میکند
دارو گمان که درد بدرمان سپرده اند

زندانیان بجلد نشینند تنگدل
زین باغ و بوستان که بزندان سپرده اند

انگشت مجرمان ست کلید در بهشت
باور نمیکنم که برضوان سپرده اند

در راه کعبه پای فگاری ضرورتست
خوش مرهمی بنوک مغیلان سپرده اند

آتش بلند کرده ظهوری بباد آه
روشندلان چراغ بطوفان سپرده اند

به بیتابی خوشم کز تاب غم بتیابم اندازد
که تر سم خویش را آسودگی در خوابم اندازد

حرامم باد راحتهای خاشاک تهِ پهلو
اگر در خارخار بستر سنجابم اندازد

بآه سرد خویش از سینه گرم این نشان دارم
که گر دد برق ورد وه خرمن اسبابم اندازد

کام بخشان که کام ما ندهند — هیچ جا کام کس بجا ندهند
حرف بیگانگان بپرس هزار — لب بیک حرف آشنا ندهند
می خمخانهٔ محبت خود + — جز بمردان پارسا ندهند
عاشقان را بخلوت دل خود — جا دهند و بیزم جا ندهند
تیزتر باد چشم بینایان — خاک ره شان بتوتیا ندهند
میتوان داد دین بعشق بتان — داده اند اهل دل چرا ندهند
دل بدل میشود بدل در عشق — نتوانند برد تا ندهند
غازی آنانکه در بساط گداز — سینه سفت در عزا ندهند
از نفس زهرهٔ شکسته دلان — ناله داری بصد دوا ندهند
خفه گردند هر سحر افلاک — سینه گر بچاک واندهند
دلبران دلبری دهند بباد — خویش را گر بیاد ما ندهند
نشدم آشنای خون ریزان — جز بشرطیکه خون بها ندهند

از جفا راحت ظهوری بین
دیگران زحمت وفا ندهند

آنانکه غنچه کاکل گرفته اند — در بوستان دماغ ز سنبل گرفته اند
وقعت نمی نهند قرار و شکیب را — پا سنگ کاه کوه تحمل گرفته اند
بربسته اند صرفهٔ اوقات خویشتن — ایام گل درع گرو مل گرفته اند
در کوی فقر پشت بدیوار احتیاج — خود را تبر جان توکل گرفته اند
از بسکه کرده اند مدارا بدشمنان — اقلیم دوستی به تطاول گرفته اند

اگر در باغ می بینم گلم در چشم می افتد
غلط باشد اگر گویم که زندانم نمی سازد

نفس را نالهای سی قیمتی در بیع میباید
بسودای محبت دره ارزانم نمی سازد

که باشم من که چاکی در غمش بر جیب خود دوزم
گرفتم دست خود صد ره گریبانم نمیسازد

چرا از شور بختیهای خود در زیر نشینم
لبش یکبوسه تلخی شکرستانم نمیسازد

نشاط من مگر دیده براندوده من عاشق
لب خندان من بی چشم گریانم نمیسازد

کمند قادر اندازان ندارد چین گیرائی
شود گر جمع صد کاکل بر پیشانم نمیسازد

بخشکیهای زهد از دجله نم با آنکه می چینم
پر کاهی چرا جیحون زدامانم نمیسازد

ظهوری ستد در دم خوش بلند افتاد کار من
گذشت از ناله جز فریاد و افغانم نمیسازد

ز آه سوختگان تو آه می سوزد
براه گرم روان تو راه می سوزد

سپهر محجره گردان برای دمع گزند
سپند بر تو خورشید و ماه می سوزد

فسرده جلوه خورشید روی گرم است
که تا نگاه کند کس نگاه می سوزد

کشیده آتش غم شعله در گرفته شبم
یقین شدست که روز سیاه می سوزد

ز اشک شور دران دشت تخم میکارم
که آب برق بجوی گیاه می سوزد

برآتشی زدم از مغز استخوان روغن
که کوه چرب تر از برگ کاه میسوزد

ز هفته روز در آتش فتاده خود را
اگر برون نکنم سال و ماه میسوزد

چنان بجانب من گرم گرم می بیند
که بر جسود دلم گاه گاه می سوزد

بخلد عفو ظهوری اگرچه افتادست
همان بدوزخ شرم گناه میسوزد

هرکه دم در میان ناله زند / برود بر کنار و دم نزند
همه جا غم برای دل سپرست / دل برای چه تیغ غم نزند
گریه بر ما مباش اگر ندرود / اشک گلبانگ بر قدم نزند

جام عادل شهی ظهوری خورد
دهر حرف سفال جم نزند

تبان خود را چنان زیبا بسازند / که در هر لحظه صد شیدا بسازند
فسون عشق بر خوبان دمیدست / که پنهانی بهر رسوا بسازند
از ایشان زور و زر عشاق زاری / علاجی نیست شان با با بسازند
بلذتهای عالم حرف تلخی / شکر حرفان درین سودا بسازند
نه پروا زم بپاس صبر و طاقت / اگر دزدان باین کالا بسازند
نگردند آشنای عشوه سازان / که از عجز من استغنا بسازند
برای بیدلان سازند صد خیر / برای خویش یک پروا بسازند
بهنگام وفای وعده خوبان / نه یک امروز صد فردا بسازند
چه حرمی در عمارت دلبرانست / بهر دل صد هزاران جا بسازند
خوشا ژولیده مویانی که در مغز / پی سیر جنون صحرا بسازند

زرندانم ظهوری گرچه دانی
مزن کز رندیم تقوی بسازند

سر خود را نبازم فکر سامان نمیسازد / ندارم شکوه از درد و درمانم نمیسازد
نمایان تر شود از پرده پوشی رازهای من / در سوایان دهرم عشق پنهانم نمیسازد

وای آن سر که باندازهٔ سامان نبخشند

غزالان کز نگه دامی نسازند — چنین دلها بخود رامی نسازند
سلامت از بتان بر خویش لرزد — چه سازم گر باسلامی نسازند
خوش انخامان که صبحی بر نخیزند — که از دود جگر شامی نسازند
لبی و صد دعا دارند اسیران — رسد شان گر بدشنامی نسازند
بخرج صبر و طاقت چون مس آیند — اگر اکسیر آرامی نسازند
گدایانش بمفلسی خویش خواهند — جم اند آما مهر جامی نسازند
فغان از قاصدان بی تصرف — زخود یکبار پیغامی نسازند
هواداران برآوردند جوشی — اگر کاریست از خامی نسازند
بنقص آدم را سازند بدنام — کریمان هم بابرامی نسازند
نه آن راهست کانجا ره نوردان — دو عالم طی بهر گامی نسازند

خموشی بر ظهوری گشت لازم
برالیش هر دم الزامی نسازند

هیچگه نام من رستم نزند — که ز شوخی بران قلم نزند
خار کویش بپاس عزت خویش — بر گل و لالهٔ ارم نزند
بر جگر نشگفد گل داغش — صد چمن سینه تا بهم نزند
زده بر سنگ او برهمن پای — سنگ چون بر سر صنم نزند
گشته زخمش حرام جز بر من — وای این آهوی حرم نزند
بفزونی مباد آه علم — آه بر چرخ اگر علم نزند

مهر گردید لب خواست بخجلت سوگند

از پی تو این داغ که از سینه برآمد
زنگار بدل گشتم و آئینه برآمد

شرط است صفای دل خود جوهر یابد
درج دُر مهرست که از کینه برآمد

چون می بحجابت دگری نیست درایام
یکشنبه ساقی بصد آدینه برآمد

بی ذکر تو از سبحه اگر تخم نشاندم
زنار شد از خرقه پشمینه برآمد

اسباب گدایان همه در عشق شد صرف
سهلست اگر شاه ز گنجینه برآمد

هرچند که گرمست دل صبح نخورشید
در آرزوی داغ تو از سینه برآمد

گشت از شکر شهد لبان دست ظهوری
در کام و زبان زهر زلوزینه برآمد

نکهت از سنبل موی تو بریحان نخشند
گونه از لاله روی تو به بستان نخشند

سازد شش سادگی نقش نگارستانی
خاطری را که زیاد تو به نسیان نخشند

تیز شوقان بره کعبه بی راحت خود
پای از دیده کنند و بمغیلان نخشند

دیت مذهب عقلست کف سیم و زری
ملت عشق نگر عید بقربان نخشند

چند بادی نخورد بر دل تفتیدهٔ من
دارم امید که چاکی بگریبان نخشند

دل عشاق بموئیست ز خوبان در بند
تاری از طره باین جمع پریشان نخشند

چکنم شکر گرمهای کمان ابرویان
بر دلم شست کشانید که پیکان نخشند

روش و قاعده انیست سیه روزان را
که فروزند چراغی و بطوفان نخشند

خندهٔ غنچه سر از جیب نیارد بیرون
تازه رویان چو گل گریه بدامان نخشند

فکر اسباب ظهوری ز دل انداز بدن

ماشم اینکه درگامنخست ازخویش پیش افتم — فتادن درقفای رهنما ازمن نمی آید
نمی افتد خطا تیرم ولی دشمن نمیرسد — بلی درشست بکشادن خطا ازمن نمی آید
اثرگوراه می بین واجابت لابه گومیکن — برای مدعای خود دعا ازمن نمی آید
بحمدالله بمرهم نیستم شرمنده ازخمش — ازوگر دردمی آید دوا ازمن نمی آید
بجلدی چون نگاه تیز بنیان قاصدی خواهم — نشستن برسرراه صبا ازمن نمی آید

بعرض مدعا بیهوده درآیم چه میرانی
ظهوری درخوی خجلت شناازمن نمیآید

فصل مینا وجام میگذرد — زاهدازننگ ونام میگذرد
روزساقیست خون توبه حلال — زندگانی حرام میگذرد
حلقه درگوش سنجگان دیدم — چه سخنهای خام میگذرد
خارج مبحثم بحمدالله — مبحث خاص وعام میگذرد
رفته درجام زهرناکامی — کامم ازشهد کام میگذرد
سخت تیزست آتش هجران — شهد عمراز قوام میگذرد
درفراقت زسایه آهم — چه سحرها بشام میگذرد
بود قارون دلم بصبر وسکون — روزگارش بوام میگذرد
حدمن نیست سجده ورنجم — که چرابی سلام میگذرد
دل سراانتخاب غم دارد — مشکلست ازکدام میگذرد
کارت ازعمر نیکاره هنوز — غافلی وتمام میگذرد

شدظهوری زدشمنان پامال

ظهوری بسته تعویذی ببازوی خود از موئی
که در شب گردی کوئی ز ترسیدن برون آید

سود عشق آن قدر نیما شد — صبر اگر در سفر نیما شد
لب بی ناله ما که لب خواند — سر بی درد سر نیما شد
در دل بیدلان غمزه پرست — رگ بی نیشتر نیما شد
کوه کاه ست در ترازوی عشق — کمتر و بیشتر نیما شد
ای خوشا گریهای خشک لبان — ابر را چشم تر نیما شد
تلخکامی بشورم آورد ست — چاشنی در شکر نیما شد
بخت فیروز دوستان دارند — دشمنا نرا ظفر نیما شد
کوه را زیر بار هجرانت — مهرهای کمر نیما شد
لب بدشنام بادیش آلود — که دعا بی اثر نیما شد
غالباً مرده بخت خفته من — ورنه خواب انقدر نیما شد

با ظهوری دگر مشو رهنمار
که ظهوری دگر نیما شد

گمان داری که جز مهر و وفا از من نمی آید — چو تقلیدم بشورانند چرا از من نمی آید
اگر غیرت کند لازم که راه بیری بپویم — روم تا انتها لیک ابتدا از من نمی آید
عزیزان بر نمیدارند لب از شکوه بیجا — شکایت هم اگر باشد بجا از من نمی آید
بطاقت نسبت دل دور تر از من بتابی — بگفت مصلحت بین اقتدا از من نمی آید
ز طفلی کرده عشقم تربیت خود را برآوردم — بتسلیم و رضا چون و چرا از من نمی آید

باشک سرخ و رخ زرد کی توان پوشید
که عشق در و نهان آشکار بخش کند

کند ز چهرهٔ خوی کردهٔ تو دریوزه
طراوتی که بگلها بهار بخش کند

کسی که گشت بطوفان گریه دریائی
بر د هزار میان در کنار بخش کند

ز شعله خوی خود این شکر بزبان دارم
که داغ بر جگر داغدار بخش کند

هزار صید شود کشته بر سر یک زخم
اگر شکاری خود بر شکار بخش کند

چه خشم و ناز که ناکرده ماند و وقت گذشت
نکرد سعی که بیزار و یار بخش کند

برون کند مژه پنجه در گهر بخشی
که دُر اشک بجیب و کنار بخش کند

کسی بعشق تبان خیر بیند از زنّار
که دلق تقوی خود تار تار بخش کند

ز شور خندهٔ او روزگار میگوشد
که بر نمک دل و جان نگار بخش کند

در اعتبار ظهوری ست صد یک اغیار
ازین چه سود که موی هزار بخش کند

خوش آن کز بهر آسایش ز رنجیدن برون آید
سخن بینی کند و ز عیب نادیدن برون آید

توان چشمی بدین در تماشا آشنا کردن
برویش گر نگاه از ظلمت دیدن برون آید

زمانی از زبان لاف گفتن آیدم باور
که گوش از عهدهٔ بیغاره نشنیدن برون آید

ازان بیشم که بیشی را بپا سنگ کمی آرم
کسی این پله گر خواهد ز سنجیدن بدن آید

بمنع ناله قفلی بد بان از هر نفس بندم
اگر دانم که درد از دل بنالیدن برون آید

مبادا خار راه هجر در پا پیچ دشمن را
بکاوم تا بتارک گر بکاویدن برون آید

بهار آمد ز رگس باغ دارد چشم بر راهت
که گل از غنچه میخواهد بگلچیدن برون آید

بامید جوابی گوش بر خود تا کی پیچید
شود روزی که روزی لب ز پرسیدن برون آید

گرد مبسند صبا گو تبار طرّهٔ او
که عطر قافلهای تتار مے بازد

بساط خویش بصحرا اگر کشد در عشق
هزار سینه فزون لاله زار مے بازد

اگرچه هیچ غزالی نداشتست این چشم
ولی زهره نگاهی شکار مے بازد

چنین که نغمه فتادست در پی نقسم
ز ناله گر نرود در حصار مے بازد

کسی نباخته بهتر قمار عشق ازمن
وگر بکینه روم روزگار مے بازد

به نرد عشق ظهوری ز پا کبار نهست
بهست و بود شکیب و قرار مے بازد

کسی از عشق آب رو هوس کرد
که خاک ره بفرق ملتمس کرد

ز هر کس همتے دریوزه میکن
مگر خود را توانی هیچکس کرد

چمن چون نشگفد در سیر کویش
گل در پیچان خود را خار و خس کرد

بچشم دعوی ابرست بیجا
که دیدم چشمه پیشش گریه بس کرد

ازین افغان که بلبل کرد در دام
نه تنها خود چمن را در قفس کرد

شد امین از گسستن رشتهٔ عمر
خوشا آنکس که از آهت نفس کرد

زهی بیگانگی کآمد چنان پیش
که هر جا آشنائی بود پس کرد

بشنبه لطف جامی جمعه دانست
ازان همسایگی با او هوس کرد

رسید آوش ظهوری مانده محروم
مبین بیچاره داد از داد رس کرد

صبا زکویتو کحل غبار نجش کند
ز چین موئیتو مشک تتار نجش کند

ز طرّهٔ تو پریشانی که گردد جمع
بحال شیفتگان روزگار نجش کند

شکیب و صبر و دل و دین ببادرفت همه
چه‌ها نکرد هوایش هنوز تا چه کند

اگرچه خیر گریم مید هد زبان دل هم
بروز وصل ندانم من حیا چه کند

بهر کسی شده کاری حواله روز نخست
خطاست شکوه جفا گر بخیر جفا چه کند

بنود جای دران دل بجز ظهوری را
نمانده است برآتش ببزم جا چه کند

هوشیاران را میت بیهوش کرد
حرف سازانرا غمت خاموش کرد

مبتلایانِ قدیمی را بنو
پیچش مو حلقه در گوش کرد

تا رود بیرون بجوش از خون خویش
عشق در جامم خم سرجوش کرد

دل حریفِ زخم بیرحمان بنود
حسرتِ خود را تمنا پوش کرد

چشم ساقی با وجود آن شراب
داروئی در کار عقل و هوش کرد

تلخی دیدن چه شیر نیم بکشت
خضر جامِ زهر را شکّر نوش کرد

باید امروزش سراپا شد نگاه
انچه با من از تغافل دوش کرد

ذرّه را نازم کز امید فراخ
سعیها در تنگیِ آغوش کرد

میکنم بازی به پندِ ناصحان
عشق طفلانم چه بازی کوش کرد

شد ظهوری عمرها همدست غم
تا نفس با آه او همدوش کرد

چمن چو با گل رویش قمار میبازد
چه باغها بجهیز بهار مے بازد

چنین که دل شده مفتون وعدهٔ پیم
که خویش را به انتظار مے بازد

باین فروغ زرآفتاب اگر نخورد
گدا ز کوزهٔ داغش عیار مے بازد

جمع گردید دل و سینه براحت افتاد
وقت آنست که داغت بجگر پردازد

زخمی تو زدل اندیشهٔ مرهم راند
هرکه زهر تو خورد کی بشکر پردازد

چیست سامان که ببل رخت کشد از روضش
پا بنه بر سر آنکس که ببسر پردازد

عطر آهست که در سنبل مو پیچیدست
تازگی در گل رو دیدهٔ تر پردازد

دیده را سرمهٔ دیدار کشیدیم بچشم
شامم از پرتو روی تو سحر پردازد

ای خوشا حال خیال تو بخاطر پرداخت
زین چه خوشتر که جمالت بنظر پردازد

لب خود از بوسه تهی بر قدم قاصد شد
حق دهد هوش که گوشم بخبر پردازد

چرخ از تیرگی انجم خود داغ شود
تیره روز تو چو از آه شرر پردازد

رفته بیرونقی کار ظهوری از حد
عیب شاید که باحوال هنر پردازد

دلی که کرد بدرد تو خو دوا چه کند
کسی که گشت شهید تو خونبها چه کند

کسی که فرق هوس دارد از خجسته پیان
اگر نه فرق کند در رهِ تو پا چه کند

چمن ببوی تو هر روز تازه میگردد
اگر تو تیغ کشی رایت صبا چه کند

لبت ببوسه بخیل و گدائی اول
چه وعدها که نشد کهنه نوگدا چه کند

بروی رحم در مشورت مبند چنین
خوشت فتاد به بیگانه اشنا چه کند

سبک مباد اثر مدعا چه سنگین ست
بغیر ازین که بتازد کمر دعا چه کند

خراب حالی من گشته عرض و آمد نش
مقرری شده تا ناز را قضا چه کند

جدا زهم نتوان کرد گرم خونا نرا
عبث ز سینهٔ من داغ خود جدا چه کند

بهر رهی که فتد پیش رو برو آیم
زمان زمان نکند روی برقفا چه کند

بجای شوق در دل صبر کشتم | بخرمن گندم خود را که جو کرد
بهار گلشن رخ فصل خط است | کهن گردیده عشقم حسن نو کرد
شراب از خوی برویش تخم افشاند | توان خورشید از رویش درو کرد

ظهوری محملی انداخت در پیش
که دیر و کعبه را دنبال و کرد

داغ درون چو شعله بیرون برآورد | در چاره گریه موجه جیحون برآورد
تا فصل حشر از سمن و لاله نوبهار | لیلی همه ز تربت مجنون برآورد
شیرین کجا ز رشک بگلگون دهد عنان | فرهاد اگر ز رشک نه گلگون برآورد
سنجید کی به پله عشقم هوس شدست | آری سبک گران و کم افزون برآورد
نم در کجاست خواهش عشقم جگر مکید | کو نشتری که از رگ من خون برآورد
غم جان گزاست لب بگزیدن سپرده اند | زهری نخورده ام که کس افیون برآورد
اورده حسن دعوی روشن سوادئی | تا سر ز خط عارض او چون برآورد
دردست عاشقست فراق و وصال او | تا خویش را بعشق کسی چون برآورد
غمهای جان من همه نوشته میرود | میبایدش نشست که مضمون برآورد
در رزم عشق عقل و سپاهش چه عاجزند | در روز گیرد و ار شب خون برآورد
هر کس که سجده پیش براهیم شه کند | از سجده سر بقفر فریدون برآورد

سودا نکرد هر که ظهوری بهر شاه
دهرش بهر معامله مغبون برآورد

خیره چشمیست حیا گر بنظر پردازد | مدعائیست دعا چون باثر پردازد

حسن می سنجد با بروی تو ناز — ببین ترازو در کفش مو میلرزند

شکر کز بهر ظهوری هست خوب
هر چه بر گوش تو بد گو میلرزند

چیده ام بر هوس دکانی چند — سود خود کرده ام زیانی چند
خاطرش غنچه ماند آنکه بچید — از گلت باغ و بوستانی چند
بر سر انگشت پشت دستم ماند — خواستم بر لبش نشانی چند
لعل و یاقوت تر اگر خواهی — ریزم از دیده بحر و کانی چند
کشتی ساحلی خطر دارد — بکنار آورم میانی چند
بحدیث تو قصه بیبالد — گشته هر حرف داستانی چند
نذر آتشگه غمت دارم — خشک تر از نی استخوانی چند
پای در جستجو ز کار افتاد — در سراغ افگنم زبانی چند
خضر در آتش ست از آبش — در محبت نکند جانی چند
سینه بازار میزند کز داغ — هر طرف وا کند دکانی چند

نشنود قصهٔ ظهوری را
نکند گر بدرد فغانی چند

بهار آمد ز دل غمها درد کرد — بمی زاهد ردای خود گرو کرد
فغان و ناله رسوا زمانیست — دلم با درد ش این گفت و شنو کرد
تبارک بسکه مجنون خاک افشاند — بهامون پشتهارا جاله گو کرد
کشادِ ابرو دربان کجا رفت — بیارا در لبش بخیم برو کرد

در عشق دل آرامان تواند کوفت بتیاری — که هم آرام از دل هم دل از آرام بردارد
تغافلهای صیادت آفت حق نگهدارد — نگردد صید بی‌پیکان یکی چشم از دام بردارد
گدایان نگه را سیر چشمی عیب میباشد — ز حاجتمند میباید کریم ابرام بردارد
اثر کام دعا را شکرستان میکند آخر — چنین گر چاشنی از تلخی دشنام بردارد
زبان خالی کنم از حرف چشم افتد چو بر قاصد — نمیگویم لبش چون انیمه پیغام بردارد
کنم از داغداران سختگی در یوزه میخواهم — کف خونی که جوش آرزوی خام بردارد
چو در طاعتگه زنار زیبان زهد ره یابد — سجودی تحفه پیشانی اسلام بردارد
درازی نیست چندانی که پای بسته بگشایم — رسید نهای بی‌پیشکار رام بردارد
تجرد از گرانباران این رهست درماند — بحرمان حرم سالک گر احرام بردارد

چو میپوید طریق وادی ناموس میباید
ظهوری توشه نیکی برای گام بردارد

قامتش بر سرو پهلو میزند — پیش رویش لاله زانو میزند
شاه زرخمی سینه را در طاعتت — خویش را بر خنجر او میزند
یتوان سر پنجه خورشید تافت — ذره حرف روز بازو میزند
کاه را گویم که برکن کوه را — ناتوانی لاف نیرو میزند
با جمالش میزند خورشید دم — در دمش شمشیر بر رو میزند
کاروان دعوی اعجاز را — راه آن چشمان جادو میزند
عشوه برنرگس زد از چشم تو دست — شیر مردان را بآهو میزند
لاله از روی تو کار رنگ ساخت — سنبل از موی تو بر بو میزند

زره پوشست جان از زخم پیکان — که این جشمان ترکش بند دارد
بزیر هر جشم چندان جا جلش نیست — جهان پر شور شکر خند دارد
بجا نبازان خود چندین نتازد — کند فکری که چون من چند دارد

ظهوری کرده روز خود چو موبش
همه شام سحر مانند دارد

مژه ها اشکبار باید کرد — دشتها چشمه سار باید کرد
نمکے را اگر بشورانے — دل و جانے نگار باید کرد
هر من موی را بوعده گهے — دیدهٔ انتظار باید کرد
در جنان آنچنان هوائی نیست — سر کو اختیار باید کرد
پاس عهد و قرار باید داشت — ترک صبر و قرار باید کرد
تا جگر پارهٔ کشے بکنار — سخت دل در کنار باید کرد
همه کاران چه سخت بیارانند — خویش را هیچکار باید کرد
بر پرانیده ام کبوتر دل — شاهبازی شکار باید کرد
میکنم سینه ها جهیز جگر — که بداغش قرار باید کرد
جانب عشق خوش فتاده عزیز — بعزیزیم خوار باید کرد
داغش افگند بر درون گذری — جگری برگذار باید کرد

شد ظهوری علم بسبزی
یاد او را بهار باید کرد

خوشا رندی که کامش از شراب کام بردارد — مذاق حرف جم از لب بزر مین و جام بردارد

گوید خبر از تیرگی روز ظهوری
هر فال که از دفتر ایّام برآید

جمع آن دل که ز آغاز پریشان افتد
سره آن سر که ز فکر سر و سامان افتد

زخم او نیست اگر راه بهم داند
درد آن نیست اگر در پی درمان افتد

تشنه تر میشوم آبم نچکانید بلب
ای خوشا تشنه که در چشمهٔ حیوان افتد

بره باد چرا غم شود افروخته تر
میشود مشعل اگر بر دم طوفان افتد

غنچهٔ دل بشگفتن بر دآن بلبل را
کز قفس بال کشاید بگلستان افتد

دست در جیب دری بسکه روان گردیدست
در گریبان چکنم چاک بدامان افتد

ذوق از عیدی طفلانه نباشد در عشق
عیدی آنرا که ز شمشیر تو قربان افتد

در پی نکهت موئیتو دو چندانی
که گره در نفس نکهت ریحان افتد

بار دوشست ظهوری سرت از خویش مران
که سر پر جگران بر سر میدان افتد

جنونم عقل را در بند دارد
دلم غم را ز خود خورسند دارد

زبان از حرف زهرش تلخ گردید
بشیرینی سخن بر قند دارد

بجز مهرش نمیباشد همائی
جهانی را سعادتمند دارد

نفس را زور غم در هم چنان کرد
که هر آهم دو صد پیوند دارد

میان پر کرده دریا را بیک تک
چه راهی گریه ام در بند دارد

کند ساقی بنائی توبه را
که صد پا بست از سوگند دارد

برو ماصبح مچین خوان نصیحت
که گوشم امتلای پند دارد

نخ آهی بدست آور مگر خود را بروی زر
چرا هر موی بر تن زین هوس سوزن نمیباشد

بجا روب نفس حرفِ تمنا از زبان رفتم
حدیث کام در کام و زبان من نمیباشد

ز رشک غیر دل انبار داغ غم نمیسازم
که هرگز خوشه چین با برق در خرمن نمیباشد

جگر موم ست تا با آتشِ دوری کجا دارد
متابان کورهٔ حیران دل از آهن نمیباشد

ز در تا در نیابی روشنی بر شب نمی افتد
براه صبح کس را چشم بر روزن نمیباشد

حنائی از گل قربانگهِ من آن کفِ پا را
که خون هر که شد پامال در گردن نمیباشد

چه پروا گر جهان را سر بسر خون خطر گیرد
ظهوری در نهانی دوست را دشمن نمیباشد

تا چند تمنا پزم و خام برآید
تا چند سحر بردرم و شام برآید

از هیچ دلی رم نکند مهر غزالان
ایوای اگر رام تو آرام برآید

از کام اگر ناله برآید چه تفاوت
مشکل شود از ناله اگر کام برآید

در مزرعهٔ عشقت عجب آب و هوائی
گر ننگ بکارند همه نام برآید

این حوصله بر قطرهٔ گمنام که بیند
خواهم که بدریا کشیم نام برآید

حاصل شد از و آرزو یم لیک بدین خواست
چون کام گدایان که بابرام برآید

در شکر خلاصی چه پر و بال فشاند
مرغی که برای قفس از دام برآید

در خانه خرابان فگند آتش دیگر
خورشید قیامت اگر از بام برآید

از دامن خوبان نکند دست غریزی
تا کام دعا از تو بدشنام برآید

گر ضابطهٔ حسن ترا در نظر آرند
نور مه و خورشید همه وام برآید

منجواست تف آتشی از شعلهٔ خویت
ترسیم که خاکستر ما خام برآید

عجب باشد از جذب عشق زلیخا
که چون گرد خود کاروان برنیارد

بجلدی کبوتر کنم قاصد انرا
پیامم اگر بر زبان بر نیارد

کهن ژندهٔ خویش رامی پرانم
نوی زاطلس و پرنیان برنیارد

سبکروحی عاریت کن ظهوری
زهی ننگ اگر تن چو جان برنیارد

دلم را بمن مهر ازکین برآورد
جبینم را بلطف از چین برآورد

بزرگیهای عشقم تربیت کرد
هم از خردی مرا غمگین برآورد

زحشمت آسمان بستر نخواهم
برآیم آستان بالین برآورد

شمیم نسترن زار گریبان
زمنقارم خرمن نسرین برآورد

صبا در سنبل آن طره پیچید
زهر چین نافهٔ صد چین برآورد

زرویت داد گل ترتیب دفتر
که فال بلبلان رنگین برآورد

خوشا کنجشک دل بخت همداشت
شکارت شد پر شاهین برآورد

شب هجران زبس اختر شمردم
سرشک از چشم تر پروین برآورد

چه غوری چشم تر در گریه کرده است
زغواصان که در چندین برآورد

ظهوری دمکشی کردش بآئین
اگر دشمن دم نفرین برآورد

رهورا نسبتی هرگز بجیب من نمیباشد
چه کار آید گریبانی که تا دامن نمیباشد

تل خاکسترم در سایه دارد تودهٔ سنبل
اگر اینست گلخن در جهان گلشن نمیباشد

سرانرا میرود در رزمگاه عشق پا از جا
بجز زخم تبر بر مفرق و جوشن نمیباشد

ز کار عشق و جنون جمع میشود خاطر
اگر نجویش ظهوری حواله میگیرد

حدیث داغ چه گوئی نشانه میخواهند
ز آه گرم چه لافی زبانه میخواهند

امید هست که راحت نشین شود خاطر
که داغهای تو در سینه خانه میخواهند

کرشمهای خم ابروی کماندارت
ز جان نشانه و از دل نشانه میخواهند

خوشا تغافل سودای عشوه پردازان
برای دیدن پنهان بهانه میخواهند

شنیدهٔ همه کس بادشاه وقت خودست
ز بند و طوق اسیران خزانه میخواهند

ز ماهیای تری ذوق دارم ای مطرب
برای خشک نشاطان ترانه میخواهند

بسادگی که ازان قوم نقش خورده مباش
که خویش را بدو روئی یگانه میخواهند

در معامله بر چین مباد خواجه کسی
بآن متاع که اهل زمانه میخواهند

معاشران ظهوری ز نخبتا بیداران
برای خواب ظهوری فسانه میخواهند

خوش آن مرغ کز آشیان بر نپرد
ز بیرت اگر خونفشان بر نپرد

نفس را بپرواز افگند حرفت
چرا قصه از داستان بر نپرد

به بستان نبردم رخ زرد خود را
که از ترس رنگ خزان بر نپرد

کند شعلهای درونی کبابش
ببال نفس گر فغان بر نپرد

نگویم خطرهای دیوانگانرا
که روح از سر عاقلان بر نپرد

رمیده دلم بلبل گلبنی شد
که از راندن باغبان بر نپرد

کجا شمع کو بد در پای کوبی
که پروانه دستک زنان بر نپرد

بداغ سینه دادی منّتی بر سینه میباید
بضبط راز مهری بر درِ گنجینه میباید

تماشای نزاکتهای عکسش دقتی دارد
جلای چشم دید و صافی آئینه میباید

بکار مهر استادم ز کس مزدی نمیخواهم
دهم تعلیم آسایش دلِ بی کینه میباید

ز اخگر عشق در مهمانی پروانه نقل افشان
مگس را بر سر خوان هوس لوزینه میباید

بتقویمی که مستان روز خود دانند شنبه را
بی تکلیف زاهد در شبِ آدینه میباید

بشیخ نو درآمد التفات کهنه زندان بین
پریر آمد بالیش بادهٔ پارینه میباید

گزند چشم بد در پی مباد اطلس بزاز ترا
دعای صاحبانِ خرقهٔ پشمینه میباید

باین کام و زبان نتوان فغان و ناله پروردن
ز شوق داغ خوش داغی ظهوری سینه میباید

خطیبم در ثنای شاه نورس خطبه میخوانم
بنای منبر از افلاک این نه زینه میباید

ببزم عشق تو واعظ پیاله میگیرد
چه دیر کرده می دیرساله میگیرد

بگلشنی که گذار تو نو بهار افتد
نگاه بوی گل و رنگ لاله میگیرد

رسانده جبهه بداغ تو ماه میرسدش
بزیب بندگی از طوق هاله میگیرد

چرا بخوان گدا اینچنین نبالد دل
برای داغ تو خود را نواله میگیرد

بشرح غم لب خاموش دفتری دارد
که متن هر سخنش صد رساله میگیرد

ببوی سنبل آهش جهان ختن گردد
کسی که دلبر مشکین کلاله میگیرد

بخواجگی نبهم مسندی که بندگیم
قبول کرده و بخشم قباله میگیرد

به پردهٔ نظرم بخیت عارضش نوری
که پرتو مه و خور را به هاله میگیرد

شکست طرهٔ ساقی تبوبرام بر خورد
بعشق عهد و رستان پیاله میگیرد

که دیدست اینچنین صیاد قدرت آن مروت این
که زخم فربه از نخجیر لاغر برنگرداند

ثبات دیگر از بهر قرار وعهد خود بردم
مگر عهد و قرار خویش دیگر برنگرداند

ز گل زیباست در بزم بازی بلبل بر گردن
بتحریک صبا آخر ورق گر برنگرداند

نباشد چشمتی در جرگهٔ نعلین پوشانش
گدای کوی عشق از سر گرافسر برنگرداند

فلک بیهوده گاهی در پی افتادگان افتد
ز سیر خویش ما را سیر اختر برنگرداند

بفانوس احتیاجی نیست داغ سینه رشکم را
چراغی بر نمیفروزم که صرصر برنگرداند

بنوردم آگهی از لبهای خشک و جلهٔ جیحون
وگر سیلاب حسرت دیدهٔ تر برنگرداند

کجا ستدره منتهای مهوی شهر و کو گردد
ز غوغای خودم غوغای محشر برنگرداند

ظهوری شاد ازین شادابی امید خود مگیری
که ساقی خشک لب ما را ز کوثر برنگرداند

ز شمشاد بلندش جلوه های سدره پست آمد
سخن میرفت از رویش سخن بر مه پرست آمد

کهن شرط نیاز و ناز نو شد در زمان ما
چو دادم دست پیمان یادم از عهد الست آمد

خمار از مغز من ظرفی نه بست و هم نمی بندد
از ینجا مست میرفت از انجا هر که مست آمد

برون کردم ز خلوت خویش را هنگام صحبت شد
ز خود در حبت و جو برخاستم وقت نشست آمد

بنخت خویش نازم بستی کردم درست آخر
چو زلف پر شکنجش مل بکار صد شکست آمد

حضیض فرش و اوج عرش را یکپایه میباشد
اگر یابی تفاوت فکر همت کن که پست آمد

براه تند سیل بادهٔ صافی چه میباید
بنای توبهٔ رندان که لایش پای بست آمد

ظهوری پای خوردی توبه لغزشگاه غلط باشد
ندانستی غنیمت کاینچنین ساقی بدست آمد

رنج آسودگی کشیده دلم — غم آسودگان چرا نخورد
گشت ظاهر ز خضر میل بقا — وای او باطن فنا نخورد
قدم راه روز ره سپرست — انتها گر ز ابتدا نخورد

چه خوش افگنده غم ظهوری را
اگر از دستگیر پا نخورد

در ابرو کسی انقدر چین نچیند — چرا چین دران زلف مشکین نچیند
قیاسی ندارد ز مهرم چه پرسی — کسی مهر در دل به تخمین نچیند
تو پروا نداری که بر من نچیدی — چرا بر رخم گریه پروین نچیند
بمن کیست همدم درین استباری — حریفی که در عرصه فرزین نچیند
تذرو دل من نیاورده بختی — که پرواز در بال شاهین نچیند
اگر زاری بلبل انیست ترسم — گلی هرگز از عمر گلچین نچیند
ز پیراهنی گر شمیمی نیارد — صبا عطر در برگ نسرین نچیند
به بستر چرا فتم کسی از برایم — بجز خشت آن کوی بالین نچیند
ندارد دمی آنکه صد زخم بیرون — ز تیغی بافسون تحسین نچیند
چنین خال کان شوخ بدکیش دارد — چرا داغ بر سینه دین نچیند

ندارد ظهوری مهجر اضطرابی
که در خاطرش وصل تسکین نچیند

دلی دارم که رو از تیغ دلبر برنگرداند — چو با مژگان در افتد رگ ز نشتر برنگرداند
سیاه خنده را غیر از نهر لعلت نیست درمانی — براه افتاد اشکم گر به لشکر برنگرداند

برتن از قهر چرخ موشده است — دشنهٔ انتقام ما نخورد
میفرستد اثر نباله پیام — گوشمال پیام ما نخورد
برنیاید دل از هوس بختن — جوش از آه خام ما نخورد
داد پیراهن نسیم زنیم — غارتی گر مشام ما نخورد
داده پاشی نه انچنان دانیم — که ملک پیچ دام ما نخورد
فوج اندوه ماند دیده فلک — تکیهٔ از دحام ما نخورد
مهر سرمایهٔ هوس دارد — حسرت پای بام ما نخورد

چون ظهوری گدای میکده ایم
کیست جم مے بجام ما نخورد

غرقم از تیغ چرخ دانخورد — نترند روزگار تا نخورد
بحر پیمان نقش باز بگو — ساده باز از کسے دغا نخورد
گر نه بیگانه گوی گردد لب — حرف بر گوش آشنا نخورد
منعمان فکر دست فرد کنند — جز گداز خم خونبها نخورد
نقش تسبیح بر کفش ننهند — گر شراب تو پارسا نخورد
نرود پیش کار رسوائی — از ملامت اگر قفا نخورد
خویش را مست اگر نخواهد ناز — می بیاد نیاز ما نخورد
بند گردیده ناخن خس و خار — نیش رشکی رگ صبا نخورد
عجبی نیست زین نفس که مرا — گر اجابت دم دعا نخورد
میشود تیره بخت تر از زاغ — استخوان مرا هما نخورد

تماشای چشم اشک فشان / لخت لختِ جگر بر اندازند
پردهٔ شب بیا دو دامن آه / از جمالِ سحر بر اندازند
حسرتِ غمزه چون خورند فرو / بنفس نیشتر بر اندازند
کوه را چون بلاله بطر ازند / خونِ دل تا کمر بر اندازند
اوج پرواز شان اگر یکبال / نرسد بال و پر بر اندازند
از سر ذوق سر بجای کلاه / در نشاطِ خبر بر اندازند

چون ظهوری در آرزوی نثار
اشک رشکِ گهر بر اندازند

زد از شرر آه شبم مشعلهٔ چند / با شغل غمت فارغم از مشغلهٔ چند
از بوی شراب تو چنین مست خرامم / کو تعبیه در هر بنِ مو حوصلهٔ چند
در بیع گهِ خاطر سودا زدگانت / آورده خیال تو فرو قافلهٔ چند
در هجر تو بسپردن جان بدعت ما بود / داریم مرد لبستگی خود گلهٔ چند
ویران شده دل کلبه وری نکند طرح / تا صرف نبایش نکند سلسلهٔ چند
در دشتِ طلب گرم روانست که از برق / در هر قدمی پیش فتد مرحلهٔ چند
از خشک لبانت نشمارند درین راه / در آب نشان بر کفِ پا آبلهٔ چند
فصلی بسر آئیم ازین قرب که مارا / دائم میان گل ربو فاصلهٔ چند

بر بخت خرد چند نهی گوش ظهوری
از علم محبت بشنو مسئلهٔ چند

درد کش صاف جام ما نخورد / ننگ ساغر نبام ما نخورد

بال طوطیست در شکنجه درد — زاغ رنج قفس نمیداند
صید نخجیر شیر میخواهد — شاهبازی مگس نمیداند
تنگست آرزوی غوا صیش — هرکه پاس نفس نمیداند
آخرین گام اولین قدمست — راه رو پیش و پس نمیداند
ناله از محملی خزیده روی — که زبان جرس نمیداند
دل ما مهر خویش ساخته صرف — مهربانی بکس نمیداند

شد سراپا هوس ظهوری لیک
گر بپرسی هوس نمیداند

در لبت حرف من نمیگنجد — گله ام در سخن نمیگنجد
با امید اینقدر نزیست کسی — بیش ازین زیستن نمیگنجد
هجرت آنجا که عرض جاه دهد — مرگ در جان و تن نمیگنجد
در غمت آنکه میرود از شادی — لاشه اش در کفن نمیگنجد
لب برافشای راز قادر نیست — سخنت در دهن نمیگنجد
یک سخن از تو طرح گردیده — در هزاران سخن نمیگنجد
در نگاه فتادگان قدرت — جلوهٔ نارون نمیگنجد
گل خجالت بهار بر سر زد — خرّمی در چمن نمیگنجد

خوش قوی پنجه است بازوی عشق
چاک در پیرهن نمیگنجد

عاشقان چون نظر براندازند — با فشارند و سر براندازند

کشته مارا تغافلت صد بار — چشم داریم خونبهائی چند
مدعی یک نگاه قاتل گشت — عرض گردید مدعائی چند
کرده بیگانه زاشنایانم — عشق بیگانه آشنائی چند
ساقی ما بخانقاه نرفت — لای پالا نشد روائی چند
مطرب ما ره حجاز نزد — مانده در کعبه پارسائی چند
میرود گرچه میر قافله پیش — هست همراه رو قفائی چند
مرحمتهای درد اگر انیست — میشود رشک کش دوائی چند

ازدل تیرهٔ ظهوری کرد
صبح در یوزهٔ صفائی چند

جان را جانی ببتن درآید — یادت چو بیاد من درآید
در سخنم بوصف رویت — پیرایهٔ صد سخن درآید
از فکر قد تو سرو دوشمشاد — در سینه چمن چمن درآید
در باغ همه بهار روید — کز خار تو یاسمن درآید
ره باشد اگر بدیدهٔ عشقت — بس شیخ که برهمن درآید
عیبست مباد آفت حبیب — جائی که بدوختن درآید

از عیش برآمدم ظهوری
باشد که غمش بمن درآید

عشق پرور هوس نمیداند — لابه ملتمس نمیداند
بلبل و قمقمهٔ گل و گلزار — سخن خار و خس نمیداند

چه کاری نکرد ست فصاد مژگان — زرگ را شونش نیشتر میتراود
چه خوش ناخنی بند کرد ست دردش — ز نالهٔ خراشِ اثر می تراود
چه پروانه از شعله بر میفروزد — تف جانش از بال و پر میتراود
دران خطه خطِ امان از اسیری — که خونش بر تیغ خطر میتراود
بگو قاصد ارد انی این طرز بافی — زلال اثر از خبر میتراود

تماشای آنروی کردم ظهوری
طراوت نگر کز نظر میتراود

بمحشر کس از خاک سر بر ندارد — اگر تیغ تو سر دگر بر ندارد
همین عیب دارد گه خود نمائی — که اندازهٔ هر نظر بر ندارد
سبیلست زهرش برای چه شکر — حلاوت ازین بیشتر بر ندارد
چه مقدار شرمندهٔ میخورانم — عجب گر ز من اینقدر بر ندارد
مرا صرفهٔ نیست در کنج کاوی — شنیدن پی هر خبر بر ندارد
نه آن سعی در صیقل سینه دارم — که شام صفای سحر بر ندارد
بافتادهٔ میرسد سود کوشش — که جز پویه زاد سفر بر ندارد
برد یاد عرض خروش فغان را — نفس تا خراش اثر بر ندارد
گزندِ نظر را سپندی بسوزم — که داغ تو چشم از جگر بر ندارد

در کام بستی بروی ظهوری
بقفلی که جز زور زر بر ندارد

مانده باقی اگر جفائی چند — وام خواهم ز خود وفائی چند

خونبهای خویش بر بیگانه ریزم روز حشر
گر برای کشتن من آشنا را گرم کرد

چند میدانی که خواهد تا خت خواهد بزم شد
مژده ارباب غارتش جفا را گرم کرد

تا هوس هرسو نیندازد بساط خیرگی
عشق وکّالت بازار حیا را گرم کرد

ناله را از همدمان خجلیش کرد آخر اثر
دود میکرد آتش در روی دوار اگرم کرد

در گلستان برگل صحبت نشستم از غبار
نفس افسکر شد تف آهم صبا را گرم کرد

خواستم ایّام را کردست زعمی اینچنین
جوش من در عافیت جوئی بلا را گرم کرد

نادهان نکشود واعظ در صف مستان سبو
قلقل می از گلو ساقی ادا را گرم کرد

میتوان کرد جوش مالیدن ظهوری کوششی
کاه را بین چون بکاهش کهربا را گرم کرد

لای خواران عشق رویانند
خاک خسیان عبیر بویانند

پیر میخانه بین و یکرنگانش
سرخ رویان سفید مویانند

تفته جانان کنند شعله بجام
گرچه با خضر هم سبویانند

داونی داده اند و کم هم نیست
این حریصان زیاده جویانند

راه گوشم همه حراشیده است
چند گویان درشت گویانند

درگدازم ز رشدم مدعیان
نرم چشمان چه سخت رویانند

مان ظهوری بگیر به کار افتاد
پاک بینان نگاه شویانند

می عشقم از چشم تر می تراود
ز مانیم حسن از نظر می تراود

بزهرش مگر بر گرفتند کامم
همه از زبانم شکر می تراود

چه جوئی درین کوچه بندی تعلق
زبیگانگان شوکه همخانه گردد
با فسانهٔ من بکن گوش تا سحر
که خوابت به بیداری افسانه گردد

ظهوری شود آشنا دیده وقتی
که از دیدن غیر بیگانه گردد

سران در رزم مغفر بر ندارند
سر انداز ند و خنجر بر ندارند
شرر سان شعله گر خورشید بارد
چراغ از راه صرصر بر ندارند
شود بالین سری را آشنائش
که در غوغای محشر بر ندارند
سخن بر سدرهٔ طوبی ستاران قد
بسخود سرو و صنوبر بر ندارند
ازان آبی که حسرت کش شود خضر
چرا از جوی خنجر بر ندارند
بملک خود سران بیداد پیداست
که از راه سکندر بر ندارند
بشهر شور بختان شیر خوردم
که کام اینجا بشکر بر ندارند
رگ جان چون نمیکاوی بفرمای
که مژگان تو نشتر بر ندارند
گذشتم از ورت این راه بکشای
که خونها هر طرف سر بر ندارند

ظهوری شکوه خوش باشاخ و برگفت
ز نخل انچنین بر بر ندارند

داغ جا در مغز دل میخواست جا را گرم کرد
خون کف جوشی برون آورد ما را گرم کرد
کام در زهرم فرو شد لذت شکر گرفت
جلوهٔ طوبی نهنک سروی گیا را گرم کرد
مرحمت بین ذره می پرد ببال آفتاب
عذر هم بر جسن شه عشق گدا را گرم کرد
ذوق عزت هیچ پاس حشمت آن لب نداشت
حسرت دشنام جوشی زد دعا را گرم کرد

ز بزم خود بعیب ننده پوشی بر نمی خیزم
تمایان تر شود اطلس که با شپمینه ننشیند

چه شکر لذت تلخی بنجت شور بر گردد
بشیرینی اگر زهر تو با لوزینه ننشیند

یکی بر خیز از بهر تماشای جمال خود
که هر سو پرتو صد طور در آئینه ننشیند

دل امسال از برای صافی خود پوستی دارد
خوش آن کز نه نشینی چون وی با رینه ننشیند

ازین فخر مکه شبنم کرد کسب از صحبت رندان
عجب کز ننگ دیگر پهلوی آدینه ننشیند

ظهوری بر در دلها برای گنج میگردد
مگر چون مهر روزی بر در گنجینه ننشیند

تا هوائے تو بر دماغ نزد
لب در داستان باغ نزد

برایاغت چنین که تقوی زد
هیچ پروانه بر چراغ نزد

طالبت در طلب بگنج رسید
پا بسنگ ره سراغ نزد

پذیرفت گونه مستیش
هر که در خونِ دل ایاغ نزد

آه تا عنبرین طناب نتافت
نکهتش خیمه بر دماغ نزد

سینه خامست در فغانکاری
بر جگر پنجهائے داغ نزد

همه از درد در غم ظهوری گفت
حرف آسایش و فراغ نزد

ز آشفتگی خواب دیوانه گردد
اگر حرفِ زلف تو افسانه گردد

زمین جگر از خراشِ فغانم
شیارست داغی مگر دانه گردد

ازین خوبتر شعله سیری ندارد
که تا صبح دنبال پروانه گردد

نشان سرافرازی افتادگانرا
گدای در عشق شاهانه گردد

کرده در خنده گر لب اسرافی — گریه از دیده انتقام کشید
میزند چرخ خنده بر روزم — گر نه دیگر سحر نمیخندید
بیجودی گر نبرده ام بسفر — جان زتن چون وداع می بوسید
گر نبودی امید دیدن تو — که دگر روی زندگی میدید
صبر نخجیر شد درین آشوب — دشت دشت از فضای سینه رمید
گشته افسانه حرف روزسیاه — این فسون بر سپیده دم که دمید
گریه کرد و بسینه داد فرو — صبح هر خنده که در لب چید
سود آنکس درین معامله کرد — که متاعی بصد حیات خرید

گریه حسرت ای ظهوری چند
آرزوها همه ز دیده چکید

ازان عارض لطافت میتراود — وزان قامت قیامت میتراود
به نیش غمزه دل در خون تپیدست — ز ریش سینه راحت میتراود
سخن از حرف زهرش پوست افگند — ز گلبرگش طراوت میتراود
ندادم آب چشمی از جفایی — با شک از دیده حسرت میتراود
سجودش بر جبینم مهر ننهاد — سجودی از جبهه خجلت میتراود
گیاه خشک سان دشت فقرم — مرا بر جود منت میتراود

ظهوری صاف خواهد شد که از خود
بگاه عرض حاجت میتراود

یار آن مهر خود بر من که گرد کینه ننشیند — بنشان داغ غم بر دل که نقش سینه ننشیند

نداند چون گریزد از لبت ای ناصح این غوغا
ترا بیگانه گر در نگاه آشنا پیچد

کجا تدبیر را ماند مجال چشم وا کردن
چو فرق عافیت را غمزه در تیغ بلا پیچد

زده مهر خموشی بر لبم چشم سخنگوئی
که وقت گفتگو صد داستان در یک ادا پیچد

غزالی کز نگه دام دل وارستگان باشد
مگر بر گردنش روزی کمند آه ما پیچد

گرانباری نشانده ساعتی صد بار قاصد را
ز بس امید در غمنامهٔ ما مدعا پیچد

چه تنگم میکشد هر لحظه در آغوش درد او
بنازم ظرف برقی را که بر شاخ گیا پیچد

به بین در نا توانیهای من ای درد طغیانی
ظهوری تا بکی بر خویش از درد دوا پیچد

غیر از تو بیوفا بکسی این جفا که کرد
اینها که میکنی تو با اهل وفا که کرد

بیدردی تو میکندم درد اندکی
ورنه برای درد تلاش دوا که کرد

هرگز کسی هزار دل و دین نداشت
بیرحم من نگاه ترا این بها که کرد

تهمت زبان عیب جسوان بریده باد
در بزم عاشقان سخن بر ملا که کرد

ای گر مخوی غمزه به بیگانگی مباش
با سینه داغهای ترا آشنا که کرد

گر عطر طرهٔ تو نیفشاند دامنی
این نافها بجیب شمال و صبا که کرد

گر فتنه را نه گردش چشم تو خیره ساخت
دلرا چنین بعربده بیدست و پا که کرد

یارب که بیند از دل بیرحم خویش خیر
این داغ نذر سینهٔ افگار ما که کرد

صحبت بخیر باد ظهوری شگفته
دشنام مفت نیست همه شب دعا که کرد

زور بازوی غم به پنجه دوید
در گریبان دریم سینه درید

بے بریدن نمیتوان پیوست — تا کسے رم نکرد رام نکرد
نالۂ نیمکارۂ دل را — نفسِ سُست رگ تمام نکرد
تا کہ دکان اشک در کف بود — دیدہ خوابی ز بخت وام نکرد
دود آہم کجا شرار افشاند — کہ سحر ہا نثارِ شام نکرد
ہیچ تلخی ندید طائع شور — کہ ذخیرہ برائے کام نکرد
طالع من بدر چو دید مرا — از برائے چہ عشق نام نکرد
جم ندانست عیش رنگین چیست — خون دل ہیچگہ بجام نکرد
در حرم برنداشت تیغ ازیا — غمزہ برصید خود حرام نکرد
تا صدا میدہا کہن گردید — گوش ولب تو بر پیام نکرد

چون ظهوری کدام شکر کنم
از جفا و ستم کدام نکرد

کار عاشق خام از صبر و تحمل میشود — بلبل آری از فغان و نالہ بلبل میشود
خار صد دشت ریا در خرقہ پشمینہ بود — بخت او کز ساغر سرشار گلگل میشود
جانب من گر نہ بیند غیر خوشدل میشود — صد نگہ چون جمع گردد یک تغافل میشود
داشت مجنون از جنون در عاشقی نامی و بس — مایۂ دیوانگی سودای کاکل میشود
با چنین دیوانگی عقل معاشم را ببین — نقد تقوی صرف ایام گل و مل میشود

بازکش پای ظهوری وصل را شک آلودہ شد
چند روزی گر بسازی با تخیل میشود

خوشا روزی کہ عطری در مشام جان ما پیچد — بخور محمر دل مہدان زلف دوتا پیچد

بعزت کسب خواری کن ترا گر احتیاج افتد — لب آلاید بدشنامم دعا گو اینچنین باید
زکام مغزمی چیند هوای سنبلستانی — دماغم عطسه تاتار زد بو اینچنین باید
بدست آرم دل جمعی کنم وقف پریشانی — پریشانی نیارزد جلوهٔ مو اینچنین باید
بدعوی گاه طنازان چه روئے عشوه سازانرا — نگه کردست پشتی برمی روا اینچنین باید
بهنگام عتابش کی توان گرم تماشا شد — نگه چون موی بر آتش فتد خوا اینچنین باید

بعشقش صد زبان کرده ولی آخر دو عالم را
ظهوری از نظر افگند یکرو اینچنین باید

گذاری بر گلستان تا کف پایت چمن بوسد — بتحریک صبا پیشت زمین شاخ سمن بوسد
بخاکیدن نداد م پشت دست از سر دبالائی — که نتواند کسی خبر غبغبش سیب ذقن بوسد
باغوشم با غوش از قبا نزدیک تر آمد — برو دوشی که نتواند دو ورش پیرهن بوسد
کمند انگشت پیچ رشک تار عمر ما کوته — خم زلف درازش را اگر گاهی شکن بوسد
نزاکت بین که خاشاکی که در کویش صبا چیند — بدوشش آرد به بستان و ببرگ نسترن بوسد
شگفتم از نسیم عشق بر گلشن دمیدم دم — عجب گر بادد یگر غنچه را کنج دهن بوسد
خوشا افتادگی کردم بدو حاصل سر افرازی — که خاک رهگذارش سایه از بالای من بوسد
زهی لذت هوس بر تلخی از شیرین دهانی زد — که نتواند لبش را در سخن گفتن سخن بوسد

زدیدار تو برخوردست بازاری به بینائی
ظهوری ساعتی صد بار چشم خویشتن بوسد

تا بطرف چمن خرام نکرد — جلوه بر نارون حرام نکرد
یک تمنا نه سخت سینه گرم — که دل از آه سرد خام نکرد

چرا هر بد گهر از زر خیانت خویش را خواند
عجب دارم که تیغ نازت از جوهر نمی افتد

چه سیر ست از خیال حور مهان جمال تو
نگاه تشنهٔ دیدار بر کوثر نمی افتد

نه خون گرمی ز غیر آید نه از من جانستانی گیری
مگس در آتش و پروانه در شکر نمی افتد

نمیگویم که صید فربهم لیک انقدر دانم
که نخجیر شکارستان اولا غر نمی افتد

چه نزدیکم بجان دادن ولی اندوه نزدیکان
نمیدانم چرا دوری ز عالم بر نمی افتد

ازین سوزی که در مغز جگر دارم عجب دارم
که گاه گریه از مژگان چرا اخگر نمی افتد

ظهوری جان بامید طلب در آستین دارد
چه مانع امتحانی را گرت باور نمی افتد

ز سر تا پای دل گشتیم دلدار انچنین باید
نمیخواهیم جز غم هیچ غمخوار انچنین باید

نیاز هر دو عالم ریخت در بازار و کو بر هم
نیرزد نیم نازش را خریدار انچنین باید

زهی طلعت تجلی خیز شد چشم تماشائی
نظرها جمله رخشان گشته رخسار انچنین باید

شنیدن در نمک پاشیست زخم سینه میباید
شکر گردیده آب از شرم گفتار انچنین باید

بروان آورده غوغای خرامش گوشه گیر ازرا
نشست جمله پامالست رفتار انچنین باید

هوای در سرم افتاد از شمشاد بالائی
بیک خس صد رم طوبی هوادار انچنین باید

بآن غمخانه پردازی چه سود از سر بدر رفتم
چگویم شکر ساقی لطف سرشار انچنین باید

ز یاد او نگارستان بسر خاطر آوردم
ظهوری سادهٔ آئینه پرکار انچنین باید

نشستن شب بپا شد نگاهو انچنین باید
خموشی مست غوغا شد هیاهو انچنین باید

دو روزی داد محنت در فراغ وحشتافتادم
طلبگار بلایم عافیت جو انچنین باید

چه کارم جز دعای خود سری چند — که صد عزت بیک دشنام نخشند
بتی از من سجودی چشم دارد — مگر پیشانی اسلام نخشند
زهی همت که بی تابان بقاصد — جواب نامه و پیغام نخشند

ظهوری صاف کن خم را عجب نیست
نجم دردی کشان گر جام نخشند

بتان قتل اسیران کام دارند — بخون غلطیدهٔ هر گام دارند
همه دارند ننگ از مهربانی — همه در بیوفائی نام دارند
نمیدارند چون پاس دل کس — چرا در بردن این ابرام دارند
نمیخواهند اگر خود را دل آرام — چنین دلها چه بی آرام دارند
چه شکرها فشاندند از نظرها — بآن زهری که در بادام دارند
کمین گاهست از آه هوسناکان — برم کردن چه شیران رام دارند
پریشان طرهٔ کان از دوائه غال — جهانی مردمک در دام دارند
ز روز و هفته بیرون رفتگانت — فراغ از شکوهٔ ایام دارند
ز قبض و بسط مشتاقان چه پرسی — غم خاص و نشاط عام دارند
بهازار اثر ارباب عزت — دعا بیعانه دشنام دارند
سیه روزان خورشید سرائی — نظرها بر کنار بام دارند

جواب قاصدان مهر زبانیست
ظهوری را همه پیغام دارند

بدامانی که با چاکی ز شوقت در نمی افتد — گذار در رشته کم هم رفوگر در نمی افتد

آب خواهد برد هجر از وصل یار — چشم تر خوش گریه را درهم کشید
دیده ها در گریه همچشم سحاب — خوی شان عشقت برونم کشید
مستی شاهانه می بخشید عشق — نقش جامت بر نگین جم کشید

هیچ تنبیهی ظهوری را نشد
انیمه کز دست این مردم کشید

امام شهر بسر چشمه می تو وضو کرد + — نهاد قبله بیک سو بابروان تو رو کرد
ز چهره پرده برانداختی بدین مارا — نماند جای تماشا ز بس نگاه غلو کرد
نبو بهاری روی تو لاله رنگ برآورد — بچین فشانی موی تو نافه دعوی بو کرد
حریف سینه دریدن کجاست جیب پرستی — که تارهای نفس صرف گفتگوی رفو کرد
نم تراوش خون لاله از گلم بدماند — بعشوه در رگم این نشتری که غمزه فرو کرد
دل خراب چه آبادی ذخیره نهادست — نکرد گنج بویرانه انچه عشوه باو کرد
برای طره گره جز دلم نگشت پسندش — بنازم انیمه دلهاکه او بدست فرو کرد

نبود انیمه بازندگی گمان ظهوری را
ز حرف بازی شبها حریف را بچه رو کرد

غم آشامان بهم چون جام نخشند — دو عالم را بر شحی کام نخشند
هم از تار نگاه خود بخوبان — برای بستن خود دام نخشند
جگر جوشی نزد ناسخته ماندیم — مگر ما را بآه خام نخشند
درنگ التفات از رهروان نیست — اگر صد کعبه در هر گام نخشند
برآساید فلک از بیقراری — اگر ببطاقتان آرام نخشند

از منصب سر حلقگی خویش نفتیم
هر چند بزنجیر تو دیوانه درآیم
در آرزو اشتلم تو به خراب ست
بر نرگس ساقیست که ترکانه درآیم

برخیز که جان رخت برون برد ظهوری
چندانش نگهدار که جانانه درآیم

دلم ز ماتم آسودگی بشور درآمد
ز داغ ملور جگر ظلمتی بنور درآمد
نشانه ایست که تعلیم قهر نیست نگر کن
اگر شکوه سلیمان بچشم مور درآمد
برای بی نمکانت خوان شهد تمنا
چه لذتیست که کامم تبلغ شور درآمد
در هر گوشه چشمت آه عاشق تلخ
ز خندهٔ نمکین گریه ام بشور درآمد
دمی چو نیست درنگش بصد تضرع و زاری
چرا بخاطر بیچارگان بزور درآمد
لب از حدیث بهشت وصال مهره نیابد
اگر بکام و زبان گفتگوی حور درآمد
ز نازاوست نیازم چنین و نیز نیازم
به بین چه عجز غنیمانه با غرور درآمد

دگر مباش خفائی بکوی عشق ظهوری
که رازها بسر ایرده ظهور درآمد ٭

از غمت در دیده هر کس نم کشید
شد جگرها تفته هر جا دم کشید
آنکه این دم داد تیغ غمزه را
راحت از زخم تو در مرهم کشید
هر که بر زانوی مشق غم نشست
خط بحرف خاطر خرم کشید
جمله را از خویش وا نستیم بیش
بار خاطر مانده کی دل کم کشید
جان فدای آهوی صیاد گیر
رام گشت و صبر را در رم کشید
عشقبازان جمله غم در دل کنند
شادمان آنکس که دل در غم کشید

کند بد صبح شنبه سال و ماه می پرستان را
بخنکیهای ساقی گر شب آدینه برگردد

چه گردید شکر بر کام تلخ چاشنی گیران
معاذالله اگر زهر تو از لوزینه برگردد

ظهوری در طریق کامرانی نعل وارون زن
بعیش تازه افتی گر غم دیرینه برگردد

لاله از شرم چهره رنگ نهاد
شکر از شور خنده تنگ نهاد

هر کجا وعده دوستی داد
وا یه در جیب صد درنگ نهاد

روزگار است پیرو خویت
صلح را پیشکار جنگ نهاد

در فراخی نگنجد انچه فراق
بی تو در سینهای تنگ نهاد

پرده درد را بهم ندرد
در جگر زور ناله چنگ نهاد

عشق هر جا که شد تجلی سنج
بتر از و زطور سنگ نهاد

بار درد خمیده پشتی ما
نالها در نهاد چنگ نهاد

میقل گریه را بکار برد
هر که آئینهٔ بزنگ نهاد

از ظهوری زیاده زین مطلب
شرم ناموس و نام ننگ نهاد

آن گنج بخوبیم که بویرانه درآید
وان خواب نخواهم که بافسانه درآید

انیست اگر باده که در شیشه ساقیست
بس توبه که چون باده به پیمانه درآید

این چاک که اندوخته پیراهن فانوس
از جانب شمعست که پروانه درآید

زنار نماز همه گردون نخ تسبیح
همراه تو گر کعبه به بتخانه درآید

از تنگ بآب دم تیغش ننوازند
مرغی که بدام تو پی دانه درآید

ولے دارم که خوبان بر سر او
که تقسیم دل با هم در افتند

ظهوری عاشقانرا عالمی هست
کجا با مردم عالم در افتند

ببوجیبش چمن نسرین ندارد
ببین اشکم فلک پروین ندارد

زچشم تر کشم صد گریهٔ تلخ
لبش یک خندهٔ شیرین ندارد

برای دوست لطف و مهربانی
برای خصم خشم و کین ندارد

چنین مشاطگی هرگز که کرد است
نگاهم طالع تحسین ندارد

چرا پرویز را آورده در شور
اگر با کوهکن شیرین ندارد

نخواهد بود ذوق صلح در خلد
زجنگ ابروی حوران چین ندارد

بخس چینی گرفتم جا درین کوی
گلستان ارم گلچین ندارد

همان بیطاقتیها آزمودم
دل من طاقت تسکین ندارد

که بستر گسترد بهر اسیرے
که جز بازوی خود بالین ندارد

ظهوری در غریبی مژده شادیست
که هر گوش خاطر غمگین ندارد

چه خوش باشد که از تاریکجائی سینه بگردد
تبا بد صورت معشوق تیم آئینه بر گردد

بزیورهای فقر باطنے ظاهر بیارایم
بآبادی کشد ویرانیم گنجینه بر گردد

بتعریف بلندیهای پستان خطبهٔ خوانم
اگر از منبر گردد مدان گردان زینه بر گردد

نگردم گرد شرح نازکیهای خشن پوشان
رود دیبا بگرد ار خرقهٔ پشمینه بر گردد

ز سودای محبت سود ارباب محبت را
زیان کینه هم آخر باهل کینه بر گردد

فقر در دیده های ما یه دران — هر چه جز حق حقیر می آرد

مغز می پرورم ظهوری را
باد کوئے عبیر می آرد

رندگان نظری از نشستگان دارند — کلید هر در نگشاده بستگان دارند
در نگ گرم روان تازیانه تست — وای سخت روی پی گسستگان دارند
قرار و عهد قراری ز بیقراری است — دل در بست همان از شکستگان دارند
رندگمشدگان رهبت تا در منزل — که فرق بر قدم پی خستگان دارند
کدام کار که پی برگیت سامانش — چه شعلهاست که از خویش رستگان دارند
ز آفتاب جمالت نظارد دیده شود — نگاه تیز بلے چشم بستگان دارند
که حال شیفته حالان بطرز ما می گفت — که هیچ تاب بر آتش نشستگان دارند

بعیش دهر ظهوری چه خوش گرفتاری
چه دانه دشمنی از دام جستگان دارند

عجب ز غمکشان با هم در افتند — گهی با هم بر امی غم در افتند
دمی با بیست خورد از بهر نانش — چه محرومان که با محرم در افتند
فلک خواهد که با او در ستیزم — ولی با کم فرومان کم در افتند
چه راحتها که ریزد سینه بر هم — جراحت ها که با مرهم در افتند
بسیرابی رسد لب تشنگان را — اگر با کوثر و زمزم در افتند
بزور مستی جام غم او — گدا عیشان بعیش جم در افتند
چه غم ز به رگانرا رسم نیست — که غمها با دل خرم در افتند

کارِ نفس از دعا برآمد — خوش آه بمدعا برآمد
بر رنج دوای راحت افتی — بر روز زدم دوا برآمد
دشمن ننهند دوستان را — بیگانه که آشنا برآمد
یک داغ تو تخم کشت در دل — از سینه هزار جا برآمد
پای بجفا فشرده شوقت — صبر همه بیوفا برآمد
بر بوی تو خویش را صبا دوخت — پیراهنِ گل قبا برآمد
گلگونی پنجها نبازم — خونِ دل ما حنا برآمد
بی فاخته ماند سرو در باغ — زین سرو که از سرا برآمد
مه روئی ازین فزون محالست — خورشید کم از سها برآمد
دستی نه بار غم کشیدیم — بشکست کمر صدا برآمد

با عشق صلاح بین ظهوری
تدبیر خرد خطا برآمد

آنکه بهرت نظیر می آرد — هم ترا در ضمیر می آرد
همه شیر افگنان آهورم — ترک چشمت اسیر می آرد
قدر انداز فتنه را نازم — از نگاه تو تیر می آرد
در دل گل زند مگر بلبل — ناخنی از صفیر می آرد
سینه گیرائی دمی دارد — نفسِ ناله گیر می آرد
خواهم اندوز عافیت تا روز — همه شب آه قیر می آرد
شاه داغی گزیده سینه ما — کز جگرها سریر می آرد

بحمدالله که گشتم از غریبان و یار او
نمی‌خواهم که دشمن از غریبان وطن باشد

نمی‌افتد کلید هر سخن بر گنج بازاری
خرابان ترا باید که قفلی بر دهن باشد

کسی در شکوه بخت نگون من نمی‌افتد
که دل را پای لغزی بر لب چاه ذقن باشد

مقدر دار مهر هر گلی عیدی و نوروزی
مهر چندی ترا باید گذاری بر چمن باشد

زبان دزدند از حرف لطافت نازک اندامان
حدیثی در قفا گفتست پیش نسترن باشد

شنیدن عاشق گفتن نشد حال ظهوری را
بیا رایم اگر پیش تو یارای سخن باشد

دل زیاد بهشت بودارد
که نگار بهشت رو دارد

عافیت را چنان بگوشه کند
هر که این چشم فتنه خو دارد

بدل سخت جان خود نازم
نازکیهای خوی او دارد

تا کس و کوی بیکسان گردد
چقدر بیکسی غلو دارد

ناصح آن چاک جیب دیده مگر
که لب بند در رفو دارد

غیر را سیر باغ و راغ حرام
چشم رنگ و داغ بو دارد

بکنار شط شراب زدیم
خرقه زهد شست و شو دارد

دل برآورد داغ حسرت کرد
یک جهان داغ آرزو دارد

چشم بر پشت پای دوخته ام
نگهم گریه در گلو دارد

نتوان کرد مدعا باقی
تا نفس تار گفتگو دارد

عشق نیشی نزد ظهوری را
که فسون درد او فزون دارد

سحر دولیده مویان کی بمنقاران فرو آید
که عشق از خار بن در کوه صحرا شانه میسازد

ببالینم زلف و کاکل از عنبوتی راست شد کارم
که تاثیرش فغم زنجیر را دیوانه میسازد

کند تا خواب شیرین تر بچشم افسانه پرداز
حدیث تلخکامیهای ما افسانه میسازد

ندارد غم بدام آه هر بی بهره نمی افتد
بشود صید کسی کز اشک رنگین دام میسازد

مگر برگشته طرز روزگاران در عشقبازیها
ظهوری ذوق دارد آشنا بیگانه میسازد

شوریده صبر و زار نهان بر بلا فتاد
خاطر درین خیال دهسال از کجا فتاد

درین کفید سوزن خود را ز فوگران
از شوق شاه چاک بجیب گدا فتاد

در صید وصل ناوک تدبیر عکسشان
با آنهمه ملاحظه آخر خطا فتاد

یک آرزو نمانده که حسرت نکردمش
صد عافیت ز پهلوی من در بلا فتاد

دل در ره امید جنان پیش میدوید
برگشت روزگار و چنین در قفا فتاد

دیگر شد است طبع جوان در زمان ما
فصل بهار و بلبل زار از نوا فتاد

کاهی شدیم شکر که تقصیر ما نبود
با کاه چون مقابله کهربا فتاد

روئی اگر دهند سخن روی میدهد
ملزم شدیم کار بچون و چرا فتاد

مرحوم ز شوق نامه و پیغام ای صبا
همان و شکیبی که ظهوری ز پا فتاد

نخواهد شمع در فانوس زیبا [illegible]
ولی خواهد که با پروانه در یک پیرهن باشد

ز رود دل بچشم خلق باشد تلخ پنداری
اگر شیرین زبان و آغوش خراب کوهکن باشد

نگه کز چشم من روید ز تاریکی بسر خلطد
ز تلخی پوست اندازد سخن کز کام من باشد

تغافل نگاه ست از خویش میرم / که صیاد آگاه غافل نشیند
تتاب از همه روی برخیز از خود / چو خواهی خیالش مقابل نشیند
مبیناد کس شور دریای هجران / که کشتی بگرداب ساحل نشیند
تفِ شعلهٔ مهر در آب و خاکم / نشسته ست چون نم که در گل نشیند

منبع نظربازی او خود ظهوری
بخلوتگه وصل حائل نشیند

ز پا افتاده او بر سر افتد / اگر صد بار خیزد دیگر افتد
بدر ریزی بدامان نجیبه در جیب / اگر جیب تو با چاکش در افتد
چه شیرین ست تلخش باد روزی / که کام از زهر او در شکر افتد
نیم گر لائق فتراک شادم / که زخم صید فربه لاغر افتد
بدانی راحت سختی کشیدن / اگر خاطر ز گل نازک تر افتد
امید خنده بر چین از لب خشک / که مهر گریه بر چشم تر افتد
ببا دو دامن هر خس نمیرد / چراغ ما که با صرصر در افتد
تبر از هجر هم هجر ست آری / بر افتد یارب از عالم بر افتد
بدانی راحت سختی کشیدن / اگر خاطر ز گل نازک تر افتد

ظهوری جنبش مژگان ندیدی
که رگ در پیچ و تاب نشتر افتد

هوسناکانه بزمی کاهی از پروانه میسازد / برایش عشق از فانوس حسرتخانه میسازد
بروای عیش زور مستی غم بر بیتابی / حریف باده این بزم غم بیگانه میسازد

آغشتهٔ لذت شد اگر مغز اگر پوست — تا گریه ازان خندهٔ شیرین نمکین شد
هر قطرهٔ خونم شده گنجینهٔ راحت — در سینهٔ صد چاک ز بس داغ دفین شد

میزن بدل جمع ظهوری در لبست
از زلف پریشان که حال تو چنین شد

اگر ز نالهٔ ما گرمیٔ اثر نپرد — سمندرست اگر مرغ نامه بر نپرد
فراق سخت کمانزاچه دست بالاییست — کدام تیر کشاید که از سپر نپرد
قلم بشرح محبت در وغ پرواز است — ببال شوق رقم گر ز نامه بر نپرد
ز موجهای خبر گوش تشنه گردد کر — اگر برای تسلیش چشم تر نپرد
بزر اگرچه همه کار بر کند رنگی — ز کار خویش نگویم که رنگ زر نپرد
دریده چشم مباش ز نگاه بر باد رس — ز خیر کیست بشمشیر رشک سر نپرد
عجب که غمزه بخون تو خنجر آلاید — ترا که رگ بتمنای نیشتر نپرد
کجا چراغ نهد داغ سینه افروزت — که گرد آن همه پروانهٔ جگر نپرد
چه تلخی نگهت ای ز غمزه شیرین تر — بزهر چشم تو کس هرگز از شکر نپرد

توجه تو ظهوری بلند میباید
همای ذرهٔ همت بمال و پر نپرد

گو با گدا شاه مشکل نشیند — ز جان بگذر آسان که در دل نشیند
صفا کاریٔ چون نکردی که حکمت — در آئینهٔ تیغ قاتل نشیند
برانگیز از راه شبگیر گردی — که بر چهرهٔ صبح منزل نشیند
طرب کن سرا پای باغ و بهاری — غمش را اگر در دولت دل نشیند

از ظهوری غزلِ نیم شبی
در دمِ مرغ صبح خوان چیدند

در حقِ دلدادگان آن دلربا تقصیر کرد — در وفا سعیش چه پرسی در جفا تقصیر کرد
از شکیب و طاقت و دین و دل و صبر و قرار — خواستم بیگانه باشم آشنا تقصیر کرد
آرزوئی تو تیا در دیدهٔ گریان شکست — سست تر جنبید از بزمم صبا تقصیر کرد
شوکت در دشت فزونست از غزالان چون منی — بلبل از بی برگی خود در نوا تقصیر کرد
کحل حیرت کرده خوش قربانیا نزاتیر بین — وه چه دید آنکس که در کسب جلا تقصیر کرد
تشنگی را تر زبان دارد همان در شکر خود — ابر رحمت گرچه در کار گیا تقصیر کرد
دام میبایست کرد از گرم خونان سینها — دل نکرد از بهر داغش فکر جا تقصیر کرد
در زبانِ زخمیانش حرف مرهم کشته شد — هر که با دردش نفس زد از دوا تقصیر کرد
جان نمرد از آرزوی وصل در هجر و کنون — در زبان ماندست عذرش میوفا تقصیر کرد

انیکه زان لبها بدشنامی نگردیدم عزیز
نیست جرم او ظهوری در دعا تقصیر کرد

ظلمست بدان طره که محتاج بچین شد — بودش چقدر چین همه تخویل مبین شد
مشکل که هم از عهدهٔ خصمی بدر آید — آن مهر و محبت همه بیمهریٔ کین شد
بر کوچهٔ لب خنده دگر راه نیندا خت — تا خانهٔ چشمم ز غمت گریه نشین شد
از رشک چرا مخضر خوبی نکنم مهر — آن صبر دل غمزده را نقش نگین شد
میگفت صبا حرفی ازان طره پرچین — سنبل ز شمیم نفسش غالیه چین شد
چون سبزه اگر سجده برد جای عجب نیست — از بسکه چنین بر سر آنکوی زمین شد

قسم بسوز دل تفته که همچون شمع — بشرح داغ جگر جمله تن زبان آمد
قسم بصید فگن غمزهٔ کمان کشتی — که آه از روش تیر بر نشان آمد
قسم بقصهٔ رنگین زرد رخساری — که کو نه دارتر اشکش زار غوان آمد
قسم بسوخته جانی که بررهٔ قاصد — تمام دیده شد از داغ دیدبان آمد
قسم ببلبل موئی که گشت پر نکهت — شمیم زو چو نسیمش بوستان آمد
قسم بسرو بنِ آرزوی حسرتیان — که در بهار تبر خوردهٔ خزان آمد
قسم بآتش دوری که کرد هر جا دود — ببر فروختنش هیزم استخوان آمد

قسم بجان تو و جان هر که زندهٔ تست
که بی رخ تو ظهوری ز جان بجان آمد

بیدلان در تن از تو جان چیدند — بی غمت در نفس فغان چیدند
نافه از بوی موی آگندند — رنگ رویت در ارغوان چیدند
مژه های دراز دشنه گذار — چه خلشها که در سنان چیدند
ای خوشا گفتگوی خاموشان — همه حرف تو در زبان چیدند
لجه را در کنار کی گنجد — قطره را انچه در میان چیدند
بطوافِ درِ تو بیداران — خواب در چشمِ پاسبان چیدند
کوه را از امانتِ غمِ تو — بصدا در دل الامان چیدند
شعله خوارانِ اخگرِ داغت — مغزِ راحت در استخوان چیدند
شهسواران تفته دشت طلب — گرمئ برق در عنان چیدند
بدکاندازئ متاع غمت — یک جهان سود در دکان چیدند

اشک غم آن به که دل الماس ریش غم شود — بخیه بر رومی فتد در چهره اندائی مباد
در شط می همت ساقی را نمازی کشت رخت — شست شوی توبه ام در دومی آلائی مباد
سینه استقبال داغی کرده کو خامی برد — شعله را با دود آهم دوش همتائی مباد
کشته عرفی ز لعلش هر طرف صد زنده دل — از برائی مرده جانان در مسیحائی مباد
باد طالع پرده گو بردار از رخسار او — چشم بندی چون حیا خصم تماشائی مباد
آرزو خوش گرم آئین بندی دل گشته است — جز بداغ حسرتم در سینه آرائی مباد
چرخ در گرداب ساحل دست شوید از حباب — هیچ بیدل در فراق از گریه دریائی مباد

مغتنم دانم اجل گر همنشین من شود
چون ظهوری دیگری در کنج تنهائی مباد

لبم دنبال حرف این و آن بیهوده چند افتد — نشد روزی که روزی از خموشی بهره مند افتد
اگر بر روزگار خود بسوزانم سپند آوے — که متیر سم سپند از طالع من در گزند افتد
زهی حسرت اگر کاری نسازد عمر ازین تلخی — مگر از زهر خند من لبی در نوشخند افتد
نگاهی در کمین دارم ز آهو چشم صیادے — که بر نخجیر ش از هر رگ گرفت صد کمند افتد
نمیسوزم ز رشک مدعی افسرده میجوشد — دل خون گرم میباید که داغش را پسند افتد
ادب ندهد بدست من عنان چیره مالیدن — ز شمشیرش سرم روزیکه در پای سمند افتد
چه حاصل از تماشا از نظر نیکامه بند ما — نسازد خیرگی کاری حیا چون چشم بند افتد

ظهوری خویش را از پایه پستی برون آور
نمی نالد کس از گردون اگر همت بلند افتد

قسم بوصل که خرمش چو در میان آمد — بفال شوق غم هجر را گران آمد

آورده آنکه دولت بیدار را تحیت — زقست از فسانه زهرش بخواب تلخ
هر شور بخت را بشکر خند او چکاد — باز هر چشم ساخته ایم و عتاب تلخ
واعظ فسانهای تو شیرین نمیشود — تا تره نمیشود لب خشکت ز آب تلخ
با آفتاب جام بگلگشت شب خرام — بی ساقیان چه ذوق ازین ماهتاب تلخ

زاهد چه شور کرد ظهوری بخود نباز
شیرین تر از تو کس نکشیده شراب تلخ

شد بر اهش قدم ما گستاخ — بیم سر هست که شد پا گستاخ
سروقدان نتوانند کشید — آه ازان قامت رعنا گستاخ
گو مسیحا بادب نبض بگیر — گشته دردم بمداوا گستاخ
عشق کوتالب تهدید گزد — شده اند اهل تمنا گستاخ
چشمک عشوهٔ پنهانی کرد — چشم ما را بتماشا گستاخ
آرزو بر سر شوخیست دگر — گشته با وعده تقاضا گستاخ
حسن یوسف سر بیباکی داشت — شد چنان عشق زلیخا گستاخ
دامن و عذر که آهش افگند — پنجه در طرهٔ عذرا گستاخ

مدهی داد ظهوری امروز
نزند داد تو فردا گستاخ

عشق میخواهد نمک بی شور رهوائی مباد — چشم زخم این هنر عیب شکیبائی مباد
با فرصت شوق را در بی محابا بست کار — کار ضائع کردهٔ صبر مدارائی مباد
مدعی را نشأر بیجا صلی حاصل نشد — باده پیمائی ازو در باده پیمائی مباد

دیگر آمد نگاه بر سر صلح
بسر انگشت ناززد در صلح

جنگ برخاست از مقابل جنگ
صلح بنشست در برابر صلح

بر لب جنگ ریخت غصه فرو
اشک شادی ز دیده تر صلح

رفت بیرون غبار غم از مغز
عیش سر شار داد ساغر صلح

ز نگ رنجش غبار آئینه نیست
چشم امید دیده جوهر صلح

ز هر قهر نگاه برطرف ست
آر ز و نخبش کرد شکر صلح

یا چرا واکشید از ره جنگ
با ظهوری ندارد از سر صلح

شد عیان از رخش نشانه صلح
ز د عتابش در بهانه صلح

پرس پرسان ز کوچه رنجش
یار آورده پی بخانه صلح

گشت موقوف جنگ دیده خواب
خواند آسودگی فسانه صلح

قدر انداز بخت وطالع زد
تیر تدبیر بر نشانه صلح

جیب طاقت تهی شد اما هست
عشوه را دست در خزانه صلح

شاهباز نگاه را نازم
بال واکرد ز آشیانه صلح

جنگ اورا بهانه چون نیست
برساند خدا بهانه صلح

ز د ظهوری بجنگ اهل زبان
نیست چون این زمان زمانه صلح

سرمست تا بلب چو رساند شراب تلخ
از سینهای سوخته خواهد کباب تلخ

تنگ شکر اگر نکشایند بر سوال
کی بشنوند از ان لب شیرین خواب تلخ

تا بازرزنی عنان ناصح

خواهم غم چشم تر دهم شرح — چون دجله گریه سد دهم شرح
از تشنه لبان دشت هجرم — تفسیدگی جگر دهم شرح
پروانه شمع اشتیاقم — افسانهٔ بال و پر دهم شرح
بر دوش دلست کوهِ دوری — فرسودگی کمر دهم شرح
دلها همه شرحه شرحه گردد — حالِ دل ریش اگر دهم شرح
بیش از سخنست دستانم — خاموش شوم مگر دهم شرح

از مهر و وفا مگو ظهوری
عیبست که این بنر دهم شرح

تنگ ظرفی که نه مستست باندازهٔ صبح — بی اصولی که نرقصد بسر آوازهٔ صبح
طرهٔ شام ندادی بتف آه بسوز — گریهٔ آل ضرورست پی غازهٔ صبح
درهم اوراق شب و روز نمیریخت بحشر — آه من میشد اگر رشته شیرازهٔ صبح
شیشهای فلک از باده تهی گردیدست — کنم از جرعهٔ خود چاره خمیازهٔ صبح
میکشد محمل ناز تو بهانا کز شوق — کف مستی زد هن ریخته حجازهٔ صبح
اشک را طرز سراسر روی آموخته ام — گریه و سیر خیابان تر و تازهٔ صبح
خاکساران ترا آه ز دل رفته غبار — دعوئ رفتگی سینه چه اندازهٔ صبح
غمزه و فتنه گر اندر شب خون دارد — سر خورشید بیاویز بروازهٔ صبح

مست ترباش ظهوری چو رسی تا ساقی
از صبوح تو بلندست خوش آوازهٔ صبح

دل زده شد باز ز سودای درد | بر نخورد گر بنیان علاج

شام ظهوری ز رخت صبح شد
نیست شبم را بسحر احتیاج

ای غافل از شکفتگی نوبهار صبح | پر گل نشد ز اشک تو جیب و کنار صبح
با بخت خویش خواب بدعوی چه میکنی | روئی نشست خواب تو از جویبار صبح
شرمنده فسرده دلیهای خویش باش | نشکست رشک از جگر داغدار صبح
سنبل عبث نمید مد از مغز عنبر شب | آه از رمیدن تو نگشتی شکار صبح
یک شب نکرده بهن نگاه تو دامنی | نورسته زبرگ و بر شاخسار صبح
از شست و شوی عشق صفا کاریی نشد | این سینه چو شام نیامد بکار صبح

خامی هنوز خام ظهوری نفس مزن
لختی بجوش بر نفس شعله بار صبح

جان بر لبم از زبان ناصح | پیش که برم فغان ناصح
خون کرد دلم بمهربانی | داد از دل مهربان ناصح
یک نکتهٔ دلنشین ندارد | سرتاسر داستان ناصح
کو دار بلا نمیتوان رفت | در چاه بریسمان ناصح
خوش آنکه چو کار بی کشادم | در بند فتد زبان ناصح
بازار جنون من گرانیست | برچیده شود دکان ناصح
این خاک که سر بجیب من کرد | در غنچه کشد دهان ناصح

همان غاشیه داری ظهوری

در تمنای حلقه دامت — شاهبازان ببال و پر محتاج
شده از التفات دشنامت — بدعاهای من اثر محتاج
صندل چاره گشته لای میت — گشته تقوی بدرد سر محتاج
آن همه عشق و این همه خوبی — کرده ما را بیکدگر محتاج
نیست آنجا به عشق را این بار
که ظهوری شود دگر محتاج

گر گویم آهنی دلی ای ستمین مرنج — تلخست حرفهای تو شیرین مرنج
گر دیدهٔ چو سرو قبا پوش دیگران — گر عاشقان درند زهم پیرهن مرنج
بیدل ز رشک گشته اگر سینه شکیب — در دم ز نیش غمزهٔ خنجر فگن مرنج
شهد نصیحت چو نیفتاد سود مند — زهری بروان تراود اگر از سخن مرنج
خود خواندهٔ چو بوالهوسانرا بباغ وصل — دستی اگر برند به سیب ذقن مرنج
از حرف امتیاز تو خود میشوم خجل — پیشت برابرست همای و زغن مرنج
دشمن فریب خوردهٔ عهد درست تست
خوبست از ظهوری پیمان شکن مرنج

روی تو از ماه ستاند خراج — موی تو بر مشک نهاد ست باج
گرمی بازار غمت داده است — آه جگر سوختگان را رواج
عشق که در کون و مکان کمست — از ده معمور نه گیرد خراج
عاشق و تسلیم و قبول و رضا — زاهد و انکار و عناد و لجاج
ذوق نیابند ز گردن کشی — نازکی نیست اگر در مزاج

زکستوتخانهٔ قهرست تشریف — کنم ابره بجاے آستر خرج
تو دانی داد کار گریه را رنگ — تو دانی کرد اگر بخت جگر خرج
مکن نعلین راهش را برابر — که شاهان را شود تاج و کمر خرج

قرار خاک بیسی ده ظهوری
نخواهم کرد آب رود گر خرج

نم نماندست در جگر چه علاج — خشک گردید چشم تر چه علاج
پرتو روز وصل پیدا نیست — شب ما مانده بی سحر چه علاج
شهر پر نغمهٔ ملامت ماست — غیر آهنگ زشت و در چه علاج
با چنین عشق و حسن ما و ترا — جز مراعات یکدگر چه علاج
درد اظهار درد میکشدم — گشته بیچاره چاره گر چه علاج
چند در کورهٔ هوس جوشم — میشود خام خامتر چه علاج
عرض حال از سخن نمی آید — بسته بر مارهٔ نظر چه علاج
برخ غیر باز شد در وصل — آستان بوسی دگر چه علاج

مایهٔ صبر خوش تنک گردید
ای ظهوری بجز سفر چه علاج

ای بروی تو هر نظر محتاج — وی بموی تو مشک تر محتاج
گشت مستغنی از فراغ دو کون — تا بداغ تو شد جگر محتاج
استخوانهای سالکان نگذاشت — رهروان را بما هبر محتاج
شب روشندلان نمیباشد — بضیاکاری سحر محتاج

زندانیم طرف گلستان چه احتیاج — پروای سر نمانده بسامان چه احتیاج
دررا حیتم ز زخم بر هم که میدهد — مغز دوست درد مدبران چه احتیاج
بیرون نهاده دل قدم از دیر ما و من — در کعبه ایم طی بیابان چه احتیاج
افتاده خون بجوش ست این نگاه گرم — رسوا شدیم عشوه پنهان چه احتیاج
خوناب کشتگان تو اکسیر زندگیست — تیغ تو هست چشمه حیوان چه احتیاج
سر از شگاف سینه برآورده چاک دل — خنجر گذاری صف مژگان چه احتیاج
دامان طرهٔ تو ختن بر جهان فشاند — بکشای تکمه عطر گریبان چه احتیاج
دل جمعدار صید تو در خلد صید تست — این جلوه های زلف پریشان چه احتیاج

آه تو دسته گشته ظهوری ز کاکلی
دیگر ترا بسنبل و ریحان چه احتیاج

شود شیرین ترا ز شهد و شکر خرج — سخن چندانکه سازد تلخ تر خرج
هجوم رگ ببین بر غمزه هر سوی — شود هر روز چندین نیشتر خرج
عجب گر نقش دست باز گیرد — کند طاوس اگر صد بال و پر خرج
چه حیرتها که بر دل جمع بندم — کنم چون در تماشایت نظر خرج
جگر را تیغ غیرت قیمه سازد — ازان زخمی که سازد در سپر خرج
بقربان آورم هر روز عیدی — که دارد از شهیدان اینقدر خرج
هوایش از خدا صد بال خواهم — کند هر پر که مرغ نامه بر خرج
برآرم گرد از جیحون اگر آب — کنم در شستن دامان تر خرج
نیاز عیب جویانست درکار — اگر گاهی کنم ناز هنر خرج

مجنون نکرده بود چنین سر درین چه عجب

چه جفاها که ز اغیار کشیدیم عجب
زان ننالیم چه از یار کشیدیم عجب

بار رشک ست گران کوه کمر میبازد
دوش طاقت نه این بار کشیدیم عجب

آخر افتاد قبول انچه ادیبان گفتند
روز اول دم انکار کشیدیم عجب

از دل ریش که از برگ گل آزرده شود
نوک خار از گل بیخار کشیدیم عجب

چنگ در داد ز نفس دلشدگان باز نداشت
نغمهٔ ناله درین تار کشیدیم عجب

بر شکر خند کسی گریه نکردیم نثار
منّتِ چشم گهربار کشیدیم عجب

کس نپرسید ز ما عشق چه و عاشق که
سالها از حمتِ این کار کشیدیم عجب

عاشقانرا نه بکفرست تعلق نه بدین
تهمتِ سبحه و زنار کشیدیم عجب

مرهم مرحمت او به ظهوری نرسید
زخمها در دل افگار کشیدیم عجب

دگر خوش بدگمانی چیست باعث
سراسر امتحانی چیست باعث

چه میخوانی دگر از بی زبانان
ببد گو هم زبانی چیست باعث

نمیخواهد دگر ما را دلت هیچ
همه از دیگرانی چیست باعث

بران کو کرد دو عالم بست افشانم
دگر دامن فشانی چیست باعث

دو روزی اینچنین گر دیده بودی
چرا باز انچنانی چیست باعث

در افشای محبت نامه بودی
نیاوردی بعنوان چیست باعث

ترا هم نیست تقصیری ظهوری
بعذر ترجمانی چیست باعث

لطف و بیداد هر دو مطلوبست — خوب هر چیز میکند خوب ست
کو جفا و ستم زحد ببرد — چاره جز صبر چیست محبوب ست
ذوق خود کرده گوش ارقا صید — دیده بر اشک شوق مکتوب ست
ذره صبر در جدائی ها — کوله بار هزار ایوب ست
کس مبیناد هجر یوسف خویش — نیل رشحی ز اشک یعقوب ست
ترکتازی نکرد غمزه منوز — خیل صبر و شکیب مغلوب ست
میکند ذوق خاک روبه صبر — آه در صحن سینه جاروب ست
سخن بوسه طرح خواهد شد — هوس ما هنوز محجوب ست

دل ظهوری ز عافیت برکن
که جهان از غمش پر آشوب ست

در تاب قد تست صنوبر درین چه عجب — بی آب خار تست گل تر درین چه عجب
غوغای واعظان شده از سدره خوش بلند — با قامت تو نیست برابر درین چه عجب
آنجا که غمزه تو کند کار و کا و جان — کند ست تیزی دم خنجر درین چه عجب
هر روز میدهد ز تو اعجاز عشق تو — از مهر داغ سینه دیگر درین چه عجب
زهرت که حسرتیست از و کام عالمی — لذت کدام نموده بشکر درین چه عجب
از چشمه سراب بیابان حسن تو — شوئید روی ز زمزم و کوثر درین چه عجب
در حشرگاه کو تیو خواهد بباد رفت — هنگامهای عرصه محشر درین چه عجب
از تیشه ملامت عشق تو گشته ریش — پای سلامت بت و تبگر درین چه عجب

از سر قدم نهاده ظهوری بدشت عشق

در محل لطف پنهان گشت رسوا اندکی / اندکی از مدعی ترسید و پرسیدن نداشت
خوش بساط ناز در بازار عجز چیده بود / باز خواهد چید بی تقریب بر چیدن نداشت
پیش مرگ رشک مرگ در هجران دولت است / دل فریبم داد گر در وصل گردیدن نداشت
داشت سر در دیدنی از پیش شمشیر جفا / وقت دامن برزدن از غیر پرسیدن نداشت
با وجود لاغریها من از و فربه ترم / ذوق بیجا بود صید تازه تا زیدن نداشت

از برای رشک غیرت در نگه پیچیده بود
غیرتت نازم ظهوری غیر نادیدن نداشت

با آنکه دل از خنجر بیداد دو نیم ست / با نیک و بدم ساخته یک روی غلیم ست
خوش نالهٔ زاری ز تو سر میزند ایدل / هشیار دل سنگدلان سخت رحیم ست
تا نکهت چینی سمن از مغز دماند / سر پنجهٔ عجز من و دامان نسیم ست
راحت طلبی طور قلندر صفتان نیست / در تکیهٔ دل داغ جفائی تو مقیم ست
امید که نزدیک بدوری نشود کس / در هجر تو امید جگرکاه چو بیم ست
امروز نزد عشق سنان بر جگر من / این زخم که شد از نمک تازه قدیم ست
بر شیرهٔ جان ریخته شیرینی تلخی / آن زهر که در گوشهٔ ابروی غلیم ست
ای بخت زهی رشد چه بیغوله نشینی / برخیز که در بزم طرب غیر ندیم ست
مشکل که کند گاه ذری کسوت زرم / بختی که شبش سقفه از تیره گلیم ست
از مرحمت مادر ایام چگویم / گویا که ز بی رحمیش امید تتیم ست

بی عشق ظهوری نتوانم نفسی زد
صد شکر کنم هر نفسی طبع لئیم ست

زنجیر بهر پای من ای پند گو مساز
فضلیست از برای لب خود ضرورت است

از بس غرور غمزه بخنجر نبرد دوست
خود بر شگاف زد جگر ما چه منت است

مردیم و یک نگاه بپرسش قدم نزد
صد جان فدای چشم تو خوش بیمروت است

وقتی دگر نماند ظهوری وصال کو
تا کی خورم فریب که موقوف فرصت است

تلخی کام زکم حرفی شیرین دهنیست
خار در پیرهن از حسرت گل پیرهنیست

نغمه سنجی نکند بر گل بستان جهان
دل شوریدهٔ ما بلبل طرف چمنیست

دردد در سینه حرامست برو لذت غم
هر که در آرزوی غمزهٔ خنجر فگنیست

پند گو باز کمین گاه نصیحت برخیز
که زبان من غارت زده این انجمنیست

بهر پروانه رود دود بیرون از شمع
نیک چون در نگری هر صنمی برهمنیست

آنکه در زیر سر بادشهان خاره نهد
بر فراش غم ما بستری خاره کنیست

محرم جمله عیش ست خوشا یاری بخت
سینهٔ زخم تو بر سینهٔ خونین کفنیست

چه بلا ذوق که در عشق و غریبی بودست
خاک غربت بسر و غیبت هر جا وطنیست

گرچه خوبان خراسان همه مشهورانند
ز قبه بیرون سر هم شور طرحی دگنیست

عهد و پیمان ظهوری بدرستی مثل ست
چه دهم شرح که کارش بچه پیمان شکنیست

دوش آن بی خبر خود رنجید و رنجیدن نداشت
بی زبانی عذرها میگفت و نشنیدن نداشت

دردم تیغ تغافل زخم بیرحمانه ریخت
عجز میزد دست و پای چند نادیدن نداشت

گر اسیر زلف و کاکل گفته باشم خویش را
گفته باشم انقدر بر خویش بیچیدن نداشت

شاهد اقبال را پیرایه بخش روزگار / از سجود آستانی جبهه در زیور گرفت
نغمهٔ عشرت سری برکرد از لبهای خشک / گریهٔ شادی سراغ دیدهای تر گرفت
دور جامی داد و گاهی چهرهٔ گلرنگ شد / بخت روزی کرد کوه غم ز جانها برگرفت

ورنه شاخ خنده لبهای ظهوری غوطه خورد
خاک پای را سرشک شوق در گوهر گرفت

جنبش مرگان دلم را باز در نشتر گرفت / زخم آغوشی کشود و سینه را در بر گرفت
کام را تعریف شیرین لعل در شکر نشاند / مقرا سودای مشکین طرّه در عنبر گرفت
اشک در جیب و کنارم طعنه بر اختر شمرد / زهر در کام و زبانم نکته بر شکر گرفت
آتشی بال و پر پروانهٔ جانرا نوخت / در سمندر شعلها از تاب خاکستر گرفت
چشم ساقی عشوهٔ بر توبه تقوی گماشت / دست مستی دامن زلف شکن بر بر گرفت
برکناری دل بیک پیمانه مست افتاده بود / درمیان بیخودی پیمانهٔ دیگر گرفت
شعلهٔ خاشاک صبر و طاقت از گردون گذشت / دود میکرد آتشی در کورهٔ دل در گرفت
ای خوشا رندی که شد چندانکه کاهش تلختر / زهر غم از ساغر ایام شیرین تر گرفت

گر ظهوری خود ز تاب درد کاهی شد چه شد
کوه را امید ش از بس فربهی لاغر گرفت

آنجا که حکم شحنهٔ دیوان غیرت ست / بس آرزوی کشته که بر دوش حیرت ست
ای دیده منع گریه بجا بود پیش ازین / زنگین شد ست اشک فروبار خصومت ست
از جویبار خنجر کین آب میخورد / رگهای دل که ریشهٔ نخل محبت ست
ره گم نکرد ناقه و گلگون فرو نماند / وصلی بنوده می شنوا اینجا مقالت ست

کعبهٔ کویت بحسرت کشتگان دارد بسی
صد حرم را آرزو خون در بیابان تو ریخت

شور بختان را بجام زهر حسرت کام داد
آرزو بخشی که شکر در نمکدان تو ریخت

شاید ت روزی بکار آید ظهوری جمع کن
آبروهائی که چشم حسرت افشان تو ریخت

دل از تو همچو من ای بوالهوس نوازگذشت
ز شکر و شکوه گذشتیم و سوز و ساز گذشت

بهر که خواه نشین داستان نمی نبدیم
سفینه سازی طبع سخن طراز گذشت

نماز صبح بشام سر شک جانز نیست
بلی بمذهب ما وقت این نماز گذشت

برو حریف دگر جوی در قمار هوس
که بقراری جانِ شکیب باز گذشت

بهر نخیت دیگ تمنا بشعله طامع
بحسرت از تو دل آرزو گداز گذشت

ز روز عهد تو صد کوتهی بکام رسید
هزار حیف چه شبهای ما دراز گذشت

بحسن خط مرو ازره نه وقت پیرانیست
براه دوش نیاز از تو بی نیاز گذشت

نگه بغارت دل گو سمند ناز متاز
بچشم گوی که ننگام ترکتاز گذشت

متاع قافله سالار عشوه را چه بها
ز شاه راه نگه کاروانِ ناز گذشت

نماند در دم شمشیر غمزه برانی
جگر شگافی مژگان و شنه ساز گذشت

میان غیر و ظهوری تمیز حاجت نیست
ترا چکار بین کار زار امتیاز گذشت

ساقی ایام دیگر دور جام از سر گرفت
حرف نقل وصل او را باز در شکر گرفت

دامن بادطرب از چهره گرد غصه رفت
راحت مرهم خراش سینه را در بر گرفت

هر شراری پرتو صد روز میزند برون
در شبستان تمنا شمع دولت در گرفت

چاشنی میکرد هر دم لعل ساقی بادهٔ
پارسائی چشم حسرت بر لب پیمانه داشت

چشمِ ترآئینه دارِ نوعروسِ حسن بود
سنبل درهم زده دود مجمر دل شانه داشت

خاطر از ضبط اساس عشق و عشرت جمع بود
شعلهٔ غم التفاتی با متاع خانه داشت

آخر عشق از نامسلمانی متاعی میخرید
گوهر ایمان بدست جان پی بیعانه داشت

دیدهٔ بیگانه کی در تو تیای خواب بود
آشنائی گوش رغبت بر لب افسانه داشت

چشم شوخی با ظهوری داشت رازی در میان
صبر را بتیاب و طاقت عقل را دیوانه داشت

چه باده بود که ساقی بجام مستان ریخت
که سنگ عربده بر شیشه خانهٔ جان ریخت

نجسته بود خدنگ نگه ز شست غرور
که بر جگر مژه های دراز پیکان ریخت

نگاه گوشه نشین سیر بوستانی کرد
گل هزار ارم بپشیم از گریبان ریخت

بلای جنبش مژگان کسی چه میداند
با لتفات دل این تیغ و تیر بر جان ریخت

شگاف میدمد از شاخ و برگ گلبن ما
که بر زمین جگر ابر تیغ باران ریخت

می طرب بچه دشواری بساغر رفت
نشست دست دل رنج کش چه آسان ریخت

کسی حریف ظهوری ست در مجموع مراد
که درد بادهٔ دردی بروی درمان ریخت

آنکه شب بر روز من از شام هجران تو ریخت
آفتاب و مه ز رویت در گریبان تو ریخت

دوش از جوش اسیران طرهٔ خوش تیاب بود
بر دلها راه در چاه زنخدان تو ریخت

نکهت صد باغ نسرین بر دمید از مغز جان
بر دماغ دل هوای شاخ ریحان تو ریخت

کی گذارد خاطر جمع از برای هیچ جمع
زین پریشانی که از زلف پریشان تو ریخت

باز غم خنجر خطر برداشت
دل دوید از جگر سپر برداشت

گشت بر سینه عرض مخزن داغ
زانچه میخواست بیشتر برداشت

صرصر آه در دل شب غم
پرده از چهرهٔ سحر برداشت

بلبل گلبن فغان و خروش
نغمه در پردهٔ اثر برداشت

نخل بستان عیش بی بر بود
چمن آرای غم ثمر برداشت

وقف بر دست و تیغ خوبان کرد
در ازل تن چو بار سر برداشت

خوش ظهوری ز عیش مستغنی ست
قفل از گنج غم مگر برداشت

باز دردی که روح بخش دواست
صد اثر در کمین نالهٔ ماست

قرعهٔ غم بنام دل غلطید
فال چندان ز دیم کامد راست

سرو فرزانگی لکد کوب ست
باز دیوانه بر سر غوغاست

نام مرهم مبر که الماس ست
زخم ما این چنین نمک میخواست

ای ملامت ببال در لب طعن
عشق بیتاب و حسن بی پرواست

در جهان سود رونما دارد
نیم جانی زیان این سوداست

غالباً رخصتست رسوائی
از نگه کردن نهان پیداست

چشم گو بر مدار از دگران
نه کنم گر غلط نگه با ماست

باش کو مدعی وصال طلب
که ظهوری تمام تنهاست

دوش خوش منکامهٔ گرمی دل دیوانه داشت
شعلهای تیغ انداز پر پروانه داشت

عشق صیقل میزند آئینه در زنگار نیست

صد زیان از تنگدستی حاصل بازار ماست
ای دریغ از یکجهان جان نیم نازی در بهاست

ای خرد بیگانه اسباب تدبیر و صلاح
زود بیرون کش زدل حکم نگاه آشناست

عشق کو سنگ ملامت پیش طفلان زر بیار
باز در کوی بلا دیوانه زنجیر خاست

کو هوس در فکر ماتم باش کز اعجاز حسن
زنده شد عشق هوس کش وقت عرض مدعاست

از برای من چه ایدل صرفه جان میکنی
رخنه در کار ایمان هم بکیش ما رواست

تا نسازد کار جانرا ذوق شکر خنده
از کمال مهربانی زهر چشمی در قفاست

از بلای عافیت در رنج راحت فارغیم
زخم از مرهم هراسان درد بیزار از دواست

عشق از زهر بلا پر کرد رطلی بس گران
هان ظهوری زهره نازم ساغر مردآزماست

کامی که تلخ گشته از و زهر کام ماست
نامی که ننگ دارد از و ننگ نام ماست

هرگز نبوده گوش ملامت باین خروش
در عالم این صدا همه از طرف بام ماست

چون قطعه کرده ایم زبان بیان حال
تاثیر اگر نه جوهر تیغ کلام ماست

پر کرده ایم دامن صبح از شب سیاه
خورشید اگرچه گوی گریبان شام ماست

کو عقل خام از نقف تدبیر بر مجوش
صد نخجیگی فدای تمنای خام ماست

ای باد از خدای بپیچید نیش در بگرد
گرد شمیم طره که حق مشام ماست

الحق که کارهای بد از بخت دیده ایم
بر بخت خویش پای زدن التزام ماست

کوی فنا خوشست ظهوری کجا رویم
بنگر که گنجهای بقا زیر گام ماست

زرویم گرد حسرت رفتن ای باد / نه کار تست کار آستین ست
برون آمد ز شمشیر که این زخم / که در هر قطرهٔ خون آفرین ست
غمش بر جان خوشحالان حرامست / که وقف خاطر اندوهگین ست
صلای صحبتست آزادگان را / که ما را خاطر آزار چین ست
جگر ریشیم تا با غمزه نیش ست / پریشانیم تا در طرّه چین ست
که با ور میکند از شوخی او / که دائم در دل خلوت نشین ست
بخفاشان چرا باید عبث گفت / که ما را دیدهٔ خورشید بین ست

ظهوری گر نثاری بت ضرورست
بجیب اعتقادم نقد دین ست

گرچه در بزم حجابم قوت گفتار نیست / قصهٔ ناگفته هم در لب اظهار نیست
چشم زخم هم از زخم دل من دور باد / وای بر جانی که از تیغ غمی افگار نیست
میهمان کیستی ای دل گوارا باد عیش / خوان عشق هیچکس را این نمکدان کار نیست
مرحبا از نالهٔ آغشته در خون میچکد / بیشناسد زخم دان کاین نالهٔ آزار نیست
صد شبستان ماه و خورشیدت نمی آید بکار / چشم ما گر در فروغ لالهٔ رخسار نیست
گر همه خضرست کاخ عمرش از هم ریخت ست / مرگهای هر زمان آنرا اگر معمار نیست
از چنین دل برد گرد کینهٔ طوفان عشق / شستن این گرد کار آب استغفار نیست
بر ندارد بار نخل بوستان آرزو / آب اگر از جویبار چشم حسرت بار نیست
برهمن را گر بمهر بت ملامت میکنی / رشتهٔ ایمان ما هم کمتر از زنار نیست

نازکو در پرده میدارش ظهوری غارت

خواجه مینازد بسیم و زر گدا طبعی بلاست
خواجه آن باشد که در مهر و وفا درویش نیست

هوش و صبر و دین و دل در گام اول ماند و بس
هیچکس در راه بیتابی چو من درویش نیست

عمر رفت و تکیه گاهش بستری دردی نشست
هیچ رحمی این دل آسوده را در خویش نیست

شادی غم کز برایش عمر جاویدان کم ست
امتحان کردیم عشرت چند روزی بیش نیست

با دلم افتد ز بس امید اگر گویم بطنز
یار من بی رحم و بد مهر و جفا اندیش نیست

در وطن دردِ غریبی در ظهوری کار کرد
عاشقانرا هیچکس بیگانه تر از خویش نیست

خوشا تنی که شود خاک بر سر کویت
خوشا دلی که زند جوش از آتش خویت

بلای دوش سری کز هوای تو خالیست
وبال چشم نگاهی که نیست بر رویت

زهی گزیده شکاری که بر جگر دارد
شکاریِ زکمانخانهای ابرویت

شمامه در بغل یاسمین کمی افشاند
نمی رسید صبا بر بهار اگر بویت

جواب صد نگه از یک نگه فرو ریزد +
چو بر کرشمه زند نرگس سخنگویت

تو گرم عشوهٔ خود باش نیستم غافل
زبیم غمزهٔ گر نمیکنم سویت

ز من نصیحت اگر نیست خوشا آنا
نیزم غیر تو بس بدنماست پهلویت

عجب که خاک ظهوری بباد بر خیزد
بشرط این نفرستاد بر سر کویت

بزیر آکوده هر جا انگبین ست
خسک دارد بجیب از یاسمین ست

دل بی کینهٔ خود را بنازم
پی تخم محبت خوش زمین ست

نگاهم کرده بیداری گناهے
که در دست تغافل تیغ کین ست

از زبان نرم میتیرسم درشتی سر زند
مدعی خوش بر سر نازست نازش نازکست

غمزه در اقلیم جان بیدلان کرد انچه کرد
این زمان از زخم ترک ترکتازش نازکست

درد بر دارد گر افتد سایهٔ مرهم برو
زخم پیکان خدنگ دلنوازش نازکست

زخمها سر از جگر بر کرده و من بیخبر
آفت انداز نگاه تیغ نازش نازکست

بر زبان ترجمانان حرفهای آشناست
گشته جان گوش استماع حرف رازش نازکست

خلد خلد از سدرهٔ طوبی شود روز جزا
عرض بر محمود بالای ایازش نازکست

گشت محراب ظهوری طاق ابروی تو
در صف زهاد و سواس نمازش نازکست

راز بر اهل راز مبهم نیست
مهر بر لب زدیم محرم نیست

پای بستی ز عقل باید کرد
چار دیوار عقل محکم نیست

روی پر کرد درد را نازم
عیش را تازه روئی نحم نیست

میشود راحت آشنا با مغز
زخم اگر روشناس مرهم نیست

نیست در هیچ بقعه محرابی
که بتعظیم ابروی خم نیست

تا نگردی علم بمعشوقی
دعوی عاشقی مسلم نیست

هیچ چیزی بغیر او مطلب
هیچ چیزی بغیر او هم نیست

گوئیا وصل طرح سور افکند
که ظهوری حریف ماتم نیست

یک خدنگ جور کوکان غمزه را در کیش نیست
برچه کیشی چون تو کس از دلبران بدکیش نیست

شور کردی بسکه خندیدی بروی این و آن
شکرت را هیچ حقی بر دهان درویش نیست

عقل این عجزها که میفرمود — عشق آمد در تنزل بست
تا طمع را گلوف شارد فقر — زور بر بازوی توکل بست
در و کن بخت برخاش دلم — نمک لولیان کابل بست
هر دم از آه حسرت کاکل — آرزو دسته های سنبل بست
جگر شرحه شرحه دارم — نرگسش خنجر تغافل بست

خویش را ساختم ظهوری ازو
خار خود را بسعی بر گل بست

شکر خدا که صبر بنصرت لوا نه بست — طرفی ز فتوز چاک گریبان ما نه بست
بر صید جان کمند نیفگند کاکلش — تا دست اختیار مرا بر قفا نه بست
بر هر جگر که نرگس او تیغ غمزه راند — تا روز حشر زخم لب از مرحبا نه بست
کو زاهدی که بر سر کوی خرام او — از خاک راه عطر کفن بر روان نه بست
لعلش سر حکایت بیگانگی گشاد — چشمش ولی در نگه آشنا نه بست
گاهی به نکهتی نفسے راست میکنم — انیهم غنیمت ست که راه صبا نه بست
روی مرا بخون جگر میکند نگار — چشم ترم که پای کسی را حنا نه بست
با آنکه خورد آب ز سر چشمهٔ اثر — از بخت ما شگوفه نخل دعا نه بست
خرم نه که شاد شود خاطر شریف — در نرد کام مهرهٔ بد نقش ما نه بست

در نالهٔ حرام ظهوری حریص نیست
دردش حلال باد که دل در دو انه بست

غیر کنجشکت میل صید بازش نازکست — با همه افسردگی سوزه گدازش نازکست

بسنگ عیب عیار هنر نمی شکنم
طریق سکه درستان مایه دار انیست

نهاد روی بما دولت ربود و گذشت
ز کار و بار گذشتیم کار و بار انیست

چه خوشنماست ظهوری سر شک گلگونت
شگفته باش که گلهای خار خار انیست

خیل غم تو کشور جانرا فرو گرفت
چون خرمی که نخل جوانرا فرو گرفت

آرایست چون رواج کساد دکان عیش
سودای عشق سود و زیانرا فرو گرفت

بگذشت کار از انکه کنم راز خود بیان
بیتابی آشکار و نهانرا فرو گرفت

هر لحظه باد چون غم من قوتش فزون
این ناتوانی که توانرا فرو گرفت

از صاف جام عیش میسر نمیشود
کیفیتی که درد کشانرا فرو گرفت

معلوم میشود که بدرد که مبتلاست
زین زردی که روی خزانرا فرو گرفت

بر نو بهار از گل رویت عرق چکید
جوشید رنگ و لاله ستانرا فرو گرفت

منعم دگر عبث مکن از گفتگوی خویش
افسانه تو کام و زبانرا فرو گرفت

زهر ترا رساند ظهوری چو پیش لب
لذت دوید کام و زبانرا فرو گرفت

انیمه صوتها که بلبل بست
در مقام شکایت گل بست

در چمنها دگر ز فیض بهار
جام بر حلق شیشه قلقل بست

بهر خواب فراغت مستان
دور افسانه گل و مل بست

نرگس پر گر شیوه ساقی
شوخی شوق بر تحمل بست

خویش را دل بیک جهان نرنجیر
در شکنهای زلف و کاکل بست

صد آفتاب و ماه بسیند گزند باد — این شعله را که سر بگریبان داغ ماست

معلوم گشت زخم ظهوری بر همی
جان حسود ریش ز رشک فراغ ماست

شبی که در پی صبحی فتد شب ماست — تبی که دست به نبضی دهد تب ماست
هزار ظلم ز بیراهی فلک رفتست — وران وبال که در راه کوکب ماست
بمشرب دگران گر تفاوتی باشد — میان صافی و دردی بمشرب ماست
بیاد روز وصال از شرار شعله آه — کدام داغ که بر سینهٔ شب ماست
برای آنکه شود کار دشمن ما راست — چه راستیست که در طالع چپ ماست
نهاده است ادب مهر بر دهان سخن — بلی حدیث تواند ازهٔ لب ماست

برای کار خود ایدل تو فکر یار مکن
که احتیاج ظهوری بیار ما نیست

شکیب و شت نوردست اگر شکار نیست — خرد گسسته عنانست اگر سوار نیست
چه زهرها که کند گریه در گلو ها حل ✣ — اگر تبسم آن شهد خوشگوار نیست
گداز بوته طبعم هلاک خواهد کرد — اگر طلای شکیب مرا عیار نیست
قرار و صبر ندارند بعد مردن هم — قرار داد اسیران بیقرار نیست
زدست رشک بپای رقیب افتادم — فتاده کار با غیار رحم یار نیست
که گفت شهد که زهرش ز کام جوش زند — ز غصه تلخ مشو طبع روزگار نیست
بزنگ چهرهٔ ما بردمید لالهٔ ما — توان قیاس خزان کرد نو بهار نیست
ز حرف آب زبان گشته تا به آتش — مزاج تفته درونان شعله خوار نیست

امید مرا ربط بتطویل همان ست

گذشت زندگیم جمله در گزند و گذشت
گذشتم از مدو نجت ار چند و گذشت

همه حکایت زهر از زبان یاران نجت
کسی نگفت حدیث گلاب و قند و گذشت

برای دفع گزندم سپند حاجت نیست
که خود بر آتش حسرت شدم سپند و گذشت

مرا دوست در آغوش دیگران آورد
نکرد جان حزین مرا پسند و گذشت

ز دیر طبع ظهوری برون نهاد قدم
ز طاق دل صنم آزر فگند و گذشت

ردیست درد ما که بهیچش علاج نیست
از احتیاج جان بلب و احتیاج نیست

گو هر ستاره نائب صد آفتاب باش
جز برق آه مشعل شبهای داج نیست

دود از نهاد آتش دیگر بر آورد +
ورنه کدام دل که سمندر مزاج نیست

گلهای عزتت همه خار مذلت ست
گر خاک ره نفرق قبول تو تاج نیست

روز ازل سیاه گلیمی خریده نجت
کار مرا معامله با رواج نیست

با دل قرار داده که بدیوان شاه عشق
جز پرده خراب ظهوری خراج نیست

باغیکه بر بهشت زند طعنه باغ ماست
داغی که گشته دوزخ از و داغ داغ ماست

هر نکهتی که هوش برون میکند ز مغز
سرگشته جهان بهوای دماغ ماست

صبح وصال بر شب ما گشت جلوه گر
نور هزار روز نثار چراغ ماست

کبخشک دل فتاده بچنگ عقاب عشق
گلبانگ بلبلان همه تحسین زاغ ماست

زاهد ندرد هستی خود صاف اگر شود
داند که کیمیای ورع در ایاغ ماست

در قمار دوستی دشمن باین یکرنگی — کی تواند طرفی از رندان هستی باز بست
از بلا مخروش ایدل زانکه مرغ نغمه ساز — بال خودرا در قفس از رشته آواز بست

صد ظهوری را زدل طوفان خون خواهد گشود
این تغافلها که او بر نرگس غمّاز بست

خزان همیشه بگلگشت باغ و راغ منست — نمک رهین رواج از خراش داغ منست
هزار سنگ شکست از کف ستم روید — که نیم جرعهٔ مقصود در ایاغ منست
بهر زمین که وزد صرصر سیه روزی — رهش ز مرحمت بخت بر چراغ منست
امید هست که هم ناکسی کند کاری — وگرنه مهر ادب بر لب سراغ منست
ز نخل غم همه برگالهٔ جگر روید — که قاز کشیدن او خونبهای داغ منست

دعا کنم که ظهوری ز دور من افتی
ترا که رشک بر آسایش فراغ منست

کام دو جهان حاصل تحصیل همانست — پیموده شد این مرحله و میل همانست
در جوی حیاتم اثر نم نتوان یافت — بر چهره ولی دجله همان نیل همانست
در سایهٔ آرام گرا ز ضعف نشستیم — دودی طلب و نسبت تعجیل همانست
یکشب نکشیدیم ببر شعلهٔ شمعی — پروانه همان جلوهٔ قندیل همانست
در عشق کسان جامه بصد رنگ دریدند — رخت غم ما در گرو نیل همانست
یکحرف دگر در لب تقریر نماندست — بدمهری محتاج بتاویل همانست
گو شهر همه بر خور و گو روز سیه باش — آشفتگی کاکل و مندیل همانست

ز نخجیر شب و روز زهم ریخت ظهوری

بیوفا با نه رنجیت خون مرا — بجلش کردم از پشیمان نیست
منعم از گفتگوی طرّه چرا — خاطر من مگر پریشان نیست

باش گو طالع ظهوری مست
شکر لله که مست پیمان نیست

در چمن خبر خروش بلبل نیست — شیشه کو که مست قلقل نیست
گرچه گردیده گل سراپا گوش — گوش بر داستان بلبل نیست
عشق جائیکه تخت قدر زند — عقل را پایه تعقل نیست
همه شکر ست هر که میگوید — چه نگه ها که در تغافل نیست
حرف ریحان و سنبلش پرسید — هر که در پیچ تاب کاکل نیست
خیره تر میشوند نازو غرور — عجز را صرفه در تنزل نیست
این همه اضطراب ساخته نیست — هر چه خواهی بکن تحمل نیست
کشته رنگ و مرده بوی بویم — رنگ در لاله بوی در گل نیست

چون ظهوری ز حرص میکاهد
هر که در پرده توکل نیست

از خطش خوبی دگر تا رجفا بر ساز بست — سرگرانی باز عهد تازه بر ناز بست
نوبهار حسن دور خرمی از سر گرفت — شوق بر انجام حالم شورش آغاز بست
بر دماغ سرکشی زد سنبلش بوی غرور — نرگسش تیغ تغافل بر میان ناز بست
رازداریهای دل چون صبر من بیهوده بود — اقتضای شوق صد فریاد بر هر راز بست
کنگر ایوان وصلش خنده دارد بر کمند — آرزو عمری عبث انداز بر انداز بست

عجز من مایهٔ مغروری طنازان است
بیمجابائی خوبان زمدارا نیست

خاک گشتن بسر کوی کسی از چومنی
دور بود این اثر همت والا نیست

از شب هجر ظهوری سحر وصل دمید
رنجیت برد دیده جلا زور تماشای نیست

رضوان که رنگ گل ز گل روی اوشکست
صد خار در دل چمن از خوی اوشکست

آن عهدها که با دلم آرام بسته بود
در جلوه گاه قامت دلجوی اوشکست

اعجاز عشق صد صف طاعت درست کرد
از یک کرشمه نرگس جادوی اوشکست

محراب را که روی جهانی بسوی اوست
پشت شکیب از خم ابروی اوشکست

شادم که گشت سلسلهٔ پای آرزو
گر آه حسرتی بدل از خوی اوشکست

خواهد مروتش در دشنام باز کرد
دریوزه در زبان دعاگوی اوشکست

سوگند اگر خورم بسر خویش عیب نیست
آری سرم بسنگ سر کوی اوشکست

ساقی هنوز رو بظهوری نمیکند
با آنکه توبه بافته چون موی اوشکست

آه ازان لب که محض افغان نیست
وای ازان دل که مغز پیکان نیست

راحت افشانده بر دلش دامن
هر کرا داغ در گریبان نیست

از گرفتار پرس آزادی
بوستانرا هوای زندان نیست

صندل چاره آفتست آفت
در دسر گیر فکر سامان نیست

نافه در چین طره میباشد
عطر در شاخ و برگ ریحان نیست

وقت مردن بقبله روی چه سود
روی دل گر بسوی جانان نیست

خشنودی و نگاه نهانی برای غیر
بیزاری و تغافل رسوا برای کیست

بر غمزه بادکاوش صد چشمهٔ جگر
رنگینی تبسمت از گریهای کیست

حرف وصال داد ظهوری لبم بر آن
فالت پی برآمدن مدعای کیست

رهبر قافلهٔ نالهٔ نفسهای منست
بوسه گاه دهن آبلهپای منست

غیر گمراه سلامت بفراغت میرو
خار صحرای ملامت همه در پای منست

بچه امید کشایم در دکان امید
روی بی رونقی دهر بکالای منست

در دل ساغر من آرزوی باده شکست
سپر سنگ بلا سینه مینای منست

با دو رنگان شده یکرنگ چنین میباید
نکنم شکوه بیجا گل رعنای منست

حرف من کی کند از خضر دعائی دارد
صد چو من مرده و شنام مسیحای منست

نالهٔ آغشته بخون از جگر کوه کشد
صبر بر درد فراق تو چه یارای منست

فکر وصل تو مرا گرچه نمیباید کرد
لازم مهر و وفا وسوسه فرمای منست

حسن خود تربیت خود نتواند کردن
پرده بردار که این کار تماشای منست

سیر با من نتوانکرد ظهوری بنشین
بنشین بخت جگرلالهٔ صحرای منست

آرزوها همه حق دل شیدای منست
عشوه و نازکی از شاهد رعنای منست

نقطهٔ خامهٔ من چشم تمنا نه شود
عشق میروید ازان نامه که انشای منست

جرس محمل مقصود چنین نغمه سرا
به نشان قدم بادیه پیمای منست

صوفیانه ز گله از باده فروشان بجاست
رهن ارزند من خرقه تقوای منست

عشق بر قصر سخن من افگندست — آرزو طرح شیون افگندست
از جنونم ترانهٔ زنجیر — رقص در کوی و برزن افگندست
پنجه در پنجهٔ دل فرهاد — حسرت بیستون کن افگندست
دل آغوش دوست را در حشر — مرگ دستی بگردن افگندست
در تب غیرت آرزو از ضعف — دست بر دوش رفتن افگندست

شوق گو تیغ بر ظهوری زن
در برابر صبر جوشن افگندست

نم در جگر از تف درون نیست — از گریه بر آمدیم خون نیست
ویران نشود ولایت عقل — با لشکر عشق اگر جنون نیست
زنهار ز فکر صبر زنهار — من تجربه کرده ام شگون نیست
دور غم و غصه انتخابیست — صد شکر که بخت ما زبون نیست
در شعله زدیم جام و ساغر — با آنکه حریف گرم خون نیست
رخت خودی از گرو برآورد — آنکس که رهین چند و چون نیست

بگشای لب فسون ظهوری
این درد فسانهٔ فسون نیست

اقلیم دل خراب چنین از جفای کیست — بر فرق عافیت دم تیغ بلای کیست
با دیگ بر عبیر زند گرد دامنش — بر جیب بخت همتش از خاکپای کیست
اکسیر آبروی ز خاک رهم کشند — بر چهره گرد درگه دولتسرای کیست
صد گنج گوهر دل و جان وام کرده ام — امنیا تهیه هوس رونمای کیست

از تو نخستین صبر میخواهم — شکوه از اضطراب ما غلط است
بیوفایان فراغتی دارند — گشت معلوم من وفا غلط است
زان لبم نیست نکهت دشنامی — مردم از بس دعا دعا غلط است

با ظهوری ستیزه خوی مباش
با گدا چشم پادشا غلط است

هرزمان ای ناصح این طعن تو با ما خوب نیست — گر نمیدانی بدان عاشق شکیبا خوب نیست
جان من دارند تنها ماندگان هم حصه — یکمان لطف از برای غیر تنها خوب نیست
در شکایت پر دلیرم راست میگوئی بدست — با رقیبان التفات شکوه فرما خوب نیست
خاطر اغیار را امیدار پنهانی نگاه — لطف اگر البته باید کرد رسوا خوب نیست
نام عشق ایدل مبر یا بحث دیگر فکر کن — از برای عشقبازی طالع ما خوب نیست

میکشد حسرت تراسویش چه بینی هرزمان
رو ظهوری این نگاه حسرت افزا خوب نیست

شب فراق تو با شد مرا هزار روز قیامت — ز ذوق وصل نمردم زهی زیان و غرامت
دیار عمر ز خیل فراق زیر و زبر شد — هنوز نیست پدیدار سپاه وصل علامت
ستیزه کردم و از رشک فکر هجر نمردم — نشد که پاک کنی از رخم سرشک ندامت
عجب که سنگ ره جان شود امید از بن بس — فتاد وعده دیدار تا لبا بقیامت
بپرس حال جویده ملال ندارد — نکرد هجر مدارا با سر تو سلامت

نباز بر سر خاک شهید خویش خرامی
هزار جان ظهوری فدای آن قد و قامت

در هجر تو یاسمین مغیلان — با وصل تو زهر انگبین ست
نکهت ز تنِ تو گلفروش ست — مستی ز رخِ تو لاله چین ست
سر میطلبی بر آستان ست — جان میخواهی در آستین ست

پرهیز ز صبر کن ظهوری
بیمار دلی دواهین ست

بیخودی در اجارهٔ دلِ ماست — خاکساری سرشتهٔ گلِ ماست
بسفر برده طاقتِ ما را — خانهٔ ما که در مقابل ماست
معنیِ اتحاد را دیدم — در تماشا نگاه حایل ماست
روشن از گشته سوز ما شمعیم — برزبانست انچه در دل ماست
کشتی میکشیم بر خشکی — دل دریا اگرچه ساحل ماست
طرفی از ما اجل نمی بندد — جانِ ما دست مرد قاتل ماست
کرده ما را ز چرخ مستغنی — کنج بی حاصلی که حاصل ماست

روز ظهوری که کار آسان شد
عشق حلال کار مشکل ماست

از تو بد مهر جز جفا غلط ست — عرض خوبی مبر وفا غلط ست
در شکنهای سنبل کاکل — شانه پنجهٔ صبا غلط ست
عالمی را ببر هر چشم بکش — بشکر خنده خونبها غلط ست
قدر بیگانگی بدان زنهار — آشنائی با شنا غلط ست
مرغ جانی مباد بند شود — حلقه در طرهٔ دوتا غلط ست

گر دیده دل انچنان سبکموج — کاندیشه وصل نیز بار است
دهقانی کشت خندهٔ ما — در عهدهٔ چشم اشکبار است
دادیم قرار وصل با خویش — شادیم قرار ما قرار است
موقوف اشارتیم ایدل — بیطاقتی اگر بکار است

سودای تو می پزد ظهوری
از خامی خویش شرمسار است

بیقراری یاد میباید گرفت — پند ناصح باد میباید گرفت
بهر دشنامی دعای خویش را — زینت اوراد میباید گرفت
نیست غم هر چند صید لاغریم — راه بر صیاد میباید گرفت
بیستون کن پشت روز شیونم — ماتم فرهاد میباید گرفت
بند رشکی بر تراشیدم عبث — غیر را آزاد میباید گرفت
میشود ناآشنائیها ضرور — ز آشنایان یاد میباید گرفت

چون ظهوری از غمی گشتم خراب
خویش را آباد میباید گرفت

دل خاتم عشق را نگین ست — دُرج دُر اسم اعظم این ست
رازی که شرح آن چکد خون — در سینهٔ چاک ما دفین ست
در عشق ز چاره بس فتد کار — بیچاره کسی که پیش بین ست
تا کی شکری نمک فشاند — صد دیدهٔ زخم در کمین ست
خاک از نم خون کشتگانت — در جوش و خروش آفرین ست

قوتش هست که چون عشق نگهبانی هست

دوستان پند بهنجار دلم افگار است
اندکی صبر و شکیب از چو منی بسیار است

داغ جان است زاندازهٔ تعداد برون
بار دل بیشتر از ضابطهٔ مقدار است

جوی خون از رگ ایمان ببراوش آمد
خلش غمزهٔ هندو بسپری درکار است

مستی از حسرت ته جرعهٔ او مخمور است
صحت از آرزوی نرگس او بیمار است

نتوانند ز تجانه برون نم افگند
پنجهٔ قوت دین در کمر زنار است

ناوک ناز کمانخانهٔ ابرو نازم
بوسه زخم جگر بردهن سوفار است

نگه اهل نظر نیست معطل بجواب
نرگسش با همه مستی چه بلا هشیار است

میتوان دعوی دل بر نگهش ثابت کرد
عشوه را گرچه سر خیرگی انکار است

شعله در ریشهٔ جان لیشه فروکرده نهان
که بظاهر ز جگر داغ غمش بیزار است

خال ساقی ز دل اهل ورع سوخت سپند
نیست آنخال که مهر لب استغفار است

چشم جان گشت ظهوری تجلیل روشن
پس ز انو نشین آینه بی زنگار است

از تیغ غمی دلم فگار است
با مرهم راحتش چکار است

هر لاله ز باغ عارض او
هنگامه فروز صد بهار است

هر گل که ز باغ کوی او نیست
در هر برگش هزار خار است

تا زیب حنا شد دست و پیش
پس چهره بخون دلفگار است

بر باد دهیم خاک خود را
بر خاطرش ار ز ما غبار است

در گلشن کام دست عاشق
چون همت اهل روزگار است

گاهی که برافتاده ز رخسار نقابت — خون در جگر خیر گیم کرده حجابت
خوش گرم غروری ز جگر دود برآمد — چشمی بکشا مست کسی سوخت کبابت
شیرینی تلخی برگ و ریشه فرورفت — نازم بگوارندگی زهر عتابت
ره بر سخنم بند که مستست سوالم — زین باده که در ساغر من ریخت جوابت
خواهم که خیالی کندم دولت بیدار — شاید که درآییم بسر ابروی خوابت
اقبال قوی گشته بلی سستی طالع — دستی زده در محکمی بند نقابت
در باد به سر بود جگر سوز نگاه را — سیرابی تفتیده لبی کرده سرابت
درکشتن من انیمه تعجیل مفرما — بر سنگ درنگی بخورد پای شتابت

گر ضعف ظهوری سبب رحم نگردید
در جور بیفزا که گناهست ثوابت

عشق اگر تحفه پذیرست دل و جانی هست — شوق اگر بر سر لطفست گریبانی هست
آنکه هرگز دلش از دست ندادست عنان — گویا همره من بر سر جولانی هست
پیش ازین بیجگران حرف جگر بر نکنند — هر که دارد سر مردی سر میدانی هست
گوی اقبال مگر در خم چوگان آرم — گوی سر کرده کمین در خم چوگانی هست
مرهم لطف نهانیست علاج دل ما — در ته پردهٔ جان زخم نمایانی هست
راز فرداست که غارت زدهٔ رسوائی ست — در کمین گاه نگه عشوهٔ پنهانی هست
جرم تم زهر اجل داد ولی چشم امید — همچنان بر نمک کنج نمکدانی هست
شوخ چشم دکنی وه چه غریب آزارست — یادم آورد جفایش که خراسانی هست

نظر زور زهر سوی ظهوری دارد

زاهد زمی بدور تو دست از گلاب شست
واعظ شکست منبر و مفتی کتاب شست

از لوح یاد خلوتیان عشرت صبوح
اورا در ابر شحهٔ رود شراب شست

در کوچهٔ تجلی خورشید روی من
گردون بخاک راه رخ آفتاب شست

این چشم خوابناک که روزم سیاه از وست
بس چشمها باشک غم از لوح خواب شست

آه از چنان دمیدکه پیچید بر عنان
اشک آنقدر دوید که گرد رکاب شست

باران اشک دامن آلودهٔ مرا
پاکیزه تر ز پردهٔ چشم حباب شست

خضر فریب کرد رخ انتظار را
در بهمن دشت وعده آب سراب شست

آلودگیش آفت دریای آتش است
صوفی چه نیک خرقه خود را بآب شست

رخم دگر دل تو ظهوری خراش داد
بنشین بمرگ بخت که تیغ عتاب شست

شادم که کار عقل طریق دگر نشست
هر چیز غیر عشق ز خاطر بدر نشست

نازم کرشمهٔ مژه های دراز او
در هر رگی ز هر مژه صد نیشتر نشست

برخاست شمع جمع بناز از سر کشی
پروانه را چه شعله که در بال و پر نشست

در بزم رو برو تیو دوشم نشاند بخت
نقشی ز دیدن تو برای نظر نشست

دیگر کمر نه بست شکیب و تحمل
هر کس که در تخیل تاب کمر نشست

امید مرده زنده بدشنام میشود
آه از دعای من که بمرگ اثر نشست

آوازه رسیدن روز وصال اوست
شام فراق بر سر راه سحر نشست

گردید همچو آئنه پر از صفای او
از خویش صوفیانه ظهوری بدر نشست

پاس مپذیر از ظهوری سخنی میگویم
هر که حق مائل او مائل درویشانست

در هر عشرتکده غمخانهٔ درویشان ست
آسمان کاشی کاشانهٔ درویشان ست

بهر دوگاری شاهان نتوان گشت آباد
گنج در گوشهٔ ویرانهٔ درویشان ست

آب حیوان که سکندر هوسش بر دو نجاک
جرعهٔ ساغر و پیمانهٔ درویشان ست

با امید یکه توان خواجگی دید بخواب
گوشهٔ جان عاشق افسانهٔ درویشانست

شمع فانوس دل از مشعل مهر افروزند
بخت خورشید که پروانهٔ درویشانست

هر چه بر لوح رقم کرد قلم روز ازل
نسخهٔ آن دل فرزانهٔ درویشان ست

مست تر جرعهٔ این طایفه هشیاران اند
عاقل آنست که دیوانهٔ درویشان ست

برخ خویش ظهوری در اقبال کشاد
روی بر خاک در خانهٔ درویشان ست

زخم ستمش جگر شناس ست
شمشیر غمش سپر شناس ست

خوش کرده سر شک بیدلانرا
دردانهٔ ما گهر شناس ست

کو کشته شمع فارغ از رشک
میسوزکه شعله پر شناس ست

بر دیده نگاه نیست تا دان
شادیم نظر نظر شناس ست

بیماری دل برون ترا دید
رگ از مژه نیشتر شناس ست

فهرست لب فریب قاصد
گوش دل ما خبر شناس ست

می ناز با آبرو ظهوری
رخسار تو خاک در شناس ست

گو سپندی در گزند راحتم — چشم زخم زخم عاشق مرهم است
گر بنا شد درد درمانم را چقدر — تشنگانرا منتی بر زمزم است
در بیان رازهای پردگی — گفتگوی بی زبانان محرم است
نکتهٔ واضح ز خاموشان شنو — داستان حرف سازان مبهم است
آنکه گوید غم فزون و ما رمز رصد — از کجا آورده غم خود یک غم است
نوبهاری سیر خاطر میکند — بوستان آرزو خوشخرم است
بخت و طالع هستی تن عجب نیست — شکر لله عهد و پیمان محکم است

صرفه کی دارد ز بخت از شکیب
تا ظهوری دم زند خود ملزم است

نکتهٔ داغ فنا بر دل درویشان است — ریشهٔ نخل بقا در گل درویشان است
عافیت جوی بدامان نکند گوهر کام — دل دریای بلا ساحل درویشان است
مشکلی نیست که عرضش نبرد آسانی — انچه آسان نشود مشکل درویشان است
دستگیریش بیا مردی گردون نتوان — هر که افتاده طاق دل درویشان است
دیدهٔ ما هنر عیب ندیدن دارد — پردهٔ شرم و حیا حایل درویشان است
دلکشائی که به بستان شهان پا ننهد — دست پرورده سر منزل درویشان است
خانه در کوچه ما گیر اگر ویرانی — دست تعمیر در آب و گل درویشان است
نیست بر مخزن مقصود برات همه کس — دفتر وصل خط واصل درویشان است
چه بزرگانه ره کعبهٔ جان میپوئید — گوی گردون حرس محمل درویشان است
غم بیحاصلی محتشمان باید خورد — از جهان حاصل اگر حاصل درویشان است

صد شعله تر انمیکند گرم — در هر شرری هزار جوشست
رنج طلب ست اصل راحت — سختی کشد آنکه ست کوشست
با هر بد و نیک صاف بودن — اندازهٔ رند در دنوشست
خوش آنکه سبیل کرد خود را — پیمانه بکف سبو بدوشست
در صومعهٔ بلاس پوشان — غوغای بت پرند پوشست
داند کسی از حکایت او — گو لب مکشای دیده گوشست
از طره صبا بنفشه بندست — وز لعل سخن شکر فروشست

با عافیت جنون ظهوری
فارغ ز بلای عقل و هوشست

مردم ز غم و غمم علاجست — با خود چه کند که بد مزاجست
رمزیست درین سیاه بختی — گر دیده شبم چو روز واجست
نعلین کشان و او دی فقر — بر هر چه نهند پای تاجست
شد کشور جان مسخر عشق — دین و دل و عقل و هوش باجست
زنجیر تعلق از چه بگسیخت — آما نگاه احتیاجست
ای آنکه بسنگ برده دستت — خوش باش که بار از زجاجست
تا بر سر ما چه سنجقی آرد — این نازکی که در مزاجست

غم آمد و رفت غم ظهوری
می نازکه وقت انتهاجست

داغهای سینه بر روی هم ست — عیش در عیش ست چون غم در غم ست

نگه تلخ اگر نیست همان زهر چکان — در شکر خنده بخرد ار همان شکر هست
مردم آزار زوی سیمتن پهلوی دل — خس و خار سر کوی تو همان نشتر هست
باغم بازوی حسرت هوس فربه ما — تهمتای میان تو همان لاغر هست
عافیت زهره ندارد که چراغ افروزد — بر سر کرسی بلای تو همان صرصر هست
نه می ریخت درین بزم و نه جامی افتاد — بر کف دل بخیال تو همان ساغر هست

گرد کوتاه ظهوری اگر از کوته پای
دستش از دست جفای تو همان بر هست

عمده در مهر و محبت همت است — دل چه باشد صرفه جان خست است
مدعا حاصل نگردد مدعاست — عشرت از دل روی تا بد عشرت است
باز خود بیرون نهادی جستجوست — در بروی خویش بستی غربت است
پرده بر چهره مقصود نیست — دیده و دیدن نداری حسرت است
یک نفس گر نیست سر در جیب یاد — تا بدامان قیامت غفلت است
شد پریشان حال من چون طره — میتوان دل جمع کردن الفت است
رشک هم می بوده در کنج خیال — غیر میدانیم خود را غیرت است
بر سر کوی اگر یاد وطن — بر خورد گاهی بخاطر غربت است
گرچه از منت کشیدن فارغیم — ترک سعی چاره سازان منت است

گریه باید ظهوری فکر خود
آبروی گر نباشد خجلت است

بیهوش شوایدل انچه هوشست — بر خویش ملرز نیش نوشست

در رهت تا مدد هم باشند
سر بپایی بسر محتاجست

شور شیرینی لبها نازم
دوسه تلخی که شکر محتاجست

مایهٔ صبر شد آخر مددی
که باسباب سفر محتاجست

سدره گشته نهال هوسم
بیخ حاصل به ثمر محتاجست

در جهان از نظر افتادهٔ ما
نظر آما بنظر محتاجست

تیره روزیت ظهوری از کیست
که به شام تو سحر محتاج ست

دل بخجر من گو مگو تخمی نکشت
پر بنافذ خویش را اینجا برشت

جبهه لوح آرزو آورده پیش
ای سجودت مقبلان را سرنوشت

در پی خویش افگند صد کعبه را
گر کنی یک جلوه در کار کشت

چشم ما را دوخت بر رخسار تو
در نظرها آنکه بینائی سرشت

بسته حوری نقش در خاطر که هست
خاک کویش بهتر از خون بهشت

منع میکردیم خوبی را نباز
خوب امیدات گر رسا از رشت

خرمن خجلت بگردون سر کشد
گر ظهوری بذر رود تخمی کشت

خال و خط بهر شه حسن همان لشکر هست
مژه ها بهر رگ عشق همان نشتر هست

خوش ربودست زما عقل فریبت هنوز
ساده گانرا سخنان تو همان باور هست

رود عود جگر از مجمر دل می آید
از تف داغ تو در سینه همان اخگر هست

اینکه زخم جگر از نجیه نخندد بر خود
در کف غمزهٔ بیباک همان خنجر هست

هیچکس در بند هجر دوستان این جان مکند
دشمنان خوانند آزادم ببین احوال چیست

طرفه ظلمی میکند بر صبح و شام روزگار
داد و بیداد است اورادم ببین احوال چیست

بزم شرح ناتوانیها چه آرایم بدست
زیر دست ناله فریادم ببین احوال چیست

هر که شیرین تر فراق جانگزایش تلخ تر
شور طالع تر ز فرهادم ببین احوال چیست

زخم فربه دارم و بر بخت لاغر می طپم
بی خم فتراک صیادم ببین احوال چیست

آرزوها در کنار از گریهٔ حسرت مباد
پاره های دل بدر دادم ببین احوال چیست

در جگر زخمی بخندیدن مگر لب کرده باز
شیشهٔ اشکی فرستادم ببین احوال چیست

خواستم مقطع رقم سازم قلم بر جای ماند
رفته نام خویش از یادم ببین احوال چیست

آشکارا گشت رازم لطف پنهانی بدست
از گریبان شعله سر زد دامن افشانی بدست

هر نگاهی گشته زنجیری و بر پای دل است
چند این دزدیده دیدنها نگهبانی بدست

عقل را شور جنون زیر و زبر دارد دگر
دیر لب دیگر چه میگوئی فسونخوانی بدست

طبع من گرم ست و شیرینی زیان میدارم
زهر چشمی از تبسم شکر افشانی بدست

در حنای عید رنگین تر برای دیگران
پنجهٔ گلگون ترا از عید قربانی بدست

در خمار زهد خشکم ساقی تر دست کو
خرقهٔ آلوده سازم پاکدامانی بدست

کعبه را در تیرگی دارد صفای باطنم
راه دیری پیش گیرم این مسلمانی بدست

سالکان آخر ظهوری ره بجائی میبرند
محمل کوشش اگر گردی بیابانی بدست

پرده بردار نظر محتاج ست
عرضه ده داغ جگر محتاج ست

صبر داریم تا بروز شمار
دیده را بارخی حسابی هست

بارگ جان کیست این پیوند
در سر طرّه پیچ و تابی هست

گشت معلوم از تغافل او
که نگار مرا جوابی هست

بی شکایت عنایت ازدگران
از ظهوری اگر عتابی هست

پیش ازین جان تاب مهجوری نداشت
بروز رحمت گرچه دستوری نداشت

پشت بر دل کرد امید وصال
کشور ما روی معموری نداشت

هجر هر جا پای استادی فشرد
مرگ دست افراز مزدوری نداشت

شام هجران تو این بدعت نهاد
روز ما زین پیش دیجوری نداشت

گرچه غم میراند قصداً با نه تیغ
استخوان باز خم ساطوری نداشت

پند گو خوش گرچه پند دور دید
خانه در نزد یکی دوری نداشت

قرعهٔ پروانه بر آتش فتاد +
تاب شرح بال مهجوری نداشت

گریه ام را این نمک از شکر یست
هیچ اشک تلخ این شوری نداشت

مدعی سر پنجه در بازو کشید
عشق شیری خواست او موری نداشت

نام گمنامان ظهوری پیش او
ساختی مذکور مذکوری نداشت

غم بجان ست از دل شادم ببین احوال چیست
وای بر من بیتو افتادم ببین احوال چیست

هیچ بیکس را نباید زیست یارب بی کسے
بر اجل فرصت امدادم ببین احوال چیست

دیده بودی آنچنان آزادم از وصل وصال
ظلم هجران کند نیادم ببین احوال چیست

زنار بریدنی ضرورست

مجنون کوی عشق بعاقل برابرست
عالم که منکرست بجاهل برابرست

بی امتیاز عشق سخن چون شنیع و تمام
اثبات و نفی را که دلائل برابرست

گوهر مجوی بس شک آبست بحر عقل
گرداب این محیط بساحل برابرست

داد نظاره دیدهٔ قربانیان دهد
تا روز حشر جلوهٔ قاتل برابرست

صبح تجلی از افق دیده بر دمید
با آفتاب آئنه دل برابرست

گل کرد خار در چمن پای سالکان
رنج ره و فراغت منزل برابرست

مجنون بطاق قبلهٔ نظر خفت چون کند
ابروی شوخ چشم قبائل برابرست

در کام ما برآمده لذت بکام ما
با شهد ناب زهر هلاهل برابرست

گر دیده ثبت نام ظهوری بکلک عشق
در دفتری که باقی و فاضل برابرست

دل مهیای اضطرابی هست
دیده بر گوشهٔ نقابی هست

هوسِ اختلاط مختلط ست
از خود و خلق اجتنابی هست

در کنارِ شکیب میجوشم
ذوق گلگشت ماهتابی هست

عشق اگر جای گنج میخواهد
سینهٔ خانخان خرابی هست

بکناری نگه نشست و هنوز
درمیان پردهٔ حجابی هست

تیز بین باد آفتاب پرست
تا به بیند که آفتابی هست

منع زاهد کنیم از رندے
میکشانداهم اجتنابی هست

سینه بسیار لیک سینه یکست
داغ را چشم انتخابی هست

بنقل شکوه لبِ میکشان نیالاید
اگرچه کشت خمارم گناهِ ساقی نیست

بباغ و راغ گل و لاله گر نمی بینم
که مست جلوهٔ طرفِ کلاه ساقی نیست

کدام شام که آب طراوت سحرش
ز خاک ریخت بدر سال و ماه ساقی نیست

کدام دیدهٔ نرگس که بره نگهی
سفید کردهٔ چشمِ سیاه ساقی نیست

ز خوف عُجب و ریا در خمار صد خطرست
کسی که طاعت او در پناه ساقی نیست

عجب که هیچگهه از بند خود رهد زاهد
اسیر مرحمت گاه گاه ساقی نیست

چه کار باید و نیک فقیه رند انما
برای اوست بدار نیکخواه ساقی نیست

چه تیرگی که ز دیوار و در نمی بارد
بکوی صومعه کان جلوه گاه ساقی نیست

بزور زهد ظهوری نظر چه می بندی
تغافل تو حریف نگاه ساقی نیست

گو دیده که دیدنی ضرورست
گو دل که طپیدنی ضرورست

غمهای گرانی ست در بیع
سامان خریدنی ضرورست

تا چند ز بون خود نشستن
بر خویش دویدنی ضرورست

آونخیته غم گمان دعوی
باروی کشیدنی ضرورست

تا رام شود غزال شهری
صحرای رمیدنی ضرورست

ای زهر لب پیالهٔ خویش
دردی که مکیدنی ضرورست

ابرام دعا بجای خویشست
دشنام شنیدنی ضرورست

ماهی بزلال سر ندادیم
برتابه طپیدنی ضرورست

تسبیح بت تو شد ظهوری

سر بیگانگی گو طرّه مپیچ — نفس همدوش آه آشنائیست
جگر را بهتر از خون نیست دخلی — که خرج گریهٔ گلگون قبائیست
چرا دل زلهٔ راحت نه بندد — جگر مهمان داغ سینه خائیست
بهر اشکی سپرده گریه چشمی — مگر در انتظار ما بهائیست
دم کشتن نیابد دم زدن لیک — ودیعت در زبانم مرحبائیست

زتیغی سایه بر فرق ظهوری ست
که مرهم را نبرخش التجائیست

مولی شدم زغم چکنم کار نازکست — نتوان بلند کرد صدا تار نازکست
نگاه دور رود هم ضعیف و خط قویست — ره سخت و ناقه سست بی و بار نازکست
نشتر شکسته در جگرش عزت صبا — از جلوه های گل کلهٔ خار نازکست
نی قدرت تغافل و نی زهرهٔ نگاه — در بزم حسن خدمت اظهار نازکست
آزار ما چها که ز راحت نمیکشد — مرهم درشت و سلسلهٔ افگار نازکست
در بیع جان و دل نه همین گونه خوشیم — نتوان فروخت ناز خریدار نازکست
ای آنکه پردهٔ دل و جان کرده سپر — هشدار تیغ غمزهٔ خونخوار نازکست
از سخت جانئی دل ما در تعجبی — آگاه نیستی که چه مقدار نازکست
در خرقه چون همیان تابان گشته ام ز فکر — از بسکه راز سبحه و زنار نازکست

واعظ طبیب گشته ظهوری ولی چه سود
زین توبه که چون دل بیمار نازکست

نگاه نیست که مست نگاهِ ساقی نیست — چه چشمها که چو ساغر براهِ ساقی نیست

بفکر مدح شهنشاه عادل افتادست

بس آفتاب که در سایهٔ دلال افتادست — از بنکه سینه بداغش مقابل افتادست

مبر جان بکناری چه سان رود که امید — نهاده پا بمیان کار مشکل افتادست

شکیب بکیده ام را که بار صد سبک است — مجوی باقی عاشق که فاضل افتادست

فتاده اند شهیدان بفکر زخم بهار — چه صحبت ست که دعوی بقابل افتادست

بحشر نیز ز قربانگه تو جوشد عید — بروی یکدگر از بسکه بسمل افتادست

مقابل تو کند بحث ماه پرست — حیا کجاست چه نادر مقابل افتادست

کتاب صبر که تصحیح داده بود بس عقل — بکنج مدرسهٔ عشق باطل افتادست

زدیده بر سر من گرچه صد بلا آمد — گناههاهمه در گردن دل افتادست

شنای عقل بدریای عشق نیست درست — شکسته کشتی گردون بساحل افتادست

نشانه ایست که محرم نه دور بست — بلاست گرد در و دیوار حائل افتادست

ز اختران همه آزادگان کشند آزار — فلک بزحمت تحصیل حاصل افتادست

بنشأ پیر خرابات خویش را گفتست — بفکر عالم شورم چه جاهل افتادست

ازان کشاد که عیشانی کریمان ست — چه عقدها که نه در کار سائل افتادست

شکیب و صبر خجل بود از ظهوری دور
خوشست عفو بتقصیر قائل افتادست

ضعیفم لیک مورم آرزوهائیست — سیه بختم ولی زاغم همائیست

ز جام ساقی خمخانه نوشم — که رندا وست هرجا پارسائیست

ز هر برگیست گوشی در چمن هین — میان بلبل و گل ماجرائیست

ور جیب دری پر و گیا نند چه سود — این مرحمت جلوهٔ دامان نقاب است
با تفته درونی چه کند قطرهٔ چکانی — در وادیی ما تشنه لبان بحر سراب است
خود میدهم انصاف ز حد رفت سوالم — ار تیز زبانیم لبش کند جواب است

بیم ست که بر باد رود خاک ظهوری
ساقی بمن آتش چه شوی محرم آب است

بشرح درد خویشم کار مشکل افتاد است — خوشم مبادکه رحمیش در دل افتاد است
دگر تبلغ نگاهان نگاه تا نکنی — ببین ببین که چه شیرین شمائل افتاد است
تبلخیست ز شیرینیٔ دهانش اشک — که شهد ناب بزهر هلاهل افتاد است
نهم سپند بر آتش که در ستمگاری — نظیر نیستش افسوس کاهل افتاد است
کسی نداشته است انیقدر فراموشی — بقدر آگهی خویش کاهل افتاد است
بسینه نقطهٔ آتش رسیده از داغش — نخفته با جگرم قرعهٔ دل افتاد است
هنوز میکنم انبار یکجهان حیرت — اگرچه کشت تمنا ز حاصل افتاد است
حصار داغ بدفع فسردگی جگرم — ضرور داشت دلم نیز داخل افتاد است
بخونبها نتهد پای از سر دعوی — هزار سر ی که ته پای قاتل افتاد است
باوج اختر طالع چرا نناز د غیرت — که با ستارهٔ بختم مقابل افتاد است
بعرض حال ز دنبال ماندگانست کیل — حدی طراز که دنبال محمل افتاد است
بجاست رشک بخروار میر قافله را — بران فتاده که بارش بمنزل افتاد است
جگر بداغ برآمیخت گرم خون گردید — نفس در آه نیامیخت باطل افتاد است

رسیده است ظهوری چه خوش بداد سخن

تگسیخته آهم نفسم گرچه گسسته است — نم در جگرم نیست دل گریه خراب است
گفتن لب خود مهر کند بند زبانت — دیدن بنهد باز سر دیده حجاب است
شوریده کلامم نکنی بست سؤالم — تنگ شکرست آن دهن و تلخ جواب است
از طالع بیدار بافسانه مرگان — شب تا بسحر نیشترم در رگ خواب است
سخت جگر ارمست غرور است برانش — آهم که برآورده سری در دو کباب است
مرگ سفر آنست کز آهی نخورد پیچ — آری نخ خامیست که محتاج تباب است
در کوره پرهیز نگردید مسم زر — کو ساقی خون گرم که اکسیر شراب است
در میکده ممتاز شدن کم طلبی نیست — درویست اگر قسمت من دردی آب است
در شرح غم خویش کتابی که نوشتم — فهرستش اگر عرض کنم چند کتاب است

در عیش جهان دل نتوان بست ظهوری
بر خاره گر بش نقش کنی نقش بر آب است

حسن از تو حسابی شده در چه حساب است — خورشید ز رشک که چنین در تب و تاب است
تهیوی خم دام ترا تهمه شاهین — کنجشک لب بام تنا فر عقاب است
سودا زدگان تو بیک نرخ نسنجند — گر شکر لطفست وگر زهر عتاب است
صبری که دگر جمع شود صبر و شکیبی — در غارت غارتزدگان ایمنه شتاب است
در روز حساب از تو جز این نیست شکایت — کامروز جفاهای تو با ما بحساب است
سر پنجه گلگون تو قربان کن صد عید — این رنگ حنا نیست بخون که خضاب است
از وصل تو بیداری من نخبت ندارد — محرومیم افزود که موقوف نجواب است
در جرگه آلوده نگاهان ننشانم — همچشمی اگر میشدم امروز حباب است

ز دلبر جز دل آزاری بدیعیست — مه و خورشید را پرسشهرتی نیست
شراب خانقاهی نام دارد — تو ساقی نیستی کیفیتی نیست

ظهوری این سخن باور ندارد
که در ملک خطر امنیتی نیست

مرا با آنکه پیشش عزتی نیست — هنوزم با عزیزان نسبتی نیست
نشانی در گلم کین مهر روید — باین پاکی کسی را طینتی نیست
همه جنس وفا در بار دارم — چه حاصل هیچ جا جنسیتی نیست
اگر مهر و وفا باید تراشید — به از فرهاد بودن صنعتی نیست
همان در یک نمازم ران و ابرو — چو زاهد دم دمادم نیتی نیست
بیک بینی ز عیب شرک رستم — بدین دیدار را شرکتی نیست
بصلح دوست دا کردست آغوش — برای جنگ خصمم فرصتی نیست
بسازم کحلی از خون شهیدان — که چشمم را جلای حیرتی نیست
مگر دردی بپای کار آید — برای ناله دل را آلتی نیست
ز جیبم چشم کو بردار سوزن — ز چاکش خوشنما ترزینتی نیست
توان در بزم رندان صاف گردید — که در پیمانه درد کلفتی نیست
دلم را عاقبت از رونق انداخت — بلا را هیچ نذر و نیتی نیست

بیک نوبت بدادی دل ظهوری
بگو بسیار این کم خستی نیست

از بیغمی احوال دلم گرچه خراب است — غم نیست غمش را گل تعمیر در آب است

می پرد چشم زلیخا از برای تو تیا
پرزدن بر گرد راه کاروان خوش غالب است

گوش مجنون بر جرس لیهای لیلی بر حدی
ناقه در سر واز دن بر کاروان خوش غالب است

میکند زود آتش رشک مه و خورشید دود
داغکاری بر چراغ و دودمان خوش غالب است

خوان وصل افگنده داد بکلفت داده
سیر چشمی از حیا بر میهمان خوش غالب است

سان دهم با قطرهای خون خود صفهای دل
لشکر دل بر سپاه جسم و جان خوش غالب است

وحشتی دارم ضرورت دهشتی در کار بود
همزبان در همزبانی این زمان خوش غالب است

خان عالی منزلت کز شوکت دیوان او
میتوان گفتن زمین بر آسمان خوش غالب است

گو ظهوری خامه بتراش و ورق در هم بکش
آرزوی مدحت تولا رخان خوش غالب است

چو هجران دشمنی کم فرصتی نیست
دو روزی دوستانرا مهلتی نیست

نیابی در جهان یک بی ثباتی
که با عهد تو او را ابیتی نیست

قسم هر قسم میخواهی کنم یاد
که میچت از مروت قسمتی نیست

پری نهگامه کو بیهوده می بند
تماشا را بچشم نسبتی نیست

بزهرت دایه کامم برگرفتست
بشهد دیگرانم رغبتی نیست

مکن تالیف تهمت از برایم
زخود رم خورد گانرا الفتی نیست

بلبها کرده حرفی آشنائی
دریغا عاجزانرا قدرتی نیست

تمنا ها بجوش خویش بختم
ترا بر خامکاران منتی نیست

تمنا ساخت این کار از برایم
که در حسرت کشانم حسرتی نیست

چه شد فرهاد کو میباش سابق
بحمد الله مهرش سبقتی نیست

بر خلائق فصلها گرداند بخش — موسم نوروز از دیوانه است
چون مسیحا را نسازد رشک کش — آنکه با همچون توئی همخانه است
از سیه روزان خویشم خوانده — آفتابم روزن کاشانه است

چون ظهوری میکنی تعمیر دل
گنجها در کنج این ویرانه است

در هوا زندان او بر بوستان خوش غالب است — وز خرام او زمین بر آسمان خوش غالب است
در تماشایش محال خشم و اکردن کجاست — کرده خرقش سر خموشی بر زبان خوش غالب است
پایگاه غیر نبود ارم نگاهش آشناست — میخورم از خویش بازی و کمان خوش غالب است
دیده گویا دیده های ارغوان خیز مرا — گریه های خونچکان بر عفران خوش غالب است
تا رو پود خویش را پویند میخواهم بوصل — ذوق با مهتاب بود من بر کتان خوش غالب است
گرم خونم شعله از داغم سیر اندا خته است — سخت عهدم مغز من بر استخوان خوش غالب است
فقر از من منعمی از دیگران محضر کنید — بود شالم بر نمود پرنیان خوش غالب است
فتح اقلیم سخن کردم در اقلیم دکن — بر زبان حرف شه گیتی ستان خوش غالب است
عادل ابراهیم شاه آفتاب برج ملک — از رخش هندوستان بر خاوران خوش غالب است

با دروزی در دل شب سجده های راستان
بر ظهوری پاپیش خواب پاسبان خوش غالب است

در فراقش ناتوانی بر توان خوش غالب است — نای پامالست در لبها فغان خوش غالب است
کیمیای بیقراری عشق در عهد تو ساخت — رعشه سیماب بر پیر و جوان خوش غالب است
در چمن تا غنچه یکره از تو دل بشگفد — جلوه گین آرزو بر گلستان خوش غالب است

سجل مه پرستان مهر گردد — اگر گویم مهش نعل سمندست
دهانش را بگفتم غنچه طنز است — ز طنزم غنچه خود در نوشخندست
ز کوته گوشها باید برون کرد — زبان در داستانش بهره مندست
رقم از بس شود زیبا بگوشش — ورق را نقطها بر کف سپندست
ببازار فراق افتاد راهم — دهم بیعانه جان مرگی بچندست
بلای دارد امشب چشم پرنم — ز سیل گریه راه صبح بندست
سپندش گر نگردیدم غمی نیست — سپند اوست غیر و ناپسندست
عیار شعله را پروانه گیرد — مگس از چاشنی گیران قندست
تو خود میدار پاس عزت خود — ز کوته دستیم همت بلندست
نباید یافت تدبیرات درهم — که اینجا سادگی نقش پرندست

به از میخانه نبا سرزمینی
ظهوری عنقا جاوندست

غم من داغ دل از پروانه است — خوشهای شعله را خود دانه است
اینکه با فسانه بندان بسته اند — کاورد افسانه خواب افسانه است
کس نمیفهمد بغیر از آشنا — ورز زبان من سخن بیگانه است
بیدلان را در خرید عشوه — عقل و هوش و دین و دل بیعانه است
گر سبو سازد ز خاکم روزگار — دست پیمان من و پیمانه است
نیم خورد غیر شد خوان وصال — سیر چشمم ز لیستن شیرانه است
بخت اینم نیست میسوزم چو شمع — گرد سر گردیدن از پروانه است

وصالت سود و سودائی قیامت
ازان دارم تمنائی قیامت

اگر فردا بقدر شوق گریم
رود رودی به پهنائی قیامت

ز سرو قامتت سر سایه دارم
چه غم دارم ز گرمائی قیامت

خلائق رستخیز آن لحظه بینند
که برخیزی ببالائی قیامت

سر کویت ز خون ناب شهیدان
شقائق زار صحرائی قیامت

دران هنگامه ممتازم بغوغا
که پامالست غوغائی قیامت

نه زان دستست آشوب غم او
که آید در میان پائی قیامت

ظهوری شد دخیل عشق امروز
شد این از غطرهائی قیامت

دریاست جگر جزیره داغست
مے دیدن و دیده ها ایاغست

سد هر نگهم زبان دیگر
چشم شب و روز در سراغست

نی سروارم نه لاله خلد
این سرو و گل کدام باغست

هر لحظه شمیم صد ارم زار
از جیب تو وقف هر دماغست

شبهای فراق بیدلانرا
شمع لگن و رونه داغست

آنجا که ز اشک شعله بارم
اخگر ز غم و گیش داغست

هر چند که امتیاز غمهاست
شاهین شاهین فراغ زاغست

بصد زنجیر هر نخجیر بندست
اگر تاری ز مویش در کمندست

دلش جمعیت از دل بند برداشت
که زلفش از گرهها کوچه بندست

چون گل سوفار در خواهش دلم نم مانده باز
تا خدنگت غنچهٔ دلرا به پیکان برگرفت

شهسواری عرصهٔ ایام طفلیها گذشت
گوی بیرون برز میدان طرهٔ چوگان برگرفت

آزرده دارم که بردارد دل از تیغ غمت
آنقدر چاکی که از شوقت گریبان برگرفت

خوان وصلی میزبان حسن شب گستر نبود
نوالهای زخم پشت دست مهمان برگرفت

خوش سبک گردیده ام در محفل جانان غبار است
منیرنم بر هجر زوری گرچه نتوان برگرفت

از گرانخابان ظهوری خوش سبک گردیده بود
از دلش این کوه غم را زور نسیان برگرفت

آبرو از خاکپایت آب حیوان برگرفت
رنگ و بوی گر تو بودا فزون گلستان برگرفت

دیده تاب و طاقت خود را قیاسی کرده بود
در تماشایت چرا دامان مژگان برگرفت

وصل بر رویم دری خواهد گشودن یافتم
زانچنین حالی که خاک پای دربان برگرفت

کوه را سیلی زنان خواهد بدریا برد سیل
ابر مژگانم بجای قطره عمان برگرفت

گریه میکوشد همان در شست و شوی دامنم
گرچه دریا تهمت پاکی ز دامان برگرفت

ما باین تاب و توان بر خود چه مشکل کرده ایم
غیر با این ضعف هجر از ما چه آسان برگرفت

منتی دارند بر بستانیان زندانیان
صحن بستان خرمی از کنج زندان برگرفت

نیست در گمنامی از من نامورتر دیگرے
بی نشان گردیده ام از نامه عنوان برگرفت

نخل ماتم گشت و از گل گریه بر خاکم فشاند
خوش بخاک افتاده خود را بسامان برگرفت

از نگاهی کرد چیزی نیز کم دل قیمتست
باد از زانیش بی انصاف ارزان برگرفت

با ظهوری در طلب شاید که همپائی کند
هر که در راهش بجای پا بپایان برگرفت

چون ظهوری گر کسی آرام را بر هم نداشت

طالع از ما برگرم خبر گلبن خرم نداشت
بود در گلزار ما گل آتشین شبنم نداشت

تشنهٔ وصل حرم راهی بسیرابی نبرد
مردمک در چشم بردش نم اگر زمزم نداشت

آبرو را چشمهٔ گرمیست غیر از چشم نیست
چهره پر گرد زانکو دیدهٔ پرنم نداشت

رفت بی منجار باد آهم از خاطر غبار
در زمین سینه نخل صبر پا محکم نداشت

لطفش از اغیار بود و منعش آمد از عتاب
مهربانی پیشکش نامهربانی هم نداشت

کی بافسون میتوان آورد دردش را فرو
هیچ جا زاهد برایش جز اجل مرهم نداشت

باد مهری بر لب دعوای غمخواری من
خونبهایم بس همین کز مردن من غم نداشت

سینها سوراخ گردیدست از الماس زار
گفت هر کس راز خود را از خم بر محرم نداشت

چاک جیبم کرد تا دامان بر فرقی بخیه را
سوزن عیسی نبودش رشتهٔ مریم نداشت

مدعی سودائی آن طرهٔ آشفته نیست
دیدمش دل جمع کردم خاطر درهم نداشت

دل زکوة از منعمان صبر میخواهد کنون
انچنین مفلس چرا شد دشت صبر و کم نداشت

چون ظهوری در غریبی مرد یکسان شد علم
هر که چشم مردمی از مردم عالم نداشت

نکهتی از سنبل زلفت گلستان برگرفت
گوشه از لعل رنگینت بدخشان برگرفت

در ازل قانون حکمت چون قضا میزد رقم
نسخهٔ از درد جانبخش تو درمان برگرفت

نیست در کعبهٔ تو هرگز سرخ رویانرا نجات
عید اگر غمال شکون از خون قربان برگرفت

تر زبان گردید خضر از لعل شیرین تو یافت
زاد راه تشنه جانی آب حیوان برگرفت

دعوی لذت بزهر کردن نادانسته کرد
ملتمس تلخ جانی شکرستان برگرفت

هر چند که گفته اند گویند — حرفی ز کتاب اشتیاقست
سوز جگر و تفِ درون را — در سوختنِ دل اتفاقست
بشیر سنیئے مرگ را بنازم — فریاد ز تلخیِ فراقست
در مهند زد افعی فراقم — تریاق وصال و زرّاقست
افتاده عنان دل بدستم — بیچاق مراد زیر چاقست
طوقی شده شوشه نگاهم — خلخال نگار سیم ساقست

دریای وفاق شد ظهوری
غیرست که معدن نفاقست

زخم از رهِ دریوزه مرهم لبی بر هم نداشت — ای خوشا زخمی که جز زخم دگر مرهم نداشت
تهنیت گویان در آید هر زمان عیدِ دگر — کس بمرگِ آرزو زین خوبتر ماتم نداشت
پله من بر زمین و زمنعان بر آسمان — در ترازوی قناعت بیش و زان کم نداشت
داشت اسطرلاب مینا در نظر پیر مغان — احتیاجی از صفای دل بجام جم نداشت
شیخ را در نامرادی طور دیگر داشتم — هیچ غیر از سخوت و پندار پندارم نداشت
بلبلِ او دیگرست و نغمه سنج او دگر — خواست گردد دم کشم در زیر پای دم نداشت
زور شیرین تخت شاخ گل تمنا داشت سرو — در سجود قامت رعناش قدِ خم نداشت
کی طراوت میتواند در گل رویش کشید — دیدهٔ کز حیرتش عمری نگه در نم نداشت
مرهم چاک دل از من بود بیجا شد تلف — مدعی بر سینه ناخن خراشی هم نداشت
عشقبازان طور دیگر زندگانی کرده اند — خضر عمری داشت اما مردن هر دم نداشت

شوخ آهو چشم خود را رام نتوانست کرد

چیده دل بریکدگر درد و غم و سوز و گداز
چون نظام عشق در فکر سرانجام نست

نیستم کم فرصتای گردون مپرس از انتقام
هرچه میخواهی بخواه ایام ایام من ست

قاصد از لب مهر گو بردار و بی دهشت بگو
گوش او را چشمها بر راه پیغام نست

طالع دریوزه دشنامی ازو دارد دعا
میشوم گاهی اگر محرومم از بامم نست

رنجه فرماید قدم گر بعد عمری نیستش
یکنفس آرام پنداری که آرام نست

عاقبت آمد بکارم علم و دین در عشق بت
گر شود بحثی دلیل کفر اسلام نست

چون ظهوری در گداز انفعال ناکسی
چون نباشم نکنامی چون تو بدنام نست

از عشق مپرس صد کتاب ست
هر فصلی ازان هزار باب ست

در لذت شکر گشته ام محو
از زهر تو کام کامیاب ست

دل خیمه درد کرده برپا
آن ناله طناب در طناب ست

کو گوش بگیر عافیت جو
افسانه من بلای خواب ست

لب بسته زبان هزار بانیست
سرمایه الفت اجتناب ست

هر جا گذرد حدیث ساقی
گوشم ساغر سخن شراب ست

جامی که دران فتاد عکسش
خالی چه شود پر آفتاب ست

از مشق نمی فتد زبانم
هر چند سوال بی جواب ست

بگذشته ظهوری از مرمت
احوال بدولت خراب ست

با من نه بمهر هم وفا قست
چون می نگرم همان فراقست

در شعر خطبه خواند ظهوری بنام خویش
چون روشناس شهر رضایی تمست

هر قطره شراب ترا از در قلزم است
نازم بظرف خویش که پیمانه خمست

زخساره برفروخته باغ از گل قدح
با عندلیب باش که مست ترنمست

مست ترا ببازار تماشا کشد دیده باز
مستغنی از تفرج این سبز طارمست

عشقت نخست سندان داغ درون نگند
بر سینه درگداز جگر را تقدمست

جان بر لبست چشم نگاهیم از تو هست
هنگام نازنیست زبان ترحمست

ابروست اختراع زبان کرشمه کرد
صد داستان اشاره پیداو در گمست

در بوسه کاعتبان چون دهم رکف
رخش ترا که تارک خورشید بر خمست

کی مردمک بکشتی چشمم از خطر رهد
گر قلزم سرشک مرا این طلاطمست

با خنده گریه داد قراری در اصیم
صد ها بهای از من و زو یک تبسمست

در رام دیده گوش گرو کرده عقل و هوش
طاقت مباد واوه حسن تکلمست

هجران برای سوختنم برفروخته است
جانسوز آتشی که در و شعله هیزمست

از شهسوار خان نوازش رسید خلق
حق کارساز اوست که در کار مردمست

تقویم کف زکف چو ظهوری فگنده ایم
این عقده های کار منجم زانجمست

باده کز حرمتش جم مرد در جام من ست
گرد آن صید می که از بهرام رم رام منست

گشته دفتر دار خارم گل زدیوان بهار
گر سیه روزم برات صبح بر شام منست

چاشنیها در شکر از کام تلخم راست کرد
پختگیهای اثر از نالهٔ خام من ست

مشک صد تاتار ریزیم از نفس — زلف آهم را بتاری برگرفت
در تخیل زیر دندان هوس — شکرین لعلش فشاری برگرفت
هر دم از شادی رگ دل میپرد — غمزه اش نشتر بکاری برگرفت
سد منعی پیش راه آه نیست — از دلم دشت غباری برگرفت
دست اگر بر شاخ گل دستی نیافت — یادگاری زخم خاری برگرفت
تو تیا سرمایه چندان نداشت — گرد خاک رهگذاری برگرفت

دل جفاهای تو بر من میشمرد
از وفای خود شماری برگرفت

کو مدعی مثال تطاول ترحمست — مشکل مراست کار مدارا بمردمست
شامم نکرد سیر همن زار صبحدم — پایش نگارد از خسکستان انجمست
پیدا نکرد غمزه چو من خون گرفته ام — در هر رگ دلم چقدر نیشتر گمست
بیگانه داشتم ز دو او در و را و لے — اشک آشنای گوشه چشم ترحمست
این گریه که شوق تو از چشم من کشید — گرد آبی محیط نمش نیل و قلزمست
سخت جگر بر آتش و خونابه دل بجام — از اشک شور نقل کمال تنعمست
بی شانه مانده طره شمشاد قامتان — از بسکه چاک خرج گریبان مردمست
سر گرمی نسیم بگلبن فگنده طرح — گویا که غنچه خورده می در تبسمست
عالم خرابه ایست خرابات کنج او — سوگند چار رکن بخشت سر خمست
انقسم شتلم بحر بهان نکرد کس — تا خورده باده محتسب شهر از قمست
گیرم توان ز دل سر و دم نا نفس را — از زهر شش الحذر که سراپا سمرودمست

آمد ز کوی جلوه او با دو دامنے — خس پوش بود آتش دل از شرر شگفت
تا صد لبت ز خندهٔ لبریز تا بحشر — با دا نچنین شگفته که گوش از خبر شگفت
میپسند غنچه خاطرستان خویش را — ساقی گذشت وقت صبوحی سحر شگفت
از لطف بود دوش در آغوش خواب من — صد باغ لاله و گلم از دوش و بر شگفت

تیر مرده دل مباش ظهوری ز جور دوز
عالم ز عدل بادشه داد گر شگفت

برید مهر من از جمله مهربان انیست — بخامشیم زبان داد هم زبان انیست
بخنده می شده پژمرده نگاه بدل — به بین جوانی پیری به بین جوان انیست
ز سادگی چه نشسته است نقش دانایان — شود سپند کسی شوخ همچو دان انیست
چه رازها که کند در بهار مستی گل — ز چشم ساقی اگر عشوهٔ نهان انیست
چو پیش عشق بسنجیدم نم مهد میزان — سبک نگشت هوس حسرت گران انیست
کسی که داغ سجودی نرویدش ز جبین — بداغ خویش نشانش کمن نشان انیست
بر آستان تو خوش نخبت است اوج گرفت — برای اختر پیشانی آسمان انیست
چه چاشنی که نه در کنج کردهٔ لب اوست — بمصر و هند شکر کو شکرستان انیست
بخار چینی کویت ز نخل پندارم — بهار دسته کنم باغ و بوستان انیست

بمنع حرف تو تکلیف بر ظهوری نیست
جز این دگر چه توان گفت بر زبان انیست

شوق از من اعتباری برگرفت — چشم دریا شم نثاری برگرفت
از خیالش خلط صورت نگار — نسخهٔ باغ و بهاری برگرفت

در وصالت آنکه استغنا زدی بر کائنات
صبر در هجران گدائی میکند درماندگیست

با وجود ننگ خواهش حال سائل بهتر است
اهل همت را چه خجلتها که در بخشندگیست

بال بر بال هما هر سو نگاهم می برد
از تماشای جمالت دیده در فرخندگیست

نیست کس در خاکساریها بآب روی من
رشک برمن سایه را در پایه افگندگیست

تا حدیث تو همزبان لب است
شهره شهر و استان لب است

آه نخلیست از سراچه دل
ناله مرغی ز آشیان لب است

عالمی سر بر آستان سخن
فرق او وقف آستان لب است

گشته هر گوشه همین سفره گوش
از حدیثی که میهمان لب است

منقسم برده پی بسود سخن
هر چه خرج حروف تو زیان لب است

لاله زار نگاه عارض تست
فکر زهرت شکرستان لب است

هست هر عضو را جدا جائی
هیچ شک نیست بوسه جان لب است

سخن ربط هوش با منعم
توام حرف استخوان لب است

در کساد سخن ظهوری را
هم ز لب قفل بر دهان لب است

گلها ز باغ روی تو در یکدگر شگفت
حسن تو غنچه بود بباد نظر شگفت

کار اثر بنالهٔ لب خشک ساخته است
نسرین اشک در چمن چشم تر شگفت

دل را چه احتیاج بگلگشت باغ و راغ
از لاله های داغ سراپا جگر شگفت

پروانه خود سپند شد از بیم چشم زخم
کآهش اگر ز حرمت شعله پر شگفت

نباید سینه را گر وا نچینین صاف
درو رازنهان چون زر پیداست

چه غم یوسف ز غم گو سیر میباش
نمک بر خویش از شور زلیخاست

سایه‌ات افتد اگر بر همه پرست
چرخ نتواند برو مهتاب بست

آبرو گردیست از خاک رهم
گردی از راه تو بر رویم نشست

یکنفس از ما نشستی گر نفس
دامن همت نمیبودش بدست

از تلوّن تا برون آید کسے
باید از درد تو بروی رنگ بست

دایه کردی گر نگاهی بر میت
زود میگشتند طفلان شیر مست

چون نمیرم من که در هجران تو
زندگی را احتمال مرگ هست

غیر غیب لاغری باعث نبود
گر شکاری گاهی از دام تو جست

صاف بُرد از زر رهما ناوکت
تشنه تر بر سینه صافان بسکه هست

عهد خوبان با درستی بسته عهد
خاطرم برچیده از عالم شکست

کرد آزادی ظهوری بر اسیر
بی گرفتاری کسی هرگز نزیست

قصر و قتم عمرم از عشق تو دراز پیدا گیست
منت هر لحظه مردن در همت بر زندگیست

عشق باید لائق حسن تو دان تا شد محال
آرزو زد راه من و حسرت تا شر مندگیست

سرو طوبی قمریان خواهد که بر گردن کند
از هوای قامتت آزادیش در بندگیست

آرزو شوخ و هوس شنگ اینچنین هرگز نبود
جادوان عشوه سازت را سراپا تندگیست

رشک در وا کردنی پیست کاخ دوستیست
وای بر جان من این بنیاد دل بر کندگیست

نمیباشند مستان بی پناهی — کنون پیر مغان جمشید جام ست
گرفتم کام دل گردیده حاصل — چه حاصل پشت دست انزام ست
چو منصور آورم صد بار دیگر — بسر داریم اگر این اهتمام ست

ظهوری را نهم در عشق وحشی
اگر دانم که با آرام رام ست

بر بوی تو غنچها داغ ست — بوسیدن گل کدا داغ ست
با روی تو دعوی شگفتن — در حوصله کدام باغ ست
پیشت کشدش بباد سیلی — پروانه که کشتهٔ چراغ ست
مستانه نشسته عقل در مغز — گوش از سخن میت ایاغ ست
نازم بجگر که شاه بخت ست — داغ تو اگرچه شاه داغ ست
با خضر کسی چه حرف دارد — سنگ ره جستجو سراغ ست
زخم از تو گرفت جای مرهم — با رنج ز راحتم فراغ ست
با روی تو بُرده گل ببازار — این عقل کدام باغ راغ ست

بخت سیه است اگر ظهوری
در هند های رشک زاغ ست

رخت را انچنین زیبا که آراست — سپندش آفتاب عالم آراست
ز حرف سدره میگردد سخن پست — ز بالایت حکایت دست بالاست
ز کشت راحتم تُرّه بمردگی رُست — ز شستی تیر بارانی تمناست
ز بزم غم طناب آرام ستون هم — ز آهم خیمهٔ افلاک برپاست

بقربانیایت سزد فدیه دادن — چه محتاج جانم که سازم فدایت
نه آنی که حرف بدل با تو گنجد — بجای همه تو که باشد بجایت
برایت نمیدانم از حق چه خواهم — ترا بادیدم خواستن از برایت
چه جانها نهم در پئ پرده برهم — اگر جان تواند شدن رونمایت
که کرد انیکه کردی تو با آشنایان — مبادا که خوانند نا آشنایت
بخون غمزه را غشوه ات کرده شیرین — ثواب شهید تو چشمک نمایت
شود راست مو بر تن از آفتابم — اگر سایه کاهی فتد در هوایت
شد از خون قربانیان عید رنگین — نبازم ترا دست و پای حنایت
جهان خراب آن فروغی ندارد — که گنجد دران گنج کنج گدایت
گدا از یست معزول هرگه ببینیم — چه داغم ز داغ سویدا ربایت

بجستی ز تو نسخه هرگز ظهوری
اگر دردت افزون نکردی دوایت

دلم از طرفه صیادی بدامست — پی نظاره چشمم از دام دامست
ز رویش صبح من صبحست تا شام — ز مویش شام من تا صبح شامست
تف حسرت نمیدارد ز جوشم — تمنا بختم بر سپند خامست
چرا خاصان نمی میرند از رشک — که منقش خاص من در بار عامست
کی آن آغوش را آغوش گویند — که داند این کدام و آن کدامست
ندانم توبه را بر سر چه آمد — که ساقی در مقام انتقامست
نگاهی مست کش از روی ساقی — وگرنه هرچه می بینی حرامست

هرچه بجز بیخودی هست ببال شمارم
گفته غلط آنکه گفته صبر بکارست

گریه نمیرنگ از غم نازک یار
بر سر مژگان من سرشک گل خارست

سرو بپایش فتاده اینچه نهالست
ماه رکابش گرفته اینچه سوارست

آه نفس رفتگان دوال عنانست
حلقه فتراک چشمهای شکارست

عقل ندارد جگر ملرز ظهوری
پشت بدیوار نه که حصارست

هیچکس در چمن عشق تو چون ما نشگفت
لاله زاریست جگر داغ تو تنها نشگفت

شد عبث سعی طبیبان دل بیمار غمت
شکر لله که بانفاس مسیحا نشگفت

دل بتپر مردگی گلخن حسرت خو کرد
چه عجب گر بگلستان تمنا نشگفت

آنقدر قدر ندارد که برما خندند
جز گل گریه ما کس برخ ما نشگفت

در ره کعبه نرفتیم بآرایش فرق
گل خارش بنم آبله پا نشگفت

خاطرش شاد نگردید ز خاتونی مصر
تا نشد غنچه بنی بست زلیخا نشگفت

خاطر مدعیان خوش گل نسبت چیدند
از دو روزگان نشدیم آن گل عنا نشگفت

خود نمائیش برای دگران بود مگر
چه تماشاست که خاطر تماشا نشگفت

چقدر غم دل دیوانه برون برد ز شهر
اینهمه فصل بهار آمد و صحرا نشگفت

خاطر تنگ کشاید بمغل گیری ننگ
قطره تا غوطه نزد در دل دریا نشگفت

بغنچه قطره می دلق ظهوری میخواست
ماند پژمرده و رنج حیف که تقوا نشگفت

مهمای ترا ز ابرو خاکیایت
چه بی جسم روح و چه تیر هوایت

هرجا حدیث سنبل آنمو برآمدست
مذکور گشته تا سخنش بو برآمدست

داغ دل صبا شده گلها بباغها
گاهی اگر بسیهو ازان کو برآمدست

زآتش فراق تنفسی سر بسینه زد
صد شعله بیش ازین هر مو برآمدست

افتادگان چو راه توانند کرد طی
در جستجو صبا ز تگاپو برآمدست

از آب و رنگ تربیت باغبان مگو
از مغز خلد این گل خودرو برآمدست

دیگر چه گفته اند دورویان بدشمنی
با دوستان خویش چه یکرو برآمدست

دل نازکست ناز طبیبان نمیکشم
نازم بدرد خویش مدارو برآمدست

عاشق کشان خویش بمهتاب برده است
از بس دمید جیب زبازو برآمدست

اعجاز را کرشمهٔ او کرده زیردست
در عشوه گاه نرگس جادو برآمدست

نی زهرهٔ نگاه نه اندازهٔ سخن ✤
بر خویش فرزده که بدخو برآمدست

خود را جدا ز یار ظهوری چرا بسوخت
مردی نگر کم ازان مهندو برآمدست

غرقه داغم مرا بباغ چکارست
عکس تو گل کرده سینه آئنه زارست

عاشق و فکر کسان که گفته چه امکان
بر دل بیتاب من خیال تو بارست

ساقی نازت چرا مضایقه دارد
نرگس شوخت همیشه مست خمارست

منع مفرما بشور خنده نبازم
چون ندود بر فلک که گشته شکارست

بیتو کنم اجل را بلا به تسلی
میگذرانم بحیله امید کارست

از شب هجران پرس حالت چشم ترم را
سبحه اشکی بکف ستاره شمارست

نسخه جامع ندیده کس بزبانم
انچه در زبان ندیست حرف بوشکنارست

شهد اگر صد قوام دام کند — که بشیرینیی دهان تو نیست
نتوانی خلاف وعدهٔ وصل — کرم تو مگر ضمان تو نیست
از نگونی برون نیارد بخت — هر که در چه بریسمان تو نیست
نیست ریگ روان دران وادی — که گذرگاه رهروان تو نیست

شب ظهوری چرا بخوابت دید
پاسبان تو پاسبان تو نیست

کتابت از غزالان پر غزل نیست — چه خواهی خواند هیچت در بغل نیست
زدم بر تیغ تا او تیغ بر کند — بنازم دست پیشین را بدل نیست
غم ارزان نمیدارد نفاست — بعالم قیمتی ترزین مثل نیست
چه میداند کسی آغوش گیری — ز داغش لعلتی تا در بغل نیست
نگشتی مشتعل در گریه افسوس — به از چشم درافشان مشتعل نیست
مشوران خانه زنبور حسرت — تمنا را خراز انگشت عسل نیست
ندارد گفت زاهد بهره کرد — خوشا رندی که علمش بی عمل نیست
نمیخواهم چنان قاصد که داند — برای عرض پیغامم محل نیست
مکن واعظ سرت خالی بهارست — بنای توبه خالی از خلل نیست
چه متیرسی ز مردن بار بر بند — در اقلیم وفا نام اجل نیست
بهر در چند گردی لنگ میباش — بجا نجا کریی را که شل نیست

سبیل دیدنش گر دیده دیدن
بلی چشم ظهوری را سبل نیست

جان بجز آنقدر که میخواهیم
باد از تاجران نکهت اوست

خون من جوش این امید نداشت
تیغش آلودهٔ مروت اوست

تا نخواهد نمی تواند خاست
رغبت جمله فرع رغبت اوست

دو جهانم بیک بده بس نیست
همت من گدای همت اوست

نکنم صرف کس محبت او
نه بخیلیست این امانت اوست

گشته ناسور زخم از مرهم
این خرابی هم از مرمت اوست

بهر خصمان چه دوستان که نکشت
نتوان هیچ گفت عادت اوست

قتل اهل وفا که بر خوبان
فرض گردیده است سنت اوست

زلف ساقی رعایتی بشکست
گر کند توبه را رعیت اوست

جان ظهوری بیک کرشمه نداد
همه جا دادنم زخست اوست

چرخ را بازوئی کمان تو نیست
سیر خور در خور سنان تو نیست

عشق خوبان نهاده پا بر کاست
ماه در حسن همعنان تو نیست

رحم می آیدم باین غربت
بر مسیحا که ناتوان تو نیست

نرسیدی بقیمت اول
مفت یوسف که در زمان تو نیست

حور بیهوده ته کند زانو
هیچ بالین چو آستان تو نیست

صد بلا مرهم آرزش بر سر
زخم تیری که از کمان تو نیست

نشنوم شنوم اگر صد بار
هر حدیثی که از زبان تو نیست

شده تغییر صیغهٔ سوگند
نیست سوگند گر بجان تو نیست

چند تکرار افترای غیر را | تهمت ست ای بمیرد تهمت ست

این صفا صبح از ظهوری کرد کسب
خاطر او را کدورت تهمت ست

لب کنم مهر عرض حال بلاست | آب گشتن از انفعال بلاست
سفلیان را علو همت نیست | هست اگر زر به از سفال بلاست
پاس چشم جواب گو برراه | صرفه خود به بین سوال بلاست
در تجرد مسیح مرتبه باش | هست گر عالمت عیال بلاست
میتوان شد بزیب رشک تبان | روی کاهی و اشک آل بلاست
بدرآ از خرد بعشق درآی | ناقص دعوی کمال بلاست
بخیال اندر زند جرتیان | منع اندیشه محال بلاست
از غم هجر اگر شوم ایمن | خطر شادی وصال بلاست
کم بسر رفته ماه و هفته هجر | روز بیش از هزار سال بلاست
گوش تا کی به پنبه پرسازم | ناصح من نگشت لال بلاست

رو ظهوری بفقر منعم شو
جاه و حشمت هلاک و مال بلاست

در خطر ایمنی بدولت اوست | سپر تیغ کین محبت اوست
همه تن جان شوم که بسپارم | جان سپردن اگر ز حسرت اوست
گرچه در داده تن بجبم از لطف | روح را از کجا لطافت اوست
نیست آن مایه روشنی مه را | که بگویم شریک شهرت اوست

عنان خود ده از دست بازداشت شکیب — میپوی راه گنه پای معذرت لنگ ست
نگارخانهٔ چینی در آبیک رنگی — که لوح ساده بصد نقش لوح از رنگ ست
رخم کشاده ترست از کف محیط کفان — دلم چو دیدهٔ نادیدگان اگر تنگ ست
نفس قدم شده در راه دهستان غمش — شمرده روی ازین راه آه فرسنگ ست
نهاده آتشم از شعله بر فلک خرمن — هنوز تخم شررگرچه در دل سنگ ست
ز خاک آن سر کو بخت بستری گسترد — گلوی عزت مسند که رشک اورنگ ست
ز خواب سرمه کشم چشم صبح خیزان را — فسانهاکه ازان طرّه های شبرنگ ست
مگر بلطف درآید در عتاب گشاد — امید کرده بغسل باز صلح در جنگ ست
ز ساز هیچ نیازند در نظر ترکان — نه عیب بل هنرست آنکه چشم شان تنگ ست
کنند خوش بتعدی شهان جهانگیری — خوشا شهی که جهانگیریش بفر هنگ ست

نبود صرفه ظهوری ترا نهد آهنگ
کنون ببال درین باغ زاغ اهنگ ست

نسبت عاشق بطاقت تهمت ست — صبر را با ما چه نسبت تهمت ست
مدعی از رشک میمالد دروغ — حاش لله غیر و غیرت تهمت ست
کینه ورزی خاصهٔ این ملک هست — در جهان مهر و محبت تهمت ست
هرچه میگویند از حسب قبول — کام بخشیهای همت تهمت ست
سعیها کردم که شد جانم خراب — نیستم مرد مروت تهمت ست
بارخت گلهای تر خاشاک خشک — تا رنگی بهتان طراوت تهمت ست
گنج خلوت با خیالت خلد من — با پری و حور صحبت تهمت ست

مستبق مزعی ست از زلفش پریشان گشته حال
داغ خالش گر کشد در دل سویدا رخصتست

پیشتر هرگز نمی آید زبان وعده اش
تا فتد هر روز و اپس تر تقاضا رخصتست

هیچکس مهر و محبت اینقدر در دل نچید
طاقت و آرام را از تنگی جا رخصتست

خاکپایش هر کسی بر سر نیارد ریختن
گر ظهوری گشته فرقت فرقدان را رخصتست

بس ست مایهٔ فخر انیکه از منت ننگ ست
فراغ عیش کسی کز غم تو دلتنگ ست

درون برون زنی از خم میشود روشن
دلی که صیقل تمکین نخورده در زنگ ست

امید هست که لعلت ز رحم بر رخ من
دری بخنده کند باز گریه در رنگ ست

ز سحر بابلیان مانده نسخهای سقیم
ز نرگس تو مصحح کتاب نیرنگ ست

رهی ستم که باین رنگ و چنین باشی
به بین که موی تو بار فزود من چه بگیرنگ ست

شود نگین که کنم صلحنامه مهربان
به کوه گریهٔ من با عقیق در جنگ ست

همان در اوّل هجران دلم چو موم گداخت
مگر دل همه کس همچو دل تو از سنگ ست

نداشت پایه من کوهکن بکن سبکم
بسنج عشق مرا بیستون نشان پا سنگ ست

ز دل محبت خود میبری ببر از تست
ولیک فکر مکان کن که لامکان تنگ ست

برو مپرس ز دوران حساب نزدیکان
ز حرف تا بزبان صد هزار فرسنگ ست

بمطربان ز براهیم شه نوازش بین
که زلف زهره نژادان بر شیم چنگ ست

ظهوری از تو سخنوار آفرین خواهم
نیاز غنچه و ناز عتاب فرسنگ ست

ز عکس او نظر اهل دید در رنگ ست
گناه کیست که آئینه تو در زنگ ست

در خرابی هجر از صد میبرد
وصل را خود انتقدر تعمیر نیست

برگشیدم از تلون خویش را
در ملال و عشرتم تغییر نیست

با غزالان پاس نسبت واجب است
وای اگر صبر کسی نخجیر نیست

کی شود بخشنده سوفار زخم
گر دل افگار پیکان گیر نیست

از کجا آورده است این چاشنی
شهد اگر با زهر او همشیر نیست

میروند از صفحه صورتها برون
صورتش گر زیور تصویر نیست

ناله باید بر زمین آن خود محال
آن پری را مندل تسخیر نیست

نیست بیم آنکه ناگه بگسلد
در کفم سر رشته تدبیر نیست

گاه هجرانش پشیمان میشود
هیچ در قتل کشش تاخیر نیست

در مریدی گر ظهوری را سخی
بهتر از رعنا جوانان پیر نیست

گر تماشائی شود پیدا تماشا خصلتست
حسرتی سازی اگر خود را تمنا خصلتست

نیمگان چشمی کشایند و نمی بینند هیچ
دیده نهای تو مرا اهل حیا را خصلتست

سیر در خود میکنم بهر تماشای جهان
ره سر آمد میرود گر رفتن پا خصلتست

میتوان تریاق خوردن هر خوان گسترده است
درد بگذشت از دوا فکر مداوا خصلتست

بر لب چاه ذقن دل را گداز افتاده است
لغزش پای شکیب پای برجا خصلتست

برگ و بارش را نباید در نظر هر مختصر
چون شود عقل و دل و دین و دین یار خصلتست

از دو عالم خویش را باید که بگذاری برون
گر درون آئی ببزم وصل تنها خصلتست

بر دل از زنده بی داغ غمش دگان مچین
جنس خود را نقد کردن بجد بغیار خصلتست

خیل کمین کوهکن در بیستون باد او تسان | هم بوزن بیستون پرویز را شان کم شد ست

آبروی پاس هر چیزی ظهوری برست
گریه شیرین شد بچشم و شور عمان کم شد ست

گر مرا بی تو بستری بودست | هر سر موی نشتری بودست
سره دانسته شوق چالکی را | گر بجیب منش سری بودست
گشته فربه بعشق فراکت | هر کجا صید لاغری بودست
مثل مجنون نبود سوخته | کوهکن سایه پروری بودست
بیشتر از زمانه گریه من | ابررا دیده تری بودست
باغ را در حساب داغ دلم | از گل و لاله دفتری بودست
گوهری درج دیده کرده غمت | گریه را که جوهری بودست
داد از دست بیوفائی صبر | از تو هم بیوفا تری بودست
خرقه شعله وتف داغت | ماهی دل سمندری بودست
گشته فرقم برآستان تو فرش | فرش از عرش برتری بودست
غالبا بود چشم منتظری | هر کجا حلقه دری بودست
گشت امروز بر من این ظاهر | که دل من ز دیگری بودست

ستد مهر و وفا ظهوری تست
در محبت سکندری بودست

هیچ در کشت وفا تو قیر نیست | ربع اگر باشد گهر تسعیر نیست
احتمال نبد از آزادیش هست | از رگ و پی هر که در زنجیر نیست

کوهکن را در محبت پله من از کجاست
گر بسنجم مهر خود را کوهش آنمقدار نیست

خار راهت کرد گل در پا همیزد دم نفس
گر زلب روید که خارستان بهار گلزار نیست

صیقل تیغ تو از دل میبرد امروز زنگ
در صف عاشق کشان یک تیغ بی زنگار نیست

عارضت نازک نگاهم تیز حیران مانده ام
چشم بستم این نگاه آن گل خمار نیست

باد را در دست بازی نیخها ریزد زهم
حلقهای طره کز انگشتر زنهار نیست

گشته ام کاهی و می آیم گران بر خاطرش
بر دلم صد کوه اندوه است از دو بار نیست

کاکل از هر جا سری بر کرد خلقی گشته جمع
هیچ واقف از پریشان بستن دستار نیست

وقت پیری عشق بت برگردنم افتاد حیف
خرقه فرسودست و تارش لائق زنار نیست

چشم زخم توبه هرگز طرفی از رندان نبست
شکر لله کاملان را نقص از استغفار نیست

راست کن خود را ظهوری گر نمیرنجی کجی
نیست کاری کاهم با من کسی را کار نیست

رخش آه و ناله را انداز جولان کم شدست
درد و غم خواهند مرد و مرد میدان کم شدست

داشتم ذوقی ز کام تلخ این شهدم که داد
درد درمانست میدانم که درمان کم شدست

دستگیرم باد زین خوان همت بر خاستند
سیر چشمیها کجا شد قدر مهمان کم شدست

از تو چشم عیدی دارند خلق روزگار
آستین بر بال جوش خون قربان کم شدست

روی و موی دیگر از باغ و بهارم کرد سیر
باز رنگ ارغوان و بوی ریحان کم شدست

یک حبابست این فزون گشته ست آه و ناله ام
از کمال ضعف اگر فریاد و افغان کم شدست

میتوانم داد جیحون بلکه عمان را بآب
تند سیل گریه را با آنکه طغیان کم شدست

باد افزون مرحمتهای گدایان درت
آرزوی التفات خان و سلطان کم شدست

واعظ مقدر گفت بوعظ من و ساقی — اقرار نکردیم که انکار گران بست
سنجیده ترازو ننهد بر کمی کس — در پلهٔ ما خردل و خروار گران است
کالا بچه بالائی قیمت بچه پستی — صبر است سبک ناز خریدار گران است
روزی نشود منت اغیار کشیدن — منت کشی از پارچه مقدار گران است
دشمن بهمین حال بسی شاد بماناد — بسیار سبک گشته و بسیار گران است

هم صحبت عمامه بزرگان ظهوری
مغزش نه سبک باد که دستار گران است

خشک چون نی استخوان و ماجرا با آتش است — کس نسوزاند از من پاکتر پا آتش است
بهر بلبل داغها از برگ برهم چیده گل — شمع در پروانه سوزی خود سراپا آتش است
غیر کو در دفع گرمای هوس صندل بحال — آتش آرایش نمیسوزد دل ما آتش است
از هوای تفته دشت هجر و خاک آن بسر — تا شری خاکستر است و تا ثریا آتش است
گرم خونی بین که پیکان خدنگش هر کجا — خورده بر سنگ از شرارش نیزه بالا آتش است
دیده میبایست پوشیدن چو بر تمع برفگند — دود از خود خود برآوردم تماشا آتش است
تا دهم پیشش نمکی بر باد نشیند دمی — باد را در پرسش من در تپا آتش است
عشق در یوسف فروشی چون برآرایید دکان — از برای گرم بازاری زلیخا آتش است
کوهکن بود است از بس گرم کار خود هنوز — از شرار تیشه اش در مغز خارا آتش است

شست و شوی دلق پرهیزت ظهوری حلمتست
پاک میگردد بدریا لیک اولی آتشست

نیستی قادر بگو ترک وفا دشوار نیست — در جهان دشوارتر از بیوفائی کار نیست

گرفت ماتم فوت نظارهٔ تا دم مرگ
اگر ز روی تو یکدم کسے نظر برداشت

بروز قسمت مهر تو دل تلاشی کرد
از انچه حصهٔ او بود بیشتر برداشت

بتشنه آب بحکمت دهند ازان قاصد
زمان زمان لب فرخنده از خبر برداشت

چه خندها که ظهوری بآب خواهد داد
بگریه که ز شوق تو چشم تر برداشت

گریه سر دادیم و دریا بر نداشت
داغ دل گشتیم صحرا بر نداشت

گو که بار آرزوئے بست دل
کآسمان زد زور از جا بر نداشت

راه میسوزد چو من گو کژ مرو
دشت و در نقش کف پا بر نداشت

دعوئ دلبستگی ثابت نکرد
هر که دل ازدین و دنیا بر نداشت

بر سر دارای اسکندر چه دید
عبرتی از حال دارا بر نداشت

شوخ خارا پوش ما خار اشکن
کرد آن خواری که خارا بر نداشت

سود از دوا مق که هنگام سفر
توشه جز سودای عذرا بر نداشت

آن جلا کز عارضش اندوخت چشم
آفتاب عالم آرا بر نداشت

بی نصیب انداز تغافل دیگران
دیدهٔ نادیدن از ما بر نداشت

بر ظهوری نبض گیر از چه دست
ورد مانند مداوا بر نداشت

بر سینه بجز راحت آزار گرانست
مرهم برد و بر دل افگار گرانست

چون پشت کنم راست ز هر پیشه بدینی
کوهست زمین و ز زر بس بار گرانست

منصوم و در سر چه بزرگی که ندارم
آری سر من بر بدن دار گرانست

تا زند راه سنجف را آبی از مژگان تو
شوق در چشم ظهوری جلهٔ بغداد بست

گر شعله است لالهٔ بستان آتشست
گر داغ گلرست ریگ بیابان آتشست

جاری شدست بر رو و بر خشک حکم من
چشمم محیط خون و دلم کان آتشست

داغ گلزار باغ تشنه باران آتشست
از گریه بجای قطره فرو بارد ابر چشم

خاکستری بباد ندادیم و سوختیم
کوه آه گرم کار بطوفان آتشست

گر دیده زیب مجلس دل نشسته میرود
از خس چه بنجها که بدامان آتشست

نوروز بلبل ست که گردد فدای گل
پروانه عید کرد که قربان آتشست

پیچید نگه چو موی نه پیچید اگر عنان
رخسار شعله خیز تو میدان آتشست

یک استخوان نمانده که چون نی نکرده خشک
داغ تو در گرفتن سامان آتشست

سر کردن حکایت آغوش میرسد
پروانه را که گوی گریبان آتشست

ترسم در آب خضر ظهوری شوی کباب
تفتان دل تو ماهی عمان آتشست

بفرض نخل امیدم اگر ثمر برداشت
ز کینه دست زمین و زمان تبر برداشت

شکیب فتنهٔ بیدار پیش کراست کجاست
فسانه گوی که نجتم ز خواب سر برداشت

غرور کبر من از حد گذشت انصافست
پلنگ خوی فلک از که اینقدر برداشت

زهی خرام که طاؤس بهر فراشی
بجلوه گاه تو جاروب بال و پر برداشت

رخ تو در دل شب دوش مجلسی آراست
که آفتاب ز رخ پردهٔ سحر برداشت

حلاوتی که ز شهد لبت زیادت بود
بشور خنده برون ریختی شکر برداشت

زدرد نالم و بالم دوا فراموشست
نیم زمدعیان مدعا فراموشست

کدام بیم و چه امید عالمی دارم
که خوف رفته زیاد رجا فراموشست

بعرض حال خموشی نگر زمد حرفی
نقاب بی و نگاه از حیا فراموشست

قدم رسیده بجائی که میروند بفرق
سجود شد از نکنم حق پا فراموشست

چنان زدست رهم در تخیل آغوش
که باز کردن بند قبا فراموشست

به بین مصیبت بیقدریم چه سنگین ست
که کوه را بجوابم صدا فراموشست

برای خاطر بیگانه ام فگنده ز چشم
چه چشم از نگه آشنا فراموشست

بجیب کون و مکان قسمتیم نمی گنجد
اگر خزمده تو باشی بها فراموشست

ز شکر و شکوه گذشتست کار من در عشق
بیا بیا که جفا و وفا فراموشست

جناق مهر و محبت گسسته ام بمن
مرا همیشه بیاد و ترا فراموشست

ز خاطرت نزود یاد دیگران ظهوری
چه واقعست ظهوری چرا فراموشست

گرده بد خویم به بیداد دوره بیداد بست
داشت بر فریادم و آنگه ره فریاد بست

روزهای تیره بختانرا ز شب برهم نهاد
صبح روئی آنکه بر خورشید مادرزاد بست

گرچه جلاد اجل خوش ماند بر درگاه عشق
بارها دیدم که هجران دیدهٔ جلاد بست

وصل می آید مگر غم میکشد از سینه رخت
یاد شاد خویش را بر خاطر ناشاد بست

تا شکار او نمیگردم نمیگیرم قرار
صید را نازم که صد جا راه بر صیاد بست

بند گو پرداخت فصلی و سخن می آید ش
گرده خوش میوه گو مها گره بر باد بست

با چنان تاب و توان گلگون فرو ماندن نداشت
خویش را شیرین باین تقریب بر فرهاد بست

نوبت خورشیدی آنمه شست — فعل مه و ماه ازو در آتشست
پشت منود صفهای شکیب — هر نگاهش تیر روی ترکشست
بر کمانش بوسه زد بر جا گذاشت — با وجود آنکه دل زو زین کشست
بوته اکسیر غم گردیده دل — ناله خالص گشته در دم آخرست
چند در هجران زنند آبم بروی — در وصالم آرزوی یک غشست
هجر اگر صد سال اگر یکدم بلاست — مغز جان میسوزد آتش آتشست
در جدائی ناخوشی هست و خوشی — زیستنها ناخوش و درمان خوشست

پای لغزی شد ظهوری هوشدار
طره از چاه ذقن دل پر کشست

هر گریه که از لعل تو در رنگ نبودست — خندند بران کز اثرش رنگ نبودست
هرگز بنبل آشتئ باز نکردی — کی بوده که با صلح ترا جنگ نبودست
با سنگ غرورت نشود عجز جبانی — در عهده شاه دگر آن سنگ نبودست
بودست رواج عملے بابلیان را — جادوی ترا تا سر نیرنگ نبودست
خوش روی کشادی ببد و نیک نمودم — گفتی که مگر خاطر ما تنگ نبودست
از صیقل هر روزه دل فائده من — آن بود که پیکان تو در زنگ نبودست
شد بدعت این بست بیان گام شمارے — زین بیش درین مرحله فرسنگ نبودست
شب نالهٔ بی پردهٔ من گوش زدش شد — دانست که مرغ سحر آهنگ نبودست

در جذبهٔ غم عیش ضروریست ظهوری
ناموس شده چرخ اگر تنگ نبودست

فصل می دلقِ شیخ در گرو ست — کهنگی خصم توبه سالِ نو ست
غیر گو خوش مشو ز راندن من — که بیا در زبان او بر و ست
اثر از گشتهٔ تمنا کو — داس غیرت چه آرزو در و ست
سینه زین خوبتر شیار کنیم — که صد انبار دل به نیم جو ست
کرده مجنون چه خاکها بر سر — پشته بودست هر کجا که گو ست
پود تشریف عشق را نازم — می شود کهنه و نمود نو ست
پر بجولان مباش تیز عنان — تو سن روزگار بد جلو ست
همه آرام من بوام گرفت — نگه سیمتنی ولی گرو ست

بسخن سازی ظهوری کیست
آن سخن ناشنو سخن شنو ست

از نگه چشم تهی گشت تماشا ماندست — در زبان حرف نماندست سخنها ماندست
دل غارت زده را مایهٔ سودا این بس — که ز خال تو سوادی بسویدا ماندست
داغها تازه کند دست شقایق هر سال — در تهِ کوهِ غمت در دلِ من صحرا ماندست
در دل خود ندهند اهل دلم جا یارب — که برای دگری در دلِ من جا ماندست
بینوایانِ درت محتشمان دگرند — شال ما نیست گر از اطلس و دیبا ماندست
بایدم سیم و زری مهر و وفا رائج نیست — غیر افتاد چنین بیش ازین وا ماندست
بزم اغیار نگر دیده چنان تنگ هنوز — غالبا بهر برون کردن من جا ماندست

چون ظهوری همه در صید غزالان کوشند
یادگاری غزلی چند که از ما ماندست

گر سفر دور ست نزدیکیست سود — چون برآید کار آسان کار نیست
جنگ کل با خویش کاری مشکل ست — صلح کل با خلق چندان کار نیست
مختصر گفتا میم گر دیده مهر — نامه را دیگر بعنوان کار نیست
دست من در دامن درمان تست — فرق را با پای رضوان کار نیست
در زره با فیست زخم ناوکت — تیغ اگر بارد بخفتان کار نیست
مرد نم نامرد نم در دست تست — مرد را جز پاس فرمان کار نیست
میتوان خاطر نشان کردن سخن — گر بیاران زبان دان کار نیست

کفر و دین آمد ظهوری سنگ راه
عشق را با شیخ و رهبان کار نیست

بعشق یار دلم آنقدر نمیبالید — نهال مهر و وفا را ثمر نمیبالید
ز گریه تخت جگر گاه تشنه دیدارست — بلی نظاره گیا نرا جگر نمیبالید
نگشته ام گم و سرگشته کرده ام خود را — ز خضر شکوه کنم راهبر نمیبالید
بتلخی که در اینجا ز شور عشق چشید — بمصر نسبت شهد و شکر نمیبالید
بسعی دیده کشادم فتاد بر تو نظر — گناه دیدن من در نظر نمیبالید
چه رنگ باخته از راه مدعی برگشت — ره است امن دل بی خطر نمیبالید
در آفتاب درخشانی شراب کجاست — شب شراب کشانرا سحر نمیبالید
بجز قرابه فروشان بداد من نرسید — مرا معامله با شیشه گر نمیبالید

بجمع کردن مهر و وفا ظهوری کرد
تلاش خویش ازین بیشتر نمیبالید

بغرت کرنیاید پیش با دشمن عجب باشد
کند تعظیم استادیش پیش عشق کین گردست

ظهوری شهرهٔ شهرست در حسن آوا آری
اگر دشمن ازو تحسین شنیدست آفرین کردست

غم او گنج دل ویران ست
بسر من قسم سامان ست

گریه برخاست بمهمانی چشم
نخلهای جگرم برخوان ست

ناله آسوده در آغوش نفس
نغمه بر کام و زبان تاوان ست

همه دردی بدلے میدارد
درد عاشق بدلِ درمان ست

سعی در عقده کشائی نکنم
کار من قفل در زندان ست

کرد اجل زود خلاصم ز فراق
منتِ عمر ابد بر جان ست

عید آن کرد که قربان تو شد
عید را بین چقدر قربان ست

زخم کز ناوک و تیغت آید
از براہیم زره و خفتان ست

چشم لطفے بفراموشی هست
ضبط بیداد تو بر نسیان ست

سخت رسوا ست تغافل آما
چه نگهها که دران پنهان ست

تا در میکده آید زاهد
بدرون میبرمش آیان ست

می گران نیست بهر نرخ که هست
جان گرو جامه گرو ارزان ست

اینکه گویند ظهوری پس رفت
اندکی پیشتر از بهتان ست

جسم را در عشق با جان کار نیست
درد عاشق را بدرمان کار نیست

بر متاع قیمتی زن خویش را
سود را با جنس ارزان کار نیست

حیف ثمرگان نچیده در پنجهٔ مرجان نکرد
گرچه ابر دیده ام نم گریه واری برنداشت

هر کسی درماندهٔ آورده از روزنخست
نجتیاری از ظهوری اختیاری برنداشت

خدنگ عشق تو هر سینه را که کیش گرفت
عقاب درد و غمش آشیان خویش گرفت

ز زهر چشم تو مژگان چه تلخ گرویدست
چه نوشها بکمین گاه زیش گرفت

سزای من که ز بیگانگان خویش شدم
ببین که غیر تو بیگانه را که خویش گرفت

چه سیل شوق برآورده موجه طوفان
نمیتوانش بخاشاک صبر پیش گرفت

دلم که داد بهم صلح طرهٔ کاکل
شدش چو تفرقها جمع درد خویش گرفت

ز خون گبر و مسلمان خدر نمیداند
کراست زهره که پرسد کدام کیش گرفت

نماز در عقب میفروش خواهد کرد
امام شهر ازین رندئی که پیش گرفت

بکاد کاد جگر گشت نشتری هر رگ
چو مژهش نهبر سینهای ریش گرفت

نمیکشد چو ظهوری کمر ز پیشی کس
بجاه فقر کسی را کسی که پیش گرفت

بحکم عشق شیرین چین خدمت انچنین کردست
که گلگون از برای پیشش فرهاد زین کردست

نفس خواهد شد آخر همزبان نالهٔ میدانم
نبازم سینه را با داغ خود آهنگین کردست

کمندی کرده چین زلف پیچ شبنم سنبل کاکل
که صحرای دکن را غیرت صحرای چین کردست

بخواری تن چرا در داده خاشاک سر کویش
بطرف باغ و بستان رفته خود را یاسمین کردست

ببالد آسمان چون در سر افرازی که خورشیدش
جبین در سجدهٔ خاک درش نقش زمین کردست

همان داغم ازین افسرده جانان گرچه میدانم
که داغش سینهای گرمخونان را نگین کردست

هنوز گریه رگِ خامئ مگر دارد
کسی چه شکر کند داغ در جگر تا هست

بپرس قوت سر پنجه شوق کردمرد
که کهنه پیر منم از کتان مهتا هست

بجوش آمده مرگم ز شوق مرگ جمال
ستاده دشنه بکف عشق گرم قصا هست

نمانده در جگرم نم ازین غمم در تف
که آبروی من از دیده های دولا هست

ببر دیار مرا باد گشته خاکم خاک
وگر بگوی کدام آتشی کدام آ هست

غمم سبک شده مرهست بخت خفته من
ازان گذشته که گویند در گران خوا هست

بتاب گورهٔ دل در عیار گیری غم
بیار رجیرهٔ زرین که در ضرا هست

بحال خویش بدان نقص زر ببر رو دادن
اگر نه خرج کنی زر بسیم قلا هست

ز سیل حادثه بنیان دمان چه غم دارد
برای خواجه در اندیشه ام چه اسبا هست

ز باغ سینه ظهوری بکن نهال فریب
که برگ و بار همه بیخودی و بیتا هست

برکشیدم ریشهای جان بتاری برنداشت
گل رساندم از نم مژگان بخاری برنداشت

این همه دامن فشانیهای آن زرکش قبا
از رخ افتاده هرگز غباری برنداشت

حرف مرهم گفته باشد بی رضای من لبم
بیروت اینقدر از دلفگاری برنداشت

پیش چشم تر نشد هرگز خیالش جلوه گر
کز زلال اشک مژگانم نثاری برنداشت

از نگاهش مبند آسیب خزان گلزار خلد
دیدهٔ کز باغ رخسارش بهاری برنداشت

هیچگه بر چین زلف و کاکلش نگذشت باد
کز برای بوشناسان نافه زاری برنداشت

گشت زاهد مست تقوی در خمار عجب ماند
ساغری بر یاد چشم پر خماری برنداشت

مرحبا ترک هوس روز شلائینی نکرد +
چشم تر اشک خیالی از نگاری برنداشت

سخنِ عشق غیر کے گفتی — کہ خجالت نساخت خاموشت
صبر ہا را چہ گوشمالی داد — پیچشِ سنبل بناگوشت
چاک بر جیب خرقہ پوشان زد — جلوۂ سرو پرنیان پوشت
عمر شد صرف انتظار و نشد — یاد ناکردنم فراموشت
ساقی از سر مرا بدر بردست — لطف سرشار و جام سرجوشت

هوش آگاہی دگر دارد
تا ظهوری شدست بیهوشت

دل فراغی کہ از وفا میداشت — قدر بیگانہ آشنا میداشت
ماند نم چند خواندنی ہم ہست — صد برو کاش یک بہا میداشت
در زمان گذشتہ میگویند — جنگہا صلح در قفا میداشت
گوہر تیغ اگر بیالودی — خون من جوہر بہا میداشت
میشد از نالہ ریش کام و زبان — درد اگر نسخۂ دوا میداشت
توبہ فرماندیدہ مستی من — ورنہ این ملنم کی روا میداشت
غم آوار گیش میخوردم — صبر اگر بستبی روا میداشت
کوبت از تن بکعبگی میداد — خار راہش حرم بپا میداشت
از گہر یافتے حباب افسر — از تو گر در سر این ہوا میداشت

خوار میکرد چون ظهوری را
انیمہ غرقش چرا میداشت

چو در خرید مرا دم رواج نایابی ست — نسانہ کہ فروشم بشرط بنخواہیست

بشکار منت آخر گذری باید کرد
ای بسا چشم که بر راه تو از دام منست

کعبه را تشنه تری نیست ظهوری از من
شاهد من قدم بادیه آشام منست

منت بی مرهمی بر سینهٔ افگار منست
دایما داغ تو در باغ دلم پربار منست

درد بر می چیند از سر نالهٔ سر داده ام
گر دماغ خنده داری گریه درکار منست

مدعی رحمی ندارد راحت مرهم ازو
سینهٔ ریش مرا آسایش آزار منست

نکهت یکتار مو بر خلق عالم بخش کن
تا نگوید کس که در تاتار سنبل زار منست

عشوهٔ ساقیست می ساغر لبالب گو مباش
با وجود خرقه نوشی مستی سرشار منست

داغها بر غنچهٔ دل سخت برهم چیده ام
بر جگر گر همچو من سازم یک گلستان دار منست

باغ باغ از خرمی گل در گلستان بشگفد
گر بداند لایق آن گوشهٔ دستار منست

مهر و کین را در ازل باکیدگر سنجیده اند
کین تو چندانست مهر من بآنمقدار منست

با وجود آنکه غارت تاخت بر بود و نبود
مایه داران را همان کم صبری بسیار منست

خلوتی از بستن لب خوش وکالی کرد با
غلغل خاموشیش بر هر سر بازار منست

آتشی در واعظ افتد گر نمایم توبه
عمر بگذشت و گداز شرم استغفار منست

نیست جامع چون ظهوری بر همن کفر و دین
زاهدان را سبحهای هم رنج زنار منست

بهرهٔ یابم از بر و دوشت
بشوم آب اگر در آغوشت

دل ته بار رشک سایهٔ زلف
تکیه کردست غیر بر دوشت

شهد را تلخ تر ز زهر چشند
شور بختان چشمهٔ نوشت

چه خواجگی که دل از دستگاه ناله نکرد
من و غلامی دردی که باد دوانه نشست

بعکس آئینه دل آنچنان نمیم محرم
که روبروی نشستیم برقفانه نشست

چنان بگیری خون حفظ شان خود گویم
که هیچ شعله مقدم برآه مانه نشست

عبث نبود دل آن تنگی که می اندوخت
چنین فراغ غمش هیچ جای دانه نشست

هنوز شکر که بیگانه آشنای کسی
نشست گرچه که بیگانه آشنانه نشست

بخون قیمتی خویش کشتهٔ نازد
که زیر تیغ بامید خونبهانه نشست

غبار رهگذرت توتیا نکرد این ست
که خوب دیدهٔ خورشید در جلانه نشست

کدام صبح سمن زار جیب بکشادی
که گل بوی تو از خود جدا جدانه نشست

زگوش باختهٔ گو بیار رسید خبر
که نکهت تو زهمراهی صبانه نشست

مسلم ست ظهوری ترا همایونی
که فرق بخت تو در سایهٔ همانه نشست

خلق ترسند زناکامی آن کام منست
جمله نازند بآزادی و آن دام منست

آن دل سخت که نرمی نشناسد از تست
بیخبری انچه نداند هوس خام منست

ای خوش آنقوم که در عشق سر آمد گشتند
مایهٔ کفر زدینداری اسلام منست

کیست در بیخودی امروز زمن سنگین تر
اضطراب همه را تکیه برآرام منست

در بغل حور چرا دیو در آغوش کشم
باید م کرد رم از عیش غمش رام منست

بر شب تیرهٔ فتاد ست زروزم عکسی
صیقل صبح بآئینگی شام منست

ساغری نیست که ننهاده بری لب لبش
انکه دائم چو کفم مانده تهی دام منست

قصد خود میکنم از خجلت قاصد هردم
انچنین از نظر افتاده پیغام منست

پای تارک گشته از شوق حرم — ره نپویم گر مغیلان زار نیست
در غم تر پرده گیهای دلم — غنچه را آن گوشهٔ دستار نیست
گو بره بلبل که مست و در فریش — صرفه او در بزد خار نیست
باید ش از سجده کردن ننگسار — هر نفس کز حرف بت زنار نیست

در ظهوری خود بخود آتش گرفت
هیچ از جوئی تو منّت دار نیست

زبان تیشه فرهاد همچنان تیز است — هنوز طعنه تراش از برای پرویز است
ز کوهکن بشنو حرف ارزش گلگون — بهای یک سر مویش هزار شبدیز است
بتان هند ندانند گرچه خونریزی — نگار من ز سر عاشقان تبریز است
فتاده است چه لی بهره گوشم از راحت — ز هر که هر چه شنیدم نصیحت آمیز است
امید نیست که گردد رمیدنی رامم — خوشم که الفت احباب وحشت انگیز است
سرم بسجده هر در فروتنی آید — بآستان تو نازم که آسمان خیز است
هنوز رخصت رفتن نمیدهد کویت — فدای خار و خسش جان چه دامن انگیز است
چه پرتوی که نکرد از رخ تو زلف تو کسب — بجلوه هر شب اهل نظر سحر بیز است
فغان دریده دهان ست لب چسان بندم — بهم نمیرسدم مشتم گریه لبریز است
نشد که ذوق شهادت فرود رود بگلم — برای تیغ تو عیب است کانچنین تیز است

نجرمی تو ز هر چیز کرده ام پرهیز
غرض بدان که ظهوری ز اهل پرهیز است

خوشم که تا نفتادم ز پا بپا نه نشست — نرفت تا قدم دل ز جا بجا نه نشست

نرگسش در جملهٔ فنها یک فن ست — هر کسی گوید نگارش از من ست
داشتم صد آرزوی مرده پیش — از نگاهی جمله را جان در تن ست
خونبهای من بلی خون مرا — خونِ عرضِ تیغ او بر گردن ست
در وفایش عالمی با من شریک — بیوفائیهاش تنها از من ست
در خلاصم رستمیها کرده عشق — هفتخوانِ قصهٔ من بیزن ست
ماه مریضان را غم عمری بس ست — خوشه در بنگاه موران خرمن ست
دل که قندیل شبستان غم ست — دائم از داغت چراغش روشن ست
خسته ام بسیار پاکان کمتر اند — هست کجرو بحر هم تردامن ست
نسبت فرهاد و شیرین ظاهر ست — انیست خارا پوش او خارا کنست
تیرگی آید بجای روشنی — صرفهٔ من خانهٔ بی روزن ست

نیست عاری گر ظهوری صید شد
آهوِ چشمت همه شیر افگن ست

گاه میگویم بعالم یار نیست — باز میگویم که نی اغیار نیست
از دکانداری نه بینی هیچ چیز — کنج خلوت گر سر بازار نیست
خواری خود را عزیزی نام کن — هیچکس خبر اهل عزت خوار نیست
غم بسی را کرده صاحب دستگاه — پشت کس بر همتش مهلو دار نیست
تا برافروزد چراغ ذوق مے — روغنی بهتر ز استغفار نیست
دشمنم در دشمنی خوش کامل ست — من هنر بینم به علیم کار نیست
کرده ظرف قطره غرق حیرتم — بحر نوش و ساغرش سرشار نیست

گریه شاهانه دُر افشانی کرد — چشم ترا خزانه بودست
تا زبان بود همیکس نشنید — که بلائے زمانه بودست
زود تر دام طرّه بر شده است — اگر از خال دانه بودست
در بدر با نیاز خانه من — حسن را ناز خانه بودست
کشد ار دستگاه وعدهٔ او — صرف هر جا بهانه بودست
باز داد ند آشنائی را — داغ دل را نشانه بودست
خواب بیدار تر ز بیداریست — عشق را خوش فسانه بودست

از ظهوری سخت بازوئی
کوهکن نرم شانه بودست

تلاش فخر ندارم بعار سوگندست — ز گل شگفته نگردم بخار سوگندست
چراغ عاریتی تیرگی زیاده کند — بروشنائی شبهای تار سوگندست
گناه توبه شکستن چنین بابن روزی — زمن نبود بفصل بهار سوگندست
قضا نسیکنم احیای خندهٔ صبحی — مرا بگریهٔ شب زنده دار سوگندست
قرار خویش درین راه خود بکس ندهم — به بیقراری صبر و قرار سوگندست
رسید عشق بآن دستگاه در عهدت — که گاه عهد حدیثی هزار سوگندست
بجای مرهم کافور مرهم ناسور — دهد خدای بجان نگار سوگندست
کدام یار که نتوان گرفت اغیارش — به بیوفائی اغیار و یار سوگندست

نهاده است ظهوری هوای بوس و کنار
بیک کنار بوس و کنار سوگندست

خرج من میکنم اکنون بسنگر بر مجنون
بیقراری چقدر بوده که فاضل ماندست

داده از داغ جلا عشق سراپای مرا
کرده حیران خودم بسکه مقابل ماندست

تیغ از سنگ نراندست و همان خونی ماست
خون ناکشتهٔ در گردن قاتل ماندست

میکشایم زبانی که دلی شاد کنیم
دیدهٔ اهل کرم بر لب سائل ماندست

چه ستمها که ظهوری نکشیدست ز دهر
چشم بر مرحمت داور عادل ماندست

بروی زرد گرو بردن از خزان نذرست
با شک سرخ خجل کردن ارغوان نذرست

چراغ مهر و محبت نشاند شعله فرو
به برفروختنش مغز استخوان نذرست

گزند توبه مگر بگذرد بخیر از من
بروی ساقی گلگشت بوستان نذرست

بلاست فرقت بالین بپرس از سر من
بآستان برسم قدر آسمان نذرست

ز عرض حال بکارم چه عقدها افتاد
به برکشادن آن بستن زبان نذرست

سعادت ست بعشق تو هر زبان مردن
وکیل خضر منم عمر جاودان نذرست

ز عیش تلخ زلیخا به پیر قافله گوی
بمصر بوی که شکر بکاروان نذرست

ز خانقاه به خمخانه مغان ست سفر
برای شیخ و مریدانش ارمغان نذرست

اگر بدولت تشریف خط عشق رسم
بماهتاب رفوکاریٔ کتان نذرست

مبجر اگرچه نماندست جان ظهوری را
پی نثار وصالش هزار جان نذرست

عالم از جان فسانه بودست
در محبت یگانه بودست

بر زبان نیست طعن حالی من
آتشم را زبانه بودست

سرمایه بازار تبان شیخ ندارد
بر سبحه ارزان ده زنار گران است
در عرض تمنا سخنوری بازی ابرام
با حرف سبک خلطه تکرار گران است

اقرار محبت زچه میکرد ظهوری
گو باش سبک حجلت انکار گران است

ز شور نوش لبی گریه ام دگر تلخ است
ز زهر اوست سخن قصه شکر تلخ است
مگر که بر سخن افتاد زهر گوشه چشم
که در زبان پیام آوران خبر تلخ است
ز عیش بلبل شوریده شامگاه مپرس
چو زندگانی پروانه در سحر تلخ است
بشور عشق تو نازم که بر خلاف پسران
نصیحت شکرین نیز از پدر تلخ است
ز عمر برده وصالت گرو بشیر نیی
فراق عمر گرانیت هم نقد تلخ است
دوای جمله ز صبر و دوای صبر ز ما
گیاه داروی ما را که برگ و بر تلخ است
بزهر نوشیم افتاده کار و میترسم
که بهر طعمه باز غمش جگر تلخ است
بعشق سیمبران لذت از تهیدستان
رسیده اند بشیرین که کام زر تلخ است

بچش ظهوری و شرمنده ساز شکر را
بکام مدعیان زهر او اگر تلخ است

هر که عشق تو برو خط زده باطل ماندست
کیست آگاه تو ان کز همه عاقل ماندست
کوه با سنگ غرورش نتواند بودن
عالم شهر که در ریقه جاهل ماندست
کی تواند که سر بحث کشاید با عشق
علم را با بگل ولای دلائل ماندست
شوق از چابکی و چستی خود ساخته کار
طعنه بر صبر و شکیبائی کامل ماندست
ز بیابانی حی قبلگی اهل حیا
مهوداری ناموس قبائل ماندست

امام شهر بسر جوش می نکرده وضو — چراست گرم نماز ایچنین و خو خامست
عجبست بروی هم این خرقها چه پوشد شیخ — اگر نه هزار ازین کرده تو تبو خامست

تو هم ز خامئ خود سوختی مرا صد بار
برو بجوش ظهوری همین نه او خامست

صبا روح پرور ببوئ وصالست — جهان چشم جان آرزوئ وصالست
پئ آبرو عالمی در تلاشند — مگر آبرو خاک کوئ وصالست
ز عکسی مگر کار بر عکس گردد — دل آئینه شد رو بروئ وصالست
ز آسودگی گوش بر خود ببالد — زبانم پر از گفتگوئ وصالست
غش هر زبانی که امروز دارم — نه از ضعف هجران ببوئ وصالست
بری خضر از زندگانی نخوردست — نم نخل وصلم ز جوئ وصالست

زودست ار چه رفتست پای ظهوری
همان بر سر جستجوئ وصالست

غیرت بچه مقدار چه مقدار گران ست — ز شکست بلا اندک و بسیار گران ست
بر جای فتد کوه ز سنگینی دردم — طاقت کمری چون نشود مار گران ست
بندد بزمین نقش چه قاصد چه کبوتر — از شرح غمم نامه و طومار گران ست
بر ساغر سرشار نم قطره سبوئیست — مثقال گرانبار بخروار گران ست
نادیدن اغیار علاجست ولیکن — پرهیز بران نرگس بیمار گران ست
ز شکست چه سنگین و ضعیفست چه عزت — در کوتیو خوش سایه دیوار گران ست
حرف خس کوئ تو بسیر لبم آید — بر کام و زبان قصهٔ گلزار گران ست

بی نیازیم بخواهش دادنش — لابه ام کمتر از استغنا نیست

گل ز فرق تو ظهوری ندمد
که ترا خار رهش دریا نیست

لذت از کام زبهرت شکرم لبریز است — راحت از سینه بداغت جگرم لبریز است
آتشم راست پر و بال سمندر خس و خار — گر بداغ تو ز اخگر شررم لبریز است
گر لب خشک من از ناله تهی گشت چه غم — شکر ز گریه همان چشم ترم لبریز است
بخت بیدار بخواب تو رهم خواهد داد — خوش با فسانه لب لابه گرم لبریز است
از دو رنگی نشود روز و شبم کلفت زای — بصفا سینهٔ شام و سحرم لبریز است
عندلیبم بنوا غیرت موسیقارم — هین بفریاد و فغان بال و پرم لبریز است
گنج والا سخنم مدح شه بحر عطا — آری از آب نجابت گهرم لبریز است

بهتر از فقر ظهوری مطلب اکسیری
با چنین دست تهی گنج زرم لبریز است

امید گرمی ازان شوخ شعله خو خامست — دل من از تف غم پخت و آرزو خامست
ز روی و موی کسی گرم گفتگو شده ام — وگرنه لاله و گل حرف رنگ و بو خامست
براه سالک اگر خاک نیست خاکستر — ز خیل گرم روان نیست جستجو خامست
ضرورتست تفی از برای مغز جگر — بجوش مانشود گریه روبرو خامست
شگاف جیب مراد و ختند اگر بستم — چرا بتاب روم رشتهٔ رفو خامست
خطاست شکوه بناصح چو پخته گوافتد — کباب کرد مرا سخت تند گو خامست
دلم نه پخت ز تاب بلا بداس فنا — مبر امید زلال بقا سبو خامست

که میگیرد نگاهِ کوهکن را — محبت کارفرمائی رساندست
جوانی می تراود از در و بام — جهانِ پیر برنائی رساندست
بلبم احیای خود شاید بمردن — براهیم حق مسیحائی رساندست
نمی بینید بخشش گر درایم — تغافل را بخوش جائی رساندست
بنبشتن غبارم داد دستی — بخاک من سرا پائی رساندست
وفای وعده ها را انتظارم — بامروزی و فردائی رساندست
ز شوقت سیل اشکم در درودشت — دراز یرا به بینائی رساندست

متاع زهد و تقوی را ظهوری
زدوغ من تمغائی رساندست

بی حدیثِ تو سخن گویا نیست — بی جمالِ تو نگه بینا نیست
چه زیانها که نهد بر سر من — هر کرا با تو سر سودا نیست
جرعه خواران تو ساغر نکشند — بر بساطی که فلک مینا نیست
میشود رنجه بپرسش نگهی — نرگست مثلِ تو بی پروا نیست
ذوق دارم بدلی خدمت دل — هر گمش میطلبم پیدا نیست
شور خود چون برم از شهر برون — بهر دیوانگیم صحرا نیست
بوسه دادم در خواب برو — مهر تنگ شکرش برجا نیست
کینه ورزیش خود از بهر تست — مهربانیش اگر از ما نیست
نتوان غارت رسوائی کرد — صبر اگر دست خوشِ یغما نیست
کی تواند خبر گریه گرفت — اشکِ عاشق که جهان پیما نیست

آرزوی گر مخوئی زود حاصل میکنم
حسرت بر شعلهٔ داغ جگر تا بیم هست

نیستم در کشور عشق از رعیت ریزگان
داخل ارباب عشقم شان ارباب بیم هست

می ستاند از جگر خون و بدامان میدهد
سرخروئی را بمین چشم دولا بیم هست

گرچه خرجی میکنم با خود حسابی کرده ام
وه چه دارم طاقت و آرام و بیجوا بیم هست

رفته خوبان خراسان و اعراق از یاد من
در دکن از هندوان ترکان ستقلا بیم هست

چیست ترکردم ظهوری را بغواصی مگر
در محیط مدح شه بخت گهر یا بیم هست

در خرمن تن پشته برق از رگ و پی هست
برتیزی آتش دمی از خشکی نی هست

ساقی ز نگه های تو در شعله نشستم
گر آب بر آتش زنیم روغن می هست

مطرب مکن از ناله بمم سینهٔ قانون
در پرده به آن راز که در پردهٔ نی هست

زاهد نخوری نقل فریبی تو گفتم
کارت نزود پیش اگر توبه زپی هست

در جلوه گری بی سپرش تارک خورشید
بر چهرهٔ مه هم گذر انداخته پی هست

هر چند که نرگس دمد از تربت مجنون
چشم همه در سرمهٔ گرد ره حی هست

با مهلت صد ساله بیک لحظه صبوری
تن در ندهم صبر و شکیبا نیمه کی هست

از مبحث اکرام شه عادل باذل
در هند سخن بر کرم حاتم طی هست

بر خوارئی من گرچه کند رحم ظهوری
انیست گمانم که مرا غرت می هست

نهال عشوه رسوائی رساندست
جنون خود را بصحرائی رساندست

بشیمانی دلم صبر و سکون را
بمهر ماه سیمائی رساندست

منعمی خواهی ظهوری فقر دست آویز کن
چیست از اسباب سلمانی که در زنبیل نیست

در شکنج دام او بلبل بگلبن دشمنست
طوق رنگین خاص من قمری بگردن دشمنست

بی رخش نرگس نمی خواهد برآرد چشم خود
بی حدیثش مار زبان خویش سوسن دشمنست

بود اختر برگذر بر خویشتن کردم ستم
از برای مصلحت گفتم که با من دشمنست

نازش دلبر شناسی گشته تا وان بر همه
از بت خود گفته ام با بت برهمن دشمنست

تا رگ دل در کشید و سینه جان را مهین کرد
بر کشد چون تیغ و خنجر خود و جوشن دشمنست

کی شود روشن چراغ من بسعی دوستان
آتشی میباید و با سنگ آهن دشمنست

آرزو میکارم و انبار حسرت می نهم
منتش بر من اگر بر قم بحر من دشمنست

بسکه دهن زد غمش بر آتشم خاکم بسوخت
این زمان خاکسترم با باد دامن دشمنست

داغ حسرت سینه را سوراخ کرد دل فگند
از جگر دعوی بر آتش جان بروزن دشمنست

کوکبه گان آورد لیلی که خار آرد برون
پای مجنون نازکست آری بسوزن دشمنست

تا بلی گویند بر عقیدهٔ من دوستان
دشمنان خندند اگر گویم که با من دشمنست

با وجود مطلع خان این غزل گفتن نداشت
گر ظهوری گفته است اما نخواندن دشمنست

هر سری کو دشمن من گشته با تن دشمنست
دشمن جان خود است آنکس با من دشمنست

نخبت را هنگام بیداریست بیجا بیم هست
در جگر تفسیدگی در گریه شادابیم هست

برق و بال گیاه خشک میگردد بدست
میرسد چاکی بهم کتان و مهتابیم هست

شیر نتواند که از نخچیر فربه بگذرد
عشق بازی میکند در قصد قصابیم هست

بچه نامهربانی چو تو دگر نیست — تهمت مهربانی هم هست
دل و داغت دمد آشنای قدیم — از سویدا فشانی هم هست
غیر را میتوان ز خوابش برد — راه افسانه خوانی هم هست
عیب پیری نصیب تو به مباد — روزگار جوانی هم هست
جمله دانی مسلم ست ولے — فوق آن هیچ دانی هم هست
مرگ بی من نمیتواند زیست — روش زندگانی هم هست
کمترم کرده پیشتر رفتن — سبکی را گرانی هم هست

شد ظهوری علم بآه کشی
دعوی اشک رانی هم هست

هر که جز بیحاصلی اندوخت در تحصیل نیست — پیش من جز خموشی علم قال و قیل نیست
مصلحت گاهی بکار عشق میدارد مرے — عقل اگر بحث شکستن کرد بی تاویل نیست
عشق او خوش اعتمادی بر دل من کرده است — بگذرد روزی که صد کینم غمش تحویل نیست
رفته خواهد بود ایمائی در نگی از وصال — هجر را در کشتن من اینقدر تعجیل نیست
مهره کردم هر طرف صد میل و برگشت طرب — مهره دیدار برائی دیده ام یک میل نیست
مهر ردم مردم از بس در دکن بگریستم — میتوان گفتن کنون در مصر رود نیل نیست
سنبل و کاکل مرے برکرده از هر گوشه — وه چه صنعتها که در پیچیدن مندیل نیست
سینه کرد از آتشت روشن چراغ داغ خود — پیشطاق صبح را آن رونق قندیل نیست
هر کرا داغت پی آرایش تارک شست — جز خجل برخاستنها چاره اکلیل نیست
بر سر کاز مستان لطف ساقی بر مزید — هفته ما را غیر جمعه تعطیل نیست

کدامند بیشیت چه شیرین چه لیلی
بمجنون و فرهاد ما را چه نسبت

بدام تو سوزیم مرغ خود پسندی
بمرغان آزاد ما را چه نسبت

ظهوری رگی آشنائی نداری
بمرگان نصاد ما را چه نسبت

مکن دسته شب بوی موی تو هست
مکش شمع مهتاب روی تو هست

خزان اجل نیست در گلشنی
که جان دارتن گل بوی تو هست

عجب دارم از رشته بوالهوس
بخرمن رسد برق خوی تو هست

درین صف نماز حرم کامل
که درویش زهر سو بسوی تو هست

کمین کرده از خامشی هر زمان
نفس در خم گفتگوی تو هست

در آرایش خاطرم کوششی
ز مشاطه آرزوی تو هست

ز خود در طلب خود بدر میروی
کرا زهره جستجوی تو هست

تبه جرعه مستند دریا کشان
چه خمخانها در سبوی تو هست

نیارد کسم جرم مستی بروی
بده می که عذری چو روی تو هست

خدنگ تو هم رشته هم سوزنست
دل چاک رهین رفوی تو هست

ظهوری بروبت نخندیده اند
گره گریه در گلوی تو هست

ستم و سخت جانی هم هست
کوه هم و ناتوانی هم هست

سجده اندازه آستان دارد
جبهه آسمانی هم هست

گوش گوشی نهاده بر آواز
دیده را دیده بانی هم هست

چقدر مرگ تمنا دیدم — از نگاهی همه را جان و تنست
بیستون بین که ز سنگینی عشق — سنگ از قصر غم کوهکنست
خلق در خانهٔ غم نخوانانند — بر سخنهای خموشان سخنست

زد ظهوری دم شاگردیی همن
فیض استادی شاه دکنست

خطاست حرف خطا داستان مج تیوهست — گل بهشت چه کاریست خاک کوتیوهست
برای صبح وبالست عالم آرائے — ز شرم ساخته خورشید روی رو تیوهست
همین برنگ و نزاکت چه امتیاز کنی — گلی درین چمنستان مگر بو تیوهست
ز رشک قمری و طوقش چو سرو آزادم — برای گردن دل حلقهای مو تیوهست
اگرچه از خطر مرگ گشته ام ایمن — بصد کشندگی حسرت آرزو تیوهست
خبر ز نشأهٔ طاعت نداری ای واعظ — بیا بمیکده می حصهٔ وضو تیوهست

چه احتیاج ظهوری به نیما دارد
دلیل راهبردان تو جستجو تیوهست

بده می بزهاد ما را چه نسبت — سرودی باورد ما را چه نسبت
شط بادهٔ است و جوانان هندے — به پیران بغداد ما را چه نسبت
نه در شهر کاری نه در دشت یارے — بویران و آباد ما را چه نسبت
نداریم کاری بشکر و شکایت — بداد و به بیداد ما را چه نسبت
چو مومیم لیکن بعهد و به پیمان — ز صلبی بفولاد ما را چه نسبت
نفس را نماندست سامان آهی — با فغان و فریاد ما را چه نسبت

مستان علاج توبهٔ خمار نمیکنند — درمان این بجوش گل و مل حواله است
لبریز اینچنین بکسی مے نداده اند — آری بشیخ خرقه گاگل حواله است
سازد درست مصحف خاطر بیاد او — عاشق که نیتش تفاؤل حواله است

درکارها خوش است ظهوری تأملی
دیوانه بعقل تعقل حواله است

برزبانم داستان کاکل ست — کز نفسها دسته بندم سنبل ست
راست بنشین ساقی و دور چرخ آر — سینه پرکن ساز ساز قلقل ست
گرچه میسوزیم از رشک زغن — لیک میسازیم بلبل بلبل ست
درد کن این چشم پیدا میشود — باج خواه شاعران بابل ست
گشته ام از سنگباران داغ داغ — ای خوشا باغ جنون آتش گل ست
در پی عشق سر آمد میدوم — زلف از فرهاد از من کاکل ست
خار خوش در چنگ بلبل گشته تیز — امنیه ناخن زنهای گل ست

جرعهٔ افشانده بر اهل زهد
دلق تقوای ظهوری گاگل ست

هر خم موی ترا صد شکنست — در خم هر شکنی صد چنست
سینه از آه خیابان ها ساخت — جگر از داغ غمت در چمنست
دامن هر که کشم دامن تست — جیب هر گل که درم جیب منست
مرگ در هجر حیاتیست دگر — مردن آنست که در زیستنست
همت از عهده دستان خواهم — کار با دلبر پیمان شکنست

ریشه داد دست فرو در رگ و پی رحمت داغ | گر چه منت نهد سینه جگر ممنون ست

دل بدخواه تو خون باد مپرس احوالم
چون بگویم که جدا از تو ظهوری چونست

از خلق چه کین چه مهر نیکوست | نیکوست که مهر و کینه اوست
تا صلح نکرده بد شمن | بازست در نزاع با دوست
در آرزوی زلال تیغی | دل گلبن زخمهای خود روست
رازی که ودیعت خموشی ست | بازیچهٔ نرگس سخنگوست
بر باغ کشادهٔ گریبان | از حرف چمن نفس همن بوست
داغی که ز مغز گشته داغ ست | خوش آنکه نداده زحمت پوست
زالایش خنده لب کسی شست | کز گریهٔ خویش بر لب جوست
با عشق خطاست پنجه گیری | بیچاره خرد شکسته بازوست

در آخره ظهوری افتاد
وین طرفه که اول نگاپوست

جان بخشی نکهت سنبل حواله است | گویا باد وکالت کاکل حواله است
از جلوه های سرو قبا پوش در چمن | خوش چاکها به پیرهن گل حواله است
بیم صداع گل نهدش دست بر دهان | افغان ازین زیاده به بلبل حواله است
ناصح میا بعربده بر من سخن مساز | بیطاقتی بصبر و تحمل حواله است
خوبان عجب که حیل مدارا دهند شان | تسخیر ملک دل بتغافل حواله است
در ناز و عشوه چشم تو بیصرفه خود نبود | خرج نگه چرا بتغافل حواله است

مبادآن بادهٔ لب کز دبا غمر — که مستش را لب ساقی گزنگ نیست
بعشق این شورم از شیرینی تست — اگرچه شور کردم بی نمک نیست
سپاهت را نگاهت نیست حالا — که از بیگاه رویانش نزدیک نیست
جهانی در سجودش جبهه فرسای — نشانی بر جبین بیچیک نیست
ندارد از اجل پای کمی کس — اگر از شحنهٔ هجران کمک نیست
جدا هر یک بداغ خویش سوزند — گدا از سینه و دل مشترک نیست
گهی از تردماغیهایش خائم — سمندگریه چندان تیزتک نیست
ز خود میرنج و با خود صلح میکن — بشکر و شکوه کاری با فلک نیست
همه مدح شهنشه می نگارم — خوشم من دفتر من جز ون حک نیست

شراب و ساقی خود ناگزیر ست
مرا کشتی ظهوری خود ملک نیست

ملک عشقست اگر کوه اگر باموون ست — کوهکن حاکم این والی آن مجنون ست
زخم خوبست اگر سخرهٔ مرهم نشود — زهر خوش نیست اگر دستخوش افیون ست
داغ از دانهٔ خالت چه بلا دلچسپ ست — آه از جلوهٔ قدت چه بلا موزون ست
نترا و ذره ستلم جز رقم حسرت آب — نامهٔ تشنه لبان جمله بیک مضمون ست
دجلهٔ گریه زمین میدرد و میگذرد — گرد راه ست اگر نیل و اگر جیحون ست
از تف داغ جگر جال درون هیچ مپرس — شعلهٔ پیرهنم شمع صفت بیرون ست
لاله رویان همه رنگین نگهان میخواهند — بی سبب نیست اگر چشم ترم پرخون ست
از همه ساده تر و از همه پرکار ترم ✤ — هرکه بازیچهٔ اطفال شد افلاطون ست

همه خطای ظهوری ثواب گردیدست

رفتم از خاطر نقار کین غبار سینه نیست
احتمال مهر دشمن هست بیم کینه نیست

هست فرعی در جهان اصلیت هر جا جلوه گیر
من بعکس جمله گویم عکس در آیینه نیست

منعمان در جود دیگر ما گدایان دیگریم
جز کشایش هیچ نقلی بر در گنجینه نیست

بام ستی پست ماند در بنای آن هوا
نردبان هفته را گر زینه آدینه نیست

گاه گاهی شکوه بیرحمی زندان سجاست
تا بروی سال نو نوشم می پارینه نیست

قطره دارد سوز دریا گر بعشق آفتاب
داغ باید سوخت غیر ذره را آن سینه نیست

زهر غم در چاشنی بالیده شهد عیش را
آفت کام ظهوری لذت نوزینه نیست

بحرف باده نوشان جام مستست
براه جرعه ریزان کام مستست

عجب گر دل ز جوش خویش افتد
ز جام آرزوی جام مستست

بگو قاصد بساقی آنچه گویم
بسی هشیار کن پیغام مستست

شراب امروز خوش ترکانه خورده است
دعا آهسته تر دشنام مستست

خوش آن بستان بهر اکانبس سراب است
سهی سرو کنار بام مستست

دوا هی در نشاط غمکشان ست
زهی فیض صبوحی شام مستست

بخاصان ازلیت گفتند حرفی
حکایت در زبان عام مستست

ظهوری گشته در خمخانه عشق
هم ایام خودی جام مستست

خنک در باغ گلرویان جگ نیست
بگو شکر که شکر را نمک نیست

فصل گریه ست گهر همین دریاست — چشم ترا سر نیسان باریست
نتوانند که هم را ببینند — دیده ها را حسد همکاریست
زاری اکنون بشراکت نکنیم — در میان من و دل بزاریست
کرده دکان دلم هر کس دید — حیف صد حیف غمش بازاریست
گو گران تر ز ملامت باری — بر دیاران ترا سر باریست
نخل امید بدل ریشه دواند — توبه بر جور تو برخورداریست

پاسپانی به ظهوری نازان
خواب بیدار تر از بیداریست

خوشم که دیدهٔ بی نم در آب گردیدست — ز رزیش مژه هر سو حباب گردیدست
زمان زمان جهد از جانشان بیداریست — بدولت غمت احوال خواب گردیدست
صحیح نسخه روی ترا نهاد کسی — که بر کتاب مه و آفتاب گردیدست
بچشم مست نبازم که نشأ نکهت — که در رگ و پی من چون شراب گردیدست
ز کوچه گردی او در تفحص طفلان — چه خانها که بیازی خراب گردیدست
بدفتر عمل از یمن عشق باقی من — زیاده باد بفاضل حساب گردیدست
شود کباب در آب نشاط ماهی دل — نهفته دشت غمت در سراب گردیدست
نقاب نازد گر بیکطرف نبه کز شرم — نگاه از طرف مانقاب گردیدست
پراست از گل روی تو پرده های نظر — ز تا به جگر اشکم گلاب گردیدست
در معامله بازست سود من این بس — تغافلت نگهم را جواب گردیدست

تو نگرم بجنون گرچه مفلسم بخرد

دیده خواهد زد بمحشر داد بیداد از نقاب
صبر و طلقت جای دیگر رونما کردیم و رفت

این ستم بر دوستان خود روا هرگز مدار
دشمنان خویش را حاجت روا کردیم و رفت

گرچه جان در تن ظهوری را بجوی مانده بود
هرچه خواهد گو بشو منع صبا کردیم و رفت

در زیر کوه درد تنم کاوگشته است
نم در دل و جگر تف و تف آه گشته است

آورده است بر دل صاف نظر وران
عکسش بر آب و آئینه تنخواه گشته است

باید بقطره راه زد از چشم خویشتن پیش
شادم که سیل گریه‌ام از راه گشته است

ناصح زبان ببند که صد سعی کرده‌ایم
تا قصه برگزیده افواه گشته است

غرلت بغور عزت و خواری کشان رسید
نازم بخویش رغبتم از آه گشته است

دستم که داشت عیب دراز آستین
چون پایم از درهمه کوتاه گشته است

منصور وقت خویش بوا بر نه بختیم
بالای دار بین که ته چاه گشته است

در ترکتاز حسن سراید چنین که دید
معمور خوش بغارت نیکاه گشته است

در پاس ننگ و نام بغفلت نمیزند
آری همیشه در دل آگاه گشته است

از مهر شاه گشته ظهوری بلند قدر
در خواجگیت بندهٔ درگاه گشته است

گرچه بیزاری ازو بیزاری ست
نیست غم زاری من هم زاری ست

غلطش اشک همه تسبیحی ست
پیچش آه همه زناریست

عکس هر جا نکند جلوه گری
بیشتر آئینه‌ها زنگاریست

سست جنبند بتان روز نخست
در فن خویش چه محکم کاریست

فصل نسیان غم و دیدهٔ تر بر سر کار
عالم از رشک ظهوری گهرستان گشتست

بدرد که میرود دم جان زتن مروت نیست
غریب زیستنم در وطن مروت نیست

جگر ز گریه بخشکی نهاد روی و نگشت
ترا ستین تو از چشم من مروت نیست

بمحفلی که پس پشت غیر بنشینم
بمن نکردن روی سخن مروت نیست

غرور را نیمه تنخواه بیدلان کردن
نیاز بر نگرفتن بتن مروت نیست

کشاده جیب چه عرض بدن دهی در باغ
بباد دادن عرض سمن مروت نیست

رخی چنین که شود ساده نقش خاطرها
بخط و خال برآراستن مروت نیست

برو بموعظه واعظ تمو زمی آید
حدیث توبه و فصل چمن مروت نیست

تمام عمر بسر برده ام بعریانی
کشیدنم تن بار کفن مروت نیست

دلم غریب وطن کرده شهریار دکن
بسهو یاد وطن در دکن مروت نیست

نشان براحت داغ دگر ظهوری را
دگر چراست داغ کهن مروت نیست

از جفاهای تو خود را بیوفا کردیم و رفت
از وفا دیگر بگو بر خود جفا کردیم و رفت

بود کوبت تنگ برما از هجوم مدعی
پای رفتن خود بخود از فرق پا کردیم و رفت

دام از تار نگه در صید ما دیگر متاب
ناشده آزاد خود را مبتلا کردیم و رفت

این زمان بیگانه را از خود جدا کردن نبود
خویشتن را با جدائی آشنا کردیم و رفت

بود خوش دشنام دادن بر تو و شوار غرور
لب میالا بعد ازین ترک دعا کردیم و رفت

اول و آخر بهم باید که دانند بعشق
ابتدائی از روی انتها کردیم و رفت

سینهٔ خصم بکاهد که عداوت خیزست
دل احباب بیالد که محبت خیزست

خاک قربانگه ما محل عبرت سازد
هر کرا آرزوی دیدهٔ حیرت خیزست

رم نخوردست ز خود غیر چسان رام کند
وحشت از غیر تو کار دل الفت خیزست

شکر شیرینی تلخم که بشور آوردست
کامم از چاشنی زهر تو لذت خیزست

آن زبان کو که نه فرموری حرف تو کند
مزد لبهای خموشان که حکایت خیزست

طرهٔ مختار نجورست مده رخصت آه
منعم از گریه مکن چهره طراوت خیزست

شکوه از لب بر تهمت خصمانم نیست
دوستان را چه زبانهای نصیحت خیزست

نغمه گر تحم کنم نوحه بانبار برم
خاطر اهل تمنا همه حسرت خیزست

شده مشهور ظهوری بسلامت طلبی
خانه در کوچهٔ ما جو که ملامت خیزست

کامم از لذت نایست شکرستان گشتست
در گرفتم ز تو شامم سحرستان گشتست

وای بر حال هوس پیشهٔ امید گریز
عشق برخاسته میدان ظفرستان گشتست

خویش را خوانم از ارباب نظر متمیز سم
دیده از شوق تماشا نظرستان گشتست

پیش ازین تیغ نفس را دم تاثیر نبود
آه هر جاست در و بام اثرستان گشتست

فکرت عشرت زر برده بجز غم خویش
ایمنم ساز که خاطر خطرستان گشتست

یکفصل آورم از زهره جو آیم بقمار
عرصهٔ دل بخیالات قمرستان گشتست

عیش بر سینه آلوده مهیا نکنند
سالها داغ غمت در جگرستان گشتست

روزن غمکدهٔ خود نگرفتم شب هجر
چرخ از شعله آهم شررستان گشتست

نمک شهد سخن وصف براهیم شه است
دکن از شور طبرزد طبرستان گشتست

عجوز دهر عروسانه گشته حجله نشین
بمال چشم که مشاطه مستی عذبی ست

فتاده در قفس از گفتگوی خود طوطی
کشود کار سخنور رهین بسته لبی ست

کند مکابره با کبر شاه عجز گدا
بزور عزت بسیار عمده کم طلبی ست

خوش آن حریف که شبگیر باده کرد چنان
که مست در دل روز از صبوح نیم شبی ست

بماه و هفته مستان چرا ننازد کس
که شنبه صفدری رشک جمعه رجبی ست

نشست غیر چو در بزم بر نمیخیزد
فتاد کار به تهمت حسود بولهبی ست

شکر بگو که تبادیب لب کشاید لب
حکایتش نفس آلوده گشته بی ادبی ست

مرا چه زهره که عناب لب گزک سازم
ظهوری این هوس انگیزی می عنبی ست

تیرش بقصد صید پذیرای زه شدست
نازم ز زخمها که برایم زره شدست

جان در بهای بوسه نگیرد ز هر کسے
شادم که طرح حرف تکبر بده شدست

آدینه هم نگشته زمستان مست فوت
گویا جمیعه شنبه شان مشتبه شدست

خوش دید کرد عشق تو پروای بیکسان
دیگر کس مباش که برما فره شدست

سیب ذقن مپوش بطوفان خط زما
فردا ست کز غبار ترنج تو به شدست

بادا ز کرشمه گوشه ابرو گره کشاد
در دیده ام ز شرم تماشا گره شدست

مه بود مه اگرچه در ایام دیگران
در روزگار حسن تو خورشید که شدست

اکلیل من بافسر من گشته باج ده
داغ دلم بتارک من تاج نه شدست

عشق تو شد طبیب ظهوری مسیح کیست
در تب دلم ز تاب هوس لوده شدست

کاو دیدن رگهای جان بر غمزهٔ نشتر زنست

آهها نخل و لخت دل ثمرست — داغها دانه و زمین جگرست
نالهٔ گلزار درد را بلبل — اشک دریای گریهٔ اگرست
بی کمال جنون خرد ناقص — پخته تر کیست آنکه خامترست
خون بقید رز را بهائی هست — لیک چون قیمتی شود هدرست
عاشقانند عیب بی صبری — ای خوش آنانکه عیبشان هنرست
روز من گشته کحل دیدهٔ شام — شب من صبح روزن سحرست
چشم ما چشمه گر کند دعوی — عجبی نیست گریه مایه ورست
گرچه داغش ز جانمی جنبد — سینهٔ عالمیش پی سپرست
نشود فرصت نیاز مرا — بسکه نازش بروی یکدیگرست
هست قاصد اگرچه محرم نیست — محرم آن خبر که در خبرست
همه جا پرده بردار ز رخ — هست جاها که در نظر نظرست
خدمت طرهٔ تو دارد آه — دامنش صبح و شام بر کمرست

گر ظهوری رسد بداد کسی
از براهیم شاه داد گرست

کنم حکایت پرویز چشمتم حبسی ست — روم بقصهٔ فرهاد نسبتم نسبی ست
بدرس عشق و جنون بود افاده از مجنون — کنون حواله بمن گشته فارسی عربی ست
ز عشق تازه نهالان جامه زیبست این — که کهنه ژندهٔ ما را بر ازش قصبی ست
بعشق رد که مباد آرزو برد عرضت — برای مرد هوسناک زیستن جلبی ست

دام نهادم نبردی دام من انصاف نیست
کردم از خود رم نگشتی رام من انصاف نیست

مست خوابی نالهای صبح خود نشنیده
گوش سخنی بر فغان شام من انصاف نیست

آتش حسرت چنین در بی سر و سامان که زد
عوض امیدهای خام من انصاف نیست

دهر خالی کرده روز هفته ام از روشنی
تیرگی آگنده در ایام من انصاف نیست

نامها دارند اغیار و نمیگردد سفید
در زبان خامه او نام من انصاف نیست

تا شکست توبه را نسبت بسبیم شد درست
سعی ساقی در شکست جام من انصاف نیست

تازه ام در خدمت بت اعتمادی نیستم
صندل و پیشانی اسلام من انصاف نیست

از دعایت چون ظهوری برنمیدارم زبان
هیچ لب تهی تو بر دشنام من انصاف نیست

می زیبدم نازش بجان بنگر که جانان منست
صید زبونی نسیم آهوی او شیر افگن ست

در رزمگاه عشق او از بهر در خون کشتگان
زخم خدنگ و خنجرش این یک زره وان جوشنست

شادم که شد از داغها در سینه ام سور اخما
چشم دل و جان روز و شب در دیدنش بر روزنست

من خود ز خود بگذشته ام او از مروت نگذرد
با روی او در گردنم خون منش بر گردنست

در دش کشد چون کل روان در سینه ام آمد فرو
هر جا جهد برق غمش جان و دل من خرمنست

از مصر می آمد صبا افگند بر بستان گذر
پیراهن گل شد قبا این نکهت پیراهنست

سامان بی سامانی گیرند صاحب مایگان
هم نخل بی برگان نه گر گلشن ست و گلخنست

زهرت بشکر میخورم دردت بدرمان میبرم
گر دوست داری کشتنم هر قطره خون صد دشمنست

ماه کنار بام شو یک صبح روشن گو برا
میپرس از شبهای من چون روز من چون روشنست

نبض ظهوری دیده ام خونش بطغیان مایلست

تنگتر کن چاک جیب آنگه ببین
از گریبانم که تا دامان چراست

صیت یوسف خود بکنجی رفته بود
بگنیاهی باز در زندان چراست

گر نکردی خوی فشان گلگشت باغ
این طراوت در بهارستان چراست

تا توانی بی می و شاهد مباش
زندگی بر زاهدان تاوان چراست

گر ز ند راه ظهوری در لباس
راز های پردگی عریان چراست

آنچه در عشق تو با من مهربانی کرده است
کی بخصم خویش هرگز خصم جانی کرده است

عالمی جان کو که در عشقت تن مردن کنم
خضر نپندارد بعالم زندگانی کرده است

خاطری دارم مهاری تر ز گلزار بهشت
بشگفم گلگل رخم را غم خزانی کرده است

گریه گوید بر جمال خود کن خصمی بر جان من
اینچنین رسوا مرا لطف نهانی کرده است

صد زبان میبایدم از بهر شکر التفات
عجز من با نخوت او همزبانی کرده است

نافه بالین چیده در چین اثرای خواب بوی
باد از مویش مگر افسانه خوانی کرده است

استخوانها گشته اند از مغز راحت ذله بند
سینه تا داغ غمش را میهمانی کرده است

در رکابش نتواند اشک راه قطره زد
آه خود با گرد جولان همعنانی کرده است

زهر شهد آنجا که پاشیدست تلخی بر شکر
کاه کوه آنجا که همبر انش گرانی کرده است

طرز بیرحمان دیگر گشته بود اسحق کهن
اختراعی چند در نامهربانی کرده است

خود برای خود قرین گردید ابراهیم شاه
قرنها در ملک دل صاحب قرانی کرده است

گوش دامان شنیدن هر طرف کردست چین
در ثنای شه ظهوری دُر فشانی کرده است

هنر کردی سخنها بر تو آمد | گو عیب سخن نشنیدنم نیست

اگر چیزی نمی فهم ظهوری
رها کن صرفه در فهمیدنم نیست

لب خشکی بسر بر بادشائی ست | ز دریا آب اگر خواهی گدائیست
بخلوت بر سر بازار بنشین | که در خود گم شدنها خودنمائیست
بگیر از زخم خون بر ناتوانی | که از خشم مرهم و درد ش دوائیست
ز درد و دای دائی وا مه بردار | بشوران گریه را گر با نهائیست
رمیدنها چه مفت از دست من رفت | سر بیگانگیها آشنائیست
ندارد غالباً در دم علاجی | علاجم منحصر در بیوفائیست
بماه روزه گر ساقی تو باشی | شب آدینه روز پارسائیست
شکستنها که سنگت چیده در مغز | برای استخوانها مومیائیست
ز خوان وصل دل سیرانه برخاست | بشیانیم در سر پنجه خائیست
بپای جستوئے منزل شوق | ز گم گردیدن من رهنمائیست

فراق از وصل رشک آلود بهتر
ظهوری صرفه تو در جدائیست

من و رین خجلت که در تن جان چرا ست | غیر ازین حسرت کی سامان چرا ست
ناله را باید عنانی باز زد | لب چنین آماده افغان چرا ست
آشنا را سر بزانو آشناست | چاره گر انگشت در دندان چرا ست
در چراغم روغن خورشید نیست | این همه طوفان در طوفان چرا ست

عشق معزول هوس صاحب منصب شده است — غیر دوری چه توان غیر مقرب شده است
وقت آن بود که هر کس پی کاری برود — روزم از رشک در ایام خطش شب شده است
کار بر توبه زساقی شده خوش تنگ دگر — دل گرفتار بدین وسعت مشرب شده است
گفتگو از لب من نکته خوران نتوان برون — بسکه از آرزوی بوسه لبالب شده است
مختصر بیت که دل یوسف چاه ذقنست — مدد بخت ببین طوفی غبغب شده است
در زمان تو مسیحا خجل از حکمت خویش — تاب اندوه تو بالین نه هر تب شده است
اختر گریه ز موج مژه او جے دارد — گرچه بی داغ تو دل سوخته کوکب شده است
نسق آه و فغان نیست بدین تخت — نفس دلشدگان آلت یارب شده است
طالب آنست که اول قدم از خود برود — در طلب نیز که ستد ره مطلب شده است

همه چشمیست ظهوری بتو بینا گردد
بتو گویاست ز سر تا بقدم لب شده است

گلت پر بار دوست چیدنم نیست — نقابت دور رو چشم دیدنم نیست
روم گرد در و رو دیوار گردم — که حد گرد سر گردیدنم نیست
چه محرومی چه بیقدری چه خواری — که حاصل از وفا و رزیدنم نیست
چو تار خام آهم پا شد از هم — سر و برگ نفس تا بیدنم نیست
بساط خورده عیش از بزرگان — دماغ چیدن و برچیدنم نیست
دگر گردیده ام اما همانم — بخود نازم بخود نازیدنم نیست
ز خواریها در آتش اوفتادم — خوشا من عزت رنجیدنم نیست
ندارم دستگاه کام بخشان — چه شادم خجلت بخشیدنم نیست

سجدهٔ خاک ره و بوسیدن پا خصمت — حاجت تارک روا شد لب بکار خویش رفت
ذوق دارم خوش تماشائیست جنگ صبر و دل — هر کجا باشد سلامت عقل صلح اندیش رفت
حیرتی دارم ازین طاقت که صرف وعده شد — کمتر از کم بود صبر و بیشتر از بیش رفت
خیره چشمان دیده ام این تیزی مژگان کجاست — نیش در رگ میرود انیک رگم در نیش رفت
کو یکی از دلفگاری لذتی چندان نیافت — در زمان دیگران ظلم نمک بر ریش رفت
بر جهان از ترکتازی طرفه تاراجی دمید — سهل باشد تاج شه دلق من درویش رفت

بیش ازین مسکین ظهوری از فراموشان مباد
میتوانش یاد کرد آری زیاد خویش رفت

در دیار عشقبازی عیش بر غم عاشقست — چون بملک فقر آئی عیش بر کم عاشقست
گریه در موجه آرد ناله در کوه ریزد — آری آری سینه بر تف دیده بر نم عاشقست
تا بمشتاقان شود پرکعبه گشت از خود تهی — صد بیابان تشنگی بردارد زمزم عاشقست
جان بلب آورده درمان را انتظار روی او — زخم در تیغ غمش بگذار مرهم عاشقست
خاک راهش سرمه را از چشم بینایان فگند — کوسفال کوی او بر جام خود جم عاشقست
چشم الفت از غزالان بازی خود داشت — چون شود رام کسی آهو که بر رم عاشقست
در دلم نگذاشت رازی بر لبم حرفی نماند — زنیمه تحقیق هندارم که محرم عاشقست
زخم دل گر مست خواهد گشت از مهر دمت — مست می جنبد نمیداند که محکم عاشقست
در کنشت و خانقه بالا نشینان دیده ام — هر کجا بر بر که میگوئی مقدم عاشقست

گر ظهوری بوالهوس میبود و خویش سهل بود
کار بر من کرد خوش دشوار او هم عاشقست

مردن و آوارگی درمانِ هجر
مردن اما پارهٔ آسان ترست

پایهٔ شمشاد از گل پست تر
بلبل از قمری بلند افغان ترست

از زبانِ هندگویان ناله ام
در خراشِ جانِ من سوهان ترست

دعویِ دریا بچشمِ من غلط
دامنای اشکِ من غلطان ترست

نازشِ دیگر ظهوری را بجان
کز همه جانان او جانان ترست

گریه را سیلاب کردم موجهٔ طغیان کجاست
آه آمد در زمین جلوهٔ طوفان کجاست

خاطرِ پژمرده را شاید ز سر سازد بهار
سیرِ صحن باغ کردم گوشهٔ زندان کجاست

دانهٔ دل را چو کاهِ تن غمش برباد داد
تا به بیند کشت زارِ خویشتن دهقان کجاست

داغ گوی آورده و چوگان علم کرد است آه
از فضای سینهٔ من خوتر میدان کجاست

آرزوی خویش حاصل کرده از هر هم شکم
نسخه از دردِ من میبایدش درمان کجاست

غیرتِ طاقت فروشان گشته بودم پیش ازین
جز دریغی این زمان سرمایهٔ دکان کجاست

با خیالِ این و آن بیدار نخجیران را چکار
خاطرم در خواب به افسانهٔ نسیان کجاست

در جهانِ شوق نصلی به ز فصلِ گریه نیست
دامنی تا پر گهر گردد در نیسان کجاست

ای خوش آن دولت که میرد از برای او کسے
مرگهای هر زمان و عمر جاویدان کجاست

از ظهوری شد بلند آوازهٔ افتادگی
در گدائی چشمتم بین شیوهٔ سلطان کجاست

عشق حاکی گشت چندانیکه رفتم پیش رفت
لیک سنگین بود غم ها شکیب از پیش رفت

تربیت خواهی بسعی دل رسان خود را بعشق
مرحمت بنگر که گر بیگانه آمد خویش رفت

دل فرادان و غم بجان مشتاق — مایه دار متاع ارزان ست
رخ نوروز عارض عید ست — که چو عیدش هزار قربان ست

گشته از جان خود ظهوری سیر
بر سر خوان رشک مهمان ست

هوس گذشته ز بوس و کنار مفت منست — نشسته ام زمیان بر کنار مفت منست
ز پا میردی بخت اینچنین شدم پامال — فلک اگر نشود دستیار مفت منست
به مزد اهل هنر عیب و عار در کار ست — نمیرود دل و دستم بکار مفت منست
اگرچه کام من از زهر و هر پوست فگند — ز شکر ش نشدم کامگار مفت منست
بنخل عیش جهان از خزان تو به رسید — رسید موسم باغ و بهار مفت منست
ز فرق تا قدم داغ شعله وار دمید — برای خود شده ام لاله زار مفت منست
بوقت شکر عتابش نفس فرو بردم — بلطف اگر نشوم شرمسار مفت منست
زیاد من شود آلوده خاطرش ترسم — بخاطرش بکنم گر گذار مفت منست
نداشت وایه منصور پایه چندان — قضیه برگذرد گر بدار مفت منست
بعید گاه غمش گشته چین کمند نفس — گهی اگر شود آهی شکار مفت منست

ز بار رشک ظهوری کمر بیازد کوه
بمجلسم ندهد کاش بار مفت منست

عارضش از ماه و خور رخشان ترست — وز بهارستان بهارستان ترست
قدرت فرمان روائی بیشتر — صبر چندانی که نافرمان ترست
عیدها رنگین تر از یکدیگر اند — هر یک از قربانیان قربان ترست

آباد شد دست خوش ظهوری
خوش آنکه برای او خراب است

دیدار ما را چشم بر دیدار تست
گفتِ ما را گوش بر گفتار تست

خواهد از خلقی پرستش آفتاب
زیبدش نیلوفرِ گلزار تست

تخم گر دیدست داغت در جهان
سینه‌های بیدلان انبار تست

خرده فروشی بیش از نیت میرسد
این همه سودا که در بازار تست

جانب خود را فرو باید گذاشت
هر کرا دیدیم جانب دار تست

شکوه و ازدونه بختان خوب نیست
خوب روئی بیوفائی کار تست

عاشق آزاران همه خط داده اند
بیشتر آزار کمتر کار تست

ظلم بر ما میکنی بر خویش هم
چشم ما مشاطهٔ رخسار تست

کشته گر گشتی ظهوری دیده را
هیچ جرمی نیست دل خوندار تست

عشق آباد و عقل ویران است
این به بستان و آن بزندان است

دیده از گریه سینه از نالهٔ است
نفس از آه لب ز افغان است

عشق تقسیم هست و بودم کرد
دل ز دلدار جان ز جانان است

شوق از پس ورد گر نخشید
دیدهٔ تر دریده دامان است

بر رواج رفو گران نازم
چه دکانها پر از گریبان است

آتش از شعله چون بر آرد موج
بهر پروانه آب حیوان است

سر منصور دوش دار خوش است
سر ما بر کنار میدان است

با شمع هم آغوشی پروانه وصال است
آرند چو فانوس وصالی بخیال ست

گویند که روز و شب صلی بجمان هست
گر هست همانا که برون از همه سال ست

هر روز تسلی دهدم دل که محال ست
با آنکه یقین کرده که وصل تو محالست

از بیدلی خاطر جمع از دگران ست
بگذار که آشفتگیم زیور حال ست

کز دست کباب آهوی او شیر دلان را
دود جگر این سرمه که در چشم غزال ست

با لیدلی از خامهٔ او روزی نامم
احباب نگویند چرا جسم تو نال ست

بارد همه زخم از نفس تیز جوابان
می ناز ظهوری که زبان کند سوال ست

از آتش وعده دل کباب ست
چون تشنه که عکس او در آب ست

از داغ تو هست سینه سیراب
افتاد چو تشنگی مراب ست

در عشق مزاج من دگر شد
تسکین دلم با اضطراب ست

تحویل دل ست صبر و طاقت
خرجش بحساب بحساب ست

خواهند ندید جواب دیدن
غافل که تغافلش جواب ست

آبی که رود بباغ آنروے
از چشمهٔ ماه و آفتاب ست

بر عکس کنیم توبه ساقے
تا عکس رخ تو در شراب ست

پیش تو اگر فزون نگریم
از غیرت دیدهٔ حباب ست

غلطیده حنا بخون ازین رشک
کز خون که بپنجهات خضاب ست

بر خاست گرفت از رگ ویی
موی تو پناه پیچ و تاب ست

دوشینه بخواب من تو بودی
بازی گر وقت کار خواب ست

میتوان پروانه را دل سرد کرد
چند سوز و حسرتش دلسوز نیست

شامها با مزد شب گردیده اند
هیچ صبحی دستیار روز نیست

شرمی ای چرخ از مدار خود بدار
اینهمه عاشور و یک نوروز نیست

رشک دستی از گلویم برگرفت
مدعی را جیب چاک اندوز نیست

در جوانی فکر این بایست کرد
بیوفا بیکار پیر آموز نیست

با وجود آنکه صفها کرده راست
آه در جنگ اثر فیروز نیست

کی توان در سینه داغ انبار کرد
کز شرار آه تخم سوز نیست

بر دوتا دامن ظهوری چاک جیب
از اسیران گریبان دوز نیست

برداشت پرده شمع زرخ خانه درگرفت
با شعله صحبت پر پروانه درگرفت

دارو توجهی بجز درد عشق خام نیز
کو عاقل فسرده که دیوانه درگرفت

ای دل اثر پذیر شد افسون دوستی
دیگر برو بخواب که افسانه درگرفت

شادم که رخنه رخنه شد از داغهای هم
خورشید شعله ور شد و پروانه درگرفت

زاهد خلاص گشت زطعن فسردگی
رخت ورع بآتش میخانه درگرفت

ساقی بده که هر سر مو مشربی کنم
زانروی برفروخته پیمانه درگرفت

دل دانه است تا به جگر آتش آه سرد
احوال ما ببین که چسان دانه درگرفت

ای شعله خود بر آتش خود ظلم میکنی
این سوز آشنا ست که بیگانه درگرفت

خوش صحبتی میان ظهوری و ناصحت
دیوانه در حکایت فرزانه درگرفت

هر جا که بلند شست بستی — پرواز کمان نشانه برخاست
زان چشم بجرعهٔ نگاهے — خوناے شرابخانه برخاست
کردیم چه عجز ها که آمد — بنشسته زپا بهانه برخاست
تا دیده بدیده آشنا شد — نادیدگیٔ زمانه برخاست
بر ساده دلیم نقش بستند — ناصح بنشین ترانه برخاست

بر آرزوی تو زد ظهوری
از حسرت جاودانه برخاست

خدنگ آه گذشت از فلک سپر تنگست — نشد نقاب جمالش نظر نظر تنگست
برای بهنی یادش فضای خاطر تنگ — پی دغدغهٔ داغش تل جگر تنگست
لبش هنوز نگردیده تر بدشنامم — دعا نه از ته دل میکنم اثر تنگست
زدور دست بآتش مدار پا ورنه — بمغز شعله فروزد تف جگر تنگست
بچشم قیمتیان گریه گوهری دارد — صفای اشک نگر جوهر گهر تنگست
عجب نباشد اگر راز شب نشینانش — بروی روز فتد پردهٔ ستر تنگست
شب وصال که پروانه خواست پر مالد — بسوخت حسرت انیش که بال و پر تنگست
عجب معامله دیده درمیان دارد — جمال قیمتی و مایهٔ نظر تنگست
مگر که ساختهٔ تست قاصد این پیغام — نکرد ذوق شنیدن برم خبر تنگست

بنزم خصم ظهوری درست کردی صف
شکست اگر نه غنیمت نهی ظفر تنگست

بی تف دل جسم جان افروز نیست — خام عشقم سینه داغ اندوز نیست

مشکل که شود سفید امید — از سنجت مپرس خوش سیاه است
با کم سخنیش میتوان ساخت — انیست بلا که کم نگاه است
در وعدهٔ او کشاکشی هست — هر روز هزار سال و ماه است
دشمن بغلط اسیر گردید — بندش بکشا که بیگناه است

دعوای محبت ظهوری
ثابت شده مدعی گواه است

در عشق تو بستگی گشاد است — غمگین تو هر که گشت شاد است
از حسن تو نیست عشق من کم — ناز تو ز صبر من زیاد است
شوقت نبرد بکار با دست — بازار رفوگران کساد است
سودا با تو کراست مقدور — بیعانهٔ جنس تو مراد است
بت گفت که تار سبحه برکش — زنار میان اعتقاد است
در فصل شکست توبه زاهد — برشو و نما تزد جهاد است
آبم شده آتش از تف داغ — خاکم بره سراغ باد است

سر حلقهٔ غازیان ظهوری
با خویش همیشه در جهاد است

سند خودی از میانه برخاست — صد وصل ز هر کرانه برخاست
خود گشت گل آشیانهٔ او — بلبل که ز آشیانه برخاست
از بی رگی سمند سیم — رگ در تن تازیانه برخاست
افسرده دلیم در زبان داشت — هر آه بصد زبانه برخاست

کردم از رخ باستین که برگرفت — دام من التفات باد بس است
شیخ بر خویش بند کو تعویذ — رندرا حرز اعتقاد بس است
کرد دل گرچه بیکسانه سفر — طاقت آمد بخیر باد بس است
دیگران نامها ازو دارند — اینکه ما را نکرد یاد بس است
شکوهٔ بیمروتی نکنیم — دل ما را بما نداد بس است

دل و یادش ترا ظهوری نیست
حرف خود در لبت نهاد بس است

دلِ وحشت گزین الفت پناه است — بخود ناز و محبت دستگاه است
ترا خورشید گفتن آنچنان است — که کس خورشید را گوید که ماه است
بعصیان عشقبازیهای ما چیست — چرا عفوت چنین عاشق گناه است
نگردد شب سفید از شرمساری — ز مشکین طرهٔ روزم سیاه است
براهِ گریه آبی میزند چشم — نفس فراش جولانگاه آه است
توانی رفت تا آنجا که بینی — قدم از دیده کن راهت نگاه است

ظهوری بر سر کویش گدائی
هوس دارد بلی دل پادشاه است

قربانگهِ یار عیدگاه است — حیرت زده صیقلِ نگاه است
بر نالهٔ من مباد گوشی — فریاد هزار داد خواه است
داژو نه نبود بخت منصور — در دامن خون گرفته جاه است
ژولیدگی که راه دارد — این است که گریه سر براه است

هجر را آنکه نقش خاره شمرد — وصل را صورت برآب گرفت
بایدم زد هزار خم برهم — دل چه خواهد با انتخاب گرفت
گشته هر گوشه حسرتی بیدار — بخت را دل مگر ز خواب گرفت

دل ظهوری برآتش که فتاد
که جهان بوی آن کباب گرفت

هنوز زخم هوس خوردهٔ تو رسوا نیست — برآر تیغ که فردا گناه ازما نیست
تصرفات تو ایام را دگرگون کرده است — ز وعدهٔ تو یک امروز کو که فردا نیست
کدام کف که ندارد نشان کف لاف عشق — دهان ترنج بری مخترع زلیخا نیست
کدام ذره که خورشید نیستش در بر — کدام قطره که در پوست مغز دریا نیست
بهار گشت براحوال شهر متیرسم — که سیل گریهٔ ما را سری بصحرا نیست
کجا بدیدن دزدیده سیر گردد چشم — بخیرگی نفتد تا نگه تماشا نیست
کسی بنازکی خوی اینچنین چه کند — هزار وعده بذیرای یک تقاضا نیست
زرنگ صبر خدا جمله را نگهدارد — هزار شکر که ما را دل شکیبا نیست

شده است سینه ظهوری پر از محبت یار
برای کینهٔ اغیار در دلم جا نیست

در رهش دل زیا فتادبس ست — بستهٔ اوست این کشادبس ست
سینه میساز کو بحسرت داغ — برجگر کرده اعتمادبس ست
برلب نغمه خیر رسمی نیست — ناله میروید از نهادبس ست
غیر متیاب کو فتیلهٔ داغ — که مرا داغ سینه زادبس ست

هر طرف شیرنی دل میبرد — جمله شور شکرستان بلبست

خاطر از حال ظهوری گشته جمع
سنبل زلف پریشان بلبست

بعشق قابل دیوانگی خردمندست — سری ز جمله کن آزاد مرد این بندست
بشکر دیدهٔ تر تر زبانی دارم — که زهر گریه طراوت دهٔ شکرخندست
مگر که رخصت بیطاقتی شود موهم — که گوش دلشدگان ریش گشته پندست
بگو حدیث وفا از تو یادرست مگو — شوم فدای دروغی که راست مانندست
چه غم که عهد گسل دارودت کشایش یار — که هر گسیختگی او هزار پیوندست
ز اهل مهر و محبت نشان ندارد کس — بمهر خویش و به بیمهری تو سوگندست
ز رهروان تو منزل شمار را که شمرد — غم از کسی که نمیداند اندهش چندست
شود گسسته بایام گرچه زنجیرست — اسیر آنکه ببازنگاه در بندست

اسیر عشق ظهوری نشانه دارد
نشانه آنکه به بیداد دوست خرسندست

دل بیتاب آب و تاب گرفت — ذرهٔ خود را در آفتاب گرفت
روز عشاق گشت روشن تر — از خطش گرچه آفتاب گرفت
تار قانون ناله گشت نفس — نفس نغمهٔ رباب گرفت
حاصل گریه گشت بیتابی — از جگر چشم تر حساب گرفت
زد و خورد شکیب بیجا بود — جای آرام اضطراب گرفت
تشنه وادی محبت او — چشمهٔ خضر را سراب گرفت

از زهر چشم کیست ظهوری حکایتت
خوابم شدست تلخ چه شیرین فسانه است

با آنکه دلش ز ما گرفته است
در دل صد جای جا گرفته است

بیگانگیی که دیده دریا
از دیدن آشنا گرفته است

ما را مشمار صیدِ لاغر
او میداند کرا گرفته است

از نازِ شکست طرهٔ خویش
کز خاطرِ ما فرا گرفته است

از تربیتِ خودیم فارغ
یادش ما را ز ما گرفته است

دامست تمام چشمِ حیرت
باز دلِ ما هوا گرفته است

هم باغ دریده است هم گل
زین بوی که در صبا گرفته است

این طرفه که روی عالم آرا
غمنوده درون نما گرفته است

جام جم خویش شو ظهوری
آئینهٔ دل جلا گرفته است

کنجِ زندان طرفِ بستانی نیست
اشکِ نسرین آهِ ریحانی نیست

کس چه داند قدرِ مردنهای عشق
منتِ این مرگ بر جانی نیست

یک جهان اشک و تبسم گونه
این دُرِ نایاب ارزانی نیست

کرده سیرم از تماشای همه
در تخیل آنکه جهانی نیست

حسن را با عشق هر جا وعده است
وعده گاهش کوی جانانی نیست

ساده شد لوحِ زبان از حرفِ غیر
غیر یادش نقشِ نسیانی نیست

گرچه خاکی داشت از جسمم دریغ
مشت داغی در گریبانی نیست

هجر چون کرد شکر آرائی
ناتوانی علم ز آه افراشت

گر نمیکرد ذرور گریهٔ شور
کی شکر خنده این نمک میداشت

چون ظهوری ز عشق یافت وجود
هر چه خنجر عاشقی عدم میداشت

یاد ما در خاطر آن ماه سیما محرم ست
داغ آن هم در حریم سینهٔ ما محرم ست

عشق اگر گوید بزور آرند زاهد را ز دیر
در بفرماید بیاید کعبه ترسا محرم ست

گریه رسمی کن که اهل شهر و کو نامحرم اند
از برای ما بیابان گنج صحرا محرم ست

حیرت آرد داستان نامرادیهای عشق
ای عجب یعقوب محروم و زلیخا محرم ست

بیش از نیم بازی باید کرد جای دردش
غیر گردید آشنا امروز فردا محرم ست

ای از جای و گر ایجاب پیش ما مگرد
در حریم مدعای ما دعا نامحرم ست

راز پنهان ظهوری چون نگفتد بر ملا
شوق در خلوتسرای طاقت ما محرم ست

داغ ست داغ هر سر مو گر زبانه ایست
منمای سینه سوختگان را نشانه ایست

خو کرده بقهقههٔ خندهای خشک
با ماهیای گریهٔ تر خوش ترانه ایست

از جان گرد بردن تمنت در سر کردی
هر رگ برای کاهلیت تازیانه ایست

در کوچهٔ مغان در عشرت سرای کوب
بگذار خانقاه که اندوه خانه ایست

گر کج نهد کلاه چه عجب راست آمده ست
نازم بجبههٔ تکیه گهش آستانه ایست

در آرزوی خدمت آشفتهٔ کاکلی
مژگان بدست مردمک دیده شانه ایست

دانسته بر لب گله انگشت می نهم
بیدادش از برای ترحم بهانه ایست

شبم بخیر که بیگانگان بدیده رمید
چه نرگسش ز نگه های آشنا برداشت

مخور فریب ظهوری من و تو همعشقیم
دل تو انیمه امید از کجا برداشت

دیده زد بر گریه طغیان نیل و جیحون بر بتافت
لاله شد داغ دل و جان کوه و هامون بر بتافت

کشتی زاریم بالادست غم گردیده است
چرخ همپایهٔ ما طاس گردون بر بتافت

بر بتابد تارک عاشق بجز داغ جنون
بار منع و اشیانش فرق مجنون بر بتافت

جامهٔ گلگون بدوش خویش خوش شیرین کشید
نیست باری که از بس بار گلگون بر بتافت

گرچه دل شان سپاه عقل و صبر و هوش داد
از سیاه زلف و خال و خط شب خون بر بتافت

رفته در خواب آرزوی سفر از ی فار غم
گوش ما افسانهٔ فرّ فریدون بر بتافت

بازده گو لب حساب نالهای ظاهری
درد تحویل درون کرده یم و بیرون بر بتافت

بر در گنج غم دیگر پس زانو نشاند
دولت پهلو نشینی طالع دون بر بتافت

نیست عذری بر ظهوری جوش عشق خود نشاند
گرمی افسردگان را گرمی خون بر بتافت

حسن از غمزه چون سنان برداشت
جگر عشق را بخاک انباشت

آه حسرت نشاند نخل هوس
اشک غم تخم شادمانی کاشت

غمزه از کنج کاوئی مژگان
نیش بر سینهای ریش گماشت

عشوه بر لوحهای ساده دلان
نقشهای هوس سپند نگاشت

بکمند نگاه و آهوی چشم
بند بر پای دل نهاد و گذاشت

وصل هر جا چراغ روشن کرد
در دل شب نهاد مشعل خاست

از کوه گران تر نیست در دم — انیست که ناله را کمر نیست

برخیز بسیر خود ظهوری
گم کرده تو زتو بدر نیست

از سخن تلخان دهن شیرین نگشت — در سیه چشمان نگه رنگین نگشت
چین مویش قیمتے هر موی تست — رنج خاک و قدر مشک چین نگشت
هر که جز من دارد امیدی براو — در تمام شهر و کو غمگین نگشت
کوهکن تاب و توانی داشت داشت — صاحب تمیزی سنگین نگشت
یکطرف نه امتیاز خویش را — راحت و آزار و مهر و کین نگشت
بر بساط پیش عنبی پس نشین — راست رخ با کج رو فرزین نگشت
باید آوردن بکف سر رشته — سبحه و زنار و کفر و دین نگشت

از ظهوری گریه اوجی داشتست
اشکبار چهره بر پروین نگشت

ز چین طره او نافه تا صبا برداشت — پی شمیم صبا مغز ما خطا برداشت
در انتهاست ره بیهوی ظاهر بود — چه نسخها که نه از درد ما دوا برداشت
عجب که خضر ز شرم فنا نگردد آب — بسهو آب ز سر چشمه بقا برداشت
بخاک ریخت خونم کرشمه رنگینی — که عید از گل قربان گهش حنا برداشت
قسم بشکر که انصاف نیست شکوه ما — زیاد ازین چه کند ننگ عشق ما برداشت
مهر که خامه نازش نوشت دشنامی — برای بازوی خود هیکل دعا برداشت
صریح کرد چو خوبان دیگریست او هم — ز روزگار خود آن تهمت وفا برداشت

لگن شمع داغ باد جگر — سخت فانوس سینه بی نور است
عشق قصاب دست بالا نیست — تارک چرخ زیر ساطور است
پایهٔ دیگر است وعظ مرا — منبر از چوب دار منصور است
چقدر لب بنالهٔ نزدیک است — دل ز طاقت صد افقدر دور است
بر لب طعن مهر انصاف است — هر که رسوای اوست معذور است
دیده از گریه گرچه شد ویران — بجمالش نگاه معمور است

بایدش آخر از ظهوری شد
عجز و زاری ندیده معذور است

خلد از رخ تو شگفته تر نیست — با قد تو سدره آنقدر نیست
از روی تو نیست در همه سال — روزیکه شبش همه سحر نیست
تارک زچه در نخست کاوند — ثرگان ترا که نیشتر نیست
بر خود سر ره چرا گرفتی — گر در دل ما ترا گذر نیست
دارد با جان اجل نظرها — روزیکه رخ تو در نظر نیست
با کوه کنم منج در عشق — گر بیشتر ست بیشتر نیست
بر قلعهٔ دل دود خرابی — معمار که عشق رخنه گر نیست
آسودگی ز سایه داریم — گر بید همیدرا ثمر نیست
منصور بدار گشت راضی — پنداشت که پایه دگر نیست
در کنج دهن همه فرو چید — یک لقمه بلذت جگر نیست
آراسته خوان غمش بصد رنگ — صد مصر بگرد یک شکر نیست

منزد که پردهٔ دیدن ببیل گریهٔ خود
چراکه نامزهٔ دیدهای تر تنگست

ندابر گریه بشور آوریم دریا را
ز اشکباری ما جای بر گهر تنگست

زکاهلیست بدنبال خضر افتادن
تو خود فراخ روی گام راهبر تنگست

عجب که شق نخورد سینه درد بالیدست
برای نالهٔ من پردهٔ اثر تنگست

قلم شکستم و اندوده نامه کردم مهر
چه حرف دلبقا صد نهم خبر تنگست

برای ننگ ظهوری علاج دیگر کن
عبث چه نازکنم در دل سفر تنگست

دردِ دل را جان متاع سینه ساخت
داغِ غم را درد در گنجینه ساخت

روی مشویدید ز اشکم آفتاب
دیده را عکس رخش آئینه ساخت

صوتِ بلبل ناخنی در سینه زد
تا قفس از چاکهای سینه ساخت

باش فارغ از خیالِ انتقام
کار اهل کینه را هم کینه ساخت

یک سخن ننشاند بر کرسی بسی
گرچه واعظ منبر صد زینه ساخت

گرد شوخی پرنیان پوشش مرید
شیخ کار از خرقهٔ پشمینه ساخت

لطفِ ساقی جرعهٔ بر مضمهٔ رنجیت
روز شنبه از شبِ آدینه ساخت

تلخکامی را ظهوری لذتیست
مغزِ حنظل متوان لوزینه ساخت

از غمش شهر و کوی پر شورست
میکند منع زاریم زورست

گشته بودم بچشم او شیرین
چشم من از برای او شورست

چکند زر وصال سنگین دست
مردزاری که بر سرِ زورست

سمن وشوخی و دشت پیمائی
که خم زلفش از شکن برگشت

گرده خوش جانسیم در کویش
از هوا داری چمن برگشت

در لبم بوسه گشت حسرت خیز
که به نیرنگ آن دهن برگشت

معذرت مجلت ظهوری بس
خوش غریبانه از وطن بگذشت

اجل گذاشت مرا هجر مهلت آلودست
امید نیست ضمان عشق بدعت آلودست

زهمت است که هم بوی او ازو شنوند
خرشست لطف صبا لیک نیت آلودست

نگاه خیره ترازمن کسی نداشته است
به پیشگاه تماشا چه دهشت آلودست

فروشسته تف داغ شعله انگیزست
نمانده آرزوئی آه حسرت آلودست

بظاهر از سخنان گرچه بوی خون آید
نگاههای نهانی مروت آلودست

بدام چله نشین صید بوده ام چندی
مباش شیفته خلوت که صحبت آلودست

که بهتر از تو شناسد اسیر مے بینی
که بیقراری اغیار طاقت آلودست

اگرچه کار نگاه ست ناتوان پرسی
تغافل تو درین شیوه تهمت آلودست

نداده اند بدشمن بروچه می بندی
چو حرف دوست شود طرح خجلت آلودست

تعلق تو ظهوری دراب داشت گلی
سرای دل بخرابی مرمت آلودست

ز غیرت نمکش سینه شکر تنگست
برای پرتو مهرش دل سحر تنگست

شود چو زخم مرا گنده از دم تیغش
بگرد آوریش دامن سپر تنگست

ز شوق باده دیدار خم بنا له خوشست
برای هستی من شیشه نظر تنگست

دوش ساقی خندهٔ در کار برد — زهد بر محرومی تقوی گریست
بخیهای خرقه هر سو اشکهاست — شال بر بیقدری دیبا گریست
گریه آمد به بیع چشم تر — در جهان شکرانهٔ سودا گریست

در بن مژگان ظهوری نم نداشت
قطره را بنگر که چون دریا گریست

غیر یکتا ذ نگاهی نظری خواهم بست — سر تذویر ز درد دگری خواهم بست
دیدهٔ اشک فشان بهر سبکباری اشک — قرعه انداخته بار سفری خواهم بست
آرزو بر سر حسرت حشری می گرید — آه بر خاست لوای ظفری خواهم بست
ناله را محرمی پردهٔ دل می زیبد — برزخ هر که بجز درد دری خواهم بست
خلق در دشمنی ما یکشاده ند میان — شکر این را بجهت کمری خواهم بست
روشن تف داغ تو سیراغ همه را — بر شب بی سحر خود سحری خواهم بست
دل ز قوتادی مژگان تو نخجی دارد — رگ خوئی بدم نیشتری خواهم بست
سینه غیر صفا باخته سر منزل نیست — بر ره داغ تو سد جگری خواهم بست

مژدهٔ وصل ضرورست تو هم باور کن
من زبان دان ظهوری خبری خواهم بست

یار چون صبر من از من برگشت — ز یستن رفت جان ز تن برگشت
در جهان نیست محرم رازی — هر که دم زد ز من سخن برگشت
سر نشتها که داشتم در عشق — بمکافات من بمن برگشت
آخری هست پاکبازان را — بر دل از ما ست باختن برگشت

آئینه خیز گشت ز داغ تو آستین | اقبال بین که چشم سکندر بدست ماست

گردون ز ره ز بیم ظهوری بر کشید
بر زه دهان تیر تجسین شست ماست

گرم در کشتنم از شعله تدبیر شدست | خون بخوش آمده پنداشت که تقدیر شدست
خونچکان زخم من این لاله دمانیده ز دشت | بخت صیاد که فتراکی نخجیر شده ست
نیست با روز شب هجر مرا پیوندے | آری از دود دلم صبح نفس گیر شدست
عشق هر جا که زداغ غمت آراسته صف | سینهٔ ملک و ملک سخره تسخیر شدست
خرد از نشأه مجنون تو در رقاصی | گرم خنیا گری پیش زنجیر شدست
شنو افسانهٔ بیداریم آشفته مشو | خواب شیرازه کن دفتر تعبیر شدست
فر خورشید بهر ذره تو انم بخشید | دیده را اینچه ز رخسار تو توفیر شدست
در دلم حسرت پیکان تو گردیده گره | شست بکشای که در سینه نفس گیر شدست
از فراق تو بمردیم بامید وصال | با همه سعی غم انیست که تقصیر شدست

لذت مهر و محبت ز ظهوری پرسید
با همه تلخی و شوری شکر و شیر شدست

دیدهٔ تر در چمن هر جا گریست | سرو بالازان قدو بالا گریست
دشت و دد در موج خارا غوطه خورد | کوهکن از بسکه بر خارا گریست
عشق لیلی برد مجنون را بسر | داغ دل از لاله بر صحرا گریست
بر خود و امق بکنج درد و غم | عذرها از جانب عذرا گریست
یکسان را ماتمی در کار نیست | ابر خواهد بر مزار ما گریست

خشک لب بنشین که او دانم ز چشمم تر پرست

بی علاجم حرف درد و پند دوا خواهم نوشت
نیستم تا خود نمیدانم چها خواهم نوشت

این شکایت نامهٔ نامهربانیهای تست
آنچه دیدم از جدائیها جدا خواهم نوشت

از زبان خامه نازت بدشنامی خوشم
غایتی دارد جفا تا کی دعا خواهم نوشت

نی مکحل گشت چشمم نی معطر شد دماغ
شکوه بیرحمی باد صبا خواهم نوشت

از تف صحرای هجران در جگر خونم نماند
وه برات گریه دیگر بر کجا خواهم نوشت

خامهٔ بی مهر و بی پروا زبان زد شد کنون
بار دیگر بی مروت بیوفا خواهم نوشت

جای خود را کرد آخر غیر در پهلوی او
گر نویسم حرف بیجائی بجا خواهم نوشت

مدعای مدعی فهمیده شد در دفع او
شمه در فصل عرض مدعا خواهم نوشت

التفات افتاده خوش سرشار با بیگانگان
ظرف اینم نیست حرف آشنا خواهم نوشت

این همه قدرت ظهوری شاهد عجز من بست
ماجرا خوش نیست وجه ماجرا خواهم نوشت

از آزار دوست راحت دشمن پرست ماست
خوش بخت ماکه کار در ستان شکست ماست

منشور مهربانی خود مهر کرده ایم +
پاس وفا بعهدهٔ عهد الست ماست

از زنده سلطنت بگدایان کوی فقر
کوس فنا زدیم بلی نیست هست ماست

بر خویش کرده بسته حنا رنگی از غمت
خون در دلش ز رشک رخ رنگ بست ماست

بشکست از حدیث شرابت لب خمار
خمخانه گوشها ز سخنهای مست ماست

در زیر کنگر تو شهی زیر پا نهم
حیرت باین رسائی انداز پست ماست

سر نیچه بسنگ ستم کرده دراز
فرصت که مومیائی دلها شکست ماست

از دلم در گلستان یادی مگر میکرده است
غنچهٔ پژمرده بهر گوشهٔ دستار داشت

چون نماید بر تو مرهم زخمی او نیستی
بر نخورد از درد و غم هر کس خبر او غمگسار داشت

سهل باشد ریش جان کردن ز نیش درد و غم
نازم آن دل را که آه و نالهٔ افگار داشت

چاک جیبی کار ریش صد گل پیراهنست
شوق دائم از برایش یک گریبان وار داشت

ساز شد بر گوشمال زهد کوتاهی نکرد
غالباً از کاکل بالا بلندان تار داشت

میزند لاف مروت چون ظهوری صد وفا
بود بیمار تو عمری پرسشی یکبار داشت

خوش ز مژگان تو خشنودم رگ از نشتر پر است
شکر زهرت چون توانم کامم از شکر پر است

نی همین سنگ تو خواهد بر همی بر سینه خورد
بهر زخم پای بت هم تیشهٔ تبکر پر است

خرج کردم صبر و آرامی که شد تحویل دل
باقی نگذاشتم از فاضلم دفتر پر است

عمر شیرین بست لبریز است کام از زهر غم
عیش رنگین بست از خون جگر ساغر پر است

پر توی از خاطرم پژمرده تر بیدار دش
با وجود آنکه از خورشید نیلوفر پر است

دیگران هشیار از مستی چو حال خود خراب
ساغرستان هشیار از می دیگر پر است

گشته ام از خود تهی هنگام وجد و اجتماع
خوش بر قصم از هوایش چون حبابم سر پر است

خواهد گر میدشت جان عشق حال رشک بخش
جمع کردم دل دلش از آرزوی زر پر است

می نهد از رحم فانوس حواز ین آگهه نیند
کانزمان پروانه را از شعله بال و پر پر است

با وجود آنکه تف خندید بیرون از شرار
کز شرار آتش همچو است از اخگر پر است

نوک کلکم گشته از شاه دکن معنی نگار
طوطیان لفظ را منقار از شکر پر است

در ثنا روصل اگر باید ظهوری در شتاب

این صید صید کن که پذیرائی ست ها ست

شیخ کرد از توبه استغفار استغفار داشت
آری آری شیشه ها مستی سر شار داشت

نیست دور از کار زاهد رندی آورده است
لفظ انکارش شنیدم معنی اقرار داشت

سخت متیرم ز جهل محتسب افگند سنگ
بر سبوی میکشان و شیشه خود در بار داشت

خلعتِ عشق نوی دل بر قدِ خود میزند
عید ها کردم گر آه و ناله پود و تار داشت

بوده از یوسف فروشیها زلیخا را خبر
دائم اسباب شکیب و صبر در بازار داشت

در خور لیلی و مجنون بستر و بالین نهند
تودهای گل ازین رو قودهای خار داشت

بر لب چاه ذقن دل مانده از بخت بلند
صد مه بود آن دوستی و لغزشی در کار داشت

وعده های لعلیش را میخواست سنجد با وفا
بیخودیهای میش در پله انکار داشت

مبلغ عشق تهیدستان ندارد هیچ ورن
مدعی حرفها بر من مبلغ مقدار داشت

چون ورق برگشت گلشن لیک بلبل حرف مهر
حک نکرد از صفحه دل کز لک منقار داشت

از ره سرگشتگی هرگز ظهوری چپ نزد
سالک ازیا در بیابان بلا پرکار داشت

ذوق نازش بر تماشای گل رخسار داشت
گر نمیبردند زود آهسته با خود کار داشت

روی گرمی آفتاب از زیره روزنش ندید
سوختش حسرت هوای سایه دیوار داشت

جمله مردند و نگاهی راه پرسش وا نکرد
چون مسیحا نرگسش هر گوشه صد بیمار داشت

این طراوت هیچ یک از لاله رویا نما نبود
پیش رویش گل ز شبنم گرد بر رخسار داشت

صحتی از روی او در دیر می آرا ستند
بت بخدمت چون برهمن بر میان زنار داشت

احتیاج دیدن دیگر نشد بر هر که دید
دلربایان را نباید در نگه تکرار داشت

از ظهوری ست کحل خاکِ رهش
دیدهٔ دیده را جلائی هست

شیخ پنداشت که در من دمِ تدویر گرفت
خاطرم برد جوانی دلم از پیر گرفت

کرده شوقم بجرابی زخرابان ممتاز
صبر بیهوده در آب این گل تعمیر گرفت

روز یارب بفتد در دم سیلاب بلا
که سر راه سحر گریهٔ شبگیر گرفت

عشق بازم که نشد عکس من صورت کار
عقل هر چند که آئینهٔ تدبیر گرفت

تا برد کوی بکو شور شکر خندهٔ تو
اشک دیوانهٔ ما را سر زنجیر گرفت

غیر را گردن زنجیر نگاهِ تو کجاست
همه شیر آهوئی صیاد تو نخجیر گرفت

دیده هر گاه جگر دوزِ فراق تو نخواب
شعله در دفتر تعبیر ز تقریر گرفت

صیت حسن تو میان تا بجهانگیری ست
خوبیش شهرت نور شید زمین گیر گرفت

نشتر ناله ظهوری همه در سینه شکست
سر انگشت نفس بالب تاثیر گرفت

گر مدعی رود به فلک زیر دست ماست
بالا رویش اینهمه از بخت پست ماست

کردیم ما خرابی عالم مرمتی
شادیم کار عشق درست آنکه شکست ماست

در پی غلط زپیش رود کار آسمان
ویران بنای آرزو از پای پست ماست

یارب که هیچ جا نشود دوستی صریح
پندارم این کنایه بدشمن پرست ماست

دندان چرا گرفت سر انگشت مانداشت
دستی که دامنی نگرفته ست دست ماست

برخواست غیر حرف حریفی چه جداو
ورنه خم سپهر پی یک نشست ماست

افگند در شکار ظهوری کمند موج

مغز جهان ختن شده این چین موی کیست
در روز غوطه خورد شب این صبح روی کیست

خمخانه الست هر بن مو مستیم میرس
این باده در پیاله من از سبوی کیست

آورده اشک در طلب آبی بروی کار
سر تا قدم قدم شده در جستجوی کیست

در تو تیا ز مهر بن مو خفته دیده
ای باد جان فدای تو این خاک کوی کیست

در یوزه زر تر بتیش گر نکرده گل
سر گشته باد گرد چمنها بهوی کیست

طاقت که خام گشته ازو کار و بار من
در سوختن ز مرحمت شعله خوی کیست

در حلق خضر گشته گره آب حسرتی
دانسته است مردنم از آرزوی کیست

هم بسته هم گشوده ظهوری زبان حال
خود را خموش ساخته در گفتگوی کیست

ناله را اوج وای وائی هست
گریه را موج های هائی هست

میکند انتخاب گوهر اشک
دیده در فکر رونمائی هست

پرتو صبح داغ ظاهر شد
مشرق سینه را صفائی هست

گشته تیغت علم بخونریزی
خاک را جوش مرحبائی هست

غلط است این اگر کسی گوید
غیر بیگانه آشنائی هست

خضر من گشته عشق در راهی
که بهر گام کربلائی هست

ابتدائی برای عشق بگو
تا نگویم کشش انتهائی هست

سیر چشم میار خوان دوا
سینه را درد ناله خائی هست

بلبل از غنچه گرچه دلتنگست
چون نسیمش گره بکشائی هست

می برد زور گریه ام بکنار
موج را بازوی شنائی هست

هزار بار فتاد دست خضر و نبالم — مجال همرهی فرصت سراغ کجاست
ز جرم شوخی ساقیست گر خطای رفت — کشود توبهٔ عذر لب ایاغ کجاست
هنوز زآتش رایم نگاه میدارند — جنون خام بلاشد تف دماغ کجاست
بخشک سال نعم از لاله زار دشت جگر — نشان نمانده نم چشمه سار داغ کجاست
ز بیم آنکه نفهمند دران دیار زهم — کنم سراغ که آسایش فراغ کجاست
شکسته خار بجان بلبلم گلستان کو — ستاره سوخته پروانه ام چراغ کجاست

فزون بجوش ظهوری ز طعن دم سردان
کسی که نیست ز خون گرمی تو داغ کجاست

هر گل که بوی خون دهد از گلشن منست — صد بیستهٔ برق خوشه از خرمن منست
در تیغ کین خصم خاشی زیاد نیست — آن زخمها که زهره در و جوشن منست
بخت سیاه صیقلی از موج گریه ساخت — خورشید عکس آئینه روشن منست
خونها تمام جوش زد از شور بلبلان — گلهای آتشین شرر گلخن منست
قمری زبان کشیده بکام از خناق شک — زین طوق پیچ خورده که در گردن منست
در شیوهای عشق نیم کمتر از کسی — لاف وفا نمیزنم این خود فن منست
هر لحظه مدعی کند اظهار دوستی — غافل که دوستی همه از دشمن منست
لب سرمه بطعنهٔ رندان پارسا — در زهد خشک از تری دامن منست
مشاطهٔ غمش چه خوش آراست شهر کردی — از دود آه سرمه کش روزن منست

از خنده های خام ظهوری در آتشم
در گریه وقت جوش برآوردن منست

شد دست از سر زلف تو راست کاریکی — پی کشیدن دلهای خلق قلابیست
عجب که نوبت دل سینه نهد بر زخم — نگاه دور ترا انداز تیر پرتابیست
ز سرو قامت بادام چشم پسته دهان — سرشک لاله رخان فندقی و عنابیست
بموج گریه نگیرد کنار تو میدم — ز مردمک که بدریای دیده گردابیست
بابر چشم ترم چون رخت نوازد عشق — کدام باغ باین تازگی و شادابیست

ثبوت عشق ظهوری بنفی آدابست
بدرسگاه خرد بحث گاه آدابیست

صید حرم بامنی بسمل تو نیست — سرگشته آنکه گم شده محمل تو نیست
بیباش منفعل که باین دشتگاه حسن — کس را برات مرحمتی بر قتل تو نیست
مجنون بدرد دیده رخ من خوشین — سر کردن آنچنان روش عاقل تو نیست
محتاج خضر نیستی ای راهرو اگر — حرف سراغ سنگ ره منزل تو نیست
بسم الله این مسیح که کردش حمایتش — فیض هوش اگر زده ام بسمل تو نیست
از صاف دل کرشمه خاص خود شمرد — رحمی که در دل بیخبا مائل تو نیست
چشم امید اگر بنگه سرخ کرده ام — رنگی ترا ز مرحمت قابل تو نیست
گشتیم از مروت لطفت خراب تر — تعمیر ما مکن که در آب و گل تو نیست

تخمی باشک شور ظهوری چه کاشتی
زان لب مسیحی نمکین حاصل تو نیست

سری بگلخنیان کش ببین که باغ کجاست — هزار نخت جگر روز ماست داغ کجاست
نصیب دولتیان این سیاه بختی من — کنم ز سایه خویشش همای زاغ کجاست

خامی با آفتاب درود دشت کی برد | مجنون اگر چه سوخت بآزادی من ست

شاگردی ظهوری دیوانه کرده ام
در گوش عقل حلقهٔ استادی من ست

دل تمنای طپیدن کردست | صبر را رام رمیدن کردست
کرده شاگردی سیماب شکیب | اینک انداز پریدن کردست
دیده بر زانوی دیدن نشست | عمرها مشق پریدن کردست
تا رسیدست درین راه کسی | که بر آورد رسیدن کردست
گریه بر قطرهٔ راهش زده بود | این زمان میل دویدن کردست
تیر حسنیش کف یوسف را | زیر سا طور بریدن کردست
خورده پیچ صفت طرهٔ سخن | حلقه در گوش شنیدن کردست
پوشش جامه بغیر از رزانی | منعش از جیب دریدن کردست
رشک پرورد تو مهمانی نویش | بسر انگشت گزیدن کردست

خوش غمی گشته ظهوری به نیاز
سود از ناز خریدن کردست

بروزگار تو آرام خلق بیتابیست | شب از فسانهٔ عشق تو روز بیخوابیست
اگر نقاب کشی پشت بر نماز کنم | که روی قبله دران ابروان محرابیست
کشید یوسف و یعقوب دل بچاه فتن | چنین که پیچش زلف تو در رسن تابیست
بتیغ عشق تو از بس هوس بریدم سر | درون کوشش دکان پیش قصابیست
خریدن از نگهینان بروزگار تو ناز | همان معاملهٔ آب شور و اعرابیست

در پیرهن زمان نه گنجد — از نالهٔ تنگ که نالهٔ عشق است
گنجشک تو پرده‌ها به سیمرغ — پرواز اگر ببال عشق است
در جیب گل این شمامه بوئی — از خلعتهٔ شمال عشق است
بر دفتر ارتباط افلاک — شیرازهٔ اتصال عشق است
نم خیز ترست چشمهٔ چشم — در هجر که خشک سال عشق است
عیش ابدی که دارد اصلے — فرعے نعم بزوال عشق است
گشت اطلس چرخ رشک فرسود — از رندهٔ ماکه شال عشق است
کس نیست بخیره چشمے عقل — در عجز زگوشمال عشق است
با آن همه بی نیازی حسن — محتاج بخط و خال عشق است

کوثر نکند تلف ظهوری
تفسیده لب زلال عشق است

هر جا خرابی ست در آبادی من ست — رشک اسیری همه آزادی من ست
خضر از برای راهروان نشسته سعی — از خود ندید رد و بدین من هادی من ست
در هر رگی نشانده دلم رشته رشته جان — آن نیش غمزه را سر فصادی من ست
بر رو فتاد سنجیه مکن ذکر خرقه ام — دُرهای اشک سبحه شیادی من ست
تیغی نهاده در کف من عشق عمر بخش — در خون نشسته مرگ ز جلادی من ست
در هم شگفته غنچه دل از بهار غم — صد خلد برگی از چمن شادی من ست
بال و پر ملایکه در گرد حیرت ست — او سختن بدام تو صیادی من ست
گردید عیبدون هوس سرنگون ز من — سوگند اهل عشق بفرهادی من ست

از نگاه تیز هر جا ترک چشمت تیر ریخت
از دل و جان بر سر هم یکجهان نخجیر ریخت

راند در جوی سحر آبی که رخت روز برد
چشم تر اشکی که از شوق تو بر دامنگیر ریخت

چون من از زور جنون مجنون نشد زیر و زبر
اشک و آهم بر زمین و آسمان زنجیر ریخت

طرهٔ مرغوله داری دارم در پیچ و تاب
عقدهٔ کارم چه پرسی ناخن تدبیر ریخت

باد عفوت گر نرفت از چهره ام گرد گنه
بر زمین خوی مرا از خجلت تقصیر ریخت

میتوانم تار گِ افلاک بشگافم هنوز
گرچه شمشیر دعای من دم تاثیر ریخت

هان نیفتی بر زبان بگذر ز سودای خرد
عشق بنگر کرمس ما سود بر اکسیر ریخت

ره چه بودی کافت درمان نبودی درد را
بر بنای صبر ما ویرانئ تعمیر ریخت

گر ظهوری کرد در پیری جوانی عیب نیست
چشم مستش باده در جام جوان پیر ریخت

دلها اسیر آهوی صیاد گیر تست
آزاد کیست آنکه بصد جان اسیر تست

درد تو ننگ دارو و درمان نمیکشد
مرهم کشست زخم که از تیغ و تیر تست

بخت سفید ساخته شام و سحر مرا
روزم سیاه کردهٔ زلف چو قیر تست

افغان جمله از دل وحشت گرا یتو
فریاد من ز خاطر الفت پذیر تست

خود را بآب گریه دهم یا بباد آه
گر هستیم غبار ضمیر منیر تست

باز آمدم ز عربده مجنون عدیل من
داری اگر قبول تو لیلی نظیر تست

گشتی شکار درد ظهوری بخود نباز
شادم که دام من نفس ناگیر تست

مغز همه از نوالِ عشق ست
برگ همه از نهالِ عشق ست

خلوتسرای جسم ز جانانه پر شدست
جان کوچه گرد گشته بلی خانه پر شدست

لاجرعه در کشیم لبالب ز زندگیست
جای هراس نیست که پیمانه پر شدست

از کف اجل فگنده کلید در فراق
این قفل بی کشاد ز دندانه پر شدست

زین ایمنم که تیغ جدائی علم کنی
هر قطره خونم از تو جداگانه پر شدست

صیاد آهوئیت سر مازد همار بس
بر هم فگنده دام تو از دانه پر شدست

در دست عشق تا سر زنجیر زلف تست
سر تا بپایم از دل دیوانه پر شدست

گاهی که داد نرگس شوخت سری بخواب
از ناز و عشوه بستر افسانه پر شدست

شور مگس بلاست ز شیرینی هوس
کو جلوه های شمع که پروانه پر شدست

آید چرا گران ستم عشق بر کسی
این بزم آشنا که ز بیگانه پر شدست

صد گنج در بهای ظهوری ستد تهی
درج دلش ز گوهر یکدانه پر شدست

لاله از داغ دل من دمن زدست
آتشی در سینهٔ عالم زدست

نالهای جبرئیل رخت بست
گریهٔ بر دیدهٔ پر نم زدست

ساده گلهای گدای کوی عشق
نقش داغ جگر بر نگین جم زدست

گر زیادی داشتم در باختم
کس چنین نقش مرادی کم زدست

بود تعمیر خدا بیا ضرور
آب و خاک من غمی بر هم زدست

در دلش ناسور ما خوش کرده است
زخم این زخمی که بر مرهم زدست

آید از راز ظهوری بوی خون
مهر دهشت بر لب محرم زدست

کام در تلخی شکر نهند زهر شناس
ایدل این غم که ترا ساخته غمگین غم نیست

نفس سرد با فسردگیش کرد علم
علم آه ترا شعله چرا پرچم نیست

جذا درد اگر بازئی درمان نخورد
ای خوشا زخم اگر دست خوشم مرهم نیست

سعی برگشته رهی بعد و سراسر قرب است
آرزو مرده چه شورست که درماتم نیست

مست حرفست لبم پیر خرابات کجاست
راز رندان ترا شیخ حرم محرم نیست

هیچ جا تیغ غمت صرفه نبردست بکار
وه چه رشکی که شهیدان ترا بهم نیست

سیر چشمانه ظهوری بنشین شور مکن
جز قناعت نمک مائدهٔ عالم نیست

خورم شکست گر آسیب مومیائی نیست
بمغز درد درآیم اگر دوائی نیست

نماند هیچ حجابی غم جدائی نیست
میان ما تو حائل جز آشنائی نیست

بمین درد تو گشتم علم بآزادی
ز قید نالهٔ نفس را دمی رهائی نیست

بپای تیغ تو سر بر نمیتوان بردن
شهید این هوسم خون من بهائی نیست

ز بادهٔ تو نشد دلق پارسا گل گل
کدام داغ که بر جان پارسائی نیست

دلم ز موی تو شبگیر تیره روز نکرد
باین نشانه که در صبح روشنائی نیست

بزخمه کاری هر غم توانم آهی زد
ولی مرا نفس نالهٔ جدائی نیست

ز تیغ هجر تو مرهم چه زخمها که نخورد
شکسته دل تری اینجا چو مومیائی نیست

ز کاوکاو صبا غنچه غنچه تر گردد
ز سنبل تو اگر در گره کشائی نیست

غرض ز رانده در آب دعا ظهوری را
مخوان ز مدعیانش که مدعائی نیست

باشد بتنش لرزهٔ اندوهِ جدائی — هر کس که بسودای تو از خویش جدا نیست
صد جانِ مقدس بکفِ خس نشمارد — ننماید اگر روحِ عجب روی نمائیست
دستست که دست ست بر و داغ تمنا — چون داغِ تو داغِ دگران سینه ربائیست
گردید گره حسرتِ تو در دلِ سنبل — روزیکه ز موی تو صبا عقده کشائیست
در یوزهٔ خواری نتوانند عزیزان — دشنام شنیدن ز لبت صد دعائیست

ای چرخ جفاهای تو شد صرفِ ظهوری
رحمی که غلط کرده از اهلِ وفائیست

وحشتم برد بخلوت همه جا انجمن ست — همزبانش تو بُوی آنکس که بخود در سخن ست
بصنمخانه نسیمی سر کوی تو وزید — سمن و لالهٔ بت خار و خسِ برهمن ست
لاله و غنچه چرا شعله و اخگر نشوند — دری از گلخنِ ما باز بروی چمن ست
در لحد منتِ کس بار بر دوش مباد — ای خوش آنمرده که گردِ سر راهش کفن ست
زود دل سوز ز پرویز کند شیرین را — داغ تلخی عجبی بر جگرِ کوهکن ست
تو نظر باز نه ورنه تغافل نگهست — تو زبان فهم نه ورنه خموشی سخن ست
شوق هر جا که برد قوتِ سر پنجه بکار — چاک بر جیب رود سینه اگر پیرهن ست
من که اویم همه ناسازی و بیگانگیم — چون نباشد همگی مهر و وفا او که من ست

هان ظهوری ز گلِ مهر مباری ندمید
کمتر از خار و خسی کار گلستان شدن ست

ریش دور از دل و جان نیش اگر مرهم نیست — هیچ آن خوشدلی و عیش که مغزش غم نیست
شبنمی نیست گلِ عارض خوبان در روز — همه شب گر نگهِ سوختگان درهم نیست

هست بدشنام تبان احتیاج — همتی از شرم و ادب میطلب
شاد بیک غم نتوان زیستن — ناله صد درد ز لب میطلب
تا نفس صبح کشد شام تو — پرتو دل در دل شب میطلب
چیست که آن نیست میسر بسعی — هر چه نداری ز طلب میطلب

مرهم لطف ست ظهوری ضرور
زخم ز شمشیر غضب میطلب

آتش عشق کرد دود امشب — سوخت از غم دل حسود امشب
شام من از شگفتگی فرمود — صبح را پیش خود سجود امشب
گر شرار چراغ ما می شد — قدر خورشید میفزود امشب
دیدهٔ تر بگریهٔ شادی — جوهر خویش را نمود امشب
نافه از چین طرهٔ گشت دلم — بوی دولت ز خود شنود امشب
نگهی داشت دامنی هوشم — تمامی ز من ربود امشب
ناخن نغمهای مطرب ما — چه بلا دل خراش بود امشب

بخت هم دوستی ظهوری کرد
گره کار خود کشود امشب

جان مردهٔ دردی که پذیرای دوا نیست — زخمی که مرهم شود آلوده ز ما نیست
از ذره اگر کمترم ار گرم روانم — خورشید درین راه چو من سوخته پا نیست
با دلفس بلبلش افروخته دارد — دامن زنی آتش گل کار صبا نیست
ای کرده ادا سجدهٔ ابرو تیو محراب — بیقدر نماز یکه بیاد تو قضا نیست

لاغریهای سنجت ببین که ندانست — خون مارنگ دامن قصاب

کینه از سینهٔ ظهوری رفت
شد بمین محبت از احباب

شدم غواص نیسان دل شب — ببارای دیده باران دل شب
باشکم توده نسرین دم صبح — زآهم دسته ریحان دل شب
بآن عالم فروزی مهر رخشان — یکی لعل از بدخشان دل شب
سر هر لذت و ناز و تنعم — جگر خواریست برخوان دل شب
گل اختر شود تر مرده در صبح — خوشا سیر گلستان دل شب
بمین گریه صبحی گرفتم — بآه و ناله سامان دل شب
کشیدم در گریبان سینه صبحی — بدست افتاده دامان دل شب
نه بینم روی تاریکی که کردم — بداغ دل چراغان دل شب
تجلی سنج خود را میتوان کرد — نگه میدار میزان دل شب
کجا صحت بود در کعبهٔ فیض — نکردی سطح بیابان دل شب
تباریکی دل خضر آب نوشد — دل و جان من و جان دل شب

ظهوری بادشاه نیمروزی
زهی حشمت زهی شان دل شب

بهر غم و درد سبب مطلب — مایه راحت زتعب مطلب
کام بزهر غم اگر غوطه خورد — چاشنیش شهد طرب مطلب
باورت از نیست که در روزگار — نیست وفا راست زچپ مطلب

نسخهٔ دردِ انتظار شب

بیدل و بی‌پروای جان عیب است عیب — مایه‌ور فکرِ زیان عیب است عیب
لبِ تهِ دندان کش از حرف کنار — این حکایت درمیان عیب است عیب
نطق بیدردان نمی‌آرزد جواب — عاشق و صاحب زبان عیب است عیب
بیدلان را بر سرِ خوانِ جگر — غیر داغش میهمان عیب است عیب
یوسف از زندان نیاوردی برون — سیرِ باغ و بوستان عیب است عیب
گوش ازین گوهر تهی کن ای شاخ گل — منع بلبل از فغان عیب است عیب
گر نسایید در سجود آتشت — جبهه دانع استخوان عیب است عیب
از تو جز بیداد و کین مطلوب نیست — چهرهٔ نامهربان عیب است عیب

درد میباید ظهوری دلنشین
نالهٔ خاطر نشان عیب است عیب

بازوده تاب طرّهٔ پُرتاب — تو وده کن یک جهان دل بیتاب
گریه از حسرتِ تماشایت — بر ترا شید دیده تا مژه آب
فرض چون طاعت حرم برما — سجدهٔ ابروئی تو بر محراب
بخموشی نیاز کرده سلام — بر نگاهِ تو داد ناز جواب
عیب افسانه در رفوکاریست — گریه در هم دریده پردهٔ خواب
این کند با کتانِ صبر و شکیب — سیر با مهوشان شب مهتاب
نالهٔ بر ساز خویش میرقصد — درد بر تارِ رگ زد این مضراب
داد از تشنگی و سیرابی — گشته‌ام غرق در محیطِ سراب

چراغ خلوتم پروانه افگند در گردش — که تاب غیرتش خورشید را دارد کباب امشب
بدین داده ام از هر بن مو دیده دیگر — بحکم دولت بیدار در خواب است خواب امشب
تغافل گرچه هر دم در میان می افگند خود را — نه پاید سوال یک نگاهم بی جواب امشب
امید دیدن فردا برون میبرد رخت از دل — بجا واقع شد این تعمیر احوال خراب امشب
در آغوش دلم آسوده خاطر بود مدتها — نمیدانم بی ما چیست حال اضطراب امشب
لب ساغر نمی آید برون از خندهٔ شادی — که خوش مستانه در پیمانه میریزد شراب امشب
چه سازد نغمه ترکیب این همچو عشق آمنطرب — ببال از نغمه ترکیب رگ خشک رباب امشب

نمی جنبد دل بیطاقت از آغوش آسایش
ظهوری تحفه آن طره کرده هیچ در تاب امشب

مژه دُر داشت در کنار امشب — بود آری شب نثار امشب
از رخ شام غوطه زد در صبح — روز ها برد شب بکار امشب
روز بازار جان غمکش بود — مشتری بود غمگسار امشب
بر نهال خزان رسیدهٔ عیش — داشت هر برگ صد بهار امشب
تا سحر لب بخنده مهمان بود — دادا ثر گریهای زار امشب
نمک خندهای شیرین گشت — مرهم سینهٔ فگار امشب
داشت ساقی بچهرهٔ گل گل — زهد را مست خار خار امشب
با که این در میان نهیم که داشت — زر خورشید در کنار امشب
عید هرگز نکرده بود ایام — بود نوروز روزگار امشب

بظهوری وفای وعده سپرد

ازین هر مو دهد بهر فغان صد زبان — گر ندهد درد او نسخه بدرمان ما
هوش چنین گر برد عشوه پنهان او — زود فتد بدملا قصه پنهان ما

رخت طرب برده ام چون بگلستان وصل
قفل ظهوری چراست بر در زندان ما

عشق او کرد خوب زشت مرا — زده برهم گل سرشت مرا
تخم اندوه را منم دهقان — هیچ آفت مباد کشت مرا
زاهدا نام کعبه خود نبری — مده آلودگی کنشت مرا
در صنم خانه جبهه فرسائی — کرده تعبیر سر نوشت مرا

رو ظهوری بفکر عشرت باش
سوخت غم جان غم سرشت مرا

محرمی کو که برد پیش کسی نام مرا — وا کند سر سخن نامه و پیغام مرا
در زبان قلمم نیست بجز نام کسی — گر زبان قلمش کرده برون نام مرا
صبر میجوشد و اسباب سفر می بندد — پختگی کرده وداع آرزوی خام مرا
بر لبم میگذرد تلخی صد قافله زهر — کرده گم چاشنی شهد ره کام مرا
کی چنین رام شدی آهوی شهری من — سر نمیداد بصحرا اگر آرام مرا
کو فروغ سحر وصل که بینائی بخت — بشکاری نفوازد شکن دام مرا

بظهوری عجب آزار نماید ایام
خوانده آرام دل خویش دلارام مرا

گر فرشست در خلوتسرایم ماهتاب امشب — شبم خوش شب نشینی میکند با آفتاب امشب

صد شب غم از پی هم میرسد — روز طرب نیست در ایام ما
مغز ورع خشک نبودی چنین — کاش اگر تر شدی از جام ما
شوق کرا نیست نخواهند دید — روی وطن طاقت و آرام ما
باد مبارک سفر غم که شد — صبح طرب گرد ره شام ما

گر نکشد تیغ ظهوری بمیر
میرود از حد اگر ابرام ما

زد رخ دل شده روشن چراغ کوکب ما — بگذرد رفته سحر پیش ظلمت شب ما
ستاره سوختگانیم لیک داده قضا — با آفتاب شرف از وبال کوکب ما
زراز لوح و قلم آگهیم نیست عجب — که کلک عشق نوشت ست لوح مکتب ما
برهم سیر قدم زن که هر طرف بینی — هزار دیر و حرم در فضای مشرب ما
عجب که از مرض رشک جان برد صحت — چنین که مغز نوازست شعله تب ما
به تیغ کینه مادست گو مبر دشمن — که ناوکی بجا نگذاشت یارب ما
ز شوق آنکه بیابی کسی فرو ریزد — چه بوسها که هوس جمع کرده بر لب ما

ز دین و کفر ظهوری فراغتی داری
برون ز مذهب و کیش ست دین و مذهب ما

تا فت ز روی صفا آئینه جان ما — باز جلا پرورست دیده حیران ما
گوش ملامت شنو باز ضرورت شناست — صد سخن ناشنو نیست بفرمان ما
پنجه بیطاقتی گو دگر آسوده شو — چاک سری میکشد خود بگریبان ما
بی غلطی نیز نم ناله فریاد نیست — بهر چه افتاد اثر در پی افغان ما

اصدا بچشم کم مبین پامال حسرت اینچنین
بر شاهد کام آستین افشاند دست نازما

مارا چنین روز سیه برگرده از خورشید و مه
جیب و گریبان نگه چشم نگه پرداز ما

از لطف خط مشکبو پرمایه تر از آرزو
هم حسن بی انجام او هم عشق بی آغاز ما

دریای عشق و صد خطر مسکین ظهوری نیم سفر
دستی تواند زد مگر در دامن اعجاز ما

عزم عشق گر دیده مهمان ما
کباب جگر دیده بر خوان ما

رسانیده رضوان بکوثر پیام
بآب سراب بیابان ما

قسم خورده آئینه تیغ عشق
به بیتابی چشم حیران ما

نهالی که بار آورد چاک دل
خورد آب از خون شریان ما

اثر بر سر کوی دل خانه ساخت
بمعماری آه و افغان ما

نشد نسبت آشنائی درست
رفو را بچاک گریبان ما

بزهر نگه داده بودند آب
سنانی که زد زخم بر جان ما

بنازم بران تیغ عاشق کشی
که رنگین شود عید قربان ما

ریاض ارم آرزو کرده
ظهوری سری کش بزندان ما

شهد برد چاشنی از کام ما
ریخته این زهر که در جام ما

دانه نبودی اگر از اشک غم
طائر عشرت نشدی رام ما

کار خود آخر زدعا ساختیم
گشت لبی ریخته زو شنام ما

در و نصیب من درویش بدل
رفته چنین قسمت قسام ما

ز خنده سیر نگردیده اگر ای گل — بخلسش رود بر خویش خوش بخند آنجا
نگه بجلوه گهش برگزیده می آرند — چه دولتی که فتد دیدنی پسند آنجا
چه رونق ست که در مجلس پریشانیست — چرا سپند نسوزند برگزند آنجا
باین امید که چشم و چراغ باغ شوی — ستاده گلبن ما صد کف سپند آنجا
چمن ندیده ز قدرت کشیده تر نخلی — نهالها همه در کوتهی بلند آنجا
تمام شب ز شبستان کشند سوز نفس صبح — اگر بروی تو یکدم بسر برند آنجا
دبال کوته دائم کسی نخواهد شد — همین قدر که شود بختم ارجمند آنجا

محال نیست ظهوری بخلد و دوزخ هم
خدا کند که نباشند اهل پند آنجا

برو ای باد خدمت کن بدو لتسرائی را — ببوس از فرق عجز و خاکساری خاکپائی را
سخن کردن نمیدانم کس از من هم نمیخجد — فدایش کز فراقش ریخت خون آشنائی را
بیابان غم هجران هوائی طرفه دارد — که در طوفان آتش پرورد شاخ گیائی را
ندارم شکوه لیک از مروت نیست پنداری — که بگذارند در دست بلا بیدست و پائی را
بمردم از جدائیها ندارد پرسش احوالم — بره میباش کو چشم توقع بیوفائی را

ظهوری بسته بر روی دعا آب اثر آری
بسر سبزی بشارت باد کشت مدعائی را

برگرد رسوائی مگر از پرده نای سازما — چنگ ملامت ساز شد از طالع ناسازما
گر در قمار کوی غم دادست صد داغ ستم — کم دست در دسینه کم جان تحمل بازما
تنگست صحرائی رجا لیک ست اوج مدعا — نکشود همت عقد با از رشته پروازما

زخم دل ست و سوز جان بهیده منع چون توان
نالهٔ لب گشاش را گریهٔ چهره سوز را

همره پارهای دل راز تو می فتد برون
حیف مران بسوی ما ناوک سینه دوز را

دره وعدهٔ تو دل گرچه دوید عمرها
بخت بدش نکرد طی مرحلهٔ منوز را

بمجلسی که درآئی شوم سپند آنجا
سپند وار در آتش فتد گزند آنجا

بشهر عشق جنون زان محله ام که خورند
قسم بنجدی خاطر نخورند آنجا

حدیث سادگی شال من بچین نبرند
زشرم بستر و نقش از پرند آنجا

برون نیامده از خضیض پستی طبع
اگر بأوج روی در شوی بلند آنجا

کشاد کار خود از زیر دیده بود مگر
دلم بصومعه رفت و نگشت بند آنجا

بعشق ابروی بت طاق دیر محراب ست
زسجده فرق حرم باد بهره مند آنجا

چه رائج ست زر داغ در دیار جنون
بنام تارک من سکه میزنند آنجا

ببزم شوق چو شیرین شد ست گریهٔ تلخ
بزهر خنده دهد باج نوشخند آنجا

بعرصه تازکه بر دیده ها جلا سازد
زسرمه سائی نعل سمند آنجا

حصار سینه زراوت چه رخنها میداشت
اگر نه داغ تو میکرد کوچه بند آنجا

متاع دل چو بیازار درد و غم بردی
خموش باش ظهوری چون و چند آنجا

بخلوت آمده بر تیغ زخم فگند آنجا
رساند خوش مددی عشق چشم بند آنجا

فتاد کنگر ایوان کبر و ناز بلند
نگشته آه و فغان کسی کمند آنجا

نگه کمند رسائیست در شکار گهش
بهیچ تیغ نبرّیده هیچ بند آنجا

فقر را در مایه داری با غنا سنجیده ایم
در ترازو میزند مو اندک و بسیار ما

یک سخن ناخوانده نگذارد غرورش ارچه عجز
وقتی می بیچد از هر حرف در طومار ما

گرم سودا گشته ایم از شمع خود رونق نگر
پر فرو شی میکند پروانه در بازار ما

خونِ ما را جوهر آلایش تبغش نبود
در جوابِ ما دلیل ماست وعویدار ما

فکر دیگر کن ظهوری چون تواند آمدن
خدمت عقل و جنون از عقل ناهنجار ما

شد طبیبِ ما محبت منتش بر جانِ ما
محنت ما راحتِ ما درد ما درمانِ ما

ساده شد لوحِ ضمیر از نقشِ فکرِ دیگران
شکر لله محو شد در یاد او نسیانِ ما

زاهدا افسرده گو گرمی مکن خواهد فتاد
زآه برقِ رحمتے بر خرمنِ عصیانِ ما

چشم را آئینه کی غرقِ جلا بودی چنین
گر نبودی در برابر دیده حیرانِ ما

عید چون قربانیان از رشک گو در خون نشین
طالعی دارد ز شمشیر غمی شریانِ ما

تار از رگهای جان بستیم بر قانون درد
میزند خوش ناخنی بر سینها افغانِ ما

صد ارم در هر نگاه و صد ختن در هر دماغ
طرح کرده رنگ و بوی لاله و ریحانِ ما

چشم زخم خاطرست اندیشهٔ هر دیری
بسته آئین خاطر ما را نگارستانِ ما

رونق بازار ارباب محبت ظاهرست
مشتری جز ما که باشد بر در دکانِ ما

بی فنا نتوان ظهوری بهره ور گشت از بقا
کو چنان مرگی که منت ها نهد بر جانِ ما

هستی ما نقاب شد آن رخ جان فروز را
کاش بر وزن افگند برق وجود سوز را

راه بصبح چون برد شام غم بلا کشان
کرده ز سال و مه برون شام فراق روز را

بسکه سر کرد ظهوری ستم هجران را

دل بره سبکپیان یافته رنهای را
بردم تیغ میبرد جان برهنه پای را

برخ غمکشان کشد گریه ترا نهای تر
غصه گر آورد بکف دامن ها میهای را

زهر فراق خورده ام شهد وصال بایدم
کز رگ وریشه برکنم تلخی جان گزای را

رشک رقیب میخورم لیک عوض نمیکنم
با لب خنده خیز او دیده گریه زای را

سایه رنگ نازکم برد بپرش زبال و پر
بخت بقرقم ار کند بال فشان همای را

دست نهاد بر سرم عشق بلند قامتے
خاک رهش مگر کنم فرق سپهر سای را

غیر نبود صید او باد زخود خیالتے
آتش خس نوازرا باز مگس ربای را

شوق چو راه سر کند خضر چه میکند کسی
داده بآب اشک ما منت رهنمای را

ساخت بمین عشق تو کار ظهوری ترا
خسرو ملک گو به بین طنطنه گدایرا

میرود بیرون گزند عقدها از کار ما
عشق میسوزد سپندان از سبحه بر زنار ما

در محبت انچه میگوئیم اول میکنیم
پاره بیش ست از گفتار ما کردار ما

گر بلندیهای عشق اینست خواهد پایه دار
عرش را در سایه کوتاهی دیوار ما

نخل دردش از زمین سینه محکم کرده یار
شکر راحت برده دل از ناله جرخوردار ما

هیچکس را پایه مانیست در مهر و وفا
کبر و ناز خواجگی کج می نهد دستار ما

در خوی خجلت بمیند از ید بازی خورد گان
خواست عذر تو بهای جمله استغفار ما

بر شب هر کس نسیم خواب صبحی میوزید
دیده از انجم تر د بر هم شب بیدار ما

عشق ما در کار جسم او چه جانها کنده است
از مروت نیست این گر نیست منت دار ما

زهی خجلت براهت عرض انجم پرده شد آخر
ظهوری رونکردی از چه زخم مرهم ما را

زبیماری چه راحت پهلو بستر پرستا نرا
مبادا زخم مرهم سینهٔ خنجر پرستا نرا

نمیجوشد زکام شهد خوبان لذت زهرش
زچشم افگند رحمش تارک مغفر پرستا نرا

زجنبشهای مژگان نهرهای خون روان گردد
بکاوی روز محشر گر رگ نشتر پرستا نرا

کشیدی در دو غیرت نالهای تلخی از کامم
اگر بودی مذاق زهرها شکر پرستا نرا

سبکروحانه در بحر تعلق دل زخود برکن
که کشتی برنمیتابد غم لنگر پرستا نرا

دران صحرا که میگیرد دو سمند رشت خاکستر
میاد اندیشهٔ پرواز ربال و پر پرستان را

سجودت تا شود برجبهه تاوان یکپرهٔ زاهد
تماشای رکوع شیشهٔ ساغر پرستا نرا

ظهوری بر سر خوان قناعت سینه چینی کن
که سیری احتیاجی نیست هرگز زر پرستا نرا

برنتابد جگر درد کشان درمان را
نه پسندد سر شوریده سران سامان را

میچکد شعلهٔ صد کوره زهر قطرهٔ خون
بفشارند اگر داغ دل خامان را

عاملے را بیکے لحظه کند قتل اگر
برتغافل نگمارد نگه پنهان را

زور جنسش کشد از جان ملامت کش مصر
ریشهٔ نخل غم سرو قد کنعان را

خلق را مژدهٔ آسایش خواب آوردم
ضعف آه سحر انجیر کشد افغان را

شعلهٔ عشق بت از عقل برآورده ما
چشم زخمی نرساند شررش ایمان را

تیرش از سینه چرا دیر برون می آید
پیش خود دل گذرانیده مگر پیکان را

کار با مرحمت وصل فتادست دگر

بیا یارب نماید طالع ما روزگاری را
که ببیند در بغل نخل تمنا نوبهاری را

جز این تعویذ در دفع سیه بختی نمیباشد
که از زلف تو بر بازوی جان بندیم تاری را

نبخشد ضعف اگر قوت چسان بر دوش جان بندد
گدای ناتوانی بار عشق و مهریاری را

شدی صید ایدل از خمی نخجوان دیدهٔ حسرت
چه میسازی نگاه آلود فتراک سواری را

برای جیب بختم ای صبا گر از گلستانی
نیاری دامن پر گل چه نافع مشت خاری را

باین زیبندگی هرگز ندیدم اشک گلگونی
شبی شاید که گیرم در حنا پای نگاری را

مهیا کرده رشک آلوده وصلی طالع شورم
بزهری میچشم ناچار شهد خوشگواری را

بکام اژدهای غیرتم از دست بدعهدی
بمغزم داده سر خوش حسرت امید خواری را

ظهوری کوی میگیرد سراغ چهره حالم
نسیم دشت غم هر جا برانگیزد غباری را

بهار آمد جنون دیگر بصحرا میبرد ما را
خموشی باز بر هنگامه بندی داشت غوغا را

بکوشش غیرت ممکن عشه از سیماب برچیدن
شکیبا کے تواند کرد ناصح ناشکیبا را

کمند ذره بر خورشید می پیچد کشش تنگ
بطوفان محبت قطره شورانند دریا را

بشرط کار یوسف راز لیخا میخرید از خود
ترنج و تیغ را نازم چه رنگین کرده سودا را

فسون پرداز تر از عشق در عالم نمیباشد
دم طفلان نادان میدمد پیران دانا را

ورع را در ریزک گیری تلاش پیشه بستی بین
نهال عشوهٔ ساقی چه رسوا کرد فتوی را

ز شمشاد تو گردیدست ثابت جلوه پردازی
فرو ریزد در خود سرو بن از شرم دعوی را

برای خلد تاک رشک خواهد تافتن دوزخ
ازین زیور که ایزد داد جمالت داده دیبا را

ز خاک و خون قربان گستگانت سرمه سازم
جلای حیرتی بخشم مگر چشم تماشا را

کجا سعی قضا سیمرغ دل را بال و پر بستی
نبودی دانه از خال تو گردم محبت را

ز تاب دردکاهی گشته ام در کنج بیتابی
بزور آرزو دل میکشد این کوه حیرت را

خراش سینه را گر از شکاف سینه نمایم
ز دندان نخیها بر لب زخم اهل ملامت را

سلامت از همه راهی بروای صبر خجلش باد
اگر واقع خود از ما هم سلامی هم سلامت را

اگر میبایدت در کوچه آسودگی منزل
برون ریز از سرای طبع رخت سیم و عادت را

نگهدارد خدا صبر دل من این فروشستم
باشک شوق از رخسار خال این گرد همت را

شراب عشوه چندان کرد ساقی دوش در کارم
که از مجلس برون برد و ش بردم صبر طاقت را

نبازم چشم مستی را که هر ساعت ز هشیاری
کند خاطر نشانم معنی لفظ مروت را

ظهوری شمه از حال زار خود کجا گوید
نه گنجاند اگر در یک حکایت صد شکایت را

بخونم کرد رشک غیر رنگین تیغ غیرت را
بانصاف آشنائی باد شوخ بیمروت را

بطوبی قامتی نازم که آب تیغ بیدادش
دواند در رگ و پی ریشه نخل محبت را

چنین گر بردلم امروز حسرت رحم ننماید
بخون آغشته خواهم کرد فردای قیامت را

گر افتد از ملاحتهای خوبان شور در لبها
تو رحمی کردی از رشک نمک جان ملاحت را

ز آتش پاره دارم چنان هنگامه گرمی
که در لبهای ناصح میگدازد خوش نصیحت را

چرا معنی ننالد هر دم از هر دلشی صورت
رهین همتی دارد مجاز ما حقیقت را

ز طعن خویش و بیگانه آشنا جان در وطن کاهد
موافق ساز با طبعم خدایا آب غربت را

کجا از عهده ذکر تمنایش برون آیم
مگر سازد ظهوری سبحه گردان تسبیح حسرت را

چرخ در کینِ ضعیفان نشود صلب چنین
شیشهٔ او نخورد پهلوئے از خارهٔ ما

میتوان یافت غرض تر بلب رسوائیست
کرده بیطاقتی این فکر که درپارهٔ ما

نکند شعشعهٔ حسنِ تو اگر بدرستگے
نبرده تماشای تو نظارهٔ ما

شست تیرگان کماندار مرنیاد که دوخت
چشم بر نخجیرِ پیکان جگر پارهٔ ما

رحم گاهی بشفاعت در جرأت میزد
کشته افتاده بشمشیر ستمکارهٔ ما

لذت ذکر جگر یافت ظهوری که ربود
سبحه از نقل طمر بخانه میخوارهٔ ما

ساختم از کار معزول اختیارِ خویش را
پیش ازین ضائع نمیسازیم کارِ خویش را

از خزان مرگ گلزار حیاتم ایمن ست
کرده ام فصل تماشای بهارِ خویش را

خلعت خواری نمیخرید کسی را غیر من
گرد هی تشریف هم بی اعتبارِ خویش را

ذره بر خورشید آغوشی بحیرت کرده باز
خوش فریبی داده ٔ امیدوارِ خویش را

میتوان افشاند گاهی چین زلفی بر صبا
پرسشِ مغز پریشان روزگارِ خویش را

با قرار و عهد تو بادیگری ما را چکار
پاس میداریم ما عهد و قرارِ خویش را

سینهٔ دیگر ندارم زود تر بیرون فگن
از خگر رشک از گریبان دو اغدارِ خویش را

ترسم از بیطاقتیها ناگهان جوشی زنیم
پرمنه بر داغ کاریها مدارِ خویش را

غمزهٔ صیاد تا کی بر زمین خواهد نشست
رحم پرور کن جگرگاهِ شکارِ خویش را

در غبار کوی غم روزی ظهوری گشت گم
آستینی بر جبین کش خاکسارِ خویش را

دل از اندیشهٔ وصل تو عالی کرده همت را
تماشا در تماشائی تو حیرت کرده حیرت را

دو عالم یوسف ما قیمت یک جلوه منخواهد
که میگوید جواب دعوی عین زلیخا را

دعا در حسرت دشنام می میرد لبی بکشا
گره شو گو نفس در سینه اعجاز مسیحا را

به ننگ نفس نام ساخت با خاک سر کوئی
بهر جا میروم از فخر بر سر میبرم پا را

کجا دل بست مرهم بابن آسودگی کردی
نکردی روی اگر در خویش داغش سینه ما را

برای گریه دیگر در جگر آبی نمی بینم
اگر بس نیست باید فکر دیگر گریه ما را

هلاک غارت آرام و زدانند آگاهان
ولا گر میشناسی وزد خود بشناس کالا را

بیال دل ظهوری بر سپهر عشق پرواز
که کنجشک حضیض خود شمارد اوج عنقا را

عشق بتان سرشته صفا در سرشت ما
از صبح کنبه تافته شام کنشت ما

عکسش کتابه گشته بی طاق عرشیان
این رتبه حد کیست زهی سرنوشت ما

ای آنکه اگه از رقم جبهه نیستی
خطی برآوریم که خوبست زشت ما

با جور عاشقان چکند جور زاهدان
خون بهشت زاهد و خاک کنشت ما

تخمی که گریه کرد بدامان ما میهای
در فصل خنده قهقه روید ز کشت ما

گشتیم خاک خاک نگردید آرزو
در کاخ وصل رکن نشین باد خشت ما

در برزخ فراق ظهوری برآوریم
از آب وصل گل شده چاک سرشت ما

رشک از خگر شده اشک از تف نظارهٔ ما
شعله در بال سمندر شده غوارهٔ ما

آرزو چشم زد کور نگاهان نکنم
پرده از گرد رهی بافته رخسارهٔ ما

خاطر از حال دل ما دیه پیاست
کار خود ساخته ز آوارگی آوارهٔ ما

خوش کمان کینهٔ بیگانگان زه کرده اند
وای گر باشست و زرد آشنائی تیر ما

هیچکس عمری باین تلخی ندارد غالباً
دایهٔ غم کرده زهر حسرتی در شیر ما

تا زبان مدعی میشد مسلمان کاشکی
غسل میدادش بآب قصهٔ تکفیر ما

با وجود این جنون در صید سیمرغ مراد
بافت دست عقل دام از رشتهٔ تدبیر ما

شمع تعریف شبستانی ظهوری بزم روخت
صبحگه خورشید و مه از شعلهٔ تقریر ما

عشق کجا که تا خورد خون امید و بیم را
تازه کند بدشمنی دوستی قدیم را

ناز و نیاز عمر ها زور هم آزموده اند
نیست حریف عجز نا سرکشی غنیم را

بر سر کوی بیکسی گر دو رخ چو روبدم
دیدهٔ تر در آستین خون فگند نسیم را

نقب بریده بر جگر حسرت سیم غبغبان
گریه بصرفه وا مکن کوی سر گنج سیم را

سیل سرشک ما مگر بر سر شست و شو رود
بخت زتار آه ما بافته این گلیم را

شد نم دیده خشک تر رغبت گریه بیشتر
فاقه بشور آورد مکرمت کریم را

پا بگلیم کش دلا طور کجا و ما کجا
آمده سنگ رو بسر ملتمس کلیم را

در حرمش ز خودسری کار صبا فتاده پس
قرب بنام ما مگر پیش برد نسیم را

رشک گرفته رخصتم لب نگزد ندامتم
نیست ظهوری دگر رهزنی ندیم را

دامنم بر نمیتابد بد فسون پیر و برنا را
جنونی کو که در زنجیر پیچد کوه و صحرا را

نشد از تند باد آه ما و هفته طوفانی
سرشکی کو که گردابی کند امروز و فردا را

بحسرت قطره بر جویش ار کشادی سینه می پیچد
امیدش در بغل زین تنگ تر مینخواست دریا را

قلزم شوق و موج عشوهٔ تو — کشتی صبر لنگر دل ما
در ازل کرده حسرت تیغی — جامهٔ چاک در بر دل ما
سنگی در گرو گذاشته — از پی بیع گو ببر دل ما

ای ظهوری مدد که غوغائی
عشق آورده بر سر دل ما

عشق آمد و سیمرغ رباشد مگس ما — از جبهه گل سجده کند خار و خس ما
هر جا که بهاریست برآورده سر از خاک — در سایهٔ سرسبزی نخل هوس ما
ای فاخته پرواز چمن از تو که گردید — بال و پر ما بر سر کوی قفس ما
سهلست ره سدرهٔ امید گزیدن — نگذاشته از نم تتبهٔ دسترس ما
صبح حرم وصل دود از پی محمل — شبگیر بلندی زده بانگ جرس ما
فرش رهش از فرق قبول آورد اقبال — هر جا که قدم پیش نهد ملتمس ما
وقتست که نازیم به بختیر گه کام — آورده سگ نفس سری در مرس ما

میخواست که صد مرحله از پیش فتد پس
زد دست ظهوری بعنان فرس ما

باز میر قصد جنون در حلقهٔ زنجیر ما — باز در کوی خرابی میکند تعمیر ما
همسفر گردید خضر عشق و رخش انگیختم — صبح روز کام شد گرد ره شبگیر ما
جیب طاقت از هجوم چاک دارد بر میان — لجهٔ توفیق دردی شد گریبان گیر ما
شب سرای خواب روشن شد ز شمع رد لیتی — فال داغ دل برآمد از لب تعبیر ما
ای دعا جیب تهی تا چند گردی در بدر — رو اثر در یوزه کن از آه بی تاثیر ما

جان و دل هرچه هست میگیرد — در بهای نگه مقابل ما
پای ما را روائی دگر است — آخر اخر ست منزل ما
عالمی راز ها بهای جرس — میدواند بکعبه محمل ما

از مئی دوستی ظهوری را
میدهد توبه شیخ عاقل ما

ای وصل تو اصل زاری ما — عزت شده از تو خواری ما
گو رنج برو که کرد راحت — از داغ تو نیست کاری ما
طغرای سعادت ست این داغ — بر جبهه دوستداری ما
امید که روز حشر بخشد — ما را با میدواری ما +
حاشا که نمی دریغ دارند — از مزرع خاکساری ما
تر باد سر آستین عفوی — از جبهه شرمساری ما
روئید زر عیار رایج — از سکه کم عیاری ما
آرام برای خانه گردد — در کوچه بیقراری ما
مستی و جنون دو جرعه نوشاند — از ساغر هوشیاری ما

ایمن شده از خطر ظهوری
آری شدی ز نهاری ما

ای غمت ناز پرور دل ما — ز هر چشم تو شکر دل ما
جان فدایت که با همه شوخی — نروی از برابر دل ما +
عشق هر رخنه که بود گرفت — بار قفلست بر در دل ما

رو ظهوری جلای آئینه ده
تا به بینی صفای جوهر ما

آورده بی غم تو معبر ت سرای ما — در عاقبت ز ننگ نه بیند بلای ما
برخاست از خزانه هستی صفیر عجز — خوش کرده جا بقا بجوار فنای ما
از بار خوف هست زمین گرچه در نشیب — کاهی ست در برابر کوه رجای ما
رسوا شدیم راه کما نهاکشاده شد — بیگانگی ز حد نبرد آشنای ما
زین تیغ کینه که بدست تغافل ست — گاهی کرشمه گر نکند رحم وای ما
پیش که میکنیم شکایت که سر نزد — دشنامی از لب تو بجیب دعای ما
خوش اشکار تیغ تغافل زدی و ماند — در گردن نگاه تو صد خونبهای ما
فکر سفر ز رشک سری میکند بدل — خالی مباد بر سر کوی تو جای ما

جانت بلب رسیده ظهوری ز جور او
ناگاه شکوه نه کنی بی رضای ما

ای زرویت بهشت منزل ما — عیش آزاد کرده دل ما
چشم بر هر طرف که گردانیم — رخت افگنده مقابل ما
دیده برهم نمی زند حیرت — در و دیوار نیست حائل ما
دست تقدیر بسته روز ازل — بر دم خنجر تو بسمل ما
تف خورشید دوستی برچید — نم بود و نبود از گل ما
بر دل ماست هر کرا داغ ست — دارد از داغ طالع دل ما
عشق را نیز کشته می بینم — سخت تر هست تیغ قاتل ما

برخوان دردِ چشمِ ظهوری نگشت سیر
گویا بقدرِ کاسه نگنجیده آشِ ما

بحصول آشناست مطلبِ ما
همزبان گشته اشک بالبِ ما

بازشیرازه بسته رشتهٔ وصل
دفترِ حالِ نامرتبِ ما

گریه گو فتنه کن ز دیده دگر
صلح کرد ست خنده بالبِ ما

حاصدان آه یار بی دارند
کار خود کرده آه یاربِ ما

وصل آبی بروی کار آورد
سوخت هجران در آتش تبِ ما

ماه نیض و سعادت ازلی
کرد گردون نثار کوکبِ ما

عیش صدر و ز عید رفت و نکرد
گاه دامن فشانیِ شبِ ما

گر نمیکرد قرب او حاصل
کی ظهوری شدی مقربِ ما

سود بر عرش سروری سرِ ما
خاکپای کسی ست افسرِ ما

شرف وصل پرتوافگندست
فارغ ست از وبال اخترِ ما

کلک حسرت رقم نمیریزد
آرزو کرده طرحِ دفترِ ما

شوق در عین دامن افشانیست
زده در شعله غوطه اخگرِ ما

گشته سوز و گذار برما ختم
مهر داغ ست زیبِ محضرِ ما

آنکه از پیش ما نمیگذرد
برنمیخیزد از برابرِ ما

شکن طره از گره خالیست
دل ما را یکی کرده ولبرِ ما

خدرا ای مدعی سنمی آید
ز خنم مرهم بروان ز خنجرِ ما

بفسون و فسانه دست نیافت | گو تهی بر درازی شب ما
غالباً جلوه غیر خواهد داد | سینه بر سنان یارب ما
بر خموشی زدیم اگر نزند | در روا نگشت ناله بر لب ما
مطلب خویش در میان ننهاد | با اجابت دعای مطلب ما
ز یوغ گردن گرفتاریست | طوق سودای سیم غبغب ما
در ره شرح عشق می پویم | برده تحقیق پی بمذهب ما
میتوان اسجدی بقول آموخت | که دهد خویش را بمکتب ما
کار بر ما عجب که گیرد تنگ | آن کز و شد وسیع مشرب ما

باظهوری نگشت رهت فلک
داد از دست طالع چپ ما

هموار گشت خوش ره دین معاش ما | کرد است ریزه کاری ما بت تراش ما
چندانکه پای سیر رود کشت آرزوست | از تخم حسرت قرهٔ اشک پاش ما
گلبرگ نا خنی زده بر لاله طعنه زنگ | خونبا به زای گشت دل پر خراش ما
معمور مدعی که نهان ماند مطلبش | ما را خراب کرد تمنای فاش ما
با را امید وصل چه سنگین بسته اند | تر هم که در تلاش نمیرد تلاش ما
با اهل رسم قدرت همسایگی نبود | آمد برون ز کوچه عادت معاش ما
اطلس بشال مانرسد پیش نازکان | جانهای فدای مشتریان قماش ما
باید هزار گریه با ها میهاے کرد | کاید تبسمے بلب انتعاش ما
مهلوی چپ کس بنظر در نیاوریم | زیرا که هست از جگر خود تراش ما

یارب از صید غیر درگذران / شوخ عاشق ندیدهٔ مارا
رشک با شکوه همزبان نکند / خامهٔ لب دریدهٔ مارا
اشک خونین چه خوش خیالی بست / پشت دست گزیدهٔ مارا
کو چنان شادئی که رهبت کند / پشت از غم خمیدهٔ مارا
آه اگر وصل در بغل نکشد / دل هجران کشیدهٔ مارا
وای گر باز برنگرداند / جان بر لب رسیدهٔ مارا

ره ظهوری نمیتوان بستن
رگ صد جان بریدهٔ مارا

میکشد سوز ناز ماتم ما / عیشها عاشقیست بر غم ما
از تماشا بخانه ره بزنی / اگر آئی بسیر عالم ما
راز در سینه میکند سوراخ / خون چکانست آه محرم ما
از برائے طراوت گل روی / چه ضرورست چشم پر نم ما
عیش این رتبه از کجا میداشت / گر نمیشد شریک با غم ما
گشته بازلف پر شکست درست / نسبت روزگار در هم ما
درد گر درد دا نمیگردد / غم ما را گزیده مرهم ما
لب خشکے نگاه میدارم / شاید آید بکار زمزم ما

با ظهوری غمش نمیشد رام
بی سبب نیست از خود این رم ما

بر نزد ناله سر از لب ما / که نشد شعله از تف تب ما

نخواهم داد روز حشر از کف دامن خود را
نه بینم تا بکف دامان گل پیراهن خود را

گل صد بوستان از جیب اگر بیرون هم شاید
که از داغ محبت گلبنی کردم تن خود را

پی نظاره از گلشن دوانم صد چمن بیرون
چو آئین نبدم از خاشاک کوی گلخن خود را

چو از دل سنگدلی خوبان حکایت در میان آید
مگر هم خود کنی تعریف سنگ دامن خود را

بدست آرزو این تخم در خاطر همی کشتم
که میبردم بجای برق حسرت خرمن خود را

توانم آنقدر در مهربانی همدمی کردن
که بهر خاطر او دوست دارم دشمن خود را

ندارد غالبا آب مروت تیغ بیدادش
ظهوری برکشی تا کی بحسرت گردن خود را

یارب اثری دعای مارا
صبری دل مبتلای مارا

اندک رحمی ستمگران را
اندک سنجی وفای مارا

خوشحال وصال کوکه دارد
در قهقهه ها بهای مارا

در سینه نفس نماند و نواخت
در شنام کسی دعای مارا

فریاد که خوش فرو گرفت ست
بیگانگی آشنای مارا

جان فرش ره خیال او باد
دانسته ره سرای مارا

سر کوب نزاکت همن کرد
خار ره عشق پای مارا

جان در ره عشق کن ظهوری
ضامن شده بقای مارا

گریه خوش کرده دیده مارا
شسته نقش جریده مارا

نکهین عشوه بر شور آورد
هوس آرمیده مارا

نالہ را پنجہ دہم جیب در و گردون را
گریہ سر وا کنم و بحر کند ہامون را

ابر در دعوی چشمم نہ بجا پا فشرد
روبرو کردہ بہر گوشہ دو صد جیحون را

خواستم از اثر نامہ شود گرم نشد
چند بیہودہ در آتش فگنم مضمون را

میتوانم بدمی چارہ صد افعی سازم
عقرب ہجر فگندست بمرگ افسون را

در رہ ہجر تبان سد سکندر کاہست
کردہ در گوشہ غم عشق صد افلاطون را

ہر برونی بدرون آمد و جا تنگ شد است
بیم دارم کہ بگیرند زمن بیرون را

محو در لذت کیفیت او شاہ و گدا
دادہ زہر تو عجب چاشنی افیون را

میکنم لاغری خویش بصد خندہ نہان
تا نمایان نہ کنم فربہی مجنون را

غیر آری و بلی راندہ ظہوری از لب
نیست در کام و زبان جای چرا و چون را

آوردہ ام پیش نظر ہر گوشہ صد گلزار را
تا برای پای دل خوش کردہ ام یک خار را

دارم غم پیکان او میبرد از نگ سینہ ام
چون پیش آن سازم نشان این تختہ زنگار را

ایدل در بیگانگی مپسند کہ یار میکند
بہر چہ کردی آشنا آن آشنا بیزار را

زنجیر میباید دگر کاکل مپیشان بر کمر
از پردہ می افتم بدر در پردہ کش خمسار را

این شعلہ کز کانون جان سر میکشد بر آسمان
در ہر شرر دارد نہان صد داغ آتشخوار را

در مہر بت ای برہمن دیگر در دعوی مزن
تسبیح را بستان زمن تسلیم کن زنار را

دامان زہد م گشتہ ترای شیخ از من در گذر
آلودہ چون سازم دگر از توبہ استغفار را

ریزد ظہوری در زبان این زہر ہا در کام جان
تلخی گر آید بر زبان موج شکر گفتار را

یک دیدن ست آفت یکشهر جان و دل
لطفست بر مدار ز عارض نقاب را

تاب کمر خرابی صد خون مرا بست
مگذار زیر کاکل پرپیچ و تاب را

تا مست بوسه روز جزا قسمت بپا
خواهم بلب چشی بنوازی شراب را

بخشیده اند روز ازل خرمی مگر
از روزگار وصل تو فصل شباب را

هجران ندیده غیر چه داند وصال چیست
از عدل شاه پرس دیار خراب را

بر شعله نگاه نکردیم جان سپند
دل سوخت بر تحمل ما اضطراب را

روزم سیاه کرده ماهیست کز غمش
آتش بجانمان زده اند آفتاب را

برهم نمیزنند همه شب دیده کز سرشک
الماس ریزه در ته پهلوست خواب را

تیزست آتش ای دل دیوانه دورتر
هشدار خامسوز نسازی کباب را

عشقت معلم ست ظهوری ورق بدر
در نقطهٔ مطالعه کن صد کتاب را

هوای صبح بخشد تازگی گلهای خرم را
چه نسبت با گل پژمردهٔ مافیض شبنم را

سر دعوی چو در بازار سودای تو بگشایم
بیک غمزه دهم عشرت و عیش دو عالم را

دلی در همسری از کار خود بیرون نمی آید
سلامت دار یارب دلربای طره درهم را

مشقت بر مشقت دشمنان تشنه لب ارس
فراغت در فراغست باد سیرابان زمزم را

معاذ الله که زهر دل گزا در کام جان دارم
که مغز استخوانم میگزد افعی ارقم را

ندارم طاقتی وآن زتاب بند میسوزد
زد لسوزی خدا محرومم گرداناد محرم را

ظهوری مژده بر عیش آمد و بگشای آغوشی
دل بچیده خوش بر دست محکم دامن غم را

جز به بیهوش ننجشند شراب غم تو
غیر رسوا نه سزد محرمی راز ترا

زور زاریم به بین قدرت عجزم بنگر
کز نیاز دگران باززدم ناز ترا

سایه گسترده همان فکر شکاری دارد
می نهم طعمه بچنگل ز جگر باز ترا

زان کمانخانه ابروست قضا صید افگن
خوش بر انگیخته ترکِ قدر انداز ترا

تو بدشنام کنی زنده مسیحا بدعا
عزت و قدر دگر داده حق اعجاز ترا

شد ظهوری ز تو پامال فلک گر خواهد
نتواند که کند پست سرافراز ترا

نازم آن جادوئی پرافسون را
که کشد از جگر رگِ خون را

نه پسندد گدا به نعلینی
ارزشِ افسر فریدون را

میکند تیزتر بمغز عشق
آب تیغش زبانهٔ خون را

نغمه بر نغمه گر بر نخیزد دلم
ناله در ناله جست قانون را

بر لب خشک ماهی میخندی
گریه تر کرده نیل و جیحون را

خندهٔ صبح را بآب دهم
شب چو آرم بگریه گردون را

چشم لیلی تحفه می طلبد
از صبا خاک پای مجنون را

رسم و قانون جماعتی دانند
که ندانند رسم و قانون را

خواجه از گنج فقر مایه نداشت
برد با خاک رشک قارون را

رفت دل از برای پاس درون
بظهوری گذاشت بیرون را

آباد کرد عشق تو جانِ خراب را
در خرمن عطش زده برق سحاب را

که از داغ دلم آئینه کاری کرده بیرون را

از تاب سینه شعله برآورده داغ ما
صرصر مپا نچه نخورد از چراغ ما

مرهم در اشکست کبابیم از غمش
یارب که هیچ سینه نسوزد بداغ ما

خود را بهار ساخته بیرون نهد قدم
افتد اگر گذار خزان را بباغ ما

دیوانه شد بهار گلی بوی کرده ایم
سودای طرح کرده جهاند دماغ ما

گردید بخت نیز همایون بعهد عشق
گیرد همای فال بگلبانگ زاغ ما

از چشم پر خمار تو درمی فتاده ایم
مستی بجای قطره چکاند ایاغ ما

از جان داغدار ظهوری نشانه ایست
هر لاله که میدمد از باغ و راغ ما

غم ساخته نیست هست ما را
خوش کرده وفا شکست ما را

بیفائده پایمال گشتیم
دستی نگرفت دست ما را

بر نغمه زیر و بم گرفته است
افغان بلند و پست ما را

در هفت خم فلک ندارد
دوران می یک نشست ما را

افتاده هزار غصه بر هم
فرده دل غم پرست ما را

ساقی گزک گزیدنی بخش
یک ره لب بوسه هست ما را

آورده برون ز رنگ تغییر
درد ت رخ زرنگ بست ما را

بکشای خدنگ کین ظهوری
فرسوده مباد شست ما را

کرده ام محرم دل غمزهٔ غماز ترا
هر زه گو ساخته ام چشم سخن ساز ترا

بریاد تو زهرها شکرها — ببوی روی تو شامها سحرها
ببی عشق تو مرده زندگانی — برپا ببوای تست سرها
پروانهٔ آفتاب آراست — از شمع رخت بشعله پرها
راحت بنهاده بالش نرم — زیر سر داغحت از جگرها
گنجایش دیدنی نماندست — بربسته زدیدنت نظرها
عشقم بجها رخود درون برد — آورده برونم از خطرها
گاهی که کنم دعای دشنام — دم برنفسم دهد اثرها
کی وصل بارمغانی آرد — درخود نه کنند اگر سفرها
گوشی بکشای تا بگویم — از بیخبران شنو خبرها

یاد تو ز خاطر ظهوری
وا کرده بروی خلد درها

کنم در عشق مکتب خانه خود کوه و هامون را — بیا موزم طریق عاشقی فرهاد و مجنون را
پل مجنون بروی دجله بستم از نم مژگان — ببیل گریه خواهم داد آخر نیل مجنون را
چو قاصد میفرستم آنقدر فرصت نمیدارم — که از خون جگر رنگی دهم در نامه مضمون را
چراغانی کنم هر شب باختر های داغ دل — باین روز سیه از رشک دارد داغ گردون را
نه تنها نقش نامت بر نگین دل هوس کردم — ازین حسرت نصیبی کرده ام هر قطره خون را
جنون پوست پوشان ترا مغز دگر باشد — رسد شان گر قدم از خیرگی در پوست مجنون را
ز درد و لنوازت ناله از بیدار بختان شد — پی خواب دگر افسانه خوان کردیم افسون را

ظهوری چشم ظاهر بین ز عکسش در جلا دارد

صداقت زهر خنده آید برون
خرابی چه خوش کرده تعمیر ما

جنون هرگز این تازه روئی نداشت
نشسته برو گرد زنجیر ما

کمان خرده ازرده انداختیم
خطا نیست در تیر تدبیر ما

شود زود کوتاه رنج سفر
بلندست در سعی شبگیر ما

بعشق جوانان جوان مانده ایم
چنین کرده ارشاد ما پیر ما

زبان دگر وام کن کوته قلم
درانشای حرف ورق گیر ما

تو خود شرمساری دگر میکشی
نگوئی اگر عذر تقصیر ما

رود بوی مشک و برد رنگ لعل
ظهوری محال ست تغییر ما

هوس گنج برآورده ز تعمیر مرا
ترک تدبیر علم کرده تدبیر مرا

کم ازانم که در معذرتم باید زد
پیش ازانی که دهی خجلت تقصیر مرا

رفت سودای تو خوابم ز سر آبرده چشیم
نه پسندند زمین دم تعبیر مرا

سنحره عیش و طرب چون نگران میبودم
که نمیکرد غم و درد تو تسخیر مرا

تن پرستان دگرانند چرا ریزد آب
واعظ از قصه جوئی شکر و شیر مرا

مرشد میکده غم چو جمی خالص داد
داد بس توبه ز سالوسی تزویر مرا

اگر این پیشه زلف ست فغا خواهد کرد
داده دیوانگی وعده زنجیر مرا

در گذشتن نتواند نگه از کشته او
تا تسلی ندهد چشم سکون گیر مرا

در و کن ریش جگر خوب نکسود نشد
میبرد عاقبت این شور بکشمیر مرا

نام شهر ۱۲

جز به بندت نفتد خاطر آزادهٔ ما
غیر نقشت نه پذیرد ورق سادهٔ ما

عشق ساقی شده مستی نه بآن هر شاریست
که شود شور تمنا نمک بادهٔ ما

برکمر تحفهٔ جان تا صدل گشته روان
امین از راهزنان باد فرستادهٔ ما

جمله دلها بره عشق تو در پیش و پس اند
پیش پیش همه از دست عنان دادهٔ ما

غیر آن سینه ندارد که مهیا سازد
چشم پر داغ تو دارد دل آمادهٔ ما

زهد را سوده شود جبهه زبس سجده شکر
گر کنی پاک لب از بادهٔ سجادهٔ ما

فلک از دشمنی خاک نهادان پرشد
ندهد دست بر خاستن افتادهٔ ما

مشورت با دل تنگست ظهوری در عشق
فال بگشاده غم از دفتر نگشادهٔ ما

نیست جز می کشی و رندوشی چاره مرا
پارسائی شده رهبر تو میخواره مرا

رفتن از پای سفر کرده نشستن بودست
نتوان ساختن از کوی تو آواره مرا

فارغم از گله با خویش قراری دارم
نیست امید وفا از تو جفاکاره مرا

پیش من چارهٔ مردن چه بلا آسانست
اینچنین ساخته هجران تو بیچاره مرا

ناتوان گشته ام از سنگدلی همچو سرے
بستر از آهن و بالین سزد از خاره مرا

آنکه صد بحث در اثبات قبولم کردست
باورم نیست که رد ساخته یکباره مرا

آه ازان اشک که چون وقت تماشا آید
آید از رشک و شود مانع نظاره مرا

تحفهٔ شوق چو کردیم ظهوری تقسیم
جگر چاک ترا سینهٔ صد پاره مرا

بشیری خرامید نخجیر ما
کم از سعی کس نیست تقصیر ما

چشمت بشراب تلخ دیدن — مستی کرده خمارها را
از حسرت مردهٔ غم تو — آئین بندان مزارها را
دادیم قسم به بیقراری — برهم نزنی قرارها را
کشتی خطر کنار دارد — آرم بمیان کنارها را
نبشانده صبا بمیهمانی — بر چهرهٔ من غبارها را

نازم زر سبحه بس ظهوری
بگذار بخرقه تارها را

اشک دویده بر عنان توسن ها یها یرا — وای که کرده صد زبان شوق تو وای وای را
گرچه شکار لاغرم کوشش فربهم به بین — صید کمند کرده ام سر ندهم خدای را
صد چو دو است ناله بند بر سر خوان احتم — داده ندای الصلا ناله سینه خای را
دست تصرف صبا بستم از آه برقفا — کرده اجاره چشم جان سرمهٔ خاکپای را
نام فراق میبرم زهر زکام میجهد — راه مباد بر لب این حرف زبان گزای را
درد دل ربودگان ماند نهفته در زبان — داده غمت بسینه سر آه نفس ربای را
رشک بلاست الامان مرد وصال نیستم — بادرهی بکامش این غیرت غم زدای را
جوش زند بفرقها عشق بفرّ سایه اش — مغز بآستخوان من بالد اگر همای را
رفته زدست کارها چشم تراست و جلها — تا بکجا برد شنا سالک سینه سای را
پردهٔ گوش مخملی پرده محملش شود — چون بزبان در آوریم از غم خود درای را

نیست عجب که شد فزون قدر ظهوری نقدر
حشمت عشق میدهد بادشهی گدای را

که ایمن بودن صید حرم باشد حرام اینجا

یکطرف نه پرده حیرانیم ما
عید میخواهیم و قربانیم ما

بیش ازین آشفتگی در موکش
جمع کن خاطر پریشانیم ما

گرچه منع لب زگفتن کرده
صد سخن داری زباندانیم ما

آههای قیمتی خوش کرده ایم
منکر نعمهای ارزانیم ما

چشم اگر پوشیم رسوا میشویم
در کمین کار نهانیم ما

شبنمی در روزکس نشنید گل
بلبلان تازه الحانیم ما

تا قبا سازیم بیراهن کجاست
عاشق چاک گریبانیم ما

داد ما انگشت شهدی کی دهد
تلخکامی شکرستانیم ما

در نهاد قطره چندین شور چیست
عشق طوفان کرده عمانیم ما

دامنی بر عیبها گسترده ایم
باوجود آنکه عریانیم ما

جسم کاه و کوه کاهش در کمر
از ضعیفان نمایانیم ما

توبه فرمائی ظهوری از تو بود
هم تو فکری کن پشیمانیم ما

داغت محکی عیارها را
کوبیت چمنی بهارها را

نی توبه پناه شد نه سوگند
بگرفت میت حصارها را

کرده به تیول خود مکرر
زلف تو بنفشه زارها را

هر روز براه وعدهٔ تو
جاگیر۱۲ آخر کنم انتظارها را

دل گوشهٔ کاری از تو دیدست
یک گوشه نهاد کارها را

به غنچه ببین کز بوسه دمش امان ندهند
بهار دست هوس کرده عندلیبان را

زگونه تو اگر خطبه کنم انشا
بلاله غوطه دهم منبر خطیبان را

غریب باشد اگر در دلم وطن نکنی
چنین که خصم وطن کرده غریبان را

پرم ز پند ظهوری زبان خویش ببند
نمانده طرف ادب پی کنم ادیبان را

کس از من کامران تر نیست تا کامی کنم اینجا
ندانم بسته تر از خویش آزادی کنم اینجا

بجز روستی از خود چو سوسن گشته ام فارغ
برای تیغ خصمی رنگ میسازد نیام اینجا

ببازار هوس خوش مایه دارانند سودائی
اگر محتاج باشی میدهندت صبر وام اینجا

ز دیوان محبت آرزوئی منصبی دارم
که هنگام تسلط عزل کرده انتقام اینجا

بیا عیدی کن و در عیدگاه عشق قربان شو
که میسازد شهادت ناتمامان را تمام اینجا

تسلطهای سلطانی ز خدمت باز میدارد
چو بنشیند بر اورنگ شهنشاهی غلام اینجا

بجوش عشق نگرفتی کف خونین صباف کن خود را
که شهد عمر میگیرد پذیرائی قوام اینجا

بآب روسلامت بر در آزادگان بنشین
بخاک آستان از آسمان آید سلام اینجا

ندارد راه در میخانه غم تنگ ظرفان را
که باشد قطره را سرشاری دریا بجام اینجا

مگو در عاشقی خرجی نمیباشد چه میگوئی
بشرط نفع در رهن است رخت ننگ و نام اینجا

ز بس عرفان لبش گاهی بروی بوسه میخندد
ز جوش آرزو خوش نخچگان گشتند خام اینجا

خرد در درسگاه عشق جزوی در بغل دارد
تفاخر خاصه خاصان اگر گردید عام اینجا

ندارد آن درازی ره که سالک قطره بردارد
فضای هر دو عالم کرده راه یک دو گام اینجا

ظهوری در خطر خود را نیفگندی خطرداری

بخشم و ناز مرو گر نبخشم و ناز روم
تو خود بناز برآورده نیاز مرا

زمین مدح شهنشاه نورس است این فیض
که طرز نوشده طبع سخن طراز مرا

برای سینه ظهوری نیافت کوره داغ
مدد نکرد ببالیدن گداز مرا

برسوائی حوالت کرد عشقت پرده پوشی را
غمت در بست بختان کرده لازم سخت کوشی را

نمیخواهد که سازد بوالهوس از سرخ رویانت
سیه روباد هر کو کرد آخر زرد کوشی را

بهر قیمت بهر حاجت گر آزادی خریدارم
درآوردم بهیچ خویشتن را حلقه فروشی را

بآن لذت نمیدیدم نوک نیش از زهر گانش
که بر لذت پرستان تلخ کردم شهد نوشی را

تمامی عمر خاشاک سر کوی هوس چیدیم
که نادان میکنند بر شعله خس خام جوشی را

ازان ترسم که طوق گردنم گردد درگ گردن
نکردم حلقه بهر گوش خود فرمان نیوشی را

شنیدن از سخن بر تافت رو گو در قفا مشنو
درآوردم بزانو پیش نشنیدن خموشی را

فسانه از پی تیغ سخن ناچار میباید
خوشا مدگوی دارد کند فهمی تیز هوشی را

سمند عیش را شاید ز رهواری برون آری
ظهوری در مصاف غم عنان داری خموشی را

نداده است حق انصاف دل فریبان را
چه عشوه ها که ندادند ناشکیبان را

بآن امید که سازند سیر حسرت شان
بخوان کام نشاندی نصیبان را

بپرسشم قدمی رنجه کاش فرمایند
علاج ترک علاقت گر طبیبان را

بفرعشق و جنون عجز هم آنقدر حمایت
که گو شمال دهم قدرت رقیبان را

مباد پرده برافتد ز راز عریانان
که در لباس پرستند جامه ریبان را

گرده بر باغ از گل رویش — خرج دامان سال و ماهش را
مے نخورد ست غالباً هرگز — آنکه گفتست می نگاهش را
نیست از حال دل غمش غافل — دارد آباد خوانخواهش را
وسعت عشق بین که کاه ربا — کرده نیک اختلاط کاهش را
آنقدر کرده ام بعلم نگاه — که ز خود کرده ام نگاهش را
راستیها نیاز من همه گفت — ناز کج تر نهد کلاهش را
دل بیندار کنگری برخاست — کرده ام چین کمند آهش را
از خطر رسته زنهاری عشق — میشناسد ملک پناهش را
از مریدان میکشان شده شیخ — کرده میخانه خانقاهش را
دولتش گر بپایت اندازد — آسمان آفتاب و ماهش را

شد ظهوری گدا بیاری عشق
باد حق یار و باد شاهش را

چه قامت ست که حق داده سرو نازم را — بجلوه کند ز بن نخل برگ و سازم را
ز حرف صبح نفس کوتهست تا کردست — ز لعل خویش سفارش شب درازم را
به قبله کی بروم کعبه گر نماز برد — که کرد ابروی او قبله کی نمازم را
مبادسینه بسفتن وهی برو محرم — که غمزه سوزن الماس کرده رازم را
بکعبه می بردم خضر عشق از ره دیر — که رهنمای حقیقت کند مجازم را
بقدر بینش خود هر کسے شناسد حسن — به بین بدولت عشق خود امتیازم را
فسون الفت اگر هست جز نگاه تو نیست — بانحتلاط در آورده احترازم را

تا چشم ترم روشنی رو نه شوید — در خنده بصد بحر نشاند سحرم را
این ناله ام از کام و زبان بر نتراود — کز درد تو بر هم نفشارد جگرم را
خواهم که کشایم تماشای تو چشمی — از عقدهٔ تنگی بدر آورد نظرم را
بازوی تو طوق دگرم کرد بگردن — زانوی تو برداشت چو از خاک سرم را

یارب که نگردند بدان محرم نیکان
وا کرده بصد عیب ظهوری هنرم را

هر دم هوس نهد سخنی بر زبان ما — مهری ببوسه کاش نهی بر دهان ما
کم مایه است قصهٔ فرهاد و کوهکن — حرف و حکایت همه از داستان ما
چندان هزار دورهٔ بیهوده کرد چرخ — کردند حسن و عشق قران در زمان ما
انصاف نیست انیمه بودن برای خویش — بر خواست با تو سود سر یک زیان ما
دریا اگر شویم ندارد تعجبی — در قطره کی کنار ندارد میان ما
دلبر به برون دل ما کرد و دلبری — جانان قسم نمی خورد الا بجان ما
نازم بتازه روئی پژمرده خاطران — سرسبزی بهار جهان از خزان ما
بحث نگه بزور تغافل رود ز پیش — شرحست بهر متن خموشی بیان ما
در بارگاه سوز و گداز یم صف نشین — گرمی برای وداع نهاد استخوان ما

لبها ز حرفهای گدایانه شد تهی
پر شد بوصف شاه ظهوری زبان ما

کرده ام سرمه خاک راهش را — دیده ام جوهر نگاهش را
گریه گفتم فرو نشاند گرد — رفت و گل کرد جلوه گاهش را

بروی گریهٔ ما هیچگه نخندیدے
نشد بگوهر اشک آشکار جوهرما

بحسن بهر مداوا رگ وپئے خودرا
نمودہ عشق بہ تشریح جسم لاغرما

مهم تو بہ ظهوری بعکس صورت یافت
بلے کشیدہ سری عکس او بساغرما

حال من سرکردہ زاری گریہ می آید مرا
خوش عزیزم کردہ خواری گریہ میآید مرا

شاید آب رفتہ ام دیگر بجو آید بگو
حرفِ سرد جویباری گریہ مے آید مرا

قیمتی منخواستم خودرا چہ حاصل برنداشت
اشک آب شاہواری گریہ می آید مرا

آتشم از سرکشی ترسم دہم خودرا بباد
آبروی خاکساری گریہ مے آید مرا

حرف افشا از زبان افشاندہ ام لب بستہ مہر
از نشاط رازداری گریہ مے آید مرا

زود پندارم کہ خواہد معذرت را آب برد
کردہ طوفان شرمساری گریہ می آید مرا

در خوی خجلت زشرم دعوی بجا مباد
گو برد ابر بہاری گریہ مے آید مرا

عاقبت دشمن بر احوال ظهوری خندہ زد
این نبود امیدواری گریہ می آید مرا

می امن دامان ساختہ خوف محظرم را
مستی شدہ خوش محتسبی شور و شرم را

یک نخل خزان دیدہ بعریانی من نیست
فتّان نعمت رخیت فرو برگ و برم را

پروانہ افسردہ ام امید کہ شمعے
با شعلہ کند دست و بغل بال و پرم را

از همت پاکانست کہ در عهدہ گرفتست
ترگان ترم شستن دامان ترم را

نتوان برہ سعی بپای دگران رفت
دنبال خود انداختہ ام راہبرم را

قاصد زرقیبش دگری بیش نمی بود
می بود اگر راہ شنیدن خبرم را

ز جامه خانه عشق تو اطلس گردون
به نعل داغ تبک پوش کرده ما را

چرا بحرف ظهوری نمی نهی گوشی
بگفت و گوی که خاموش کرده ما را

خار از دخل صبر سینه ما
خرج را دست در خزینه ما

عشق بر مستدا اتحاد نگشت
داغها شرح متن سینه ما

عشق مانیست عشق افزائی
نیست جز ما کسی قرینه ما

به سخنهای عشق گردانی
کشتی عقل در سفینه ما

ناله در کاه و کاه تیز آهنگ
در و بای نهان دفینه ما

جوهر شاهی گدایان مین
دیده درج در خزینه ما

خون اهل وفا نمی خواهد
نه کشد تیغ کین به کینه ما

تا نهد چرخ را بکینه قرینش
به ظهوری بگو کمینه ما

گواه گرمی خون داغهای پیکر ما
بمهر شعله عذاران رسید محضر ما

چه نالهای ترا رکام خشک میریزد
سزد که باج ستاند ز دیده تر ما

شدست کشتی صبر و شکیب دریائی
وقار کوه سبک پای ماست لنگر ما

درین غمیم که غمگین کسی کند خود را
بفال دفتر ما حال ماست دفتر ما

سخن گزنده تر از زهر لب فرو ریزد
مباد کام کسی در گزند شکر ما

چه بیکسانه نهادیم سر ببالش خشت
بغیر داغ جنون کس نماند بر سر ما

بپرد لیست صلاح سلاح پوشان را
تن بهت جوشن ما تار کست مغفر ما

انکار مکن یگانهارا

عشق آورده در ستیز مرا — کمندی عقل کرده تیز مرا
صبر کے راه شوق میگیرد — صرفهٔ جنگ در گریز مرا
نفسم حرف طرّه می بافد — داستانهای مشک بیز مرا
بر سر راه دل نشانیدست — جلوهٔ قد فتنه خیز مرا
باشد از قطره کی برون آرد — دیده های محیط خیز مرا
در جنون ست سنگ بارانی — استخوانهاے ریز ریز مرا
وه چه آسان برید از دو جهان — به نگه هاے تیز تیز مرا
از نظر پیشگان حسن شناس — همه جا نازش تمیز مرا
حصه کردیم نقد و جنس جهان — همه از جمله هیچ چیز مرا
خلوت خاص عشق را هنگر — که برون کرده اند نیز مرا

خوش ظهوری بجام جوشیها
کرده از همّت غیور کے پرهیز مرا

خراب بادهٔ سرجوش کردهٔ مارا — بهوش باش که بیهوش کردهٔ مارا
زیاده باد خم و پیچ طره هاے دراز — چه حلقهاست که در گوش کردهٔ مارا
زفرمهی به بغل در نیاید آسائش — بدرد خویش هم آغوش کردهٔ مارا
چو می ببزم تمنا بدرد خرسندیم — بروی گرم همه جوش کردهٔ مارا
درست عهد مباد شکسته دل هرگز — بیاد آر فراموش کردهٔ مارا
براه گرم روان سوختست بیتابی — ببرق بهیده همدوش کردهٔ مارا

گشته از فرق تا قدم یکداغ — بی نشانیم و این نشانهٔ ما
نرگست خواب ناز می فهمید — می شنیدی اگر فسانهٔ ما
بلبلانِ بهار رخساریم — شکن طرّه آشیانهٔ ما
کهنه گردیده بود ناز و نیاز — عشق نو گشت در زمانهٔ ما
رام ساقی و وحشیِ خویشیم — باده و نقل آب و دانهٔ ما
بزبان نگاه حرفی چند — گشت ردّ و بدل میانهٔ ما
دل بمهر و محبت تو پرست — چه گهرها هست در خزانهٔ ما
عشق آن خانمان خرابی هاست — که ترا آورد بخانهٔ ما

با ظهوری چه خوش برآمد عشم
ای خوشا عیش جاودانهٔ ما

خوی تو زبان زبانها را — داغ تو نشان نشانها را
شاهین نگاه تست امروز — گشتیم شکار خانها را
گلبانگ گدائی کشیدیم — دانگی که نهد خزانها را
تا دره گوش خواب جستیم — پیچیم بهم فسانها را
تقریب بزم رستخیز کو — کردیم آخر بهانها را
خلقت بکمین خالها بود — در دام کشیده دانها را
تا در رهت از پیم نیابند — برداشته ام نشانها را
لب در پی ناله نی افتاد — برگردانم ترا نها را

نقصی به کمال از ظهوری ست

عشق آباد که مسجود جهانی شده ایم
قبلهٔ اهل محبت شده ویرانهٔ ما

انیمه ناز و تکبر نرسد رضوان را
داشتی کاش در خلد بکاشانهٔ ما

ذوق از بی غلط حسن نبالد بخویش
آشنای دگران گشته و بیگانهٔ ما

راز ها بر سر بازار نهد گر نه نهد
آه زنجیر بپای دل دیوانهٔ ما

آب از شعله فوارهٔ مژگان خواهد
دارد از تابه تفسنده زمین دانهٔ ما

در بن هر مژهٔ قلزم و عمان داریم
کرده طوفان هوس گوهر یکدانهٔ ما

شمع از شعله حسن تو برافروخته است
گرد او پرزده پروانه پروانهٔ ما

بخت بیدار ز چشم تو فسونی آموخت
که کند خواب ترا عاشق افسانهٔ ما

غصه نقر سخوردیم که افتاد بسند
عیش شاهانه زهی طبع گدایانهٔ ما

زندگانی نشود بر تو ظهوری تاوان
وای گر جان ندهی تحفه جانانهٔ ما

دشمنی فکر کسان دوستی اندیشهٔ ما
عیب شغل دگرانست هنر پیشهٔ ما

جگر عشق در آمد جگر عقل گرخیت
فخر شیران هوس بهی بیشهٔ ما

نگسلد آه چه در خواب چه در بیداری
کرده پیوند باندوه رگ وریشهٔ ما

شام مستان چه صفاها که بهم چیده است
انیمه صبح که انباشته در شیشهٔ ما

بهر خود نیز ظهوری تو گلستانی شو
بهر ما باغ و بهاری شده اندیشهٔ ما

عشق آورد بی بخانهٔ ما
سر ما و قف آستانهٔ ما

سوخت در یکدگر هوا و هوس
آتشیم آه ما زبانهٔ ما

هرزه میتازی ظهوری حرف یکتائی مزن
تودهای سرندیدی بر سر میدان ما

داغ می لاله دمانید ز شیشینهٔ ما
روز شنبه همه زاید شب آدینهٔ ما

تلخکامی چه بلائیست ز شیرین دهنان
زهر را کام دهد شکر لوزینهٔ ما

در نیاید بنظر هر چه درآید بنظر
نپذیرفته بجز عکس تو آئینهٔ ما

نقد و جنس دل و جان رفته بیغما نه ز کیف
تا گره بسته بسودای تو گنجینهٔ ما

گشت آنروز که تا بنده طناب گ[illegible]
خیمه زد داغ تمنای تو در سینهٔ ما

در خور جور و جفا مهر و وفا باید کرد
بادا فزون تر ازین سعی تو در کینهٔ ما

گرنه اسراف تو میرفت ظهوری از حد
صرف امسال شدی طاقت پارینهٔ ما

عالم همه مست ایاغ ست دل ما
شبها همه روز ست چراغ ست دل ما

مرهم نکند نازخریدار ندارد
پرورده دوش و پر داغ ست دل ما

در جیب سمن ریخته ایم از خس و خاشاک
زان گلخنیانیم که باغ ست دل ما

واعظ چکنی دسته حدیث گل و سنبل
برخیز که شوریده دماغ ست دل ما

امید که سرگشته چو زلف تو نه مانیم
بر بوی میت مست سراغ ست دل ما

هر سینه که دیدیم فرو رفته براحت
از مرحمت داغ تو داغ ست دل ما

آئینه بصیقلگر غم داد ظهوری
ایمن زدم عیش و فراغ ست دل ما

صاف کوثر نمی از دردی پیمانهٔ ما
جام خورشید سفال در میخانهٔ ما

آنکه خواهد داشت فردا رحمتش ایمان ما
گشته وصفش آفتاب مطلع دیوان ما

از گل خجلت گریبان اجتنابی میکند
خار کوئی اختلاطی کرد با دامان ما

عرصهٔ بستان نپروردی هوای خویش را
گر نمی آمد بکار گوشهٔ زندان ما

صد فراغ وعیش را در زلهٔ بندی داشتیم
گشته برخوان جگر داغ غمش مهمان ما

گریهٔ خونین بساطی چیده در بازار شوق
میچکد یاقوت تر از پنجهٔ مرگان ما

زود بر تحمل هوس نی بار میماند نه برگ
لرزهٔ حسرت چنین گر میدهد افشان ما

رفته در طوفان غم بر باد اسباب نفس
آری آری ظاهرست از آه بی پایان ما

چشم بر خون کی پسند حیرت افتادی چنین
گر نفتادی پسند عید با قربان ما

کرده داغش سینهٔ تاریک را خورشید زار
در غمش هر قطرهٔ خون گشته عیشستان ما

در زبان قصه پردازان سخن کوتاه ماند
زانکه در افشا نمیگنجد غم پنهان ما

هیچ فکری را براتی نیست بر خاطر بلی
گشته یاد جمله ثبت دفتر فسیان ما

بعون سخن آفرین زبان تازگی بخش گلشن جهان

نادر دیوانیکه الفاظ و معانیش شقایق تمثال رنگ بست تازگی و شگفتگیست اعنی

دیوان انوری ابیوردی

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن والامقام طرازندیشه آفریده اوست پاکترین لفظ جان دمیده اوست

در مطبع کنا می منشی نول کشور بطبع متین مقبول جهان شد

اطلاع

اس مطبع مین ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہی فہرست مط
ہر ایک شایق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے ملاحظہ و معاینہ سے شایقان تفصیلی حالا
کتب کے معلوم فرما سکتے ہین قیمت بھی ارزان ہی اس کتاب کے ٹیٹل پیج کے تین
سادہ مین بعض کتب علم و اصول وغیرہ مذہبی اسلام کے درج کرتے ہین تاکہ جس فن
یہ کتاب ہے اوس فن کی اور بھی کتب متعلقہ کارخانہ سی قدردانون کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو

کلیات دواوین فارسی

کلیات حزین - یہ ایک مجموعہ غرایب روزگار
از طبع سخن آفرین شیخ محمد علی حزین اس مجموعہ مین
کتب ذیل شامل ہین سوانح عمری حضرت مصنف
تواریخ سلاطین قصائد نعتیہ آئمہ اطہار دیوان و
مثنویات صفیر دل و بہمن انجمن و مثنوی خرابات
فرہنگ نامہ و تذکرۃ العاشقین وغیرہ

کلیات مرزا بیدل - اس کلیات مین چار کتاب ہین
ہین - نکات بیدل - رقعات بیدل - دیوان بیدل
عناصر بیدل -

دیوان بیدل - نقل از نسخہ ولایت

کلیات سعدی شیرازی حاوی رسائل مفصلہ ذیل
دیباچہ کلیات کریما گلستان بوستان قصائد عربیہ
قصائد فارسیہ مراثی ترجیعات طیبات بدائع
خواتیم غزلیات قدیم و صاحبیہ مفردات قطعات
رباعیات مثنویات مقطعات مطائبات
ہزلیات خاتمہ کاغذ سفید مطبوعہ جدید -

کلیات نظم غالب فارسی عالیجناب میرزا
اسد اللہ خان بہادر دہلوی کا کلیات

دیوان صائب کامل از نتائج طبع مرزا محمد علی صائب
تبریزی مشاہیر شعرائے فارسی سے -

کلیات عناصر دواوین خسرو دہلوی مجموعہ
چار دیوان - دیوان تحفۃ الصغر جو کلام صغر سنی
فرمایا - دیوان وسط الحیوۃ - کلام جوانی - دیوان
غرت الکمال جو کمال عمر چالیس مین فرمایا -
دیوان بقیہ نقیہ جو کہ پیری مین تصنیف فرمایا -

کلیات جامی یہ کلیات ولایت کے خط کا
پورا لکھا ہوا بہم پہونچا اسی سے نقل ہو کر چھپا -

کلیات نظیری نیشاپوری مع شرح

کلیات ظہیر فاریابی قصائد و دیوان رباعیات
و قطعات وغیرہ

دیوان حافظ محشی مشہور دیوان حافظ شیرازی کا ہی
ایضاً محشی مطبوعہ جدید بہت خوشخط طبع ہوا ہے
کاغذ گندہ ولایتی
ایضاً کاغذ سفید گندہ

شرح دیوان حافظ باحل معانی و مصطلحات
صوفیہ تصنیفات مولوی سید محمد صادق علیصاحب

دیوان شمس تبریز از کلام ولی مادرزاد محمد بن
ملک داد معروف بہ شمس تبریز

دیوان مخفی تصنیف مخفی رشتی یہ اوستاد
اہل زبان تھا رشت نام مقام کا ہی ولایت فارس مین

Deewan Gohooree

بعون سخن آفرین زبان تازگی بخشش گلشن جهان

نادر دیوانیکه الفاظ و معانیش متعانق تمثال رنگ بست تازگی و شگفتگیست اعنی

دیوان ظهوری

سخنوری کلیم کلام خسرو سخن والامقام طرازندیشه آینده اوست درترین لفظ جان دمیده اوست

در مطبع نامی منشی نول کشور طبع مزین مقبول جهان شد

Dīvān-i Ẓuhūrī.

Muhammad (Nūr-al-Dīn) Turshīzī,
called Ẓuhūrī.

1879

~~H 908 C 4~~

Indian Institute, Oxford.

The Lucknow Sparks Library.
Presented
by
Munshi Newul Kishore.

49 C 85

